

РЕЙМЪНД ФИЙСТ, ДЖАНИ ВУРЦ СЛУГА НА ИМПЕРИЯТА

Част 2 от „Сага за Империята“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2011

chitanka.info

На покойня Рон Фост, приятел завинаги.

1.

РОБ

Вятърът утихна.

Завихрилата се прах започна да се сляга. Въпреки капризните течения въздухът беше горещ и душен, вмирисан на струпани нагъсто немити човешки тела, нечистотии от реката и гниещ боклук от бунището зад пазара.

Скрита зад завеските на ярката си лакирана носилка, лейди Мара вееше пред лицето си с благоуханно ветрило. Дори вонята на пазара на роби да я притесняваше, не го показваше с нищо. Даде знак на свитата си да спре. Войниците в боядисани в зелено брони се заковаха на място, а потните носачи свалиха носилката на земята.

Офицер с шлем с пера на Ударен водач подаде ръка на Мара и тя се показа от носилката. Бузите ѝ бяха пламнали. Люджан не можеше да прецени дали е зачервена от горещината, или все още е ядосана от спора, преди да напуснат имението. Джикан, хадонрата на имението, бе прекарал по-голямата част от сутринта в разгорещен протест срещу решението ѝ да купи „негодни“, както твърдеше, роби. Спорът бе приключил едва когато тя му заповяда да замълчи.

Мара се обърна към Ударния водач.

— Люджан, придружи ме. Останалите да чакат тук.

Язвителният ѝ тон накара Люджан да се въздържа от шегите, с които понякога почти прекрачваше границите на уважението. Освен това неговото първо задължение беше да я пази — а пазарите за роби бяха твърде пренаселени за вкуса му, — така че бързо насочи вниманието си от остроумията към сигурността.

Докато следеше за възможна неприятност, си помисли, че щом се улиса в най-новия си план, Мара ще забрави за препирнята с Джикан. Дотогава обаче нямаше да търпи никакви възражения.

Люджан разбираше, че всичко, което предприема господарката му, цели да затвърди позициите ѝ в Играта на Съвета, борбата за власт, която бе сърцевината на политиката на цураните. Неотменната ѝ цел бе

оцеляването и засилването на дома Акома. И съперници, и приятели бяха разбрали, че доскоро неопитното младо момиче се е превърнало в способен играч в смъртоносната игра. Мара се беше спасила от капана, който ѝ бе заложил старият враг на баща ѝ, Джингу от Минванаби, и беше осъществила собствения си замисъл — да принуди Джингу да сложи край на живота си, опозорен.

Но макар триумфите на Мара да бяха тема на дискусии сред благородниците на империята, самата тя почти не бе успяла да изпита задоволство от въздигането си. След смъртта на баща ѝ и брат ѝ родът Акома бе на ръба на унищожението. Мара бе съсредоточила усилията си върху това да предвижда бъдещи проблеми, докато маневрираше в опасната игра, за да оцелее. Стореното бе зад гърба ѝ, а да задълбава в миналото означаваше да рискува да я хванат неподготвена.

Мъжът, наредил убийството на баща ѝ и брат ѝ, бе най-сетне мъртъв, но вниманието ѝ си оставаше насочено към кръвната вражда между дома Акома и дома Минванаби. Мара помнеше неподправената омраза, изписала се на лицето на Десио, докато тя и останалите гости минаваха в процесия на погребението на баща му. Макар и не толкова умен като баща си, Десио щеше да е не по-малко опасен. Сега скръбта и омразата бяха превърнали мотивите му в лични: Мара беше унищожила баща му, когато бе на върха на могъществото си, в собствения му дом, докато правеше празненството по случай рождения ден на Върховния военачалник. После се беше насладила на победата в присъствието на най-влиятелните и могъщи благородници на империята като домакин на преместилото се в нейните владения тържество.

А щом Военачалникът и гостите му си тръгнаха, Мара се впусна в нов план как да затвърди дома Акома. Затвори се насаме с Джикан, за да обсъди нуждата от нови роби, които да разчистят нови ливади от дивите лесове на север от имението.

Пасища, кошари и навеси трябваше да бъдат подготвени много преди пролетта, когато добитъкът се телеше, за да израсте хубаво тревата и да могат малките нийдра и майките им да пасат.

Като втори по власт в Акома, Люджан беше разбрал, че силата на дома не се дължи на верността и храбростта на неговите войници, нито на стабилните търговски договори и вложения, а на най-обикновените глупави шестокраки нийдра. Те бяха основата, върху

която се крепеше цялото богатство на Акома. Ако искаше силата на Акома да расте, Мара трябваше преди всичко да увеличи стадата.

Вниманието на Люджан отново се насочи към господарката му, която повдигаше краищата на халата си, за да го предпази от прахта. Дрехата беше кремавозелена, извезана по полите и ръкавите с птицата шатра — фамилния герб на дома Акома. Господарката носеше сандали с високи подметки, който да пазят краката ѝ от мръсотията. Стъпките ѝ отекваха рязко и глухо, докато се изкачваше по дървените стълби към галериите, опасали дължината на палисадата. Избледняло ленено платнище служеше за навес, който да предпазва цуранските благородници и посредниците им от безмилостното слънце. Докато оглеждаха изложените за продан роби, те можеха да се отпуснат, скрити от праха и мръсотията и освежени от вятъра, който от време на време подухваше откъм реката.

За Люджан галерията, с нейните дълбоки сенки и редици дървени пейки, бе не толкова убежище, колкото място на потаен мрак. Той докосна леко господарката си по рамото, щом тя стигна до първата площадка, и Мара се обърна. На лицето ѝ бе изписано примесено с досада недоумение.

— Господарке, — заговори тактично Люджан, — ако ни дебне враг, по-добре да види моя меч преди красивото ти лице.

Устните на Мара се извиха в почти усмивка.

— Ласкател такъв! Прав си, разбира се. — И добави с въздишка: — Макар че според Джикан вероятността да пострадам от варварите роби е по-голяма, отколкото от някой благородник.

Говореше за евтините военнопленници от Мидкемия. Мара нямаше необходимите средства, за да купи достатъчно обикновени роби, които да разчистят пасища. И като не виждаше друга възможност, реши да купи варвари. Славеха се като непокорни, склонни към бунтове и без никакво смирение пред господарите си.

Люджан погледна господарката си. Едва стигаше до рамото му, но характерът ѝ можеше да изпепели всеки — господар, роб или слуга, — който дръзнеше да се противопостави на несломимата ѝ воля.

— Обзалагам се, че в твое лице варварите ще си намерят майстора, господарке.

— Ако ли не, всички ще страдат под бича — заяви решително Мара. — Иначе не само че няма да използваме земите, които ни

трябват почистени до пролетта, но и ще загубим цената, платена за робите. Ще съм свършила работата на Десио вместо него.

Люджан остави това изказано колебание, твърде нетипично за нея без коментар.

Поведе господарката си в галерията, като провери оръжията си. Минванаби може и да ближеха рани, но сега Мара имаше още врагове — лордове, изпълнени със завист от нейния внезапен възход, мъже, които знаеха, че запазването на името Акома лежи на раменете на тази крехка жена и нейния невръстен син. Още няма и двайсет и една, сигурно им шепнеха техните съветници. Беше победила Джингу от Минванаби с хитрост, но най-вече с късмет. Рано или късно младостта и неопитността ѝ щяха да я принудят да сбърка. Тогава съперническите домове щяха да скочат като глутница джагуна, готови да разкъсат богатствата и властта на дома ѝ и да заровят натамито — камъка с изрязания върху него семеен герб, който въплъщаваше душата и честта на Акома — в прахта, завинаги далеч от слънчевата светлина.

Вдигнала халата почти до коленете си, Мара последва Люджан на първата площадка. Подминаха входа към по-ниския ред галерии, който по неписан, но ненарушим обичай бе запазен за търговците и представителите на домовете, и се качиха на горното ниво, използвано само от благородниците.

Но тъй като беше търг за мидкемийци, обичайните тълпи липсваха. Мара видя само няколко търговци с отегчени изражения: изглеждаха по-заинтересовани от най-пикантните клюки, отколкото от робите. Следващият ред сигурно щеше да е съвсем празен. Повечето цурански благородници бяха твърде улисани с войната на света отвъд разлома или с това да подкопават все по-увеличаващата се власт в Съвета на Военачалника Алмечо, за да се интересуват от купуване на непокорни роби. Първите няколко групи мидкемийски пленници бяха продадени на баснословни цени, като нещо ново и непознато. С увеличаването на броя им обаче престанаха да будят интерес. Сега зрелите мидкемийски мъже се продаваха най-евтино. Само жените с необикновена златисто огнена коса или несравнима хубост все още струваха по хиляда центурии. Но цураните най-често пленяваха воители и варварски жени се доставяха рядко.

Внезапен порив откъм реката развя перата по шлема на Люджан и разлюля малките перца по краищата на ветрилото на Мара и

мънистените ѝ обици. Донесе и гласовете на моряците, плаващи с баржите си по река Гагаджин. Доста по-близо, иззад дъсчените стени на прашните заграждения долу, долитаха виковете на търговци на роби, и от време на време звукът от удар на камшик от кожа на нийдра, докато надзирателите подкарваха подопечните си в търсене на заинтересовани клиенти в галериите.

Кошарата за мидкемийците побираше двайсетина. Май нямаше заинтригувани купувачи, защото ги пазеше само един надзирател, при това отегчен. С него стоеше търговски агент, който явно отговаряше за снабдяването на робите с облекло, и писар с табличка. Мара огледа робите с любопитство. Всичките бяха много високи, стърчаха с по цяла глава над най-високите цурани. Един от тях особено се извисяваше над пълничкия търговец, а златисто огнената му коса блестеше на следобедното слънце на Келеуан. Говореше нещо на варварския си език. Тя не успя да доогледа пленниците, защото Люджан пред нея изведнъж спря и ръката му докосна предупредително китката ѝ.

— Има някой — прошепна Люджан и се наведе уж да извади попаднало в сандала му камъче, за да прикрие внезапното си спиране. Ръката му стисна дръжката на меча и над мускулестото му тяло Мара зърна фигура, седнала в сянката в дъното на галерията. Можеше да е шпионин и дори по-лошо — наемен убиец. Понеже бе търг за мидкемийци, някой дързък господар можеше да рискува, залагайки на това, че горните нива ще са празни. Но за да знае съперническ дом, че Мара е решила да дойде лично на пазара за роби, трябваше да има осведомител с много високо положение в Акома. Дъхът ѝ спря и стомахът ѝ изстина при мисълта, че ако я убият тук, едногодишният ѝ син Аяки ще се окаже последната пречка пред унищожението на името Акома.

А после фигурата в сенките се раздвижи и лъч светлина, проникнал през една дупка в платнището, освети красиво младо лице, на което се бе изписала изненадана радостна усмивка.

Мара потупа леко Люджан по китката, за да пусне меча си.

— Всичко е наред — каза му тихо. — Познавам този благородник.

Младият мъж стана от пейката. Тръгна към тях с походката на човек, който владее меча. Облеклото му беше елегантно, от сандалите

от боядисана в синьо кожа до извезаната копринена туника. Косата му беше подстригана като на воин, а единственото украшение, което носеше, беше висулката от полиран обсидиан на врата му.

— Хокану — каза Мара и при това име телохранителят ѝ се отпусна. Люджан не беше присъствал на политическата кървава баня в земите на Минванаби, но от разговорите в казармите знаеше, че Хокану и баща му, лорд Камацу от Шинцаваи, били почти единствените, които подкрепяли дома Акома. И то по време, когато повечето господари бяха приемали смъртта на Мара като логичен завършек.

Люджан почтително се отдръпна настрана, но продължи да гледа изпитателно изпод ръба на шлема си приближаващия се благородник. Откакто съпругът ѝ бе починал, Мара бе получила много предложения за брак, но никой от кандидатите не беше толкова красив и заможен, колкото втория син на Камацу от Шинцаваи. Люджан спазваше строго общоприетия етикет за поведение, но и той, като всеки друг от дома Акома, проявяваше личен интерес към Хокану. Както впрочем и Мара, ако можеше да се съди по руменината на бузите ѝ.

След цялото превзето ласкателство на ухажорите ѝ чистосърдечният стремеж на Хокану да спечели благоволенieto ѝ беше за Мара като глътка чист въздух.

— Лейди, каква прекрасна изненада! Изобщо не очаквах да намеря цвете тъй красиво в толкова неприятна обстановка.

Хокану се поклони и се усмихна.

— Макар че напоследък всички видяхме как това нежно цвете показва бодли. Твоята победа над Джингу от Минванаби все още е главната тема за разговори в Силмани. — Силмани бе най-близкият град до владенията на баща му.

Мара отвърна на поклона му.

— Не видях цветовете на Шинцаваи сред слугите на улицата. Иначе щях да извикам слуга да донесе леден джомач и студен билков чай. Или може би не желаш интересът ти към тези роби да бъде забелязан?

Остави въпроса да увисне между тях за миг, след което попита мило:

— Как е баща ти?

Хокану кимна любезно и ѝ помогна да седне на една от скамейките. Ръцете му бяха силни, но нежни. Нямаха нищо общо с грубата хватка на съпруга ѝ, която бе търпяла две години. Мара погледна сина на Шинцаваи и видя в очите му спокойна интелигентност, примесена с веселие от преднамерената невинност на въпроса ѝ.

— Много си схватлива. — Младежът се засмя весело. — Да, интересувам се от мидкемийци и по крайно здравословната молба на баща ми се старая да не го изтъквам. — Изражението му стана сериозно. — Бих искал да бъда откровен с теб, Мара, въпреки че баща ми беше с лорд Сезу — бащите ни са служили заедно в младостта си и си вярваха един на друг.

Макар и заинтригувана от чара на младежа, Мара се стараяше да не издаде прекалено много. Вярваше на Хокану. Но името на фамилията ѝ беше измъкнато от забравата твърде отскоро, за да разкрива намеренията си. Слугите на Шинцаваи можеше да развържат езиците си, а младите мъже далече от дома си често отпразнуваха първата си свобода и отговорност с пиене. Хокану изглеждаше предпазлив като баща си, но тя не го познаваше достатъчно добре, за да е сигурна.

— Боя се, че интересът на Акома към варварите е чисто финансов. — Мара махна примирено с ветрилото си. — Кошерът чоджа, който убедихме да дойде при нас преди три години, остави стадата нийдра без паша. Робите, които прочистват гората във влажния сезон, падат покосени от болест, както твърди моят хадонра. Ако искаме да имаме достатъчно паша, за да поддържаме стадата в разплодния сезон, трябва да сме готови да понесем загуби. — Погледна Хокану унило. — Не очаквах конкуренция на този търг. Радвам се, че те виждам, но ме дразни мисълта, че може да се наложи да наддавам срещу толкова скъп приятел.

Хокану се загледа за миг в ръцете си. Лицето му беше ведро, лека усмивка бе извила устните му.

— Ако облекча милейди от затруднението ѝ, то тя ще дължи услуга на Шинцаваи. Да речем, като скоро покани един беден втори син на вечеря?

Мара се засмя.

— Голям ласкател си, Хокану. Е, добре. Знаеш, че не са нужни подкупи, за да ти позволя да посетиш именията ми. Компанията ти е... винаги добре дошла.

Хокану погледна към Люджан с насмешливо страдание.

— Казва го много мило като за дама, която ми отказа последния път, когато бях в Сулан-Ку.

— Не е честно — възрази Мара и веднага се изчерви, осъзнала колко припряно е заговорила в свое оправдание. Добави с малко повече благоприличие: — Молбата ти дойде в неудобен момент, Хокану. — Лицето ѝ помръкна при спомена за един шпионин на Минванаби и за едно хубаво упорито момче, пострадало заради интригите и амбициите, диктуващи всеки аспект на живота в империята Цурануани.

Хокану забеляза помрачилото лице на ѝ и напрежение. Сърцето му бе на страната на тази млада жена, която беше толкова сериозна като дете и която въпреки всички рискове бе намерила кураж и ум да опази дома си от унищожението.

— Ще ти отстъпя мидкемийците — заяви той твърдо, — за каквото цена успееш да се спазариш с търговеца.

— Но аз не желая да те ощета — възрази Мара. Ветрилото трепна между пръстите ѝ. Беше напрегната. Хокану не биваше да забележи това и за да го разсее, тя си замаха с ветрилото все едно я притеснява горещината. — Шинцаваи са проявявали към Акома много добрина и заради честта е време да докажем, че сме достойни за това. Позволи ми аз да отстъпя от наддаването.

Хокану я изгледа: толкова дребничка и много по-привлекателна, отколкото си даваше сметка. Имаше усмивка, от която цялата засияваше, но в момента лицето ѝ под пудрата тиза беше почти сковано от напрежение. Притеснението ѝ отиваше по-далече от простите прояви на чест, осъзна младият мъж.

Прозрението го стъписа: тя бе напуснала храма малко преди да положи клетвите към богинята Лашима, за да приеме ролята си на Управляваща господарка. Най-вероятно не беше знаела почти нищо за мъжете преди брачната си нощ. А Бунтокапи от дома Анасати, зъл и груб самохвалко, най-меко казано, беше син на враг на Акома, преди да стане неин съпруг и Управляващ господар. Беше се отнасял грубо с нея, осъзна с внезапна увереност Хокану, поради което тази

Управляваща господарка и майка в някои ситуации се държеше като малко момиче. Последва възхищение. Това привидно крехко момиче бе проявило храброст несъразмерна с ръста и опита ѝ. Никой извън кръга на най-близките ѝ домашни слуги не би могъл да знае какво е изтърпяла в грубата хватка на Бунтокапи. Някой близо до Мара можеше да каже много, ако Хокану успееше да го привлече да споделят пиене в някоя винарна. Но беглият поглед към Люджан убеди сина на лорд Камацу, че Ударният водач ще е лош избор. Воинът отвърна твърдо на погледа му. Разбираше интереса му, но верността към господарката му бе непоклатима. Хокану знаеше, че Мара е проникателен съдник на хорските характери — беше го доказала с това, че бе останала жива сред толкова врагове.

В опит да повдигне настроението ѝ, без да я обиди, Хокану заговори:

— Казах го от искрено разочарование, че не можах да те видя при предишното си посещение. — Прикри нерешителността си зад обезоръжаваща усмивка. — Акома не дължат никакви услуги на Шинцаваи. Тук си имаме работа с обикновена практичност. Повечето роби мидкемийци отиват на тържищата в Равнинния град и Джамар, а аз съм се запътил за Джамар. Да те принудя да чакаш следващия товар с пленници да пристигне нагоре по реката, докато аз вода два синджира роби в жегата и търся къде да ги настаня, докато си свърша работата, и след това да ги подкарам обратно нагоре? Не мисля. Смятам, че вашите пасища за нийдра са по-неотложни. Моля приеми отказа ми да наддавам срещу теб като малка проява на учтивост от моя страна и нищо повече.

Мара спря да си вее с ветрилото и отвърна с едва прикрито облекчение.

— Малка учтивост? Твоята доброта е несравнима, Хокану. Когато приключиш работата си в Джамар, ще съм изключително радостна, ако приемеш поканата ми да отпочинеш като гост на Акома, преди да тръгнеш обратно към бащините си имения.

— В такъв случай въпросът с робите е уреден. — Хокану хвана ръката ѝ. — Ще приема поканата ти с удоволствие. — Поклони се, за да затвърди споразумението. Когато се изправи, видя, че две кафяви очи го гледат напрегнато. Господарката на Акома винаги го беше привличала, от мига, в който я беше видял за първи път. Щом се

върнеше от Джамар, може би щеше да има възможността да я опознае по-добре, да проучи възможностите, да види дали интересът му е взаимен. Но сега интуитивно усещаше, че близостта му я смущава. Робският пазар не беше мястото, където да разнищва причината за това, и вместо да я притесни дотам, че удоволствието, че го вижда, да се смени със съжаление, той се надигна и каза: — Е, добре. Колкото по-скоро тръгна за Джамар, толкова по-скоро ще се върна. Очаквам с нетърпение да се видим отново.

Мара изпърха с ветрилото пред лицето си. Изпитваше едновременно съжаление и облекчение, че Хокану си тръгва. Кимна с привидно спокойствие.

— Аз също очаквам с нетърпение този момент. Желая ти всичко добро и лек път.

— Всичко хубаво и на теб, лейди Мара.

По-младият от двамата синове Шинцаваи мина между скамейките и напусна горната галерия. Когато излезе на слънчевата светлина на стълбището, профилът му се очерта — прав нос, високо чело и волева брадичка, които бяха пленявали погледите на много дъщери на благородници в родната му провинция Сцетак. Дори за свръхкритичното око на Люджан мъжът беше облагодетелстван с чаровна външност също толкова, колкото и с положението си в обществото.

Откъм заграждението с робите доехтяха викове, вниманието на Мара се отклони от тръгващия си Хокану и тя пристъпи към перилото на галерията, за да види повода за вълнението. Тъй като между голите роби не можеше да се крият стрелци, Люджан не я подкани да се отдръпне в сенките, но продължи да наблюдава нащрек околните покриви.

Викаше търговският агент, който надзираваше варварите. Нисък, пълен и увит в скъпа жълта коприна, той размахваше юмрук под брадичката на един другоземец, червенокосия висок мидкемиец, чието голо тяло бе лъснало на следобедната светлина. Мъжът като че ли отчаяно се мъчеше да потисне смеха си, докато търпеше тирадата на надзирателя. Мара бе принудена да признае, че гледката наистина е комична: търговският представител беше нисък дори за цуранин и варварите се извисяваха над него. В напразно усилие да изглежда застрашително надзирателят дори се повдигаше на пръсти.

Мара огледа другоземеца по-внимателно. Въпреки че всеки момент можеха да го изпердашат жестоко с камшик, той стоеше скръстил ръце, самият образец на самоувереност. Беше с цяла глава по-висок и от надзирателя, и от двамата му помощници, които му се притекоха на помощ. Изгледа ги отвисоко като благороден младеж, отегчен от шутовете си.

Мара усети внезапна тръпка, докато го оглеждаше — тялото му бе станало мършаво като кайшка на бич от оскъдната храна и тежкия труд. Зачуди се дали срещата с Хокану не ѝ е въздействала по-дълбоко, отколкото си мислеше. Интересът ѝ към мъжете в робската кошара би трябвало да е чисто финансов.

Така че спря да се възхищава на външността на роба и се съсредоточи върху това какво всъщност става.

Тирадата на търговеца се извиси до кресчендо. След това той остана без дъх и размаха юмрука си за последен път на височината на ключицата на варварина. За голямо забавление на Мара робът не показва и намек за покорство. Вместо да се просне по очи, да зарови лице в пръстта пред краката на търговеца и да изчака мълчаливо наказанието си, той почеса четината по брадичката си и с кънтящ глас започна да говори на завален цурански, с жестове като на доверен приятел, нежели на покорна собственост.

— В името на боговете! — възкликна Люджан изумено. — Държи се все едно, че робите са родени с правото да спорят. Ако всички са толкова нагли като този тип, не е чудно, че човек трябва да им скъса кожата от бой, за да изтръгне половин ден работа от тях.

— Тихо. — Мара махна с ръка. — Искам да чуя какво казва. — Напрегна слух, за да разбере завалените думи на варварина.

Изведнъж другоземецът спря да говори и тръсна глава, сякаш за да покаже, че държи на думите си. Търговският агент пък махна на помощника си с табличката и каза раздразнено:

— Подредете се! Всички! Веднага!

Робите бавно се развърнаха в редица. От балкона Мара забеляза, че варварите се тътрят така, че да прикрият действията на двама души, които се бяха присвили до дървената ограда откъм реката.

— Какво правят? — попита тя.

Люджан сви рамене по цурански, съвсем леко помръдване.

— Някаква хитрина. Виждал съм нийдра с повече мозък от този търговски агент.

Надзирателят и помощникът с писарската табличка започнаха усърдно да броят робите. Двамата до оградата се вляха в редицата със закъснение, като след едно нагласено „препъване“ единият разблъска другарите си и писарят обърка бройката. Започна отново, като поглеждаше табличката, за да драсне рабош за всеки роб, покрай който минеше, а търговецът кълнеше и бършеше потното си чело, раздражен от бавенето.

Всеки път щом писарят погледнеше табличката си, непокорните варвари се местеха и разбъркваха редицата. Мъжът с камшика изпердаши няколко гърбове в усилие да наложи ред. Един от робите извика на родната си реч нещо, което подозрително прозвуча като мръсна ругатня, и отскочи, за да избегне бича, а другите се разсмяха. Бичът изплющя, за да усмири най-близкия до надзирателя, при което редицата зад него се разпадна и робите се разместиха и преподредиха зад гърба му. Писарят вдигна глава и отчаяно въздъхна. Бройките отново се бяха объркали безнадеждно.

В срамна проява на нетърпение търговският агент изрева:

— Всички ще сме умрели и станали на пепел, докато приключим с това!

Плесна с ръце и след малко притича слуга с кош с панталони и ризи от груб плат и започна да ги раздава на робите.

В този момент червенокосият варварин взе да крещи обиди. Цуранският му можеше да е завален и произнасян с груб акцент, но явно в някой момент след пленяването му някое безименно просяче го беше учило доста усърдно и добре. Надзирателят зяпна невярващо, докато премисляше биологичните последици от това, което другоземецът току-що бе изтърсил за майка му. След това лицето му почервения и той замахна с камшика, но варваринът ловко го избегна. Последва игра на гоненица между едрият мидкемиец и дребния дебел цуранин.

Люджан се засмя.

— Жалко, че този варварин трябва да бъде научен на покорство. Такава комедия не съм виждал и от най-добрата пътуваща трупа. Явно се забавлява добре. — Някакво раздвижване привлече погледа на

Люджан към другия ъгъл на заграждението и той възкликна: — Аха! И то с определена цел, както изглежда.

Мара също беше забелязала, че един от робите се е присвил отново до оградата. След миг като че ли започна да пъха нещо през нея.

— Мъдростта на Лашима! — промълви тя изумено. — Крадат ризите!

Галерията предлагаше хубава гледка към ставащото долу. Червенокосият великан тичаше из заграждението. Въпреки ръста си се движеше с пъргавината на саркат — бързия и безшумен шестокрак хищник от степите. След това, странно, започна да влачи крака мудно като бремна нийдра. Надзирателят се приближи и пак замахна, но варваринът избегна камшика, заора на място, подхлъзна се, зарита и вдигна облак прах. Освен това непрекъснато се буташе в другарите си, които вече бяха получили раздаваните им панталони и ризи. Те също изведнъж станаха подозрително тромави, падаха, търкаляха се и под прикритието на прахта и бъркотията дрехите чудодейно изчезваха. Увиваха някои на вързоп и ги тикаха в ръцете на други роби. От време на време риза се разгъваше и падаше, за да я грабне друг мъж. Така дрехите минаваха от ръка на ръка, докато не стигнеха до мъжа при оградата. В удобен момент той пъхаше дрехата през една дупка, прибираше раковините, служещи за разменна монета в империята, които някой друг му подаваше отвън, избърсваше ги в косматите си гърди, след което ги лапаше и ги гълташе.

— От другата страна сигурно има просячета. — Люджан поклати глава. — Или може би детето на някой лодкар. Макар че за какво са му са на един роб пари си е загадка.

— Определено показват голяма находчивост... и хладнокръвие — отбеляза Мара и Люджан я изгледа сепнато. Това, че погрешно бе признала доблестни качества на хора, които според ненакърнимите закони на обществото бяха смятани за по-низши и от най-низшите крастави просяци, го стъписа. Вярно, отчаянието бе научило Мара да преоценява традициите на своя народ критично, но макар самият Люджан да ѝ се беше заклел във вярна служба благодарение на също такъв не особено праволинеен обрат, дори и той не можеше да проумее какво толкова би могла да види тя в една сган от варварски роби.

Докато се чудеше каква е причината за възхищението ѝ, отново се загледа към ставащото долу.

Надзирателят беше повикал подкрепления: няколко плещести пазачи, снаряжени с извити куки от грапава кожа на нийдра, нахлуха в заграждението и затичаха към буйния червенокос. Робите, опитали се да им попречат, бяха изблъскани с лакти или изритани с островърхите сандали. Един варварин падна с окървавен пищял. Щом видяха това, другите бързо отвориха път на войниците. Червенокосият подстрекател пък се остави да го заклецят в ъгъла, за да не понесе по-тежко нараняване. Пазачите го хванаха с куките си и го довлякоха пред търговския агент, чийто халат беше целият в прах и пот и направо плачеше за пране. Задържаха грамадния пленник на колене, а надзирателят зарева да донесат пранги от кожа на нийдра, за да озаптят необузданата му диващина.

Но варваринът все още не се беше примирил. Сякаш без да си дава сметка, че може да му вземат живота само след един жест на надзирателя, отметна разрошената си коса назад и изгледа надзирателя с големите си сини очи. По време на свадата беше получил рана през едната си скула и по лицето му се стичаше кръв и мокреше червения храсталак на брадата му. Не можеше да е повече от двайсет и няколко годишен. Каза нещо и Мара и Люджан видяха как лицето на търговеца замръзна, а един от пазачите едва прикри не съвсем цуранския си пристъп на смях зад лъскавата си ръкавица. Надзирателят изпердаши варварина с бича, след което го изрита в лицето.

Мара не трепна от гледката на насието. В имението ѝ биеха непокорни роби по много по-дребни поводи от безобразното поведение на този непокорен варварин. Все пак това, че действията на червенокосия бяха немислими според обществените нрави, не я изуми чак толкова. Беше се запознала с обичаите на чо-джа и бе започнала да уважава техните порядки и мъдрост, колкото и чужди да изглеждаха. Сега, докато наблюдаваше робите в заграждението, ѝ хрумна, че тези мъже са също толкова човешки същества, колкото и тя, но че светът им е много по-различен от Келеуан. Като другоземци, те навярно не разбираха напълно участта, която ги бе сполетяла, защото на Келеуан човек напускаше робството само през дверите на смъртта. Робът нямаше чест, нито душа, незначителен беше като насекомо. Можеше да живее в удобство или да бъде стъпкан в мизерия само от небрежната

приумица, с която човек би могъл да се отнесе към червенокрила пчела, която му събира мед.

Цурански воин щеше сам да посегне на живота си, вместо да се остави в плен на врага — пленниците обикновено бяха ранени, изпаднали в безсъзнание или страхливци. Тези мидкемийци уж бяха имали същия избор и с това, че бяха оцелели, губейки своята чест, бяха избрали участта си сами.

Но червенокосият изобщо не изглеждаше примирен. Превъртя се, за да избегне камшика, и се блъсна в краката на търговския агент. Дебелият мъж изпищя и залитна, спасен от падането от писаря, който бързо пушна табличката си и сграбчи с две ръце оцапаната жълта коприна на халата му. Табличката с тебеширените резки тупна в прахта, а варваринът със завидна хитрост се претърколи върху нея. Резките бяха заличени от потта и прахта, а Мара в галерията усети странна тръпка, като видя, че кошът с дрехите е празен. Само една трета от мъжете долу бяха облечени; някои бяха без панталони, други без ризи. Въпреки че червенокосият си беше спечелил бой, а може би дори смърт чрез обесване, беше спечелил малка победа над поробителите си.

Мъжете с куките се хвърлиха към него. Горещината и умората бяха изчерпали търпението им и този път ударите им целяха да го осакатят.

Мара викна:

— Спрете!

Властният ѝ глас принуди пазачите да се подчинят. Беше Управляваща господарка, а те бяха прости слуги. Свикнали да изпълняват заповеди, всички отпуснаха куките. Агентът заоправя халата си и погледна изненадано нагоре. Робът варварин се превъртя неловко на лакът и също погледна към Мара.

Това, че бе извикала някаква дребничка чернокоса жена, като че ли го стъписа. Въпреки това той дръзко продължи да се взира в нея, докато писарят не го удари в лицето, за да го принуди да извърне очи.

Мара присви гневно вежди.

— Казах, спрете! Ако това продължи, ще настоя да ви задължат да платите за повреждане на стока, докато тук стои купувач и чака да предложи цена.

Търговският агент замръзна сащисан, моментално забравил за оцапаните си жълти коприни. Забърса потната си коса от слепоочията си, сякаш си мислеше, че като оправи външността си, липсата на благоприличие от негова страна ще бъде забравена, и се поклони ниско. Знаеше, че след проявеното от червенокосия злонравие ще има късмет, ако продаде тази пасмина мидкемийци на цена, предложена от някоя дребна риба. Фактът, че тази Господарка беше видяла всичко и въпреки това искаше да купува, беше чудо, което никой разумен човек нямаше да оспори.

Мара, давайки си сметка, че мъжът долу не е в положение да се пазари, махна с ветрилото си с приучено показно безразличие.

— Бих могла да ви дам трийсет центурии за тези варвари — каза бавно. — Ако обаче този големият е ранен лошо, може и да не ви ги дам.

При тези думи дори Люджан повдигна вежди. Съмняваше се в благоразумието на господарката си да купува непокорни роби, но не беше уместно да дава съвети. Замълча си, докато агентът долу се обърна към писаря и го прати на бегом да донесе парцали и вода. Щом писарят се върна, веднага му възложиха унизителната задача да измие раните на червенокосия.

Но варваринът подстрекател не беше склонен да изтърпи тази неочаквана проява на загриженост. Протегна огромната си ръка и въпреки прангите и връзките, които го стягаха, спипа писаря за китката. Това, което му каза, не можа да се чуе от галерията, но слугата пусна парцала и легена все едно си беше опарил пръстите.

Търговецът замаза тази нова проява на непокорство с импровизирана нервна усмивка. Нямаше никакво желание да изпитва търпението на Мара, като заповяда да накажат роба. Дори опита да се държи все едно всичко върви по план, когато един от приятелите на варварина пристъпи напред и започна да почиства раните му от бича.

— Господарке, документите за покупка може да се напишат веднага, в удобството на кабинета ми. Ще поръчам плодове с лед да утолят жаждата ви, докато чакате да подпишете. Ако сте така добра да дойдете с мен в кабинета...

— Няма да е необходимо — отвърна отривисто Мара. — Пратете ми писаря си отвън, защото искам тези роби веднага да бъдат заведени в именията ми. Щом получа разписката за продажба, воините ми ще ги

вземат под охрана. — Огледа за последен път робската кошара и добави: — Тоест, ще подпиша покупката, след като тези роби получат прилично облекло.

— Но... — заломоти отчаяно търговският агент. Писарят му изглеждаше кисел. Макар кошът, който бяха донесли от складовете, да побираше достатъчно панталони и ризи, много от робите все още бяха голи или полуоблечени. Трябваше да има най-строгото разследване за това и много бой, несъмнено, но нетърпението на господарката беше приключило въпроса. Тя искаше да подпише и да купи веднага. С ядосано махване на ръка агентът подкани писаря си да си затвори очите и да се свърши. На трийсет центурии тези роби нямаше да донесат голяма печалба, но още по-голям беше рискът да се задържат непродадени, да киснат тук и да ядат тиза, която с по-голям успех можеше да се използва за угояването на по-кротки роби — всеки от които щеше да струва от пет до десет центурии.

Търговският агент възвърна донякъде самообладанието си и нареди:

— Калиграфът веднага да напише документа за господарката!

Мара гледеше червенокосия варварин, когото бе купила по импулс и от интуиция. Той на свой ред също се взря в нея и нещо в напрегнатите му сини очи я накара да се изчерви повече, отколкото от погледа на Хокану от Шинцаваи.

Мара се обърна рязко и без да каже нито дума на Ударен водач Люджан, забърза надолу по стъпалата. Той бързо я настигна и зае мястото си на личен телохранител. Зачуди се дали припряното ѝ тръгване е продиктувано от нетърпение да се върне у дома, или от нещо друго.

Докато помагаше на Мара да се качи в носилката, каза:

— Джикан ще изпадне в потрес.

Мара се вгледа в лицето на офицера си, но не видя и капка от обичайната му веселост. Вместо обичайния насмешлив хумор видя само загриженост — и може би нещо повече.

След малко писарят се появи с документите за приключване на продажбата и Мара подписа, нетърпелива час по-скоро да си тръгне.

Изкараха робите през портата. Люджан кимна съвсем леко и отрядът стражи на Мара се разбърза да подготви двайсетината мидкемийци за пътуването до именията на Акома. Задачата бе

затруднена от лошото разбиране на езика, както и от невероятната склонност на варварите да спорят. Никой роб цуранин нямаше и да си помисли да настоява за сандали, преди да му се заповяда да тръгне на поход. Затруднени от това неразумно непокорство, войниците отначало прибягнаха до заплахи, а след това — до употреба на сила. Нервите им се изопваха с всяка минута. Войниците не бяха надзиратели и боят на роби беше под достойнството им. Да ги видят, че пердашат собственост на обществена улица, ги позореше, а и не носеше чест на господарката им, която вече беше готова за тръгване.

Прекалено изправеният гръб на Мара, седнала неподвижно на възглавничките, издаваше неудобството ѝ от тази грозна гледка. Тя даде знак на носачите си да вдигнат прътовете на носилката на раменете си. Бързината, с която тръгнаха, поне гарантираше, че преминаването през улиците на Сулан-Ку ще е кратко.

Мара махна на Люджан и след кратко обсъждане решиха да преведат робите мидкемийци по най-малко биещия на очи маршрут. Това означаваше да минат през бедняшките квартали край реката, по улици, затрупани със смет и залети от мръсна канална вода. Воините извадиха мечовете си и подкараха мудро крачещите роби с плоското на остриетата. Скитниците и уличните крадци не бяха голяма заплаха за военен отряд с тяхната бдителност и опит, но Мара искаше да побързат по други причини.

Враговете ѝ винаги проявяваха интерес към ходовете ѝ, колкото и маловажни да бяха, и скоро щяха да се появят клюки за посещението ѝ на робското тържище. Търговският агент и помощниците му сигурно вече се бяха запътили към най-близката винарна, а само един продавач или търговец да чуеше разсъжденията им за мотивите на Мара да купи чуждоземни роби, мълвата щеше да се разпространи бързо. А след като се разчуеше за присъствието ѝ в града, вражеските агенти щяха да се разтичат, за да я следят и да предугадят ходовете ѝ. Мидкемийците бяха предназначени за разчистване на нови ливади за нийдра, но Мара искаше това да остане в тайна колкото може по-дълго. Колкото и дребна да беше, всяка информация, придобита от враговете ѝ, отслабваше дома Акома. А най-върховната грижа на Мара, от деня, в който бе станала Управляваща господарка, бе да опази дома на своите предци.

Вече вървяха през крайречния квартал. Улицата се стесни между паянтовите сгради и съборетини, имаше място едва колкото да мине носилката. Над тях надвисваха балкони с навеси от кожа, поглъщаха слънчевата светлина. Поколения собственици бяха добавяли още етажи, всяко ново ниво по-широко от предишното, тъй че погледнеше ли човек нагоре, виждаше само тясна ивица зелено небе, ярко на фона на потискащия сумрак. Войниците на Мара крачеха нащрек, както винаги бдителни за заплахи, грозящи господарката им. Този лабиринт от сгради и тесни улички предлагаше десетки възможности за засада.

Речният ветрец не можеше да проникне в гъстото гъмжило от жилища. Въздухът бе неподвижен и влажен, вмирян на смет, изпражнения и гниещо дърво. Много основи бяха проядени, много стени се бяха пропукали.

Въпреки отблъскващата среда улиците бяха пълни с народ. Обитателите бързо се отдръпваха от пътя на свитата на Мара, простолюдието се свиваше в бордеите без врати при гледката на офицерските пера — воините щяха мигновено да пребият всеки нещастник, забавил се да се отдръпне от пътя им. Само бандите шумни и мръсни хлапета се изкушаваха да си навлекат тази беда, като сочеха пищната носилка на господарката и ловко пробягваха покрай войниците, щом започнеха да мушкат към тях с дръжките на копията си, за да ги прогонят.

За голямо облекчение на Люджан мидкемийците бяха спрели да бърборят. В момента воините му си имаха достатъчно други грижи и без да ги дразнят допълнително. Колкото и често да заповядваха на варварите да мълчат, както подобаваше на роби, те не се подчиняваха. Въздухът тежеше от миризмата на упойващата камота. Тези, които ядяха нектара, извличан от цветовете ѝ, преживяваха живота си в сънища и халюцинации, а лудостта ги връхлиташе на пристъпи. Воините държаха копията си в готовност, а Мара седеше зад спуснатите перденца, притиснала до ноздрите си ароматизираното ветрило.

На един ъгъл носилката забави и докато завиваха, един от прътите закачи мръсната завеса, провиснала на някакъв вход, и я смъкна. Вътре се бяха струпали няколко семейства. Дрехите им бяха мръсни, а кожата им — покрити с ужасни рани. Ядяха от котле смрадлива тиза, друго котле, празно, бе захвърлено в ъгъла. Вонята

беше задушаваща. На едно опърпано одеяло майка кърмеше уродливо бебе, други три дечица лазеха в краката ѝ. Всичките бяха мършави и очевидно болни. Приучена от раждането си, че бедност или богатство се дават по волята на боговете — като въздаяние заради делата в предишни животи — Мара изобщо не се замисли за окаяното им състояние.

Докато носачите издърпваха носилката от входа и завиваха, Мара зърна за миг новите роби, които вървяха след тях. Високият с червената коса промърмори нещо на друг роб, плешив мъж с яки мишци, който го слушаше почтително като човек, изпълнен с уважение към водача си. На лицата и на двамата се беше изписал гняв или може би стъписване, макар че какво можеше да събуди такива чувства на обществена улица пред индивиди, почти толкова лишени от чест, колкото и самите роби, си остана загадка за Господарката на Акома.

Бедняшкият квартал на Сулан-Ку не беше голям, но все пак преминаването по тесните улички се оказа болезнено досадно. Найсетне обаче бедняшките постройките останаха назад и пътят зави покрай река Гагаджин. Тук на мястото на плесенясалите коптори се появиха складове и работилници.

Дюкяни за боядисване и щавене, месарски сергии и кланици се трупаха от двете страни, а миризмите на мърша, бъчви за боядисване на платно и пара от топилните на мас се смесваха в неопикуема воня. Димът от огньовете на смоларите се къдреше на облаци от комините, а край реката, вързани за прогнилите пилони на кейовете, се редяха търговски баржи и лодки и салове с колиби за живеене по тях. Продавачи си съперничеха за всяко кътче.

Предните воини на Люджан разбутваха хората настрани с викове „Акома! Акома!“, за да разбере простолюдието, че минава Велика господарка. Другите се стегнаха плътно от двете страни на носилката, за да бранят с телата си господарката си от възможна опасност. Последните струпаха робите наедно като добитък. Тълпата стана толкова гъста, че никой не можеше да погледне в краката си да види къде стъпва. Войниците носеха корави кожени сандали, но робите, в това число и носачите, нямаха друг избор, освен да газят по счупени чирепи, във вади мръсна вода и купчини смет.

Мара лежеше на изящно извезаните възглавнички, притиснала ветрилото до лицето си. Притвори очи и си представи с копнеж

откритите ливади на имението си, ухаещи на лятна трева и прелестни цветя.

След малко занаятчийският квартал се промени, стана не толкова вмирисан и претъпкан. Тук се трудеха тъкачи, шивачи, плетачи на шнулове, предачи на коприна и грънчари. Тук-там имаше по някой бижутерски щанд, охраняван от въоръжен наемник, или дюкянче на продавач на парфюми, навестявано в тази не толкова знатна част на града от изрисувани жени от Тръстиковия живот, се гушеше между сергиите с по-малко луксозна стока.

Слънцето се бе изкатерило до пладне. Мара бавно си вееше, благодарна, че най-сетне оставя бъркотията на Сулан-Ку зад себе си. Но когато излязоха на засенчения от вечнозелени дървета път, един от носачите започна да куца. На всяка стъпка Мара се друсваше неудобно на възглавничките, тъй че вместо да причинява ненужна болка на нещастника заповяда да спрат.

Да, един от носачите беше порязал стъпалото си в бедняшките квартали. Но като цуранин, който си знае мястото, стискаше зъби и мълчеше.

Все още бяха на почти час път от имението, а и мидкемийците влудяващо бяха започнали отново да говорят помежду си на грубия носов магарешки рев, който минаваше за техен роден език. Раздразнена колкото от забавянето, толкова и от бърбенето им, Мара махна на Люджан и нареди:

— Докарай тук онзи червенокос варварин да замести окуцелия носач. — Можеше и да е роб, но се държеше като подстрекател на бунтовници, а след като вонята на бедняшкия квартал ѝ бе докарала главоболие, Мара бе готова да използва почти всяка възможност да направи варварите по-малко непокорни.

Воините тутакси доведоха червенокосия роб. Плешивият се развика възмутено и се наложи да го издърпат настрана. Събориха го на колене, но той продължи да крещи, докато червенокосият не му заповяда да млъкне. След това, впил с любопитство сините си очи в изящната дама на носилката, високият роб тръгна да заеме освободеното място на единия прът отпред.

— Не — отсече Люджан.

Махна на задния роб да мине отпред, а червенокосия постави отзад. Така войник с изваден меч можеше да върви зад гърба на роба

— осигуровка против неприятност или заплаха за господарката им.

— Към къщи — заповяда тя и носачите се наведоха и вдигнаха носилката.

Първите стъпки се оказаха пълен хаос. Мидкемиецът беше с цяла глава по-висок от другите носачи и когато се изправи и закрачи, носилката се наклони и Мара се пързулна напред по копринените възглавнички. Бързите рефлексии на Люджан ѝ спестиха безцеремонното тупване на земята, а плесването му с ръка предупреди варварина да държи пръта равно. Огромният мъж можеше да направи това само като превие гърба и раменете си, което постави къдравата му глава на половин педя от завеските на господарката му.

— Така изобщо няма да стане — сопна се Мара.

— Голям триумф ще е за Десио от Минванаби, ако пострадаш заради непохватността на един роб, господарке — каза Люджан и добави с усмивка: — Дали пък да не облечем тези мидкемийци като домашни роби и да ги подарим на Минванаби? Поне биха могли да изпочупят достатъчно ценности, преди Първият съветник на Десио да заповяда да ги обесят.

Но Мара не беше в настроение за шеги. Оправи халата си и извади иглите от косата си, за да я оправи. През цялото време очите на варварина я гледаха със смущаваща прямота. Накрая той с обезоръжаваща усмивка ѝ заговори на завален цурански.

Люджан го заглуши с гневен вик:

— Куче! Роб! На колене, нещастнико! — Обърна се рязко към воините си. Един притича мигновено, за да поеме пръта на носилката, други сграбчиха червенокосия и го събориха на земята. Здрави ръце натиснаха раменете му, но той все още се опитваше да говори — докато сандалът с шипове на един войник не натисна наглото му лице в прахта.

— Как смееш да проговаряш на Господарката на Акома, робе! — извика Люджан.

— Какво се опитваше да каже? — попита Мара, обзета по-скоро от внезапно любопитство, отколкото обидена.

Люджан я погледна изненадано.

— Може ли да има значение? Той е варварин и това не ти носи никаква чест, господарке. Все пак предложението му не беше лишено от разум.

Мара спря озадачена, с ръка пълна с игли от черупки на костенурка. Слънчевата светлина заигра по главичките им от скъпоценни камъни и по украшенията от раковини, пришити на яката ѝ.

— Какво е?

Люджан избърса потното си чело с ръка.

— Каза, че ако повикаш трима от неговите приятели да сменят другите носачи, ще могат да те носят по-лесно, тъй като са почти еднакви на ръст.

Мара забрави за иглите и разпуснатата си коса и попита:

— Той каза това?

След това погледна мъжа, който лежеше по очи в прахта, с врат, затиснат от крака на войника.

— Пуснете го да стане.

— Господарке? — каза тихо Люджан, Питацият му тон бе най-близкото до открито възмущение на дадена от нея заповед, което можеше да си позволи.

— Пуснете варварина да стане — повтори рязко Мара. — Мисля, че предложението му е разумно. Или искаш да вървим целия следобед забавени заради един окуцял носач?

Люджан отвърна със свиване на рамене, сякаш за да каже, че господарката е права. Всъщност тя можеше да е не по-малко опърничава от варварските роби и вместо да изпитва още повече търпението ѝ, Ударният водач на Акома се подчини и избра трима от по-високите мидкемийци да заемат местата на носачите.

Свитата тръгна отново и Мара се намръщи. Мидкемийците може и да се стараеха, но нямаха опит в носенето. Не вървяха в крак и носилката друсаше. Мара въздъхна. Робите, купени в Сулан-Ку, май се оказваха голямо безразсъдство. Отбеляза си да го спомене на Джикан. Може би на мидкемийците трябваше да се възложи работа близо до къщата, та по-опитните надзиратели да ги научат на правилно поведение, тоест да се държат така, както им е отредила съдбата.

Раздразнена, че нещо толкова дребно като купуването на нови роби е предизвикало толкова неудобство и объркване, Мара се замисли за проблемите, които ѝ създаваха враговете ѝ. Затвори очи, за да надвие усиливащото се главоболие, и си помисли: „Какво коварство щях да замисля аз, ако бях на мястото на Десио от Минванаби?“

2. ПЛАНИРАНЕ

Въздухът беше застинал.

Десио от дома Минванаби седеше зад писалището в кабинета на покойния си баща и размишляваше над подредените пред него счетоводни таблички. Макар да беше обед, до лакътя му гореше светилник. В кабинета беше сумрачно и горещо като в пещ, всички капаци на прозорците бяха плътно затворени, което лишаваше хората вътре от следобедния ветреца, лъхаша откъм езерото. Десио обаче изглеждаше неуязвим за това неудобство. Самотна зелена муха бръмчеше около главата му, явно решена да кацне на челото на младия господар. Десио махна небрежно да отпъди досадното насекомо и за миг изпотеният роб, който му вееше с ветрилото, наруши ритъма, разколебан да не би Господарят на Минванаби да му е дал знак да се оттегли.

Застаналият малко встрани старец кимна на роба да остане на мястото си. Инкомо, Първи съветник на Минванаби, чакаше търпеливо господарят да приключи с докладите.

Десио сбърчи чело. Придърпа масления светилник и се помъчи да се съсредоточи върху сведенията, изредени на листовете пред него, но буквите сякаш заплуваха във влажния следобеден въздух. Накрая се отпусна на възглавничките и въздъхна отчаяно.

— Стига!

Инкомо изгледа младия господар със спокойствие, прикриващо тревогата му.

— Господарю?

Десио избута светилника настрана и се надигна тежко. Внушителният му корем изпъна широкия халат, който носеше в покоите си. От лицето му закапа пот и той забърса с пухкавата си длан мокрите кичури от очите си.

Инкомо знаеше, че раздразнението на Десио не се дължи само на влагата, задържала се след преждевременната тропическа буря на юг.

Господарят на Минванаби бе наредил да изпънат параваните и да затворят капациите уж за усамотение. Старият мъж обаче знаеше причината, криеща се зад тази непривична заповед: страх. Дори в собствения си Дом Десио се страхуваше. Никой господар на който и да е Дом, още по-малко на един от Петте велики дома, не можеше да признае подобна слабост, тъй че Първият съветник не смееше да каже нищо по въпроса.

Десио закри тежко из стаята. Гневът му бавно се усилваше, измъченият дъх и стиснатите юмруци бяха сигурен знак, че много скоро ще удари първия му попаднал. Младият господар бе показвал признаци на дребнаво жесток нрав още докато управляваше баща му, но тази порочна черта бе разцъфтяла напълно след смъртта на Джингу. След като майка му се бе оттеглила в манастир на Лашима, Десио бе престанал да проявява всякакви задръжки на импулсите си. Робът с ветрилото пристъпваше след господаря си и се мъчеше да изпълнява задачите си, без да му пречи.

С надеждата да предотврати поредното изваждане на домашен роб от строя Първият съветник каза:

— Господарю, може би една хладна напитка ще възстанови търпението ти. Тези търговски проблеми са спешни.

Десио продължи да крачи все едно не го е чул. Външността му издаваше лична немарливост и разгул: червени бузи и нос, подпухнали тъмни кръгове под сълзящите очи, мръсна коса, провиснала до раменете, и мръсотия под ноктите. След ритуалното самоубийство на Джингу младият господар общо взето бе започнал да се държи като бик нийдра — странен начин да покажеш скръбта си, но не и нечуван: изправилите се за първи път пред смъртта често възприемаха жизнеутвърждаващо поведение. Тъй че дни наред Десио беше стоял в личните си покои с пиене и момичета и бе пренебрегвал делата на дома Минванаби.

На втората сутрин някои от момичетата се бяха появили пребити и със синини от страстните му буйства. Други момичета ги заменяха в неизтощима сякаш последователност, докато най-сетне господарят на Минванаби не преодоля скръбта си. Беше се появил състарен с десет години от мига, в който мълчаливо бе наблюдавал как баща му се пронизва с фамилния меч.

Сега Десио се преструваше, че ръководи просторните владения, които бе наследил, но пиенето му започваше от обед и продължаваше през нощта. Макар да бе господар на една от Петте велики фамилии на империята, Десио изглеждаше неспособен да признае огромната отговорност, която вървеше с властта. Изтезаван от личните си демони, той се опитваше да се скрие от тях в нежни прегръдки и да ги отбие с море от вино. Ако смееше, Инкомо щеше да прати на господаря си лечител, жрец или детски учител, който да му изнесе лекция за отговорностите, придружаващи владетелската мантия. Но очите на Десио — и затаената в тях лудост — предупреждаваха Първия съветник, че всеки подобен опит ще е напразен. Духът на Десио кипеше от гняв, който можеше да утоли само Червеният бог.

Инкомо за пореден път се опита да върне вниманието на Десио към деловите неща.

— Милорд, ако ми позволиш да изтъкна, губим дни, докато корабите ни стоят празни на кейовете в Джамар. Ако ще плават към...

— Стига!

Юмрукът на Десио се стовари в един параван, раздра тънката изрисувана коприна и строши рамката. Той изрита парчетата, след което се завъртя побеснял и се блъсна в роба с ветрилото. Разгневен до безумие, господарят на Минванаби го удари все едно, че беше мебел. Робът се свлече на колене с разбит нос, разцепена устна и кръв по лицето и гърдите. Все пак, уплашен за живота си, успя да задържи голямото ветрило да не удари господаря му, въпреки че беше заслепен от болка, кръв и сълзи. Десио остана безразличен за героичната му почтителност. Обърна се и се нахвърли върху съветника си.

— Не мога да се съсредоточа върху нищо, докато тя е жива!

Инкомо нямаше нужда от обяснение, за да разбере кого има предвид господарят му. Опитът го бе научил, че не може да направи нищо, освен да изтърпи поредното избухване.

— Милорд — заговори той притеснено, — нищо добро няма да се спечели с копнеж за мъст, ако всичкото богатство на Минванаби се стопи. Ако не желаш да се погрижиш за тези решения, поне позволи на хадонрата да вземе нещата в ръцете си.

Призивът му не направи никакво впечатление на Десио. Взрян в далечината, с хриплив шепот, сякаш самото изричане на името щеше да му придаде плът, той изръмжа:

— Мара от дома Акома трябва да умре!

Благодарен, че тъмното в стаята скрива и неговия страх, Инкомо се съгласи.

— Разбира се, милорд. Но това не е моментът.

— Кога! — извика. Десио и ревът му почти оглуши Инкомо. Господарят изрита една възглавница и гласът му спадна до по-благоразумен тон. — Кога? Тя успя да се измъкне от капана на баща ми. И нещо повече: принуди го да озлочи гаранцията си за безопасността на гост, като го доведе дотам да сложи край на живота си в срам. — Възбудата му закипя още по-силно, докато изреждаше престъпленията на Мара срещу дома му. — Това... момиче не просто ни победи, тя ни унизи... не, опозори ни! — Затъпка бясно възглавницата и изгледа съветника си с присвити очи.

Робът с ветрилото се присви от страх, като видя изражението му, толкова подобно на това на Джингу от Минванаби, когато се разгнеवेशе. Макар и с разкъравен нос и уста, той вдигаше и спускаше ветрилото все така ритмично. Гласът на Десио премина в дрезгав заговорнически шепот.

— Военачалникът гледа на нея с усмивка и обич, дори с благосклонност — може би спи с тая кучка, — докато нашите лица са натикани в тор от нийдра. Ядем фъшкии от нийдра всеки ден, в който тя диша! — Десио се намръщи още повече. Заби поглед в плътно затворените капаци, сякаш виждаше нещо през тях. За първи път след смъртта на Джингу в очите му се върна проблясък на разум. Инкомо едва се сдържа да не въздъхне с облекчение.

— И още нещо — довърши Десио с предпазливостта на човек пред навита на кълбо пепелянка. — Тя вече е реална заплаха за моята безопасност.

Инкомо кимна замислено. Знаеше, че в поведението на Десио се корени страх. Синът на Джингу живееше в ежедневен ужас, че Мара ще продължи кръвната вражда на Акома с Минванаби. Като вече Управляващ господар, Десио щеше да е следващият обект на заговорите ѝ. Собственият му живот и чест бяха следващите, които трябваше да паднат.

Въпреки че душната жега подлагаше търпението му на изпитание, Инкомо се опита да успокои господаря си. Такова признание, колкото и насаме да беше споделено между господар и

неговия съветник, беше първата стъпка в надмогването на страха, а може би и към побеждаването на лейди Мара.

— Господарю, момичето ще направи грешка. Не бива да бързаш. Изчакай за подходящ момент...

Нефритената муха се върна, за да тормози отново Десио. Робът замахна с ветрилото, за да я прихване в полет, но Десио избута перата настрана и погледна навъсено Инкомо в сумрака.

— Не, не мога да чакам. Тя продължава да става все по-силна. Позицията на баща ми беше по-изгодна от моята. Стоеше само на стъпка от Златния трон на Военачалника! Сега е пепел, а аз мога да изброя верните си съюзници на пръстите на едната си ръка. Всичките ни болки и унижения се дължат на... онази жена.

Това беше тъжната истина. Инкомо разбираше неохотата на господаря си да изрече името на врага си. Все още почти дете, когато баща ѝ и брат ѝ умряха — с малко войници и без никакви съюзници, — за три години Мара беше осигурила за Акома повече престиж, отколкото бяха познавали в дългата си почетна история. Инкомо напразно се опитваше да измисли нещо утешително за отговор: всички оплаквания на младия му господар бяха напълно оправдани. Мара наистина беше за страх, а позицията ѝ във властта вече беше нараснала дотолкова, че можеше не само да защити себе си, но и пряко да застраши Минванаби.

Първият съветник каза тихо:

— Призови Тасайо на своя страна, господарю.

Десио примига. След това го осени. Огледа се и видя, че робът с ветрилото все още е на поста си, въпреки капещата кръв от счупения нос и сцепената устна. В миг на неочаквано снизхождение Десио го освободи и щом остана сам със съветника си, каза:

— Защо трябва да отзовавам братовчед си от войната на варварския свят? Знаеш, че той ламти за моето място. Докато не се ожени и не създам деца, той е следващият в наследяването. И е твърде близък с Военачалника. Баща ми прояви благоразумие, като го ангажира с военните дела на онзи далечен свят.

— Баща ти също така беше достатъчно разумен да накара братовчед ти да уреди смъртта на лорд Сезу и Ланокота. — Скрил ръце в широките си ръкави, Инкомо пристъпи напред. — Защо не оставиш на Тасайо да се справи с момичето? Бащата, синът, сега дъщерята.

Десио се замисли. Тасайо беше изчакал момент, в който Военачалникът отсъстваше от кампанията на варварския свят, за да постави лорд Сезу и сина му в невъзможна военна ситуация. Беше осигурил смъртта им, без да излага Минванаби на каквато и да било опасност да бъдат обвинени публично. Беше гениален удар и бащата на Десио бе отстъпил апетитни участъци земя в провинция Хоншони като награда за Тасайо. Десио потупа брадичката си с пухкавия си пръст и рече:

— Колебая се. Тасайо би могъл да се окаже опасен за мен, може би също толкова опасен като... онова момиче.

Инкомо поклати глава в несъгласие.

— Твоят братовчед ще защитава честта на Минванаби. Като Управляващ господар, ти не си обект на амбицията на Тасайо, както беше, докато лорд Джингу беше жив. Едно е да се стремиш да премахнеш съперник, съвсем друго е да се опиташ да унищожиш законния си господар. — Помисли за миг и добави: — Немислимо е Тасайо да наруши клетвата си пред теб. Той не би въстанал срещу теб, както не го направи срещу баща ти, лорд Десио. — Натърти на последното, за да постигне желаното внушение.

Десио стоеше неподвижно, забравил за мухата, която най-сетне кацна на яката му. Накрая въздъхна.

— Да, разбира се. Прав си. Трябва да отзова Тасайо и да поискам да положи васална клетва. Тогава ще трябва да ме брани с живота си или да се лиши завинаги от честта на Минванаби.

Инкомо изчака: знаеше, че господарят не е свършил. Непохватен понякога с думите, Десио все пак притежаваше прозорлив ум, въпреки че му липсваха инстинктите на баща му или гениалността на братовчед му. Най-сетне Десио заяви:

— Щеключа в призива си всички други мои верни слуги и съюзници. Да, трябва да свикаме официално събрание. — Обърна се и погледна съветника си твърдо. — Никой не трябва да си помисли, че съм се поколебал да призова братовчед си да служи у дома. Не, ще съберем тук всички наши васали и съюзници.

И изпълнен с решимост, той плесна с ръце. Двама слуги с оранжеви роби плъзнаха настрани изрисуваните врати и влязоха, за да чуят нарежданията му.

— Отворете тези проклети капаци — заповяда Десио. — Бързо. Горещо ми е. — И сякаш огромно бреме се беше смъкнало от душата му, добави: — Пуснете свеж въздух, богове милостиви.

Слугите се засуетиха с ключалки и резета и след малко в стаята нахлу светлина и прохладен въздух. Мухата на яката на младия господар литна на свобода към езерото. Водите искряха сребристи на слънчевата светлина, осеяни с рибарски лодки, теглещи мрежи от зори до здрач. Отърсил се сякаш от леността си, Десио се обърна към Първия съветник. Очите му блестяха, пълни с нова увереност — страхът, обзел го след смъртта на баща му, се бе стопил пред възбудата от взетите решения.

— Ще положа клетвите си над натамито на фамилията ми на Свещената поляна на предците Минванаби, в присъствието на всички мои роднини. Ще покажем, че домът Минванаби не е пропаднал. — И добави с неочаквана самоирония: — Или поне не толкова ниско. — Извика да доведат хадонрата и му нареди: — Искам най-великолепното пиршество, което може да се поднесе. Това празненство ще засенчи бедствието, причинено от баща ми, за да почете Военачалника. Нека присъства всеки член на фамилията, включително тези, които се сражават на варварския свят...

— Да, господарю.

След малко двама писари трескаво записваха заповедите на Десио, до тях чакаше в готовност пазителят на фамилияния печат с паничка разтопен восък.

Десио гледаше тази суетня с хладна усмивка. Заповедите и грандиозните планове го опияняваха повече и от вино.

— И известете Великия храм на Туракаму — заяви той високо. — Ще вдигна молитвена порта, за да може всеки пътник, минал през нея, да призове благоволенieto на Червения бог, та той да погледне благосклонно на възмездието на Минванаби. На бога се заклевам: кръв ще се лее обилно, докато не получи главата на кучката Акома!

Инкомо се поклони ниско, за да прикрие внезапно обзелото го безпокойство. Такава клетва към Туракаму можеше да донесе успех по време на конфликт, но човек не се кълнеше току-така на Бога на смъртта — можеше да го сполети беда, ако клетвите останеха неизпълнени. В такива неща търпението на боговете беше несигурна работа. Инкомо се загърна по-плътено в халата си — въздухът, лъхащ

откъм езерото, изведнъж му се стори смразяващо студен. Надяваше се да е само от вятъра, а не поличба.

Слънчевата светлина прозираше през клоните в голямата градина на Акома и шареше ярки петна по земята. Листата шумяха, а фонтанът сред двора пееше несекващата си мелодия.

Мара седеше сред своя кръг от съветници, обзета от неспокойни мисли. Облечена в най-тънкия си домашен халат, със зелен скъпоценен камък на изваяна от чо-джа нефритена верижка за украса, изглеждаше почти разсеяна, самото олицетворение на отдъхващата господарка. Но в кафявите ѝ очи се таеше блясък, за който всички тези най-близки нейни съветници знаеха, че издава объркване.

Господарката огледа мълчаливо служителите и съветниците си, които бяха ядрото на дома Акома. Хадонрата, Джикан, нисък неспокоен мъж с проникателен ум, седеше присвит, както винаги. Под неговото усърдно ръководство богатството на Акома се беше умножило, но той предпочиташе напредък с бавни, сигурни стъпки и избягваше драматичните рискове, които привличаха Мара. Днес Джикан беше по-малко изнервен от обичайното, което Господарката на Акома си обясняваше с новината, че майсторите на коприна чо-джа са започнали преденето си. До зимния сезон първите топове плат щяха да са готови. Тъй че богатствата на Акома нарастваха. За Джикан това бе основната грижа. Но Мара знаеше, че богатството само по себе си не гарантира сигурността на един Велик дом.

Първата ѝ съветничка, Накоя, ѝ повтаряше това непрестанно. Скорошната победа на Мара над Минванаби изнервяше старата жена повече отвсякога.

— Съгласна съм с Джикан, господарке. Това разширение може да се окаже опасно. — Старицата изгледа твърдо Мара. — Един дом може да се издигне прекалено бързо в Играта на Съвета. Трайните победи винаги са дискретните, защото не предизвикват изпреварващо действие от страна на съперници, притеснени от внезапните успехи. Знаем, че Минванаби ще се задвижат, тъй че нека да не предизвикваме нежелани преценки и от други домове.

Мара пренебрегна забележката.

— Трябва да се опасявам единствено от Минванаби. Понастоящем не сме във вражда с никой друг и желая да остане така. Трябва да се подготвим за удара, който знаем, че ще последва. Въпросът е само кога и под каква форма. — В гласа на Мара се долови колеблива нотка. — Очаквах бърз отведен ход след смъртта на Джингу, та дори и само символичен набег. — А от месец вече Минванаби не предприемаха нищо.

Апетитът на Десио за вино и млади робини беше нараснал, съобщаваха шпионите на Мара. А проникателният поглед на Джикан бе забелязал спад в търговските стоки на Минванаби, продавани на пазарите в империята. Това намаляване беше тласнало цените нагоре, в резултат на което други домове бяха спечелили. Едва ли това беше желанието на жадните за власт Минванаби, особено след като фамилията бе претърпяла такава тежка загуба на престиж.

Нямаше никакви открити приготовления за война. Бойците в казармите на Минванаби поддържаха обичайния си режим и до войските на варварския свят не бяха пращани никакви заповеди за отзоваване.

Боен водач Кейоке обаче не вярваше на съобщенията на шпионите. Винаги загрижен за сигурността на Мара, той работеше от зори до мрак с бойците си, преглеждаше състоянието на броня и оръжия и надзираваше тренировките. Люджан, нейният Първи ударен водач, не се отделяше от нея. Беше строен, гъвкав и винаги готов за битка, като всички войници на Акома, очите му бързо засичаха всяко движение и ръката му винаги беше близо до меча.

— Не ми харесва как изглеждат нещата. — Думите на Кейоке отекнаха рязко над ромолето на фонтана. Имението на Минванаби може да е в привиден хаос, но това може да е заблуда, прикриваща подготовка за удар срещу нас. Десио може да скърби за баща си, но аз отраснах с Ириланди, неговия Боен водач, и ще ви кажа, че в казармите на Минванаби няма никаква разпуснатост. Воините може да тръгнат в поход всеки момент. — Ръцете му стиснаха шлема в скута му и офицерските пера на гребена потрепериха. С безизразно лице, както винаги, Кейоке сви рамене. — Зная, че силите ни трябва да са готови да се противопоставят на тази заплаха, но шпионите не ни предлагат никаква податка къде да очакваме следващия удар. Не можем да поддържаме бойна готовност при такава неопределеност, господарке.

— Сред сивите воители и осъдените в джунглите няма никакво раздвижване — каза Люджан. — Няма никакви съобщения за голяма сила разбойници, поради което бихме могли безопасно да приемем, че Минванаби не подготвят атака под прикритие, както направиха срещу лорд Бунтокапи.

— Така изглежда — съгласи се Кейоке. — Лорд Бунтокапи получи достатъчно сериозно предупреждение. — В погледа му за миг се долови горчивина. — За лорд Сезу предупреждението дойде твърде късно. Това бе замисълът на Тасайо, а по-умен релли никога не се е раждал в Минванаби — отбеляза Кейоке; имаше предвид смъртоносното водно влечуго на Келеуан. — В мига, в който чуя, че Тасайо е отзован, ще започна да спя с бронята си.

Мара кимна на Накоя, която, изглежда, имаше да добави нещо. Иглите в косата на старицата се бяха кривнали настрани, както винаги, но въпреки спривавия ѝ нрав този път гласът ѝ прозвуча по-скоро замислено, отколкото рязко.

— Агентите на Началника на шпионите несъмнено обръщат внимание на всички важни неща в домакинството на Минванаби. — На лицето ѝ се изписа лукаво изражение. — Но той е мъж, господарке, и ще се съсредоточи върху броя войници, складираното снаряжение и запасите за битка, върху пристиганията и заминаванията на вестоносци. Бих посъветвала да възложиш на своя агент да наблюдава кога на Десио ще му омръзнат момичетата. Един мъж с цели не се излежава в леглото. Знаем го много добре. В мига, в който Десио спре да пие вино и да ляга с жени, ще знаем наистина, че крои убийство срещу нашия дом.

Устните на Мара се извиха в най-лекия намек за усмивка и това ѝ придаде още по-прелестен чар. Макар самата тя да не го осъзна, Люджан го забеляза мигом и загледан в господарката си с предано възхищение, подметна:

— Господарке, Първа съветнице... — Кимна на сбръчканата Накоя. — Ще заповядам на воините си да гледат зорко кога членът на Десио ще увисне. Щом знамето на Минванаби кълумне, всички ще се сме готови за нападение.

Мара се изчерви и изгледа строго Първия ударен водач.

— Люджан, проициателността ти е уместна, въпреки че примерът не е. — От първата си брачна нощ Мара не се чувстваше

особено удобно от такива приказки.

Люджан се поклони.

— Милейди, ако съм оскърбил...

Тя махна с ръка — никога не можеше да се сърди дълго на Люджан — и извърна глава, защото едно от момчетата вестоносци дотича и се поклони ниско до лакътя ѝ.

— Какво има, Таму?

Таму опря чело в пода.

— Господарке, Началникът на шпионите чака в кабинета ти. Казва, че е донесъл сведения от провинция Хокани, по-точно от именията на север.

— Най-последно — въздъхна облекчено Мара. От предаденото съобщение разбра за какво ще докладва Началникът на шпионите Аракаси. Щеше да има сведения за ответния ход, за който хората ѝ бяха чакали цели четири напрегнати седмици. На съветниците си каза: — Ще говоря с Аракаси и ще ви събера пак по-късно следобед.

Ветрец играеше в листата на дървото уло, фонтанът пееше песента си. Кейоке и Люджан станаха първи. Джикан събра счетоводните си таблички и помоли господарката за позволение да нагледа предачите на коприна чо-джа. Мара удовлетвори молбата му, но му махна да тръгва, преди да е започнал да изрежда постоянните си притеснения.

Накоя стана последна. Артритът бе забавил движенията ѝ още повече и Мара беше жегната от неприятното осъзнаване, че времето взима своята дан от несломимата старица. Издигането на Накоя до Първа съветничка беше напълно заслужено и въпреки убеждението ѝ, че е издигната по-високо, отколкото заслужава, бившата дойка на Мара носеше мантията на поста си с изящество и проникателна вещина. Трийсет години в служба на жените и дъщерите на Управляващи господари ѝ бяха донесли изключително проникновено разбиране на Играта на Съвета.

Мара гледаше с трепет скования поклон на Накоя. Не можеше да си представи възхода на Акома без хапливите напътствия на старата жена и без предаността ѝ, с която я беше подкрепяла и в най-тежките беди. Само боговете знаеха колко още ще живее Накоя, но Мара потръпна, смразена от мисълта, че дните на Първата ѝ съветничка са на изчерпване. Изобщо не бе подготвена за загубата. Освен сина ѝ

старицата беше единственото същество, което Мара смяташе за свое семейство. Ако загубеше Накоя, нямаше ясен избор сред слугите ѝ за ролята на Първи съветник.

Изтласка тези мрачни мисли от ума си. Оправда се с това, че не бива да мисли за бъдещи скърби, докато Минванаби кроят възмездие.

Заповяда на младия вестносец да съобщи на Аракаси, че след малко ще го приеме в кабинета. След това плесна с ръце за слуга и го прати до кухнята за храна. Освен ако Аракаси не бе променил навиците си, щеше да е дошъл направо от път и нямаше да е ял от предната нощ.

Дори в ранния следобед кабинетът на Мара беше сумрачен и хладен. Около ниската черна масичка бяха подредени зелени копринени възглавнички. Изящно изрисуваните паравани се отваряха към алея с разцъфнали акаси. Когато бяха отворени, външните врати предлагаха гледка към ливадите за нийдра, проснали се до влажните земи, където по залез излитаха птиците шатра. Но днес параваните бяха отворени само частично и гледката беше затулена от прозирни копринени завеси, които пропускаха въздуха и в същото време пазеха от надзъртащи любопитни очи. На пръв поглед стаята изглеждаше празна, но опитът бе научил Мара да не се заблуждава. Все пак не можа напълно да овладее лекото си стъписване, когато без предупреждение от най-сумрачния ъгъл заговори глас:

— Затворих завесите, господарке, защото работниците подкастрият акасите. — Напред пристъпи загърнатата в сянка фигура, гъвкава като хищник, дебнешц плячка. — Въпреки че надзирателят ти е честен и мидкемийците едва ли са шпиони, все пак взимам предпазни мерки. Просто по навик.

Мъжът коленичи пред господарката си.

— Предпазливостта неведнъж е спасявала живота ми. Нося ти поздрав, господарке.

— Добре дошъл, Аракаси.

Огледа го замислено. Тъмната му коса беше мокра, но не от баня — Аракаси се беше спрял само колкото да изплакне прахта от пътя и да се преоблече в чиста туника. Омразата му към Минванаби не отстъпваше на омразата на никой от родените на земите на Акома, а желанието му да види най-могъщата от Петте фамилии рухнала му беше по-скъпо от живота му.

— Не чувам никакво щракане на ножици — изтъкна Мара и му махна да стане. — Завръщането ти е облекчение, Аракаси.

Началникът на шпионите седна кръстато пред нея. Мара имаше бърз ум и разговорите с нея обикновено разплитаха няколко теми едновременно. Той се усмихна с искрено задоволство, защото откакто бе на служба при нея, докладите му носеха богати плодове.

— Не чуваш ножици, господарке, защото надзирателят отпрати работниците. Робите от първата смяна се оплакаха от слънчево изгаряне и вместо да се потят под бича, надзирателят предпочете да промени работния график.

— Мидкемийци — каза кратко Мара, докато се настаняваше на възглавничките. С Аракаси се чувстваше като с близък човек и тъй като Денят, беше изнурително горещ, разхлаби пояса си и остави ветреца, лъхаш между завесите, да проникне в разтворения халат. — Непокорни са като разгонени нийдра. Джикан ме посъветва да не ги купувам и се боя, че може би беше прав.

Аракаси помисли, кривнал глава като птица.

— Джикан разсъждава като хадонра, не като владетел.

— Тоест не вижда цялата картина — каза Мара и очите ѝ блеснаха от предизвикателството да се състезава по острота на ума със своя Главен шпионин. — Намираш мидкемийците за интересни, така ли?

— В известна степен. — Аракаси се обърна, чул леки стъпки в коридора, и след като видя, че е само идващ от кухнята слуга, отново извърна лице към господарката си. — Техните обичаи не са като нашите, господарке. Ако в тяхната култура съществуват роби, предположението ми е, че са различни от нашите. Но ето, че се отклонявам от целта си. — Погледът му изведнъж стана остър. — Десио от Минванаби най-последно започва да навлиза в ролята на Управляващ господар.

Слугата спря на прага с плато с плодове и студено пилешко. Мара му даде знак да постави подноса на масата и каза на Аракаси:

— Сигурно си гладен. Яж.

Слугата излезе. Нито Мара, нито Главният шпионин посегнаха към блюдата. Господарката на Акома заговори първа:

— Кажете ми за Десио.

Аракаси седеше съвсем неподвижно. Тъмните му очи не издаваха никакво чувство.

— Младият господар не е играчът на Великата игра, какъвто беше баща му — започна той. — Това, между другото, го прави по-опасен. С Джингу агентите ми винаги знаеха къде и кога да слушат. Не е така със сина. Един опитен противник е донякъде предсказуем. Един новак може да се окаже... изобретателен. — Усмихна се и се поклони, за да подчертае, че наблюденията му са породени тъкмо от нейните успехи. — Не разсъждава творчески, но това, което не може да спечели с ум, би могъл да се опита да придобие, като забърка каша. — Наля си сок от джомач и отпи предпазливо. Нямаше да се натъкне на никакви отрови в тази къща, но темата за Минванаби, както винаги, го караше да настръхва от тревога и предпазливост. — А Десио има предостатъчно войници, с които да забърка каша.

Мара прецени настроението му. Навярно бе предизвикано от собствената му нужда да се овладее. Ако дадеше воля на омразата си, щеше да се устреми към унищожението на враговете си, без да мисли за безопасността на никого и нищо.

— Но самият Десио е слаб, колкото и да са силни тези, които му служат. — Аракаси остави чашата на масичката. — Наследил е всички страсти на баща си, но не и задръжките му. Ако не е бдителността на Боен водач Ириланди, враговете му ще пробият защитите му и ще изядат богатството му като глутница джагуни мъртъв харулт. — Имаше предвид подобния на куче мършояд на Келеуан и най-опасния хищник: гигантско шестокрако чудовище, цялото бързина и остри зъби. Долепи длани пред гърдите си и погледна Мара с присвити очи. — Но Ириланди поддържа патрулите си в първокласен ред. Няколко дни след смъртта на Джингу бяха извършени много набези и Минванаби оставиха малко оцелели да ближат рани.

— Ксакатекас бяха сред тези врагове — изтъкна Мара.

Аракаси кимна.

— Да. Те не изпитват никаква обич към Минванаби, а агентът ми в домакинството на лорд Чипино съобщава, че Първият съветник на Ксакатекас е намекнал за възможен съюз с Акома. Други в съвета му все още се противопоставят. Казват, че си показала най-доброто, което имаш, и очакват да паднеш. Но Чипино не е взел окончателно решение.

Мара повдигна вежди. Беше наистина изненадана. Ксакатекас беше една от Петте фамилии. Победата ѝ над Джингу наистина бе повишила репутацията на името ѝ, щом съветниците на Чипино бяха склонни да обсъждат възможен съюз, който щеше да е буквално обявяване на война на Минванаби. Дори Шинцаваи се въздържаха от открити връзки, доволни засега да поддържат приятелска, но неутрална позиция.

— Но Ксакатекас могат да изчакват — каза Аракаси. — Десио няма сам да формулира политика, а ще зависи от съветници и отношения. Силата и водачеството ще се разхвърлят между няколко мъже, което прави ясната картина много трудна за сглобяване. Това ще направи прогнозите ни неблагоприятни, що се отнася до общата политика, и определено невъзможни по отношение оценката на непосредствените планове на Минванаби.

Мара наблюдаваше как едно насекомо пълзи по блюдото с плодове и ги опитва един по един. Така и Десио щеше да се обкръжи с амбициозни и жадни за власт индивиди и макар че желанията им може би щяха да се различават, всичко можеше да зависи от стремежа им да унищожат Акома. Като зла поличба навярно, насекомото се спря на резенче джомач и при него веднага се стекоха още няколко.

— Имаме късмет, че Тасайо е далече, във войните на Мидкемия — каза тя.

Аракаси се наведе над масичката.

— Не, господарке. Мъжът, който подготви убийството на баща ти и брат ти, се връща през разлома днес. Десио е свикал голямо събрание на родственици и поддръжници за по-следващата седмица. Ще приеме васални клетви... Има и още. Платил е с метал за издигането на молитвена порта на Червения бог.

Мара застина.

— Тасайо е опасен.

— И амбициозен също — добави Аракаси. — Десио може да се ръководи от страсти, но единствените интереси на братовчед му са войната и властта. След като Десио е на трона на Минванаби, Тасайо ще се устреми да осъществи амбицията си да командва имперските сили и ще му служи вярно — макар и с тайничкото желание Десио да се задави с кокал на джигата например. Би могъл да опита и военно решение за падането му от власт. Една победа над дома Акома, при

значителни щети и за други Велики домове, би поставила Десио непосредствено след Военачалника по власт в Съвета.

Мара се замисли. Смъртта на Джингу беше донесла на Минванаби загуба на чест, съюзници и политическа сила, но гарнизоните им и способността им да водят военни действия все още бяха незасегнати. Силите на Акома бяха поели пътя на възстановяването след разрухата, последвала смъртта на баща ѝ и брат ѝ. Но тя май прекалено много разчиташе на чо-джа. Насекомоподобните щяха да действат само на земите на Акома, смъртоносна и благонадеждна отбранителна армия, но безполезна за нападателна стратегия. Във война или конфликт извън границите на имението Акома нямаше да могат да се мерят по военна мощ с войските, които командваше Десио.

— Трябва да знаем какво замислят — каза тя напрегнато. — Могат ли агентите ти да проникнат на това събрание на Минванаби и да ни донесат какво шепнат съветниците на Десио в ухото му?

Аракаси ѝ отвърна с горчива усмивка.

— Господарке, не надценявай възможностите на шпионите. Мъжът, който донася, беше много близко до Джингу. Все още е на същия пост, но щом синът започне да упражнява властта си, нямаме никаква гаранция, че ще остане там. Разбира се, започнал съм да подготвям заместник в случай, че нещата се объркат, но пък агентът, когото ще внедрим, трябва да бъде скроен по вкуса на Десио. Няма да може да се издигне до доверието на младия господар поне за няколко години, и то в най-добрия случай.

Мара предусети следващата му мисъл и каза:

— Тоест по-голямата опасност е Тасайо.

Началникът на шпионите отвърна с лек поклон.

— Господарке, бъди сигурна, че ще направя всичко възможно да се сдобием с точен доклад какво се замисля на събранието на Десио. Ако младият господар е толкова глупав, колкото мисля, Тасайо ще е само един глас между многото. Ако покаже неочакван проблясък на ум и повери кампанията срещу нас на Тасайо, сме двойно застрашени. — Остави настрана едва отхапаното парче хляб. — Но от притесненията какво би могло да се случи има полза. Накарай хората си да слушат на пазарите за клюки и новини. Знанието е сила, винаги помни това, господарке. Със знание Акома ще триумфира.

Изправи се плавно и Мара му махна с ръка, че може да се оттегли. Аракиси се измъкна безшумно и Мара чак сега забеляза, че откакто го познава, това е първият път, когато оставя храна, след като се връща гладен от път. Стаята изведнъж ѝ се стори прекалено тиха, изпълнена с потискащи съмнения. Връщането на Тасайо отново пробуди отчайващото усещане за безпомощност, което бе изпитала, когато научи за смъртта на баща си и брат си. Плесна с ръце — не искаше да мисли за черното минало — и заповяда:

— Донесете сина ми.

Нямаше значение, че ще го събудят. Изпитваше непреодолим копнеж да чуе врявата на палавото бебе и да усети топлата тежест на малкото му мускулесто телце в прегръдката си.

3.

ПРОМЕНИ

Аяки се обърна.

Беше се проснал на възглавничките и спеше. След като побуйства малко, най-сетне се беше предал на умората. Мара отметна с ръка черната косичка от челото му, изпълнена с любов към сина си.

Аяки беше набит и широкоплещест като баща си, но беше наследил и пъргавината на нейния род. Вече говореше, а усмивката му бе спечелила сърцата и на най-коравите воители на Акома.

— Ще станеш чудесен боец и още по-велик играч на Играта — тихо каза Мара.

Но сега момчето имаше един противник, когото не можеше да надвие — нуждата му от следобеден сън. Макар да беше светлината на живота на Мара, тези кратки почивки бяха добре дошли, защото когато беше буден, Аяки се нуждаеше от поне три гледачки.

Мара оправи разперените му ръчички и крачета и го зави. Отпусна се на възглавничките умислена. Много наскоро засадени семена трябваше да дадат плод, когато Аяки пораснеше. Когато дойдеше този ден, старите врагове на Акома щяха да сложат край на съюза, започнат заради момчето. Цялата добронамереност, осигурена от Мара с раждането на първия внук на лорд Текума от Анасати, щеше да приключи и дългът, наложен от преждевременната смърт на Бунтокапи, щеше да е изплатен.

Тогава Акома трябваше да са несъкрушимо силни, за да понесат промяната в управлението, щом Мара предадеше властта над дома си на неопитния си син. Заплахата от Минванаби трябваше да е напълно ликвидирана, преди друг могъщ враг да се опълчи на младия господар.

Мара премисляше бъдещите години. Следобедната слънчева светлина нашари завесите, а робите се върнаха да подкастрият акасите. Градинарската работа на практика никога не спираше и Мара отдавна беше станала безразлична към щракането на ножиците. Днес обаче обичайните звуци току се накъсваха от резките заповеди на

надзирателя и честото изплющяване на късия му бич. Бичът всъщност беше церемониален, знак за ранг, който се носеше на колана — робите цурани рядко се нуждаеха от бой. Но робите мидкемийци бяха съвсем различни. Почитанието им към по-висшите от тях не съществуваше, а ударите на бича изобщо не ги засрамваха.

За робите цурани мидкемийците бяха също толкова загадъчни, колкото и за Мара. Отгледани със знанието, че покорната им отдаденост на работата е единствената им надежда да си заслужат по-високо място на Колелото, което обвързва починалите към прераждане и нов живот, цураните се трудеха неуморно. Да бъдат бити заради леност или да не се подчиняват на законните си господари означаваше да си спечелят вечната неприязън на боговете, защото под роба беше само животното. А щом се върнеха от Колелото на живота в по-низша форма, спасението им от безбройните прераждания в болка и лишения щеше да се окаже невъзможно.

Разгорещен спор отвън я отвлече от мислите ѝ и Мара с раздразнение осъзна, че варварите все още не са се научили на прилично поведение. Единствената промяна в тях след робския търг, изглежда, бе нарасналият брой отоци от бича по гърбовете им и значително подобреното владение на езика на господарите им.

— Волята на боговете ли? Що за тъпанарщина! — избоботи един от мидкемийците. — Това са пълни глупости! Ако искаш свята работа от тези мъже, приеми съвета ми и ми благодари за него.

Надзирателят нямаше готов отговор за роби, които си позволяваха да му говорят. Такива неща не възникваха в културата на цураните и той нямаше други средства за справяне с положението, освен да удари оскърбилият го с бича и да го наругае.

Никакъв ефект. Мара чу боричкане и след това гневен вик:

— Удари ме още веднъж, джудже такова, и ще те натикам с главата надолу в ей оная купчина тор на шестокраките ви говеда зад оградата!

— Пусни ме, робе! — вресна надзирателят уплашено и тъй като положението явно излизаше от контрол, Мара стана, за да се намеси.

Дръпна завесите и се озова пред впечатляващо изобилие от мускули по рамене и мишци. Червенокосият мидкемиец, главният подстрекател на вълнението на търга, беше стиснал надзирателя за халата и го беше вдигнал във въздуха така, че краката му ритяха над

земята. Щом надзирателят видя господарката си, очите му се изцъклиха и устните му замълвиха молитва към Келеша, богинята на милостта.

Варваринът също погледна дребничката господарка, застанала на прага. Очите му бяха сини и твърди като метала за мечове, който изобилстваше на мидкемийската страна на разлома.

При този открито предизвикателен поглед гневът на Мара се усили, но тя го овладя и каза сдържано:

— Ако цениш живота си, робе, пусни го.

Червенокосият усети властността в тъмните ѝ очи. Премисли за миг заповедта ѝ, след което по лицето му се плъзна лукава усмивка, той отвори юмука си и надзирателят тупна по задник наред любимата цветна леха на Мара.

Широката усмивка на роба разпали гнева ѝ още повече.

— Липсва ти и най-малкият намек за смирение, робе, а това е опасно. За теб.

Червенокосият спря да се усмихва, но очите му останаха впити в нея с интерес, свързан по-скоро с тънкия ѝ халат, отколкото с респект към думите ѝ.

Мара не беше прекалено ядосана, за да не забележи. Това, че откровено преценяващият поглед на варварина я накара да се почувства съблечена, подсили гнева ѝ. Можеше да заповяда незабавно да убият червенокосия за назидание на другите, само че изразеният по-рано от Аракаси интерес към варварите я спря. Никой от мидкемийците не се държеше подобаващо и освен ако не научеше причината за това, единственият начин да реши проблема бе да избие придобитата си наскоро собственост. Все пак нужен беше нагледен урок. Обърна се към двамата дотичали заради суматохата стражи и каза:

— Махнете този роб от очите ми и го набийте. Гледайте да не умре, но да съжали, че не може. Ако се съпротивлява, тогава го убийте.

Те моментално извадиха мечовете си и отведоха другоземеца. Предстоящият неизбежен бой като че ли изобщо не се отрази на самоувереността му. Липсата на страх у варварина от предстоящото изтезание само още повече подразни Мара, защото беше единственото у този мъж, което го правеше подобен на цуранин и заслужаващ

възхищение. Изведнъж се стъписа. „Мъж?“ Какво ѝ ставаше? Та той беше роб!

Джикан реши да се появи точно в този момент. Вежливото му почукване на рамката на вратата я стресна и прекъсна размишленията ѝ.

Мара се обърна рязко и извика ядосано:

— Какво?

Хадонрата подскочи уплашено и това я накара да се почувства глупаво. Махна на надзирателя си да излезе от цветната леха и се върна при възглавничките си. Аяки още си спеше спокойно.

Джикан пристъпи в стаята и каза плахо:

— Господарке?

Мара го прикани с жест да влезе и попита:

— Защо Елзеки спореше с тези роби?

Надзирателят застана на външната врата, изчервен заради неодобрението на господарката. Самият той не беше много по-добър от роб — обикновен слуга, комуто бяха възложили да наставлява работниците из имението. А дадената му власт можеше да бъде отнета всеки момент. Просна се върху излъскания с восък дървен под и заговори разгорещено в своя защита:

— Господарке, тези варвари нямат никакво чувство за ред. Те са без уал. — Използва древната цуранска дума, означаваща „център на съществуване“ — душата, определяща мястото на човек във вселената. — Недоволстват, възразяват, подиграват се... — И довърши с гневен изблик: — Червенокосият е най-лошият. Държи се все едно е благородник.

Очите на Мара се разшириха.

— Благородник?

Елзеки се надигна и погледна умолително хадонрата. Джикан се беше намръщил от лошия избор на думи. След като разбра, че не може да очаква подкрепа от него, Елзеки отново се просна на пода.

— Моля те, господарке! Не исках да те оскърбя!

Мара махна пренебрежително с ръка.

— Знаем. Обясни какво имаше предвид?

Елзеки вдигна боязливо очи и видя, че гневът на господарката му се е сменил с интерес.

— Другите варвари се отнасят с уважение към него, господарке. Може би този червенокос е бил офицер, твърде страхлив, за да сложи край на живота си. Може да е излъгал. Тези варвари смесват истината и лъжата без разлика, както ми се струва понякога. Порядките им са странни. Объркват ме.

Мара се намръщи. Ако червенокосият беше страхливец или го плашеше болката, нямаше да покаже такова невъзмутимо самообладание пред очаквания бой от стражите.

— За какво спорехте двамата? — попита настойчиво Джикан.

Елзеки сгърби рамене, сякаш да опише събитията, довели до срамното му унижение, означаваше да ги преживее отново.

— За много неща, почитаеми хадонра. Варваринът говори с такъв дивашки акцент, че е трудно да го разбереш. — През паравана до ушите на Мара стигна далечно изтупване, последвано от болезнено пъшкане. Стражите явно изпълняваха усърдно заповедта ѝ. Надзирателят видимо се потеше: знаеше, че и неговата кожа може да пострада, под бича заради непокорството на варварите.

Мара даде знак да затворят паравана, за да не я безпокои шумът. Но преди слугата да изпълни нареждането ѝ видя, че останалите варвари са се струпали на алеята с ножиците в ръце, в очите им се четеше открита омраза и негодувание. Потисна яда си от това явно непочитание и се сопна на надзирателя:

— Кажй поне едно нещо, което червенокосият варварин е дръзнал да сметне за толкова важно, че да спори за него.

Елзеки помръдна неловко рамене.

— Ами... помоли да приберем един от мъжете вътре.

— Защо?

— Каза, че нашето слънце било по-горещо от слънцето на техния свят и че мъжът бил получил топлинен удар.

— Какво още?

Елзеки сведе очи като момче, хванато да краде сладкиши от кухнята.

— Също така се оплака, че някои от робите имали нужда от повече вода, отколкото им даваме, заради жегата.

— И? — подкани го Мара.

— Даде оправдания за мързела им. Каза, че те не знаели почти нищо за растенията дори на техния свят, та какво остава за нашия, така

че да ги наказваме затова, че работят бавно, било глупаво.

— За мен думите му са съвсем разумни, господарке — обади се Джикан.

— Изглежда, действиях твърде припряно — каза Мара и въздъхна. — Елзеки, иди спри боя. Кажи на стражите да почистят червенокосия роб и да го доведат в кабинета ми.

След като надзирателят се изниза раболепно навън. Мара погледна хадонрата.

— Джикан, изглежда, заповядах наказание не на когото трябва.

— Елзеки никога не е бил особено схватлив — съгласи се Джикан и мълчаливо се зачуди защо това признание сякаш натъжи господарката му.

— Ще се наложи да го махнем от поста — реши Мара. — Робите са твърде ценни, за да позволим да ги съсипват глупаци. — Погледна умолително хадонрата. — Ще оставя на теб да съобщиш новината на Елзеки, а след това разчитам да назначиш негов заместник.

— Както наредиш, господарке.

Джикан се поклони и излезе, а Мара погали Аяки по бузката и повика слугинята си да го премести на постелята му в детската стая. След като щеше да се разправя с червенокосия варварин, не искаше да се разсейва с други неща. Тази мисъл я накара да се усмихне, докато слугинята вдигаше сина ѝ, който промърмори ядосано в съня си. Буден, Аяки беше същото бедствие като червенокосия. Мара поклати глава и зачака стражите да доведат наглия варварин, успял с едно махване на ръката да съсипе размишленията ѝ.

Мидкемиецът беше с мокра коса и само по препаска. Искането на Мара да го почистят бе изтълкувано по най-простия възможен начин: стражите просто го бяха хвърлили в най-близкото корито за нийдра. Боят и последвалото накисване обаче не бяха смирили духа му. Насмешката в очите му се бе сменила с едва сдържан гняв.

Непокорството му притесни Мара. Люджан често прекрачваше границата на доброто държане със закачливото си бърборене, но никога мъж с по-низше социално положение не беше дръзвал да я гледа с такъв неприкрит укор. Изведнъж съжали, че не беше поискала да ѝ донесат по-скромен домашен халат, но все пак реши да не вика слугинята, за да не придаде значимост на погледа на един варварски

роб. Вместо да изпита смут пред другоземеца, му отвърна със също толкова обвиняващ поглед.

Стражите се колебаеха какво да правят с нещастника, когото бяха домъкнали пред господарката си. Понеже стискаха здраво грамадния мъж под мишниците, я удостоиха с непохватни поклони и по-старшият попита притеснено:

— Господарке? Да го натиснем ли да коленичи?

Мара погледна водата, капеща върху лъснатия под. В локвата се виждаше и кръв.

— Не. Оставете го прав.

Плесна с ръце и нареди да донесат кърпи.

Един роб дотича с наръч благоуханни кърпи, поклони се и чак тогава осъзна, че господарката му ги иска заради мръсния варварин.

— Какво чакаш? — сопна му се Мара. — Избърши този звяр, преди да е съсипал пода.

— Да, господарке — отвърна робът, поклони се, после започна да попива водата по зачервената кожа на плещите на варварина, най-високото място, докдето можеше да стигне.

Мара огледа грамадния роб и след миг взе решение.

— Оставете ни — заповяда на стражите си.

Те пуснаха варварина, поклониха се и се изнизаха в коридора.

Варваринът разтърка китките си, където го бяха стискали пазачите. Робът, който се опитваше да го избърше, изглежда го дразнеше и след като погледна Мара, другоземецът го бутна настрани, взе чисти кърпи от купчината и се доизбърса. Робът гледаше отчаяно купчината прогизнали от кръв мокри кърпи, струпани около краката му.

— Занеси ги на перачките — нареди му Мара и махна с ръка на червенокосия да си избере възглавница и да седне.

Огледа внимателно лицето му. Той ѝ отвърна със също толкова пронизващ поглед. Изведнъж Мара се почувства не в свои води. Нещо в този мъж я смуцаваше. Това я поразя: все още мислеше за него като за мъж! Робите бяха стока, не хора. Защо този човек я караше да се чувства... несигурна? Опитът ѝ в ролята на Управляваща господарка ѝ позволи да си придаде властност. Искаше да разбере защо този варварин я кара да забрави положението му. Помъчи се да говори спокойно и дори хладно:

— Може би прибързах. — И след като слугата събра кърпите и излезе, добави: — След като проучих случая, изглежда, че заповядах да те набият несправедливо.

Червенокосият се изненада, но успя да го прикрие добре. Седна предпазливо. Белегът, останал на бузата му от надзирателя на робския пазар, не загрозяваше външността му. По-скоро придаваше контраст на чаровното му лице, а гъстата му брада беше новост, невиджана у свободните цурани, които по традиция се бръснеха гладко.

— Робе — каза властно Мара. — Искам да науча повече за земята, от която идваш.

— Имам си име — заяви червенокосият с гърлен глас, настръхнал от враждебност. — Аз съм Кевин, от град Зюн.

Мара отвърна раздражено:

— Може да си бил смятан за човешко същество някога, на твоя свят, но сега си роб. Робът не притежава никаква чест, нито има дух в очите на боговете. Би трябвало вече да си научил това, Кевин от Зюн. — Изрече името със сарказъм. — Сам си избрал участта си, избрал си да загубиш чест. Иначе трябваше да си умрял, преди врагът ти да те вземе в плен. — Замълча, понеже ѝ хрумна друга мисъл. — Или си бил васал на друг, по-могъщ дом, чийто господар не ти е разрешил да отнемеш живота си?

Кевин я погледна объркано.

— Какво? Не разбирам какво имаш предвид.

Мара повтори въпроса си така, че и дете да може да го разбере.

— Твоят дом закле ли се е във васална вярност на друг?

Кевин изправи гръб, потръпна от болка и почеса мократа си брада.

— Зюн е дал клетва за вярност на краля в Риланон, разбира се.

Господарката кимна, сякаш това обясняваше всичко.

— Значи този крал ти е забранил да се понижиш с меча си. Така ли?

Напълно объркан, Кевин поклати глава.

— Да се понижи с меча си? Защо? Може да съм трети син на дребен благо... ъ, дом, но защо кралят ще ми забранява нещо толкова глупаво?

Този път Мара примигна изненадана.

— Вашите хора нямат ли чест? Щом изборът е бил твой, защо си позволил да бъдеш взет в плен и в робство?

Кевин изгледа мъничката жена, оказала се по нещастно стечение на обстоятелствата негова господарка, и отвърна:

— Повярвай ми, лейди. Нямах избор, иначе нямаше да се радвам на твоето... гостоприемство сега. Ако имах избор, щях да съм си у дома със семейството ми.

Мара поклати леко глава. Не този отговор търсеше.

— Ще те запitam другояче: когато те взеха в плен, съдбата не ти ли задели миг, в който да можеш да отнемеш живота си, вместо да приемеш плена?

Кевин помълча, сякаш премисляше въпроса, после каза:

— Мигове много. Но защо да се самоубивам?

— Заради честта! — отсече Мара.

Кевин се изсмя горчиво.

— Каква полза има мъртвият от чест?

Мара примига, поразена сякаш от рязка светлина в тъмна стая.

— Честта е... всичко — промълви тя. Не можеше да повярва, че някой би могъл да зададе този въпрос. — Тя е това, което прави живота поносим. Тя придава цел на... всичко. Какво друго има, заради което да се живее?

Кевин разпери раздражено ръце.

— Ами, да се насладиш на живота! Да познаваш близостта на приятели, да служиш на хора, на които се възхищаваш. В моя случай — да избягаш и да се върнеш у дома си, какво друго?

— Да избягаш!?

Беше напълно стъписана и неспособна да го скрие. Тези хора не бяха цурани, напомни си. Правилата на поведение, които обвързваха робите в служба на нейния свят, не се споделяха от хората отвъд разлома. Запита се дали други от Келеуан може да са открили колко различни са мидкемийците от тях. Веднага се сети за Хокану от Шинцаваи. Трябваше да измъкне информация за интереса на лорд Камацу към варварите при предстоящото гостуване на сина му. След това се замисли дали този Кевин от Зюн може да има някакви познания или идеи, които да се окажат полезни срещу враговете ѝ.

— Трябва да ми кажеш повече за земите отвъд разлома.

Кевин въздъхна, сякаш го заболя не само от раните и отоците.

— Ти си много противоречива жена — заговори предпазливо. — Заповядаш да ме набият, да ме натопят в корито за добитък, а след това да ме избършат сигурно с най-хубавите ви кърпи. Сега искаш да ти разказвам, без дори да ми предложиш нещо за пиене, за да си разквася гърлото.

— Удобствата и липсата им са нещо, което нямаш право да обсъждаш — заяви Мара язвително. — Между другото, кръвта ти цапа възглавница, която струва много повече от теб на пазара, тъй че внимавай как говориш за решенията ми.

Кевин повдигна учудено вежди и като че ли беше готов да възрази, но в този момент някой отвън драсна с пръсти по платното на паравана.

Цуранин никога не би се опитал да привлече вниманието ѝ по друг начин, освен с вежливо почукване, така че Мара за миг се стресна. В същия миг параванът се хлъзна на смазания си жлеб и плешивият роб, който бе разиграл краденето на дрехи на робското тържище, навря главата си вътре.

— Кевин? — каза невъзмутимо, без изобщо да се притеснява, че се натрапва на знатна особа. — Добре ли си, момче?

Мара зяпна изумена. Червенокосият се ухили на плешивия, а той на свой ред кимна с усмивка на Мара, измъкна си главата и затвори паравана.

Мара седеше, загубила дар слово. Никога не беше чувала за роб, дръзнал да се натрапи в покоите на Управляващ господар, без да бъде повикан, да води личен разговор с друг роб и след това да се оттегли без разрешение, при това да се усмихва на законната си господарка, все едно ѝ е равен. Едва успя да се сдържи да не заповяда веднага да го накажат. Вече беше напълно убедена, че трябва да разбере повече за тези варвари.

Прати да намерят друг надзирател, който да поеме варварите и да ги накара да подрязват акасите, след това отново насочи вниманието си към Кевин.

— Кажи ми как се отнасят слугите към господарките си в земите, където си роден?

Варваринът ѝ отвърна с предизвикателна усмивка. Очите му дръзко обходиха тялото ѝ, покрито само с почти прозрачния халат.

— Преди всичко — почна той, — всяка дама, облечена като теб пред слугите си, все едно си проси да я... — Помъчи се да намери дума, след което каза: — На моя език изразът е неучтив. Не знам как вие го чувствате тук, но след като ми показваш всичко, което имаш, без да те е срам, очевидно тези неща не те притесняват.

— За какво говориш? — сопна се Мара на ръба на търпението си.

— Ами... — Той се докосна по мръсната препаска и вирна средния си пръст. — Това, което правят мъжът и жената, за да си направят деца.

Мара се вцепени. Може и да ѝ беше трудно да мисли за този варварин като за роб, но той очевидно не изпитваше никакво затруднение да мисли за нея като за жена. Тихо и с тон, който можеше да се нарече само опасен, му каза:

— Да намекнеш за такова нещо, дори заобиколно, означава бавна и болезнена смърт, робе! Най-срамната екзекуция е обесване, но ако пожелаем, осъденият да страда, го обесваме за краката. Някои преживяват така до два дни. С купчина жаравя точно под главата ти сигурно е крайно неприятен начин да умреш.

Осъзнал колко я е разгневил, Кевин припряно обясни:

— Разбира се, в Зюн е много по-студено, отколкото във вашите земи. В Зюн ваят студени дъждове и... сняг, това е, когато дъждът става бял и капките летят като пеперуди. Тогава, а и не само тогава, жените носят дълги поли и животински кожи, за да им е топло. Така че непокритото женско тяло е нещо... нещо, което не виждаме много.

— Дъжд като пеперуди? — попита Мара. — Студен?! И носите животински кожи? Искаш да кажеш с козината? — Ядът ѝ вече бе намалял.

— Когато е много студено, да — отвърна Кевин.

— Колко странно. — Мара се замисли за чутото като дете, на което са разказали за чудеса. — Такова облекло би трябвало да е неудобно тежко, да не говорим колко трудно ще е за робите да го перат.

Кевин се засмя.

— Кожените дрехи не се перат, освен ако не искаш да ги съсипеш. Изтупват се и се изнасят да се проветрят. — Видя, че тя пак се мръщи на насмешливия му смях за невежеството ѝ, и добави бързо:

— В Зюн нямаме роби. — Намръщи се. — Кешийците държат роби, но в Кралството робството е забранено.

Това в голяма степен обясняваше неуправляемостта на мидкемийците, заключи Мара.

— Кой върши тежката ви работа тогава?

— Свободни хора. Имаме слуги и арендатори, дали васална клетва на благородниците. Градски жители, търговци и майстори на занаятчийски гилдии също така.

Неудовлетворена от това кратко обяснение, Мара поиска подробности. Седеше неподвижно и слушаше, докато той ѝ описваше структурата на управлението в Кралството. Дълги сенки вече бяха нашарили параваните, преди интересът ѝ да понамалее. Гласът на Кевин вече бе отмалял и пресипнал. Тя също бе ожадняла, така че нареди да донесат плодови напитки и след като ѝ ги поднесоха, покани с жест Кевин да утоли жаждата си.

След това го попита за металообработването, изкуство, за което нейният народ знаеше малко, тъй като металните руди на Келеуан бяха много редки. Това, че мидкемийските селяни имат собствено желязо, месинг и мед, ѝ се струваше немислимо. Твърдението на Кевин, че понякога дори притежават сребро и злато, беше направо невероятно. Удивлението ѝ от такива чудеса я накара да забрави различията помежду им. Кевин реагираше с все по-чести усмивки. Непринудените му обноси пробудиха в нея глад, който не беше си позволявала изобщо да проучва. Улови се, че очите ѝ обхождат тялото му и проследяват жестовете на силните му ръце, когато се опитваше да обясни неща, за които му липсваха думи. Говореше за ковачи, които обработват желязото и оформят твърдите, извити като полумесец „подкови“, които се заковавали на копитата на зверовете, които яздени воините им. Съвсем естествено разговорът им премина към оживено обсъждане на тактика и стигнаха до взаимното откритие, че мидкемийците намират чо-джа за също толкова ужасяващи и враждебни, колкото цураните техните конници.

— Трябва да ме научиш на много неща — каза накрая Мара и на бялото ѝ лице изби червенина. В този момент Накоя почука на вратата, за да ѝ напомни за срещата ѝ със съветниците.

Мара с изненада осъзна, че по-голямата част от деня е изтекла. Огледа издължилите се сенки, платата с резенчета плодове и

опразнените кани и чаши на масичката между нея и роба. Със съжаление, че разговорът им трябва да приключи, махна на един от личните си слуги и нареди:

— Ще отведеш този варварин и ще се погрижиш за удобствата му. Да се изкъпе и да наложи раните си с мехлеми. След това му намери халат и го заведи да ме изчака в личните ми покои. Искам да поговоря още с него, след като свърша със съветниците.

Робът се поклони и даде знак на Кевин да го последва. Варваринът се изправи сковано. Примижа от болка, но после видя, че Господарката продължава да го наблюдава, усмихна ѝ се закачливо и без капка свян и смирение ѝ прати въздушна целувка, преди да тръгне след слугата.

Накоя изгледа жеста му за сбогуване с присвити очи и сбръчканото ѝ лице се сбръчка още повече. Господарката ѝ гледеше повече удивена, отколкото възмутена от тази фамилиарност. Дори прикри усмивката си с ръка, видимо неспособна да се овладее. Недоволството на Накоя преля в подозрение.

— Внимавай, господарке. Една разумна владетелка не разкрива сърцето си пред роб.

— Този ли? — Мара се стъписа, изненадана от себе си, и се изчерви. — Той е варварин. Изумена съм от чуждоземния му народ, нищо повече. — После въздъхна. — Въздушната му целувка беше също като онези, които ми пращаше Лано, когато бях малка. Помниш ли?

Старата дойка беше отгледала Мара от бебе и споменът за Ланокота не я тревожеше. Тревожеше я реакцията, която бе видяла у господарката си.

Мара оправи грижливо дрехата си по бедрата.

— Накоя, знаеш, че не изпитвам желание за мъж. — Спря да оглажда коприната и ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Зная, че някои дами държат красиви мъже за носачи на носилките им, за да може да... задоволяват личните им нужди, но аз... не проявявам интерес към подобни забавления. — Дори за нея самата не прозвуча особено убедително.

Подразнена от подтика си да обсъжда нещо, за което не би трябвало да се оправдава, Мара сложи край на темата с властен жест.

— Слугите да приберат тези блюда и чаши. Ще се видя със съветниците си. Аракаси трябва да ми докладва за лорд Десио.

Първата съветничка я гледаше съсредоточено. Тъжна усмивка пробягваше на устните на Мара и с проницателната си интуиция Накоя разбра, че младата господарка не мисли за предстоящата среща, а по-скоро за червенокосия варварин с бронзовата кожа, прекарал цял следобед в приказки с нея. Искрата в очите на Мара и колкото възбуденото, толкова и уплашено свиване на пръстите издаваха чувствата на Господарката. Страховете от болка и унижение — спомени за един жесток и безсърдечен съпруг — воюваха с ново желание. Накоя можеше да е стара, но помнеше страстите на младостта. Допреди двайсет години щеше сериозно да си помисли дали да не нареди да доведат роба в собствената ѝ спалня. Да, наистина беше хубав. Дойката въздъхна. Мара се беше доказала като умен играч в Играта на Съвета. Но тепърва ѝ предстоеше да разбере най-основните неща за отношенията между мъж и жена. Вече беше отбила много атаки, но ѝ липсваше инстинктът да разбере, че е възможна атака и от този ъгъл.

Бившата дойка поклати глава. Ако Мара бе решила да позволи светът ѝ да се преобърне от една неочаквана страст, беше избрала най-неподходящия момент.

4. КЛЕТВИ

Прозвучаха рогове.

Тътен на барабани се вля в техния зов и събралите се коленичиха, поклониха се и насядаха присвили крака и с изправени гърбове в цуранската поза „мирно“. Подредени според сана си и облечени само в бели халати, стегнати с жълто-черен пояс, всички зачакаха появата на новия Господар на Минванаби.

Голямата зала на Минванаби бе несравнима с никоя друга в цялата империя. Някой древен Господар на дома бе наел гений архитект и художник с ненадминат талант. Никой гост на дома на предците на Десио не можеше да не остане възхитен от замисъла, съчетал великолепното удобство с несъкрушимостта на крепост.

Склонът, избран за къщата на имението, беше издълбан, горната третина накъсана от арки, оставени открити към небето, за да пропускат светлина и въздух. Параваните, предназначени да пазят от немилостиво време, сега бяха издърпани и цялата зала бе окъпана от обедната слънчева светлина. Долната част на залата беше всечена в планинския хълм. Централното помещение беше с дължина триста крачки от единствения вход по пицно нашарения под до подиума. Там, на трон от резбовано дърво агате, Десио щеше да приеме клетвата за вярност, поднесена от васалите, дошли да му засвидетелстват почитта си.

Стражите на Минванаби в церемониална броня, с черни лъскави шлемове и оранжеви офицерски пера, стояха мирно, изпънати в изрядна двойна редица в галерията с изглед над главното ниво. Музикантите на входа довършиха тържествения призив и се възцари тишина.

Пронизителен звук се вряза във въздуха. Врата се плъзна настрани и жрец на Туракаму, Бога на смъртта, се завъртя с леки стъпки в залата. Костената свирка между устните му бе реликва, съхранена от древните дни. Мантия от пера падаше до лактите му, а

голото му тяло беше боядисано в червено и черно, тъй че приличаше на плувнал в кръв скелет, докато танцуваше във възхвала на божествения си господар. Косата му бе полепнала на черепа, намазана с мас, краищата ѝ бяха сплетени на две плитки, вързани с шнурове, на които се полюшваха избелели бебешки черепчета.

Жрецът направи три кръга около подиума, придружен от четирима послушници, всеки в червен халат и с маска на череп. Появата им предизвика вълнение сред събранието. Мнозина в залата направиха потайно жеста против лош късмет, защото да се натъкнеш на слуги на Бога на смъртта в най-добрия случай вещаеше неприятност. Свирките пицяха пронизително, черепите тракаха в ритъм със стъпките на жреца. Танцът му ставаше все по-бърз, а послушниците наченаха извивки и подскоци, описващи гърчовете на човешкото страдание, върховната мощ на Бога на смъртта и наказанието, въздавано над смъртните, предизвикали гнева му.

Из залата се разнесе тихо мърморене: гостите на Десио се питаха шепнешком защо Червените жреци са били избрани за кръвав ритуал на това събрание. Обикновено жреците на Чочокан, Добрия бог, или в редки случаи жреците на Джуран Справедливия благословяха въздигането на нов Господар. Жрец на смъртта беше рядко и притеснително присъствие.

Танцърите замръзнаха и свирките млъкнаха. Главният жрец запристъпва безшумно напред и се качи на подиума. Извади пурпурна кама от джоб в пелерината си и с пронизителен крясък срязва лявата си плитка. Окачи я на съответната облегалка на трона на новия Господар. След това докосна с чело гърба на стола и срязва дясната си плитка. Малкото черепче на края ѝ изтрака злокобно по резбованото агате. След като този талисман бе закрепен на дясната облегалка на величествения стол, у никого сред присъстващите не остана съмнение. Жреците на Червения бог не режиха косите си, освен в очакване на велико жертвоприношение към божествения им господар. Десио обричаше своя дом на начинания, свързани с насилие и смърт.

Щом влезе почетната гвардия на Десио, се възцари тревожна тишина. Обичайните дванайсет воители се водеха от Боен водач Ириланди и Първи съветник Инкомо. Последен се появи новият Господар, блестящ в украсения си с пера горен халат в оранжево и обшит с черно. Черната му коса бе вързана отзад.

Инкомо стигна до подиума, обърна се, смъкна се на колене от дясната страна и загледа критично как господарят изкачи последните стъпала до седалището на своята власт. Десио се държеше добре въпреки горещината и непривичната тежест на бронята под пищното облекло. Като момче наследникът на Джингу нямаше никакви умения в бойното дело. Усилията на двора за упражнения му бяха печелили само мълчаливия укор на учителите му. Когато бе пораснал достатъчно за активна служба, беше обикалял с няколко патрула в безопасни райони, но след като командващите офицери учтиво се бяха оплакали от непохватността му, младежът с благодарност бе приел ролята на хрантутник в двора на Джингу. Десио бе наследил най-лошите качества на баща си и дядо си, прецени Инкомо. Щеше да е чудо, ако Минванаби се въздигнеше, дори Акома да не представляваха заплаха.

Инкомо огледа събралото се множество и вниманието му бе привлечено от изпъкващата фигура в първия ред на гостите. Тасайо беше роден воин. Беше може би най-способният член на фамилията от три поколения. Отегчен от церемонията, Инкомо се замисли какво ли щеше да е, ако служеше на умен владетел като Тасайо. Побърза да прогони тези нереални фантазии от ума си. След малко Тасайо щеше да се закълне да се подчинява на Десио във всичко.

Новият господар успя да се настани на големия си стол без инцидент, за което Инкомо беше благодарен. Тромавостта в този момент щеше да е неблагоприятна поличба, че Минванаби са споходени от неприязънта на боговете. Нервна пот изби на челото на Първия съветник, докато търпеше осветените от времето формалности, преди Десио да се изправи, за да заговори.

Младият господар на Минванаби започна с удивително силен глас в затихналата зала.

— Приветствам ви с добре дошли — зареди напевно, — мое семейство, мои съюзници и приятели. Онези от вас, които служеха на баща ми, са двойно добре дошли, заради вашата вяност към него в миналото и към мен в бъдещето.

Инкомо облекчено си пое дъх — нещата тръгваха добре. След това младият му подопечен помпозно благодари на присъстващите жреци, а после заразмахва ръце и заговори все по-страстно. Уверен в своята значимост, Десио насочи вниманието си към по-изтъкнатите гости. Инкомо се стараше да изглежда, че слуша внимателно, но умът

му все повече се разсейваше от нещо друго: какъв щеше да е следващият ход на Господарката на Акома?

Как беше обърнало момичето плановете на Джингу за убийството ѝ в своя изгода? Колкото и да премисляше Инкомо събитията в онзи прокълнат ден, не можеше да определи какво бе извъртяло нещата така, че да доведат до тази трагична кончина.

Едно знаеше: Минванаби бяха разчитали твърде много на наетата за агент куртизанка. Тя имаше славата на истинска професионалистка, но накрая не бе успяла да изпълни задачата си. Този провал беше струвал живота ѝ. Инкомо се закле никога повече да не позволи да зависят от лице, което не се е заклело в служба на Минванаби. А ролята, която бе изиграл Ударен водач Шимицу, който бе обвързан с клетва да служи? Нападението му срещу охранителя на Мара беше минало според плана, но следващата нощ една проста „злополука“, която трябваше да сложи край на родословната линия на Акома, се превърна в провал.

Десио обяви поредния почетен гост, дошъл да го види как заема поста си. Инкомо загледа въпросния лорд, като се стараеше да не изглежда отегчен. Мислите му отново се върнаха към онзи ужасен ден.

Потисна трепета си, щом си спомни ужаса, изписан на лицето на лорд Джингу, когато чародеят на Военачалника бе приложил магия, за да докаже нещастно провалилата се измяна на куртизанката и Ударен водач Шимицу срещу Мара. Опозорен пред очите на гостите, Джингу беше принуден да очисти петното върху честта на своя дом по единствения подобаващ начин. През цялата история от нито един господар на Минванаби не се беше искало да съхрани честта на фамилията чрез самоубийство. Инкомо още се будеше плувнал в студена пот всяка нощ, когато сънуваше мига, в който Джингу предпочете храбростта и се прониза с фамилния меч.

Помнеше малко неща след това. Походът обратно до имението, господаря на погребалната носилка, с лъснатата му блестяща броня, ръцете му, кръстосани върху меча — всичко това бяха вече смътни образи. Но мигът на смъртта продължаваше да го терзае: господарят, проснат на земята, кръвта на живота му изтича, вътрешностите се изсипват от корема му, празните му очи забулени с бяло като на риба, издъхваща на кейовете. Жрецът на Туракаму бързо беше вързал ръцете на Джингу с ритуалния червен шнур и беше покрил лицето му с ален

плат. Но споменът оставаше незаличим. Властването на един велик и могъщ господар бе приключило с ужасяваща бързина.

Някакво движение го сепна и върна в настоящето. Инкомо кимна за поздрав на друг владетел, дошъл да почете Десио, пое дълбоко дъх и се овладя. Беше ръководил домакинството в дните на разгул на Десио с привидно спокойствие. Но зад тази външна сдържана, неподвластна на чувства поза, се бореше с ужаса. За първи път в дългото си участие в Играта на Съвета беше познал парализиращия страх от друг владетел.

Единствената му защита срещу този страх беше гневът, разпалван от образа на Мара и свитата ѝ, как си заминават през езерото. Десетки други владетели бяха тръгнали с нея, многоцветните им съдове се понесоха на ято като водни птици в сезона на размножаване. Сред онази флотилия беше и внушителната ладия в бяло и златно на Военачалника. Алмечо беше преместил празненството си от имението на Джингу в земите на Акома, а това бе най-явният възможен знак за изгубения престиж на Минванаби.

Сянка премина пред лицето на Инкомо и сложи край на размисъла му. Строен изящен воин се качи на подиума, за да коленичи в нозете на новия Господар. Беше Тасайо, син на покойния брат на Джингу. Кестенявата му коса беше прибрана назад с изящна нефритена игла. Профилът му беше леко орлов, а стойката безукорна. Дланите, нашарени с белези от битки, притежаваха красотата на сила, наточена до ръба на съвършенството. Беше самото олицетворение на смирен воин, заклет да служи на своя господар, но нищо не можеше да скрие изгарящото напрежение в очите му. Усмихна се на своя братовчед и даде клетвата си.

— Господарю, заклевам се в духовете на общите ни предци, до самото начало на времето, и над натамито, където обитава духът на Минванаби: на теб обричам своята чест във всички неща. Моят живот и смърт са твои.

След като най-способният му съперник за мястото му като владетел се преклони пред традицията, Десио засия. Инкомо изостави напразното си желание ролите на братовчедите да бяха разменени — ако Десио беше коленичил пред Тасайо, Акома щяха да треперят. Вместо това по-умният и по-силен мъж невъзвратимо вриче съдбата си

на по-слабия. Инкомо усети, че е стиснал ръцете си в юмруци, ноктите се забиваха в дланите му.

Нещо все още го глождеше, някаква мисъл за нощта, когато надеждите на Минванаби се бяха стопили. И когато Тасайо се изправи и заслиза от подиума, Първият съветник се сети какво е. Мара беше успяла да разкрие заговора за покушение над живота ѝ... но не, поправи се Инкомо, тя, разбира се, винаги беше очаквала атаката... и все пак по някакъв начин беше предусетила момента и естеството на удара. Такова щастие не можеше да се обясни с късмет. Съвпадение от такъв мащаб беше малко вероятно, до степен на невъзможност. Лудият бог на шанса трябваше да е шепнел в ухото на Господарката на Акома, за да се досети какво точно са замислили Джингу и неговата куртизанка.

Последните съюзници на Минванаби се редяха, за да поднесат своите уверения в приятелство на Десио. Първият съветник поглеждаше всяко безизразно лице и заключи, че тържествените им декларации са почти толкова полезни, колкото оръжия, направени от захарен памук. При първия знак, че Минванаби са уязвими, всеки Господар тук щеше да потърси нови съюзи.

Дори Брули от Кехотара беше отказал да поднови клетвата за пълно васалство, която баща му беше приел с Джингу, което оставяше съмнения за благонадеждността му. Десио едва прикри неприязънта си, когато Брули измърмори обещание за приятелство и напусна.

Инкомо се усмихваше механично на всеки минаващ благородник, а наум превърташе собствените си тревоги. Проигра още няколко пъти миналите събития, докато логиката най-сетне роди отговора. Заключение то му беше стъписващо, немислимо: Акома трябваше да имат шпионин в домакинството на Минванаби! Заговорът на Джингу беше грижливо подготвен и не можеше да се провали без изтичане на вътрешна информация. Сърцето му се разтупка, докато обмисляше последствията от това.

В Играта на Съвета нямаше отдиш. Винаги имаше опити за внедряване в съперничещи домове. Самият Инкомо разполагаше с няколко добре поставени агенти и лично беше осуетил опити за проникване в домакинството на Минванаби. Но съвсем очевидно беше пропуснал един някъде. Шпионинът на Акома можеше да е слуга, фамилен пълномощник, воин, носещ офицерско перо, дори роб. Вече

гледаше церемонията с нетърпение, погълнат от мисълта как да го разкрие. Протоколът изискваше да остане на поста си, докато формалностите приключат.

След като и последният владетел се представи, Десио поде нескончаема благодарствена реч. Инкомо почти не го свърташе от нетърпение. След това жреците на Туракаму подхванаха отново проклетото си надуване на свирките и поредния ритуален танц. Найсетне започна химнът за края на церемонията и почетната гвардия на Десио излезе с отмерени стъпки през порталите от голямата зала. Застанал до рамото на Десио, но на половин крачка зад него, Инкомо оглеждаше всеки старши член на домакинството.

Бързият му ум стесняваше възможностите, отхвърляше кръвните роднини и хората на служба от ранното си детство. Но дори след като ги елиминира, възможностите за вражески агенти все пак оставаха огромни. Толкова много слуги бяха придобити през последните три години, че му предстоеше ужасно трудно издирване. Да прогони тези нови членове на домакинския персонал на големи групи щеше да е явно признание за слабост. Да прибегне до мъчения, за да разкрие кой би могъл да е изменникът, щеше само да предупреди шпионина. Той, или тя, можеше да му се изплъзне. Не, по-добре беше да действа предпазливо.

Процесията излезе от сводестия коридор. Късното следобедно слънце се снишаваше зад дърветата и те хвърляха дълги сенки. Почетната гвардия и гостите закрачиха с отмерена стъпка към мястото, определено за следващата част от церемонията, естествен амфитеатър, оформен от една гънка в хълмовете. Гостите си намираха мълчаливо места на пейките и гледаха надолу към разчистеното пространство в центъра. Там бяха изкопали четири големи дупки, по две от всяка страна на главния път. Войници и работници чакаха строени до огромна, наскоро издигната дървена рамка, окичена със скрипци и въжета.

Инкомо седна на една от централните пейки и се помъчи да се съсредоточи върху ставащото. За разлика от приемането на поста от Десио, това не беше просто формалност. Да построиш молитвена порта означаваше да призовеш появата на бог и да го помолиш за благоденствие. Да вдигнеш паметник на Туракаму, Червения бог,

означаваше да рискуваш да си навлечеш унищожение, ако божеството погледне на акта с неприязън.

Жрецьт и четиримата послушници затанцуваха около четирите боядисани греди, чакащи да бъдат набити в подготвените дупки. Въртяха се с влудяваща енергия, придружавани от зловещите писъци на свещената костена свирка. Голите хълбоци на главния жрец се тресяха от изтощение, потта прорязваше бразди по червената му и черна церемониална боя. Подскачането на увисналите му гениталии развесели Инкомо, но той веднага се укори наум за неблагочестивостта си и за да не се разсмее и да си спечели неприязънта на Червения бог, сведе очи в почит към свещения ритуал.

Две групи работници чакаха мълчаливо наблизко. Между тях, не на място и странно притеснени, стояха слуги и техните семейства. Едно седемгодишно момиче плачеше, вкопчило се в ръката на майка си. В следващия миг главният жрец свърши едно от завъртанятия си и застина неподвижно присвит пред бащата на малкото момиче. Послушниците закрепяха, скочиха напред, уловиха мъжа за раменете в ритуална хватка и го поведоха към най-близката дупка. Костената свирка изпищя в следобедния зной. Избраният мъж затвори очи и мълчаливо скочи в дупката.

След това актът бе повторен с друг мъж, чиято жена скри очите си по непристоен начин. Когато и втората дупка бе заета, жрецьт нададе измъчен писък. После зареди монотонно:

— О, Туракаму, който съдиш всички хора накрая, приеми радушно на служба при себе си тези два достойни духа. Те ще стоят във вечно бдение над този твой паметник. Погледни благосклонно на семействата им и когато техните деца пристъпят накрая в твоята зала, съди ги милостиво и ги върни към живота с благословията си.

Инкомо изслуша началния ритуал с нарастващо безпокойство. Човешкото жертвоприношение отдавна беше рядкост, но все още се практикуваше в храма на Червения бог. Очевидно тези двама работници бяха приели доброволно да станат жертви за портата в замяна на надеждата, че децата им може да се върнат към следващия си живот, родени на по-високо положение: воини или може би дори господари. Инкомо прецени, че в най-добрия случай тази сделка е несигурна. Ако човек е достатъчно благочестив, не трябва ли боговете

да му дадат благоволениято си приживе, както твърдеше един храмов афоризъм?

Но все пак само глупак щеше да възрази срещу жертвен дар на Червения бог. Вкаменен, Инкомо гледаше как натикаха доброволците в дупките с коленете под брадичките и с ръцете скръстени в подобие на вечна молитва. Жреците закрепяха славословия на своя божествен господар, а след това дадоха знак на работните групи да вдигнат огромните греди, които щяха да поддържат арката на портата. Въжетата изскърцаха под напрежението, докато вдигаха високо първия пилон. Работниците пееха монотонно и люлееха огромната греда, докато я нагласят над дупката. Множеството поддръжници на Минванаби беше замръзнало в очакване на жертвоприношението. Старшият огледа огромната греда с присвити очи, прецени, че е на място, даде знак на главния жрец и той опря костената свирка до устните си и изсвири треперливата нота, която щеше да призове бога.

Щом зовът заглъхна и множеството затихна, двама от низшите жреци вдигнаха свещена брадва от блестящ обсидиан и пресякоха въжетата. Гредата тупна в чакащата я дупка и премаза първия слуга като буболечка. От земята плисна кръв, а хлипащото дете се изтръгна от ръката на майка си и се хвърли напред.

— Не! Върнете си ми го! — пищеше момичето, докато войниците на Минванаби го влачеха настрани.

Инкомо знаеше, че Червеният жрец ще сметне това за неблагоприятно начало. В усилието си да умилюва своя бог жрецът промени ритуала от жертвоприношение на първо ниво към второ. Изщрака с пръсти и послушниците му надянаха церемониални маски и извлякоха втората жертва от дупката ѝ. Мъжът гледаше объркано. Беше очаквал същия край като предшественика си, но явно нямаше да е така.

Първият маскиран послушник пристъпи напред с купа и обсидианов нож. Не каза нито дума, но по жест от главния жрец мъжете сграбчиха селянина и го разпънаха над купата. Послушникът вдигна ножа и с монотонен глас призова бога за благосклонност. Опря резаца първо до едното слепоочие на разпънатия мъж, след това до другото, освещавайки жертвоприношението. Нещастният селяк потрепери под допира на каменния нож. Потръпна, щом острият ръб врязва символ в челото му, и се помъчи да изтърпи, без да извика, когато посичането на жреца разпори дясната му китка.

Кръв закапа в пръстта като нечестив дъжд. Послушниците се втурнаха да уловят капките в купата, а като литания на прокълнатите духове, свирката на жреца запищя отново. Започнаха да вдигат втория пилон. Обсидиановият нож отново замахна и запи кръв от другата китка. Този път селянинът заскимтя. Усещаше, че животът му се изцежда, но краят нямаше да дойде достатъчно бързо, за да умъртви страха му. Залитна срещу жреците, докато го вдигаха и го спуснаха с главата надолу в ямата. Тежкия пилон се люшна отгоре. Свирката запищя жално, умолявайки бога да даде благоволениято си. Главният жрец даде знак, ускорявайки церемонията, тъй като за да бъде приемлив дарът, чакащата края си жертва не трябваше да загуби съзнание или да умре преждевременно. Но бързането наруши точността. Когато срязаха въжетата, единият послушник се поколеба и тежката греда леко се люшна и закачи ръба на ямата. Пръст и камъни западаха, а жертвата изпищя от ужас. След това гредата се хлъзна надолу, счупи краката и бедрата на селянина, но не го уби веднага. Той закрепя неудържимо от болка и церемонията се обърка.

Десио закрепя на работниците да изправят пилона, после се хвърли по очи на окървавената земя и замоли Червения бог за прошка. Главният жрец тръгна към него. Не наду свирката, а издрънча с мънистата и костите си и обяви недоволството на безсмъртния си господар. Над ревовете на осакатената жертва настоя да чуе какво ще обрече Господарят на Минванаби, за да си спечели отново благоволениято на Червения бог.

Робите опъваха въжетата и дървеният пилон бавно се изправи. Крясъците на селянина станаха по-глухи, но не секнаха. Работници притичаха с кошове с пръст, изсипаха ги в ямата и постепенно виковете започнаха да заглъхват. Никой не посмя да сложи край на агонията на селянина. Животът му бе посветен на бога и всяка намеса щеше да донесе проклятие.

Плувнал в пот, с лице зацапано с пръст и кръв, Десио се надигна и зареди напевно:

— Всемогъщи Туракаму! Обричам ти живота на моите врагове, от най-висшите с благородна кръв до живота на най-низшите родственици. Това ти обещавам, ако сдържиш своя гняв и позволиш победа на Минванаби! — На жреца каза: — Ако всемогъщият благоволи да удовлетвори смирената ми молба, обещавам втора велика

молитвена порта. Пилоните ѝ ще бъдат осветени с живота на Господарката на Акома и нейния първороден син и наследник. Пътеката под нея ще бъде застлана с натрошения камък на натамито на Акома и излъскан от ходилата на преданите ви поклонници. Това ще дам, за славата на Червения бог, ако се прояви милост за прегрешенията, случили се този ден. — И млъкна.

Жрецьт за миг остана неподвижен над него. След това даде съгласието си с рязко кимване.

— Закълни се за обещанието си — прогърмя гласът му и той протегна костената свирка, та Десио да подпечата оброка си пред бога.

Десио посегна. Знаеше, че щом ръката му стисне костта, се посвещава невъзвратимо. Поколеба се, но съсъкът на жреца го предупреди, че е на ръба да си навлече гнева на Червения бог, и той сграбчи разтреперан реликвата.

— Аз, Десио, Господар на Минванаби, се заклевам.

— В кръвта на твоя дом! — заповяда жрецьт.

Зрителите ахнаха. Жрецьт беше дал ясно да се разбере каква ще е цената при провал. Ако се провалеше, Десио приемаше същото унищожение за целия си дом, от самия себе си до най-далечния си родственик — същата гибел, която обещаваеше за Акома. Дори да се случеше двете страни да пожелаят примирие в бъдеще, не беше възможно никакво отстъпление. Един от двата древни и почетни дома щеше да престане да съществува.

— Туракаму чува обета ти — извика жрецьт и щом Десио пусна реликвата, се завъртя и посочи пилоните, издигащи се като почернели колони на фона на гаснещото в залеза небе. — Нека тази порта остане недовършена. Гредите да бъдат изсечени с обещанието на Минванаби, написано на всяка страна. Нито ще бъде променен този паметник или свален, докато Акома не станат на пепел, както бе обещано за славата на Туракаму! — Погледна Десио. — Или Минванаби не станат на пепел!

Десио се изправи тромаво. Изглеждаше потресен от клетвата, която беше дал. Устните на Инкомо бяха побелели от гняв. Ако в домакинството на Минванаби имаше шпионин на Акома, имаше повече поводи за тревога от слухове за последствията от случилото се този ден. Първият съветник огледа израженията на членовете на фамилията, докато си тръгваха. Повечето издаваха напрегнатост,

няколко изглеждаха уплашени, а тук-там по някой благородник стъпваше наперено, вирнал агресивно брадичка. Много от тези хора щяха да се опитат да напреднат във фамилната йерархия, ако Десио се окажеше слаб владетел, но никой не изглеждаше особено доволен от ужасния обрат на събитията. Инкомо заряза усилието да разкрие шпионина още тук и тръгна към господаря си.

Тасайо стоеше до Десио и го подкрепяше за лакътя. Въпреки че Господарят беше човекът с броня, човек не можеше да се заблуди кой от двамата е воинът. В стойката на Тасайо се долавяше инстинктивното и убийствено изящество на саркат. Инкомо забърза към тях. До ушите му стигнаха думи, понесени от вятъра на прииждащата буря.

— Милорд, не бива да гледаш на злополуките през този ден като на лоша поличба. Задължи нашата фамилия с могъща клетва. Нека да видим какво можем да направим, за да я изпълним.

— Да — съгласи се вдървено Десио. — Но откъде да започнем? Мара има воители чо-джа, които пазят имението й. Без благосклонността на Военачалника открито нападение е глупост. Освен това дори да победим, ще сме отслабнали и поне десет други дома ще налетят да потърсят превъзходство над нас.

— А, братовчедо, но аз имам идеи. — Тасайо чу приближаващите се стъпки, обърна се и видя Инкомо. Бързата му усмивка се стори пресметлива на Първия съветник, въпреки спонтанността й. — Почитаеми съветнико, настоявам да свикаме съвет. Ако нашият Господар успее да изпълни клетвата си към Червения бог, за дома ни може да бъде спечелена много слава.

Инкомо потърси в думите му ирония — неизпълнение на обещанието пред Бога на смъртта щеше да донесе на Минванаби окончателен провал — и се увери, че Тасайо е искрен.

— Имаш план ли?

Усмивката на Тасайо се разшири.

— Много планове. Но първо трябва да разкрием шпионина на Акома тук.

На лицето на Десио се изписа смут и объркване. Инкомо изгледа Тасайо с подозрение.

— Шпионин ли?

— Няма шпиони на Акома сред нас! — възкликна Десио възмутено.

Тасайо отпусна ръка на рамото на младия Господар, за да го успокои, но думите му бяха насочени най-вече към Инкомо.

— Има поне един. И трябва да го разкрием. Как иначе онази кучка е могла да разбере, че покойният ни Господар се кани да я убие?

Инкомо го погледна. Това, че Тасайо беше отгатнал причината за оцеляването на Мара, показваше дълбочината на мисълта му. Кимна и каза:

— Почитаеми, за доброто на всички нас мисля, че е редно да изслушаеме плановете ти.

Старите паркетни подове скърцаха под краката на слугите, които се суетяха да нагласят паравани и завеси против усиливащите се ветрове от юг. Приближаващата се буря понесе облаци над сребристата повърхност на езерото в предвестие за подранилия влажен сезон. Миризмата на дъжд се смесваше с вътрешните миризми на дървесни масла и прах, изпълнили малкия кабинет, закътана стая, използвана от Джингу и предшествениците му за обсъждане на най-тайните им замисли. Изрисуваните паравани бяха малки, но въпреки това тук никога не беше душно.

От влагата Инкомо изпитваше болка в костите. Успя да не се намръщи, докато се настаняваше чинно на възглавничките срещу мястото на Господаря, грижливо подредено гнездо от възглавници на високия половин педя подиум. Някой далечен предшественик Минванаби бе решил, че Господарят винаги трябва да е издигнат над своите придворни, и повечето стаи в по-старите части на имението пазеха спомена за това убеждение.

Инкомо беше отраснал с неудобството от различни подови нива и каменните настилки по някои алеи, с половин стъпка по-високи от съседните. Но един нов слуга винаги щеше да се издаде с честите си препъвания. Мисълта за шпиони продължаваше да го гложди и Инкомо се опита да си припомни кой от фамилните икономи и слуги е бил най-непохватен, докато обслужваха покойния Господар. Не се сети за такъв, което само усили притесненията му. Обезсърчен, той въздъхна и зачака.

След малко Десио и братовчед му дойдоха. Слугите бяха свалили церемониалната броня на Десио и сега той беше с оранжев копринен

халат, извезан с черни символи на власт и могъщество. Не си беше губил времето с къпане, какъвто навик имаше баща му. Смътно вмирисан на нервна пот, той отпусна туловището си върху скъпоценните позлатени възглавнички, изтъркани от предшествениците му. Беше възбуден. Инкомо дори реши, че е настинал — лицето му беше преbledняло като тръстикова хартия, с изключение на зачервения нос. Братовчед му изглеждаше загорял, гъвкав и опасен.

Докато Десио се въртеше, за да се намести по-удобно, Тасайо се настани спокойно и отпусна лакти на коленете си. До мърдащия нервно Десио приличаше на хищник, душещ във въздуха.

Не беше загубил нищо от службата си във варварските войни в последните четири години, заключи Инкомо, дори беше спечелил. Въпреки че войната не напредваше толкова добре, колкото бе обещал Военачалникът, времето, преживяно далече от Играта на Съвета, само беше изострило ума на младия мъж. Беше се издигнал до поста Първи подкомандир на Алмечо и беше спечелил големи предимства за Минванаби — докато смъртта на Джингу не ги беше унизила.

— Мой почитаеми братовчедо и мой първи съветнико — започна Десио, като се мъчеше да прикрие неопитността си и поне да изиграе ролята на Управляващ господар. — Събрали сме се тук, за да обсъдим възможността сред нас да има шпионин на Акома.

— Не възможност, а сигурност — сопна се Инкомо. Домакинството се нуждаеше от действия, бързи и решителни. — И сме длъжни да допуснем, че не е само един.

Десио отвори уста, колкото разгневен от нахалството на Първия съветник, толкова и за да отхвърли идеята, че Акома са могли да внедрят свои агенти в редиците на Минванаби повече от веднъж.

Устните на Тасайо се присвиха в едва сдържано презрение. Но тонът му не издаде никакво пренебрежение, когато се намеси кротко и сдържано.

— Баща ти беше велик играч на Играта, Десио. Ако не с подмолна измяна, как иначе би могло едно малко момиче да го надвие?

— Как би могло едно малко момиче, както я наричаш, да е успяло да създаде такава изкусна мрежа от шпиони? — разпени се Десио. — Проклетата да е за удоволствията на Туракаму — и дано да я вземе в ложето си на болка за десет хиляди години! Та тя беше в

манастира на Лашима до деня, в който прие наследството! А баща ѝ нямаше склонност да внедрява агенти. Беше твърде праволинеен в мисленето си, за да прибегва до шпиони.

— Е, братовчеде, точно това са нещата, които трябва да разберем. — Тасайо направи символичен жест, наподобяващ забиване на меч. — Говориш все едно, че момичето води безметежен живот. Не е така. Аз уредих другоземните варвари да убият в наша изгода баща ѝ и брат ѝ — доста чисто, ако ми е позволено да кажа. Сезу и Ланокота умряха, стиснали разпраните си корем и гърчещи се в калта. — Страстта придаде плам на думите му. — Дори Акома да разчитат на късмета на Лудия бог, това определено не послужи много добре на бащата и брата на Мара!

Десио почти се усмихна, но си спомни, че баща му беше свършил по същия начин, в агония върху собствения си меч, и ядосано удари с юмрук по възглавниците.

— Добре, ако има шпиони, как ще ги разкрием?

Инкомо си пое дъх, за да отговори, но погледът на Тасайо го спря.

— Ако господарят ми разреши, бих предложил начин.

Десио му махна да продължи. Заинтригуван достатъчно, за да забрави болезките си, Инкомо се наведе напред, за да чуе съвета на младия воин.

Тихият глас на Тасайо едва се чуваше на фона на шумоленето на параваните. Но пък така никой нямаше да може да ги подслуша.

— Няма полза от един шпионин, ако не донеся полезна информация — каза младият воин. — Така че обръщаме този факт в наша изгода. И ето как. Препоръчвам да оповестиш някои дейности, които биха били вредни за интересите на Акома. Заповядваш на своя Боен водач да предприеме набег срещу керван или гранично владение. На следващия ден подхвърляш на своя зърнен посредник, че възнамеряваш да подбиеш цените на тиза, предлагани от Акома на пазарите в Равнинния град. — Тасайо замълча, създавайки впечатлението за безметежно спокойствие, но Инкомо с одобрение забеляза, че не е съвсем отпуснат. Блясъкът в очите му издаваше, че както винаги бдително наблюдава за неприятност. — Ако Мара защити керваните си, ще знаем, че имаме шпионин в казармите. Ако изтегли добивите си тиза от пазарите, ще разберем, че имаме агент на Акома,

предрешен като чиновник. След това е въпрос на разкриване на осведомителя.

— Много умно, Тасайо — каза Инкомо. — И аз мислих за подобна тактика, но остава един сериозен недостатък. Не можем да си позволим да продадем нашата тиза на загуба. И няма ли да разкрием машинациите си на Акома, след като не последва никакво нападение на кервана?

— Да, ако не нападнем. — Тасайо леко отпусна клепачи. — Но ние ще нападнем и ще бъдем победени.

Десио удари ядосано по възглавниците.

— Победени? И да загубим още позиции в Съвета?

Тасайо вдигна успокоително ръка.

— Само малко поражение, братовчеде. Достатъчно, за да осигури доказателство, че сме издадени. Имам планове за този шпионин, когато го разкрием... с твое позволение, разбира се, господарю.

Моментът беше отигран гладко, забеляза със скрито възхищение Инкомо. Без да се счепка пряко с Десио, Тасайо беше подхвърлил внушението, че младият Господар ще получи дължимото му се почитание. Другата страна на монетата беше, че позволенията, разбира се, щеше да се даде.

Десио ухапа стръвта, но му убягнаха по-големите последствия.

— Когато хванем този предател, ще се погрижа да бъде изтезаван в името на Червения бог, докато плътта му стане на гърчеща се каша! — Тлъстият му юмрук пак удари по възглавниците за тежест, а носът му се наля с кръв и от розов стана морав.

Но Тасайо не издаде никаква тревога, все едно ежедневно си беше имал работа с разгневени благородници.

— Би било напълно заслужено, братовчеде — съгласи се той. — Но все пак убийството на този шпионин, колкото и да е ужасно, ще донесе победа на Акома.

— Какво!? — Десио спря да тупа по възглавниците и се изправи рязко. — Братовчеде, главата ме заболя от теб. Какво биха могли да спечелят Минванаби, освен оскърбление, като оставят жалкия шпионин жив?

Тасайо се отпусна на лакът и небрежно вдигна един джомач от купата на масата. Нокътят му погали извивката на плода почти като

милувка, все едно презрялата коричка беше плът.

— Трябват ни контактите на този шпионин, почитаеми господарю. За нас ще е добре, ако нашите врагове Акома научават само това, което ние пожелаем да научат. — Ръцете му стиснаха плода и силно извиха. Зрелият джомач се разцепи на две, само с няколко плиснали капки червен сок. — Нека шпионинът сам заложи следващия ни капан.

Инкомо помисли за миг и се усмихна. Десио се обърна от братовчед си към Първия си съветник, но все пак с изненадваща ловкост улови подхвърленото от братовчед му парче плод. Захапа го й започна да се смее, най-сетне възвърнал високомерната самоувереност на великите си предци.

— Добре — каза той, докато дъвчеше с наслада. — Харесва ми планът ти, братовчече. Ще хвърлим отряд мъже в някой безполезен набег и нека кучката Акома да си мисли, че ни е надвила.

Тасайо потупа с показалеца си останалото в ръката му парче плод.

— Но къде? Къде да нападнем?

Инкомо помисли малко и предложи:

— Милорд, според мен набегът трябва да е близо до дома й.

— Защо? — Десио изтри сока от брадичката си с извезания си ръкав. — Тя ще пази грижливо имението си, както винаги.

— Не самото имение, милорд, защото Господарката на Акома няма нужда от шпионски сведения, за да поддържа бдителна охрана срещу нападение на войската ти. Но няма да очаква набег срещу керван, тръгнал към речното пристанище на Сулан-Ку. Ако нападнем между земите на Акома и града и тя се окаже подготвена за набега ни, можем да засечем откъде и как е изтекла информацията и да разкрием агента сред домашните ни слуги.

— Първи съветнико, предложението ти е чудесно — каза Тасайо малко прекалено властно. — Милорд, ако позволиш, ще ръководя подготовката на такъв набег. Един обикновен търговски товар предполага слаба охрана, освен ако кучката Акома не знае, че ще си има работа с кръвни врагове. — Усмихна се и белите му зъби блеснаха на фона на смуглата кожа, потъмняла още повече по време на кампанията. — Би трябвало да можем да научим кога ще тръгне такъв керван просто като се свържем с търговските агенти в Сулан-Ку.

Няколко дискретни въпроса и може би един-два подкупа, за да се скрие, че сме разпитвали, и би трябвало лесно да разберем кога се очаква следващ керван на Мара.

Десио изслуша предложението на Тасайо с помпозното високомерие на господар.

— Братовчеде, съветът ти е гениален. — Плесна с ръце, за да повика дежурния вестоносец от поста му зад вратата, и заповяда: — Доведи писар.

След като робът напусна, Тасайо заговори хладно, като човек, едва сдържащ силното си раздражение:

— Братовчеде, не трябва да записваш заповедите, които обсъдихме току-що!

— Ха! — Десио се изкиска, после се изсмя с цяло гърло, наведе се от подиума и тупна с тежкия си юмрук братовчед си по рамото. — Ха! — изсмя се отново. — Не се подигравай с интелигентността ми, Тасайо. Разбира се, че съм достатъчно разумен, за да не въвличам дори слуги и роби в замисъла ни! Не, просто реших да нахвърля писмо до Военачалника, да го помоля за извинение за отсъствието ти от кампанията му на варварския свят. Ще се примири, след като Минванаби все още сме най-ценният му съюзник. И, братовчеде, току-що ми показва колко много си нужен тук.

Инкомо загледа как ще реагира Тасайо на похвалата на своя Господар. Не му беше убягнал тренираният в битки рефлекс, когато воинът видя идващия приятелски удар, не пропусна да забележи и пресметнатото на мига решение да го понесе. Тасайо беше станал опитен в политиката не по-малко, отколкото в убиването на врагове.

С хладно любопитство Първият съветник на Минванаби се запита колко ли дълго ще е податлив господарят му на съветите на човек толкова явно надарен с качества, каквито липсваха на него, но който не можеше да не бъде използван във възстановяването на предишното величие на Минванаби. Десио скоро щеше да разбере, че интелигентността на Тасайо издава собствената му глупост. И рано или късно щеше да поиска нещо повече от марионетната титла Господар. Инкомо усети, че главоболието го мъчи отново. Можеше само да се надява, че Десио ще се обърне срещу братовчед си едва след като кучката на Акома и нейният наследник станат на каша под пилона на великата молитвена порта на Червения бог. Най-добре беше да не се

подценява колко време може да отнеме това начинание. Такава суетност беше струвала живота на Джингу от Минванаби. А чрез това нещастие Мара беше получила достатъчно признание, за да спечели могъщи съюзници.

Умът на Тасайо явно бе ангажиран от подобни тревоги, защото след като посланието до Военачалника бе написано и докато Десио се беше записал със заповеди на слугите си да донесат освежителни напитки и плодове, воинът се обърна към Инкомо с привидно небрежен въпрос.

— Знае ли някой дали Мара е отправяла предложение към Ксакатекас? Когато получих заповедта си за отзоваване от варварския свят, един приятел между неговите офицери спомена, че техният Господар е обмислял да се обърне към нея.

Тук Тасайо се издаде. Никакво приятелство не можеше да съществува между офицери, които бяха врагове. От това Инкомо разбра, че информацията е била придобита с интрига, и със сумтене, което трябваше да мине за смях, сподели последните си събрани оттук-оттам сведения.

— Господарят на Ксакатекас е достоен за... ако не за страх, то за уважение. Позицията му във Висшия съвет обаче в момента не е изгодна. — С усмивка, оголила два реда свършени зъби, добави: — Нашият преблагороден Военачалник беше донякъде разстроен от неохотата на Ксакатекас да разширят интересите си в завоеванието на варварския свят. Това доведе до известни странични действия и когато прахта се слегна, лорд Ксакатекас се оказа натоварен с военна отговорност за малката ни задморска провинция. Чипино от Ксакатекас вехне в Достари начело на гарнизон, който държи единствения важен проход през планините до Цубар. Пустинните разбойници са активни според последните сведения, тъй че очаквам да е зает — да се надяваме твърде зает, за да се занимава със сондажи към Акома.

Приключил със слугите и останал без нищо за правене, освен да очаква следобедния пир, Десио се включи в разговора. Махна с пухкавата си ръка, за да върне полагащото се внимание към себе си, и рече:

— Аз посъветвах баща си за този план, Тасайо.

Първият съветник се въздържа да изтъкне, че единственото, което бе направил Десио, беше да седи в стаята, докато Инкомо и Джингу бяха обсъждали как да задържат Ксакатекас ангажиран.

— Е, добре — каза Тасайо. — Щом Ксакатекас е зает да пази границите ни отвъд морето, можем да съсредоточим вниманието си върху лейди Мара.

Десио кимна, отпусна се на възглавничките и с явно наслаждение от новооткритата си власт заяви:

— Мисля, че планът ти е разумен, братовчеде. Върви се заеми с него.

Тасайо се подчини, все едно освобождаването му не беше жест на неблагодарно нищожество, и излезе, а Инкомо, примирен с живота, даден от боговете, се зае с не толкова величествените реалности на цуранския живот. Каквито и заговори за кръв и убийство да тласкаха Играта на Съвета, имаше други, по-дребни неща, за които трябваше да се погрижи.

— Милорд, ако си склонен, има някои сделки със зърно, които хадонрата трябва да обсъди с теб.

Заинтригуван повече за обяда си, Десио изобщо не беше въодушевен да се заема с прозаичната страна на фамилните дела. Но осъзна, че трябва да го направи, още повече че ледената компетентност на братовчед му бе пробудила в него отговорността. Така че кимна и зачака примирено, а Инкомо прати да повикат хадонра Мургали.

5. ЗАТРУДНЕНИЕ

Вятърът шумолеше в листата.

Уханието на цъфтящите акаси и подкастрена зеленина изпълваше личните покои на Мара. Само един светилник гореше срещу мрака на настъпващата нощ, а пламъчето бе съвсем малко. Трепкането му рисуваше променлива картина: всеки миг от сянката изплуваше детайл — части от лъскави нефритени изделия, фино вземо или емайлиран прибор. Но щом окото зърнеше прелестната гледка, сумракът се връщаше. Макар и обкръжена от толкова красота, Господарката на Акома оставаше безразлична за великолепната среда. Умът ѝ беше зареян другаде.

Мара лежеше върху купчина възглавнички и една слугиня решеше с гребен от раковина разпуснатата ѝ коса. Господарката на Акома носеше зелен копринен халат, с птици шатра, извезани с нишка в пшеничен цвят по яката и раменете. Приглушената светлина обагряше маслинената ѝ кожа в меко златисто, ефект, от който някоя по-суетна жена щеше да се зарадва. Но Мара беше приключила с детството си като послушница на Лашима, а като Управляваща господарка нямаше време за женски суети. Всяка прелест, която можеше да открие в нея някой мъж, беше просто поредното оръжие в арсенала ѝ.

С прямота, която всеки благородник щеше да намери за смущаваща, Мара разпитваше седналия пред нея варварин за обичаите на родния му свят. Без изобщо да се притеснява и без никакво уважение Кевин се гмуркаше до самата сърцевина на нещата. По това Мара съдеше, че сънародниците му другоземци са откровени до степен на грубост. Кевин се мъчеше да опише понятия, чужди за нейната култура. Спираше се, за да потърси по-подходящ начин да се изрази, докато говореше за своята земя и своя народ. Учеше се бързо и речникът му се подобряваше ежедневно. Точно сега се опитваше да я

развесели, като разказваше някаква шега, която „вървяла от уста на уста“ в Зюн, каквото и да означаваше това.

Не носеше халат. Слугите напразно се бяха опитали да го променят, но не разполагаха с нищо достатъчно голямо. Накрая се бяха спрели на набедрена препаска, заменяйки натруфеността с пестеливост, така че сега той носеше червено-кафява коприна с тъмносини ръбове, стегната на кръста с бродиран пояс и обсидианови мъниста.

Мара бе мислила много за съвета на Накоя и бе осъзнала нещо обезпокоително: този роб по някакъв начин ѝ напомняше за мъртвия ѝ брат, Ланокота. Раздразнението от това откритие бе дало повод за негодувание. Докато предния ден безочливото поведение на роба ѝ се беше сторило забавно, сега тя искаше само информация.

Макар и уморена след дълъг ден на делови срещи, Мара бе достатъчно бодра, за да може да прецени мъжа, когото бе заповядала да доведат при нея. Сега чист и добре облечен, той изглеждаше много по-млад, може би само с пет години по-голям от нея. Но докато ранните ѝ борби с могъщи врагове я бяха направили сериозна, дори строга, челото на този варварин не беше набръчкано от грижи и отговорности и той се смееше и по най-малкия повод, което ту очароваше Мара, ту я дразнеше.

Мара поддържаше разговора на безопасни теми: обсъждаха празнични традиции и музика, изработка на накити и готвене, след това металообработване и кожарство — редки занимания на Келеуан. Усецаше как очите на варварина я обхождат и преценяват, когато си помислеше, че се е разсеяла. Фактът, че изобщо го интересуваше, бе любопитен. Един роб не можеше да спечели нищо от умствена надпревара със собственика си — никакво пазарене между двете позиции не беше възможно. И все пак този варварин очевидно се опитваше да разгадае намерението ѝ.

Постара се да промени посоката на мисленето си: този роб от друг свят многократно бе показал, че гледната му точка за цуранските институции е чужда до степен на непонятност. При все това самата тази различна перспектива щеше да ѝ позволи да види собствената си култура през нови очи — ценен инструмент, стига изобщо да можеше да измисли как да го използва.

Трябваше да прецени този мъж — роб, бързо се поправи тя — все едно че е най-опасният ѝ противник в Играта на Съвета. Посветила се беше на тези беседи за народа му, за да може да отсее плевата от зърното и да открие полезни данни. Впрочем, едва ли можеше да е сигурна кога Кевин говори истината и кога лъже. В продължение на цели пет минути например той бе настоявал, че дракон веднъж обезпокоил неговото село, град или каквото там можеше да е мястото, наречено Зюн. Изгубила търпение, Мара се беше отказала да спори с него, макар и децата да знаеха, че драконите са същества от приказките и нямат никакво място в реалността.

— Виждала ли си изобщо някога кон? — попита робът неочаквано, когато слугите влязоха да запалят светилниците. — От всички неща от Мидкемия конете ми липсват най-много.

Вече беше съвсем тъмно. Бронзово-златистият лик на луната се издигаше над ливадите. Кевин си пое дълбоко дъх. Пръстите му се заровиха в ресните на възглавницата, тъжен блясък присветна в очите му.

— Ах, лейди, имах си кобилка, отгледах я от мъничка. Беше с цвета на огън, а гривата ѝ — черна като твоята коса. — Унесен в спомени, варваринът се наведе напред. — Беше чевръста, и в бързия бяг, и в дългата езда, с чудесен дух и истинска чародейка на бойното поле. С един ритник сваляше брониран воин. — Въздъхна и млъкна.

Допреди малко Мара беше слушала с интерес, отпусната небрежно, но сега седеше вцепенена. За цураните конете не бяха възхитителни и красиви животни, а същества, които вдъхваха ужас. Под чуждоземното слънце, което този роб познаваше като свое, бащата и братът на Мара бяха загинали, кръвта на живота им беше попила в чуждата пръст, стъпкана под конете, яздени от сънародниците на Кевин. Може би същият този Кевин от Зюн беше воинът, чието копие бе поразило някой от двамата. Някъде в дълбините на душата си, беззащитна заради умората от деня, Мара усети скръб, каквато не беше изпитвала от години. И с този болезнен спомен се върнаха стари страхове.

— Няма повече да говориш за коне — каза тя с толкова променен тон, че слугинята за миг спря работата си, след което боязливо продължи да сресва дългата ѝ лъскава коса.

Кевин спря да опипва ресните на възглавницата. Може би очакваше да, види признак на печал, но Господарката не издаде никакво чувство. Лицето ѝ остана безизразно на мигащата светлина, очите ѝ — студени и тъмни.

Мъжът пред нея бе почти готов да отхвърли всичко това като плод на въображението си. Но интуицията го подтикна да я огледа по-внимателно. И без капка насмешка той промълви:

— Нещо в това, което казах, те уплаши.

Мара отново се вцепени. „Акома не се боят от нищо“, помисли си — за малко да го каже. Не, не трябваше да брани честта си пред роб! Засрамена, че почти се беше забравила, кимна рязко да освободи слугинята.

За цураните такъв жест беше по-властен от крясък. Слугинята коленичи, опря чело в пода, след което се изправи и напусна стаята с припряност, близка до неприличието. Варваринът изобщо не забеляза това. Повтори кротко въпроса си, все едно Мара беше дете, което не е разбрало.

Сама под светлината на лампите, Мара кипеше от ярост. Тъмните ѝ очи се впиха в Кевин с гняв, готови да го разкъсат.

Той погрешно изтълкува яда ѝ като презрение и също кипна и се изправи.

— Беше ми приятно, че си поговорихме. Ти ми позволи да упражня езика ви и ми спести тежък труд под жестокото ви слънце. Но ми се струва, че си забравила, че нашите два народа са във война. Може да съм пленник, но все пак съм ваш противник. Няма повече да говоря за своя свят, за да не ви дам неволно предимство. Имам ли позволенията ти да се оттегля?

Въпреки че варваринът се извисяваше над нея, Мара запази хладнокръвие.

— Не може да си тръгнеш. — Как смееше да се държи като гост и да моли за „позволение“? Обузда гнева си и заговори сдържано. — Ти не си „пленник“. Ти си моя собственост.

Кевин се вгледа в лицето ѝ.

— Не. — По устните му плъзна усмивка, мрачна и неприязнена заради затаения зад нея гняв. — Пленник съм. Нищо повече. Никога нищо повече.

— Сядай долу! — заповяда Мара.

— А ако не седна? Ако вместо да седна направя това?

Задвижи се с бързината на воин. Мара видя на светлината на лампите как налетя към нея като мълния. Можеше да извика на стражите си да я защитят, но стъписването от това, че роб може да вдигне ръка срещу нея, я накара да се поколебае. Възможността бе пропусната. Загрубели от меча ръце се стегнаха на шията ѝ и нефритеният накит се впи в нежната кожа. Дланите на Кевин бяха широки и леденостудени от пот. Твърде късно Мара осъзна, че извителните му думи са фасада, прикриваща отчаяние.

Стисна зъби, за да надвие болката, изви се и се опита да го изрита в слабините. Той я разтърси като парцалена кукла и го повтори, когато ноктите ѝ задраскаха китките му. Дъхът изхриптя от гърлото ѝ. Кевин я държеше достатъчно здраво, за да не може да извика, но не толкова жестоко, че да спре дишането ѝ. Очите му се впиха в нейните, сини, корави и искрящи от злоба.

— Виждам, че най-после си уплашена — изръмжа той. Мара не можеше да говори, очите ѝ се бяха разширили, тъмни и изпълнени със сълзи от болка. И все пак не трепна. Косата ѝ падаше топла и ухаеща по ръцете му. Гръдта ѝ се притискаше в ръката му през копринения халат и ѝ беше все по-трудно да съхрани гнева си. — Наричаш ме безчестен роб и варварин — продължи с дрезгав шепот Кевин. — Но не съм нито едното, нито другото. Ако беше мъж, вече щеше да си мъртва, а аз щях да умра доволен, че съм премахнал един могъщ владетел от вражеските редици. Но там, откъдето идвам, е позорно мъж да навреди на жена. Тъй че ще те оставя жива. Можеш да повикаш охраната си — да ме пребият или да ме убият. Но в Зюн имаме една поговорка: „Можеш да ме убиеш, но не можеш да ме изядеш“. Спомни си това, докато гледаш как умирам обесен. Каквото и да направите на тялото ми, душата и сърцето ми са свободни. Спомни си, че аз съм позволил да ме убиеете. А аз ти позволявам да живееш, защото моята чест го изисква. От този миг насетне всеки твой дъх е дар от роб. — Разтърси я за последен път и я пусна. — Моят дар.

Унизена до дъното на душата си, че роб си е позволил да ѝ посегне и да я заплаши с най-срамната смърт, Мара си пое дъх, за да извика воините си. С един жест можеше да подложи този червенокос варварин на което и да е от десетките мъчения. Той беше роб, нямаше нито душа, нито чест. И все пак, бавно и с достойнство, той отново

седна пред възглавниците ѝ и зачака с насмешка в очите да назове съдбата му. Отвращение, каквото не бе изпитвала, откакто беше лежала безпомощна под жестокия си съпруг, я накара да потръпне. Всяка фибра в нея крещеше, че този варварин трябва да бъде накаран да страда заради оскърблението, което бе принудена да изтърпи.

Но казаното от него я спря. Поведението му я предизвикваше: хайде, повикай стражите си, сякаш говореше напрегнатостта му. Нека видят следите от пръсти на кожата ти. Мара стисна зъби, за да не изкрещи от безпомощен гняв. Войниците ѝ щяха да разберат, че този варварин я е държал под милостта си и е благоволил да я остави жива. Дали щеше да заповяда да го пребият с камшик, или да го екзекутират, победата щеше да е негова. Можеше да е прекършил врата ѝ като на уловена в примка пойна птица, но вместо това бе съхранил честта си така, както той я разбираше. И щеше да умре с тази своя чест непокътната, все едно че е убит в битка от вражески меч.

Трябваше да се справи с възглед, толкова чужд, че направо настръхваше. Да надделее над този мъж, като прибегне до по-висшия ранг, щеше само да я унизи, а да бъде посрамена от действието на роб бе немислимо. Сама бе попаднала в този капан и го знаеше. Арогантната му поза, докато седеше и чакаше нейния ход, издаваше, че е отгатнал свършено точно в каква посока ще тръгне мисленето ѝ, а след това беше заложил живота си на интуицията си. Игра, достойна за възхищение. Мара прецени резултата. Отново смразена, но достатъчно цуранка, за да го прикрие, тя се овладя. Заговори с похриплив глас, отколкото ѝ се искаше:

— Ти спечели този кръг, робе. Като заложил единственото, което имаш да рискуваш, съществуването си и смътната надежда за издигане на Колелото в следващия живот, ме постави в положението или да те унищожа, или да понеса този срам. — Изражението ѝ се промени от едва сдържан гняв в пресметливост. — В това има урок. Няма да се лиша от него заради удоволствието да видя смъртта ти — колкото и приятен да изглежда този избор в момента. — Повика един слуга и нареди: — Върни този роб в жилищата. Предай на стражите да не бъде извеждан навън с работниците. — Погледна Кевин и добави: — Да го доведат тук утре след вечеря.

Кевин ѝ се подигра с изискан дворцов поклон, вместо да се просне по очи на пода като презрян роб. Изправената му стойка и

уверената крачка, докато излизаше, я принудиха неволно да му се възхити. Щом параванът се затвори, Мара стисна очи. Бореше се да надвие вътрешния хаос. Заповяда си да диша дълбоко, вдишваше през носа и издишваше през устата. Призова образ на личния си кръг на съзерцание, ритуал, научен по време на службата ѝ в храма. Съсредоточи се върху фигурата на мандалата и прогони всякакъв спомен за силния варварин и как я държеше под милостта си. Гняв и яд се отцедиха, наред с други странно възбуждащи чувства. Когато най-сетне усети, че тялото ѝ се е отпуснало, отвори очи.

Освежена както винаги от това упражнение, помисли за събитията от вечерта. Можеше да спечели нещо от този странен мъж, стига да проумееше нещата. Отново я жегна гняв. Мъж!? Този роб!? Отново прибегна до упражнението, за да успокои ума си, но някакво странно и неспокойно чувство я загложди отвътре. Явно остатъкът от нощта не обещаваше никакъв отдих. Защо ѝ беше толкова трудно да намери вътрешен мир? Ако не се броеше наранената ѝ гордост, не беше пострадала. Много рано в живота си бе открила, че гордостта е средство да вкараш враговете си в капан. „Може би и аз имам гордост, която не съм признавала“, прецени тя.

След това неочаквано се засмя. „Можеш да ме убиеш, но не можеш да ме изядеш“, беше казал варваринът. Странен израз, но колко много разкриваше. Развеселена, Мара помисли: „Ще те изям, Кевин от Зюн. Ще взема свободната ти душа и сърце и ще ги вържа към мен поздравно, отколкото е било връзвано някога тялото ти“. После смехът се превърна в задавен хлип и по страните ѝ потекоха сълзи. Гневът и унижението я надвиха и тя се разтърси в спазми. С болката дойдоха други чувства, също толкова смуцаващи, и Мара скръсти ръце, за да се овладее, сякаш можеше с воля да накара тялото си да се успокои. Не беше лесно и тя отново прибегна до духовните си упражнения.

Когато най-сетне си възвърна самообладанието, издиша дълго. Никога не ѝ се беше налагало да прибегва до упражнението три пъти поред. „Проклет да е този мъж!“, каза си и повика слугите да приготвят банята ѝ. „И проклета да е упоритата му гордост!“ Чу суетнята на слугите, разбързали се да изпълнят волята ѝ, и се поправи: „Проклета да е всяка упорита гордост“.

Отново огледа другоземеца под червената светлина на залеза. Въпреки отворените паравани към градината, пропускащи вечерния полъх, в кабинета ѝ нахлуваше зной. Пръстите на Кевин пак си играеха с ресните на възглавницата, навик, който никои цуранин нямаше да си позволи. Явно другоземецът най-после бе осъзнал последствията от това, че животът му бе пощаден. Гледаше напрегнато Мара, също както тя него.

Този странен красив — по някакъв чужд начин — роб я беше принудил да преразгледа дълго поддържани убеждения и да подложи на съмнение някои „истини“. В остатъка от предната нощ и през по-голямата част от деня Мара беше подреждала впечатления, чувства и мисли. На два пъти толкова се беше подразнила от тази необходимост, че беше изкушена да прати войници, за да го набият и дори убият, но осъзна, че импулсът произтича от личното ѝ безсилие, и твърдо реши да не обвинява вестносеца за вестта. А урокът беше ясен: нещата не са такива, каквито изглеждат.

По някаква странна причина искаше да надиграе този мъж в интимна версия на Великата игра. Предизвикателството се оформи в мига, в който той я беше принудил да се подчини на неговите правила. „Добре — помисли тя, докато го гледаше, — ти създаде правилата, но все пак ще загубиш“. Не разбираше защо е важно да надвие този роб, но намерението да го направи не отстъпваше на желанието ѝ да види Минванаби рухнали в прахта. Кевин трябваше да ѝ се подчини във всяко отношение, да ѝ предложи същото неоспоримо покорство като всеки друг член на домакинството ѝ.

Кевин беше при нея вече от десетина минути и я чакаше търпеливо да приключи с четенето на разни доклади. Тя направи първия ход, като каза:

— Искаш ли нещо за пиене? Разпитът може да се окаже дълъг.

Той прецени думите ѝ достатъчно добре, за да разбере, че не предлага помирение, и поклати глава. След нова пауза тя попита:

— На вашия свят възможно ли е роб да се освободи?

Устата на Кевин се изви в насмешка.

— Не в Кралството, защото там като роби се продават само осъдени до живот престъпници. Но в Кеш и Квег роб, който е угодил на господаря си, може да си спечели свободата като награда. Или може да избяга и да се прехвърли през границата. Случва се.

Мара се загледа в ръцете му. Пръстите му перваха ресните един след друг. Чувствата му можеха да се прочетат като на свитък. Разсеяна от неговата откритост, Господарката направи усилие да продължи посоката на мисълта си, да проучи невероятната си хипотеза още стъпка напред.

— И след като прехвърли границата, такъв беглец би могъл да натрупа богатство и да живее с чест сред другите хора?

— Да. — Кевин тупна коленете си с длани и отвори уста да добави още, но Мара го прекъсна:

— В такъв случай вярваш, че ако намериш път обратно през разлома до вашия свят, би могъл да си възвърнеш позицията, честта и титлата си?

— Лейди — каза Кевин с покровителствена усмивка, — не само бих си възвърнал предишната позиция. Бих си спечелил почести с това, че съм успял да избягам от враговете си, че отново заставам на бойното поле срещу тях и давам надежда на бъдещи пленници, че могат също да намерят свобода. В моята страна за един пленен войник да избяга... е дълг.

Мара повдигна вежди. Отново бе принудена да преосмисли възгледите си за чест и вяност и кое е най-важното за човек. Думите на варварина звучаха логично по някакъв странно обезпокояващ начин. Тези хора не бяха необуздани или глупави, просто действаха според принципите на някаква странна култура. Тя упорито заразчепква тази идея. Ако в обществото на Кевин непокорството му се възприемаше като героизъм, то в поведението му имаше някакъв извратен смисъл. Да водиш с личния си пример беше идеал, познат на цураните. Но да търпиш унижение... падение... за да можеш един ден да се върнеш и отново да се опълчиш на врага... Главата ѝ се замая от идеи, които до този момент беше смятала за напълно противоречиви.

Бавно отпи от студения плодов сок. Опасно запленена, като дете, на което са показали запретени ритуали в тайна храмова зала, се замисли над факти, режещи като острия ръб на меч: в Мидкемия доблестните мъже не нараняваха жени и честта не умираше с плена. Роби можеха да се превърнат в нещо друго. Какво тогава отсъждаха боговете за хора, изгубили душите си приживе? Какво положение можеше да лиши човека от чест по-лошо от робството? В рамките на културата на този мъж честта се придобиваше с придържането към

странния им морален кодекс, а на ранга се гледаше като на временна ситуация, вместо като на житейска съдба. Кевин се държеше като свободен човек, защото не мислеше за себе си като за роб, а по-скоро като за пленник. Мара заоправя халата си, за да прикрие вълнението си, породено от „логика“, граничеща с ерес на Келеуан.

Тези варвари бяха по-опасни дори, отколкото си представяше Аракаси, защото приемаха за даденост неща, които можеха да преобърнат обществото на цураните с главата надолу. Мара искрено вярваше, че ще е по-безопасно за нейния народ, ако заповяда всичките ѝ варвари да бъдат екзекутирани. Но рано или късно някой щеше да се възползва от тези гибелни идеи и щеше да е глупаво да остави възможността в ръцете на враг. Отхвърли безпокойството си с груб опит да се пошегува.

— Според това, което каза за жените, че са неприкосновени, излиза, че съпругите на господарите ви трябва да взимат решенията. Така ли е?

Кевин бе проследил всяко нейно движение, докато пригладваше коприните си. Откъсна със съжаление очи от гърдите ѝ и се засмя.

— Отчасти, да, милейди. Но никога открито и не според закона. Влиянието им се упражнява предимно в спалнята.

Въздъхна, сякаш си спомни нещо скъпо за него, и погледът му пак пробяга по разголените ѝ гърди и по крака, показал се изпод полите ѝ.

Мара повдигна вежди. Съзнаваше достатъчно нюанса, за да се изчерви, така че инстинктивно придърпа краката си и се загърна по-добре с халата. В един неловък миг се улови, че не гледа нищо друго в стаята, освен почти голия роб. „Стига!“ — сгълча се наум. В култура, в която голотата беше обичайна, защо се бе притеснила така изведнъж?

Подразнена от грешката си, се взря в очите на Кевин. Каквото и да си мислеше този мъж, той все пак беше нейна собственост. Можеше да заповяда да го убият или да легне с него с еднакво пренебрежение за последствията, защото той беше само вещ. След това се запита защо умът ѝ се беше насочил към спалнята. Стъписана от неочаквания си гняв заради тази глупост, пое дълбоко дъх и отклони разговора колкото може по-далече от всякакви лични неща. Скоро вече се беше увлякла в задълбочено проучване за ролята на господари и господарки на чуждия свят и за техните отговорности. Както и предишната вечер, всяка тема

водеше до нова поредица от въпроси и отговори, като Мара предлагаше на Кевин нужните думи, за да придаде плът на описанието на своята страна, Кралството и Островите.

Той беше схватлив и не се нуждаеше от много напътствия. Мара беше впечатлена от способността му да обсъжда толкова много теми. Стаята помръкна — светилникът догаряше. Мара беше твърде увлечена, за да повика слуга да подреже фитила. Луната се издигна зад отворения параван, хвърли меденозлатисто сияние по пода и загърна всичко друго в сянка. Пламъчето се смали още повече. Мара беше напрегната. Под интереса ѝ към света на Кевин гневът ѝ все още тлееше. Споменът за физическия му допир — първия допир на мъж след смъртта на съпруга ѝ — на моменти заплашваше да наруши съсредоточението ѝ. В такива мигове бе нужна цялата ѝ воля, за да не се разсее от разговора.

Кевин приключи с описанието на властта и правата на някакъв вид благородник, наречен „барон“, и замълча, за да отпие глътка сок. Светлината блещукаше по кожата му. Над ръба на чашата очите му обхождаха гънките на тялото ѝ под тънкия копринен халат.

В душата ѝ се пробуди сляпа неприязън и страните ѝ се изчервиха. Тя вдигна ветрилото и се постара да запази лицето си безизразно, докато си вееше. С горчивина осъзна, че новата информация може да я отклони от вътрешните ѝ притеснения само временно.

Сведенията, донесени от Аракаси, бяха по-скоро тревожни, отколкото успокояващи. Това, че враговете ѝ не предлагаха никаква непосредствена заплаха, на която да се противопостави, я караше да се колебае кой фланг да пази. Силите ѝ бяха изтънели, твърде малко хора пазеха твърде широк фронт, докато тя се опитваше да се домогне до изгодна стратегия. Улавяше се, че непрекъснато се притеснява какво би могла да си позволи да загуби — еди-кой си склад или еди-кое си отдалечено стопанство. Дръзката победа, която бе спечелила над Джингу, не я беше заслепила за реалността. Акома все още бяха уязвими. Можеше да е спечелила престиж, но броят на войниците в гарнизоните ѝ не се беше променил. Когато враговете ѝ решаха да тръгнат срещу нея със сила, едно грешно предположение щеше да е опасно, дори фатално.

Културата на Кевин предлагаше странни възгледи, като балсам против непрекъснатите болки от страха. Хрумна ѝ, че трябва да държи варварина близо до себе си, както за да се наложи над него, така и за да взима от тази объркваща съкровищница на идеи, която той носеше със себе си.

Вече бе по-добре запозната с привичките на новите роби и прецени, че ще е най-безопасно да държи подстрекателя им далече от тях. Без Кевин, както бе докладвал главният надзирател на робите, варварите бяха по-малко склонни към недоволство и непокорство. Ако Кевин беше до нея през повечето ѝ ежедневни дейности, то наблюденията му от първа ръка на висшата цуранска култура можеха да му дадат по-добра възможност да приложи ума си в решаването на проблемите ѝ — потенциално безценна перспектива. За тази цел, реши Мара, трябваше да му позволи да научи нещо за залога, който бе изложен на риск. Трябваше да го запознае със своя враг и да му даде възможност да разбере какво ще загуби той, ако Десио от Минванаби победи Акома.

Следващия път, в който Кевин подхвърли личен въпрос, Мара притвори клепачи, за да създаде впечатлението за момиче, канещо се да сподели нещо доверително. След това, надявайки се, че постъпва правилно в рамките на неговата чужда култура, го погледна открито.

— Не бива да очакваш, че ще отговоря на това.

Ранимостта, която се прокрадна в думите ѝ, беше отчасти искрена и това поразя Кевин. Тя не беше отчуждена или ледена, бе просто млада жена, която се бори да справи с управлението на внушителна финансова империя и с командването на хиляда войници. Мара реагира на смутеното му мълчание със закачливо лукавство.

— Ще действаш като мой личен роб — заяви тя. — Тоест ще ходиш навсякъде, където ходя аз, и ще можеш с наблюдения сам да откриеш отговора на въпроса си.

Кевин се напрегна. Беше доловил пресметливостта зад дяволитостта ѝ и изобщо не му беше смешно. Притесняваше го това, че ще бъде отделен от хората си, както и фактът, че не можеше да отгатне мотива ѝ. Пръстите му разсеяно заиграха с ресните. Мара го наблюдаваше изпод спуснатите си мигли: отново ставаше непокорен. За да не рискува да посегне за втори път на особата ѝ, плесна с ръце на

слугите. Сигналът, който използва, също тъй предупреди пазачите зад вратата и те отвориха паравана и застанаха на прага.

— Отведи роба в жилищата — заповяда тя на кланящия се слуга. — До сутринта да му е взета мярка за домашен халат. Ще му бъдат възложени задължения на личен слуга.

Кевин настръхна, щом слугата го хвана за лакътя. Бдителността на стражите не му беше убягнала и с един последен злобен поглед към Мара той се остави да го поведат. Слугата беше с една глава по-нисък от него и той в движение разшири крачката си, така че дребният мъж заподтичва след него да го догони.

На прага Люджан избута шлема си от челото.

— Разумно ли е това, лейди? Трудно можеш да накараш този варварин да се държи цивилизовано, освен ако не го водиш на каишка. Каквото и да кроиш, дори лишен от разум като мен може да види, че той разбира играта ти.

Мара вдигна брадичка.

— И ти ли? — Гледаше го строго, но не можа да скрие веселието си. — Някоя вече ме смъмри вчера, че уча зли неща от демони. Аракаси заяви, че варварите разсъждават криво като потоци, криволичещи в блата, а Кейоке, който обикновено има разум, не иска да каже нищо, което значи, че не одобрява.

— Пропусна Джикан, господарке — подхвърли насмешливо Люджан.

Мара се усмихна, после въздъхна.

— Многострадалният ни Джикан се е обзаложил с кухненския персонал, че моята глутница мидкемийци ще се избият взаимно до следващия сезон. Да не говорим, че дърветата за полята на нийдра ще останат неизсечени и че ще ядем теленца, за да държим ниска цената на зърното.

— Или ще се разорим — добави Люджан с една октава по-високо от обичайното, в лукаво подражание на дразнещото хленчене на хадонрата.

Възнагради го изненаданият смях на господарката му.

— Зъл човек си, Люджан. И ако не беше способността ти да ме размиваш непрекъснато, отдавна щях да съм те пратила в блатата да пазиш гъмжащи от насекоми колиби. Остави ме и върви си почини.

— Лек сън, господарке. — Той излезе и затвори паравана, но остави малък проце́п, за да може въоръжената помощ да стигне до нея на мига. Мара въздъхна, като видя, че застава пред вратата ѝ, вместо да се оттегли за нощта. Запита се колко дълго може Акома да понесе достоен Ударен водач да стои на пост като обикновен воин пред покоите ѝ.

Десио, ако го научеше, щеше да злорадства.

Аяки сграбчи шепа червена коса.

— Оу! — изрева Кевин, уж че го заболя, посегна към момчето, яхнало раменете му, и го погъделичка по покритите с коприна ребърца. Младият наследник на Акома отвърна с енергичен вой и кикот, при което половината войници от свитата на Мара едва прикриха стъписването си.

Завеските на носилката рязко се дръпнаха и Мара извика:

— Вие, двете деца, няма ли да млъкнете?

Кевин ѝ се ухили широко и погъделичка за последен път Аяки по пръстчето на крака. Малкият се запревива от смях.

— Забавляваме се — отвърна варваринът. — Само защото Десио иска смъртта ти не е причина да си разваляме чудесния ден.

Мара направи усилие да се усмихне. Това, че Аяки и Кевин за първи път бяха посетили кошера чо-джа със свитата ѝ, беше достатъчен повод за весело настроение. Но единият беше твърде малък, а другият — твърде неопитен, за да разбере, че да пратят човек да я повика от кошера предполага притеснително важно събитие. Ако новината бе добра, щяха да изчакат връщането ѝ в имението.

Мара въздъхна и се отпусна на възглавничките. Влажният въздух я караше да се поти. През нощта беше валило, защото дъждовният сезон бе започнал. Земята, по която маршируваха войниците ѝ, беше покрита с тънък пласт кал, а падините по пътя, запълнени с локвички вода, искряха като скъпоценни камъни. От многото влага дори и най-обикновените бурени бяха разцъфнали и въздухът бе натежал от ухания. Мара усещаше, че главоболието скоро ще я удари. Миналият месец беше изпънал нервите ѝ, докато изчакваше Минванаби под властта на Десио да установят някаква предсказуема схема. Дотук единственото конкретно нещо, което съобщаваше шпионската мрежа

на Аракаси, беше, че Десио е уведомил Военачалника за необходимостта Тасайо да се върне у дома.

Това само по себе си беше застрашително. Тъкмо интелигентността на Тасайо почти бе довела Акома до унищожение, а възстановяването беше твърде отскорошно, за да се понесе поредно голямо поражение.

Докато носилката обръщаше на последния завой по пътя към къщата, Мара изпита опасение, че призивът от нейния Боен водач е заради ход, внушен от Тасайо. Той беше твърде умен, твърде коварен и твърде амбициозен, за да остане дребен играч в редиците на враговете ѝ. На мястото на Десио тя щеше да остави целия конфликт с Акома в ръцете на Тасайо.

— Какво толкова видя, че те учуди? — попита Кевин Аяки. Двата бързо се бяха сприятелили след заранта, когато момчето се беше опитало да научи огромния варварин как правилно да връзва цурански сандали, макар че то самото всъщност не знаеше. Това, че варваринът беше спечелил момчето, му бе осигурило още малко защита срещу гнева на Мара заради посягането му. Докато опознаваше Кевин, тя усещаше, че в нея се прокрадва нещо, наподобяващо обич към него, въпреки възмутителното му поведение и пълната липса на вежливост.

— Смешна миризма! — извика Аяки, за когото ентузиазмът се измерваше в крясъци.

— Не можеш да видиш миризма — възрази Кевин. — Макар да признавам, че дупката на чо-джа вони като сайвант на мелач на подправки.

— Защо? — Аяки тупна с топчестото си юмруче Кевин по темето, за да подчертае въпроса. — Защо?

Кевин го хвана за глезените и го превъртя от раменете си на кълбо.

— Сигурно защото са насекоми. Буболечки.

Аяки, с главата надолу и зачервен от удоволствие, извика:

— Буболечките не говорят. Те хапят. Дойката ги пляска. — Замълча, люшна ръцете си надолу и се намръщи. — Тя и мен пляска.

— Защото много приказваш — подхвърли Кевин. — А чо-джа са умни и силни. Ако се опиташ да ги плеснеш, ще те стъпчат.

Аяки нададе възмутен вой и се развика, че ще плесне всеки чоджа, преди да го е стъпкал, а след това нададе нов вой, когато варваринът го подхвърли нагоре и после го върна в ръцете на неodobрително гледащата ги дойка. Бяха стигнали до къщата. Носачите приклегнаха, за да свалят носилката на Мара, а войниците, които я придружаваха и в най-безопасните ѝ работи, застанаха мирно. Люджан помогна на Господарката да слезе, а Джикан я поздрави с дълбок поклон от прага.

— Аракаси и Кейоке чакат в кабинета, милейди.

Мара кимна разсеяно, най-вече защото крясъците на Аяки пречеха на разговора. Кимна и на носача с мострите нова коприна и му каза:

— Последвай ме. — Спря, помисли малко и се обърна към Кевин. — Ти също.

Варваринът потисна подтика си да попита за какво ще е разговорът. След назначаването му в личната свита на Господарката се беше запознал с повечето съветници на Мара, но Началникът на шпионите му беше непознат. Винаги когато той представяше докладите си, Мара го пращаше по някаква друга задача, за да го държи настрана. Кевин беше обзет от любопитство какво може да я е накарало да премисли: вече бе придобил достатъчно усет за политиката на Акома, за да се досети, че причината е важна, дори свързана със сериозна заплаха. Колкото повече наблюдаваше, толкова повече разбираше, че зад уверената поза на Господарката лежат страхове, които могат да съкрушат един по-слаб дух. И въпреки гнева си от това, че се отнасят с него почти като с говорещ домашен любимец, с неохота бе започнал да се възхищава на стоманената ѝ твърдост. Въпреки възрастта и пола си Мара се оказваше противник, от когото трябва да се боиш, и водач, заслужаващ да му се подчиниш.

Кевин пристъпи след Господарката в сумрачния коридор. Люджан вървеше на стъпка пред него. Ударният водач щеше да стои на пост пред вратата на кабинета по време на заседанието не само за да пази господарката си, но и за да не позволи някой слуга да се задържи в коридора и да подслуша. Въпреки че бе проучил грижливо всеки домашен слуга в имението, Аракаси продължаваше да настоява Мара да взима предпазни мерки. Знаеше се, че верни на пръв поглед слуги може да затънат в безчестие и да се поддадат на подкупи, а един

небрежен по отношение на сигурността владетел можеше да ги тласне към измяна. На воители, заклели се в служба, и на висши съветници можеше да се разчита, но тези, които събираха плодове и се грижеха за цветята в градината, можеха да служат на всеки господар.

Параваните в кабинета бяха спуснати, от което въздухът беше влажен и душен. Увенчаният с пера шлем на Бойния водач се откри като сянка в сумрака. Кейоке седеше с търпението на похабено от времето изваяние на възглавничките. Оръжието му в канията лежеше на коленете му, сигурен знак, че докато е чакал господарката си, е огледал острието за дефекти, които само неговите очи можеха да различат — ако не се полагаха грижи, оръжията на цураните от втвърдена кожа можеха да се нацепят и воинът да остане обезоръжен.

Мара кимна за поздрав, смъкна горния си халат и разхлаби пояса си. Кевин се постара да не зяпне, докато тя оправяше тънката коприна на леката си долна роба по лепкавата си от пот кожа. Колкото и да внимаваше, се възбуди от гледката на оголените й гърди. В смущението си скришом придърпа слугинската си ливрея, за да го прикрие. Колкото и често да си напомняше, че тук представите за скромност се различават от тези на родната му Мидкемия, не можеше да свикне с небрежната голота, възприета от жените на Келеуан заради климата. Толкова се беше увлякъл в усилието да скрие неволната реакция на тялото си, че едва чу думите на Мара, когато тя освободи слугинята си и седна.

— Какво имаш да докладваш?

— Имало е набег — каза Кейоке. — Много малък, извършен от Минванаби срещу керван с тиза.

Мара оправи кичур разхлабена коса, помълча и попита:

— Значи нападението дойде, както предсказва агентът на Аракаси?

— Дори броят на войниците беше точен. Не е добре това, господарке. Като че ли няма никакво стратегическо значение. Объркващо е.

— А ти мразиш обърканите неща — заключи Мара. — Предполагам, че войниците на Минванаби са били разбити?

— Убити, до крак. Сухият тон на Кейоке не издаваше особено задоволство от победата. — Един отряд по-малко да торМОЗИ границите ни, ако Десио избере войната. Но ме притеснява нелепостта

на нападението. Воините загинаха като мъже, заклели се за доблестно самоубийство, а не като хора, решени да постигнат цел.

Мара прехапа устна. Лицето ѝ помръкна. После попита сякаш въздуха:

— Ти какво мислиш?

Нещо в сенките се раздвижи и Кевин се сепна. Погледна повнимателно и успя да различи слаба фигура, която седеше неподвижно. Свръхестественото спокойствие на непознатия беше причината да не го забележи досега. Гласът му бе сух и шепнещ, но при все това категоричен.

— Лейди, не мога да предложа особено проникателно мнение. Засега не разполагам с агент, който да е посветен в тайните съвети на Десио. Той обсъжда намеренията си само с Първия съветник Инкомо и с братовчед си Тасайо. Първият съветник, разбира се, не е податлив на клюки или на пиене, а Тасайо не споделя с никого, дори с воина, който беше негов учител в детството. При тези обстоятелства е добре да знаем, че агентите ни са докладвали точно.

— Какво е предположението ти тогава?

Аракаси помълча дълго, преди да отговори:

— Сигурен съм, че Тасайо командва. Умът му е един от най-лукавите и острите, на които съм се натъквал. Послужи добре на лорд Джингу в унищожаването на Тускай. — Всички, освен Кевин знаеха, че Аракаси е служил на падналия дом Тускай, преди да мине на служба при Мара. — Тасайо е много остър меч в ръцете на господаря си. Но след като работи под негови указания... трудно е да се прецени какво би направил. Мисля, че засега сондира. Възможно е на воините му да е заповядано да умрат, за да може да провери нещо за дома Акома. Смятам, че това е хитрост.

— С каква цел?

— Ако знаехме, господарке, щяхме да планираме противодействия, вместо да разсъждаваме над възможности.

Мара замълча напрегнато.

— Аракаси, възможно ли е сред нас да има шпионин?

Кевин загледа с любопитство как Началникът на шпионите отново застина смълчан. Внимателното наблюдение показваше, че мъжът умее да се вмести в заобикалящата го среда така, че да се слее с нея.

— Лейди, от деня, в който положих клетвата си над натамито на Акома, проведох най-щателни разследвания. Не знам за нито един предател.

Господарката махна обезсърчено с ръка.

— Но защо да нападат керван с тиза между имението и Сулан-Ку, освен ако някой не се досеща какви са плановете ни?

Аракаси, следващият ни зърнен товар е за да прикрие новите ни мостри коприна. Ако това е информацията, която Минванаби са се опитали да разкрият, наистина ще имаме големи неприятности. Нашата коприна чо-джа трябва да изненада търговците на търговете. Доходите и позициите ни ще бъдат изгубени, ако тайната ни бъде разкрита предварително.

Аракаси кимна.

— Да. Набегът на войниците на Десио може да е съвпадение, но споделям мнението ти. Не можем да си позволим да мислим, че е съвпадение. Най-вероятно той сондира, за да разбере защо охраняваме керваните си толкова тежко.

— Защо не ги пратите за зелен хайвер? — подхвърли Кевин.

— Хайвер ли? — сопна се Кейоке изнервено. Бойният водач на Мара вече се беше примирил с неуместните забележки на варварина. Той явно не можеше да бъде накаран да мисли като роб, а и Господарката в един момент, по някакви нейни си причини, бе решила да не държи на протокола. Но Аракаси и мидкемиецът не се бяха срещали досега и за Главния шпионин такова нахалство беше изненада.

Неподатлив на предразсъдъци, Аракаси пренебрегна статуса на мъжа и дръзкото му нахалство като нещо несъществено и се вкопчи с почти плашещо напрегнат интерес в идеята, криеща се зад предложението на Кевин.

— Използваш дума за рибешки яйца, но намекваш за нещо съвсем различно.

— Заблуда, един вид. — Кевин придружи обяснението си с обичайните си широки жестове. — Ако трябва да се скрие нещо в товар с тиза, обърквате врага, като скривате увити и запечатани пакети във всеки фургон, който вози стока. Тогава врагът трябва или да изтъни силите си и да прихваща всички излизащи кервани, и така да

разкрие намеренията си, или да се откаже, понеже ще му коства много усилия.

Аракаси замига бързо. Умът му заработи още по-бързо.

— А копринените мостри няма да са в нито един от тези товари — довърши той, — а скрити някъде другаде, може би дори съвсем видими, там, където наличието на коприна е съвсем обичайно.

Очите на Кевин светнаха.

— Точно така. Бихте могли дори да ги зашиете като хастар на халати й може би дори като отделен товар с шарфове.

— Идеята е разумна — каза Мара, а Аракаси кимна в мълчаливо съгласие. — Бихме могли дори да накараме робите да носят долни халати от фината коприна под обичайните си пътни халати.

В този момент някой отвън почука настойчиво на паравана. Аракаси инстинктивно се затаи в ъгъла си, а Мара попита кой е.

Параванът рязко се дръпна и се показва разрошената Първа съветничка на Акома, със зачервено от вълнение лице. Кейоке се отпусна и напрегнатата му ръка се отдръпна от дръжката на меча, а Накоя се нахвърли разгневена върху господарката си още, докато правеше задължителния поклон.

— Милейди, виж само дрехите си! — бившата дойка завъртя очи към тавана в отчаяние.

Изненадана, Мара погледна домашната си роба, разтворена в горещината и запрашена по яката от посещението на кошера чо-джа.

— И косата ти! — продължи Накоя ядосано и размаха укорително сбръчкания си пръст. — Цялата сплъстена и чорлава, след като трябва да блести от чистота и да ухае. Поне десет слугини ще ни трябват! — След това, забелязала сякаш присъствието на Кейоке чак сега, закудкудяка вбесена: — Вън! Господарката трябва да бъде приведена в приличен вид, и то много бързо.

— Накоя! — срязва я Мара. — Какво ти дава повод да нахлуваш в личния ми кабинет и да се разпореждаш с офицерите ми като с домашни слуги? И защо проблемът с външния ми вид изведнъж се оказва толкова спешен?

Накоя се вцепени като стресната птица джигя.

— Кълна се в пресветата Лашима, господарке, как можа да забравиш? Как можа?!

— Да забравя? — Мара избута един паднал кичур коса и я погледна искрено объркана. — Какво съм забравила?

Накоя изпухтя, останала без думи. Аракаси се намеси много предпазливо и отговори вместо нея:

— Милата баба най-вероятно има предвид Хокану от Шинцаваи, чиято свита подминах на пътя от Сулан-Ку.

Първата съветничка на Акома отново си възвърна самообладанието и заговори хапливо:

— Писмото с прошение на младия благородник стоя на писалището ти цяла седмица, господарке. Отговори му, че го приемаш, а сега го оскъряваш, като не си готова да го поздравяваш с пристигането.

Мара прибегна до дума, която ни най-малко не подхождаше на сана ѝ. Това предизвика още грачене от страна на Накоя и неприкритата широка усмивка на Кевин, който бе овладял неприличните цурански фрази от един роб колар и те бяха станали съществена част от речника му.

Накоя изля безсилието си, като плесна силно с ръце, за да повика слугините за банята на Мара. В последвалата суматоха, докато младите робини нахлуваха с легени, кърпи и наръчи изящно облекло, Мара освободи Бойния водач. Докато три чифта ръце смъкваха дрехите ѝ, издърпа едната си китка и посочи стегнатите на вързоп копринени мостри от кошера чо-джа.

— Аракаси, реши какво да правим с тях. Джикан ще ти каже кога трябва да пристигнат в Джамар. Измисли някоя хитрина, за да ги откараме там незабелязано.

Началникът на шпионите отвърна с поклон и излезе с вързопа. Кевин остана, забравен на мястото си зад възглавничките на Господарката. В следващата минута бе запленил от Мара, застанала права в коритото, докато слугините обливаха с вода стегнатото ѝ тяло. След това тя седна бавно и изящно. Докато отдъхваше в коритото, а слугините я сапунисваха и миеха косата ѝ, Кевин гледаше голата ѝ плът и ругаеше наум неудобно късото цуранско облекло, понеже гледката на прелестната му млада господарка накара мъжеството му отново да се надигне. Стоеше като смутено кухненско ратайче, събрал ръце пред чатала си, и се опитваше да мисли за неприятни неща, за да обуздае непокорното си тяло.

Когато Господарката, на Акома се измъкна припряно от грижите на слугините си, Кевин я последва на обичайното си място най-вече защото никой не си беше направил труда да му каже друго. Нагиздена със скъпоценни накити и облечена в изящна роба, обшита с перли и смарагди, Мара беше твърде възбудена, за да забележи варварския роб, който бе станал неизменна част от обкръжението ѝ вече почти от месец. Крачеше забързана по коридорите, а веждите ѝ бяха свъсени от яд. Вече достатъчно запознат с настроенията ѝ, Кевин реши, че този Хокану от Шинцавай е дошъл за нещо повече от обичайната визита на учтивост. В много отношения Мара предпочиташе да обсъжда финанси със своя хадонра, вместо да изпълнява социалните задължения, които ѝ тежаха като владетелка на древен и почитан дом.

След гневното напомняне на Накоя Мара забави стъпките си пред входа на вътрешния двор, най-прохладното място в този час, където да се предложат удобства на гост. Първата съветничка потупа повереницата си по китката и ѝ даде последни указания.

— Бъди чаровна с този мъж, дъще на сърцето ми, но не подценявай проникателността му. Той не е досадно момче като горкия Брули, за да бъде залъган с романтични глупости, а ти определено го обиди, като го накара да чака.

Мара кимна разсеяно, отблъсна ръката на покровителствената Накоя и излезе сред пъстрата сянка на двора. Кевин я последва по петите.

До фонтана бяха подредени възглавнички, имаше и поднос с освежителни напитки и плодове. Бяха недокоснати. Щом Мара влезе, един строен мускулест мъж спря на място след може би десетки изнервени обиколки на градинските пътеки. Носеше синя коприна, обшита с топаз и рубини, дреха явно скроена за син на могъща фамилия. Вече свикнал с цуранската непроницаемост, Кевин не погледна красивото му, но безизразно лице. Вместо това хвърли поглед на ръцете, мускулести и мазолести от боравенето с меч. Забеляза и лекото пружиниране в крачката, когато младият мъж се обърна да поздрави Господарката, а също и напрегнатата стойка, която убедително издаваше раздражение.

Въпреки това гласът на младия мъж беше вежливо сдържан.

— Лейди Мара, радвам се да те видя. Добре ли си?

Мара отвърна с поклон, накитите ѝ блеснаха в петънцата слънчева светлина между листата на дърветата.

— Хокану от Шинцаваи, достатъчно добре съм, за да се вразумя. Подразнен си от моето забавяне, а за него няма никакви извинения. — Изправи се. Главата ѝ едва стигаше до брадичката му. За да срещне тъмните му очи, трябваше да я кривне нагоре по начин, който без никакво притворство ѝ придаде изумителна прелест. — Какво може да направи Акома, освен да помоли за прошка? — Замълча с обезоръжаващо невинна усмивка. — Просто забравих кое време е.

За миг Хокану изглеждаше възмутен. След това, явно объркан от чара на Господарката и трогнат от това, че не го лъже, се засмя искрено и зъбите му блеснаха.

— Мара! Ако беше воин, щях да разменя удари с мечове с теб. Но мога само да отбележа, че си ми задължена. Ще настоя за компанията ти в отплата.

Мара пристъпи напред и му позволи формална прегръдка.

— Може би трябваше да те срещна на прага в омачкания си халат, който нося на съвета си — подхвърли му лукаво.

Хокану продължи да стиска ръката ѝ по начин, който Кевин изтълкува като властен. Способността на младия мъж да прикрива нетърпението си зад фасида на изумително изящество подразни мидкемийския роб, макар да не можеше да каже защо. Когато благородникът реагира на закачката на Господарката с пореден смях и каза „направи го и следващия път“, Кевин неволно се намръщи.

Обикновено Мара беше остроумна и настъпателна, когато си имаше работа с мъжкия си персонал или с малкото изтъкнати гости, които Кевин бе наблюдавал в качеството си на неин личен слуга. С Хокану остроумието ѝ стана по-малко язвително, а духът ѝ, на който той с неохота бе започнал да се възхищава, бе обзет от необяснима плахост. Мара сякаш се пазеше да не издаде удоволствието си, когато позволи на младия воин да я настани на възглавничките. Явно намираще компанията на младежа за приятна. Нареди на Кевин да им поднесе храна и пиене. Хокану си взе напоени със спирт плодове и бокал с вино шаа. Тъмните му очи с интерес пробягваха по мидкемиеца и Кевин се почувства като оглеждана стока. След това благородникът се обърна закачливо към Мара.

— Виждам, че си опитомила този варварин саркат крайно възхитително. Изглежда, е научил мястото си доста по-добре от други от неговия вид.

Мара прикри веселието си зад ръба на чашата си с чоча и отпи малка глътка.

— Най-вероятно — каза мило. — Намери ли робите, които трябваша на баща ти в блатата нганги?

Очите на Хокану трепнаха, но той кимна и отвърна спокойно:

— Проблемът бе решен задоволително.

След това, осъзнал сякаш, че Мара е също толкова съдържана с него, колкото и той с нея по отношение на взаимния им, но неизказан интерес към мидкемийците, се върна на темата за физическите качества на Кевин, все едно червенокосият мидкемиец не присъстваше и не слушаше.

— Изглежда силен като бик нийдра и би трябвало да се справя много добре в разчистването на земята за пасищата ти.

Непривикнал да го обсъждат като животно, Кевин подхвърли, че би предпочел да събира залози на ръчна борба, но преди да се одързости да предизвика младия воин Шинцаваи да се счепкат, Мара отсече:

— Робе! Не си нужен повече тук. Прати Миса да ни обслужва. След това иди в предния двор и помогни на Джикан с каквото е нужно за кервана на Хокану.

Устните на Кевин се извиха в дръзка усмивка, докато правеше робския си поклон, все още не толкова дълбок, колкото трябваше, за непрекъснатото раздражение на Мара. След това, с кос поглед към Хокану, на който му липсваше съвсем малко, за да се нарече злобен, се обърна и напусна. Единственият недостатък в представлението му бе фактът, че късият цурански халат му стоеше нелепо, подробност, която Хокану не пропусна да забележи.

Коментарът, който Кевин едва чу, докато се отдалечаваше, беше близък до неприличие, предвид присъствието на Господарката. В изблик на злобен гняв Кевин съжали, че не може да се сбие, а след това, със също толкова изненадваща прямота, осъзна, че всъщност ревнува.

— Проклети да сте и двамата — изсумтя под нос.

Да си помисли изобщо за близост с Мара означаваше да си изпроси да го обесят на най-близкото дърво, може би с главата надолу над бавен огън. Ако спечелеше нещо от тази жена, нямаше да е с флиртуване. Някак, въпреки всичките очаквания и традиции, щеше да измисли начин да стане отново свободен.

Външният двор беше прашен, сякаш дъждовете от предната нощ бяха сън, разпръснат от слънчевата светлина. И беше пълен с нийдри и фургони. Виковете на коларите и мученето на воловете усилваха суматохата. Роби тичаха насам-натам с фураж, купи с тиза и съдове с вода. Кевин закрачи през тази бъркотия, все още ядосан, и за малко да стъпче Джикан.

Дребничкият хадонра изрева възмутено и отскочи. Вдигна глава, очите му обходиха мускулестата гръд на Кевин, която оскъдният халат едва покриваше, и той се намръщи с ярост, каквато господарката му никога не беше виждала.

— Какво се мотаеш тук?

Кевин обезоръжаващо повдигна вежди.

— Разхождам се.

Лицето на Джикан потъмня като буреносен облак.

— Вече не. Вземи леген и занеси вода на робите в кервана. Внимавай как вървиш и гледай да не обидиш някого от свитата на Шинцаваи, че, кълна се в боговете, ще заповядам да те обесят!

Кевин изгледа дребничкия хадонра, който винаги изглеждаше плах като мишка пред Господарката. Макар и по-нисък с цяла глава, Джикан не отстъпваше. Дръпна легена от ръцете на един минаващ покрай тях роб и мушна с ръба му Кевин в корема.

— Хващай се на работа!

Едрият мидкемиец изпъшка и отскочи, щом плисналата студена вода намокри слабините му.

— Проклятие — измърмори и хвана легена, преди да се доизлее върху мъжеството му.

Джикан се обърна и тръгна нанякъде. Загубил шанс да се промъкне незабелязан през гъмжилото, Кевин намери водоносеца и послушно напълни легена. Понесе плискащата се вода през прахоляка и навалицата и я предложи на двама изпечени от слънцето роби, седнали на задницата на натоварен със стока фургон.

— Я, ти си от Кралството — рече по-високият, рус и с два белещи се струпея на лицето. — Кой си? Кога те плениха?

Казаха си имената и Кевин подаде легена на по-ниския, тъмнокос и с превързана дясна ръка, с някак странно студен поглед. Оказа се скуайър от Крудий и не му беше познат, но другия, който се представи като Лаури, май го беше виждал някъде.

— Възможно ли е да сме се срещали? — попита го Кевин, след като взе легена от скуайър Пъг. Русият сви рамене с малко театрална дружелюбност.

— Кой знае? Скитах из Кралството като менестрел и съм пял неведнъж в двора в Зюн. — Лаури присви очи. — Ти да не си барон...

— Шшт — предупреди го Кевин. Огледа се бързо да се увери, че не са ги подслушали. — Една дума за това и съм труп. Офицерите ги убиват, забрави ли?

После попита двамата си съотечественици какво ги е сполетяло след плена.

Смуглият и някак загадъчен Пъг го изгледа твърдо.

— Бързо се учиш. Скуайър съм и ако бяха разбрали, че това означава дребен благородник, щяха да ме убият още първия ден. Но не разбраха. Казах им, че съм слуга на херцога, и решиха, че е черна работа. — Огледа забързаните покрай тях роби на Акома, чиято единствена грижа бе да изпълняват нарежданията на хадонрата. — Нов си за тази робска работа, Кевин. Добре е да запомниш, че цураните могат да те убият без никакви угризения, защото вярват, че един роб не притежава никаква чест. Кевин от Зюн, внимавай много, защото участта ти може да се промени по най-случайна прищявка.

— Проклятие — измърмори Кевин. — Значи не дават хубави моми за добро поведение?

Лаури се ококори, а след това се разсмя гръмко. Смехът му привлече вниманието на един воин Шинцаваи, той извърна глава към тях и мидкемиецът млъкна и се сви. След миг войникът им обърна гръб и Лаури въздъхна и каза:

— Не си загубил чувството си за хумор, като гледам.

— Ако не можеш да се смееш, все едно си умрял — отвърна Кевин.

Лаури избърса лицето си с топнат в легена парцал и рече:

— Омръзна ми да го повтарям на това джудже.

Пъг го изглежда със смесица от обич и досада.

— И това го казва глупак, който едва не загина, за да ми спаси живота. — После въздъхна. — Ако онзи млад благородник Шинцаваи не беше в блатата... — Тонът му стана сериозен. — Всички мъже, които бяха пленени с мен през първата година на войната, са мъртви, Кевин. Научи се да се приспособяваш. Цураните имат едно понятие за уал, онова съвършено място вътре, където никой не може да те докосне. Докосна с пръст Кевин по гърдите. — Там вътре. Научи се да живееш там вътре и ще се научиш да живееш тук отвън.

Червенокосият кимна. Огледа се, видя, че Джикан го наблюдава, и тръгна да напълни легена, като кимна със съжаление на Лаури и Пъг. Ако можеше, вечерта щеше да се измъкне и да прекара малко време с тези двамата.

Но вечерта му дадоха още работа, а накрая, капнал от умора, го отведоха да спи в заделената му стая. На вратата имаше страж, така изобщо нямаше смисъл да опитва да се види със съотечествениците си. Но дълго през нощта чуваше смътни гласове, думи, които едва можеше да долови — думи на родния си език.

Въздъхна безсилно, разбрал, че приятелите му са се събрали и си говорят с двамата от кервана на Шинцаваи. Щеше да научи клюките от втора ръка следващия път, щом се отвореше възможност да поговори с Патрик или с някой от другите. Но това, че беше лишен от живия контакт, усили тъгата му по дома както никога, откакто беше в плен.

— Проклета кучка — прошепна той, заровил лице в твърдата възглавница. — Проклета кучка!

6. ЗАБАВЛЕНИЯ

Влажният сезон свърши.

Удължаващите се дни върнаха сухата прах и тревата залиня под силната слънчева светлина по равнините, обкръжили имението на Минванаби. До няколко седмици хълмовете щяха да изгубят тучната си зеленина и наскоро лято всичко щеше да е обагрено в златистокафяво. В таква горещо време лорд Десио предпочиташе да остава в сенчестия уют на къщата, но възхищението към братовчед му често го привличаше навън.

Тасайо можеше и да служи като старши съветник на фамилията си, но нито ден не изгряваше, без да е излязъл да поддържа бойните си умения. Днес, докато утринните мъгли се разсейваха от езерото, стоеше на склона с лъка си. Сламените фигури, поставени на различни разстояния за мишени, бяха настръхнали от стрели, оперени с личния трикопър на Тасайо: черното и оранжево на Минванаби, пресечени с червена ивица за Туракаму.

Десио стигна до него, докато слугата на Тасайо прибираше стрелите. Усетил отдавна приближаването на младия си господар, Тасайо се обърна точно в необходимия момент и се поклони.

— Добро утро, милорд братовчече.

Десио спря, тежко задъхан от изкачването по склона. Наведе глава, избърса потта от зачервеното си чело и погледна по-високия си братовчед, облечен в лека кожена броня, покрита с пулове от скъпоценно желязо, военна плячка от варварския свят. Тасайо не носеше шлем и лекият ветрец разрошваше правата му кестенява коса, ниско подрязана по воинския обичай. Лъкът в ръката му беше извит, боядисан в лъскаво черно и украсен с оранжеви копринени пискюли. Тасайо учтиво му го предложи.

— Желаяш ли да опиташ?

Все още без дъх, Десио махна мълчаливо за отказ. Тасайо кимна и се обърна към приближилия се слуга, който носеше събраните

стрели. Слугата коленичи пред господаря си, а Тасайо започна да взима стрелите една по една и да ги забива в песъчливата пръст.

— Какво те води насам в тази чудесна утрин, братовчеде?

Десио гледаше как стрелите се строят в прави редици, като войници за атака.

— Не можах да спя.

— Нима?

Лъскава зелена муха кацна на носа на слугата, но той дори не трепна, не мигна даже когато насекомото запълзя по окото му. Като награда за свършеното му самообладание Тасайо най-сетне му кимна да я изгони. Робът го направи с благодарност, научен от ударите на камшика да се отпуска само когато му позволят.

Тасайо оглади перата на последната стрела и изчака братовчед му да продължи.

— Не можах да спя, защото минаха месеци, а все още не сме разкрили шпионите на Акома — каза Десио.

Тасайо сложи стрелата на тетивата, опъна лъка и я пусна с плавно движение. Стрелата се понесе в ярката утрин и се заби в нарисуваното сърце на едно от далечните сламени чучела.

— Знаем, че са трима — заговори спокойно воинът. — И полето е стеснено. Открихме изтичане на информация от казармите, от търговеца на зърно и също от някой, който работи в кухните или сред домашния персонал.

— Кога ще научим имената на тези предатели?

Изпълнал лъка, Тасайо изглеждаше напълно съсредоточен, но миг след като стрелата излетя от тетивата, отвърна:

— Ще научим повече тази сутрин, когато чуем каква съдба е сполетяла щурмовия ни отряд. Оцелелите би трябвало вече да са се върнали. — Нагласи нова стрела и продължи: — Освен това разкриването на шпионите е само първата крачка в подготовката за много по-големия ни план.

— Кога все пак ще даде резултат великата ти кампания? — избухна Десио. — Искам Акома да рухнат!

Нови две стрели излетяха и пронизаха точно мишените.

— Търпение, братовчеде. — Тасайо постави трета стрела и я отпрати във врата на най-далечното сламено чучело. — Желанието ти е Акома да рухнат невъзвратно, а разумният човек планира грижливо.

Най-добрите капани се залагат тайно и са невидими, докато не хлопнат.

Десио въздъхна тежко. Личният му слуга притича да намести възглавница под него, докато отпуснаше туловището си на тревата.

— Ще ми се да имах твоето търпение, Тасайо. — В раздразнения му тон се прокрадна завист.

— Но аз не съм търпелив човек, братовчеде. — Стрелите заизлитаха на равни интервали и едно от сламените чучела се катурна, нанизано като игленик. — Бавенето ме дразни също като теб, а може би и повече, господарю — аз мразя да чакам. — Огледа далечните си мишени, за да прецени стрелбата си. — Но още повече мразя порока на нетърпението в себе си. Един воин трябва да се стреми към съвършенство, като съзнава много добре, че то е недостижимо.

Десио разтвори потния си халат и замаха с ръка да се разхлади.

— Нямам търпение, признавам. И не съм надарен с достатъчно координация за бойното поле като теб.

Тасайо махна на слугата си да прибере стрелите, въпреки че редиците пред краката му не бяха свършили, и погледна дебелия си братовчед.

— Би могъл да се научиш, Десио. — В тона му нямаше никаква подигравка.

Господарят на Минванаби се усмихна.

— Уточнил си плана как да унищожим Мара, нали?

Тасайо помълча за миг. След това отчетна глава, нададе бойния вик на Минванаби и щом крясъкът му заглъхна, погледна братовчед си с искрящи от възбуда очи.

— Да, господарю, имам план. Но първо трябва да говорим с Инкомо и да разберем дали пратените вестоносци са се върнали с новина за засадата.

— Ще се прибера и ще го повикам. — Десио се надигна с пъшкане. — Ела при нас в покоите ми след час.

Тасайо благодари, че го канят на срещата, после присви очи, вдигна лъка и го изпъна.

Слугата, който прибираше стрелите на полето, видя движението му и залегна миг преди стрелата да изсвисти точно където беше тялото му допреди малко. Остана проснат на земята, докато профучаваха още стрели, които нанизаха сламената кукла до лакътя му. Лицето го

засърбя от разхвърчалите се стръкове слама, но той не помръдна да ги махне, докато не видя, че господарят му е свършил стрелите.

— Играеш с хората си както саркат играе с пляката, преди да я убие — отбеляза Десио.

Тасайо повдигна хладно вежда.

— Обучавам ги да ценят живота си. На бойното поле сами трябва да се пазят от враговете ни. Ако един слуга не може да се опази жив и да е там, където ми трябва, няма полза от него, нали?

Десио нямаше какво да възрази и се изсмя възхитено.

— Мисля, че приключих — каза Тасайо. — Няма нужда да чакаш цял час, милорд. Ще дойда с теб.

Десио прегърна братовчед си през рамо и двамата заслизаха по склона.

Първият съветник на Минванаби ги посрещна в тайния кабинет с мокра от банята коса и изправен като острие на меч гръб. Беше ранобуден човек и оглеждаше именията още в сутрешните часове. Следобедите прекарваше в работа над счетоводните книги, но годините гледане на изгревите му бяха придали загрубелите черти на стар пълководец. Наблюдаваше с проникателността на командир, докато правеше поклона си пред двамата братовчеди.

Лорд Десио се потеше, макар вече да бе изпил три големи чаши напитки с лед. Бегачите капваха от умора, за да го подсигуряват с редкия лукс. В разгара на лятото, когато снежната покривка по северните върхове намаляваше, жаждата на младия Господар за студени блюда вече не можеше да бъде утолена и тогава той се обръщаше към пиенето, но за разлика от баща си, не спираше по залез-слънце. Със спотаена безсилна въздишка Инкомо изглежда Тасайо, който още носеше бронята си и ръкавицата за стрелба, но не показваше никаква умора от часовете упражнения. Единствената му отстъпка пред удобството бяха леко разхлабените връзки на гърлото му. По всяко време, дори в тъмни зори, Тасайо бе в пълна готовност да се отзове на бойния призив.

— Тасайо най-последно е измислил план как да победим Акома — започна Десио, след като Първият съветник зае мястото си на възглавниците под церемониалния подиум.

— Това е добре, милорд — отвърна Инкомо. — Току-що получихме вест за нашата засада на кервана с тиза на Акома.

— Как мина? — Десио се наведе напред, обзет от нетърпение.

— Лошо, милорд. — Изражението на Инкомо бе вдървено. — Победени сме, както се очакваше, но цената е много по-висока от предвиденото.

— Колко висока? — Гласът на Тасайо прозвуча отчуждено.

Инкомо измести тъмните си очи към братовчеда и бавно отвърна:

— Всички мъже, които пратихме, са убити. Петдесет ездаци.

— Петдесет!? — възкликна Десио отвратено. — Проклетата жена! Нима всеки ход, който избере, трябва да й печели победа?

Тасайо се потупа с пръст по брадичката.

— Може така да изглежда засега, братовчеде. Но победата е в последната битка. Рано или късно ще разберем къде Мара е уязвима. — Погледна Инкомо и попита: — Как врагът ни постигна такъв пълен успех?

— Лесно — отвърна Първият съветник. — Имаха три пъти повече охрана, отколкото очаквахме.

Тасайо помисли над това, отпуснал неподвижно ръце на коленете си. После каза:

— Очаквахме да знаят, че ще ги нападнем. Това, че са сложили толкова много охрана, ни казва две неща: първо, че си пазят стоката като зениците на очите си, и второ... — Очите му се разшириха от внезапно хрумнала му идея. — Онзи проклет кошер чо-джа трябва да ражда воители като нефритени мухи!

Десио го изгледа объркано.

— Какво общо има това с разкриването на шпионите на Акома?

Инкомо приглади халата си със суетенето на птица, оправяща разрошените си пера, и с показно търпение уточни:

— Нашето нападение целеше да проследи изтичания на информация. И иначе твърде способният Началник на шпионите на Мара току-що потвърди вината на един или и на тримата заподозрени в нашето домакинство. Всичко е в точния разчет, милорд Десио. Ако бяхме подготвили атака срещу някой по-съществен търговски товар от зърното, целта ни със сигурност щеше да бъде забелязана.

— Напълно възможно е тук да се разиграва нещо друго — каза Тасайо. — Толкова рехав гарнизон като на Мара едва ли щеше да реагира с толкова сила на такава дребна заплаха. Тази свръхреакция е многозначителна. — Замълча и се навъси. — Да допуснем, че

действието ни по някакъв начин е осуетило важен план на Акома. Да допуснем, че току-що сме се натъкнали на следващия им ход против нашите интереси. Държали са отчаяно да не пленим тази стока, готови са били да заплатят цена много над цената на зърното или нищожна загуба на чест с изоставянето на малък керван.

— Виж, това наистина си струва да се проучи — намеси се Инкомо. — Нашият пълномощник в Сулан-Ку съобщава, че след нападението ни Акома са удвоили охраната на всичките си търговски кервани. Кръжат слухове, че под всяка крина зърно лежат скрити тайни стоки. Ако се съди по оживената потайна дейност, бихме могли да заключим, че става въпрос за истинско съкровище. Съкровище, което нашите врагове са решени на всяка цена да запазят в тайна. — Възбудата му се стопи в обезсърчена въздишка. — Как съжалявам, че нямаме осведомител във вътрешния кръг на домакинството на Мара! Нещо важно е в ход тук, нещо, което за малко почти да открием при набега си при Сулан-Ку. Иначе защо едно нищожно нападение ще предизвика толкова старателно противодействие?

Десио се пресегна за чашата си и разбърка последните бързо топящи се парчета лед.

— Пратила е вестоносци и в Достари. Несъмнено за да покани Чипино от Ксакатекас на преговори, щом се върне от границите. Ако приеме, Акома почти със сигурност ще спечелят съюз.

Тасайо, равнодушен пред възможността за такъв неприятен развой, каза:

— Да го оставим това засега, братовчеде. Имам дългообхватен план за Мара. Може да отнеме две години, докато се осъществи.

— Две години! — Десио тресна чашата си на страничната масичка. — Ако онзи кошер на чо-джа ражда воини, всяка пролет именията на Мара ще стават все по-недосегаеми.

Тасайо махна с ръка.

— Нека Мара да укрепва силите си у дома. Защото няма да се разправим с нея на собствения ѝ терен. Мина времето, когато можехме да мечтаем, че ще завладеем имението ѝ със сила. — Гласът му стана замислен. — Бихме спечелили, разбира се, но ще сме толкова изтощени, че няма да оцелеем от сигурната атака на други врагове. На мястото на Чипино от Ксакатекас или Андеро от Кеда бих се зарадвал от едно открито стълкновение между Акома и Минванаби.

Десио се дразнеше, когато някой друг се опитваше да му казва какво да прави, и сърдито засмука последното кубче лед между зъбите си. После каза:

— Може да съжаля, че така припряно обрекох кръвта на Минванаби, ако не успеем да съкрушим Акома. Надявах се, че това ще подтикне хората ни да решим проблема по-бързо. Но Червеният бог не ни даде срок... — Погледна към тавана и направи знака за късмет, в случай че е сгрешил. — Тъй че може би ще е добре да продължим предпазливо. Не можем да хабим по петдесет опитни воители за всеки маловажен керван със зърно, нали така? — Кимна и добави: — Да чуем плана ти, братовчеде.

Тасайо не отговори пряко, а попита Първия съветник:

— Още ли действат контрабандисти между империята и пустинните земи в Цубар?

Инкомо сви рамене.

— Почти сигурно. Номадите все още ламтят за луксозни стоки, особено нефрит и коприна. И трябва да внасят мечове отнякъде, тъй като в пустинята не виреят смолисти дървета.

— Тогава предлагам да пратим емисар до руините на Банганок и да предложим на номадите оръжия, нефрит и богати подкупи, за да подновят набезите си на границите.

— Да, така силите на Ксакатекас ще са ангажирани — изпревари Десио мисълта му. — Връщането му на континента ще се забави, заедно с всякакъв възможен съюз с Мара.

— Това е най-малкото предимство, милорд. — Тасайо измъкна пръстите си от ръкавицата за стрелба, разтърка длани, сякаш да ги разгрее, преди да стисне дръжката на меча, и очерта стъпките на дръзкия си план.

Минванаби щяха да развият отношения с пустинните разбойници, като започнат с подкупи, за да задържат силите на Ксакатекас ангажирани в отбраната. За две години подкупите щяха да нарастват и да създадат привидност за съюз. Войници на Минванаби щяха да се влеят в отрядите по границата, преоблечени като племенни съюзници. В точно преценен момент на границите на империята щеше да се извърши мащабно нападение. На спешно заседание Висшият съвет щеше да заповяда на Господарката на Акома да се притече на помощ на Господаря на Ксакатекас.

Лицето на Инкомо светна.

— Мара ще трябва лично да поведе подкрепленията си или да провали опитите си за сключване на съюз. А ако предложи нещо по-малко от пълна подкрепа на бойното поле, ще докаже, че обещанията ѝ са неискрени.

— Ще бъде отвлечена далече от именията си, с повечето си чоджа — намеси се Десио. — Ще можем да извършим набези.

Тасайо го накара да замълчи, с леко повдигане на веждата.

— Още по-добре, братовчедо. Много по-добре. — Продължи, като изреждаше на пръсти точките на плана.

Мара нямаше никаква военна подготовка, а единственият ѝ офицер с полеви команден опит беше Кейоке. Ако призоваването ѝ на оръжие в Достари бъдеше разчетено изненадващо, щеше да ѝ се наложи да оголи външните си владения, да наеме външна охрана за попълване на гарнизоните с по-малко стратегическо значение и след това да остави ядрото на владенията си под грижата на някой наскоро повишен офицер. Или трябваше да възложи на Кейоке да пази фамилието ѝ натами и самата тя да се изложи на риск. Тасайо обясни:

— Изолирана в Достари, далече от всякаква помощ от своя клан и съюзници, Мара е обречена. Никакви чудеса няма да могат да я спасят. Ще се озове сама на избран от нас терен и ще е принудена да разчита на водачеството на неопитен офицер.

— Облиза устни и се усмихна. — Ако не друго, ще ни свърши работа неподготвеността ѝ. Може да бъде убита или пленена от пустинни разбойници или, най-малкото, да не изпълни възложената ѝ задача и да си спечели гнева на Ксакатекас, като в същото време загуби ядрото на армията си.

— Интересно — каза Инкомо. — Но слабото звено е очевидно. Кейоке няма да допусне задачата да бъде провалена.

Тасайо плесна ръкавицата за стрелба в дланта си и се усмихна широко.

— Точно затова Кейоке трябва да бъде премахнат. Трябва грижливо да се подготви набег, който да го прати при Туракаму. А Мара да получи призива за помощ от Висшия съвет в деня на смъртта на своя Боен водач. — Тасайо беше съвсем спокоен.

— След смъртта на Кейоке Мара ще трябва да остави благополучието на Акома в ръцете на по-низши слуги, Ударен водач

Люджан, най-вероятно, онази пърхаща буболечка, нейния хадонра, и старата дойка, която нарича Първа съветничка. Сред тях може да се намери някой, когото да можем да купим.

— Гениално! — промълви Десио.

Тасайо резюмира:

— Както виждам ситуацията, Мара не би могла да спечели нищо от назначението в Достари. Който и командир да постави да ръководи опита за помощ на Ксакатекас, бързо ще разбере разликата между командването на щурмова сила и планиране на сражение.

— Гениално — повтори Десио, този път по-високо и грейнал от ентузиазъм.

Инкомо се замисли за възможните усложнения.

— Лорд Десио ще трябва да спечели благосклонността на много съюзници в Съвета — и дори да им стане задължен, — та Мара да бъде назначена в Достари. Изпращането на Ксакатекас там беше скъпо и задържането му на границата за две години ще е трудно. Благородниците, които ни подкрепиха, ще поискат още отстъпки, за да бъдат купени за втори път, особено след поражението със смъртта на Джингу. Не сме толкова силни или влиятелни, колкото бяхме, напомням ви го със съжаление, и дългът, който ще ни се наложи, ще бъде голям.

— Колко струва смъртта на Мара от Акома? — попита тихо Тасайо. — Десио даде кръвна клетва на Червения бог. Алтернативата е да избием всяка жена и дете, които носят черното и оранжевото на Минванаби, а след това да идем пред храма на Туракаму и да се нанижем на мечовете си.

Инкомо кимна и погледна изпитателно Господаря на Минванаби.

Колкото и горещо да желаше Десио разгрома на Мара, все пак разбираше тежките последствия от решението си. Замисли се, свъсил вежди, после каза:

— Смятам, че съветът на братовчед ми е добър. Но може ли да сме сигурни в пустинните хора?

Тасайо се загледа през прозореца, сякаш да види нещо в далечината.

— Това е несъществуващо. Защото сред тези нападащи „съюзници“ ще има полеви командир, готов да направи нужните стъпки, за да гарантира поражението на Мара. Лично ще ръководя сражението.

Думите му изпълниха Десио с радост.

— Чудесно, братовчеде. Репутацията ти е незаслужено пестелива. Ти си по-способен, отколкото ми бе съобщено. — Кимна въодушевено. — Добре, да започнем подготовката на тези планове. Ще изоставим бързането в полза на резултата.

— Да — потвърди Тасайо. — Имам да уредя много неща, милорд. Планът ни трябва да се придвижва съвършено, иначе рискуваме да си спечелим враждебността на два издигащи се дома. Армията, която ще събираме през следващите две години, трябва да се прехвърля тайно на малки отряди с лодки до Лама, после на запад по крайбрежния път до Банганок. Никой не трябва да заподозре прехвърлянето на войски. А когато Ксакатекас бъдат силно притиснати, трябва да сме готови да убием Кейоке в първия миг, в който се окаже уязвим. — Примига унесено, после погледът му се съсредоточи върху Десио. — Да, за много неща трябва да се погрижа. Моля за позволенията на милорд да напусна.

Десио му махна да си тръгва. Въпреки че точно сега въпросите на протокола му бяха последната грижа, Тасайо се изправи и направи съвършения си поклон. Инкомо отново се зачуди дали зад това съвършено държане не се крие престъпна амбиция й след като братовчедът излезе, се наведе към господаря си и прошепна тихо въпроса си.

Десио се вцепени от изненада.

— Тасайо? Да предаде своя господар? — възкликна той неуместно силно. — Никога! — Убедеността му граничеше със сляпа вяра. — Откакто се помня, Тасайо е бил пример за всички ни. До момента на въздигането ми в ранга на Господар сигурно с радост щеше да ми пререже гърлото, за да спечели мантията на Минванаби, но щом заех мястото на баща ми, се покори на властта ми. Той е олицетворение на честта и е страшно умен. И от всички мъже на служба при мен именно той ще ми поднесе натамито на Акома.

След тези думи Десио плесна с ръце да повика слугите и поиска хубави млади робини да се къпят с него в хладните води на езерото.

Инкомо се поклонил, примирен, че докато Десио прави незаконни деца, на Тасайо ще му трябва помощ, за да пусне в ход големия си замисъл за унищожението на Мара. Дори да изпитваше някакво негодувание от това, че Тасайо си бе присвоил ролята му, Първият

съветник го криеше дори от самия себе си. Беше верен на своя господар. Докато Тасайо служеше на интересите на Минваноби, Инкомо не таеше никаква ревност в гърдите си. Освен това, промъкна се в ума му лукавата мисъл, често се случваше млади господари на Велики домове да претърпяват ранна смърт. Докато Десио не се оженеше и не създадеше наследник, Тасайо оставаше следващият в родословната линия за владетелската мантия. Случеше ли се Десио да загине преждевременно, никак нямаше да е добре някой, наследил неочаквано титлата, да е недоволен от сегашния Първи съветник.

Инкомо махна на един слуга и той се притече да изпълни желанията му.

— Извести Тасайо, че съм на негово разположение за всичко, за което ме сметне за достоен, и че с радост бих предложил скромните си усилия във великото му начинание.

След като слугата се отдалечи бързо, Инкомо помисли дали да не си поръча хладка баня и хубава жена, която да измие потното му уморено тяло. Бързо обаче пропъди това капризно желание и се надигна от възглавниците. Твърде много работа оставаше несвършена. Освен това, ако беше разгадал правилно младия Тасайо, той щеше да го повика до час.

Мара вървеше между редиците цветя кекали с кошница на рамо. Посочи един цвят и каза:

— Този.

Слугата, който стъпваше по петите ѝ, послушно се наведе и отреза цветето с остър нож. Слугата до него държеше фенер, за да му свети в сенките на ранната вечер. Първият слуга вдигна тъмносиния цвят, огледа го за миг да се увери, че венчелистчетата му са непокътнати, а след това с поклон го подаде на Господарката. Тя го вдигна до носа си, за да се наслади на аромата, преди да го добави към вече събраните в кошницата.

Хадонрата Джикан изникна отнякъде и заситни след Мара.

— Клисурата между двете най-южни ливади за нийдра е наводнена, милейди.

Мара посочи друго цвете, което искаше да отрежат, и устните ѝ се извиха в усмивка.

— Добре. Мостът ще бъде довършен преди пазарния сезон, нали?

— Вече наковават дъските, господарке. Джиду от Тускалора пише ежедневно и бърше пот, моли за разрешение да превози добивите си чоча-ла по клисурата с лодка. Но както учтиво изтъкнах от твое име, милейди, законният начин, на който се съгласихте, когато купихте земята, допуска само фургони.

— Добре си направил.

Докато взимаше поредното цвете от слугата, Мара си убоде пръста. Понесе болката с хладнокръвието на цуранка, но кръвта беше друго нещо. Случайно пролятата кръв можеше да изостри апетита на Червения бог и божеството да зажадува за нова смърт. Джикан припряно ѝ подаде кърпа и Мара затисна убоденото, та капчиците да не паднат в пръстта.

Планът ѝ да разори лорд Джиду от Тускалора и да го принуди да стане неин васал се беше забавил с един сезон заради проявите на внимание към дома ѝ след смъртта на Джингу от Минванаби. Сега, след като събитията вече бяха тръгнали в нормалния си курс, замисляната победа над съседа ѝ от юг отчасти бе загубила сладостта си. Гостуването на Хокану бе предложило добре дошла пауза, но той се беше задържал само за малко поради необходимостта да се върне у дома.

Някоя обвиняваше за безпокойството ѝ липсата на мъжка компания. Мара се усмихна на тази мисъл и намести кошницата с цветя на рамото си. Първата съветничка настояваше, че животът на никоя млада жена не може да е пълен без здравословното развлечение с мъж от време на време. Но Мара гледаше на романтичните увлечения със скептицизъм. Колкото и да се беше радвала на компанията на Хокану, при мисълта да вземе друг съпруг в ложето си изстиваше от страх. За нея бракът и сексът бяха просто жетони в Играта на Съвета. Любовта и удоволствието нямаха място в сериозните решения.

— Къде е Кевин? — попита Джикан.

Мара се настани на една каменна пейка и покани с жест хадонрата да седне до нея.

— Шият му нови дрехи.

Очите на Джикан светнаха. Обичаше да клюкарства, но рядко бе толкова смел да притеснява открито Господарката с въпроси извън

финансите на имението.

Мара реши да задоволи любопитството му.

— Вчера излезе с ловците и като се върна, се оплака, че краката и гърбът му били пострадали от тръни, така че наредих да му ушийт мидкемийски дрехи. Отиде да покаже на кожарите и шивачите какво да направят, тъй като те не знаят нищо за странните носии на народа му. Казах му, че цветовете не трябва да са различни от робското сиво и бяло, но може би ще се държи с повече достойнство, щом коленете му са покрити с... как го нарече той? — а, да, клин.

— По-скоро ще се оплаква, че му е много горещо — отвърна дребният хадонра и след като Мара освободи слугите, добави: — Имам новина за копринените мостри, господарке.

Това мигновено привлече цялото внимание на Мара.

— Бяха безопасно скрити вчера на съобщителната ладия. Пълномощниците в Джамар ще ги получат до края на тази седмица, навреме за оглед преди ценовите търгове.

Мара въздъхна с облекчение. Беше се тревожила, че Минванаби може да разкрият хода ѝ в пазара на коприна и да предупредят производителите на коприна в Севера. Повечето доходи на Акома идваха от развъждането на нийдра и изработката на оръжия. Но сега трябваше да подсили армията си и да снаряди нарастващия брой воители чо-джа, раждани от царицата. Кожи и въоръжение щяха да са нужни у дома, което смаляваше стоката за пазара. Надяваше се търговията с коприна да компенсира загубата. Ако разчетът на времето се объркаше, северните търговци на коприна щяха да подбият цените ѝ и да осуетят новото ѝ начинание. Многого години установена търговия им бяха осигурили влиянието над гилдиите на бояджиите и тъкачите. Плащането на скъпи подкупи, за да се гарантира мълчанието и добронамереността на гилдиите, беше неизбежна необходимост, докато занаятчиите на Акома усвоят тези специализирани нови умения. Но ако коприните на Акома пристигнеха на пазара точно в подходящия момент, Мара не само щеше да спечели доход, но и да осуети печалбите на съюзниците на Минванаби.

— Добре си се справил, Джикан.

Хадонрата се изчерви.

— Успехът нямаше да е възможен без планирането на Аракаси.

Мара се загледа над градините в сгъстяващия се сумрак.

— Нека не говорим за успех, докато тържищата не започнат да търсят стоките на Акома!

Джикан отвърна с дълбок поклон:

— Да се надяваме, че този ден ще дойде благополучно. — После направи знака за благоволенieto на Добрия бог и се оттегли.

Мара огледа градините пред източното крило на имението. Това някога беше любимото място на майка ѝ, или така поне казваше лорд Сезу на дъщеря си, чието раждане бе причинило преждевременната смърт на Господарката. От това място лейди Оскиро бе наблюдавала как нейният Господар избира ловните си кучета, докато му водят за оглед палетата. Но кучешките колиби сега бяха празни, по заповед на Мара. Лаят на хрътките ѝ беше напомнял твърде болезнено за миналото. А съпругът ѝ се интересуваше повече от бойни упражнения и борба с войниците си, отколкото от гоненето на дивеч с бързите псета. А може би не беше живял достатъчно дълго, за да се привърже към това забавление.

Въздъхна, отърси се от съжаленията и се загледа към далечните ливади. Птиците шатра излитаха по залез. Обикновено полетът им я успокояваше и утешаваше, но днес тя изпитваше само меланхолия. Това, че ударът над Акома не изглеждаше близък, не намаляваше заплахата. Най-гениалните ходове в Играта на Съвета бяха тези, които идваха без предупреждение. Спокойното отминаване на дните само я караше да настръхва, сякаш зад гърба ѝ дебнеха скрити убийци. Това, че Тасайо се е задържал като съветник на Десио, подклаждаше смътна и постоянна тревога. Аракаси също беше притеснен — Мара го разбираше от неподвижната му стойка, докато ѝ докладваше. Беше преживял падането на един господар и живееше, за да служи на друг. Проблем, който да го притесни, нямаше да е нещо дребно.

Мара взе една кекали от кошницата в краката си. Листчетата бяха меки и крехки, податливи на най-лекия хлад и бързо вехнеха в голяма жега. Самите храсти бяха твърди и покрити с тръни за защита. Но цветовете бяха мимолетни и уязвими. Тази вечер, сред тленната красота на кекали, Мара усети колко ѝ липсва лаят на хрътките над вечерята им. А още повече ѝ липсваше баща ѝ: как седи в градината и се наслаждава на прохладата на настъпващата нощ, как отпива от горчивия ейл, докато синът му и дъщеря му си бърбят за детински неща.

Златистата светлина гаснеше в небето на запад, ятата шатра кацаха да заспят след небесния си танц. Босоног роб запали последните фенери по пътеката. В мига, в който приключи със задачата си, забърза за вечерята си от каша тиза в общата трапезария.

Тъмнината се стъсти. Появиха се звезди и хълмовете на запад се очертаха като далечни силуети на фона на последното зарево. Спусна се присъщата за този час тишина — птичите песни бяха спрели, а хилядите нощни насекоми още не се бяха събудили.

Мара се замисли за Хокану. Гостуването му преди няколко месеца се бе оказало разочароващо кратко — една проточила се малко по-дълго вечеря, след това, на зазоряване, след закуската и кратък разговор, той се сбогува и си замина. Някакво развитие в Играта го караше да бърза да се върне в именията на Шинцаваи. Мара се бе почувствала поласкана, че е направил компромис с чувството си за дълг и е откраднал малко време, за да я навести.

Но не му беше казала нищо, бе затаила чувствата си зад диктуваното от традицията поведение. Остроумието му я бе карало да се усмихва и интелигентността му бе подклаждала нейното, но тя все пак се въздържаше да мисли за някакъв краен резултат в отношенията си с този чаровен млад благородник.

Колкото и привлекателен да беше Хокану, мисълта да се върне в леглото на който и да било съпруг я караше да потръпва. Все още я спохождаха кошмари за изблиците на ярост на покойния ѝ съпруг и помнеше синините, които ѝ беше нанасял в страстта си. Не, нямаше никакво желание да окуражава близостта на мъж.

И все пак, когато малкият керван на Хокану се беше скрил от погледа ѝ, Мара се беше изумила колко бързо е изтекло времето. Компанията на младия мъж я беше радвала. Не се беше чувствала удобно в нито един момент, докато той беше в имението, но близостта му и веселият му нрав ѝ липсваха.

Чу приближаващи се стъпки, обърна се и видя висока дългокрака фигура.

— Ето те и теб — каза високо мидкемиецът.

Мара винаги се изумяваше от прямотата му и от лошите му обноски, но те така я привличаха.

— Търся те от залез-слънце — продължи Кевин, докато крачеше по криволичещата пътека между храстите кекали. — Попитях Накоя,

обаче старата вещица само изсумтя и сви рамене. Слугите гледаха нервно, когато ги заговорих, така че накрая трябваше да проследя Люджан, докато сменяше охраната.

— Сигурно е разбрал, че го следиш — каза Мара. Не й се искаше да повярва, че най-добрият й войник е толкова небрежен в задълженията си.

— Разбира се. — Кевин заобиколи последната леха и спря пред нея. — Обсъдихме тънкостите на меча. Вашите стилове се различават от нашия. Е, нашите са по-добри, естествено.

Подразнена от това, че преднамереното му заяждане винаги действа, Мара вдигна глава. Видя, че се е ухилил в очакване на възражението й, и осъзна, че си играе с нея. Реши да не се поддава и огледа новото му облекло.

Фенерът осветяваше Кевин в профил, обагряше в меден цвят вълнистата му коса и очертаваше дългите широки ръкави на бялата риза, току-що взета от шивачката. Над нея носеше жакет, плътно стегнат около кръста, клинът бе плътно впит в дългите му мускулести крака. Неутрално сивият цвят му прилягаше, защото на неговия фон изпъкваше косата, брадата и тъмният тен на лицето му, и това някак правеше сините му очи още по-напрегнати. Мара погледна надолу и видя, че ефектът е развален от изтърканите сандали, които му бяха дали в деня на пристигането му. Разбрал какво гледа, Кевин се засмя.

— Ботушите още не са довършени.

Изглеждаше много екзотично, дори изящен по някакъв варварски начин. И освен това този път спази правилата за вежливост и се поклони в мидкемийски стил, от кръста.

— Така ли показвате уважението си на своите дами в Кралството? — попита малко язвително Мара, най-вече защото не можеше да откъсне очи от широките му, още по-широки от бухналата риза рамене.

Кевин й отвърна с лукава усмивка:

— Не точно. Ще позволиш ли?

Мара кимна — и се стъписа, щом той се наведе и взе ръката й.

— Поздравяваме дамите си ето така.

И уверено допря пръстите й до устните си. Милувката беше много лека, едва доловимо докосване на плът до плът. Мара потръпна и се вцепени, готова да издърпа ръката си.

Но волностите на Кевин не бяха приключили. Усещането, че е облечен подобаващо, и прохладата на нощта му вляха душевна дързост. Задържа я по-здраво, не толкова, че да не може да се отскубне, но достатъчно, за да я принуди да се бори или да му се покори.

— Понякога каним дамите си на танц — каза той и я издърпа да стане, леко я прихвана около кръста и я завъртя в кръг на светлината на фенера.

Мара се засмя изненадана, но изобщо не се почувства застрашена. Зарадвана, че я отвличат от терзанието на мрачните спомени, Господарката на Акома се отдаде на този рядък миг на веселие. И покрай задъхания смях на Кевин и тежкото ухание на цветята откри, че допирът му е приятен. Силата му не плашеше, а я стопляше. Мъничка като кукла в ръцете му, тя се опита да влезе в стъпките му, но не знаеше дивашкия му танц. Краката ѝ се изпречиха на пътя му, той отстъпи и тя усети как мускулите му се стегнаха. Имаше рефлексии, бързи като на котка, но стъпката, която направи назад, за да запази равновесие, се заплете катастрофално в кошницата с цветя на пътеката.

Кошницата се обърна и засипа камъчетата с кекали. Кевин залитна и повлече Мара със себе си. Падането стана твърде бързо, за да може Господарката да извика. Усети как Кевин се извърта, за да омекоти падането ѝ, и се просна върху гърдите му, леко задъхана и все още в ръцете му. А те се плъзнаха по гърба ѝ и спряха на кръста ѝ.

— Удари ли се? — попита я той с непривично хриплив глас.

Надвита от порой странни усещания, Мара не отвърна веднага.

Кевин се размърда под нея. Посегна с едната си ръка и вдигна една кекали от земята. Захапа стръка между зъбите си и пипнешком отчупи тръните. Светлината на фенера смекчаваше чертите му. Щом приключи, внимателно нагласи цветето в косата на Мара.

— У дома наричаме едни цветя, които много приличат на тези, с друго име.

Мара притвори очи срещу странния порой чувства, нещо като замайване, но не съвсем. Пръстите му погалиха шията ѝ, щом свършиха с цветето, после се отдръпнаха и от това я заболя. Попита го приглушено:

— Какво име?

— Роза. — Кевин усети леката тръпка, която пробяга през тялото и. Ръката на гърба ѝ се раздвижи, притегли я по-близо. Той бавно добави: — Макар че нямаме с такъв чудесен син цвят. — Допирът му беше предпазлив и нежен, така, че да не плаши. Осъзнала, че ѝ предлага утеха, Мара не се отдръпна. За миг той застина, сякаш очакваше някаква реакция.

Мара не предложи нищо. Усещаше тялото си странно отпуснато. Кевин я притисна малко по-силно към себе си, бедрото му загърна извивката на хълбока ѝ. Косата ѝ се измъкна от иглите и се изсипа на водопад над разхлабените връзки на ризата му. Дланта му на гърба ѝ се плъзна надолу и под ръката ѝ, обходи деколтето на халата ѝ. Допирът разпали огън в нея, топлина, която сякаш я разтапяше отвътре.

— Лейди? — промълви той тихо. Другата му ръка отмести косата ѝ от лицето ѝ. Очите му бяха много широко отворени, зениците черни на светлината на фенера, ирисите — тесни ивици сребро. — На моя свят мъжът дава рози на дама, когато я обича.

— Малко ме интересува любовта — отвърна Мара и гласът ѝ прозвуча странно груб в собствените ѝ уши. Тялото ѝ се стегна. — Съпругът ми ме научи на повече, отколкото исках да знам.

Кевин въздъхна, извърна се и я повдигна.

Покорена от силата му, тя изпита замайващото усещане за близост, напомнило ѝ за времето, когато едно малко момиченце беше държано нежно в силните ръце на своя баща воин. Но Мара не се чувстваше застрашена от нищо, защото въпреки силата на тези ръце допирът им беше изпълнен с обич. Студеният въздух я лъхна, щом Кевин нежно я сложи да седне на пейката. Халатът ѝ се беше разтворил. Той обаче не погледна оголените ѝ гърди, а потърси нещо в погледа ѝ.

Мара възвърна отчасти самообладанието си. Но само отчасти. Вълнението остана. Въпреки насадените страхове тялото ѝ копнееше да бъде докоснато отново от тази нежна сила. Кевин не се доближи към нея и това само накара плътта ѝ още повече да закопнее за ласка. Докато се мъчеше да наложи логика над объркването си, Мара замълча и така за Кевин остана задачата да заглади създамата се неловкост.

— Милейди — каза той и отново се поклони по мидкемийски, от кръста. Незнайно защо тя потръпна от движението му. Той обърна гръб и усърдно засъбира пръсналите се на пътеката цветя. — Един мъж

може също така да поднесе роза на жена, ако ѝ се възхищава и я почита. Задръж цветето в косата си. Наистина ти отива.

Мара посегна и докосна цвета, все още оплетен в кичура над ухото ѝ. Бе погълната от играта на мускулите под разхлабената му бяла риза. Усещането в слабините ѝ нарасна до болка. Отново потрепери, когато Кевин се пресегна и взе обърнатата кошница. Светлината на фенера улови косата му и жилавите му китки, докато поставяше вътре събраните цветя. На алеята останаха няколко, смачкани под тялото му при падането, и докато се изправяше, за да ѝ подаде кошницата, той направи гримаса и изсумтя:

— Проклети бодли!

Тласната от непознат инстинкт, Мара се пресегна и го докосна по ръката.

— Боли ли?

Кевин я погледна хитро.

— Не, лейди. Не бих нарекъл няколко убождания по гърба заради теб болка.

— Дай да видя — настоя Мара, тласната от замайващо безразсъдство.

Варваринът я изгледа изненадано. След това устните му се разтвориха в усмивка.

— Както пожелае милейди.

Развърза връзките на ръкавите си, смъкна ризата си с плавно движение и възседна пейката до нея.

Озовала се пред голия му гръб, Мара се поколеба. Ясно можеше да види на светлината белезите от камшик, нашарени с бодли на кекали. С трепереща ръка тя взе кърпата, която ѝ бе дал Джикан, и предпазливо попи една раничка. Кевин седеше спокойно. Кожата му бе гладка като коприна, нещо, което Мара изобщо не беше очаквала. Хвана с кърпата един шип и внимателно го издърпа. Пръстите ѝ пробягаха надолу и надолу, намериха още бодли и тя ги извади до последния. Ръцете ѝ обаче не искаха да пуснат Кевин. Обходиха ребрата му, хълбока му — а след това тя се дръпна и изохка, сепната от спомена за Бунтокапи.

Кевин праметна крак през пейката и се обърна към нея.

— Лейди? Нещо не е наред ли?

Тревогата в гласа му съкруши сърцето ѝ. Тя се помъчи да надвие сълзите — и загуби.

— Защо плачеш? — прошепна Кевин.

Придърпа я към себе си и я задържа трепереща до рамото си. Мара се напрегна, очакваше всеки момент ръцете му да станат жестоки, да замачкат по дрехите ѝ и да потърсят най-нежните ѝ части. Но нищо не се случи. Кевин просто я държеше, без да се движи, и след време страхът ѝ я напусна. Мара осъзна, че няма да е груб, а само ще ѝ предложи утеха.

— Какво те разстрои? — попита той.

Мара се размърда, а след това се предаде на топлината му и се отпусна на гърдите му.

— Спомени — промълви тя.

Този път ръцете на Кевин се стегнаха. Той я хвана здраво, повдигна я и я отпусна в скута си.

Тя едва се сдържа да не изпищи. Лицето ѝ пламна от срам, че е толкова близо до унижението. Още миг и щеше да повика Люджан, но Кевин я погали по косата, нежно както преди малко, и облекчена, тя заплака отново.

— Спомените ти сигурно са болезнени — каза той в ухото ѝ. — Никога не съм виждал красива жена толкова уплашена от мъжко внимание. Сякаш някой те е бил, докато друг щеше да те целува нежно.

— Бунто — промълви Мара почти шепнешком. Студенината ѝ бе неочаквана и предизвикана от негодувание, на което никога не се беше предавала, освен насаме с Накоя. — Обичаше да пребива жените си. Конкубинката му, Теани, харесваше такива насилия. — Помълча, после добави: — Не мисля, че аз бих могла. Може би това ме прави страхлива. Все едно. Просто се радвам, че вече нямам съпруг, с когото да споделям ложето си.

Кевин мълчеше, потресен до гняв. Хвана брадичката ѝ в шепата си и я извърна към себе си.

— В моята земя съпруг, който удари жена си, е престъпник.

Мара се усмихна вяло.

— Колко различни са културите ни. Тук една жена няма никаква власт над съдбата си, освен ако не е Управляваща господарка. Един

мъж може да властва над съпругата си като над робиня и в очите на другите мъже нейното покорство го прави още по-мъжествен.

Гневът на Кевин вече можеше да се долови в гласа му.

— Значи вашите лордове не са по-добри от варвари. Мъжете трябва да се отнасят към жените си с уважение и доброта.

Тръпка на възбуда прониза Мара. Някоя многократно я беше уверявала, че не всички мъже се държат като Бунтокапи. Все пак това, че имаха даденото от боговете право да бъдат жестоки, я беше принудило да не се довери дори на Хокану, чието поведение външно изглеждаше добронамерено. След като не бе посмяла да се отдаде на любовник от собствената ѝ култура, с Кевин се чувстваше странно безопасно.

— Значи вашите хора се отнасят към жените и любимите си като с цветя, обичат ги, без да им причиняват болка?

Кевин кимна. Пръстите му галеха раменете ѝ леко, като пърхащи крилца на малки птици.

— Покажи ми — прошепна Мара. Допирът му я възбуждаше и тя усети през клина му натиска на възбуденото му мъжество.

Веждите на варварина се повдигнаха закачливо.

— Тук ли?

Болката вътре в нея се усили, стана непоносима.

— Тук — тихо каза тя. — Тук, сега, заповядвам ти. — Когато я погледна, готов сякаш да възрази, тя добави: — Никой няма да ни безпокои. Аз съм Властващата господарка на Акома.

Дори сега не можеше да се отпусне, сякаш очакваше всеки момент да се отнесат грубо с нея. Кевин усети, че е напрегната.

— Лейди — промълви тихо, — точно сега властваш не само над Акома.

Наведе глава и я целуна по устните.

Допирът му беше мек като шепот. Успокоена, тя се отдаде почти мигновено. Нежността му разпали желанието ѝ и тя се притисна до него, искаше повече. Но дланите му я докосваха съвсем леко. Той погали гърдата ѝ през тъканта на робата и нежността му я влуди. Зърното ѝ стана твърдо и горещо. Искаше пръстите му по голата си кожа по-отчаяно от всичко, което бе пожелавала някога.

Той не се подчини. Не веднага. Държеше се като истински варварин, все едно че самият ѝ халат беше скъпоценност. Мара

простена и затрепери. Зарови в ризата му в желанието си да го усети, но пръстите ѝ се заплетоха в непознатата дреха и когато стигнаха до кожата му, тя се поколеба. Изгаряше от желание да му върне това, което ѝ даваше, но не знаеше как.

Кевин хвана китките ѝ все така нежно, сякаш плътта ѝ беше чуплива. Вниманието му още повече усилваше страстта ѝ, измъчваше я до екстаз, за който никога не бе и сънувала, че може да съществува. Не можеше да назове мига, в който той смъкна робата ѝ и докосна гърдата ѝ с устни. Светът ѝ вече се разсипваше в замая и тя простена за допира му в слабините си.

Мидкемийското облекло беше по-сложно от цуранска дреха. Наложил се да я отмести от себе си, за да смъкне клина си. Незнайно как се бяха озовали върху тревата, огрени от златния сърп на луната и от меката светлина на фенера. Отдадена на наслада сред ухание на разцъфнали кекали, понесена от страстта на червенокосия варварин, Мара откри какво е да си жена.

По-късно, зачервена от възбудата на непознато досега освобождение, Мара се прибра в покоите си. Накоя я чакаше с вест за успешна сделка и поднос с лека вечеря. Щом погледна лицето на господарката си, забрави за съдържанието на свитъка.

— Слава на Лашима — възкликна тя, вярно изтълкувала причината за въодушевлението на Мара. — Най-после си открила радостта на своята женственост.

Мара се засмя, леко задъхана. Завъртя се на палци като момиченце и седна на възглавниците. Кевин влезе след нея, с все още разрошена коса и предпазливо, сдържано и някак строго изражение. Накоя го изгледа, присви устни с леко неодобрение и скастри Мара:

— Господарке, трябва да извиниш роба си.

Мара я погледна и първоначалната ѝ изненада се смени с раздражение.

— Първа съветнице, ще правя със своя роб каквото намеря за добре.

Накоя се поклони дълбоко, с почит към правата на господарката си. След това продължи все едно Кевин го нямаше:

— Дъще на сърцето ми, вече си познала чудото на плътската наслада. Това е добре. И не си първата Велика господарка, която е използвала роб. Не само е полезно, но дори е разумно, защото никой роб не може да те използва. Но Десио от Минванаби ще очаква да се възползва от всяка твоя слабост, колкото и малка да е. Не трябва да правиш грешки и да позволиш удоволствията на плътта да прераснат в любовно увлечение. Този мидкемиец трябва да бъде отпратен далече и трябва скоро да вземеш в леглото си един или двама други мъже, за да научиш, че те са просто... полезни.

Мара стоеше неподвижно, с гръб към нея.

— Намирам този разговор за неуместен. Излез веднага, Накоя.

Първата съветничка на Акома отвърна с дълбок поклон.

— Твоя воля, господарке. — Изправи се сковано и с последен, осъдителен поглед към Кевин, напусна стаята. Щом възмутените ѝ стъпки заглъхнаха по коридора, Мара махна с ръка на роба си.

— Ела при мен. — Смъкна халата си и се отпусна гола върху възглавничките на постелката от тръстика, която ѝ служеше за легло. — Покажи ми отново как мъжете във вашата земя обичат своите жени.

Лукавата усмивка се върна на лицето му. Кевин вдигна очи към тавана в насмешлива молба.

— Помоли се на боговете ви да ми върнат силата.

Смъкна ризата и клина си и легна до нея.

Светилниците догаряха. Мара лежеше будна в прегръдката на Кевин и мислеше за радостта, която я бе намерила сред толкова много тревоги. Пресегна се и приглади разрошената коса на любимия си. Огледа убожданията от острите бодли на кекали. Бяха леки и вече бяха хванали коричка. Едва сега Мара проумя горчиво-сладката природа на любовта, която най-последно я беше завладяла.

Кевин беше и винаги щеше да бъде роб. В културата ѝ съществуваха определени неоспорими факти и този беше един от тях.

Обзета от мигновена тъга и загледана намръщено към гаснещата луна през паравана, Мара се запита дали лошият късмет, погубил брат ѝ и баща ѝ, не я дебне тепърва. Отчаяно се помоли на Лашима кръвта от дракотините на Кевин да не се е просмукала през ризата му и да не е докоснала Земята. Лорд Десио от Минванаби беше поднесъл с клетва мъстта на своя дом в ръцете на Туракаму. А със или без покана, Богът на смъртта ходеше там, където пожелаеше. Решеше ли да

облагодетелства Минванаби, Акома щяха да бъдат заличени без следа от земята и човешката памет.

7. ЦЕЛ

Мара се размърда неспокойно в съня си.

Ръката ѝ докосна топла плът и тя се сепна и се събуди. Видя в предутринния сумрак фигурата на Кевин, загърната в сиво и черно. Не спеше. Беше се подпрял на лакът и я гледаше.

— Много си красива.

Мара се усмихна сънено и се сгуши в извивката на лакътя му. Чувстваше се уморена, но удовлетворена. През месеците, откакто Кевин беше дошъл в леглото ѝ, беше открила нови свои черти. Чувствителна страна, нежна страна, държани скрити досега. Насладите, които споделяше с варварина, превръщаха жестокостите от брака ѝ в далечен и неприятен сън.

Пръстите ѝ пробягаха закачливо по космите на гърдите на Кевин. Беше започнала да цени сутрешното им бърборене след любовната игра колкото срещите със съветниците си. В някои не напълно осъзнати отношения дори се учеше от него. Нравът му се оказваше много по-сдържан, отколкото беше предполагала в началото. Вече разбираше, че искреното му и открито държане произтича от повърхностна културна черта, която прикриваше вътрешна дискретност. Кевин оставаше съзнателно несловоохотлив за предишния си живот и семейство и макар тя да го питаше често, избягваше да говори за бъдещето, сякаш прикриваше планове си и в това отношение. Колкото и да беше различен от цураните, Мара преценяваше характера му като сложен и дълбок. Струваше ѝ се изумително, че такъв мъж може да е обикновен войник, и се чудеше дали между воините ѝ има и други мъже с такъв потенциал, неоткрит досега.

Кевин каза нещо и наруши размисъла ѝ.

Мара се усмихна извинително.

— Какво каза?

— Какви странни контрасти има вашият свят — отрони той замислено.

Неприсъщата му интонация я заинтригува.

— Какво те безпокои?

— Толкова ли са прозрачни мислите ми? — Кевин сви рамене, помълча и добави: — Мислех си за бедняшкия квартал в Сулан-Ку.

— Но защо? — Мара се намръщи. Опита се да го успокои. — Никога няма да бъдеш оставен да гладуваш.

— Да гладувам? — Той я погледна изненадано. Пое си дъх и се взря в нея, сякаш можеше да проумее женския ѝ ум, като я гледа напрегнато. Накрая, тласнат от някакво вътрешно заключение, призна: — Никога в живота си не съм виждал толкова много страдащи хора.

— Но и във вашето Островно кралство трябва да има бедни хора — отвърна без колебание Мара. — Как иначе боговете ви показват недоволството си от поведението на човек, освен като го върнат в следващия му живот в по-низше съсловие?

Кевин се намръщи.

— Какво общо имат боговете с гладуването на деца, с болести и жестокост? А добрите дела и благотворителността не са ли праведни? Никаква милост ли нямате в тази земя, или всички благородници цурани са родени жестоки?

Мара се надигна рязко и разпиля възглавничките по лъскавия под.

— Странен човек си — сопна се, но в гласа ѝ имаше и нотка на паника. Колкото и често да се беше отклонявала от традицията, никога не беше поставяла под въпрос всемогъществото на боговете. Да се одързостиш на такава ерес означаваше да си навлечеш пълно унищожение. Мара съзнаваше, че други благородници може да не са толкова твърди в отстояването на вярата на предците си, но самата тя беше предана. Ако съдбата не я беше предопределила за владетелската мантия, щеше да е посветила живота си на съзерцание в служба на богинята Лашима. Висшата истина беше, че боговете са постановили реда в Империята. Да оспорваш това означаваше да подкопаеш самото понятие за чест, което бе в основата на цуранското общество. Тъкмо тази божествена повеля налагаше ред и придаваше смисъл на всичко, от увереността в крайната награда за доблестна служба и правото на

благородниците да властват до задръжките в Играта на Съвета, тъй че никога да не се стигне до пълна касапница.

А сега, само с една небрежна забележка, варваринът беше поставил под въпрос самата тъкан на цуранския мироглед.

Мара се постара да запази хладнокръвие, вътрешно съкрушена от множеството възможни последствия. Удоволствията, които ѝ носеше Кевин, изобщо не можеха да компенсират опасната нова насока на мислите му. Не трябваше да му позволи да говори такива богохулни безумия, особено пред Аяки. Момчето бе започнало да се привързва към Кевин, а решимостта на бъдещия Господар на Акома, щом поведеше своя дом към величие, не трябваше да бъде разколебана от неувереност. Да надделееш над мощта на други фамилии, защото боговете гледат благосклонно на тези усилия, беше едно. Суетно да мислиш, че успехите идват единствено благодарение на ум и вещина, и на случайния късмет... беше морално пагубно и немислимо. Притиснатата, поставена пред само един възможен избор, Господарката на Акома взе решението си.

— Остави ме — каза тя рязко.

Стана и плесна отривисто, за да повика слугите. Макар слънцето още да не беше изгряло и параваните все още да бяха затворени за нощта, две слугини и един слуга веднага се отзоваха на повика ѝ.

— Облечете ме — заповяда Господарката. — Бързо.

Едната слугиня изтича да избере халат, а другата взе четка и гребен, за да се заеме с разрошената ѝ коса. Слугата подреди разпръснатите възглавнички и нагласи параваните. Това, че Кевин се пречкаше на пътя му, като че ли изобщо не го притесни. Съсухрен, стар и изцяло погълнат от обичайните си задължения, той обикаляше и оправяше стаята все едно, че беше глух.

Мара пъкна ръцете си в розовия копринен халат, който ѝ поднесе слугинята. Обърна се и видя, че Кевин е гол, държеше клина и ризата си в ръка; гледаше я озадачено. Изражението ѝ остана строго, тъмните ѝ очи — неразгадаеми и твърди.

— Джикан казва, че работата с разчистването на гората за моите поля за нийдра върви бавно. Дължи се главно на твоите съотечественици, които се преструват на болни и недоволстват от възложената им работа. — Слугинята с гребена вдигна косата ѝ от тила и започна опитно да я събира в изящна прическа. Мара продължи

спокойно и дори хладно, въпреки че колкото и да се стараете, слугинята все пак я скубеше. — Искам ти да оглавиш работата. Пролетта идва и стадата нийдра ще се увеличат. Ще имаш власт над надзирателите им и правото да променяш всичко, което намериш за добре. В замяна на това сънародниците ти ще престанат да лентяйстват. Ще изсекат дърветата и ще разчистят новите полета, преди да се роди първото теле. Можеш да угаждаш на нуждите им, стига работата да се свърши. Не изпълниш ли тази задача, ще заповядвам по един случайно избран мъж да бъде обесван всеки ден, в който новите ми пасища останат недовършени след Празненството в чест на първата пролет.

Кевин изглеждаше объркан, но кимна.

— Да се върна ли довече...

— Ще останеш с работниците в лагера на ливадите.

— Кога да се вър...

Мара го прекъсна хладно:

— Когато аз реша да те повикам. Сега си върви.

Кевин се поклонил. Лицето му издаваше объркване и гняв. Излезе гол, понесъл дрехите си. Изражението на дежурния на вратата войник не се промени, когато видя варварина. Мидкемиецът обаче го погледна все едно е казал нещо и избухна в смях.

— Проклет да съм, ако и аз я разбирам — сподели обезсърчено. Очите на войника се впиха в него, но лицето му остана равнодушно.

Въпреки че беше обкръжена от слуги, Мара чу думите му. Чу болката, която той не се опита да прикрие, и затвори очи, за да спре необяснимо напирещите сълзи. Цуранското благоприличие не й позволи да издаде чувствата си, но вътрешно копнееше да извика на Кевин да се върне. Искаше й се като любима да облекчи болката му, но като Господарка на Акома не можеше да позволи да я управлява сърцето. Прикри мъката си зад маска на сдържаност, докато слугите продължаваха да я обслужват.

Уплашена да не помръдне, уплашена дори да не въздъхне, за да не рухне самообладанието й в неудържим изблик на плач, Мара с тънък гласец нареди да й поднесат храна. Колкото и да копнееше за облекчение, сълзите щяха да са срамни за Господарката на Акома. Не подобаваше на владетелка на Велик дом да бъде потресена от думите на един роб, да се чувства опустошена от неговото отсъствие.

Преглътна болката си, двойно по-силна от това, че беше наранила Кевин, за да спаси себе си. Не намери никакво облекчение в сдържаността си, нито в безмълвно изречените напеви, които бе научила в храма на Лашима, за да ѝ помагат да се отпусне.

Закуси без никакъв апетит, гледаше в празното. Слугите ѝ бяха покорни и мълчаливи. Обвързани с традиции, сурови като нейната, чакаха следващата ѝ заповед, без да си позволят да съдят за поведението ѝ.

Най-сетне Мара даде знак и слугите изнесоха подноса с едва докоснатата храна. Решена да овладее вътрешното си вълнение, Мара призова съветниците си на среща. Събраха се в кабинета ѝ, Кейоке бдителен както винаги, перата му на Боен водач — единствената украса на очуканата му обикновена броня. Беше станал преди разсъмване, за да провери някой патрул на границите, и сандалите му бяха подгизнали от росата и мръсни. Накоя, която обикновено се излежаваше до късно, вирна рязко глава, след като направи поклона си и забеляза отсъствието на Кевин. Вдиша с видимо облекчение: най-после господарката ѝ се беше вразумила и беше отпратила високия варварин.

Ядосана от задоволството на практичната и благоразумна старица, Мара потисна желанието си да зашлеви сбръчканото ѝ лице. След това, засрамена от собственото си неуместно негодувание, зачака пристигането на хадонрата. В момента, в който вече бе готова да прати на бегом слуга да го намери, Джикан се появи. Беше задъхан, поклони се много ниско и започна многословно да се извинява за забавянето си. Мара със закъснение осъзна, че забавянето му се дължи на безцеремонната ѝ промяна в дневното разписание, и рязко прекъсна извиненията му.

— Искам списък на всички наши източници на доход, които смяташ, че може да са уязвими от враговете ни — почна Мара. — Трябва да има други сделки, освен интересите ни в коприната, които Десио би могъл да ощети, било като подбие цените или като подкупи гилдиите, които оценяват качеството на стоките ни. Има пазари, които би могъл да задуши, търговски маршрути, които да разстрои, агенти, които да подкупи, и купувачи, които да заплаши. Може да потопи лодките ни, да преобърне фургоните ни, да подпали складовете ни. Нито едно от тези неща не трябва да се допусне.

— Стилът на Десио, изглежда, не е такъв — отвърна ѝ сух глас от входа към градинските алеи. Аракаси пристъпи през леко отдръпнатия параван, като сянка на фона на мъгливата утринна сивота.

Мара едва успя да потисне изненадата си. Кейоке и стражите в коридора пуснаха дръжките на оръжията си. Началникът на шпионите се поклони и застана между съветниците. Намръщаното му чело подсказваше, че има да каже важни неща. Мара го покани с жест и Главният шпионин седна до масата и сплете дългите си пръсти в скута си.

Продължи все едно бяха очаквали тъкмо неговата поява.

— Само че младият Господар на Минванаби все още не е управлявал достатъчно дълго, за да си създаде кой знае какъв стил. — Поглади замислено дългия перчем на търговец на темето си, който си беше пуснал за прикритие по пътя. — Едно обаче е ясно: Десио харчи огромни суми за нещо. Пазарите оттук до Амболина са задръстени със стоки на Минванаби и ако се съди по оскъдните сведения от нашия служител, работещ при Десио, бих допуснал, че повечето от тези необяснимо големи суми се влагат в подаръци, подкупи и услуги.

Развълнувана от тази новина, Мара прехапа устна.

— Подкупи за какво? Трябва да има някакъв начин да го разберем...

Дълбокият глас на Кейоке я прекъсна:

— Тази сутрин войниците ми хванаха непознат пастир, дебнец в полята за нийдра по границата с именията на Тускалора. Отведоха го за разпит, но умря — прониза се с камата си, вместо да издаде името на истинския си господар.

Очите на Аракаси се присвиха замислено, а Накоя каза:

— Сигурно е бил някой от шпионите на лорд Джиду, пратен да провери охраната на моста над клисурата. — Първата съветничка присви устни, сякаш мисълта за южния съсед на Акома донесе неприятен вкус в устата ѝ. — Добивът от чоча-ла на Тускалора е почти готов за пазара и сигурно вече дори тъпият хадонра на Джиду трябва да се е сетил, че фургоните му няма да използват моста на Мара, без да плати налог за преминаването.

Началникът на шпионите се наведе рязко напред.

— Не бих заложил на възможността пастирът да е бил на Джиду. Мара кимна.

— Не отхвърлям подозренията ти с лека ръка, Аракаси. — Обърна се към Кейоке. — Трябва да пратим патрул да пази границите на лорд Джиду — ненатрапчиво, разбира се. Воините му са добри, но може да не разбират колко много биха спечелили враговете ми, ако добивите на господаря им изгорят.

Кейоке кимна и свъси вежди, докато обмисляше деликатната задача. Лорд Джиду можеше да е разпуснат и да пилееше пари, но войниците му бяха добри.

Джикан плахо предложи съвета си.

— Лорд Джиду наема сезонни работници от Неш; иска да му помагат в жътвата, когато добивът му е обилен. Тази година беше плодородна. Сигурно някои от воините ни биха могли да се предрешат като събирачи на чоча-ла и да се внедрят сред работниците на полята. Надзирателите няма да познават всяко чуждо лице и след като хората ни няма да привлекат внимание, присъствието им може да мине незабелязано много дни.

Кейоке разшири предложението.

— Да, и още по-добре: за честта на нашите воители бихме могли да устроим бойни маневри по ливадите до именията на лорд Джиду. Наши работници може да се внедрят в групите събирачи на Тускалора и ако възникне опасност, могат да се измъкнат и да предупредят бойците ни.

Мара кимна решително и каза:

— Да. Направете го.

Освободи съветниците си, като увери Джикан, че ще проучи донесените за прегледа финансови доклади следобед.

След това, необичайно разсеяна и унила, се оттегли в градината, за да потърси утеха. Но пътечките между разцъфналите храсти кекали изглеждаха самотни и пусти в утринната светлина. Усилващата се дневна горещина я потискаше. Докато се скиташе безцелно между ухаещите цветове акаси, мислите ѝ отново се върнаха към последните нощи в прегръдките на Кевин. Онова, което бе изпитвала тогава, ѝ се струваше дълбоко истинско и от отсъствието му я заболя все едно, че беше загубила част от себе си. Хрумнаха ѝ хиляда извинения да го повика — само за малко, за да отговори на някой въпрос, да поиграе с Аяки или да изясни някое правило в играта, която съотечествениците му наричаха „ашици“...

Очите ѝ се напълниха със сълзи, Мара стъпи накриво и се спъна в един изправен край пътеката камък. Обзе я гняв. Нямаше нужда от извинение, тя беше Мара, Управляващата господарка на Акома! Можеше да заповядва на робите си каквото и когато поиска, без обяснения пред никого. Осъзнала собствената си глупост, тя се стегна, изпълнена с вътрешна решимост. Домът ѝ се бе озовал на ръба на разрухата след смъртта на баща ѝ и брат ѝ. Не трябваше да прави нищо, с което да рискува да си навлече недоволството на боговете. Ако се провалеше, ако нарушеше обичаите на предците си, поддавайки се на сърдечното увлечение, всеки поданик на Акома, от най-нищожния слуга в кухнята ѝ до нейните обични съветници, щеше да пострада. Дългите им години вярна служба и честта на фамилието ѝ име не трябваше никога да бъдат жертвани заради любовта с един роб. Някоя беше права. Кевин представляваше опасност за нея и най-добре беше да го остави без съжаление.

„Проклет варварин“, помисли тя раздражено. Толкова ли не можеше бързо да си научи мястото и да стане истински роб? Не можеше ли да сложи край на отровното си, гибелно мислене? В объркването ѝ се прокрадна тъга, смесена с яд към самата нея. „Аз съм Управляваща господарка — сгълча се тя. — Би трябвало да знам какво да правя“. И си призна отчаяно: „Но не знам“.

Обърна се към слугата при градинската порта и нареди:

— Прати да доведат сина ми и дойката му.

Мъжът отвърна с дълбок поклон и забърза да изпълни искането ѝ. Настроението на Мара мигновено се подобри. Нищо не можеше да докара по-лесно усмивка на устните ѝ от буйния смях на момчето ѝ, щом подгонеше пеперуди или почнеше да се крие из градината, докато остане без дъх.

Десио удари с месестия си юмрук по масата и горящата свещ се катурна, а десетина нефритени украшения се пръснаха по килима. Уплашен слуга се засуети да ги събере, а Първи съветник Инкомо се отдръпна, за да не го удари търкалящият се пиедестал на статуетката на някаква богиня.

— Господарю — помоли той предпазливо, — трябва да запазите търпение.

— Но Мара скоро ще спечели васал! — викна Десио. — Онзи мързелив глупак Джиду от Тускалора дори не разбира какво предстои!

Слугата се надигна, притиснал до гърдите си няколко скъпоценни ваяния. Точно в този момент Десио реши отново да шибне с юмрук по масата. Слугата се присви и с треперещи ръце заподрежда украшенията на предишните им места. Инкомо изгледа зачервеното лице на господаря си с едва сдържано нетърпение. Беше уморен от дългите дни в къщата, всичките изпълнени с тягостни безплодни часове в присъствието на Господар, чийто ум не признаваше никаква изисканост. Но докато не се върнеше братовчедът Тасайо, Инкомо не можеше да направи нищо, освен да търпи безкрайните тиради на Десио.

— Да можехме само да устроим набег и да изгорим онези проклетите храсти чоча-ла — оплака се Господарят на Минванаби. — Тогава Джиду ще види провала си, а ние ще го спасим със заем, който да го задължи да ни е верен. Откъде намери този дебелоглав бик нийдра предвидливостта да внедри осведомители между работниците си? Сега не можем да се намесим, без да навредим на почтеното си име в Съвета.

Инкомо не си направи труда да изтъква очевидното: че със сегашните си разходи за подкупи, за да се възложи на Мара задължението в Достари, финансите на Минванаби трудно могат да издържат. А лорд Джиду беше лоша перспектива за заем по всяко време поради прословутото си увлечение към пиене, хазарт, проститутки и трупане на дългове. Да не говорим, че Мара със сигурност щеше да противодейства на такъв заем, като разори Джиду така, че той да не може да върне никакви пари. Дори ако останеше в неведение за вражеската сделка, проблемът просто щеше да възникне следващата година. Инкомо беше достатъчно благоразумен, за да не изрича подобни обяснения. И тъкмо се подготви да изтърпи още един час оплаквания, когато от входа се намеси нов глас.

— Осведомителите сред работниците не бяха на лорд Джиду, а шпиони, внедрени от Кейоке — каза Тасайо. — Заради тях двеста воители на Акома разиграват маневри на границите на именията на Джиду.

— Кейоке! — повтори Десио. Лицето му стана мораво. — Бойният водач на Акома?

При това изтъкване на очевидното Тасайо присви устни и напомни:

— Грижата за сигурността на чоча-ла на Тускалора през жътвата е в най-голям интерес за Акома.

— Охраната на Мара е твърде силна — изръмжа Десио, но вече не толкова разгорещено, и се отпусна на възглавниците. — Не можем да пратим наемен убиец да отрови Бойния водач с някаква гаранция за успех — вече изгубихме човек в опита си да го внедрим между пастирите на Акома. А според това, което разбрахме за онзи надарен от боговете с късмет Ударен водач, Люджан, може и да не се облагодетелстваме много от смъртта на Кейоке. Онова конте Люджан може да е повишено наскоро, но току-виж се оказал също толкова способен пазител на честта на Акома. Според мен той също трябва да бъде убит, но пък пази лично покоите на Господарката си! — Гневът на Десио отново се разпали. — А ако можех да вкарам убиец толкова близо, щях вместо това да му заповядам да убие Мара!

— Така е — съгласи се Тасайо и преди недоволството на Десио да е избуяло още повече, смъкна мантията, загърнала облечените му в броня рамене, хвърли я на плахия слуга и се поклони пред братовчед си с безукорна почитателност. След това седна. — Милорд, има ново развитие.

Инкомо се възхити на хода, превърнал изнервеното недоволство на Господаря в напрегнато очакване.

Тасайо се усмихна, оголвайки два реда прави бели зъби, и каза:

— Потвърдих самоличността на тримата шпиони на Мара.

Гневът на Десио се стопи, заменен от изумление.

— Чудесно — промълви той. След това, с повече задоволство, отколкото Инкомо бе чувал от него след смъртта на баща му, младият Господар повтори сякаш на себе си: — Чудесно! — Плесна с ръце. — Това заслужава да се отпразнува, братовчедо! — Докато слугата излизаше забързан да донесе деликатеси и гарафа с рядка реколта вино шаа, Господарят се отпусна на възглавниците си, присвил очи с ликуващо очакване. — Как смяташ да накажеш тези изменници, братовчедо?

Лицето на Тасайо не трепна.

— Ще ги използваме като свои пионки. Ще пращаме лъжливи донесения на Акома и ще уредим смъртта на Кейоке.

— Аха! — Десио се ухили и мислите му се понесоха бясно напред. Планът, оформен в думи предния сезон, най-после като че ли добиваше реални очертания: да убият Бойния водач на Акома и да принудят Мара лично да командва войските си, а Тасайо щеше да я намери и да я убие. — Стисна юмрук с почти чувствена страст. — Чакам с нетърпение да видя главата на тази кучка Акома на пода пред мен. Още днес следобед ще подадем на шпионите ѝ фалшивата ни информация.

Инкомо прикри с шепа раздраженото си сумтене, но Тасайо не се издаде с нищо, дори да споделяше досадата му от късогледството на Десио.

— Братовчеде — заговори воинът търпеливо, — би било хубаво да пратим съобщения още днес, признавам. Но не бива да бързаме, преди да изберем най-подходящия момент, в който да се възползваме от знанието си. Ако използваме агентите на Мара веднага, това със сигурност ще издаде, че сме се внедрили, и ще ни лиши от предимството ни. Тези хора не са просто слуги, а мъже, които по свой начин са ревностни в своята вяроност към Акома. Като воители, сключили са мир с боговете и са готови да умрат всеки момент. Ако Мара научи, че сме ги разкрили, просто ще ги остави да правят каквото намерят за добре. Ще предпочетат да посрещнат смъртта по нейна заповед, вместо да предадат доверието ѝ. Може да се опитат да избягат и да се спасят в именията ѝ, или да се понижат с мечовете си. Ако куражът им изневери, бихме могли да намерим малко удовлетворение в това, че ще ги езекутираме, но не печелим никакво предимство за Минванаби.

Инкомо го подкрепи:

— Предвид това, че Мара има трима агенти тук, нейният Главен шпионин със сигурност ще се постарает да внедри други на тяхно място. След това ще ни се наложи ново дълго издирване, докато хванем новите престъпници.

— Нека да не правим никакви открити ходове до есента — каза Тасайо. — Дотогава мога да прехвърля достатъчно наши воители, за да имаме добър шанс срещу армията, която Ксакатекас и Акома ще хвърлят срещу номадите. През цялото лято Мара ще трябва да се чуди какъв ще е съдбоносният ни ход. Ще лежи будна нощем и ще се поти в тъмното, и ще праща осведомители, и няма да научава нищо. Дали се опитваме да свиет зърнените ѝ пазари, ще се пита. Дали се вестваме

между нея и потенциалните ѝ съюзници в Съвета? Дали ще направим набези над складовете ѝ по границите, когато финансите ѝ се окажат уязвими? Нека си въобразява хиляда възможности и да се терзае над всяка една от тях.

Тасайо се наведе напред, кехлибарените му очи пламтяха.

— А после, след жътвата, когато се е изтощила от тревоги и е натоварила до краен предел безполезните си шпиони, ще ударим. — Братовчедът Минванаби плесна с ръце. — Кейоке загива, с цял отряд от най-добрите войници на Мара — може би и Първият ѝ ударен водач, Люджан, също пада. Домакинството на Акома остава без способни военни и който и оцелял офицер да повиши Господарката да носи перата, ще трябва да приеме пост, за който е неопитен. Войските, служили под един и същи командир трийсет години, неизбежно ще са объркани. — Тасайо погледна Десио в очите; беше самото възплъщение на увереност. — Е, братовчеде, да предположим, че тогава всеем още повече объркване сред Акома? Да предположим, че призивът за Достари пристигне от Висшия съвет още преди пепелта на Кейоке да е изстинала?

Очите на Десио блеснаха. Макар да знаеше плана наизуст като молитва, повтарянето му сега заличи и последните му съмнения. Гневът му се уталожил и докато наблюдаваше господаря си, Инкомо оцени проникателната манипулация на Тасайо. Когато се съмняваше, Десио ставаше нестабилен, опасен за дома си, защото действаше по импулс. Клетвата, дадена на Червения бог при въздигането на младия Господар, бе истинско бедствие. Но като майстор тактик, Тасайо смяташе да превърне грешката в победа. Не за първи път Инкомо се запита защо боговете не са разменили бащите на двамата братовчеди, тъй че наистина гениалният мъж да носи мантията на владетел вместо този, който в най-добрия случай можеше да мине за способен.

Десио надигна едрото си туловище и от гърдите му изригна кикот.

— Братовчеде, ти си гениален! — избълва задъхано между пристъпите. — Гениален!

Тасайо наведе скромно глава.

— Правя всичко възможно заради твоята чест, милорд, и за триумфа на Минванаби.

Лятото дойде и мострите коприна на Акома всяха смут на всички пазари в търговските райони на юг. Търговските агенти на северните гилдии бяха напълно изненадани. Вече не можеха да продават понискокачествените си стоки на юг на високи цени. Търговете бяха триумф за Акома и предмет на обсъждане във всеки клан нашир и дълж в Цуранската империя. След като бе осигурил достатъчно поръчки, за да затрупа с работа чо-джа за пет години, Джикан едва се съдържаше да не затанцува в присъствието на господарката си. С един удар монетните запаси на Акома от изтънели до критична граница станаха изобилни. От заможен дом без големи ликвидни средства Акома се беше превърнала в една от най-богатите фамилии, с достатъчно парични резерви, за да осуети всяка заплаха от страна на враговете.

Мара се усмихна на въодушевлението на своя хадонра. Победата на пазара на коприна беше планирана отдавна, но тя не можеше да отдели време, за да се порадва на спечеленото с много труд състояние. Само час след като пристигна вестта от търговете друг вестносец донесе свежа новина. Южният ѝ съсед, Джиду от Тускалора, молеше за аудиенция, вероятно за да иска от Акома васална опека, за да спаси дома си от неизплатим дълг.

Това предизвика суматоха в имението. Всички старши съветници на Акома се събраха с Мара, за да се срещнат с лорд Джиду в голямата зала. Зад подиума ѝ застана почетна гвардия с церемониална броня. С Някоя от дясната ѝ страна и Кейоке и Люджан отляво, Господарката спазва полагащите се формалности, докато дебелият Господар — великолепен в светлосиния си халат и ухаещ на най-скъпи благовония — поднесе молбата си. Някога цуранската душа на Мара щеше да ликува от гледката на падналия на колене пред нея доскорошен противник, особено след като след смъртта на съпруга ѝ Джиду се беше опитал да упражни насилие над нея все едно, че беше някое досадно момиченце. Въпреки че тя и почетната ѝ гвардия бяха нападнати от този съсед и тя за малко щеше да бъде убита, сега не изпитваше никакъв триумф от унижението на два пъти по-възрастния от нея мъж. Може би бе съзряла през последната година. А и чуждите възгледи на Кевин със сигурност я бяха променили.

Докато някога щеше да види само славата, спечелена за Акома, сега не можа да ѝ убегне омразата в подпухналите очи на лорд Джиду, докато той ѝ поднасяше смирено почитанията си. Не можеше да запуши ушите си за нотките на гняв в гласа му, нито напълно да се освободи от чувството си за вина заради бремето на срама, с което той сам се бе натоварил. Със сковани рамене и с пламнали от безсилие очи лорд Джиду призна зависимостта си от благоволенieto на Акома.

Мара почти съжали, че не може да насочи този развой на събитията към друго решение: да позволи на Джиду да възвърне честта си чрез щедростта на Акома и така да спечели неговата благодарност и верен съюз. Докато Джиду изричаше през зъби последната си фраза, я измъчваше обвинението на Кевин от последната сутрин, в която го беше видяла: „Всички ли цурански благородници сте толкова жестоки?“

Но пък снизходителността по отношение на лорд Джиду щеше да е опасна. В машинациите на Великата игра милост можеше да бъде въздавана само от несъкрушимо силните. У малките или слабите тя се приемаше за слабост. Владетелят на Тускалора можеше да е небрежен по финансовите въпроси, но имаше силни воители и дарба на полеви стратег. Предвид склонността му към щедро пилеене на пари верността му твърде лесно можеше да бъде спечелена от враг, а Мара не смееше да остави такава заплаха на южните си граници без внимание. Като неин васал Джиду не можеше да склучи никакъв съюз без утвърждаването му от Акома. Честта на дома му щеше да е поверена в ръцете на Мара и нейните наследници. Суверенитетът му щеше да е ограничен до такава степен, че той нямаше да може дори да се пониже с меча си без нейното разрешение да умре.

— Сключваш тежка ѝ опасна сделка, лейди Мара — предупреди владетелят на Тускалора. Ако домът Тускалора бъдеше сведен до пионка за амбициите на Акома, неговият клан и приятелите му от партията на Жълтия цвят щяха да са по-малко склонни да преговарят с нея заради господството на Акома над един от хората им.

— Великата игра е опасно начинание — отвърна Мара. Думите ѝ не бяха празна баналност. Аракаси непрекъснато я държеше в течение за обратите в политиката. Ако назрееше действие на клан или партия срещу фамилията ѝ, тя щеше да чуе за това достатъчно рано. Сърцето ѝ можеше да е раздвоено по отношение на Джиду, но изборът ѝ

оставаше пределно ясен. — Избирам да приема клетвата ти, лорд Джиду.

Владетелят на Тускалора наведе глава. Перлените украшения по Дрехите му дръннаха, щом коленичи покорно, за да изрече официалните слова. Мара даде знак и Люджан пристъпи напред от редицата, с безценния метален меч на предците ѝ в ръце. Отпусна бляскавото острие върху наведения врат на Джиду и Господарят изрече васалната си клетва с дълбок и дрезгав от едва сдържаната омраза глас и стиснал юмруци в безсилен гняв. Довърши последната фраза и стана.

— Господарке. — Произнесе думата все едно, че вкусваше отрова. — Моля за позволения ти да се оттегля.

Мара обаче инстинктивно се въздържа да даде позволения си. Лицето на лорд Джиду почервения, а воините от почетната му гвардия се напрегнаха. Тя бързо претегли необходимостта да прояви хладнокръвие спрямо желанието си да облекчи унижението му и каза:

— Един момент, Джиду. — Той я погледна недоверчиво и Мара се постара да обясни. — Акома се нуждаят от съюзници, не от роби. Забрави яда от победата ми, присъедини се към мен с охота и двете ни фамилии ще спечелят от това. — Заговори като на доверен приятел. — Лорд Джиду, моите врагове нямаше да се отнесат толкова благосклонно към теб. Господарят на Минванаби настоява за Тан-джин-ку от васалите си. — Думата беше древна и означаваше абсолютно васалство, даващо на върховния господар власт над живота и смъртта на членовете на подчинения дом. Ако се беше закълел по правилата на Тан-джин-ку, Джиду щеше да бъде не само васал на Мара, а на практика неин роб. — Брули от Кехотара отказа да продължи тази унижителна служба на Минванаби, когато наследил поста си, и поради това Десио му отказва много от протекциите, които Кехотара са познавали от десетилетия. Брули страда, защото иска да създаде впечатление за независимост. Аз не те позоря, като искам живота на всички твои поданици, Джиду.

Той призна правотата ѝ с отсечено кимване, но ядът и унижението му не намаляха. Положението му не беше завидно — да зависи от милостта на жена, която се беше опитал да убие. Но искреността в тона ѝ го накара да се заслуша.

— Аз ще действам в изгода на нашите два дома — продължи Мара, — но ти ще продължиш да ръководиш ежедневните дела на

именията си. Приходите от реколтите чоча-ла ще си остават в хазната на Тускалора. Домът ти няма да плаща никакви данъци на Акома. Нищо друго няма да искам, освен честта на Тускалора да служи на честта на Акома. — Сети се как би могла да смекчи гнева на този свой враг и добави: — Вярата ми в честта на Тускалора е такава, че ще поверя на войските ти защитата на южните ни граници. Всички стражи и патрули на Акома ще бъдат оттеглени от границата между земите ни.

Лицето на Кейоке не трепна, но той се почеса с палец по брадичката в стария таен код за предупреждение.

Мара го успокои с лека усмивка и пак се обърна към лорд Джиду.

— Виждам, че не вярваш, че между нас може да съществува приятелство. Ще ти покажа добрите си намерения. За да отпразнуваме своя съюз, ще издигнем нова молитвена порта на входа на имението ти, в прослава на Чочокан. Това ще бъде последвано от дар от сто хиляди центурии, които да изчистят дълговете ти, тъй че доходите ти от тазгодишната жътва да може да бъдат използвани за благо на имението ти.

Очите на Накоя се разшириха, щом чу сумата — беше петина от приходите, очаквани от копринения търг. Въпреки че Мара можеше да си позволи такава щедрост, почетният дар щеше значително да се отрази на резервите на Акома. Джикан със сигурност щеше да се вбеси, когато Господарката му заповядаше да прехвърли сумата на владетеля на Тускалора.

Джиду се взираше в лицето на Мара. Но колкото и да се взираше, не видя нищо, което да издава, че си играе с него. Думите ѝ бяха изречени искрено. Сломен, той успя само да промълви:

— Милейди Акома е щедра.

— Милейди Акома иска да е честна — поправи го Мара. — Един слаб съюзник е разход, не придобивка. Върви си и знай, че изпаднеш ли в нужда, Акома ще се отзове на призива ти, както и ние очакваме ти да зачетеш нашите приживи. — И милостиво му даде позволенията си да се оттегли.

Вече не ядосан, а дълбоко озадачен от този неочакван обрат на съдбата, Джиду от Тускалора напусна.

След като и последният от воините му излезе с маршова стъпка, Мара потърка уморените си очи и се наруга наум. Месеци бяха

минали, откакто бе изпратила Кевин да надзирава работниците, които разчистваха горите. Все още спеше лошо нощем.

— Моя прекрасна господарке, позволи ми да те похваля за ловкото ти справяне с това особено зло псе — каза Люджан с почитителен поклон. — Лорд Джиду вече е добре стегнат с нашийника и може само да джавка и да се дърпа, но няма да смее да хапе.

— Поне вече няма да ни трябват войници да пазят ден и нощ онзи проклет мост за нийдра — отвърна Мара.

За изненада и на Люджан, и на Мара Кейоке избухна в буен смях — нещо неவிждано и нечувано.

— Какво ти става? — попита Мара.

— Решението ти да оголиш южната ни граница ме притесни, господарке. Докато не осъзнах, че след като няма да ни се налага да патрулираме участъка на границата ни откъм Тускалора, сме освободили няколко отряда, с които да подсилим по-критични за отбрана места. А без повече притеснения от север лорд Джиду може да осигури по-бдителна защита по други фронтове. По същество спечелихме хиляда воители, които да бранят едно по-голямо име.

Накоя се намеси.

— А с твоя щедър дар, дъще, Джиду може да си позволи да осигури на хората си подходящо снаряжение, както и да призове свои роднини, за да подсили армията си.

Мара се усмихна.

— Което ще е и моята първа, въъ... „молба“ към новия ми васал. Воините му са добри, но броят им е недостатъчен за нуждите ни. Щом Джиду се съвземе от наранената си гордост, ще го „помоля“ неговият Боен водач да обсъди с Кейоке най-добрите начини да защитим общите си интереси.

— Баща ти щеше да се гордее с далновидността ти, лейди Мара. — Кейоке се поклони почитително. — Трябва да се върна на дежурството си.

Мара му даде разрешение да напусне. Щом Кейоке излезе, Люджан се обади:

— Всички воители ще пият за здравето ти, прекрасна господарке. Обаче... Обаче може би ще е добре да назначим патрул да пази лорд Джиду да не се катурне с главата надолу от носилката си и да си счупи черепа на път за дома.

— Защо? — попита учудено Мара.

Люджан сви рамене.

— Пиенето може да обърка равновесието и на най-добрия мъж, господарке. Джиду миришеше все едно, че се е наливал от заранта.

Мара повдигна вежди.

— Можа да го надушиш през толкова парфюм?

— Не ти трябваше да опираш гол меч на голия му врат, господарке.

Мара се разсмя, но веселието ѝ не, продължи дълго. Тя освободи почетната си гвардия и се оттегли в кабинета си с Накоя.

След бракосъчетанието си с Бунтокапи не изпитваше желание да се задържа задълго в голямата зала, а след като червенокосият мидкемиец беше далече, не намираше утеха и в усамотението. Ден след ден се заравяше в счетоводните сметки с Джикан, обсъждаше клановите политики с Накоя или си играеше с Аяки, чието поредно увлечение бяха дървените войничета. Но дори когато седнаше на лъснатия под на детската стая и редеше войски за сина си — който играеше ролята на Господаря на Акома и редовно разгромяваше армии от врагове Минванаби — не можеше да избяга от реалността. Десио и Тасайо можеше да умират хиляда пъти на пода на детската, жертви на кръвожадната детинска радост на Аяки, но най-вероятно тъкмо момчето, което в играта съкрушаваше враговете си, щеше да бъде дадено на Червения бог, жертва на интригата, хвърляща сянка над дома ѝ.

Когато не мислеше със страх за враговете си, се опитваше да се разсее от сърдечните си терзания. Накоя я уверяваше, че времето ще облекчи страстите ѝ. Но дните минаваха и прахта на сухия сезон се вдигаше на облаци, щом подкараха тазгодишните отредени за клане нийдра на пазара, а Мара продължаваше да се буди нощем, изпълнена с копнеж по мъжа, който я бе научил, че любовта може да е нежна. Липсваше ѝ близостта му, странните му мисли, а най-вече интуитивният му усет в онези моменти, когато тя най-много се нуждаеше от съчувствие, но беше твърде горда, за да го покаже.

Готовността му да дава сила и добротата му бяха като животворен дъжд за пресъхналото ѝ от грижи сърце. Проклет мъж. Беше я хванал в капана си по-жестоко от всеки враг. И може би в това отношение Накоя беше права. Той беше по-опасен за дома ѝ от най-

злите ѝ противници, защото по някакъв начин бе проникнал през най-личната ѝ защита.

Мина седмица, после още една. Мара прати вест на царицата на чо-джа и тя я покани да обиколи пещерите, където майсторите на коприна се трудеха усърдно, за да изпълнят тържните договори. Един работник я придружи през кошера до нивото, където бояджии и тъкачи превръщаха ефирните като паяжина нишки в плат. Тунелите бяха сумрачни и прохладни. Винаги когато посещаваше кошерите, Мара имаше чувството, че пристъпва в друг свят. Покрай нея пробягваха работници чо-джа, забързани по задачите си: въпреки сумрака никога не се блъскаха. Мара никога не усещаше нещо повече от лек допир, докато мълниеносно движещите се същества се провираха през най-тесните проходи.

Залата, където се предеше коприната, беше просторна, но ниска и Мара вдигна ръка да се увери, че нефритените игли, задържащи косата ѝ, няма да закачат тавана.

Придружителят ѝ чо-джа спря, махна с един от предните си крайници и обясни:

— Работниците, излюпени за предене, са специализирани.

Мара огледа множеството лъскави хитинови тела, изгърбени над преспи сурови копринени нишки. Имаха подобни на гребени издатъци малко зад предните си щипци и нещо като допълнителен пръст над онова, което по функция наподобяваше човешкия палец. Стояха изгърбени на задните си крайници, докато предните разчепкваха тъничките нишки. След това с работа се заемаха средните крайници и с вихрени движения запридаха нишките. Получените конци се изтегляха от залата през процеп в стената в друга пещера, където над димящи казани се трудеха бояджиите. След като минеха през казаните, конците отиваха в друга пещера, където малки крилати женски чо-джа пърхаха енергично във въздуха, за да ги изсушат. Процесът свършваше в просторна зала със сводест таван и прозорци, които напомняха на Мара за храма на Лашима в Кентосани. Тук тъкачите правеха най-фините платове в империята.

Гледката бе омагьосваща. Тук, където цуранският протокол нямаше голямо значение, Мара се държеше като момиченце и тормозеше придружителя си с въпросите си. Опипваше с пръсти готовия плат и се възхищаваше на цветовете и шарките. После, преди

да се е усетила, спря пред топ плат, изтъкан в кобалт и тюркоаз, с фини шарки в ръждивокафяво и охра. Неволно си представи как тази тъкан би откроила червената коса на Кевин. Усмивката ѝ бързо се стопи. Изведнъж ярките коприни сякаш изгубиха блясъка си.

— Искам да се върнем и да се сбогувам с царицата ви — каза Мара.

Придружителят чо-джа се поклони смирено. Мисловните му процеси се различаваха от човешките и съществото не смяташе, че промененото ѝ желание е израз на невежливост или грубост.

Колко по-простичък бе животът за един работник чо-джа, помисли Мара. Грижеха се единствено за настоящето, потопени в непосредствеността на мига и водени от волята на своята царица, чийто интерес бяха нуждите на кошера. Тези лъскави черни същества преживяваха дните си необезпокоявани от хилядите терзаещи нужди, на които беше подвластна човешката плът. Със завист за душевния им мир се запровира обратно през гъстото множество към залата на царицата. Днес, за разлика от всеки друг път, не я измъчваше любопитство. Не гореше от нетърпение да измоли царицата да ѝ разкрие тайната на предачите на коприна, нито щеше да отправи обичайната си молба да посети детските, където новоизлюпените малки чо-джа залитаха непохватно на крачетата си, за да направят първите си стъпки.

Придружителят ѝ я поведе към свързката на два главни прохода и тъкмо да завият надолу към най-дълбокото ниво, където беше залата на царицата, един воин с пернат шлем вдигна преден крайник, за да ги спре. Озовала се пред острия като бръснач хитинов ръб, с който чо-джа можеха да боравят като с втори меч, Мара веднага спря, въпреки че ръбът беше извърнат настрани под ъгъл в знак на приятелство. Не знаеше защо я спират. Чо-джа не мислеха като индивиди: реагираха според ума на своя кошер, а съзнанието, което ръководеше тази колективна цел, беше на царицата. Реакциите на чо-джа бяха плашещо бързи и настроенията им можеше да се променят внезапно.

— Господарке на Акома — заговори с напевен тон воинът чо-джа и клекна в същия поклон, който щеше да поднесе на царицата си. Перата на шлема му се люшнаха. Беше Лакс'л, Бойният водач на кошера.

Успокоена, че намеренията му не са враждебни, Мара се отпусна и попита:

— Какво желае от мен царицата ви?

Лакс'л се изправи и се изпъна като статуя: изглеждаше нереален сред суматохата на работниците, преминаващи покрай тях.

— Царицата не желае нищо от теб. Пожелава ти най-добро здраве. Изпрати ме да съобщя, че от имението ти е пристигнал вестоносец с важна новина. Чака пред кошера.

Мара въздъхна. Утрото ѝ трябваше да е свободно от ангажименти. Беше насрочила срещите си за следобеда, когато трябваше да прегледа продажбите на нийдра с Джикан. Какво ли беше станало?

— Трябва да се върна да разбера какво се е случило — каза със съжаление Господарката на Акома на Лакс'л. — Моля, предай извинението ми на царицата.

Бойният водач на чо-джа сведе глава.

— Царицата те поздравява и изразява надеждите си, че новината, която те очаква, не съдържа нито дума за нещастие. — Щракна с преден крайник на работника придружител и докато Мара се усети, вече я бяха обърнали и я водеха към горните тунели.

Щом излезе, присви очи срещу слънчевата светлина и видя перата на двама офицери между робите, които чакаха с носилката. Единият беше Ксалчи, младши офицер, наскоро повишен от Кейоке за храбростта му при охраната на керван. Другият, с дългите пера, можеше да е само Люджан. Изненадана, че е трябвало той лично да донесе съобщението, а не по-низш слуга или робът ѝ куриер, Мара се намръщи. Вестта, която я очакваше, нямаше да е подходяща за неблагоприятни уши. С разсеяна вежливост тя освободи придружителя чо-джа и забърза към Ударния водач, който вече крачеше енергично към нея.

— Господарке. — Люджан се поклони, след което я хвана под ръка и я поведе през гъстия поток работници чо-джа, влизащи и излизащи от кошера. В мига, в който излязоха на открито, но достатъчно далече, за да не бъдат подслушани от робите при носилката, заговори: — Господарке, имаш посетител. Джиро от Анасати. В момента е в Сулан-Ку и чака да му пратиш вест. Баща му,

Текума, го е пратил да обсъдите твърде деликатен въпрос, който не може да бъде доверен на обикновен вестносец.

Мара се намръщи още повече и нареди:

— Върни се и прати вестносец до града. Ще се видя с Джиро веднага.

Люджан я отведе до носилката. Помогна ѝ да се настани и се поклони. След това затича по пътя към имението. Носачите вдигнаха носилката на раменете си, Ксалчи поведе малкия отряд войници, дошли като неин ескорт, и кортежът потегли подир Люджан.

— Побързайте — заповяда Мара иззад завеските. С усилие прикри тревогата в гласа си. Преди брака ѝ с Бунтокапи от Анасати този древен дом беше вторият враг на Акома след Минванаби. А след като тя бе уредила смъртта на съпруга си, фамилията имаше още по-голямо основание да я мрази. Само Аяки, син на Бунто и внук на лорд Текума, въздържаше двата дома от открит конфликт. Но нишката, която крепеше този съюз, беше съвсем тънка. По най-малкия повод Текума можеше да пожелае премахването ѝ, за да може да се наложи като регент на Акома, докато Аяки навърши възраст, за да приеме титлата Господар.

„Твърде деликатен въпрос“ дори за обвързан с клетва вестносец едва ли щеше да е добра новина. Усети познато стягане в стомаха. Никога не беше подценявала способността на враговете си да кроят заговори, но липсата на каквато и да е открита заплаха в последно време опасно я беше доближила до самодоволството. Мара се подготви за труден разговор. Щяха да ѝ трябват петстотин воители, снаряжени и в готовност, и дванайсет души почетна гвардия в залата, където щеше да приеме Джиро. По-малко щеше да го оскърби.

Отпусна глава на възглавничките, изпотена в тънките си коприни. Влудяващо, непрекъснато, докато планираше неща, от които можеше да зависи животът ѝ, мислеше за един роб, който в този момент стоеше под горещата слънчева светлина и ръководеше мъжете, които сечаха дървета и градяха стобори, шест дъски от греда до греда и на височина до рамото на висок воин. Полята за нийдра бяха почти довършени, съвсем навреме, за да се угоят телетата за късните есенни пазари. Мара изтри нервно потта от челото си. Достатъчно други неща имаше на главата, за да мисли и какво ще прави с Кевин, след като работата по новите пасища приключи. Може би щеше да го продаде...

Но умът ѝ се задържа на тази идея само за миг, преди да реши, че трябва да му намери някоя друга задача, с която да го държи далече.

Мара зае мястото си пред прага на къщата. Първата съветничка до нея изглеждаше неловко с пищния халат и изящните накити. Макар да се радваше на властта, която ѝ даваше постът ѝ, в някои отношения Накоя открито предпочиташе задълженията си на дойка. Представителното облекло беше едно от тях. Ако Мара не беше толкова изнервена, сигурно щеше да се усмихне при мисълта за недоволството на старата ѝ слугиня от суетенето и грижите на момичетата, които самата тя трябваше да понася непрекъснато под неуморните настоявания на Накоя. Единственият отдих, който бе получила, беше по време на послушничеството ѝ в храма на Лашима. Онези дни, с тяхната спокойна простота и с дългите часове занимания, сега изглеждаха много далече.

Мара се огледа, за да се увери, че всичко е готово. Сред суматохата на ратаи, войници и слуги забеляза, че едно лице липсва.

— Къде е Джикан?

Първата съветничка извърна глава към нея и вдигна ръка, за да намести една разхлабена игла в косата си. Излъчваше нервност, която имаше много общо с това да те събудят от дрямка, за да поздравяш личност, на която гледаш с омерзение. Неприязънта на Накоя към Бунтокапи се прехвърляше на всички негови роднини и макар Мара да знаеше, че може да разчита на старата жена, че ще поддържа съвършено протокола, домакинството ѝ сигурно щеше да търпи киселото ѝ настроение още няколко дни след това.

— Хадонрата е в кухните, надзирава готвачите да режат само първокачествени плодове — отвърна сухо бившата дойка.

Мара повдигна вежда.

— Той е по-досаден и от тебе. Сякаш на готвача трябва да му се казва как да приготви храната. Ще даде всичко от себе си за честта на Акома.

— Аз му казах да иде да надзирава — отвърна ѝ тихо Накоя. — Готвачите може да поискат да подхвърлят на гост на Акома нещо не толкова апетитно — тяхната представа за чест е различна от твоята, дъще. — Бунтокапи не беше обичан и от кухненския персонал. Все пак

Мара бе сигурна, че главният готвач на Акома няма да посрами дома ѝ с нещо толкова дребнаво като да поднесат гнил плод на Джиро — колкото и да му се искаше да го направи.

Замисли се колко лесно бе започнала да възприема домашните си слуги като част от мебелировката. Това, че бяха негодували против жестокостта на Бунто също като нея, изобщо не ѝ беше хрумвало. Помнеше колко грубо се беше държал с тях. Слугите и кухненските ѝ работници сигурно бяха изстрадали повече и от нея през управлението на Бунтокапи и Мара, макар и със закъснение, изпита съчувствие към тях. На мястото на някое от момичетата в кухнята — или на неин брат, баща или любовник, — които ги влачеха да обслужват Бунто в леглото, тя сигурно също щеше да е изкусена да пробута на брат му остатъци, заделени за птиците джиги.

— Трябва да обръщам повече внимание на чувствата на хората си, Накоя, иначе продължавам грубостта на Бунто.

Накоя само кимна. Времето за приказки беше свършило: боядисаната в червено и жълто носилка и редиците маршируващи воители вече влизаха в двора. Мара опипа гривната от нефрит и смарагди на китката си и се постара да изглежда достолепно. Почетната гвардия на Анасати спря и воините застанаха мирно, а носачите на Джиро внимателно спуснаха носилката пред прага.

В последния възможен момент Джикан изхвърча през вратата и зае мястото си до Накоя и Тасидо, който като старши Ударен водач на Акома командваше почетната гвардия на Господарката. Мара огледа с присвити очи войниците на Анасати и съжали, че на мястото му не е Кейоке или Люджан: бойците стояха в разреден строй, който позволяваше лесно да извадят оръжията си. Не беше очаквала друго, но да се изправиш срещу такава открита готовност за враждебен акт с един престарял командващ офицер до теб беше неприятно. Старият Тасидо имаше артрит и пердета на очите. В по-добри времена вече щеше да се е оттеглил на почетна пенсия. Но силите на Акома бяха понесли твърде много жертви на варварския свят, когато измяна бе причинила смъртта на лорд Сезу, и тя не можеше да си позволи да изгуби дори един офицер. След година или две на стария мъж щеше да се даде колиба близо до реката, за да може да преживее последните си дни в мир. Но днес не можеха да се лишат от нито един меч.

Мара не беше виждала Джиро от деня на сватбата си преди близо четири години. Обзета от любопитство, но и предпазлива, тя огледа излезлия от носилката млад мъж. Беше добре облечен, но не в предпочитания от баща му натруфен стил. Халатът му беше от черна коприна, скромно обшит по пешовете с червени пискюли и изискано украсен с раковини и лакирани топчета, а косата му бе подрязана като на воин. Беше по-висок от Бунтокапи; фигурата му беше по-стройна и движенията — много по-изящни. Лицето наподобяваше майчиното му, с високи скули и високомерна уста. Четвъртитата челюст му придаваше мъжественост, но ръцете му изглеждаха нежни като на жена. Беше чаровен въпреки известната жестокост, забелязваща се около устните и очите му.

Поклонът, с който я удостои, беше саркастично съвършен.

— Добре дошъл в дома Акома — поздрави го Мара и отвърна на поклона му с хладна сдържаност, в неизказан намек, че синът на Анасати е довел в двора ѝ въоръжена свита, несъразмерна за визита на добра воля. Както ѝ се полагаше като на по-старша по ранг, изчака гостът ѝ да започне с официалната размяна на учтивости. След пауза, в която Джиро запази мълчание, очаквайки Мара да сбърка и да го попита за здравето му, гостът най-сетне каза:

— Как си, лейди?

— Добре съм, благодаря. Ти как си, Джиро?

Младият мъж се усмихна, но очите му останаха студени като на влечуго.

— Добре съм, както и баща ми, който ме изпрати. — Отпусна ръка на една от камите на колана си. — Виждам, че и ти си добре, Мара, и си станала още по-красива в майчинството си. Жалко е толкова хубава жена да овдолее толкова млада. Каква загуба.

Тонът му беше безукорно учтив, но думите му граничеха с оскърбление. Това не беше визита на помирение. Осъзнала, че поведението му се доближава до това на господар, гостуващ на свой васал, Мара надигна халата си и поведе през входа, принуждавайки го да я последва като слуга. Оставеше ли го да играе много дълго салонните си игри, щеше да се наложи да го търпи повече от следобеда. След като Текума щеше да очаква синът му да донесе колкото информация успее да изтръгне за Акома, Мара нямаше намерение да оставя на Джиро повод да се задържи през нощта.

Слугите бяха подредили подноси с лека храна и освежителни напитки в голямата зала. Мара се настани на подиума. Накара Накоя да застане вдясно от нея и даде на Джикан разрешение да се оттегли, за което той толкова копнееше. След това покани с жест Джиро да се настани удобно на възглавниците срещу нея. Мястото, което му предложи, беше подходящо за равен. При тази добронамерена проява на вежливост той нямаше да може да възрази, че Тасидо и подофицерите му ще стоят зад гърба му. Почетната гвардия можеше да застане на подиума само когато се събираха враждебни страни за преговори. След като поне външно случаят не беше такъв, охраната на Джиро трябваше да остане до вратата. Най-довереният слуга на Мара поднесе на благородния гост купа, за да измие ръцете си, и кърпа. Мара учтиво попита какво би желал да пие Джиро, като избра съвършено момента, за да задържи госта ангажиран с банални неща, и заговори преди той да е имал време и възможност да се окопити.

— След като на човек не биха му трябвали толкова много войници за визита да утеши вдовицата на брат си, допускам, че баща ти има някакво послание за мен?

Джиро се вцепени. Съвзе се бързо и със завидно самообладание и вдигна глава: Мара беше ударила здраво и право в сърцето. Беше обърнала срещу него спомена за брата, умрял, за да укрепи Акома позицията си в Играта, и също така бе намекнала, че Джиро желае да „утеши“ вдовицата на брат си по по-интимен начин, отколкото цуранският обичай намираше за приемлив, а също така — и че той не е нищо повече от ратайче на своя баща. Това беше словесният еквивалент на плесница през лицето. Погледът, отправен от сина на Анасати към нея, беше леден и изпълнен с невъобразима омраза.

Мара прикри трепета си. По пребледнелите стиснати устни на Накоя осъзна, че е направила грешка. Тя също беше подценила враждебността на Джиро. Този млад мъж я презираше със страст, неподобаваща за възрастта му. По студеното му мълчание Мара разбра, че е готов да дебне като отровната релли от блатата и да не бърза, докато не види шанса си. Нямаше да направи хода си срещу нея, докато не се убедеше, че капанът му е съвършен и победата абсолютно сигурна.

— Няма да повтарям слуховете, свързани с предпочитанията на милейди към любовници след загубата на благородния ѝ съпруг —

заговори Джиро толкова високо, че можеше да го чуят слугите зад вратата. За да наблегне колко унизителна е темата, вдигна питието си без ръката му да трепне и отпи. — И да, наистина напуснах важна търговска сделка в Сулан-Ку, за да се отбия тук по предложение на баща ми. Чул е за тайни срещи между определени членове на Съвета и е убеден, че това би могло да намеква за заговори, които застрашават интересите на неговия внук Аяки. Като регент на наследника на Акома той ти изпраща предупреждението си.

— Думите ти са празни — изтъкна Накоя с язвителността на старица, живяла достатъчно дълго, за да види много млади, поддали се на глупостта. И добави с добре усвоен, от многото години служба като дойка тон: — Тъй като нито Анасати, нито Акома няма да спечелят, ако Аяки не успее да наследи титлата, те съветвам да си по-конкретен.

Джиро кривна глава с най-лекия намек за неприязън.

— Баща ми не е в течение на тези заговори, Първа съветнице, прескъпа милейди. Съюзниците му не са говорили пряко с него, което според него би могло да се дължи на големи подкупи. Но има очи и уши на важни места и те гледат и слушат, и той поиска да научите, че фракциите, близки до Минванаби, са се срещали тайно неведнъж. Омечан са били чути да хвалят сдържаността на лорд Десио пред оскърблението на Акома, а макар те да са силни, зависимостта им от добрата воля на Минванаби във военния съюз ги кара да са предпазливи да не загубят поддръжници в момента. Не само Омечан хвалят хладнокръвното планиране на Десио, а това одобрение действа срещу интересите на наследника Аяки. Накратко, имаш малко съюзници, които да те подкрепят във Висшия съвет.

Мара махна на един от слугите да изнесе подноса с храната, която Джиро не бе докоснал. Макар да съжаляваше, че ще предизвика разочарованието на Джикан, че най-хубавите плодове в кухнята са били пренебрегнати, беше твърде напрегната, за да си угажда. Не ѝ харесваше начинът, по който шареха очите на Джиро и попиваха всяка подробност в залата на Акома, как брояха слуги и войници. Интересът му таеше жаждата на офицер във вражески лагер, който събира информация в подготовка за нападение. Джиро не беше праволинеен и открит като по-големия си брат Халеско и разсъждаваше с коварство, породено от амбиция. Мара се стремеше да разбере колко от това,

което ѝ говори, е истина и колко — преувеличение, предназначено да я сплаши.

— Това, което казваш, не е съвсем неизвестно за мен, Джиро, поне в общи линии. Определено не е било нужно баща ти да те изпрати, прекъсвайки важната ти сделка, за да ми кажеш тези неща — подхвърли тя, за да провери. — Един слуга вестоносец щеше да е достатъчен.

Джиро я погледна равнодушно и отвърна:

— Това е семеен въпрос. Баща ми иска да разбереш, че заговорът в Съвета е дълбоко прикрит и умен. Не би компрометирал източниците си, като го довери на нает вестоносец. Изпращането на обвързан с нас човек от гилдията щеше да се регистрира и наблюдаващите противници щяха да го узнаят. Десио е платил да му отворят всяка книга на гилдията в Сулан-Ку. Едно съобщение, пратено от източниците на Анасати, Щеше да е твърде очебийно. — Кривна глава с много лек намек за ирония. — Но никой не би се усъмнил, ако чичо се отбие, за да навести останалия без баща племенник.

— Дори ако прекъсне важна сделка, за да направи учтива визита на тригодишен? — намеси се вежливо Накоя.

Джиро дори не се изчерви — нещо, което изискваше завидно самообладание.

— Не сме в положението да си разменяме обвинения, както би трябвало да помни Първата съветничка на вдовицата на брат ми. Освен това какво би ни навредило, ако Десио си помисли, че си споделяме тайни? Може само да си представя какви биха могли да са те. — Погледът му към Мара съдържаше смущаваща смесица от алчност и омраза.

Мара го изгледа изпитателно и дълго и това го принуди да се почувства неловко. Фамилията му се беше отнасяла към Бунтокапи като към неудобна прибавка. Тъкмо тяхното пренебрежение към възпитанието му ѝ беше дало възможност, от която се бе възползвала без колебание. Това, че бе използвала в свой интерес неудовлетворените желания и непохватността на мъжа си, не я караше да се чувства горда, но Мара беше преразгледала ситуацията с очи, смекчени от съжаление. Знаеше, че носи цялата вина сама.

Ядосана от нападките на Джиро и по-уязвена, отколкото смееше да си признае, от намека му за Кевин, Мара реши да приключи

визитата.

— Благодаря ти за новината, че Десио компрометира търговските гилдии — ценно е да се знае. Както и за готовността на Омечан да насърчават Минванаби. Ти изпълни задължението към баща си, никой не може да го оспори. Не бих искала да те задържам от важните ти сделки в Сулан-Ку.

Джиро отвърна с най-сухата възможна усмивка:

— Освен ако не пожелаеш да остана за вечеря, за чието приготвяне слугите ти ще положат цялото си старание и умение? — Кривна глава за отказ. — Компанията ти е несравнима. Но обстоятелствата ме принуждават да откажа. Ще трябва да си тръгвам.

— Без дори да погледнеш останалия без баща племенник, когото си дошъл да навестиш? — намеси се Накоя и извърна хитрите си очи към господарката си. — Твоят гост твърде много разчита на сигурността ти, господарке, за да е толкова уверен, че слухове за това няма да стигнат до грешни очи.

Този път цветът на лицето на Джиро се промени. Но бледността му се дължеше по-скоро на раздразнение, отколкото на смут. Той стана и се поклони.

— Виждам, че регентката на наследника на Акома е научила много от киселите стари жени, които държи до себе си.

— Киселите старици държат младите необуздани мъже на мястото им много по-лесно от младите хубавици. — Мара също стана. — Върни поздравите ми на своя баща, Джиро.

Това, че младият благородник не носеше никаква титла пред името си, явно го дразнеше неописуемо. Мара го изпрати до вратата. Той се качи в носилката си, без повече да погледне към нея, и дръпна завеските в мига, в който тя приключи със задължителните пожелания за лек и безопасен път.

Щом носачите надигнаха височайшия си товар и войниците, на Анасати се строиха в колони и поеха по пътя, Накоя въздъхна с облекчение.

— Слава на боговете, че не се омъжи за този, дъще на сърцето ми. Твърде умен е.

— Не храни приятелски чувства, това поне е сигурно. — Мара се намръщи и влезе в прохладната сянка на къщата.

Накоя я изгледа пронизващо.

— Какво очакваше, след като избра по-младия му брат пред него? От първия миг, в който с Текума се споразумяхте за брака ти с Бунтокапи, това момче те намрази. Смяташе се за по-добър кандидат за титлата ти и ще носи това недоволство в себе си до последния си ден. Нещо повече, мрази те двойно, защото дълбоко в душата си те желае. Пак би те взел, стига само да го пуснеш в леглото си. — Старицата въздъхна. — Но след това пак ще те убие, дъще, защото мисля, че това момче е невъзвратимо извратено от завист.

Мара оправи измъкнал се кичур коса, а след това пусна ръката си и гривната от рядък метал на китката ѝ звънна.

— Кълна се в безумията на Лашима, колко лесно се наранява мъжката гордост! — Очите ѝ издаваха болка, която нямаше нищо общо с яда на Джиро заради това, че някога го е отхвърлила.

Накоя ѝ размаха пръст.

— Пак мислиш за лошия варварин.

— Кевин няма нищо общо с това. Защо трябваше Джиро да бие толкова път и толкова да се старае да ме предизвика само под предлог за някакви не много добре доказани тайни срещи в Съвета?

Този път Накоя я погледна изненадано.

— Господарке, няма да е зле да се вслушаш в съвета на лорд Текума — шпионите му може да не са толкова широко разпръснати като нашите, но са не по-малко надарени. Изправена си пред много голяма опасност.

Мара пренебрегна тревогата на Първата съветничка с раздражение.

— Накоя, определено имам да мисля за много по-сериозни неща и без да се натоварвам с дреболии. Ако в Съвета наистина се кроят някакви заговори, мрежата на Аракаси със сигурност щеше да ме е уведомила.

През откренатия параван падна слънчева светлина и очерта лицето на Първата съветничка като сбръчкана пародия на камея.

— Господарке — заговори тя мрачно, — разчиташ на шпионите на Аракаси много повече, отколкото би трябвало. Те са само хора. Не могат да погледнат в ума на Десио и не могат да чуят всеки шепот, който се разменя в тъмни ъгли зад затворени врати. Могат да бъдат само на едно място в един и същи момент. И като смъртни хора, може да бъдат купени или подведени.

— Накоя, тревожиш се повече от нужното. Имаш разрешението ми да се оттеглиш и да потърсиш малко душевен мир. — Докато Накоя приключваше с вдървения си поклон, Мара започна да смъква тежкия си халат. Искаше ѝ се да се окъпе и преоблече, и може би да поръча играчи, които да я разсмеят. Утрото ѝ с чо-джа изглеждаше много далечно. Ледено сдържаната враждебност на Джиро я притесняваше много повече от тревогите на Текума със Съвета. И ѝ липсваше Кевин, непоносимо. Зажадняла за близостта му до болка, тя импулсивно прати момчето куриер да доведе писар. И щом той дойде и започна поклоната си — беше натоварен с тежка чанта с кредити и таблички, — го прекъсна с жест.

— Иди до новите полета за нийдра и наблюдавай работниците. Опиши всичко, което става там, с особено внимание към червенокосия, който е старши на робите. Искам да знам всичко, което прави и казва, за да мога да преценя ефикасността на работната му група.

Писарят се поклони ниско. Не беше негова работа да оспорва волята ѝ. Но напусна озадачен от това, че Господарката се занимава с подробност, която влиза в задълженията на хадонрата. През цялото време, откакто служеше, никога не бе получавал такава необичайна поръчка.

8. ПОМИРЕНИЕ

Тасайо се усмихваше.

Изненадан от необичайното му изражение, Господарят на Минванаби загледа подозрително. След това си спомни, че братовчед му се връща от пътуване по реката и че Сулан-Ку е най-близкият град до именията на Акома, и се съвзе от стъписването си.

— Какво е станало? — попита нетърпеливо, след като братовчед му се поклони пред подиума, не големия с трона, а отрупаното с възглавнички ниво отстрани за не толкова официални поводи; когато Десио не беше длъжен по протокол да е високо над съветниците си.

До него Боен водач Ириланди без никакво негодувание чакаше да чуе мъжа, който го беше изместил във всяко отношение, освен с титлата. Тасайо беше както знатен по род, така и гениален полеви командир. Като първи помощник-командващ на Военачалника в кампанията на варварския свят беше наместник на Десио в ролята на Военен водач на клана. Според цуранската традиция службата на такъв велик пост можеше да донесе само чест на Минванаби.

— Милорд — заяви Тасайо с безукорна почит към братовчед си, — започна се.

Десио се напрегна в очакване. Вдъхновен от примера на братовчед си, се беше заел да упражнява военните традиции. Талията му вече не беше толкова отпусната, а месестото му лице беше изгубило детинския си вид. Усърдните упражнения с меча бяха подобрили уменията му до степен, в която на партньорите му не се налагаше грубо да се откриват, за да позволят на Господаря да победи. Десио вече не изглеждаше комично, облечен в броня за церемонии. Постарите слуги си шепнеха, че момчето изглежда почти толкова добре като баща си в младостта му, и може би дори още по-мъжествено.

Физическата сила не беше единствената придобивка на Десио. В отсъствието на Тасайо той беше наложил успешно правата си като Военен лидер на клана Шоншони, първата публична стъпка към

възстановяването на престижа, изгубен със смъртта на баща му. По-самоуверен от когато и да било, Десио се изправи в цял ръст. Следобедното слънце от прозорците на тавана обля със светлина раменете му и скъпоценните украшения по него заискриха.

— Кажи ми подробностите!

Тасайо връчи шлема си на чакащия слуга, разроши сплъстената си от пот коса и започна да развързва ръкавиците си, докато говореше.

— Отново имаме вести от клана на Мара. — Двама слуги притичаха и единият наля вода от кана в купата в ръцете на другия. Без да спира да говори, Тасайо изплакна ръцете и лицето си, след което трети слуга го избърса. — Смятат пълното унищожение на дома на Мара за трудно начинание, но също тъй не са склонни да си навлекат нашия гняв — в случай че успеем.

Слугата сгъна мократа ленена кърпа и излезе, а от сянката на нишата до възглавниците на Десио Инкомо изпъна напред съсухрената си ръка.

— Милорд, точно както твърдеше Брули от Кехотара.

С необичайно спокойствие Десио позволи на Първия си съветник да продължи.

— Кланът Хадама е политически раздробен. Толкова са скарани помежду си, че така и не могат да свикат военен съвет. Ще се стараят да не се карат с клана Шоншони, но трябва да сме внимателни. Не бива да ги поощряваме да се обединят. Допускам, че в разгара на кризата биха могли да оставят настрана различията и да се притекат на помощ на Мара, стига тя да може да се позове на честта на клана убедително. Трябва да се постареем да не им даваме такъв повод, за да не се изправим срещу цял клан. Би се наложило да призовем на своя страна клана Шоншони.

— Всякакъв конфликт от такава величина ще предизвика намесата на Събранието на магьосниците — изтъкна Тасайо. — Кое то ще е пагубно. Тъй че ще действваме предпазливо, а след като Мара и синът ѝ умрат, Хадама ще цъкнат с езици, ще изкажат съжаленията си и ще продължат да се занимават с техните си неща, нали?

Десио вдигна ръка за тишина и помисли.

Инкомо съдържа подтика си да предложи съвет, зарадван от новооткритата зрялост на господаря си. Влиянието на Тасайо се бе оказало дар от боговете, защото младият Господар, изглежда,

започваше да става увереният, решителен водач, неவிждан в голямата зала на Минванаби от управлението на дядо му.

Вече добил усет за нюансите, Господарят предположи:

— Значи си определил момента, в който да задействаме първата част от капана си?

Тасайо отново се усмихна, широко и бавно като прозявка на саркат.

— По-скоро, отколкото предполагах. Но не толкова бързо, колкото бих искал. Чрез шпионите на Акома трябва да се пусне „новината“, че се готвим да нападнем проклетите им товари с коприна.

Десио кимна.

— Логичен избор. Достатъчно пострадахме от хаоса, причинен от изненадващото им включване в копринения търг. Съветниците на Мара лесно ще повярват, че готвим набег, за да си възвърнем отчасти изгубеното богатство и да намалим нечестно спечелените им доходи.

Тасайо разтри стегнатата си допреди малко от връзките на ръкавицата китка. Но дори това да издаваше нетърпение, гласът му си остана съвсем спокоен.

— Дали да ги известим, че „разбойници“ ще нападнат кервана, тръгнал по крайречния път за Джамар?

Някога Десио щеше да закима нетърпеливо. Сега се намръщи съсредоточено.

— Само пешаци няма да са достатъчни. Гледай да създадеш впечатлението, че държим в готовност и лодки. Ако хадонрата на Мара прехвърли товара на баржа, нека знае, че ще ги нападнат речни „пирати“.

— Разбира се, милорд! — На Тасайо вече не му се налагаше да се преструва, че предложението е ново за него. — Такава тактика ще принуди Кейоке да изпрати силно охраняван лъжлив керван по главния път, докато той лично придружава малка и бързо подвижна група фургони през земите на Тускалора.

— Къде ще го хванем? — попита Десио напрегнато.

Тасайо даде знак на роба куриер, който на свой ред повика адютанта, чакащ извън залата. Воинът влезе, понесъл голям пергаментов свитък. Направи полагащия се нисък поклон пред Господаря, след което пусна свитъка на пода и двама слуги притичаха да го разгънат.

Тасайо извади меча си и с кратко премерено движение посочи лъкатушещата синя линия, която изобразяваше руслото на река Гагаджин.

— След като фургоните минат през Сулан-Ку, Мара ще ги прати на юг по Големия крайречен път или да слязат с баржи надолу по реката. Ще привлече много внимание върху този лъжлив керван, тъй че няма да рискува истинските й товари да минават през гористите земи на изток от владенията й. Твърде близо е до фалшивия товар. — Мечът му драсна през реката, предлагаща главния търговски маршрут през средата на империята. На изток и запад по-главните пътища бяха нарисувани с червени линии. — Тук — каза Тасайо и мушна с меча си една по-тънка линия, криволичеща на юг от границата на Акома. — Кейоке със сигурност ще прекоси на юг през земите на Тускалора и ще мине през подножията на планината Киамака. Ще се запъти към делтата северно от Голямото блато и ще продължи пряко за Джамар, портала към южните пазари.

Надвесен над картата, Десио отгатна намерението му.

— Ще нападнеш в подножията?

Тасайо потупа с върха на меча си един лъкатушещ завои на пътя.

— В този тесен проход. Навлязат ли в него, силите на Кейоке може да бъдат запушени в двата края и с благословията на Червения бог нито един воин на Акома няма да оцелее.

Десио потупа с пръст пълните си устни.

— Но Мара може да задържи Бойния водач при себе си. Какво ако вместо Кейоке изпрати Ударен водач Люджан?

Тасайо сви рамене.

— Мара е доказала прозорливост в търговията, но в битка трябва да повери командването на друг. Изборът й, освен Кейоке и Люджан, е един полусляп стар Ударен водач, който скоро ще се оттегли в пенсия, и други двама, наскоро повишени. Ще направи единственото разумно нещо: изпраща доказаните си офицери с двата кервана и разчита на грубата сила на своите съюзници чо-джа да защитят домашните й имения.

Все пак Десио не беше удовлетворен.

— Можем ли да уредим „злополука“ и за Люджан?

Тасайо се замисли.

— Трудно. Войниците на Мара ще очакват неприятност и дори опитен наемен убиец едва ли ще може да се доближи до командира им.

— Освен ако... — Десио се надигна и клекна на стъпалото над картата. Присви очи с престорена съсредоточеност и каза: — Ами ако нагласим нещата така, че нашият млад Ударен водач да се притече на помощ на командира си?

Очите на Тасайо се разшириха.

— Какво имаш предвид, милорд?

Доволен, че е изненадал братовчед си, Десио подпря брадичка на кокалчетата на свитите си пръсти.

— „Разкриваме“ един от шпионите на Акома, изтезваме го достатъчно, за да го убедим, че сме сериозни, а през това време се хвалим за капана си — дори ще му кажем къде ще се случи. След това, в момента, в който Кейоке не може да бъде отзован, ще му позволим да избяга.

Лицето на Тасайо остана безизразно.

— И той ще избяга при Акома. — Точен в движенията си както винаги, прибра меча си в ножницата. Изщракването на плоското острие отекна в полупразната зала.

— Някъде тук — продължи Десио и се измести, за да докосне с палеца на крака си линията на крайречния път, — южно от Сулан-Ку, нашият избягал шпионин ще срещне Люджан и неговия керван. Дотогава Ударният водач на Акома вече ще се стряска от всеки звук, очаквайки нашата закъсняла засада. Щом чуе, че истинската ни цел е Кейоке, ще обърне войската си и ще забързат надолу по реката, за да му се притекат на помощ. — Десио завърши самодоволно: — Докато дойде помощта, Кейоке ще е мъртъв, а нашите хора — на позиция да ударят в засада войската на Люджан.

Тасайо присви устни, без да крие сериозното си съмнение.

— Смятам, че планът е малко прекалено дързък, милорд. Премахването на Кейоке с малкия му отряд не би трябвало да представлява проблем, но Люджан ще командва цели три дружини от по сто, сто и двайсет мъже.

Десио махна пренебрежително с ръка.

— В най-лошия случай Люджан ще се окаже прекалено труден противник и ще се оттеглим. Кейоке вече ще е мъртъв, а най-вероятният нов Боен водач на Акома — опозорен от проваления опит

да го спаси. Освен това — Десио вдигна пръст за повече тежест — с малко късмет бихме могли с един удар да премахнем единствения друг способен полеви командир, с когото разполага кучката Акома. Рискът си заслужава.

— Милорд... — понечи да възрази Тасайо.

— Направи го! — извика Десио, отхвърляйки предпазливостта на братовчеда си. След това повтори заповедта си с целия си господарски авторитет: — Направи го, братовчеде.

Тасайо наведе глава в поклон, обърна се и напусна. Адютантът, който бе донесъл картата, побърза да го догони, а Десио се обърна към Инкомо.

— Следващия час ще се упражнявам с личната ми охрана. След това ще се изкъпя. Предай на хадонрата слугините да са готови. След това ще вечерям.

Без да го интересува, че е унизил Първия съветник с нареждания по-подходящи за личен слуга, Господарят на Минванаби се изправи. Робите се засуетиха да оправят смачканите възглавници и да изнесат подносите с хвърлените обелки от плодове. Боен водач Ириланди, с шлема си, увенчан с оранжеви пера, последва господаря си извън залата. Инкомо ги гледаше с присвити очи. Щом вратите се затвориха с трясък и останаха само роби и слуги, той наведе сбръчкания си врат и огледа картата, все още изпъната на пода до подиума, смачкана там, където Господарят беше стъпвал по нея. Инкомо слезе по стъпалата, застана като блатна птица, с единия крак в провинция Лаш, а другия вдигнат над границата на Хокани, и поклати рязко глава.

— Ако Люджан е глупак, нашият господар е гений — разсъди на глас. — Но ако Люджан е гений... — Загледа се в картата и промърмори: — Виж, ако вироглавият ни млад господар благоволи да се вслуша, бих...

— Виждам няколко проблема — намеси се отривист глас.

Сепнат от безшумното връщане на Тасайо, Инкомо вирна брадичка.

— Обясни.

Тасайо посочи.

— Дойдох за картата.

Инкомо се отдръпна от пергамента все едно, че стъпваше по яйца, а Тасайо махна с ръка и адютантът коленичи да навие картата.

Първият съветник чакаше търпеливо.

— Какво би могло да се обърка ли? — заговори откровено Тасайо, взе навитата карта и небрежно я пхна под мишницата си. — Дързостта на братовчед ми му прави чест като водач на клана. Само че твърде много зависи от това дали събитията ще протекат така, както желаем ние. Опитът ме е научил, че е благоразумно да си подготвен за най-лошото.

— Значи очакваш двойният набег да се обърка — подхвърли Инкомо; ловко намекваше за провал, пред който Тасайо щеше да предпочете смъртта.

Тасайо вдигна светлокафявите си, премрежени от черни мигли очи и го изгледа безмилостно.

— Няма да мога да остана и да поведе този набег, за да гарантирам, че всичко ще мине както трябва. Все пак казват, че битките се печелят и губят преди да се пусне първата стрела. Акома със сигурност ще претърпят загуби. Ще прекарам последните си часове, преди да тръгна за Достари, в подготовка за всяка невъобразима случайност и нашият Боен водач ще получи възможно най-подробни указания. Ириланди е приятел с Кейоке от детинство и познава нрава му. Би трябвало да може да предвиди какво ще предприеме Кейоке в отговор на действията ни. Ако му дам подробни указания за всеки вариант, ще го победи.

Инкомо настръхна. Тасайо изпитваше съмнение в способностите на Ириланди. Но пък критиката беше уместна за доскорошния първи помощник-командир на Военачалника, помисли. Първият съветник, докато Тасайо и адютантът му напуснаха с енергични стъпки залата. Братовчедът на Десио беше може би най-вещият полеви командир в империята, спечелил си име със своята храброст и ум при възхода на Минванаби под властта на Джингу, а след това бе усъвършенствал вродените си дарби четири години като командващ Военния съюз на варварския свят.

Инкомо въздъхна със съжаление, че след една последна нощ планиране този надарен млад благородник ще замине по реката, за да започне пътуването си през Кърваво море до руините на Банганок. Там Тасайо щеше да се присъедини към мъжете, вече на лагер с пустинните разбойници, за да задейства втория етап на заговора, започнал с нападението на копринения керван. Кампанията срещу

Ксакатекас в Достари трябваше да ескалира, иначе искането Акома да изпрати подкрепления изобщо нямаше да бъде спечелено с подкупи в Съвета. Сети се, че му е възложена унизителната задача да се погрижи за водата за баня и хубави слугинчета. Заобиколи примирено метача и заситни навън от голямата зала.

Мара крачеше нервно. Завъртя се в кръг, потисна импулса да изрита една възглавничка и каза:

— Върнете го. Веднага!

Писарят, чиито таблички лежах безредно струпани на писалището в кабинета на Господарката, се поклони ниско и опря чело в пода.

— Твоя воля, господарке. — Изправи се и бързо излезе, твърде уплашен от гнева на Мара, за да възнегодува от това, че отново го праща до най-далечните предели на именията все едно е роб бегач.

Щом стъпките му заглъхнаха по коридора, Накоя неодобрително цъкна с език.

— Дъще, бремето на плещите ти е тежко, но това не извинява глупостите ти. Докарала си се до жалко положение.

Мара се завъртя, пребледняла от гняв.

— Старице, мърморенето ти е крайно нежелателно.

Накоя смръщи вежди.

— Грижите са те направили неразумна. — Погледът ѝ се впи в името на Кевин, многократно изписано на пръснатите по пода таблички. Бившата дойка присви очи, сякаш искаше да надникне в сърцето на повереницата си, и рече: — Или любовта.

Този път Мара изрита възглавницата и тя излетя навън и тупна в гъсто оплетените храсти акаси. Изригнаха венчелистчета, посипа се облак цветен прашец.

— Старице, не изпитвай търпението ми! Любовта няма нищо общо с това. Ядосана съм, защото си позволих да го отпратя далече оттук от страх, а всякакъв вид страх е неприемлив.

Накоя веднага се вкопчи във фразата.

— Страх... от варварски роб?

— Боях се от неговите богохулни мнения за действието на Колелото на Съдбата и от въздействието, което може да има такъв

мироглед върху сина ми. И съм ядосана на себе си, че изпитвах това. Кевин е моя собственост, нали? Мога да го продам или да го убия когато поискам, нали? — Мара въздъхна безсилно. — През тези два последни месеца бях наредила да наблюдават поведението му и той се държеше добре. Полетата най-сетне са разчистени и нито един от съотечествениците му не беше обесен, за да се ускорят нещата. И през цялото време е показвал полагащото се почитание към по-старшите.

Накоя омекна. Прецени трескавия поглед на господарката си и червенината по бузите ѝ и със съжаление заключи, че не може да се направи нищо. Момичето се беше влюбило във варварина и макар все още да не го осъзнаваше, нито такт, нито благоразумие можеха да върнат времето назад. Въпреки всякакъв здрав разум до вечерта Кевин щеше да е тук.

Накоя стисна очи с многострадално търпение. Моментът едва ли можеше да бъде по-неподходящ при новината за предстоящото нападение на Минванаби, току-що донесена от Аракаси. Но човек не може да вини една млада жена за това, че търси утеха в критичен момент. Накоя можеше само да се моли варваринът бързо да омръзне на Мара или тя поне да разбере, че от такава връзка не може да произтече нищо повече от сексуално облекчение. Господарката трябваше да се вразуми и да насочи вниманието си към по-подходящи ухажори. А омъжеше ли се за човек от нейния сан, седнала сигурно на владетелския трон и с подобаващ съпруг до себе си, можеше да спи с когото пожелае — съпругът ѝ трябваше да приеме това като право, полагащо се на ранга ѝ, както един владетел мъж има право на любовница. Но проблемът беше да се намери този съпруг.

След срама, нанесен на горкия Брули от Кехотара преди година, повечето млади благородници страняха от Управляващата господарка на Акома. Цуранската улична клюка настойчиво отнемаше дъха на слушащия с подробните си описания за уж случилото се в спалните ѝ покои. Макар едва шепа слуги да бяха станали свидетели на унижението на Брули, след няколко дни всички улични продавачи в централните провинции повтаряха историята.

Навярно възможните кандидати бяха научили за този инцидент и бяха решили, че упоритата господарка е по-голяма неприятност, отколкото си струва богатството и титлата ѝ, а други може би се въздържаха заради подозренията, свързани с опозоряването и смъртта

на лорд Бунтокапи. Със сигурност повечето възможни ухажори просто изчакаха да видят колко дълго ще оцелее Мара.

Дори от мъж с откровен интерес като Хокану от Шинцаваи не можеше да се очаква, че ще търпи, докато Мара угажда на прищевките си. Всяка нощ, в която Мара се забавляваше с Кевин, беше време, в което не можеше да приеме синове на благородници. Някоя вдигна отчаяно съсухрените си ръце и изсумтя отвратена.

— Господарке, щом трябва да го върнеш, поне кажи на билкарката да ти смеси отвара за безплодие. Креватните забави са хубаво нещо, но не и ако имаш нещастieto неволно да заченеш.

— Вън! — Мара почервения, пребледня и отново почервения. — Връщам роба си за да го порицая, не да угаждам на необузданата му страст!

Някоя се поклони и излезе толкова бързо, колкото позволяваха старите ѝ кокали. В коридора въздъхна. Порицание за какво? За това, че е бил ефикасен и е показвал почитание към по-старшите? За това, че е измъкнал повече работа от съотечествениците си варвари, отколкото е могъл всеки друг? Някоя поклати глава, отиде до сградата за слугите и лично потърси билкарката, за да се погрижи вечерта в спалнята на Господарката да бъде оставен еликсир от терико. При цялата жажда на Минванаби да изпият кръвта на Акома последната глупост, която трябваше на дома, беше бременна владетелка.

Късно следобед капналият от умора писар се върна от най-далечните ливади с варварина. Мара беше забравила, че е пратила писаря вместо роб бегач, и настроението ѝ беше лошо и от забавянето, и от осъзнаването, че разумът ѝ е замъглен от чувства. Огладняла, но твърде раздражена, за да може да яде, тя чакаше в кабинета си, докато един поет, чиито стихове почти не слушаше, от два часа четеше от мястото си на голия дървен под. Мара му махваше да замълчи всеки път, щом чуеше стъпки в коридора, а поетът подхващаше отново с престорено търпение всеки път, щом стъпките се окажеха на минаващ слуга. Ако не беше покровителството на Великата господарка, щеше да е на улиците в Сулан-Ку и да се опитва да припечели залька си, съчинявайки стихове за минавачите. Когато очакваната група най-после пристигна, поетът се поклони изящно, след като му дадоха знак да напусне, и излезе. Мара беше щедра и макар да го беше обидила с

невниманието си този следобед, по-късно щеше да се отплати за тази невежливост.

Щом позна стъпките на Кевин, придружени от бързото тупкане на стъпалата на много по-ниския слуга, мъчещ се да не изостане от дългокракия варварин, Мара им подвижна да влязат още преди да почукат. Грохналият от тичането писар бутна паравана, показва зачервеното си лице и изпъшка:

— Господарке... Кевин.

Твърде развълнувана, за да изпита разкаяние, Мара го освободи да си почине и щом параванът се затвори, погледна Кевин. Дълго време никой от двамата не проговори, а след това Мара махна рязко с ръка на варварина да се приближи.

Кевин се подчини. Беше загорял от слънцето, носът му бе обсипан с лунички, сините му очи рязко контрастираха с потъмнялата кожа. Косата му беше избеляла до червено-златисто и падаше на къдрици до раменете му. Не носеше риза. От дългите часове копаене беше заякнал, с натежали мускули по гърба и ръцете. Силата на лятното слънце беше взела своята дан: скъпите на сърцето му панталони в мидкемийски стил бяха подрязани до бедрото, а по коленете му се виждаха стари белези и нови драскотини от тръните. Погълната от всички тези подробности и неподготвена за разтуптяното си сърце от това, че отново го вижда след толкова време, Мара не предвиди гнева му.

Кевин се поклони с обидна сдържаност. Впи поглед в нея и махна с ръка по варварски, противно на цуранския обичай.

— Какво искаш от мен, лейди? — Изрече титлата с откровено презрение.

Мара се вцепени на възглавниците си и лицето ѝ пребледня.

— Как смееш да ми говориш така? — едва успя да изшепне.

— А защо не? — сопна се Кевин. — Местиш ме насам-натам като пионка на... шаха! Тук! Там! Сега пак тук, защото така те устройва, но никога нито дума защо, и нито секунда за предупреждение! Направих каквото заповяда — не от обич към теб, а за да спася живота на съотечествениците си.

Изненадана, Мара загуби самообладание и се озова в защита, докато се опитваше да оправдае действията си.

— Но аз те повиших в старши на робите и позволих да ръководиш своите приятели мидкемийци. — Посочи табличките. — Използвал си властта си, за да им осигуриш удобства. Виждам, че са се хранили с джигата и месо от нийдра, и с пресни плодове и зеленчуци, освен с каша от тиза.

Кевин вдигна ръце.

— Ако даваш на хората си тежка работа, трябва да ги храниш, иначе отслабват и се поболяват. Обикновено благоразумие. А онези полета са отворително място, пълно с жилещи мухи и насекоми, и с какви ли не шестокраки гадина. Всяка рана забира в този климат. Мислиш, че хората ми са пирували. Опитай се да спиш на земята там, където прахта запушва ноздрите ти и каквото минава за охлюви на този прокълнат от боговете свят напада постелята ти след стъмване. А когато най-после се отървеш от гостите си, лежиш буден, без да можеш да си поемеш дъх.

Очите на Мара помръкнаха.

— Всички ще спите където аз заповядам и ще задържите оплакванията за себе си.

Кевин отметна назад неподрязаните си кичури и я изгледа ядосано.

— Проклетите ти дървета са разчистени и оградите са почти довършени — дай ми още седмица. Все пак е нещо, като имаш предвид, че цураните с нас увяхват и прекъсват работа всеки път, щом слънцето мине зенита.

— Това не ти дава право да си позволяваш волности — отсече Мара. Усети, че е повишила глас, и се овладя с усилие.

— Волности, така ли? — Кевин седна на пода без разрешение. Дори така ѝ се налагаше да го гледа отдолу, което му носеше извратено задоволство.

Мара се пресегна, вдигна една табличка и прочете:

— Думите на варварина към надзирателя бяха следните: „Направиш ли го още веднъж, ще ти откъсна... топките, лъжлив син на мръсна пачавра“. — Мара въздъхна и добави: — Каквото и да означава „мръсна пачавра“, надзирателят ми го е приел за обида...

— Точно обида беше — прекъсна я Кевин.

Мара се намръщи.

— Надзирателят е свободен човек, ти си роб и не е допустимо роби да обиждат свободни работници.

— Надзирателят ти е измамник — заяви Кевин. — Краде те нагло и когато открих, че новата пратка дрехи за хората ми е отишла на пазарите, за да напълни джобовете му, докато те продължаваха да носят дрипи, аз...

— Заплашил си го, че ще напъхаш откъснатото му мъжество между зъбите — вметна Мара. Почука по табличката. — Всичко е тук.

Кевин измърмори нещо грубо на мидкемийски, после каза:

— Значи си ме шпионирала.

Мара повдигна вежди.

— За надзирателя ми се оказа, че си прав. Наказан беше за кражбите си, но колкото до шпионирането, тези имения са мои и какво става в тях определено е моя работа. Не е шпиониране да надзираваш дейностите в именията си. — Замълча, после каза по-кратко: — Този разговор не започна както предвиждах.

— Очакваше да се върна при теб с целувки, след като ме отпрати така? След като месеци кършех гръб, за да построя оградите ти, под смъртната заплаха за хора, чието единствено престъпление е, че страдат от горещина и недохранване? — Кевин каза още нещо на мидкемийски, този път кратко и по същество. — Може да съм принуден да служа като твой роб, но това не ме прави безмозъчна кукла.

Мара отново настръхна, овладя се, а след това вдигна ръце, също като Кевин преди малко.

— Възнамерявах да те похваля за ефикасната работа на екипа ти. Методите ти може да са необичайни, дори груби по нашите стандарти, но имаш резултати.

Кевин я изгледа остро, присвил устни в тънка резка.

— Не мога да повярвам, че след като толкова дълго мълча, сега ме повика чак тук само за да ме потупаш по главичката.

Мара се обърка. Защо го беше повикала да се върне, наистина? Забравила ли беше колко смуцаващ може да е с неговите дръзки варварщини и своеволие? Усещаше гнева му и безсилното му негодувание. Потисна ярките спомени, свързани с него, и се опита да се дистанцира — от присъствието му, както и от плашещия хаос, който всяваше в сърцето и ума ѝ.

— Не. Не те повиках тук за похвали. Тук си, защото... — Огледа се, посегна и взе друга табличка, тази, която всъщност бе отприщила гнева ѝ. — Заради коловете за ограда.

Кевин завъртя очи и стисна юмруци толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Като ще строя ограда, няма да го правя с гнили колове, които ще паднат във влажния сезон толкова сигурно, колкото че има мухи в полята. А после да седя тук и да ме назидават за мърлявата ми „варварска“ работа. Да не говорим, че следващата година ще ме пратят да поправам падналата ограда.

— Какво ще правиш следващата година не е твоя грижа. — Мара помахна с табличката пред лицето си като с ветрило. Колкото и да се опитваше, изглежда, не можеше да овладее този разговор. — Но да вземеш търговеца, който ни продава коловете, и да го вържеш с главата надолу над реката е недопустимо.

Кевин скръсти ръце на гърдите си и я погледна самодоволно.

— О? Мислех, че е съвсем справедливо. Ако колът издържи, търговецът остава сух. Ако дървото е гнило, се намокря. Другия път, като го издърпаме от водата, да мисли добре дали ще ни продава лош материал.

— Посрами името ми! — прекъсна го Мара. — Човекът, когото си намокрил, е от известна гилдия и от почтено семейство, макар и да не са благородници. Джикан трябваше да плати значително обезщетение, за да поправи щетите, нанесени на достойнството му.

Кевин скочи на крака с внезапната си дивашка гъвкавост, която винаги стъписваше Мара.

— Ето, това е, което не разбирам у вас, цураните — извика и размаха обвинително пръст. — Ти очевидно си цивилизована и образована и посредниците, които държиш на служба, не са глупави. Но този проклет кодекс на честта, който имате, ме побърква. Режете пръстите на краката си напук на стъпалата, държите лъжливи, мързеливи или просто некадърни хора на властови позиции само защото случайно са се родили в почтен дом, докато по-добри се похабяват в черна работа с ниска отплата. — Обърна се рязко към Мара. — Нищо чудно, че баща ти и брат ти са убити! Ако хората ви разсъждаваха логично, вместо със заплетени понятия за дълг и традиция, обичаните от теб щяха все още да са живи.

Мара пребледня. Кевин не забеляза, а продължи да вика:

— А моите хора нямаше да са в тази беда, ако пълководците ви воюваха по правилата. Но не, те ще настъпят тук, ще опустошат безмилостно някой град, а след това ще се оттеглят без никаква видима причина и ще опустошат някъде другаде. След това спират на лагер за месеци и не правят нищо.

Мара се мъчеше да запази самообладание.

— Да не би да казваш, че хората ми са глупави?

Спомените за близките ѝ, убити чрез предателството на Минванаби, все още бяха живи в ума ѝ. Мисълта, че съдбата можеше да е предложила начин да се върнат живи у дома, ако по някакъв начин бяха пренебрегнали цуранското чувство за чест, ѝ причини неочаквана болка. Макар от загубата да бяха минали вече шест години, скръбта не я беше оставила.

Кевин си пое дъх, за да отговори, но Мара го прекъсна:

— Не казвай нищо повече.

Гласът ѝ се прекърши и сълзите бликнаха от очите ѝ. Като дъщеря на горд и доблестен род, тя се опита да ги овладее, но не успя. Извърна лице да скрие срама си, но не достатъчно бързо.

Гневът на Кевин се стопи. Той падна на колене и неловко докосна рамото ѝ.

— Лейди. — Гласът му бе натежал от искреност. — Изобщо не исках да те нараня. Вбесен бях главно защото мислех, че съм ти дал радост, преди да ме отпратиш. — Вдиша хрипливо и сви рамене. — Аз съм само човек и като повечето хора, не обичам да разбирам, че съм сгрешил.

— Не си сгрешил. — Мара заговори тихо, без да се обръща. — Но ме уплаши. Много от идеите ти са градивни, но други са оскърбление към боговете — към това, в което вярвам. Не бих искала да видя Акома рухнали в прахта, защото съм се вслушала в твоята другоземна „логика“ и съм отхвърлила мъдростта и божествения закон.

Разтърси се от хлипове и сърцето на Кевин го притегли към нея. Ако беше спрял да помисли, щеше да се поколебае, но анализът на чувства не беше в навиците му. Взе в прегръдката си малкото ѝ напрегнато тяло.

— Мара — промълви в косата ѝ. — Понякога властни, алчни хора тълкуват небесните закони така, както ги устройва. Понаучих малко за вашите богове от съотечествениците ти. Вашата Лашима е като нашата Килиан, а Килиан е любяща богиня. Мислиш ли, че Лашима в своята щедрост би съсухрила ръцете ти, ако изпиташ жал и дадеш монети на бедния?

Мара потръпна в прегръдката му.

— Не знам. Моля те, не казвай повече. Кейоке и Люджан водят войните ни, за да се противопоставят на атака на Минванаби, а в такъв момент Акома не трябва да предизвикват гнева на боговете.

Ръцете му нежно я извърнаха към него. Бяха мазолести и груби, а тялото и косата му миришеха на стоплена от слънце пот и планинска трева. Сърцето ѝ се разтуптя. Намерила в близостта му спокойствие, което до този момент и беше убягвало, Мара сбръчка нос.

— Трябва да се изкъпеш.

— Нима? — Кевин бавно я придърпа към себе си и я целуна по устните. — Липсваше ми, колкото и да е глупаво, че го признавам.

Тялото на Мара пламна и тя се притисна към него. Допирът на ръцете му я накара да захвърли на ветровете и предпазливост, и съвета на Накоя.

— Ти също ми липсваше. Може би и двамата трябва да се изкъпем.

Кевин се ухили.

— Тук? Сега?

Мара плесна с ръце и нахлуха слуги, готови да изпълнят всяко нейно желание. Господарката на Акома лукаво вдигна очи към високия варварин, който я държеше в прегръдката си.

— Повикайте слугините ми и им кажете да донесат вода за баня. — Сети се още нещо и добави: — И изтрийте тези таблички. Съдържат информация, която може да предизвика бунт, а не искам други мои роби да се учат на непокорство като този тук. — След като слугите се разбързаха по възложените задачи, тя се пресегна и погали острата четина, израснала по страните и брадичката на Кевин. — Не знам какво намирам в теб, опасен варварино.

Непривикнал да споделя интимности в стая, пълна със суетящи се слуги, Кевин се изчерви. Една по една издърпа иглите, стегнали

косата на Мара. Пищните кичури западаха и заслониха с черния си водопад лицата им от чужди погледи.

— Ти си истинска Господарка — промълви Кевин в ароматния сумрак, а следващата им целувка заличи всякакво благоразумие. Плъзна игриво ръце по извивката на шията ѝ и усети трепета ѝ на наслада и предчувствие. Изшепна в ухото ѝ: — И колкото и жалък глупак да съм, липсваше ми... Господарке.

Мара се отдръпна, за да види дали изражението му не е насмешливо, но вместо това долови в очите му нещо, от което ѝ примая. Притисна се в коравото му тяло — изгорялата му от слънцето гръд пареше на бузата ѝ — и отвърна:

— И ти ми липсваше, мой варварино. Богове, колко ми липсваше!

9. ЗАСАДА

Кейоке даде знак да спрат.

Първите натоварени с коприна фургони зад него изскърцаха и тъпчещите на място впрягове нийдра разпръснаха жълтеникава прах на вятъра. Кейоке примига, за да махне зрънцата пясък от очите си. Коленете го боляха от толкова дълго носената тежка броня и гърбът му се беше схванал. „Остарявам вече за полеви кампании“, помисли той.

Но воинът в него надделя. Нито възраст, нито умора се отразиха на стойката му, щом извърна острия си поглед към пътя напред. За мъжете, които стояха в стегнати редици зад офицерите си, Кейоке беше същият като винаги: груба обрулена от слънце и ветрове фигура, изсечена сякаш от несъкрушима скала.

Пътят напред се виеше като намотано въже пред издатините на напукан гранит. Пръстта лежеше разровена там, където дъждовният сезон бе издълбал почвата, раздрана от копитата на нийдра и колелата на керваните. Но възвишението пред прохода не беше празно, както трябваше да е. На фона на замъгленото от прахта небе Кейоке долови движение и блясък на огряна от слънцето зелена броня. Съгледвач се беше задържал, за да изчака кервана, сигурен знак, че нещо не е наред.

Кейоке махна на новоповишения си Ударен водач, нисък мъж с белег на веждата, казваше се Дакати.

— Предай заповед: всички в готовност.

Заповедта беше излишна. Воините стояха стегнато, с ръце на дръжките на мечовете. Бяха вървели в постоянна готовност, откакто напуснаха приятелските граници. Никой не се беше успокоил от това, че дните течаха без произшествия, нито беше изгубил бдителността си заради умората от избутването на фургони, затънали в разровените бразди на зле поддържаните планински пътища. Тези земи гъмжаха от разбойници и бяха оформени от боговете удобно за засада.

Най-отличните войници на Мара бяха избрани да охраняват скъпоценната коприна до Джамар, защото макар срещу лъжливия

керван да се очакваше нападение, той беше защитен от голяма сила. Наложеше ли се малкият отряд на Кейоке да влезе в бой, всеки воин трябваше да се сражава като двама. А никой не се съмняваше, че съгледвачът, чакащ горе на пътя, означава беда. Съгледвачите бяха мъже, които някога бяха обикаляли същите тези хълмове като сиви воители. Познаваха всяка пътечка и нямаше да се уплашат от сенки.

Кейоке махна широко с ръка и съгледвачът горе изчезна и след малко се появи от крайпътните храсти безшумно като движена от слънцето сянка. Спря пред Бойния водач и кимна отсечено в знак на почит.

— Докладвай, Виало — каза Кейоке. Тялото му можеше да усеща бремето на годините и службата, но паметта му все още беше остра: помнеше имената на всичките си войници.

Съгледвачът хвърли неспокоен поглед нагоре по склона и заговори.

— Често съм ловувал тук, сър. Преди да падне вечерта, птици мулаки и коджир би трябвало да летят над езерото отвъд онзи хребет. — Посочи обагрена от слънце гора. — А санаро, лай и други пойни птици не би трябвало изобщо да са затихнали в този час. — Погледна Кейоке многозначително. — Не ми харесва тишината, и звукът на вятъра също.

Кейоке избута шлема си назад, та полъхът на вятъра да изсуши потта по косата му, а след това, бавно и преднамерено, коравите му пръсти стегнаха каишката под брадичката. Воините ветерани на Акома разбраха, че командирът им се подготвя за бой.

— Други птици гнездят в онези дървета, така ли?

Виало се усмихна широко.

— Големи птици, командири. С кучешки опашки вместо пера.

Дакати облиза неспокойно устни.

— Минванаби или разбойници?

Усмивката на Виало се стопи.

— Сиви воители биха стояли настрана от този отряд.

— Минванаби значи — каза Кейоке. — Къде според теб ще ни ударят?

Виало се намръщи.

— Един умен командир би ни пресрещнал отвъд следващото възвишение. — Посочи хребета, който се издигаше като нож, връзан в

маранята на късния следобед. — Някъде на средата нагоре по склона от другата страна на следващата долина пътят отново рязко тръгва нагоре и лъкатуши покрай стръмни оврази.

— Врагът ще държи по-високия терен, докато ние, под обстрела на лъковете, ще сме принудени да подкараме нийдра нагоре през скалите, за да се измъкнем. — Бистрите очи на Кейоке се вгледаха в очите на Виало. — Точно там бих ударил аз, с оставен назад отряд, който да запуши долината откъм тила и да ни отреже възможността да се изтеглим. — Огледа се. — Най-вероятно заемат позицията зад нас точно сега.

Зад редиците изнервени войници измуча нийдра. Изскърцаха хамути, един колар изруга и се чува приближаващи се тичащи стъпки.

— Отвори път! Връща се съгледвач! — извика някой отзад.

Редиците се раздвоиха и през тях залитна воин, пребледнял и задъхан.

— Командире!

Кейоке се обърна към него със спокойствие, каквото не изпитваше.

— Докладвай.

— Войници на пътя зад нас. — Мъжът си пое дъх. — Може би сто, сто и петдесет. Корязун твърди, че е разпознал офицера им. Минванаби.

— Проклятие! — измърмори Кейоке, хвана задъхания вестоносец за рамото и добави: — Добре се справи. Прикрито ли се придвижва тази войска?

Боецът забърса с длан плувналото си в солена пот чело.

— Маршируват открито. Преценихме броя им по облака прах, който вдигат.

Очите на Кейоке се присвиха и той заключи отсечено:

— Това не е разбойническа банда. Това е военен отряд, най-малко сто души, за да ни вкарат в капана.

— Ако отпред ни чака засада, а зад нас се приближава войска... — почна Дакати.

— Значи знаят, че идваме — довърши Кейоке. Изводите бяха смразяващи, но безполезни, освен ако някой не оцелееше, за да предупреди лейди Мара, че от домакинството ѝ има изтичане на информация. — Не искам да изоставим фургоните с коприна, но ако не

го направим, всички сме жертва на Червения бог и коприната така и така е изгубена. Ще...

Виало го докосна по лакътя и го спря.

— Командире — каза тихо някогашният сив воин. — Може да има друг изход.

— Какъв?

— Знам една пътека между канарите до подножието на възвишението. Води до тесен каньон, използвахме го за лагер. Фургоните не могат да минат, но коприната може да се скрие, а позицията поне предлага надежда. Има само един вход и може да се брани с много малко хора.

Кейоке се намръщи.

— Колко дълго можем да издържим там? Достатъчно ли, за да известим лейди Мара? Или да повикаме Люджан на помощ?

Виало отвърна откровено:

— Вест до господарката ни, може би. Достатъчно дълго, докато дойде помощ? Минванаби могат да пробият, ако са готови да понесат ужасно клане.

Дакати се плесна по бедрото в изблик на гняв.

— Къде е честта ни, ако изоставим това, което се заклехме да пазим?

— Фургоните тъй или иначе са изгубени — отсече Кейоке. — Не можем да ги защитим и да издържим срещу сто души на открито. — По-важно беше Мара да разбере, че Минванаби имат достъп до тайните ѝ. Да, по-добре беше да се укрепят за отбрана и да пратят вестоносец.

„Мъдростта на Лашима дано ни напътства всички“, помоли се Кейоке наум, а на глас каза високо:

— Има по-добри начини да защитим оказаното ни доверие, отколкото да се бием и да умрем, преди да позволим на врага да заграби плячката. — И бързо започна да дава заповеди.

Слугите се разбързаха да скрият скъпоценните топове коприна в цепнатините в скалите. Имаше място обаче само за една трета. Керванът отново заскърца към загърнатата от сенките на късния следобед долина.

Щом стигнаха равното, спряха. Кейоке примижа назад към обагрено в златото на залеза небе. Билото бе загърнато в облак прах.

След миг дотича съгледвач и потвърди мрачното му предчувствие.

— Войници. На Минванаби им омръзна да чакат — докладва задъхано съгледвачът. — Вероятно мислят, че вдигаме лагер тук.

Кейоке сви устни, махна с ръка за внимание и извика:

— Трябва да побързаме.

Съжали, че го няма Папевайо, с неговата интуиция. Но Папе беше загинал, докато защитаваше Мара от наемния убиец на Минванаби. Кейоке се надяваше да постигне поне това. Не хранеше илюзии: знаеше, че всеки воин тук най-вероятно ще срещне Червения бог на острието на вражеско оръжие.

Разтовариха коприната и я скриха сред дърветата, разпрегнаха Нийдрите, обърнаха фургоните на една страна и вдигнаха барикада, зад която заеха укритие двайсет стрелци — доброволци, приели да се бият до смърт, за да спечелят време за останалите да се изтеглят в каньона на Виало. Това, че убежището можеше и да не съществува или че бившият сив воин може да е сбъркал мястото му, предвещаваше сигурна гибел, но никой не го спомена.

Слънчевата светлина бързо напусна долината, но се задържа по височините ярка като топнати в позлата пръсти. Прахта, вдигната от войската на Минванаби, усили сумрака долу още повече.

— Всички да вземат толкова коприна, колкото могат да носят — нареди Кейоке. Виало го погледна озадачено и той поясни: — Топовете плат може да се използват да спират стрелите или да се вдигне стена срещу атаката. Хайде, води ни по-бързо до този каньон.

Войниците с топове коприна на рамо тръгнаха между коларите и слугите, които подкарваха с камшици наплашените животни през скалистите зъбери и гъстите храсталаци.

Когато луната изгря, отрядът стигна до тясно дефиле, пресичащо пътеката. Диви лози бяха увили дърветата, сякаш искаха да ги удушат, а от задавената от бурени земя от двете страни стърчаха канари.

— Каньонът е точно пред нас, може би на три хвърлея с лък от ей онази скала — каза Виало и посочи.

Кейоке присви очи в сумрака и видя една надвиснала над пътеката канара. Вдигна ръка и колоната зад него спря.

Птица нададе зов и замлъкна. Нямаше как да се разбере с пера ли е покрита, или с броня. Кейоке докосна двамата най-близки войници по раменете и им посочи да тръгнат напред.

— Застанете на пост ето там. В мига, в който видите, че идват след нас, единият от вас да ме извести.

Двамата оставиха товара си и заеха позицията, без да възразят. Кейоке похвали храбростта им наум и съжали, че няма време да им каже нещо повече. Но думите не можеха да смекчат неизбежното: когато Минванаби настъпеха към позицията им, единият щеше да затича да предупреди, а другият щеше да загине, за да осигури на приятеля си достатъчно преднина, за да стигне. Мара щеше да се гордее с тях, помисли с тъга Бойният водач.

Закатериха се по пътеката. Движеха се в полумрака като хора, подгонени от демони. При една теснина в скалите, където всеки трябваше да пропълзи на четири крака и да му подадат след това товара, а нийдра трябваше да бъдат подкарани насила да скочат долу, Кейоке махна на Виало да се отделят настрана и попита:

— Какъв шанс имаш да се прокраднеш оттук и да стигнеш до господарката ни?

Виало сви рамене в сдържана цуранска скромност.

— Познавам района добре, командире. Но в тъмното и с войниците на Минванаби настъпващи от всички страни? И на сянка ще й трябва благоволенieto на боговете, за да мине незабелязано.

Жалното мучене на нийдра за миг заглуши мисълта му. Кейоке се огледа и посочи една скална издатина.

— Тогава се качи там горе и се скрий. След като псетата Минванаби подминат, избери подходящия момент и притичай до главния път. Гледай бързо да стигнеш до имението. Кажи на лейди Мара къде скрихме стоките. Когато стане ясно, че Минванаби ще пробият, ще запалят коприната, която носим. Ако имаме късмет, враговете ще помислят, че сме унищожили всичко, за да не им оставим плячка. Но най-важното, кажи на господарката, че сме предадени. И че сигурно в имението има шпионин. Върви.

Виало кимна отривисто и се закатери. Горе на канарата смъкна шлема си, присви се, за да не го видят враговете, които скоро щяха да минат отдолу, и подвикна:

— Дано боговете ви опазят, командире. Пратете много псета Минванаби в залите на Туракаму тази нощ!

Кейоке кимна отсечено и отвърна:

— Дано Чочокан води стъпките ти.

Луната се скри зад ръба на черните скали и нощта стана още по-тъмна. Насекоми зацвърчаха в леса, в който не се чуваше песен на нощни птици, а вятърът зашепна тайни в листата. Мъжете се движеха като призраци през загърнатото в мъгла дефиле, стъпалата им се хлъзгаха да намерят опора върху мокри корени и покрити с мъх канари.

Най-после стигнаха и Кейоке огледа каньона, където щяха да дадат отпор. Мъжете разтовариха коприната и започнаха да вдигат барикада от канари, дънери и пръст. Слуги заклаха животните и струпаха още ритащите трупове в дига, за да осигурят укритие от стрелците. Нощният въздух се насити с миризмата на прясна кръв и още по-тежката воня на животински изпражнения.

Кейоке заповяда да насекат един от труповете и да накладат огън, за да изпекат месото — войниците не можеха да се бият на празни стомаси. Накрая струпаха топовете скъпоценни коприни пред дъното на каньона. Вдигнати пред стръмната скална стена, красивите многоцветни платове щяха да послужат за барикада, зад която да отстъпят в разгара на последния отпор.

Накрая, прегракнал от викане, Кейоке коленичи пред малкия вир под водопадчето, което се плискаше от недостъпна цепнатина в ръба на каньона. Развърза шлема си, изми сбръчканото си лице и погледна ръцете си, които го предаваха с треперенето си. Не беше уплашен. Водил беше твърде много битки, за да го е страх от смърт от оръжие. Не, друго беше — старостта и умората, и жалостта за Господарката караха пръстите му да треперят, неподвластни на волята му. Провери меча си, после ножовете в каниите, и когато вдигна очи, видя водоносчето с ведрото и черпака — чакаше ред до ручея. Трепереше, макар да държеше раменете си изправени като мъж.

Горд с най-малкия член на отряда си, Кейоке Каза:

— Имаме достатъчно вода, за да издържим колкото трябва. Дай на войниците да се напият хубаво.

Момчето се усмихна колебливо.

— Да, командире.

И натопи ведрото в малкия вир. Беше готово да умре за Господарката като най-коравия войник.

Кейоке се надигна и огледа лагера — слугите, клекнали около димящите огньовете, воините на стража по барикадите. Нямаше никаква

отпуснатост. Въздъхна. Знаеше, че не може да направи нищо повече, освен да обиколи и да насърчи мъжете, чийто живот вече се измерваше в часове.

Изяде парче недопечено месо от нийдра, в чиито сокове нямаше никакъв вкус, и каза на готвача, който прибра празната му чиния:

— Ти ще си моят говорител пред слугите. Ако Минванаби пробият и последните ни войници паднат, загребете горящите главни и ги хвърлете в коприната. След това се хвърлете срещу Минванаби, за да ги принудите да ви убият с мечовете си и да ви дарят с доблестна смърт.

Готвачът наведе глава в знак на покорна благодарност.

— Удостояваш ни с висока чест, командире.

Кейоке отвърна с усмивка:

— Вие ще удостоите с чест своята Господарка и своя дом, като изпълните заповедите си. В това трябва да сте като воители.

Старият мъж, чието име Кейоке не можеше да си спомни, заяви:

— Няма да провалим доверието на Господарката Мара, командире.

Кейоке се беше разпоредил по един мъж на всеки трима да се изтегли в дъното на каньона и да се нахрани бързо. Втората група бе привършила с яденето и вече третата заемаше местата си. Ударен водач Дакати се задържа и попита с едва потиснатата тревога:

— Каква е тактиката, командире?

Кейоке огледа за последен път тясното дефиле, вмирисано вече на леш и обагрено в сиво, черно и примигващо оранжево от пламъците на огньовете. Не можеше да се направи нищо повече, така че той отвърна отсечено:

— Чакаме. После се бием.

С бдителност, усвоена през годините като разбойнически главатар, Първи ударен водач Люджан огледа периметъра. Луната светеше твърде ярко, а низините покрай речния път бяха открити, мястото никак не му харесваше за решителен бой. Но равният терен му даваше предимството, че можеше да види приближаващия се враг, а имаше под своя команда всеки войник, който можеше да бъде заделен от имението на Мара. Щеше да е нужен масиран щурм на поне три отряда воители, за да пробият през подредените в кръг фурголи. Минванаби трябваше да хвърлят в боя не по-малко от петстотин души,

за да са сигурни в победата. Въпреки това стомахът му се беше свил. Отново прегледа защитата си и не намери нищо нередно. Готвачите почистваха след вечерята. Мрачните му предчувствия не намаляха, а само се усилиха — битката отдавна вече трябваше да е започнала.

Да, Минванаби вече трябваше да са ударили. Утре призори керванът му щеше да стигне до портите на Сулан-Ку. Донесението от шпионина на Аракаси гласеше, че нападението е сигурно. А за опитния във военните дела ум на Люджан най-вероятното място за засада беше един горист завой на пътя, който бяха подминали без произшествия предния следобед. С това оставаше нощна атака, защото бе немислимо Минванаби да се опитат да ги нападнат в града.

Отново огледа пътя. Инстинктите му крещяха, че нещо не е наред. След като нямаше какво да прави, а не можеше да легне да спи, обиколи защитата и както бе направил само преди няколко минути, размени по дума-две с войниците на пост, които вече се изнервяха от многократните му проверки. Тревогата му затрудняваше бдителността им, знаеше го, но не можеше да се спре.

Мина през тесния проход между гърбовете на стражите си и редиците покрити с кожи фургони, заслонили централните огньове, оградите за нийдра и мъжете, които спяха на смени. Фургоните бяха натоварени с чували тиза, а за заблуда под едно уж лошо затегнато покривало се показваха два топа коприна. Платът лъщеше на лунната светлина, гладък като вода и с разкошно качество.

Люджан опипа меча си. Непрекъснато превърташе в ума си това, което знаеше, и не можеше да се измъкне от едно и също заключение: в забавянето на атаката нямаше никакъв смисъл. Ако не нападнеха сега, Минванаби трябваше да чакат, докато керванът не излезе от портите на южния път към Джамар. А това щеше да е глупаво заради възможността стоката да бъде натоварена на баржи и пратена към Джамар по вода. Възможно ли беше Минванаби да са пратили две сили, едната по брега, а другата на лодки, за да ги нападнат в реката? Имаха достатъчно воини, да. Но сражение по бързото течение на Гагаджин щеше да създаде трудности...

— Командире! — изсъска един от стражите.

Мечът на Люджан напусна ножницата си сякаш по своя воля. Ударният водач на Акома вложи в гласа си спокойствие, каквото не изпитваше.

— Какво има?

— Някой идва!

Люджан се вгледа и видя какво му сочи боецът — самотна фигура далече на пътя.

— Залита като пиян — каза войникът.

И наистина, приближаващият се мъж едва се крепеше на крака.

— Не е пиян — каза Люджан и се намръщи. — Изтезаван е.

— Кой го направи? — попита Люджан.

Мъжът примига.

— Вода — прошепна хрипливо, сякаш беше крещял с цяло гърло и дълго. Нито една част от тялото му не беше пощадена. Грозните рани разказваха всичко, раздрани по ръбовете от приложените киселини; ръката, увита в дрипите от ризата, беше станала на почерняла обгорена буца месо, без нокти на пръстите; кожата по най-чувствителните места се беше издула на тъмносини мехури. Този, който го беше изтезавал, беше истински майстор в нанасянето на болка — макар да беше оцелял, мъжът, сигурно се беше молил да влезе в залите на Туракаму.

— Кой си ти? — попита Люджан.

— Трябва да я предупредя — настоя непознатият трескаво.

— Да я предупредиш?

— Да. Трябва да предупредя господарката...

Люджан се наведе над него.

— Коя е господарката ти?

— Лейди Мара...

Люджан вдигна глава и попита застаналите около тях войници:

— Познавате ли този човек?

Един воин от стария гарнизон на Акома заяви, че никога не го бил виждал и че познавал всички слуги на имението.

Люджан махна на всички да се отдръпнат, наведе се и прошепна в ухото на ранения:

— Акаси цъфтят...

Мъжът се надигна с усилие от одеялото, на което го бяха сложили да легне, и впери трескавите си очи в Люджан.

— ... в двора на моята господарка — промърмори в отговор. — Най-острите тръни...

— ... пазят мили цветове — довърши Люджан.

— Богове, вие сте Акома — промълви мъжът с облекчение. За миг сякаш бе готов да посрами честта си и да заплаче.

— Ти си един от агентите на Господарката — тихо каза Люджан. Мъжът успя да кимне едва доловимо.

— Допреди няколко дни. Аз... — Изохка и присви очи от болка. — Аз съм Канил. Служех в домакинството на Минванаби. Поднасях храна на масата на Десио и стоях до него, за да изпълнявам желанията му. Много от... — Гласът му заглъхна.

Колкото може по-нежно, Люджан промълви:

— Бавно. Не бързай. Имаме цяла нощ да слушаме.

Раненият слуга поклати глава сякаш да възрази и изгуби съзнание.

— Извикайте лечителя да го свести!

Лечителят дотича и отвори кутията си с лекове и превръзки. Бързо приготви лекарство със силна миризма и го притисна до носа на изпадналия в безсъзнание агент. Той се надигна със стон и запримигва.

— Как те разкриха? — попита Люджан.

— Не знам. Първият съветник, Инкомо, някак е разбрал, че съм агент на Акома.

Люджан се намръщи. Освен Началника на шпионите само четирима души в домакинството на Акома — Мара, Накоя, Кейоке и той самият — знаеха сменяните на произволни интервали пароли, които можеха да докажат самоличността на агент на Акома. Не можеше да пренебрегне вероятността този човек да е натрапен от Минванаби. Само Аракаси щеше да знае със сигурност. Ако изтезанията бяха изтръгнали паролата от истинския агент, всеки от многото воители на Минванаби можеше да се е съгласил да изтърпи изтезанията, за да навреди на Акома.

Канил се вкопчи немощно в китката му.

— Не знам как ме разкриха. Повикаха ме и ме отведоха в онази стая... — Преглътна с усилие. — Изтезавах ме... Загубих съзнание, а когато се свестих, бях сам. Нямаше стражи. Не знам защо. Може би са мислели, че съм мъртъв. Много войници на Минванаби тичаха да се качат на лодки и да преплават през езерото. Измъкнах се от стаята и се скрих в една товарна лодка. Припаднах, а когато се свестих, флотилията беше пристанала в Сулан-Ку. Успях да се измъкна в града.

— Ударен водач Люджан — намеси се лечителят. — Ако продължиш да го разпитваш, може да не оцелее.

Щом чу името му, Канил потрепери и прошепна:

— О, богове! Това е лъжливият керван!

Само ръката на Люджан, стегнала се на дръжката на меча, издаде стъписването му. Той се наведе над ранения и прошепна в ухото му:

— Защо Началникът на шпионите те е уведомил за тази заблуда?

Канил отвърна също шепнешком:

— Не го знам от Аракаси. Минванаби знаят! Смееха се и се хвалеха, че са узнали за плана на лейди Мара, докато ме изтезаваха.

Смразен от този отговор, Люджан настоя:

— Знаят ли за истинския товар с коприна?

— Да. Пращат триста души да я вземат.

Люджан се изправи. Едва се сдържа да не запокити шлема си на земята и извика:

— Проклети богове!

След това, усетил извърналите се към него любопитни очи, махна на лечителя и войниците да се отдалечат. Вятърът раздуха пламъците на огъня и пръсна искри. Люджан подхвана Канил за тила и доближи лицето му към своето, за да могат да говорят, без никой да ги чуе.

— В името на душата и живота ти — знаеш ли къде?

Канил потрепери. Очите му бяха изцъклени.

— На пътя през планината Киамака, отвъд границата на Тускалора, в място, където фургоните трябва да се изкачат нагоре от падината към западния хребет. Това е всичко, което знам.

Люджан се взря в обезобразеното от враговете лице. Мисълта му заработи с яснота, която го спохождаше в критични мигове, и той запрехвърля в ума си всяка клисура, долчинка и дере, които помнеше из планините, където беше водил някога своята банда сиви воини. Имаше много места, които една войска можеше да използва за засада. Но само едно, удобно за скриване на три пълни отряда, отговаряше на описанието. Като насън Люджан промълви:

— Преди колко време псетата на Минванаби подминаха Сулан-Ку?

— Ден, може би два. Не мога да кажа. Припаднах и не знам колко време съм бил в безсъзнание — час, а може би цял ден.

Затвори очи, твърде изтощен, за да може да каже повече. Целта, която бе поддържала силата му, бе изпълнена с донасянето на съобщението. Люджан положи отпуснатата му глава върху зацапаните с кръв одеяла. Лечителят дотича да се погрижи за ранения.

Люджан довърши пресмятанията си и с едва сдържан гняв извика така, че гласът му можеше да разбуди и мъртвите:

— Вдигай лагера!

На притеснения помощник-командир до себе си нареди:

— Назначи патрул и фургон да откарат този човек до лейди Мара, а след това задели половин отряд, за да откарат фургоните безопасно до складовете в Сулан-Ку на разсъмване.

Офицерът отдаде чест.

— Слушам.

— Останалите тръгваме веднага — отсече Люджан.

Не си направи труд да обяснява. Всяка секунда бе важна. Ако Минванаби нападнаха Кейоке в прохода, имаше само едно място, където Акома да окажат съпротива. Разбойническият каньон бе познат на съгледвачите. Но в разгара на засадата и битката щеше ли някой от тях да намери възможност да спомене за съществуването му? „Проклятието на Туракаму“, помисли Люджан. Коприната можеше вече да е изгубена, а Кейоке в този момент можеше да е труп, зяпнал с невиждащи очи към звездите. Само глупак щеше да може да се надява на спасение, а само още по-голям глупак щеше да рискува още два отряда... но Люджан не можеше да помисли за никаква алтернатива, освен да действа.

Защото Люджан обичаше Мара с отдаденост, по-дълбока от живота: тя го беше върнала към честта от безсмисленото съществуване на сив воин. А Бойният водач, на когото Люджан бе започнал да се възхищава с привързаността, която син изпитва към баща си, беше попаднал в капана на Минванаби. Кейоке беше приел разбитите войници от бандата на Люджан, все едно че бяха родени в зеленото на дома Акома и беше подкрепил повишението му в Първи ударен водач с честна преценка, каквато малцина мъже съхраняваха на стари години. Кейоке беше нещо повече от командващ офицер — беше учител с рядък талант да споделя и да слуша.

Загледан на юг с присвити очи, Люджан викна на бойците си:

— Тръгваме! И ако трябва да откраднем всяка лодка и баржа в Сулан-Ку, за да се прехвърлим на юг, ще го направим! До разсъмване искам да сме на реката, а преди да е изтекъл денят, искам да избиваме псета в подножията на Киамака!

Гората беше безмълвна. Не се чуваше зов на нощни птици, а високият стръмен ръб на каньона спираше дори шепота на вятъра. Освен за краткия час, в който луната бе прекосила тесния резен небе отгоре, тъмнината беше неумолима.

Кейоке отхвърли всякакви молби да разпалят отново огньовете, въпреки че на тази височина въздухът беше смразяващ и леко облечените слуги трепереха. Войниците се опитваха да дремнат в пълно снаряжение върху влажната земя, докато други стояха на пост и се вслушваха внимателно.

Само нежелани звуци стигаха до ушите им: изстъргването на откъртени камъни и приглушеното пъшкане на катерачи, опитващи стените на каньона в тъмното. Врагът беше дошъл, но жестокото изчакване не свършваше.

Кейоке остана на барикадата, със студено като изваяно от старо дърво лице. Обречен да води сражение в място, което никога не беше виждал на дневна светлина, Бойният водач се молеше оценката на Виало да е вярна: че скалите са твърде стръмни за спускане. Засега не можеше да направи нищо повече, освен да праща стражи, които да проследят трополенето на камъчета, откъртени от дебнещите горе. Веднъж войниците му бяха възнаградени от приглушения вик и изтупване на паднало тяло. Трупът, който се беше проснал долу в каньона, беше облечен дрипаво, но личеше, че е прекалено охранен и твърде добре снаряжен, за да е разбойник. Оръжията му бяха първокласни и подпечатани със знака на оръжейник, добре известен в провинция Сцетак. Повече доказателства не бяха нужни. Тази работилница снабдяваше Минванаби от няколко поколения.

Кейоке примижа нагоре към звездите. Избледняваха. Утрото приближаваше и скоро врагът щеше да има достатъчно светлина, за да мята стрели. Кейоке знаеше, че ако срещу него се окаже Бойният водач на Минванаби Ириланди, ще разположи стрелци срещу всякаква контраатака — една от предсказуемите склонности на Ириланди беше

винаги да е готов за контраофанзива. Щом се разсъмнеше, стрелците му щяха да започнат да стрелят безразборно в дефилето. Повечето стрели щяха да падат безвредно, но някои можеше и да поразят цели. Втора, но не по-малко притеснителна грижа беше липсата на билки и мехлеми. Фургоните не караха много продоволствие и с войниците не пътуваха лечители.

Щурмът започна, когато небето на изток изсветля до нефритенозелено. Първата вълна войници на Минванаби връхлетя барикадата с боен вик, който разтърси утринната тишина. Можеха да настъпват само по четирима в редица през скалистия проход и опитът им да изкатерят заграждението им донесе бърза смърт от мечовете и копията на Акома. Но продължаваха да напират, катереха се върху мъртвите си и издъхващи другари на кръвожадни вълни. Поне дузина войници на Минванаби паднаха, преди първият воин Акома да бъде ранен. Докато мечът му падаше от ръката му, друг проби с рамо напред, за да заеме мястото му.

Близо час врагът нападаше безуспешно барикадата и губеше хора — дотук стотина. Акома имаха само десетина ранени и един-единствен загинал.

Минванаби като че ли искаха на всяка цена да превземат каньона. Но защо? Каньонът беше защитим, но също така беше и капан. Минванаби щяха да платят скъпо, за да влязат, но Акома щяха да загинат, ако се опитат да го напуснат. Нападател, който не е притиснат да бърза, щеше да направи по-добре, ако стои и чака, докато защитниците не се изтощят. Кейоке си припомни какво знае за противника: Ириланди изобщо не беше глупав — беше достатъчно компетентен, за да остане Боен водач на Минванаби близо две десетилетия, — а сега почти със сигурност действаше под заповедите на Тасайо. Защо трябваше толкова опитни във военното дело хора да хабят стотици мъже? Да вземат коприната нямаше да е смъртоносен удар за Акома и със сигурност не струваше живота на толкова бойци, които щяха да бъдат жертвани, преди слънцето да стигне зенита. Трябваше да има някаква причина, но каква?

Притеснен, Кейоке остави въпросите, на които нямаше отговор, и подмени войниците на предната линия — оглеждаше оръжията и бронята им и ги окуражаваше. После огледа оплисканите с кръв сменени войници, които смъкваха шлемовете си и миеха плувналите

си в пот коси и лица в ручея. Реши да ускори подменянето. Минванаби можеха да пращат само по четирима души едновременно срещу барикадата, но неговите хора капваха бързо срещу все новите и нови противници. По-добре беше да ги сменя по-често.

Изведнъж зад редиците на Минванаби се надигна вик, но не последва никакъв щурм. Вместо да пратят нови войници, Минванаби неочаквано отстъпиха.

— Може би им омръзна да гледат как хората им загиват за нищо — каза задъхано Дакати.

Кейоке сви рамене уклончиво. Отстъплението не беше в стила на Ириланди — и със сигурност не и на Тасайо.

— Може би. Но защо тогава бяха достатъчно готови на жертви до този момент?

Изведнъж във въздуха изхвърча нещо, полетя към тях, тупна на земята и се затъркаля. Всички се пръснаха, за да не би да е топка, пълна с жилещи насекоми — стара обсадна хитрина.

Беше някаква торба. Кейоке даде знак и Дакати тръгна да я огледа. Вдигна я и я развърза. Лицето му посивя.

— Главата на Виало.

— Така си помислих. — Гласът на Кейоке не издаде, че изпитва същия безнадежден, безпомощен гняв. „Мара — помисли си, — с Аяки сте в ужасна опасност, а не мога да направя нищо, за да ви помогна“.

Също толкова ясно осъзнал заплахата за дома Акома, Дакати добави:

— Сложили са и въже, за да разберем, че са го обесили, преди да му отрежат главата.

При споменаването на толкова безчестен край Кейоке едва потисна трепета си.

— Виало им е казал, че е дезертър, несъмнено. Може да е обесен, но е умрял храбро. Ще засвидетелствам това пред самия Червен бог.

Дакати кимна и попита:

— Какви са заповедите ти, командире?

Кейоке не отговори веднага. Беше неизмеримо уязвен от съдбата на вестносеца. Каньонът беше запушен. Никой не можеше да се измъкне, за да предупреди Мара за шпионина в дома ѝ.

— Просто се бием и убиваме колкото може повече Минванаби — каза той горчиво. — Ще умрем като мъже на Акома.

Дакати отдаде чест.

Атаките продължиха през целия ден, спираха само за да могат Минванаби да се прегрупират и да пращат свежи бойци в теснината. Вече не се преструваха, че са разбойници — редиците, които връхлитаха срещу заграждението, носеха оранжево-черна броня. Отдадени ревностно на задачата си, вражеските воители се хвърляха срещу защитниците Акома. Умираха и умираха и кръвта им намокри пръстта и я превърна в хлъзгава кал. Минванаби не бяха единствените жертви. Акома също падаха, вярно, по-бавно, но броят им се смаляваше неумолимо.

Кейоке преброи единайсет убити и още седем ранени толкова тежко, че не можеха да служат повече. Пресметна, че това е струвало на Минванаби десет пъти повече мъртви и тежко пострадали. Повече от боен отряд убити врагове щяха да се вдигнат и да запечат в негова прослава, когато душата му се изправеше на съд пред Червения бог, но го отчайваше, че ще бъде пратен пред него в поражение, че господарката му може така и да не разбере, че сигурността ѝ е накърнена, преди да е станало твърде късно. Защото макар Люджан да се учеше много бързо и Кейоке да разчиташе на него като годен приемник за Боен водач, все още не беше изпитан в големи битки и обучението му не беше приключило.

Реши, че няма полза да се измъчва повече с тези мисли, и попита старшия слуга:

— Как са запасите ни?

Мъжът се поклони.

— Ако войниците минат на минимален порцион, храната ще ни стигне за няколко дни.

Кейоке помисли за миг, после каза:

— Не минимален. Двоен. Съмнявам се, че ще оцелеем няколко дни. Минванаби изглеждат решени да хвърлят човешки живот както пияница харчи центурии в кръчмата.

От устието на каньона се надигнаха викове. Кейоке бързо се обърна натам и мечът му изсвистя от ножницата с бързината на рефлекса. Войници на Минванаби бяха успели да заемат позиция на една издатина зад бойните си редици и обстрелваха защитниците

Акома, принуждавайки ги да залегнат, докато нападателите при барикадите хвърляха щитове върху телата на падналите си другари, за да могат да прехвърлят по тях барикадата и да нахлуят в каньона.

Първият опитал се да скочи войник на Минванаби падна, пронизан от чакащо го копие, но убилият го войник бе поразен от стрела. Кейоке се обърна и извика на Дакати:

— Пригответи се за излаз!

Мъжете с дакати се стегнаха в плътни редици, а Кейоке извика на войниците при барикадата:

— Изтегляй се!

Защитниците отстъпиха в плътен ред и двама войници Минванаби скочиха в разчистеното пространство зад барикадата, но рухнаха, прободени от стрелите на Акома. Стърженето на камъни и пращането на набитите между тях клони отекна от стените на каньона, докато Минванаби се мъчеха да пробият през барикадата. Кейоке даде команда и двама мускулести слуги задърпаха въжетата, вързани за единия край на тежък дънер, главната опора на заграждението. Дънерът се наклони и барикадата поддаде. Клони и камъни изригнаха навътре и загубилите опора войници на Минванаби нападаха по очи.

Кейоке изръмжа в мрачно задоволство, докато Дакати поведе отряда си в атака срещу объркания и разкъсан фронт на нападателите. Свежият резерв на Акома изтласка авангарда назад. Въздухът засвистя от стрели, толкова нагъсто, че засенчиха слънчевата светлина, биеща безмилостно отгоре. Враговете не можеха да се развърнат в теснината и гъстотата им ги превръщаше в лесни мишени. След няколко мига оранжево-черните стрели спряха.

Минванаби отстъпиха и Кейоке изпрати напред следващата вълна войници. Втурнаха се към разбитата барикада и заиздърпваха мъртвите от клоните и камъните. Слугите зад тях прибираха броня и оръжие от падналите — всичко, което можеше да донесе полза на Акома. Все още годни мечове, щитове и ножове, по някоя торба с походна храна — всичко това бързо беше добавено към запасите на Акома. Други слуги събираха стрели — стрелците на Акома вече мятаха оранжево-черни стрели толкова често, колкото и зелени.

Трупите останаха да лежат голи, а войниците и слугите се втурнаха да възстановят барикадата. Вътрешно Кейоке скърбеше за резервите на Дакати, които все още се сражаваха от другата страна.

Молеше се смъртта им да се окаже трудно спечелена от врага и страданието им да е кратко. Саможертвата щеше да спечели на приятелите им време да възстановят разбитата барикада и да нанесат многократно повече щети на Минванаби.

Над петдесет убити Минванаби лежаха в разчистеното пространство зад барикадата. Кейоке поправи сметките си на близо триста противници, убити или тежко ранени. Небето показваше, че половината ден е изтекъл, а позицията им не беше по-зле — може би беше дори още по-здрава, — отколкото на разсъмване.

Но никой не знаеше колко отряда са пратили Минванаби срещу тях.

Кейоке смени позицията си, за да има по-добър поглед към барикадата. Ако някои от малката група на Дакати оцелееха, за да опитат да се изтеглят, скоро щяха да го направят. Знаеше, че войниците му са добре тренирани и подготвени за плана, но неведнъж беше виждал как напрежението на битката обърква заповедите.

Чакаха под парещото слънце в безветреното дефиле, което вонеше на пот, изпращания и смърт. Грохотът на битката отекваше от стръмните влажни стени. Минутите се проточиха, закръжиха рояци мухи. Кейоке и войните му чакаха с тревога първият зелен шлем на Акома да се появи на пътеката отвъд барикадата.

Кейоке най-сетне прие това, което бе очаквал през цялото време: Дакати и отрядът му бяха продължили щурма си, отказали се от всякакъв шанс за оттегляне. Нямаха намерение да се връщат. Дакати разбираше не по-зле от Кейоке, че рано или късно Минванаби ще ги надвият, и просто бе решил да убият колкото може повече врагове, преди да ги споходи смъртта.

Кейоке вдигна очи към небето и мълчаливо им пожела успех. Потисна скръбта за храбрите си воини, както и тревогата какво ще означава това поражение за лейди Мара, и заповяда на трима слуги и на малкото жилаво момче водоносец да се опитат да се промъкнат през барикадата. Ако Дакати беше изтласкал врага достатъчно далече, за да могат четиримата да се измъкнат под прикритието на дърветата, вестта все още можеше да стигне до имението.

Но тези надежди бяха пометени за миг, когато вълна войници Минванаби връхлетя в каньона. Мечовете им, все още плувнали в кръвта на мъжете на Дакати, отнеха живота на четиримата, преди да

успеят да се обърнат и да побегнат. Малкият водоносец загина храбро, изправен срещу врага с кухненски нож в ръка.

„Туракаму дано приеме благосклонно тази храброст“, помоли се Кейоке, приел спокойно идващата неизбежна смърт. Опипа дръжката на очукания си меч, близък му като роден брат. Каква цена щеше да заплати врагът му!

Слънцето залезе. Падна безцветен здрач, задушен от спускащата се мантия на мъглата. Изтощени войници се измъкваха бавно от смяната си на барикадата и Кейоке закуцука към тях, за да прецени състоянието им. Силите му се бяха стопили. От стоте войници и петдесетте слуги, които бяха напуснали имението на Акома, по-малко от четирийсет воители и двайсет слуги бяха останали на крака, годни да служат. Повечето останали бяха мъртви — само десетина ранени войници и още толкова слуги бяха пренесени до вдигнатия набързо бивак край малкия вир. Неспирно сипещите се безразборни стрели на Минванаби все пак нанасяха достатъчно щети, за да държат мъжете нащрек. Никой не можеше да легне, за да не се окаже по-добра мишена за някой падаща стрела. Някои се опитваха да отдъхнат по двойки под прикритието на щитовете си, но от това само се схващаха, вместо да отпочинат. Повечето воители просто седяха придърпали колене до брадичките си, с присвити рамене и наведени глави, колкото може поплътно до каменните стени на каньона.

Доиде нощта и боят продължи под мигащите пламъци на вражеските факли. Мъглата в дефилето засия на светлината им като извиваше сиви пипала дух. Отдъхващите воители на Акома оцениха тази светлина и точеха на нея оръжията си. Подхвърляха си груби шеги и гласовете им издаваха кураж, но мислите им бяха унили. Боят едва ли щеше да продължи до сутринта и със сигурност — не и до обед. Знаеха го не по-зле от командира си, който неуморно обикаляше, за да повдигне духа им.

Минаваха часове и загиваха мъже, а звездите оставаха скрити от мъглата. Кейоке тъкмо минаваше през голото пространство зад заграждението, за да огледа двама мъже, които, изглежда, бяха ранени от хвърлени отгоре камъни, когато нещо го удари в десния крак като ритник на нийдра. Олюля се и едва не падна на колене от болката, която изригна в бедрото му. Двама войници притичаха да му помогнат,

докато се свличаше. От горната част на крака му бе щръкнала стрела. Отнесоха го встрани и го сложиха да седне, облегал гръб на скалата.

Кейоке преодоля чернилката, сгъстяваща се пред очите му, и изпъшка:

— Богове, боли! — Погледна стрелата. Беше ударила отгоре — един от безразборните изстрели към каньона — и той усещаше как върхът ѝ е застъргал в костта. — Срежете перата и я избутайте — заповяда им.

Двамата войници се спогледаха и се наложи да повтори заповедта: изрева им през стиснати зъби да избутат проклетата стрела през крака му и да я извадят.

Погледите на войниците отново се кръстосаха над прашните пера на шлема му. Никой не искаше да изрече истината: че с изваждането на стрелата най-вероятно ще скъсат артерия и той ще умре от загуба на кръв.

Кейоке изруга, пресегна се, сграбчи стрелата и я прекърши.

— Избутайте я! — настоя.

— Ще забере — каза тихо единият воин. — Трябва да се изреже, та раната да може да се почиства.

— Няма време — отвърна Кейоке. Гласът му не беше толкова уверен като ръката. — Ако не я извадим и проклетият от боговете връх продължи да стърже в костта ми, ще изгубя съзнание. И няма да мога да ви командвам.

Войниците замълчаха, но неизреченият им упрек беше видим.

Кейоке овладя гнева си.

— Мислите ли, че някой от нас ще живее достатъчно дълго, за да ме види, че умирам от забрала рана? Стегнете го тоя крак и измъкнете проклетата стрела!

Подчиниха се с неохота. Стегнаха крака му с въже малко над стрелата и единият я хвана, а другият затисна Бойния водач на земята. Погледът на Кейоке се размъти от болката и за няколко минути той изгуби всякакъв усет за време и място. Потъна в мрак, но умът му скоро се съвзе и той видя, че войниците превързват раната. Ужасната болка в крака му заглъхна.

Кейоке заповяда на двамата да го изправят и постоя няколко мига неуверено. Отказа да му отсекаат тояга от храстите и направи няколко къси стъпки. Бедрото му пулсираше и всяко тръсване беше ужасно

мъчително. Но никой от мъжете в зелената броня на Акома не оспори властта му. Все още командваше войската си.

Повиши един особено способен млад войник, Сезамел, за действащ Ударен водач, но след по-малко от час видя как и той загина. Вдъхновен и разпален от повишението, Сезамел беше отблъснал най-големия щурм на Минванаби от залез-слънце, в мига преди да пробият барикадата. Излазът му изтласка нападателите, но с цената на тежки загуби. Акома се изтощаваха, докато воините Минванаби изглеждаха неуморими. Нямаше време да повишава повече. Не беше и нужно, след като броят на Акома беше спаднал до малка ударна сила. Помощник-командир щеше да е излишен.

Уморен, Кейоке докрета до слугите и им нареди да разпределят дажбите. При дадените жертви вече имаше достатъчно храна, за да може всеки от мъжете да яде колкото пожелае. Дори войниците да не можеха да получат топла храна, пълните стомаси поне щяха да възстановят силите им. Кейоке взе комат хляб и парче печено месо. Нямаше апетит, но задъвка насила. Пулсирането в дясното му бедро и изгарящата болка от забралата тъкан не спираха. Накрая, докато никой не гледеше, изплю безвкусните хапки на земята. Пи вода и успя да задържи спазъма в стомаха си. Гърлото му сякаш беше раздрано от сухия хляб и той се зачуди дали не започва да гори в треска. Но мисълта му както винаги се върна към командването.

Прецени, че над триста и петдесет войници на Минванаби са паднали пред барикадата през деня. Нощният брой на жертвите щеше да е по-малък, понеже войниците му губеха сили. Поне петдесет врагове бяха загинали след залез-слънце. Войниците му избиваха враговете на Мара в съотношение петима към един. Но загубите нарастваха, много скоро щяха да станат критични и Минванаби неизбежно щяха да пробият през барикадата и да връхлетят, за да избият оцелелите. Кейоке приключи равносметката с гордост. Силите на Акома бяха надминали очакванията и краят може би щеше да се отложи до разсъмване.

Седна, подпря се на студената мокра скала и смъкна шлема си. Избута назад прогизналата си от пот побеляла коса и си помисли, че никога досега не е изпитвал такава умора.

Умората породя съжаление, че може би е виновен в старческа суета. Укори се, че не беше отделил повече време да обучи Люджан и

другите Ударни водачи. Трябваше да настои всички офицери да се хранят с него в слугинската зала, вместо в казармите с отрядите си, докато той вечеряше с лейди Мара или с Накоя, или Джикан. Всеки пропуснат час да предаде опита си на тези млади войници сега го измъчваше.

Твърде късно беше вече да съжалява, че някой по-млад не е на поста му. Парещата болка от раната отново събуди гнева му и той се наруга за глупостта си и изостави съжаленията. Отказа да се поддаде на мрачните размишления. Битката продължаваше и той бе нужен на бойното поле.

Изпъна ранения си крак и агонията го жегна безмилостно. Не издаде звук, но се изпоти под бронята. На светлината, хвърляна от струпаната жаравя, плътта около раната изглеждаше червена — заблуда на светлината или възпаление, нямаше как да разбере — и пулсираше неудържимо. Нямаше значение. Една рана беше само мярка за израстването на един воин. Животът беше болка и болката беше живот. Главата му се замая, докато тялото му се опитваше да надвие болки и рани, изтощение и старост.

Сигурно беше задрямал, защото следващото, което разбра, беше, че един войник разтърсва рамото му и го подканя да се събуди. Примига с натежали клепачи и се помъчи да прочисти ума си, който обикновено се будеше мигновено. Без да мисли, понечи да стане, но болката го прониза и го накара да изохка. Войникът му помогна да се изправи и се постара да скрие жалостта в очите си.

— Командире, въоръжени мъже се приближават над каньона!

Кейоке примижа към тесния процепа небе над стръмните стени. Нямаше звезди, които да намалят тъмнината и да покажат колко е часът. Нямаше как да прецени колко време е изтекло.

— Колко остава до разсъмване? — попита той.

Войникът се намръщи.

— Може би два часа, командире.

— Изгасете огъня — отсече Кейоке и сигурен, че врагът вече е обкръжил склоновете и е затворил позицията му, закуцука към хората си, които се подготвиха за следващия щурм. Челото му се сбръчка угрижено.

— Ако Ириланди е пратил войски да ни ударят от хълмовете, защо ще напада в тъмното? — промълви той, без да се усети, че

разсъждава на глас.

В дефилето отекна трясък. Барьерата изригна назад под вълна от тела в оранжево-черни брони и защитниците на Акома се разхвърчаха във всички посоки. Тежък дънер се показа през отвора — барикадата беше пробита с таран.

Минванаби връхлетяха с крясъци и Кейоке извика на слугите да се прикрият зад топовете коприна. Войници падаха, мятаха се в предсмъртни гърчове и крещяха от агония.

На Кейоке дори не му остана време да се ужаси, защото войниците на Минванаби продължаваха да се изливат през пробива, а Акома отстъпваха.

Кейоке извади меча си. Шлемът му беше останал на мястото, където бе спал. Нямаше време да го търси. Само волята на боговете можеше да предопредели дали ще загине гордо като Боен водач на Акома, или просто като поредния безименен стар войник. Но след като Мара беше застрашена, това нямаше голямо значение.

— Палете коприната — извика той на слугите и докато верните ръце хвърляха пламтящи главни върху струпаната коприна, закуца напред. През мъглата на треската чуваше крясъците на падащите войници и трясъка на оръжия, накъсвани от пукота на коприна и сухо дърво, който изригваше на огнена вълна зад гърба му. Един войник Минванаби залитна от удара на воин Акома и Кейоке го съсече с рязък замах и се ухили свирепо. Кракът му може да не ставаше за нищо, но в името на Туракаму, мечът му все още вършеше работа. Щеше да вземе още Минванаби за свой ескорт в залите на Червения бог.

Битката кипеше, затворена между скални стени и горяща преграда от коприна. Мъжете танцуваха танца на смъртта и мечовете им блестяха червени в нощта. Докато се биеше и залиташе напред, Кейоке примижа, мъчеше се да различи приятел от враг в безумния боен ад.

— Това е Бойният водач на Акома! — извика някой и изведнъж Кейоке се озова обкръжен от врагове. Мечът му проливаше кръвта им, но краката му поддаваха. Не можеше да се опази от обкръжението. Падна на колене, но продължи замаяно да отбива сипещите се отгоре му удари.

Войникът Минванаби пред него изведнъж се вцепени и изуменото неверие в очите му помръкна, докато падаше. Кейоке зърна

за миг подаващ се от бронята му сатър и отстъпващ назад уплашен слуга. Посече настрани с меча си и поне още един враг загина, преди да може да отмъсти за падналия си другар. Слугата все пак издъхна, посечен от гърдите до слабините, а после същият окървавен меч се вдигна над Кейоке. Той го отби с ловкостта, придобита за четирийсет години служба на бойното поле.

Пот течеше по слепоочията му. Той примига да, махне солените капки от очите си и засече през бялата мъгла на болката.

Заслепен от прахта и от болката, се помъчи да се надигне. Ушите му кънтяха. Отвори уста да вдиша, но сякаш никакъв въздух не изпълни дробовете му. Видя надвисналата над него фигура на войник Минванаби, вдигна меча си да парира и извлече дълбоко от себе си последната капка сила, за да поднесе своя уал на Туракаму. Двата меча се сблъскаха и втвърдената кожа изстърга. Ударът бе отклонен, но не достатъчно — мечът на Минванаби не улучи сърцето, но прониза бронята и подплатата и се заби в корема.

Войникът го извъртя нагоре и Кейоке чу далечен дрезгав вик, щом болката принуди устните му да издадат слабостта му пред врага.

В последния миг на живота си Кейоке стегна войнишката си воля да срещне смъртта с вдигната глава и отворени очи и през пулсиращата в ушите му кръв чу далечен глас да вика:

— Акома!

Можа само да изпита гордост за онзи храбър войник.

Смътни фигури изплуваха пред погледа му и се размиваха отново. Времето сякаш неестествено се беше забавило. В тъмното нечия ръка хвана войника Минванаби за рамото й дръпна назад спускащия се меч. Кейоке се намръщи и смътно се зачуди дали това не е наградата на бога за целия му живот във вярна служба: заради доблестта си в защитата на Акома нямаше да почувства смъртоносния удар.

— Туракаму — промълви той, повярвал, че се е запътил към залите на Червения бог.

10.

ИЗЦЕРЯВАНЕ

Нахлуха звуци.

През всеобгръщащия мрак Кейоке чу гласове. Отекваха като в сън в ума му сред усиливащата се болка. Вслуша се да чуе песента на воини, мъртвите Минванаби, които щяха да засвидетелстват храбростта му, щом пристъпеше в залите на Туракаму.

Но не чу никаква песен, а само думи, изречени от глас, който май беше на Люджан.

„Не — помисли Кейоке. — Не!“ През надигащата се болка, която избуя в отчаяние, се вслуша по-внимателно. Трябваше да има пеене.

— ... не се е свестявал след битката — продължи гласът на Люджан, — не е на себе си от треската... сериозни рани в корема и в бедрото...

Намеси се друг глас, на Накоя, несъмнено.

— Богове. Мара не трябва да го види така. Това ще разбие сърцето й.

Последва суматоха в тъмното, а след това някакъв глас, който звучеше като на господарката му, извика с неудържима мъка:

— Кейоке!

Никакви песни нямаше да има значи, помисли с хладна тъга старият воин. Нямаше да посрещнат с възхвала воин, загинал в поражение. Акома трябваше да са загинали до крак, та Мара, Люджан и Накоя да са тук, в залите на Туракаму. Войската на Минванаби сигурно бе нападнала и имението, а защитниците чо-джа или бяха побягнали, или бяха надвити. Краят трябваше да е дошъл с триумф за врага и гибел за Акома.

— Господарке — промълви в унеса си Кейоке. — Лейди.

— Той проговори! — възкликна някой.

— Кейоке? — повтори гласът на Мара. Хладни ръце забърсаха челото му с треперещи пръсти.

След това лумна светлината, ослепително ярка през полуотворените му клепачи, а след това съзнанието нахлу на порой и с него — непоносима болка.

— Кейоке — повтори Мара. Ръцете ѝ се отпуснаха на скулите му, погалиха нежно лицето му. — Всички сме живи и здрави. Аяки е добре. Люджан разказа за храбрата ви битка. Минванаби хвърлили петстотин души в щурма, а малкият ви отряд се е сражавал до смърт, за да опазите коприната.

Бойният водач се помъчи да изплува от мъглата на треската и погледът му бавно се проясни. Господарката му се беше навела над него, красивото ѝ чело се беше набръчкало от тревога. Не беше в залите на Червения бог, а в двора пред вратите на къщата на имението. Всичко наоколо беше мирно. До Мара стоеше слуга с кърпа, готов да изтрие потното му чело. Умът на Кейоке се върна и надмогвайки парещата болка от раните, той каза:

— Господарке. Десио е пробил сигурността на дома ни.

Мара го погали по бузата.

— Знам, Кейоке. Измъчваният шпионин избяга и ни извести. Така Люджан разбра, че трябва да поведе отряда си към планините и да ви се притече на помощ.

Кейоке си спомни отекналите в края звуци от битка по хълмовете. Значи Люджан беше ударил хората на Десио във фланг и ги беше принудил да побегнат от дефилето.

— Колко оцеляха? — едва изхриптя гласът му.

— Шест души, Командире, с теб — отвърна му Люджан. — Всички сериозно ранени.

Кейоке стисна очи. От сто войни и петдесет слуги само петима, освен него, бяха оцелели от капана на Минванаби.

— Забрави за изгубената коприна — добави Мара. — Чо-джа ще направят друга.

Кейоке издърпа с усилие едната си ръка изпод метнатите на гърдите му одеяла и стисна ръката ѝ.

— Коприната не е изгубена — изпъшка. — Не всичката.

Това предизвика възклицанието на Люджан, а слугите наоколо се размърдаха и зашепнаха с удивление. Едва сега Кейоке забеляза между тях и Джикан. Очите на хадонрата блестяха.

С усилие им каза къде са скрити топовете плат.

Мара се усмихна и усмивката придаде на лицето ѝ нежната, пламенна красота на майка ѝ някога, спомни се Кейоке. Забеляза и блесналите сълзи в ъгълчетата на очите ѝ, преди тя да примига храбро, за да ги задържи.

— Някоя господарка не би могла да поиска толкова много. Ти ни служи достойно, изключително предано и добре. Сега почивай. Раните ти са много тежки.

Кейоке не попита колко са тежки. Болката казваше всичко, което трябваше да знае. Само въздъхна измъчено и промълви:

— Вече мога да умра.

Господарката не възрази. Изправи се и властно се разпореди да приготвят най-хубавата стая за нейния Боен водач.

— Запалете свещи и повикайте поети и музиканти, да свирят за негова прослава. Защото всички трябва да знаят, че се е сражавал като герой и е дал живота си за Акома.

Можеше да е Управляваща господарка, но гласът ѝ трепереше. От него, който я познаваше като своя дъщеря, не можеше да скрие скръбта си.

— Не плачи за мен, господарке — прошепна той. — Отивам си доволен.

Последва глъч и неразбория, а после всичко започна да заглъхва.

— Не плачи за мен, господарке — повтори тихо Кейоке. Не можа да разбере дали тя го чу, защото тъмнината го обгърна отново.

Когато се свести, долови уханието на благовонни свещи и тиха музика, и беше загърнат в блажен покой, ако не беше непрестанната болка. С усилие отвори очи и видя, че лежи на постеля в красиво обзаведена стая, изрисувана със сцени на воители, показващи доблест и мъжество. Между звуците на две лютни чу гласа на поет, изреждащ тихо делата му и постигнатите победи, още от времето на възкачването на лорд Сезу. Кейоке отново притвори очи. Не беше излъгал своята Господарка. Беше доволен. Да умре от тежки рани за нейната чест беше справедлива и подобаваща съдба за воин, който ѝ беше служил до дълбока старост.

Но някаква врява в коридора заглуши лютните и поетът прекъсна стиховете си.

— Проклятие, нима просто ще го оставите да лежи и да умре? — извика рязък гърлен глас.

Варваринът. Опълчил се на обичая, както винаги.

Намеси се гласът на Люджан, непривично измъчен.

— Той служи доблестно! Какво повече може да направим?

— Доведете лечител! — почти изкрещя Кевин. — Или чакате боговете ви да го спасят?

— Това е наглост! — сопна се Люджан.

Последва глухо изтупване и пъшкане.

— Спрете! И двамата! — чу се гласът на Мара и се вдигна врява, която се извисяваше и спадаше на вълни.

Кейоке лежеше отпуснат и му се искаше врявата да свърши. Поетът беше стигнал до куплетите за набега, който някога бе извършил с Папевайо срещу Текума от Анасати, и той искаше да чуе за неточности. Бардът несъмнено щеше да пропусна последвалото празненство, както и каните с вино шаа, които бяха изпили с Папе и Господаря в чест на славната победа. Всички бяха платили с тежък махмурлук, помнеше Кейоке, а след това го беше боляло почти колкото го болеше сега.

Но поетът не продължи стиховете си. Вместо това Кейоке чу как гласът на Мара отекна в коридора:

— Кевин, никаква добрина няма да е да спасим живота на воин, който е загубил крак. Полевият лечител на Люджан го е отрязал заради раната от стрела, която е забрала, не знаеш ли?

Кейоке преглътна с усилие. Болката, пронизваща тялото му, бе притъпила усещането му за липсващия крак. Стисна очи.

— И какво от това! — възмути се Кевин. — Ценността на Кейоке е в опита му, а дори вашият идиот лечител знае, че мозъкът на човек не е в краката му!

Последва тишина, а след това Кейоке чу как параванът се отмести и някой пристъпи вътре.

Отвори едно око и погледна. Беше високият варварин. Косата му грееше като огън на светлината на свещите, а снажната му фигура хвърляше тъмни сенки по стената. Провря се грубо между двамата музиканти и изгледа поета с неприязън.

— Излезте — каза им властно. — Искам да поговоря с този старец и да видя какво мисли за умирането.

Кейоке погледна варварския роб и се помъчи да придаде на гласа си твърдост.

— Ти си нагъл — повтори той думите на Люджан. — И се намесваш във въпроси на честта. Ако имах меч, щях да те убия на място.

Кевин сви равнодушно рамене и седна до него.

— Ако имаше силата да ме убиеш, старче, нямаше да съм тук. — Сплете пръсти, опря лакти на коленете си и изгледа съсредоточено Кейоке, истински пълководец на армии, макар и да лежеше като статуя сред море от възглавници. Плътта му можеше да е изцедена от болката, но лицето му все още беше лице на командир. — А и нямаш меч — изтъкна Кевин със съкрушителната си другоземска откровеност. — И ще ти трябват патерици, за да станеш от тази постеля. Тъй че проблемите ти май няма да могат да се решават вече с оръжие, Боен водач Кейоке.

Болката раздра корема на стария мъж, докато си поемаше дъх, за да отговори. Усецаше как го изсмуква слабостта, кръжащата тъмнина, която чакаше да го погълне, но се стегна и успя да заговори с тон, който беше разбивал самоувереността на не един млад воин.

— Изслужих дълга си.

Думите бяха изречени с ненакърнимо достойнство. Кевин стисна за миг очи и сякаш потръпна вътрешно.

— Мара все още се нуждае от теб.

Не го погледна. Явно грубостта му си имаше граници. Но ръцете му се стегнаха и побеляха, а Люджан на прага извърна лицето си.

— Мара все още се нуждае от теб — повтори хрипливо Кевин, сякаш се мъчеше да намери думи, които му убягваха. — Оставяш я без велик пълководец за войските и, без майстор тактик, който да заеме мястото ти.

Нито звук, нито жест не последва от мъжа на възглавниците. Кевин се намръщи и с явна неловкост опита отново.

— Не ти трябват крака, за да обучиш приемника си, нито за да даваш съвети във война.

— Не ми трябват крака, за да разбера, че си позволяваш твърде много — прекъсна го Кейоке. Усилието го изтощи. — Кой си ти, варварино, че да ме съдиш за службата ми на този дом?

Кевин се изчерви и се изправи. Смутен, но също така и уязвен, стисна юмруци и добави:

— Не дойдох да те съдя, а да те накарам да помислиш. — След това, ядосан сякаш, едрият червенокос варварин си тръгна. На прага се извърна, но пак не погледна Кейоке в очите. — Ти също я обичаш — добави с укор. — Да умреш без борба означава да я лишиш от най-добрия ѝ командир. Според мен търсиш лесния изход. Службата ти не е прекратена, старче. Ако умреш сега, дезертираш от поста си.

И излезе, преди Кейоке да събере сили да му отвърне. Свещите сякаш изведнъж станаха прекалено ярки, а болката още по-силна. Музикантите кротко засвириха отново. Кейоке се заслуша, но сърцето му не можа да се отпусне. Стиховете на поета изгубиха лустрото си и станаха само празни думи, изреждащи събития отдавна минали и общо взето забравени, докато той се унасяше в сън.

Мара чакаше в коридора. С нея нямаше никакви слуги и тя стоеше толкова неподвижно, че Кевин едва я забеляза в сенките. Само бързите рефлексии го спряха, докато изтриваше сълзите от очите си, да не се блъсне в нея.

— Ще отговаряш пред мен за това — каза тя. Макар стойката ѝ да беше безукорна и гласът спокоен, Кевин вече я познаваше достатъчно добре, за да долови гнева в позата ѝ. Тя продължи: — Кейоке е предвождал войниците ни в битка два пъти повече години, отколкото съм живяла. Изправял се е срещу врагове в ситуации от които всеки от нас ще получи кошмари дори ако можеше да си ги представи. Остави Господаря си да умре, макар че заповедите разбиха сърцето му, за да опази живо името Акома, като дойде да ме вземе от храма на Лашима. Ако имаме натами, което да пази честта ни свята, дължим го на Кейоке. Как смееш ти, роб и варварин, да намекваш, че не е направил достатъчно!

— Е — отвърна Кевин, — признавам, че имам голяма уста, и също така, че не знам кога да си я държа затворена. — Усмихна се по онзи внезапен и спонтанен начин, който винаги я обезоръжаваше.

Мара въздъхна.

— Защо трябва непрекъснато да се месиш в неща, които не разбираш? Ако Кейоке е пожелал воинска смърт, негово право е и за нас е чест да му дадем да си отиде от този свят в мир.

Усмивката на Кевин се стопи.

— Ако имам някакъв спор с вашата култура, то е, че цените прекалено много живота. Кейоке е великолепен тактик. Гениален е с

ума си, не с ръката, която държи меча, в което всеки по-млад мъж бездруго може да го надвие. А вие му пращате поети и музиканти! Чакайте да умре с воинската си смърт и хабите години опит, от който войската ви така ужасно се нуждае...

— И какво предлагаш? — прекъсна го Мара. Устните ѝ бяха побелели.

Кевин потрепери пред напрегнатия ѝ поглед, но продължи:

— Бих назначил Кейоке за съветник. Ще измисля нова служба, ако трябва, а след това ще повикам най-вещите ви лечители. Раната в корема все пак би могла да го убие, но съм убеден, че човешката природа между вашата и моята култура не може да се различава толкова много, че човек, макар и умиращ, да иска да напусне живота с чувството, че е безполезен.

— Твърде много си въобразяваш, че знаеш, робе — подхвърли язвително Мара.

Кевин се вцепени и изведнъж изпадна в едно от онези негови странни, необясними мълчания. Впи очите си в нейните, прикова я с поглед така, че тя не забеляза дотичалото куриерче, докато то не повтори:

— Господарке. — Поклони се почтително. — Някоя моли веднага да идеш в голямата зала. Дошъл е имперски емисар.

Червенината на гнева, избила на лицето ѝ, мигновено се отцеди.

— Намери Люджан и веднага го прати при мен — заповяда тя на момчето и сякаш забравила за съществуването на Кевин и за това, че само допреди секунди бе затънала в безизходен спор, се обърна и тръгна по коридора с почти неприлична бързина.

Както можеше да се очаква, Кевин тръгна след нея.

— Какво става?

Тя не отговори.

— Какво значи „имперски емисар“?

— Лоша новина — отвърна кратко Мара. — Най-малкото, толкова бързо след нападението на Минванаби, съобщение от императора, от Военачалника или от Висшия съвет говори за важен ход в Играта.

Кевин я последва. Настроението на господарката му беше станало сприхаво след връщането на Люджан и отрядите му. Целта на набега на Минванаби, настояваше тя, не беше просто да провали

търговията ѝ с коприна. След като не можеше да проследи всеки обрат в политиката на цураните, която за ума му на поданик на Кралството все още изглеждаше заплетена и нелогична, Кевин бе решил да остане до Мара. Това, което застрашаваше нея, застрашаваше и него, а чувствата му към нея му диктуваха, че трябва да я защити.

Голямата зала задържаше утринната влага, а старият каменен под излъчваше хлад дори през подметките на кожените сандали. Докато прекосяваше огромното отекващо празно пространство, Кевин видя чакащата на подиума Накоя и чу от прохода зад себе си стъпките на влизания Люджан. Но вниманието му бе насочено напред, където в сумрака изпъкваше блясък на злато, неочаквана и вдъхваща страхопочитание гледка в земя, където металите бяха изключителна рядкост.

Пратеникът седеше на великолепна извезана възглавница и дори стойката му вдъхваше страхопочитание. Беше млад мъж с внушителни мускули, красив, облечен в килт от прост бял плат. Носеше сандали с кръстосани до коленете каишки. Краката му бяха прашни, а кожата му искреше от капчици пот. Дългата му до раменете черна коса беше стегната над челото със знака на сана му, лента на ивици златно и бяло, които проблясваха в сенките. Нишките в тъканта бяха метални, истинско злато, символът на императора на Цурануани, чиято непрекословна дума носеше той.

Пратеникът стана и посрещна Мара с поклон. Жестът издаваше високомерие, защото макар да беше слуга, а тя — благородна дама, думата на господаря му беше законът на страната и всички Велики домове се подчиняваха на този закон. Лентата на главата правеше този мъж неприкосновен. Можеше безопасно да пробяга през бойно поле, между воюващи домове, и никой войник нямаше да посмее да го спре и да си навлече гнева на императора. Пратеникът коленичи с изящен, грижливо отработен жест и поднесе свитък с позлатени ръбове, също вързан с лентички злато и запечатан с печата на Ичиндар.

Мара взе тежкия пергамент, счупи печата, разгъна свитъка и започна да чете, докато Люджан заемаше мястото на Кейоке. Накоя едва се сдържаше да не изпъне врат и да надникне да види написаното над рамото на господарката си.

Документът не беше многословен. Кевин, най-високият от всички, успя да види, че изреченията са кратки. Но Мара дълго помълча, преди да вдигне очи и да заговори.

— Благодаря. Свободен си — каза на пратеника. — Слугите ми ще се погрижат да се освежиш и да отдъхнеш, ако желаеш, докато продиктувам отговора си на писарите.

Имперският емисар се поклони и си тръгна, стъпките на подкованите му с метал сандали отекваха силно. В мига, в който той излезе, Мара се отпусна на най-близката възглавница и отрони:

— Коварството на Тасайо най-после се разкри. — Гласът ѝ беше кух и безсилен.

Накоя взе свитъка и зачете. Мръщеше се все повече и повече.

— Проклет дявол! — възкликна накрая.

— Господарке? — намеси се Люджан. — Какви са заповедите на императора?

Отговори му Накоя. Старческият ѝ глас беше изпълнен с жлъч.

— Не са от императора, а от Висшия съвет. Трябва, при това възможно най-бързо, да изпратим войската си да окаже подкрепа на лорд Ксакатекас във войната му срещу номадите разбойници в Достари. На лейди Мара е наредено да се яви лично с набор от четири отряда, готови да тръгнат до два месеца.

Веждите на Люджан подскочиха нагоре и замръзнаха.

— Дори три отряда ще са твърде много — рече той и ръката му затупа ядосано по дръжката на меча. — Ще трябва да купим услугите на чо-джа. — Погледът му многозначително се измести към Кевин. — А ти си прав, с проклетите си варварски идеи. На Кейоке не може да се позволи лукса да умре, иначе имението ще се лиши от последния си опитен офицер.

— Десио със сигурност цели точно това. Трябва да му попречим. — Черните очи на Мара искряха, страните ѝ бяха зачервени от гняв. — Люджан, вече си Боен водач. Вземи Кевин и отидете при Кейоке. Кажи му, че искам да го назнача за Първи военен съветник, но ще го направя само с негово съгласие. — И добави с отчужден глас, от спомен или може би от затаени сълзи: — Ще си помисли, че воините ще му се смеят, че носи патерици, но аз ще се погрижа името му да бъде почитано. Напомни му, че Папе някога намери гордост в това да носи черната превръзка на осъден.

Люджан се поклони.

— Не мисля, че Кейоке ще ни изостави в толкова затруднение, милейди. Но боговете може да отменят волята му. Раната му в корема е такава, че едва ли ще се изцери.

Мара прехапа устна.

— Тогава, пак с негово разрешение, ще пратя хора из цялата империя, за да потърсят жрец-лечител на Хантукама.

— Дарението, което такъв жрец ще поиска за лекуването, ще е голямо — изтъкна Накоя. — Може да се наложи да построиш голямо светилище.

Мара беше на ръба да избухне.

— Значи кажи на Джикан да вземат скритата коприна в планините и да я закарат на пазара в Джамар! Защото Кейоке ни трябва жив, иначе всичко ще бъде загубено. Не можем да си позволим да пренебрегнем господаря на Ксакатекас. — Дори за Кевин това не се нуждаеше от разяснение. Обещаният от лорд Ксакатекас съюз ги беше предпазил от попълзновенията на много врагове. Ако Акома дадяха на толкова могъща фамилия и най-малкия повод за вражда, щяха да си докарат бърз разгром, както бяха ангажирани в кръвната си вражда с Минванаби. — Имението не бива да бъде изложено на риск — довърши Мара.

— Достари е капан — изтъкна Накоя опасността, за която всички, освен Кевин си даваха сметка. — Тасайо ще е там и всеки ход, който направят войските ти, ще е предвиден от него. Ти и хората, които ще вземеш със себе си, ще тръгнете по пътя на лорд Сезу, предадени и хвърлени на смърт на чужда земя.

— Толкова по-важно е Кейоке да може да опази земите ни за Аяки — отсече Мара.

Имперският пратеник си тръгна с писменото съгласие на Мара с исканията на Висшия съвет. След това служители и съветници на домакинството припряно съставиха списък с неотложни подготвителни действия. Люджан възложи на офицерите да направят опис на снаряжението, а след това двамата с Кевин отидоха да се срещнат с Кейоке.

Джикан влезе веднага след като те напуснаха, повикан от полята от роб бегач.

— Трябва ми пълен опис на активите на Акома — каза Мара още преди дребният мъж да се е изправил от поклона си. — Колко центурии имаме в брой и колко още можем да заемем. Трябва да знам колко оръжия могат да изработят майсторите ни оръжейници и колко още можем да купим.

Веждите на Джикан се вдигнаха.

— Господарке, нали реши да пратим новите оръжия на пазарите? Трябва да ги разпродадем, за да покрием дефицита от загубата на коприната.

Мара се намръщи.

— Джикан. Това беше вчера. Днес трябва да снаряжим четири отряда, за да се притечем на помощ на лорд Ксакатекас в Достари.

Хадонрата беше вещь в числата.

— Значи ще се пазарите за повече воители от чо-джа — заключи той. Веждите му се свъсиха. — Ще се наложи да продадем част от разплодните животни.

— Направи го — отвърна Мара. — Аз ще съм с Аяки. Щом приключиш със сметките, донеси табличките в детската.

— Както заповядаш, господарке — отвърна нещастно Джикан. Войните винаги съсипваха финансите и това, че Мара трябваше да се въвлече във война заради заговорите на опасни врагове, го плашеше. Така в миналото бяха пропадали много домове. А бедата с предателството и смъртта на Сезу се беше случила твърде наскоро, за да не усещат всички в имението заплахата от унищожение. Вестта скоро се разнесе между слугите и в кипящото доскоро от оживена дейност домакинство се възцари злокобно мълчание.

Мара прекара със сина си един час, време, което ѝ се стори ужасно кратко. Аяки скоро щеше да стане на пет и имаше избухлив нрав, който често надвиваше вецината на дойките му. Сега, легнал по коремче и с кръстосани в глезените крачета, играеше на войници: буташе офицерите насам-натам и крещеше команди с детското си гласче. Мара го наблюдаваше със свито сърце и се мъчеше да запомни малкото личице, засенчено от водопад тъмни кичури. Стискаше изстиналите си ръце и се питаше дали ще доживее да види детето си израснало в мъж. Гонеше от мислите си възможността момчето ѝ изобщо да не стигне до пълнолетието си. Тя, която бе дошла на власт твърде млада, изгаряше от желание синът ѝ да може да отрасте, да се

учи и да разполага с години на подготовка за титлата на Управляващ господар, която го очакваше. Трябваше да остане жива и да се върне от пустинята, да, трябваше. На всяка цена.

Молеше се отчаяно на Чочокан, докато Аяки събаряше с ръка отряд след отряд врагове Минванаби. Умът ѝ се раздираше в търсене на невъзможни решения.

Джикан дойде с табличките си, изписани както винаги с безукорен почерк. Изглеждаше посърнал и съсипан.

— Господарке. Направих каквото заповяда. Тук има три пресмятания; на наличните средства. Едното зависи от това дали останалата коприна ще стигне безопасно на пазара. Другите две включват това, което би могла да изразходваш и какво би могла да потърсиш като заем, с различните последствия. Ако се спреш на последната табличка, имай предвид, че ще трябва четири години, докато стадата стигнат сегашните си нива на производителност.

Мара прегледа набързо табличките и без колебание избра последната. Аяки я гледаше с лъскавите си тъмни очи.

— Нийдра са заменими — изтъкна тя и нареди на слугите да ѝ приготвят носилката. — Ще посетя царицата на чо-джа.

— Може ли да дойда и аз? — извика Аяки, скочи и се втурна към майка си; войничетата се пръснаха по пода.

Тя разроши косата му.

— Не, синко. Този път не.

Момчето се намръщи, но не възрази. Дойката му бе успяла да го научи на благоприличието, което мъртвият му баща така и не беше усвоил.

— Кевин ще те вземе да се повозиш на фургон — утеша го тя и се сети, че Люджан и варваринът ѝ още не се бяха върнали от стаята на Кейоке, за да ѝ кажат какво е станало. — Ако има време — добави и погали Аяки по бузката. — И ако позволиш на слугинята да измие плодовия сок от брадичката ти. — Щипна го закачливо по бузката.

Аяки се намръщи, потърка изцапаната си уста и отвърна:

— Да, мамо. Но когато стана Управляващ господар, ще си държа брадичката лепкава, ако искам.

Мара въздъхна, после помириса ръката си. Миришеше на джомач и бонбони, направени от чо-джа.

— Момче, ако не наблягаш на уроците, като пораснеш, няма да има имение, което да управляваш.

На прага се появи слуга.

— Господарке. Носилката е готова.

Мара се наведе и целуна Аяки, и в устата ѝ остана вкус на бонбони. Не я подразни. Твърде скоро щеше да вдишва и вкусува прахта на южните пустини, а домът щеше да е през цял океан.

Макар много пъти да се беше оказвал убежище в трудни времена, този път кошерът чо-джа с прохладния му сумрак не ѝ донесе утеха. Мара присви запотените си длани под ръкавите на връхния си халат. Вместо Кейоке я придружаваше почти непознат офицер, на половин крачка зад нея. Казваше се Мурначи. Размениха си поздрави и вежливости с Лакс'л, Бойния водач на кошера. Мурначи никога не се беше сражавал редом с чо-джа и скованата му походка издаваше притеснението му и желанието да се върне на открито колкото може по-бързо.

Мара тръгна по вече отдавна познатия маршрут през тунелите към залата на царицата. Но днес посещението не беше визита на учтивост и вместо обичайния малък дар слугата след придружителя ѝ носеше табличка с изредените в нея всички налични ценности на Акома.

Не се беше опитвала да се пазари с царицата след преговорите кошерът да се настани в именията ѝ за постоянно. И сега, когато ѝ се налагаше, нямаше представа как ще я приемат, особено след новината, че две трети от новия товар коприна са изгубени при нападението на Минванаби.

Влязоха в преддверието пред тройната зала. „Твърде късно е да се върна“, помисли Мара, щом работникът чо-джа, придружил малката ѝ група, затича напред, за да извести за пристигането ѝ. Тя продължи след него и влезе в огромната топла пещера на царицата, огряна денонощно от синкавовиолетовата светлина, хвърляна от глобусите, увиснали от сводестия таван. Като остров насред лъскавия под я чакаха възглавнички и до тях ниска масичка с чаши и димящо гърне чоча. Но Мара не седна да си побъбрят както обикновено. Вместо това изпълни поклона, подобаващ на владетел към друг от същия ранг, пред

огромното туловище на царицата, обкръжено от суетящи се работници и оградено до кръста от паравани, зад които акушери и рирари се трудеха непрекъснато над яйцата, гарантиращи потомството на кошера.

Владетелката на чо-джа мълчеше; явно разбираше, че предстои нещо важно. Мара овладя вълнението си и заговори:

— Господарке на кошера, със съжаление трябва да те уведомя, че голяма беда сполетя Акома. Нанесе ни я нашият враг Минванаби. — Млъкна и зачака.

Залата сякаш бе замръзнала, ако не се броеше клатенето на мъжкия за разплод зад кралицата — оплождането не спираше никога. Всички останали бяха замръзнали като статуи.

След като не видя дори най-леко окуражително махване с преден крайник, Мара събра целия си кураж и продължи:

— Велика царице, Висшият съвет на императора настоява за подкрепление от четири отряда воители на Акома, за да се защитят границите на империята в Достари. За да не остане имението ми без защита, мога да събера само три човешки отряда, които да бъдат пратени през океана. Ето защо се надявам, че ще стигнем до споразумение да родиш допълнителен отряд воители, за да изпълня заповедта на Висшия съвет.

Царицата не помръдваше. Затаила дъх, Мара зачака. С крайчеца на окото си забеляза напрежението на Мурначи и на приклекналия неподвижно до него чо-джа.

Най-сетне царицата едва забележимо раздвижи един от предните си крайници.

— Кой ще снаряжи този отряд, Мара от Акома?

Мара издиша дълго сдържания си дъх и се постара да не потръпне от облекчение, че молбата ѝ не е приета като проява на наглост.

— Хазната ми ще понесе цената, благородна царице, ако благоволиш да удовлетвориш молбата ми.

Царицата наклони огромната си глава и челюстите ѝ леко се раздвижиха.

— Ще изпълня молбата ти срещу прилично обезщетение — заяви тя, след което разговорът бързо се сведе до нещо, което за ухото

на Мара забележително приличаше на дребнав пазарлък между свадливи търговци.

Исканията на царицата бяха невероятно високи. Но Джикан бе втълпил на Мара великолепен усет за цената на нещата, а и тя се учеше бързо и сега усещаше кои искания са почти невъзможни за договаряне и кои — направо прекалени и поднасяни с очакването да се отхвърлят. Накрая отстъпи на цена в пари и стоки с една трета по-висока от това, което щеше да плати за наемници. Което навярно беше честно, след като отрядът чо-джа щеше да отговаря само пред нея, а сред чо-джа нямаше как да се внедрят шпиони. Нито пък щяха да бъдат подкупени от врага или да побегнат от бойното поле при първия знак за поражение.

Вярно, стадата ѝ нийдра щяха да бъдат изтощени. През следващите три сезона, докато изплати цената на царицата, но след като преговорите приключиха, Мара попи потта от челото си с везана кърпичка и въздъхна облекчено.

Царицата чо-джа забеляза реакцията ѝ и каза дружелюбно:

— Господарке на Акома. Очите ми виждат, че си изнервена. Да не би гостоприемството ни да не е задоволило потребностите ти?

Мара се сепна.

— О, не, благородна царице. Гостоприемството на кошера винаги е безукорно. — Замълча, рискува и отговори честно: — Признавам, че не бях сигурна за протокола, когато дойдох да откупя това благодеяние с воините.

— Благодеяние? — Царицата килна глава в жест, който можеше да мине за изненада. — Ти си моя приятелка, наистина, и ако си дошла да помолиш за услуга, ще го обмисля, разбира се. Това, че ни посещаваш често, е удоволствие за нас, несъмнено. Но стане ли дума за договаряне за работници, воини или услуги, тези неща са разменна стока.

Мара повдигна вежди.

— Значи вашата раса не се нуждае от армия за защита?

Царицата като че ли се замисли.

— Ние взаимодействаме с империята и така сме част от политиката ѝ, от Великата игра на Съвета. Но преди хиляди години, преди идването на хората? Тогава сме раждали воини, за да създаваме нови кошери, да се защитаваме от хищници като харултите и да ловим

дивеч. Сега, ако има конфликти, те са между домовете на хората, които са купили съюзи. Самите чо-джа не воюват, освен за човешки каузи.

Това беше новост. Мара се постара да прикрие нарастващата си възбуда. Беше изучавала чуждата култура на чо-джа, но все още имаше много да учи. Ако воините чо-джа не бяха васално верни на човешките господари, а просто наемници, този факт отваряше интересни възможности... Но за жалост призивът за защита на границите в Достари не оставяше време въпросът да се проучи по-дълбоко.

Толкова неща имаше да се свършат, а заминаването предстоеше само след два месеца!

Кевин и Джикан я чакаха на прага. Мара слезе от носилката в гаснещата светлина на късния следобед и върна табличките на своя хадонра. Той ги погледна крадешком, докато се кланяше, и зацъка с език. Мара прие това като знак, че се е спазарила добре, но че финансите на Акома са сериозно затруднени. Надви желанието си да се окъпе веднага и погледна необичайно смълчалия се Кевин.

— Какво има? Сигурно е нещо важно, иначе нямаше да забравиш да ме целунеш.

— Никога не забравям да те целуна — отвърна Кевин и веднага поправи грешката си. Но устните му не се задържаха на нейните и той явно не мислеше за любовни страсти. — Кейоке иска да те види.

— Така си и помислих. — Мара смъкна връхния си халат, подаде го на един от чакащите слуги и пхна ръце в чистата дреха, подадена ѝ от друг слуга. — Къде е Люджан?

Кевин тръгна до нея.

— Кейоке го прати в казармите.

Старецът явно бе приел повишението на поста Военен съветник — иначе щеше да е пратил Люджан да я извести за отказа си. Мара освободи Кевин, забърза по коридорите на къщата и влезе при стареца, който лежеше плувнал в пот под завивките.

Очите му грееха трескави.

— Господарке — промълви той в мига, в който Мара се появи на прага, и се опита да се надигне.

— Недей. Дядо на сърцето ми, ти си ранен и няма да търпя церемонии. Удостои ме с раните си и верността ти е неоспорима. —

Коленичи на възглавничките до него и наруши протокола, като хвана ръката му и я стисна силно. — Казвала съм много пъти на Накоя колко я обичам. Никога не съм го казвала на теб.

Устните на Кейоке трепнаха от нещо като усмивка. Беше щастлив, но беше твърде много командир и цуранин, за да издаде нещо повече от проблясък на чувство.

— Господарке — каза той прегракнало. — Тасайо държи смъртта ти в ръцете си, в Достари.

Значи Люджан му беше казал. Мара преглътна, за да спре напирещите сълзи. Най-вероятно точно това бе трябвало, за да накара стареца да се съгласи да живее.

Кейоке отгатна мисълта й.

— Не, господарке. Не ми трябва принуда, за да служа на Акома. Чест е за мен да стана Военен съветник, несъмнено. — Помълча, докато търсеше думи. — Подготвих се да умра като воин, защото това е единствената съдба, която съм виждал и чувал за Боен водач, твърде остарял за бойното поле.

Мара нямаше да се задоволи с това.

— А кракът ти?

Този път Кейоке се усмихна.

— Папевайо ми е учител. Щом той можа да понесе черната превръзка, ще нося патерицата си. — След миг добави: — Кевин предложи оръжейникът да ми направи една със скрит меч вътре.

— Виждам, че идеята ти харесва — отбеляза Мара и също се усмихна. — Дядо на сърцето ми, ще направя така, че патерицата да се превърне в служебния ти жезъл, а за оръжието лично ще се видя с оръжейниците.

Огледа потното му лице — посивяло, мършаво и въпреки цялото му желание издаващо умора.

— Ще обучиш Люджан и заедно ще намерим начин да надвием пустинните мъже на Тасайо.

Очите на Кейоке се впиха напрегнато в нейните.

— Дъще на сърцето ми, няма друга стратегия, която да ти помогне на голите пясъци, освен численото превъзходство. А в това моята мъдрост не може да помогне.

И затвори очи, грохнал до изнемога. Волята му не стигаше, разбра Мара. Беше искрен в благодарността си за новия пост, но

тялото му беше твърде отслабнало. Червеният бог можеше да не му позволи да запази живота си.

— Остави Достари на Люджан и на мен — каза Мара. — Аяки е последната ти отговорност, и натамито в свещената ни дъбрава. Ако всичко друго се провали и Минванаби нарушат границите ни, с един избран отряд можеш да се погрижиш за сигурността на момчето ми. Намерете убежище при царицата чо-джа и се погрижи името Акома да оцелее.

Кейоке лежеше затворил очи. Не проговори, но пръстите му в ръката на Мара отвърнаха с леко стисване. Тя хвана китката му и долови забързания пулс във вените. Умираще. Не можеше да се отрече.

— Почини си добре, дядо на сърцето ми — прошепна Мара. Наложил си външно спокойствие, стана и пристъпи към вратата.

— Доведете ми всички вестоносци — каза тихо на слугата отвън.

— И куриерите на гилдията в Сулан-Ку също.

Дебел мъж с широк халат спря озадачен до нея. Носеше торба с еликсири и лъхаше на спарени билки.

— Ще ги пратиш да търсят жрец на Хантукама ли, господарке? — попита я с изумление.

— Необходимо е, не мислиш ли?

Лечителят въздъхна съчувствено.

— Лейди Мара, съмнявам се, че Военният съветник ще остане в съзнание до разсъмване и че ще диша повече от два дни след това.

— Ще живее — отвърна разпалено Мара. — Ще му намеря жрец и ще платя за молитвена порта, за да призове магията на бога за изцеление.

Знахарят я погледна уморено.

— Господарке, жреците не се трогват лесно. Верни са само на своя бог и смятат простите селяни за равни дори на императора. Ако все пак намериш жрец на Хантукама, а те са рядкост, никаква молитвена порта няма да го изкуси да остави болните, които вече са под негова грижа, заради един умиращ воин.

Мара изгледа мълчаливо мъжа с безполезните му церове и нежеланите му истини.

— Ще видим. Нека първо намерим такъв жрец.

Знахарят се присви пред погледа ѝ и припряно се шмугна в стаята на болния. Гласът на Мара го догони, тих и неумолим като

забиващо се копие.

— Пази го жив и спокоен. Само това трябва да те интересува.

Докато отброяваше пулса на сухата топла китка, знахарят извърна очи към небесата и се замоли на Чочокан и Хантукама за чудо. Кейоке отслабваше и нито един цяр в торбата му не можеше да задържи духа му от зова на Туракаму. След това знахарят огледа бялото на очите му и превръзките на раните. От боговете и господарката в този момент много повече се боеше от нейния гняв.

Приготовленията за войната в Достари преобърнаха кроткото ежедневие на имението. В занаятчийския двор ритмичният съсък на колелото на точиларя се сливаше с виковете на роби и чираци, каращи и разтоварващи провизии, а гъстата катранена миризма на гърнетата със смола надмогваше сладкото ухание на цветята акаси. Миризмата се задържаше във въздуха, нахлуваше дори в покоите на Мара, която бе станала в зори и сега стоеше до паравана, загледана навън.

— Ела легни — каза Кевин, очите му се взираха с възхита в голото й тяло. — Щом си решила цял ден да се тревожиш, по-добре сега се отпусни и си отпочини.

Мара не отвърна. Продължи да се взира през мъглата към движещите се сенки на пастирчетата, забързани да откарат нийдра по ливадите. Не виждаше робите обаче, нито нежната прелест на земите, които бе наследила от предците си. Виждаше само хиляда войници Минванаби, нахлули през границите, за да ги завоюват.

Кейоке трябваше да остане жив, за да се справи с тях, докато тя е далече. Все едно че любимият й изобщо не бе проговорил, тя започна ритуална молитва, призоваваща закрилата на Лашима над живота на нейния Военен съветник, който лежеше в несвяст, докато Червеният бог настъпваше за последното си завоевание.

Кевин въздъхна и се протегна като дива котка на възглавниците. Явно това нямаше да е утро на приказки и любов. Но пък се бяха любили достатъчно предната нощ, помисли мидкемиецът, докато оправяше косата си с пръсти. Мара беше дошла при него напрегната, почти на ръба на яростта, и в любовта им не бе имало много нежност. Макар обикновено да обичаше да я гали, докато страстта й пламне, този път му се беше нахвърлила, полудяла сякаш от похот. Ръцете й

още малко и щяха да драцят, въпреки че всякакво насилие в спалнята я ужасяваше. А когато стигна до облекчението, в бурен изблик на чувства захлипа в рамото му.

Тъй като не беше цуранин, Кевин не се отврати от загубата ѝ на самообладание. Усещаше, че се нуждае от утеха, и просто я бе задържал до себе си и я гали, докато тя не потъна в уморен сън.

Сега, докато я гледаше да стои изпъната като меч и тънка като тръстика в рамката на отворения параван, видя, че е възвърнала издръжливостта си. Наистина беше много силна. Но на раменете ѝ тежеше благополучието на всички в просторните ѝ владения, от уважаваните пълномощници до най-низшите слуги в кухните. Страх за сина ѝ я терзаеше будна и насън и Кевин се питаше колко дълго още може да издържи, преди да се прекърши под напрежението.

Стана, заметна халата на раменете си — дори и след три години така и не можеше да се почувства удобно с пренебрежението на цураните към скромността — и отиде до Мара. Сложи ръка на раменете ѝ и с изненада откри, че са напрегнати и треперят.

— Мара — промълви той нежно, разтвори хадата си и я загърна с едната страна, за да ѝ даде топлина.

— Тревожа се за Кейоке — призна тя и се притисна до него. — Даде ми голяма утеха. — Отпусна глава на ръката му и пръстите ѝ закачливо се плъзнаха към слабините му.

Кевин помисли да я вдигне и да я занесе на леглото. Но мислите ѝ отново я отнесоха далече от него и след миг тя се отдръпна от прегръдката му и рязко плесна с ръце.

В стаята нахлуха слуги, разчистиха постелята и възглавничките и се засуетиха да приготвят облеклото на Мара. Кевин се отдръпна в един заграден с паравани ъгъл, за да се облече. Когато излезе, с изненада видя, че подносят за закуска с плодове, чоча и хляб е недокоснат. И макар от слугите да бяха останали трима, за да сервират, Мара вече я нямаше.

— Къде е господарката? — попита той.

Главният домашен слуга го изгледа без никакъв намек за покорство. Колкото и фино да беше везмото по мидкемийската риза на Кевин, той все пак беше роб, по-низш по ранг и недостоен за вежливостта на свободен човек.

— Господарката отиде до предния вход. — Замълча и последва кратка борба на воли. Накрая, разбрал, че Кевин нито ще се унизи да пита повече, нито ще тръгне по работата си, а ще стои и ще го гледа отвисоко с немигащите си сини очи, слугата изсумтя: — Дошъл е пратеник.

— Благодаря — измърмори със суха ирония Кевин, както винаги съжалил, че цуранската кастова система е толкова твърда и че никой от цялата пасмина кланящи се и търкащи чела в пода не бе помислил да го уведоми за пристигането на пратеника. Дори Мара. Но пък тя си имаше достатъчно, грижи. Нахлузи сандалите си и забърза по коридора.

Пратеникът се оказа едно от момчетата на Аракаси, прашно и изтощено. Сигурно беше тичало цяла нощ, и то от много по-далече от Сулан-Ку.

— Обвързани сме за три олтара — говореше момчето. — Единият трябва да е от камък. И трябва също да построим молитвена порта на имението, на Боговете на Благоприятния аспект.

Това означаваше Чочокан, Лашима, Хантукама и още половин дузина други, които Кевин не можеше да разграничи, тъй като имената и качествата им бяха странни за човек от друг свят. На Келеуан дори имаше бог, който властваше над понятието за чест.

— Облицовката на молитвената порта трябва да е от коркара — завърши пратеникът.

Обещаният строеж щеше да се окаже скъпо начинание, осъзна Кевин, след като порови в нарастващия си цурански речник и се сети, че коркара е вид наподобяващ раковина охлюв.

Но проблемите с финанси и дългове удивително не притесняваха Мара.

— Кога ще пристигне жрецът лечител?

Пратеникът се поклони.

— Днес по обед, лейди. Човекът на Аракаси е наел носачи и е платил премия за повече бързина.

Мара затвори очи, лицето и бе деликатно бледо.

— Моля се на Боговете на Благоприятния аспект да имаме толкова време. — После, сякаш едва сега забелязала умората на вестносеца, каза: — Почини си и се освежи. Справи се добре, а оброкът на господаря ти пред Хантукама ще бъде изпълнен. Веднага

ще говоря с Джикан и докато жрецът пристигне, художниците ще направят рисунките за олтарите и молитвената порта.

Щеше да се наложи да продаде някои външни владения, за да плати сметката на лечителя жрец, но това беше по-малка грижа в сравнение с предстоящата кампания в Достари. Някои от външните имоти бездруго трябваше да се пожертват и гарнизоните им да се приберат у дома, за да отбият всяка заплаха за имението. Но макар Мара обикновено да се заемаше с такива неща лично, този път повери отговорността на Джикан. Изслуша и изпълни списък молби от Люджан, свързани с незабавни нужди по снаряжаването на войниците ѝ. След това, без да помисли за закуската, която бе забравила, отиде в стаята, където лежеше Кейоке, обкръжен от свещи и обгрижван от слуги, но в пълно безсъзнание. Дишаше толкова плитко, че изглеждаше невъзможно, че е жив. Кевин зачака почтително на прага, докато Мара мина по голия под и падна на колене на възглавничката до Кейоке.

— Доблестен воине, остани с нас — промълви тя. — Помощта ще дойде днес до обяд. Аракаси е намерил жрец на Хантукама, който вече пътува насам, на помощ на Акома.

Кейоке лежеше напълно застинал. Дори клепачите му не трепваха, а лицето му беше посивяло.

Беше човек, невъзвратно застанал на прага на смъртта. Кевин беше виждал достатъчно рани и последствията от тях, за да може да го осъзнае. В жалостта си пристъпи от прага и клекна зад господарката си. Ръцете му здраво се стегнаха на кръста ѝ и той промълви:

— Скъпа, той не може да те чуе.

Мара поклати упорито глава. Развързаната ѝ коса изпълни ноздрите му с аромата си.

— Вярваме различно. Колелото на живота има много страни, така казват жреците ни. Плътските уши на Кейоке може да не чуват, но духът му в неговия уал никога не спи. Духът му ще узнае, че съм говорила, и ще вземе сила от Хантукама, за да задържи далече Туракаму.

— Дано вярата ти донесе плодове — промълви Кевин.

Но погледна сиво-жълтото лице на Кейоке и ръцете, по които старите белези от мечове изпъкваха като гравюра на гема, и усети как собствената му вяра се поколеба. Ръцете му се стегнаха около

господарката му, за да споделят утеха, а също и тъга, и страх, на който му липсваше кураж да се опълчи. Загубеше ли я, помисли той... и веднага отхвърли тази мисъл. Последва тревожно откритие: ако му се предложеше шанс да се върне на родния си свят, може би нямаше да поиска да я остави.

— Живей, Кейоке — каза той. — Нужен си. — Не знаеше дали уалът на война може да го чуе, но го каза всъщност и заради себе си.

Жрецът лечител на Хантукама пристигна малко след обедния час толкова скромно и без церемониалност, че появата му бе изненада.

Мара не беше напуснала стаята на Кейоке. Там беше отговаряла на въпросите на съветниците си и беше връщала слугите, предлагащи ѝ храна. По обед стана и започна да крачи из стаята. От време на време спираше и хвърляше угрижен поглед към застиналата на възглавничките фигура. Кевин, който кротко седеше встрани, наблюдаваше вълнението ѝ, но беше достатъчно разумен, така че не я заговаряше и не ѝ предлагаше съчувствието си. Можеше да изглежда напълно погълната от грижи, но отчуждеността в очите ѝ подсказваше друго. Мислите ѝ бяха много далече от тази стая, въввлечени в ритуали на молитва и медитация, научени в храма на Лашима. Имаше ритъм в движенията ѝ, определени стъпки и жестове, подобно на танц, което говореше за цел, а не за безцелно изразходване на натрупана енергия. Тя довърши една такава фигура, примигна като току-що събудена от сън и забеляза застаналия до нея облечен в прост халат непознат гост.

Беше прашен и слаб, халатът му беше груб почти като на роб. Ръцете му бяха потъмнели от слънцето, лицето му приличаше на сбръчкан изсъхнал плод. Не се поклони, а погледна Господарката на Акома с тъмните си очи, които грееха с неизтощима енергия.

Мара се сепна, след това направи свещен жест с ръка.

— Служиш на Хантукама като лечител?

Този път мъжът се поклони, но не на нея.

— Богът върви по земята в мое лице. — Челото му се сбърчи. — Нали не прекъснах твоето до-чан-лу? — Имаше предвид упражнението в подвижна медитация.

— Не. Щастлива съм да те посрещна, святи човече, и с радост щях да приема прекъсването, но не си ме прекъснал. — После, без дори да погледне към застиналото тяло на Кейоке, предложи на дребничкия жрец напитки и храна, ако желае.

Той я погледна, помисли, а след това се усмихна — изумителна усмивка, излъчваща топлина и състрадание.

— Господарката е щедра и аз ѝ благодаря. Но нуждите ми не са толкова големи.

— Хантукама да те благослови, святи — отвърна Мара и облекчението ясно пролича в гласа ѝ, щом посочи болния воин на постелята. — Тук има един, който ужасно силно се нуждае от изцеление.

Жрецьт кимна и я подмина. Тилът му бе обръснат в полукръг, започващ точно зад ушите и завършващ на темето, където косата бе оставена да израсте на дълга и лъскава изкусно заплетена опашка.

— Ще ми трябват купи, вода и мангал — каза той, без да я поглежда. — Помощникът ми ще донесе билките ми.

Мара плесна с ръце за слуга, а жрецьт се наведе и смъкна мръсните си сандали. По негова молба слуга изми ръцете и стъпалата му, но той отказа кърпата. Положи мокрите си пръсти на челото на Кейоке и постоя така известно време, неподвижен. Дъхът му се забави, докато се изравни с този на ранения воин. В продължение на минута не последва нищо. След това пръстите му леко пробягаха по челюстта и шията на Кейоке и продължиха над завивката и превръзките, стегнали жилавото тяло на воина. Над всяка рана жрецьт спираше, съвършено неподвижен, после продължаваше отново. Щом стигна до единственото стъпало на воина, плесна леко ходилото с дланите си и изрече някаква дума, която сякаш отекна със звън в стаята.

Най-сетне се обърна към Мара. Лицето му сега изглеждаше посивяло, изпито и уморено.

— Воинът е при портите на залите на Туракаму и се сдържа да влезе единствено с голяма сила на волята — отрони тъжно. — Почти невъзвратим е. Защо желаеш да живее?

Мара неволно отстъпи назад и гърбът ѝ се опря в твърдото дърво на рамката на вратата. Съжали, че ги няма ръцете на Кевин да я задържат. Но беше отпратила варварина навън от страх да не би другоземните му убеждения да оскърбят жреца. Погледна дребничкия дрипав мъж, чиито длани бяха загрубели от мазоли и чиито очи виждаха твърде много. Внимателно обмисли въпроса му — съзнаваше, че от отговора ѝ зависи много. Зарови в спомените си за Кейоке, от силната ръка, която я вдигаше, щом паднеше и ожулеше колене като

дете, до меча, който никога не се беше поколебавал в защита на баща ѝ пред лицето на врага. Колко силно бе зависило името Акома от воинския опит на Кейоке. Причините да иска той да се върне към живота бяха хиляди, твърде много, за да ги изрече на един дъх. Помисли за него самия, за неговата вяроност и доблест, блестящо вдъхновение за всички войници, които беше предвождал. Отвори уста, за да каже, че мястото му е начело на армията ѝ, но нещо, което Кевин веднъж бе подхвърлил, избута думите от ума ѝ.

И надвита от този подчертано чужд възглед, Мара изтърси нещо съвсем различно от онова, което възнамеряваше да отвърне.

— Искаме Кейоке да е сред нас, защото го обичаме.

Критичното изражение на жреца преля в изненадана, но сърдечна и топла усмивка.

— Ти отговори добре и мъдро. Обичта сама по себе си е лечителят, не честта, не нуждата, не дългът. Само от обич моят бог Хантукама ще се отзове на молбите ти и ще влее на твоя воин силата да живее.

Мара усети слабост в коленете. В съкрушителен изблик на облекчение чу скромната молба на жреца да напусне стаята, за да може той в самота да извърши ритуалите си.

Останал сам с помощника си, момче с остригана коса и с набедрена препаска не по-различна от тази на роб, жрецът на Хантукама приготви мангала си. През цялото време, докато работеше, монотонният му глас се извисяваше и спадаше в псалм, като поезия, като музика... но не: стражите отвъд затворения параван усетиха как ги побиват тръпки и се изпотиха от присъствието на невъобразимите сили, призовани зад стената.

Жрецът отвори торбата си и заизважда вързопчета с билки, всяко благословено и вързано с нишки, изпредени в ритуал, познат едва на шепа негови братя, които бродеха из империята в служба на Хантукама. Всяко вързопче имаше прикрепено към него пакетче, етикетирано със свети символи и запечатано с уханен восък. Дори помощникът не знаеше от какви съставки са направени фините прахове вътре. От почитание момчето така и не смееше да попита.

Жрецът оглеждаше церовете, вдигаше ги в ръка, претегляше, преценяваше. Връщаше обратно предназначенията за кашлица и омагьосанията да помогнат за плодовитото раждане. Други, за загуба на

кръв и инфекции, за треска и за добро храносмилане, подреждаше в спретната редица отстрани. Към тях добавяше и други, за укрепване на духа и възстановяване на кръвообращението, и за заздравяване на наранена кост и жила. Помисли за миг, докосна ръката на Кейоке и добави още едно, за сила. Над крака цъкна с език. Не можеше да възстанови тъкан, вече отрязана и захвърлена. Ако бяха опазили отрязания крак в терпентин, можеше и да успее. Или не. Раната на корема създаваше достатъчно трудности.

— Стари войне — промълви между псалмите, — да се надяваме, че достатъчно обичаш себе си, за да превърнеш срама от носенето на патерица в гордост, че носиш почетен знак.

Сбръчканите му ръце препоредиха лековете във фигури и той ги благослови. После ги подреди според нервните центрове на тялото на Кейоке. След това момчето раздуха мангала и едно по едно, с полагащото се песнопение в прослава на Хантукама, жрецьт палеше вързопчета с тих призив старият воин да вдишва дима дълбоко, да вдиша силата на земята и обновяващата мощ на бога.

Последната билка стана на дим и стаята се изпълни с ухания. Жрецьт стегна, на здрав възел вътрешните си енергии и започна преливане в прослава на своя бог. Надвеси се над Кейоке и докосна ледените му ръце, които лежаха неподвижно върху завивката.

— Стари войне — каза той, — в името на Хантукама, моля те да отдадеш десницата си. Ръцете ти не са твои, а на моя бог, за да се трудят за мир и хармония. Отдай стремежа си и върви в обич, и намери своята сила възвърната в пълна мяра.

Замълча и зачака, като риба в дълбините на огряно от луна езеро.

— Намери силата си — промълви той, а в гласа му се таеше търпеливо придумващ тон все едно, че говореше на малко дете.

Най-сетне, едва-едва, под пръстите му се появи затопляне. Усили се до меко жълто сияние.

Жрецьт кимна и положи дланите си на лицето на Кейоке.

— Стари войне, в милостта на Хантукама, моля те да отдадеш сетивата си, зрение, слух, вкус, нюх и допир. Сетивата ти не са твои, а на моя бог, за да изпитват великолепието, което е живот. Отдай своята реч и върви в радост, и намери сетивата си многократно усиления и жизнени.

Този път сиянието се появи по-бавно. Жрецьт надви умората и продължи, като положи сухите си длани над сърцето на Кейоке.

— Стари воине, по волята на Хантукама, моля те да отдадеш желанията си. Духът ти не е твой, а на моя бог, да отразява съвършенството на целостта. Отдай нуждите си и живеј в състрадание, и намери съществото си изпълнено докрај.

Зачака, присвит в себе си като камък. Помощникът наблюдаваше със скръстени ръце и широко отворени очи. А после сиянието се появи, запраця, лумна като огън и обгърна болния от глава до пети в пелени от непроницаем блясък.

Жрецьт отдръпна дланите си, сбрани в шепи все едно, че са побрали в себе си нещо неизмеримо ценно, и промълви тихо:

— Кейоке.

Воинът отвори очи, вцепени се и извика от ослепителната светлина, която прониза очите му и изпълни духа му с благоговение.

— Кейоке — повтори жрецьт. Гласът му бе уморен, но благ и приветлив. — Не бой се. Вървиш в светлината на моя бог, Хантукама Лечителя. Твоята Господарка се помоли за здравето ти. Ако моят бог ти дари живот и възвърне здравето ти, как ще ѝ служиш?

Очите на Кейоке се впериха право напред, в бляскавата плетеница на заклинанията на лечителя.

— Служа ѝ, както винаги, както баща на дъщеря, защото сърцето ми я знае като детето, което така и нямах. На Сезу служех за чест. На децата му служих от обич.

Умората напусна жреца.

— Живей, Кейоке, и се изцери по милостта на моя бог.

Разтвори ръцете си и светлината блесна непоносимо, ослепително ярка. След това бавно угасна, оставяйки само тлеещата жар в мангала и разсейващия се дим от изгорели билки.

Кейоке лежеше кротко, затворил очи. Но смътна розовина се показваше под кожата му, а дъхът му беше дълъг и дълбок, като на човек в сън.

Жрецьт приседна внимателно на възглавничката, на която преди беше коленичила Мара, и каза на младия си помощник:

— Доведи Господарката на Акома. Кажи ѝ с радост, че нейният воин е необикновен мъж. Кажи ѝ, че ще оцелее.

Момчето изтича да изпълни волята на господаря си. Докато се върне с господарката, жрецът вече беше прибрал мангала. Пепелта и въглените бяха изчезнали мистериозно и дребничкият мъж, донесъл им чудото, се беше свил на кълбо и спеше на пода.

— Изцеряването беше трудно — сподели момчето помощник.

Мара нареди на слугите да се погрижат за господаря му и да донесат храна за момчето, отиде до постелята и смирено погледна Кейоке.

— Ще спи няколко дни — обясни момчето. — Но раните му ще се затворят бавно. Не очаквайте да се вдигне на крака много бързо.

Мара се усмихна горчиво. Можеше да види промените, издаващи завръщане към жизненост, и сърцето ѝ пееше от благодарност за дара на жреца и неговия бог.

— Ще ни трябва воин с необикновена сила и кураж, за да каже на този стар ветеран, че трябва да лежи в леглото си. Защото доколкото го познавам, още щом се събуди ще поиска мечата си.

Дните минаваха в трескава суматоха. Идваха пълномощници и ги отпращаха при Джикан, за да уточнят продажби на нийдра и пристигащи товари с продоволствие. Навесите, които приютяваха разплодните животни, сега бяха наполовина пълни със сандъци с нови брони и мечове. Кожарите на Акома шиеха шатри за пустинния лагер, а грънчарите правеха глинени противоветрени светилници, които да загръзват напоени в масло парцали вместо факли. Достари беше гола земя, без никакви дървета. Дърводелците разпалваха пещи, за да правят въглища.

Суматоката не беше ограничена само в занаятчийските дворове. Учебният полигон непрекъснато бе загърнат в облаци прах — Люджан упражняваше офицерите си и неопитните новоповишени офицери. Разиграваше маневри в полетата, блатата и гористите земи и се връщаше с избрани войници, за да изгазят боси, с калните военни сандали в ръка през главната къща до стаята, където се възстановяваше Кейоке. Военният съветник преглеждаше представянето им, критикуваше слабостите и хвалеше силните им страни. Прекарваше часове в проучване на карти и разработване на стратегии за отбрана. От постелята си водеше класове по офицерско

обучение. Защото никой не се съмняваше, че Тасайо от Минванаби е скроил кампанията в Достари с цел домът на Акома да стане уязвим.

Самата Мара беше навсякъде, надзираваше всички дейности, свързани с подготовката на войската ѝ за заминаване. Сутринта, когато Накоя най-сетне успя да я хване насаме, докато Кевин отсъстваше, а наоколо нямаше слуги или съветници, Господарката седеше в градината си до фонтана под дървото уло. Често използваше това място за усамотено съзерцание, но напоследък свободното ѝ време отиваше само за сина ѝ. Накоя погледна крадешком спокойната стойка на господарката си и леко намръщаното чело. Прецени неподвижно отпуснатите ръце и реши, че моментът е подходящ за разговор.

Пристъпи в градината и се поклони ниско.

Мара я подкани да се изправи и да седне на възглавничките до нея. Изгледа Първата си съветничка с очи, плувнали в тъмни кръгове, и каза:

— Вчера написах писмо на Хокану.

Старата жена кимна бавно.

— Това е добре. Но не за това те потърсих.

Мара се намръщи от тона ѝ.

— Какво има, майко на сърцето ми?

Накоя отрони дълбока въздишка и се осмели:

— Господарке, бих искала да те посъветвам да помислиш за избор на мой приемник. Не мисли, не че не харесвам задълженията си или че чувствам достойнството на поста си като бреме. Служа с радост, както винаги. Но вече остарявам и ми е на сърце да изтъкна, че няма по-млади слуги, които да се обучават да поемат мантията на съветник, след като си отида. Джикан е на зряла възраст, но му липсват остриите зъби за политиката. Кейоке има усета да поеме ролята на Първи съветник, но и той като мен е на възраст, а няма винаги да има жрец на Хантукама, който да отложи дължимото на Червения бог.

Вятър въздъхна в листата на уло и довя пръски от фонтана. Пръстите на Мара се размърдаха в разветите гънки на халата ѝ и го придърпаха по-плътено.

— Чувам те, стара майко. Думите ти са мъдри и добре премислени. Мислила съм над проблема с твоя приемник. — Замълча и поклати глава. — Знаеш, Накоя, че твърде много от най-добрите ни хора умряха с баща ми.

Накоя кимна и махна към фонтана.

— Животът непрекъснато се самоподновява, дъще на сърцето ми. Трябва да намериш нови умове и да ги обучиш.

Беше рисковано начинание и двете го знаеха. Да вземеш нови слуги и да ги издигнеш до високи нива на отговорност даваше възможност да се внедри нов шпионин. Мрежата на Аракиси беше добра, но не безпогрешна. Все пак необходимостта не можеше да се отрече. Мара се нуждаеше от доверени хора около себе си, иначе щеше да е твърде претрупана с ежедневни решения, за да може да запази положението си в Голямата игра.

— Ще се постарая да намерим нови съветници, но след като приключи кампанията в Достари — реши тя накрая. — Ако се върна у дома и натамито остане в свещената дъбрава, ще потърсим нов човек. Но рискът е твърде голям, за да го поемаме предварително. Аяки трябва да е заобиколен само от слуги, които са родени тук и чиято вяност е несъмнена.

Накоя стана и се поклони.

— Имам ли разрешението на господарката да напусна?

Мара се усмихна на изгърбената фигура на съветничката си.

— Имаш го. Поспи малко, стара майко. Струва ми се, че имаш нужда от сън.

— Току-що станах! — сопна се Накоя. — Ти поспи, и веднъж поне без онзи бик нийдра, варварина. Когато той е тук, не спиш и преди да си станала на трийсет, ще ти трябва пудра тиза да скрива бръчките ти.

— Сексът не носи бръчки! — засмя се Мара. — Това са приказки на стара дойка. Нямах ли си задължения? Прегледа ли днешните съобщения?

— Имам — отстъпи Накоя. — Имаш нови покани за срещи от ухажори.

— Използвачи — заяви Мара, изведнъж ядосана. — Мислят, че ще се оженят за мен и ще ме наследят, ако падна в Достари. Или са агенти на Десио и си мислят да отворят портите ми за войската му. Кой иначе ще иска ръката на Господарка на дом, който го грози гибел!

— Да, господарке — отвърна бързо Накоя и самодоволството зад покорния тон издаде удовлетворението и. Мара можеше да е млада и

глупава в спалнята, но в политиката несъмнено имаше остър нюх. Оставаше да се види дали е също толкова надарена и като пълководец.

Достари и пустинните хора щяха да ѝ предложат бърз и опасен урок.

11. ПУСТИНЯ

Пътуването започна.

Мара се изтръгна от прегръдката на Аяки, впрегнала цялата си воля в усилието да не заплаче. Качи се в носилката и погледна за последен път лицата на съветниците си, които може би никога повече нямаше да види отсам Колелото на живота: Накоя, намръщена по-силно от обичайното, навярно за да прикрие тъгата си; Джикан, комуто беше по-трудно да скрие чувствата си, тъй като не държеше таблички; Аракаси, неподвижен като сянка, смълчан и неприсъщо мрачен. И Кейоке, благонадеждно безизразен, изправен на здравия си крак, с ненатрапчиво подпрени на рамката на вратата патерици. Носеше меча си, но изглеждаше някак непознат без бронята си и шлема с пера.

— Пазете Аяки и натамито и дано Боговете на Благоприятния аспект гледат благосклонно на начинанията ви — каза Мара.

Успя някак да го каже с подобавация твърд тон. Съветниците и домашните слуги, наредени зад тях, гледаха с гордост, когато махна на Боен водач Люджан да даде сигнал на армията за марш.

Стотиците крака вдигнаха облаци прах, какъвто не беше се вдигал от времето на Сезу. Онази армия беше заминала и само четирийсет души бяха оцелели и се бяха върнали. По-старите слуги се питаха дали миналото ще се повтори, а по-младите усещаха страха им. Всички гледаха как трите отряда в зелено и лъскаво черният отряд на чо-джа закрачиха храбро под знамето на птицата шатра. Слънцето печеше и лакираните брони блестяха, ярките вимпели на върховете на копията и гребените с пера на Ударни водачи, Патрулни водачи и адютанти се развяваха.

В Сулан-Ку войската на Акома се качи на баржи. Голи роби ги подкараха с прътове надолу по реката и търговските съдове и баржи със зърно, лодки на гилдии и салове се отдръпваха да им отворят път. Заплаваха на юг през провинция Хокани, покрай земите на Анасати, където воители в червено и жълто им отдаваха чест от брега. Лорд

Текума беше съюзник, но Мара все пак не спря. Той нямаше да направи сондажи за по-открити приятелски отношения, докато Мара не се върнеше от Достари с ненакърнена фамилна чест.

За Кевин реката предлагаше безкрайни поводи за въодушевление. Той прекарваше и най-горещите часове до перилото и говореше с еднакъв интерес и с капитана, и с робите, които натискаха прътите. Оглеждаше съдовете по водата, толкова различни от тези на родния му свят, и за няколко дни стана експерт в различаването на знамената на гилдиите от фамилните гербове и на наетите съдове от лично притежаваните.

Войската на Мара се придвижваше на юг покрай флотилии от баржи, возещи пазарни стоки, някои вързани една за друг на постоянни плаващи сергии, поддържани от благородниците, които използваша реката като транспорт между Джамар И Сулан-Ку. Бързи куриерски лодки се провираха между по-бавните съдове, тласкани енергично от греблата на потните роби. Веднъж минаха покрай имперска баржа, блестяща с позлатата си и знамената си в бяло и златно. Мара пътуваше в своята официална господарска баржа, зелена на цвят и украсена на носа с дървена статуя на птица шатра. Седеше под навес от птичи пера и роби ѝ вееха с големи ветрила. Около нея имаше ароматни цветя, които да убиват неприятната воня на речната кал. Кевин видя други благородници, пътуващи в лукс, с музиканти и поети. Един дори имаше цяла трупа пътуващи артисти, които играеха на сцена, за да го забавляват. Пред него бяха струпани кошници, пълни с плодове, охранени псета се излежаваха върху възглавничките като тлъсти наденици с каишки. За разлика от домашните любимци и ловните кучета на Мидкемия, кучетата на Келеуан бяха с къс и гладък косъм поради климата.

Подминаха баржи с тиза, пътуващи земеделски работници и нещо, което на Келеуан съответстваше на скитащи цигани музиканти.

— Карденго — нарече ги Мара, след като Кевин спомена за приликата и ѝ описа накратко циганите. — В старите хроники е написано, че са били фамилия, предпочела да скита, вместо да вземе земя. Живеят в баржи и фургони, също като вашите цигани на Мидкемия. Но за разлика от вашите варвари, карденго имат чест. Не крадат за препитание.

Кевин се засмя.

— Циганите си имат своя култура. Според техния морал те не крадат, само... — Замълча, след като не можа да намери подходящата дума, и прибягна до родния си език: — Заемат.

— Заемат ли? — Мара присви очи към него, както се беше изтегнал и дъвчеше резенчета секка, накиснати в оцет. — Какво имаш предвид?

Кевин прибягна до други думи, за да обясни, и видя как веждите ѝ се вдигнаха учудено. Странно, помисли си той, че цуранската представа за чест позволяваше да се разменят стоки като покупки, дарове или плячка. Но не съществуваше никакъв еквивалент за съседското понятие да се заемат неща между приятели. Подготви се са поредната следобедна беседа, докато Мара проучи задълбочено понятието.

Реката се вля в голямата делта над град Джамар. Там продължиха покрай десния речен бряг, което ги вкара в дълбок кацал, водещ към залива. На изток делтата се разгръщаше, оживяла от щъкащи салове и лодки: рибари вадеха с мрежи мекотелите обитатели на плитчините или ловяха птици.

Кевин открито зяпна, щом навлязоха в речния трафик при Джамар, главното морско пристанище и търговски център на провинции Сцетак и Хокани. Градът беше много по-голям от Сулан-Ку, величествен и обширен. Кейовете бяха широки колкото булевард и достатъчно издигнати, за да остават над високите вълни, щом удареха бурите от юг. Бяха оживени като градски улици, пълни с докери, разтоварващи корабите от синьото море, пристанали от всички части на империята.

Бали с багрила лежах на струпани до купове рядък дървен материал, нарязан на дъски с красиви сложни шарки. Пазеха ги бдително, което издаваше високата им цена.

Баржите на Акома подминаха ниски баржи, натоварени почти до ръба с тежки и здрави сандъци. От тях лъхаха екзотични миризми на подправки, парфюми и стрита чоча-ла.

Подминаха пристани, затрупани с черги, молитвени килимчета и преди, кожа и лак, спиртове и смола. Всеки ценен товар се пазеше от търговски пълномощници с таблички, хадонри и водачи на кервани. Теглени от роби двуколки пренасяха стоките от корабните палуби до доковете и от доковете във фургони на сушата.

Кевин наблюдаваше с интерес цуранския живот, който така и не беше имал възможност да зърне досега. Моряци с хитри очи пиеха от кани и се задяваха с пищно изрисуваните дами от Тръстиковия живот, които излагаха плътта си за продан от балкони с окачени по тях благоуханни коприни. Улични хлапета просеяха монети и продавачи с колички хвалеха стоката си с напевни подвиквания. Продавачи на мъниста се бутаха за място по кейовете, за да продадат първи дрънкулките си за любимите на слизащите на брега моряци.

Побиха го ледени тръпки, когато заобиколиха един голям кораб и пред очите им се показа робският пазар. Макар другите на баржата на Мара да не му обърнаха внимание, Кевин веднага позна мястото с високата дъсчена ограда и голите вързани мъже, подкарвани от надзирателите с тояги. Робините ги пазеха под навеси от слънцето и макар да не бяха облечени повече от мъжете, хубавите бяха измити и чисти, за да може да привлекат погледите на господари, които щяха да ги купят за удоволствие.

Гледката му напомни, че все пак е собственост на Мара, и интересът му към странните гледки на Джамар угасна. Не изпита никакво съжаление, когато стигнаха до кораб, нает да прекара войската на Акома през морето. От палубата спуснаха мрежи, за да могат чоджа да се изкатерят, войниците на Акома ги последваха. Носилката на Мара беше вдигната с макарата, с която се товареше стока. След това натовариха продоволствието.

Капитанът, когото Люджан беше наел да осигури превоза им, се оказа енергичен човек, решен да хване отлива, който започваше само след минути, и извика да развържат въжетата още докато моряците му смъкваха последните сандъци с продоволствие на Акома.

Корабът се отдели от кея и се понесе към по-дълбоките, не толкова пълни със съдове води, теглен от дълга лодка с дузина гребци. Робите гребяха в ритъм с барабана — биеше го дебел мъж по набедрена препаска и подвикваше в рими, за да синхронизира топването, издърпването и вдигането на тежките весла. Лопатките на греблата се повдигаха над водата с блясък на ярки цветове. Робите ги бяха изрисували пъстро, за да прогонят лошия късмет по морето.

Корабът, който Люджан беше наел, се казваше „Коалтека“. Имаше три мачти и тежък румпел, за чието въртене бяха нужни седем роба. Отдалечи се от сушата и по-малките съдове на рибари и

крайбрежни търговци се смалиха. Гребната лодка отвърза въжетата и лоцманът на борда ѝ даде сигнал на капитана на „Коалтека“, че се отделят, а той изрева команди да вдигнат платната. Моряци се закатериха, спуснаха въжетата и платната се изсипаха надолу и се издуха на вятъра. Застанал сред многоцветните шарки отразена светлина, Кевин видя, че платната, също като греблата на робите, са изрисувани със символи и шарки. Създаваше се впечатление за циркова шатра, влудяващ хаос от цветове, в който нямаше никаква хармония, освен за очите на цураните. Кевин примижа, потърка слепоочията си и реши, че ако е бог на лошия късмет, ще извърне погледа си от такъв кораб дори само за да не го заболи глава. Подпря се на парапета — надяваше се този път да му се размине морската болест, от която бе страдал на борда на един кралски кораб, — загледа се във вълните и се зачуди дали и килът на „Коалтека“ не е изрисуван на шарки, за да пази от атака на морски чудовища.

След залез-слънце в уютната каюта, осветена от синьо-виолетовите глобуси без пламък, направени от чо-джа, попита Мара. Наложил се да научи нова дума, тъй като досега не бяха обсъждали понятието за морски чудовища.

— Аа! — възкликна Мара, най-после разбрала, след четвърт час жестове, и нахвърли груби рисунки с креда по една табличка. — Разбирам какво искаш да кажеш. Питаш за егу, големите същества, подобни на релли, които живеят в дълбините. Да, Кърваво море е пълно с тях. Всеки кораб е въоръжен с дълги пики с намаслени парцали на върховете. Ти ги нарече „харпуни“, но не са като стрелите, с които се убиват риби. Копие за егу винаги се запалва, когато се хвърля. Моряците твърдят, че само огънят или заклинанията на Велик могат да отблъснат атаки на егу.

Кевин отново потърка слепоочията си. Не му се вечеряше и реши да легне да спи.

— Моят голям варварин го хвана морска болест — подразни го Мара, чието здраво зачервено лице бе сигурен знак, че болестта не е проблем за нея. Погледна дяволито любимия си и добави: — Знам един безпогрешен лек за коремни болки. — След това безцеремонно смъкна халата си и се пхна в алкова, където той беше коленичил и се мъчеше да отдели възглавнички от одеяла.

Скоро и неговият халат се намери при нейния, скупчени на пода. Повече мисли за егу не безпокоиха съня му след това, тъй като не му бяха останали сили за мислене.

„Коалтека“ прехвърли морето за седмица, несмущаван от егу и подмятан от изненадващо малко шквалове.

— Лято е — каза Люджан в отговор на въпроса на Кевин. — Ветровете са постоянни, а дъждовете са леки. — Вдигна загорялата си от слънцето ръка и посочи бреговата линия на Достари, издигаща се тъмночервена встрани от ярко боядисания нос на „Коалтека“. — Погледни. Това е крайната ни цел, град Лама.

Пристанището на Достари се различаваше много от Джамар. Бе построено върху гранитни хълмове и обкръжено от скалисти планини. Сградите от дърво, хартия и паравани, предпочитани из цялата континентална империя, тук бяха подсилени с камък. Издигаха се огромни терасирани кули, чиито пирамидални структури служеха като наблюдателници. Други кули с маяци очертаваха низ от разпръснати островчета, които се протягаха на запад. Сушата изпъкваше тъмна и скалиста между пространства от тъмночервен пясък с вулканичен произход. Контурите на хълмовете бяха стръмни и обрасли с дървета с непознати форми. Миризмите, понесени от вятъра, също бяха странни и наситени със силния аромат на подправки.

— Мелниците за подправки имат складове на пристанището — обясни Люджан. — Лама върти голяма търговия с подправки, които растат само в планините на юг.

Хората тук бяха прочути с тъканите си, а молитвените килимчета, тъкани в Достари, се славиха с това, че носят добър късмет, вътъкан в нишките им. Чародейната кръв течеше силна у народа на този бряг. Много деца, родени тук, отиваха да служат в Събранието на магьосниците.

Кевин копнееше за възможността да проучи града и жадно наблюдаваше уличното движение, докато „Коалтека“ пускаше котва в залива. Покрай кейовете минаваха двуколки, теглени от шестокраки същества, много по-дребни от нийдра. Кръжащи ята алено-бели крайбрежни птици пищяха и се гмуркаха във въздуха над мачтите, гонеха се да грабнат останките от храна, хвърлени зад борда от

готвачите. Мръсни хлапета викаха и гласовете им отекваха над пристанището — просека милостиня. Изведнъж виковете им секнаха, те се обърнаха и се разбягаха из малките улички.

На пристанището с маршова стъпка излязоха войници с брони в жълто и пурпурно. Роби изнесоха носилка, окичена със знамена със символа на подобно на котка животно, увито от змия. Слуги се разбързаха, за да разчистят пътя на отряда, а работниците по кея се поклониха ниско.

— Господарят на Ксакатекас идва лично да ни посрещне — коментира Мара с известна изненада — стоеше до рамото на Кевин облечена в пищен зелен халат, с тежък грим на лицето, който изкусно съумяваше да скрие младостта ѝ.

— Не го ли очакваше? — попита Кевин и я погледна, за да разбере причината за нервността ѝ.

— Не. — Мара се намръщи. — Това, че е напуснал лагера си, за да присъства на пристигането на Акома, е чест за нас. — Махна на една от слугините си и каза бързо: — Отворете черния ми пътен скрин. Трябва да облека по-фина връхна роба.

Очите на Кевин се разшириха от изненада.

— Накитите, които носиш, и сега са ослепителни.

Мара опипа ситните перли и смарагди, обшити на редици и спирали по деколтето и ръкавите.

— За Господар, който управлява една от Петте фамилии и е водач на клана Ксакала, ще нося метал. Да се появя в нещо по-долно от най-великолепното ми облекло ще се приеме като обида, а никой не бива да рискува да обижда този човек.

Неколцина моряци започнаха да спускат лодката на „Коалтека“, а по заповед на Люджан почетната гвардия на Мара се строи на палубата. Господарката бързо отиде да смени халата си. Кевин, с панталони и риза в мидкемийски стил, зае мястото си сред кортежа ѝ като сиво-бял гълъб сред пиршество от цветове.

Мара се появи облечена в копринена връхна роба в изумруден цвят, изискано обшита с медни пайети. Кевин ги хареса повече от перлите и ѝ го каза: червеникавият блясък на медта открояваше тъмнокафявите ѝ очи. Но комплиментът не предизвика усмивката ѝ.

Люджан се погрижи Господарката да се настани в лодката със сенник, която щеше да я откара със свитата ѝ до брега. Лекото чувство

за хумор на новия Боен водач също сякаш бе изчезнало, което подсказа на Кевин, че трябва да се сдържа. Някогашният нетактичен варварин, пленен на бойното поле, се беше променил доста и се беше научил благоразумно да си мълчи, когато моментът го налагаше. Това, че лорд Ксакатекас беше изключително могъщ, стана явно от дълбокия поклон на Мара, направен в мига, в който тя стъпи на каменния кей пред особата с жълта броня и блестящи златни гривни, която седеше на носилката си като крал на своя трон.

Владетелят на Ксакатекас кимна, стана от носилката и отвърна с вежлив поклон. Беше възрастен мъж и не изглеждаше отпуснат от разгулен живот. Тялото му беше обгоряло от слънцето и стегнато, а лешниковите му очи гледаха пронизателно, обкръжени от тънки бръчици. Облеклото му беше изискано, но не пищно, а устата му се сбра на дълбоки гънки, намекващи за лека ирония, щом се усмихна.

— Лейди Мара, радвам се да те видя. Как си?

Гласът му беше дрезгав, но добре модулиран. Мара вдигна очи и също се усмихна.

— Удостояваш ме с много голяма чест, милорд — отвърна тя бързо и с почитание, по което Кевин разбра, че мъжът е с по-висок сан, но не бе настоял тя да говори първа. Беше я поздравил приятелски, с публичен израз на благоразположение. — Добре съм — продължи Мара. — И съм изключително поласкана, че те виждам тук. Ти как си, лорд Чипино?

— Благодаря, идеално — отвърна мъжът с внезапен хаплив сарказъм. Отметна назад стоманеносивата си коса и се засмя. Кевин не можа да схване защо, но реши, че лордът реагира на някакъв деликатен нюанс от страна на Мара. После ѝ предложи ръката си и я поведе. — Дано Десио и братовчедите му да се задавят до смърт! Ще съжалява за този ден, сериозно говоря.

Мара промърмори нещо в отговор и накара Господаря на Ксакатекас да се разсмее отново и да я погледне с ново възхищение. С изящен жест той помогна на Господарката на Акома да се качи в носилката му — добре обмислена проява на вежливост, след като личната му поява не беше очаквана и не беше останало време слугите на Акома да разтоварят нейния паланкин. Отрядът воители пое в стегнати жълто-черни карета, балансирани като шахматно табло с карета в зелено.

— Ако бях по-млад — прогърмя грубоватият глас на Господаря, — щях да предложа сериозно съперничество на младия Хокану.

Е, помисли си Кевин с лек пристъп на ревност, Господарят на Ксакатекас поне изглеждаше очарован от Господарката, домогваща се до неговия съюз.

— Заради което вашата прелестна съпруга щеше да поиска да ме отрови — отвърна скромно Мара. — Исашани добре ли е?

— Добре е, благодаря, и благодарна за отсъствието ми, което я пази да не забременее отново. Завийте тук — нареди лорд Чипино на носачите си и свитата плавно зави в една тясна пресечка и навлезе под пъстрата сянка на странноприемница с открит преден двор.

По дължината на черната стена се изпъваше тезгях за освежителни напитки и ястия. На него се продаваха супи, сладкиши и напитки от местната билка, наречена теш, както и обичайната чоча. Гостите с по-нисък сан припряно опразниха пейките и масите, за да направят място за по-висшите от тях, а слуги с широки ризи зашетаха да разчистят и наредят чисти чаши и блюда. Чипино покани Мара да седне, зае господарското място в челото на масата и подпря лакти на остърганите дъски, опрял брадичка на сплетените си пръсти. Изглежда младата жена, която бе съкрушила лорд Джингу в собствения му дом и чиято проникателност в Играта ѝ печелеше известност. Войните на Люджан и на Ксакатекас се бяха строили около двамата. Кевин бе с носачите настрани и не можеше да чува разговора. От жестовете на Мара обаче разбра кога приключи учтивото бърбрене и започна обсъждането на сериозни неща. Слуги поднесоха храна, която остана настрана почти недокосната, за да има място за свитьците с карти и табличките, донесени от слуга в жълто-пурпурна ливрея.

След малко Мара махна на Кевин да дойде и да застане до рамото ѝ.

— Искам да чуеш това — каза му и от тона ѝ мидкемиецът разбра, че възнамерява да го попита за мнение по-късно, когато щяха да имат време за разговор насаме.

— Едно нещо трябва да се установи — каза Ксакатекас. — Разбойниците от Цубар стават много по-многобройни и необичайно агресивни. Въпросът, който бих задал, е защо?

Мара го погледна твърдо.

— Ще го разберем, лорд Чипино. — Завъртя празната си чашка за теш с пръсти и добави уклончиво: — Уверявам те, именията ми са здраво укрепени.

Господарят на Ксакатекас се усмихна, оголвайки два реда равни зъби.

— Значи, дъще на Сезу, двамата се разбираме добре. Врагът няма да спечели никакво предимство. — Пресегна се, вдигна бокала си от джамарски кристал в ръцете си, по които нямаше пръстени, и добави: — За победата.

Мара го погледна в очите и кимна и по някаква неясна причина ледени тръпки полазиха по гърба на Кевин.

Докато Господарят и Господарката станат от масата, „Коалтека“ беше разтоварен. Паланкинът на Мара чакаше до този на лорд Чипино, а слугите бяха докарали стадо товарни животни, шестокраки естествено, приличаха на кръстоска между камила и лама, ако се изключеха ушите, които бяха люспести и извити. Сандъците с багажа на Мара и палатките, мангалите, чувалите с въглища, буретата с масло, запаси и продоволствието за армията ѝ бяха вързани на странни извити в средата самари на гърбовете на съществата. Керванът бе много дълъг и шумен от блеенето на животните и подвикванията на смуглите им гледачи, до един с шалчета на шиите. Военните отряди, хора и чо-джа, се строиха и изкачването в планините започна.

Разсеян от едно кикотещо се хлапе, което се въргеляше в канавката край пътя, Кевин се сепна от плисването на нещо мокро.

Обърна се рязко, видя бялата слюнка на ръкава си и изруга на мидкемийски:

— По дяволите!

Люджан се ухили.

— Не стой много близо до кердидрите. Плюят.

Кевин перна с ръка пенестата мръсотия и я смъкна на паважа. Вонеше неприятно, като изгнил лук.

— Явно не харесват миризмата ти — довърши със смях Бойният водач.

Кевин изгледа накриво нахалното животно. То също го гледаше с виолетовите си очи с дълги мигли, извило маймунските си устни.

— Чувството е взаимно — измърмори му той. И му пожела наум да хване запек и тръни да набодат и шестте му меки лапи.

Щом приближиха проходите, планинският пейзаж се промени драстично. Гористите склонове отстъпиха на изстъргани от ветровете сипеи. Миризмите на нагрят от слънцето камък замениха тези на зеленина и пръст. Високият хребет се разпадна на накъсани низове от голи хълмове, засипани с океани от пясък. Слънцето грееше в забуленото от пелени разлетяла се ситна прах небе и печеше земята с потръпващи вълни горещина. Самата земя сякаш тлееше, чакълеста и нашарена с жилки червено, черно и охра.

В замяна на това нощите бяха мразовити, със сухи ветрове, пронизващи през дрехите като ледени игли. Пастирите и местните водачи вдигаха шалчетата на вратовете си пред лицата си, за да ги предпазват от понесения от вятъра пясък.

Столетия такъв климат бяха изваяли скалите в странни образувания, наподобяващи кули и подобни на демони огромни стълбове, пронизали келеуанското небе. Кевин и Мара ги зяпнаха изумени в началото... но не и след първия набег на пустинниците, който ги сполетя на стръмната пътека, водеща към един превал.

Щом чу смразяващ кръвта рев и забеляза суматохата сред колоната товарни животни напред, Мара дръпна рязко завеските на паланкина си.

— Какво става?

Люджан ѝ махна да се прибере и извади меча си. Мара надникна над рамото му и зад редиците на почетната си гвардии видя дребни широкоплещести фигури в сиво-кафяви халати да изскачат с крясъци от една цепнатина в скалите. Награбиха поводите на няколко кердидри и задърпаха блеещите животни извън пътя. Устойчиви дори по разкъртените камъни, съществата се задърпаха, а воини в цветовете на Ксакатекас се втурнаха към разбойниците.

Люджан извика на Първия си ударен водач и даде сигнал с широк замах на меча си. Воините на Акома се откъснаха от колоната на кервана и затичаха нагоре покрай спрелите животни. В излаза им се включи, а след това ги подмина бързо подвижната ударна сила на чо-джа.

Господарят на Ксакатекас извика нещо на Мара от носилката си и тя нареди на Люджан:

— Лордът не иска живи пленници.

Люджан веднага предаде заповедта.

Кевин гледаше с широко отворени очи атаката на чо-джа. Щом видяха лъскавите черни насекомоподобни същества да връхлитат нагоре по склона към тях с вдигнати предни крайници, дребните планински мъже подкараха животните с пляскания и ругатни, за да разкъсат редиците на чо-джа. Но воините на Лакс'л бяха бързи като черни мълнии под слънчевата светлина и възвиха покрай полуделите от страх кердидри. Не издаваха никакъв звук, чуваше се само злоещото тракане на стъпалата им по натрошените камъни. Изсипаха се покрай обърканите животни и настъпиха от всички страни, докато номадите отчаяно се опитваха да побегнат.

Последва клане, Кевин, който никога досега не беше виждал чо-джа в битка, настръхна. Виждал беше да умират хора, но никога разсечени на две отзад, с един-единствен удар на черните, остри като бръснач хитинов предни крайници. Чо-джа бяха убийствено бързи и избиваха с педантичното усърдие на машини.

След малко всичко свърши.

— Вашите чо-джа бързо оправиха номадите — отбеляза лорд Чипино. Тонът му издаваше, че не изпитва никаква радост от клането. — Може би ще премислят дали да притесняват отново керваните ни.

Мара вдигна ветрилото си от възглавничките и го отвори замислено. Разхлади се с него, повече от нерви, отколкото от горещината. Макар кървавите забавления да не й допадаха, не показа погнуса от гледката на клането.

— Защо трябваше да нападат тежко охраняван керван? В името на Лашима, не са ли видели, че освен почетната ви гвардия има още много воини?

— Кой може да каже какво мотивира варварите? — отвърна той и изгледа Мара от носилката си. — Ако не ги познавах достатъчно, щях да кажа, че са фанатици на Червения бог.

Но номадите на Достари не вярваха в Туракаму, или така поне твърдяха текстовете в храма на Лашима, където беше учила Мара. Нарастващите нарушения по границата нямаха никакво обяснение, а описанията на сблъсъците с номадите, предложени от лорд Чипино в странноприемницата над картите, само усилваха впечатлението за безсмислено прахосване на живот.

Мара тръсна ветрилото и го затвори. Повече от всякога се боеше за Аяки. Беше очаквала да прекоси океана, за да осигури помощ и бързо разрешение на проблема с притеснителните нападения по границата. Но вече усещаше, че проблемът е по-тежък, отколкото си бе мислила. Можеше да не се върне за есенната сеитба, а от това сърцето ѝ изстиваше от мрачни предчувствия. Но не издаде на глас тревогите си и щом керванът тръгна отново, помоли да ѝ покажат забележителностите на планината. Кевин крачеше до носилката ѝ и слушаше как най-добрият съгледвач на Чипино изброява имената на върхове, долини и скали, които понякога се извиваха над пътя в изваяни от вятъра каменни сводове.

Лека-полека се ориентираха в тази нова и чужда земя. През последвалите седмици и месеци суровите голи долини затъпиха духа, а огромните пустинни хоризонти смалиха душата до нищожност. При всяка възможност Кевин се оттегляше в командната шатра на Мара, която, макар и направена от пластове съшита кожа на нийдра и намаслена, за да пази от нощния студ, все пак беше пицно обзаведена отвътре.

— Кой си? — извика пазачът пред шатрата.

Кевин смъкна плата, който държеше притиснат до лицето си, и вдиша прашния въздух.

— Аз съм.

Стражът му махна да мине и Кевин се изгърби, провря се ниско наведен през вътрешната врата с ресни, които да спират праха, и примига от светлината. Главното помещение на командната шатра бе осветено с факли от намаслени парцали, закрепени в глинени гнезда на набити в земята пилони. От тавана висяха глобуси на чо-джа и призрачното им синкавовиолетово сияние се смесваше дразнещо с топлата светлина на пламъците. Цветовете на килимите, възглавничките и паната искряха странно в мозайка от геометрични шарки, сякаш вещите и пъстрите им сенки образуваха някакво чудновато игрално табло, върху което играчите бяха хора.

Колкото и да се беше опитвал, Кевин така и не можеше да оприличи Играта на Съвета на шах. Цуранската система на чест се оказваше твърде заплетена традиция, за да може чужденец да проникне в ходовете ѝ. Стратегиите на пустинните хора, от друга страна, не бяха толкова неразбираеми. Беше ги проучвал усърдно,

откакто бяха пристигнали. Номадите изпращаха нападатели срещу укрепените проходи, най-вече нощем и винаги крадешком. Стремяха се да изтощят армиите на Ксакатекас и Акома, тук с акции на изтощаване, там с късаща нервите бездетна скука. Ден след ден изгряваше без никаква битка, а после идваха жилещите като осе нощни нападения. Набезите бяха достатъчно чести и достатъчно добре планирани, за да държат войските на ръба на нервите в постоянна бдителност.

Силите на Ксакатекас бяха изпънати до предела, за да поддържат по-малките трасета през планините добре охранявани. Лорд Чипино се беше надявал, че като видят поддръжката на отрядите на Акома, разбойниците ще се примирят с превъзхождащия ги брой и ще изоставят нахлуванията през границите. Но пустинните хора не го бяха направили. Дори увеличиха честотата на ударите си и налитаха като стършели по бикове нийдра.

Докато месеците се точеха без никаква промяна, Кевин се колебаеше дали да сподели мнението си — че зад атаките се крие някаква цел. Имаше нужния полеви опит, за да докаже догадките си. Но цураните убиваха пленените мидкемийски офицери и за да съхрани живота си, така и не се беше осмелил да признае благородния си произход от тази страна на разлома, освен пред шепя мидкемийски роби. Сега, след като свали шала от главата си и сандалите и ги остави на слугите да ги изтупат, тръгна по красиво изтъканите килими към седящата на възглавничките Господарка. Люджан седеше срещу нея, а между тях имаше пясъчна маса, изобразяваща планините и пустинната граница на империята.

— А, дойде ли — каза Мара и вдигна глава. Водопад черна коса се изсипа над рамото ѝ. Тя я улови с ръка като фин порцелан и му се усмихна. — Обсъждахме промяна в стратегията. — И кимна към Люджан.

Заинтригуван, Кевин коленичи на възглавниците до пясъчната маса и огледа зелените и жълти маркери, изобразяващи отрядите на Акома и Ксакатекас. Позициите бяха струпани като нанизани мъниста покрай речни русла, проходи и скалисти стръмни долини, през които ветровете виеха пронизително нощем. Освен ако часовоят не доловеше случайно движението на врага, очертано на фона на звездното небе, нямаше да чуе стъпки. Чуваше се само вятърът — и после

мълниеносна атака. Ножовете на пустинниците не бяха метални, но режеха гърла достатъчно добре.

— Искаме да разрушим продоволствените им складове — каза Мара. — Да ги изгорим. Кажете мнението си. Ти познаваш ситуацията не по-зле от нас.

Кевин облиза устни. Мраз полази по кожата му под ризата и широкия пустинен халат, който носеше като наметало отгоре. Погледна пясъчната карта и мълчаливо се зачуди дали точно това не се надява да постигне врагът: да примами воините им извън защитимите проходи и да ги вкара в засада.

— Отново съветвам, лейди, да не излизаме на щурм срещу номадите. Те разполагат с всички предимства на страната си. Казвам, както казах и преди, да ги оставим те да дойдат при нас и да умрат на копията ни с малка цена за вашите отряди.

— Никаква чест няма в съдържането от атака — изтъкна Люджан. — Колкото по-дълго господарката отсъства от именията си, толкова по-голяма е опасността за Аяки. Да чакаме още една смяна на сезоните не ѝ носи никаква печалба в Играта на Съвета, нито благоприятно положение в очите на боговете. Съдбата на воините не е да чакат търпеливо, докато пустинниците се отнасят с тях като пастири на кердидра и ги жият с набези когато им хрумне.

— Тогава мнението ми не ви трябва — каза Кевин и потисна раздражението си. — Вярвам, че в ходовете на тези номади има стратегия. Вие настоявате, че няма...

— Те са варвари! — намеси се Мара. — Нападат през границите ни, защото земята е богата и зелена. Защо тези пустинни племена изведнъж ще се организират срещу държава, въоръжена и подготвена срещу тях? Какво могат да се надяват да спечелят, освен унищожението си?

Кевин долови гнева ѝ и не се обиди: даваше си ясна сметка, че времето далече от дома се е проточило вече почти година и че раздялата ѝ със сина ѝ я съсипва. Всеки месец търговски кораби спираха в Лама и куриерът на Джикан стигаше до нея, но не беше дошла никаква вест за нападение от Минванаби. Мара беше оставила най-добрите си бойци да пазят имението. Тук, с останалите, беше очаквала да окаже подкрепа на Ксакатекас и след това да може да си тръгне. Но нападението на дома не се беше случило или поне не беше

стигнала вест за нападение до тях. А от тази страна на Кърваво море кампанията се беше проточила необяснимо и нямаше никакви признаци да приключи.

— Трябва да намерим продоволствените складове на номадите и да ги изгорим — настоя тя разпалено. — Иначе ще остареем в тази окаяна пустиня и никога няма да се справим с Минванаби.

Думите ѝ сложиха край на обсъждането.

Съгледвачите излязоха на петдневен обход, който се проточи до цял месец издирване. Номадите не можеше да бъдат проследени по пясъците, непрекъснато местени от ветровете, нито по изметените голи плочи скала. Цураните бяха принудени да търсят по дима на огньовете в земя, където нямаше никакви дървета, освен внесено масло или въглища за огрев и светлина. Воините трябваше да лежат дни наред в укрытията си и да оглеждат голия хоризонт за някакви знаци за лагер. Минаваха през суха спечена земя и не намираха нищо — само стари кръгове от огнища, пълни с пепел и изгорели кости, и понякога отпечатък, където се беше издигала кожена шатра, или натрошени глинени чирепи. Складовете с припаси на номадите оставаха скрити и недостижими.

След три безплодни месеца войниците на Ксакатекас и Акома започнаха да взимат пленници. Завличаха ги до палатките на Чипино за разпит. Пустинните разбойници бяха ниски, с жилави тела и често брадати. Миришеха на кердидра и вкиснало вино и носеха кожени дрехи, обшити с пъпки от животински рог и кост. Над тази примитивна лека броня замятаха широки халати в бежови цветове, завързани с мънистени пояси с втъкнати в тях талисмани, изтъкващи тяхната бойна храброст и племенна принадлежност. Малцина от тях можеше да бъдат принудени да проговорят, а тези, които се оказваха с по-развързани езици, не бяха високо в клановите си йерархии.

Складовете, които издадоха през следващите четири месеца, бяха без особена важност: само няколко мяха с вино и малко зърно в глинени делви. Не достатъчно, за да си струва да се губят войници, каза лорд Чипино на Мара в обезсърчения им разговор след цял ден, прекаран под палещата слънчева светлина в разкопаване на такова скривалище в пясъчното дъно на пресъхнал поток.

Командната шатра на Акома беше загърната в предвечерен сумрак. Виковете на часовете, докато стражата се сменяше, се

смесваха с миризмите на печащо се месо и нахлуваха през платницата на входа, разтворени за прохладния вечерен ветрец. Въглищен дим се вдигаше на сини облачета на фона на помръкващите хълмове, а вътре тлеещите маслени парцали хвърляха черешово обагрена светлина през декоративните фигури, изрязани в глинените гнезда.

Мара плесна с ръце да донесат на лорда на Ксакатекас теш, подсладен, както го предпочиташе, и му каза:

— Мислиш, че си губим времето, като претърсваме подножията, нали?

— Да. Номадите сигурно държат продоволствието си в дълбоката пустиня, където няма никакви пътеки, за да се оставят следи. Убеден съм, че трябва да опитаме проникване с може би два отряда воини.

Мара също бе започнала да чувства, че някаква подобна тактика е необходима, а и Люджан я подкрепяше. Единственият несъгласен беше Кевин, който упорито настояваше, че номадите може би планират точно такъв развой. Тя поклати глава. Защо варварите трябваше да изкушават хората ѝ да нахлуят? Каква можеше да е целта им?

— Всичко това е безсмислено — каза Чипино, разхлаби напращената броня на врата си и почеса ожулената си кожа. Отпи глътка теш да изплакне вкуса на пустинна прах в устата си и добави: — Исашани ми пише, че Хокану от Шинцаваи ѝ дошъл на гости в Онтосет.

Мара повдигна вежди.

— Жена ти да не би да си пада по сватосването?

Ксакатекас се засмя.

— Естествено. И в този случай става дума за теб. Младият Шинцаваи питал дали си добре и ти праща поздрав.

— Ох! — въздъхна Мара. Чипино кимна примирено, а тя добави: — Но защо ще ходи чак до Онтосет? Доста далече е.

— Точно това изтъква и Исашани — каза Чипино. — Бил дошъл да купи подправки, които също толкова лесно може да се купят в Джамар.

Това подсказваше, че е ходил специално за да говори с лейди Исашани и да чуе преки новини за Достари. Мара не знаеше как да реагира. Не беше сигурна дали привидният интерес на Хокану за

новини от нея просто не прикрива поредния ход на баща му във Великата игра.

Мислите ѝ бяха прекъснати от връщането на командира на охраната с донесения от съгледвачите.

— Нищо ново, милейди — каза командирът. — Един ранен от скално свлачище и двама убити от засада. За ранените се грижат в лагера до южното плато. Другите пет групи съгледвачи също не намериха нищо.

Поредната безсмислена загуба. Търпението на Мара бе на изчерпване от безполезно точещите се дни, безполезните загуби на хора и липсата на какъвто и да е признак за промяна, освен изтощаването на силите им. Номадите просто си играеха с тях — за това Кевин беше прав — и да седят и да чакат, без да действат, беше неприемливо. Мара освободи от дежурство уморения офицер, след това погледна лорд Ксакатекас в тъмните насмешливи очи.

— Акома предлагаме един боен отряд за набег отвъд подножията. Ще командва Първи ударен водач Мигачти. С тях ще тръгне половин патрул чо-джа, за да действат като куриери между позицията ни и главния лагер.

Лорд Чипино кимна замислено, остави чашката с теш на ниската маса между затиснатите с камъни ъгли на картите, табличките и изтърканите парчета креда, стана, взе избелелия си от слънцето щит и каза:

— За честта на нашите домове и за провала на враговете ни. Аз също ще изпратя отряд и дар, който да компенсира твоите чо-джа, на чиито способности не мога да предложа равни от моите редици. Кошерът на нашите земи нямаше повече воители, които да заделят, при смутите, причинявани от дома Зирентари на северните ни граници.

Мара премълча обстоятелството, че се беше пазарила с царицата да роди допълнително воители. Човек не споделяше ненужни неща дори с приятели, защото в Голямата игра днешният съюзник утре можеше да се окаже най-жестокият враг. Стана от учтивост и се поклонил на мъжа, който я превъзхождаше по сан, въпреки че насаме не спазваха винаги тези формалности.

— Отхвърлям необходимостта от дар.

Лорд Чипино я изгледа мълчаливо, примижал на пъстрата светлина, хвърляна от изрязаните в глинени светилници фигури.

— Греша — каза той кротко, все едно поправяше родна дъщеря. — Жена в прелестта на своята младост не бива никога да се оставя да вехне в пустинята без дарове.

Мара се изчерви. Не можа да намери думи, с които да прикрие смущението си, тъй че лорд Чипино побърза да заглади неловкия момент.

— Хокану е убедил Исашани да обещае да се погрижи красотата ти да не бъде забравена в тази пустинна варварска земя.

Господарката на Акома се разсмя, волно и леко, което бе сериозна промяна след две години в изолация, които тегнеха като пленничество.

— Двамата с Хокану сте големи ласкатели!

Чипино нахлузи шлема си върху разрошената си сива коса.

— Е, вярно е, че тук няма жени, които да вдъхновяват тази моя слабост. Бих ласкал женските кердидра, ако можех. — Сви рамене. — Но те плюят. Ти плюеш ли? Не, нали? — Последва истинският комплимент, мимоходом, за да не може тя да го отхвърли, като смени темата. — Хокану е мъж с проникателен усет и изискан вкус, иначе Исашани щеше да го изпъди с въпросите му през вратата, повярвай ми.

Дарът, когато дойде, се оказа медна гривна, изкована във формата на летяща птица шатра и инкрустирана с изумруд. Беше красива, направена специално за Мара и с много по-висока цена от половин патрул чо-джа, дори тези воители да загинеха в изпълнение на службата си. Мара сложи накита в подплатената с кадифе кутийка, в която ѝ го поднесоха, и попита на глас в празната, както мислеше, палатка:

— Защо трябваше да прави това?

Кевин проговори зад рамото ѝ и я сепна.

— Защото ти се възхищава. И иска да го знаеш.

Мара се намръщи.

— Лорд Ксакатекас? Защо ще ми се възхищава? Той е от Петте фамилии, най-изтъкнатите в империята. Какво се надява да спечели от дом под обсадата на Минванаби?

Кевин поклати глава, прегърна я и започна да разтрива стегнатите мускули на раменете ѝ. Мара се отпусна в прегръдката му с въздишка и се остави нежните му ръце да махнат възлите на напрежение, чието съществуване така и не бе забелязала.

— Защо да го прави? — повтори настойчиво.

Дланите на Кевин се отпуснаха топли от двете страни на брадичката ѝ.

— Защото те харесва. Не защото те иска — макар да съм готов да се обзаложа, че би се впуснал в малък флирт, ако помисли, че си склонна. Но няма никакви планове за теб или за дома ти, или за нещо, което би могъл да спечели във Великата игра. Знаеш ли, не всичко в този живот е проклета политика. Твърде често като че ли забравяш това. Когато помисля за подаръка и за мотивите на лорд Ксакатекас, не виждам нищо, освен един мъж на възрастта на баща ти, който те харесва, доволен е от теб и желае да ти даде нещо, което ти самата правиш рядко: потупване по рамото, защото си способна, грижовна и много обичана.

— Много обичана?

Лукава усмивка изви устните ѝ и Кевин се отзова. Ръцете му нежно се задвижиха и смъкнаха дрехата от раменете ѝ. Заедно се отпуснаха сред възглавничките и страстите им лумнаха с внезапна и безсловесна хармония.

Патрулите тръгнаха в поход на следващата сутрин под звуците на рогове, надувани от готвачите в лагера на лорд Чипино. Войските на Ксакатекас бяха на тези позиции от толкова дълго, че бяха възприели номадския обичай, с който се известяваха враговете, че денят започва в триумф. Армията тръгваше с изгрева на слънцето и могъщият ек на роговете трябваше да накара враговете да треперят.

През следващите месеци нищо не ставаше бързо. Мара седеше и чакаше в наблюдателния пункт, устроен от съгледвачите. В изметената от ветровете плоска скала нямаше никаква сянка, тъй че тя смени сламената си шапка за момчешки шлем, увит с тънък копринен шал. Дните течаха и тя ставаше опитна като воините си да забелязва в далечината малките облачета прах, издаващи връщането на вестоносец чо-джа. В такива моменти пращаше бегач да уведоми лорд Чипино, а след това се спускаше бързо по каменистата пътека, за да посрещне връщащите се воини. Краката ѝ заякнаха от спусканията и катеренията — тук носилката и робите не можеха да я носят. Люджан беше достатъчно съобразителен, за да забележи, че присъствието на Господарката вдъхновява мъжете му за повече усърдие. За разлика от много цурански благородници, неговата Господарка придоби дълбоко

разбиране за условията, в които стражите и патрулите ѝ изпълняваха задълженията си. Не настояваше да стоят на пост в невъзможните часове под обедното слънце, нито се оплакваше, когато маранята по далечните пясъци размътваше видимостта и водеше до противоречиви донесения. И макар многократно да предпочиташе финансите пред военното дело, се стараяше да изучи тънкостите на стратегията и снабдяването. Разбираше затрудненията на бойците, но проникателността ѝ не можеше да повлияе на нещо, което сякаш бе лишено от цел или замисъл.

Докладите на назначените на патрул в пустинята отряди не облекчаваха с нищо усещането за безизходица на границата. Открили бяха един малък склад и го бяха унищожили заедно с номадите, които го бранеха. Още два месеца изтекоха в безплодно търсене, после други два, изкарани в преследване на лъжливи следи. Чо-джа донесоха вестта за оазис с пресъхнал извор и за останки от подземен склад, опразнен с явна припряност. Патрулите, тръгнали да проследят и евентуално да догонят номадите, се изтощиха в безполезен поход. От останалите да проучат оазиса двама бяха пострадали — бяха паднали в яма, изкопана за капан. Инфекция отне живота на единия. Другия го върнаха на носилка. Никога повече нямаше да може да върви и помоли за доблестно самоубийство с меча си. Мара даде позволенията си и едва се сдържа да не прокълне Чочокан за загубата на такъв чудесен боец.

Още един сезон отмина без събития. Господарката на Акома бе все по-изнервена и потисната.

— Трябва да излезем с цялата си сила! — сопна се тя на Кевин, докато сресваше косата си с ароматни масла, тъй като водата беше оскъдна, за да се пилее за къпане, а все някак трябваше да маха прахта.

Това го бяха обсъждали многократно и всеки път мидкемиецът настояваше, че излаз със сила от планините е точно това, което иска врагът. Но един факт, който щеше да придаде тежест на съвета му, оставаше неизречена тайна. Месец след проклет месец Кевин беше премълчавал всякакъв коментар, който можеше да издаде предишния му боен опит. Да признае, че е бил командващ офицер на бойното поле в Мидкемия, означаваше да си изпроси смъртна присъда.

Мара не знаеше за миналото му, но не пренебрегваше мнението му. Макар тя да беше по-нетърпеливата от двамата владетели,

натоварени с граничния патрул в Достари, лорд Чипино бе този, който най-сетне постави въпроса за нуждата от по-агресивна тактика.

Дойде в палатката ѝ малко след свечеряване.

— Получих вест от пустинните отряди. Пленили са номадски търговец и мисля, че имаме следа. Поне знаем къде големите кервани от другата страна на пустинята са оставяли пратки със зърно.

Мара щракна с пръсти на слугите да донесат теш.

— Моите чо-джа казват същото, но добавят, че пясъкът мирише на човешки стъпки. — Вече се бяха научили да разчитат на това, че насекомите могат да надушат следи от маслата, с които номадите обработваха кожата на сандалите си. — Керваните не са заблуда, пусната за да ни отклони.

Посочи пясъчната маса, която през тези почти две години бе заела почти цялото предно помещение на командната ѝ шатра.

В хода на кампанията планините бяха заравнени и преобразени от едната страна, за да се направи място за широките криволичещи долини и дюни, простиращи се отвъд границата. Картата бе изработена от един сбръчкан кривоглед старец, комуто бяха платили огромна сума, за да изостави голямото си семейство и търговията си в Лама. Отрядите бяха обозначени с топлийки и Мара знаеше местоположението на всичките си войници.

— Нека сравним каквото знаем — прикани тя лорд Чипино към онова, което напоследък се бе превърнало във вечерен ритуал.

Тази вечер обаче подхванаха разговор, който продължи до късно през нощта. Гласовете им се повишаваха и спадаха, докато обсъждаха най-различни планове, и накрая стигнаха до безспорно съгласие: на заранта всеки от двамата щеше да събере нов отряд. Щяха да оставят два смесени отряда да пазят границата и щяха да тръгнат с останалите в пустинята, за да се съберат с войската там. По-бърз патрул щеше да тръгне напред със заповед да проследи най-новите данни и да разкрие главните снабдителни складове на номадите.

— Когато пристигнем с двата нови отряда — заключи лорд Чипино, — ще разполагаме с армия от хиляда бойци, с която да планираме атаката си. По-добре да нападнем със сила, вместо да седим като поети по висините. Да изчакаме още година означава да дадем на тези варвари повече чест, отколкото заслужават.

Тази нощ Кевин не можа да заспи. Вслушваше се в дъха на Мара, в несекващия стон на вятъра и в скърцането на въжетата на палатката. Да напуснат планините с армия щеше да е грешка. Знаеше го. Но един роб нямаше чест и гласът му нямаше да бъде чул. Където обаче отидеше Господарката на Акома, там щеше да отиде и той. Твърде много я обичаше, за да я пусне сама.

Огромният централен пилон рухна с трясък и акри платнище се свлякоха бавно на земята. Кевин скочи и хукна, спъна се в купчина навити черги и едва не събори Мара.

— Взимаш командната шатра? — възкликна той удивено.

Мара го изгледа с укор.

— Разбира се. — Каза го все едно, че мъкненето на килими, светилници и мангали във враждебната гола пустиня е отдавна решен въпрос. — Акома не са варвари. Не спим на голата земя като селяни, освен ако не пътуваме под прикритие. — Махна с ръка на рояка слуги, които се трудеха да разглобят и опаковат за път походното ѝ жилище. — Палатката на лорд Чипино е по-голяма. По големината на павилионите ни номадите ще разберат, че си имат работа с Велики домове.

Лицето на Кевин се изопна.

— И като видят колко са големи палатките ви, ще побегнат като подгонени от беда птици джиги, така ли?

— Те не са цивилизовани.

— Тоест, ако бяха, щяха да побегнат като птици джиги — уточни Кевин.

— Повтаряш очевидното. — Мара избута нетърпеливо ръцете му, които я галеха през тънкия нощен халат. — Не сега, досаднико. Не под открито небе и пред очите на боговете.

Кевин се отдръпна с усмивка.

— Водачите на кердидра са събрали стадата си. — Погледна растящите купове сандъци, килими и възглавници. — Сигурна ли си, че имате достатъчно самари за всичко това?

Мара го погледна отегчено.

— Още една дума и ще се наложи да носиш своя дял като роб носач. Мястото ти бездруго е при тях, като се има предвид неизлечимото ти нахалство.

Кевин се поклони с насмешлива почителност и отиде да помогне с товаренето на непоносимите капризни шестокраки.

— Проклятие, късмет ще имаме, ако тази армия успее да тръгне преди залез-слънце — измърмори, след като се отдалечи достатъчно, та Мара да не го чуе.

Всъщност бяха готови по пладне. Армията, предвождана от лорд Чипино и лейди Мара, потегли в марш под гръмкия зов на рогове и пляска на камшиците на водачите на кердидра. Носилките на Господаря и Господарката бяха в средата на колоната, обкръжени от бранещите ги войници. С патрулите на чо-джа в челото и в тила и авангарда съгледвачи, колоните започнаха да се спускат по криволичещите пътеки към зноя на низините. Приличаха по-скоро на търговски керван, отколкото на армия.

Въпреки непоносимата жега вървяха енергично. Планините останаха назад и воините нагазиха в ронливите пясъци, като вдигаха облаци прах, които се виждаха от цели мили във всички посоки. Тайното им придвижване тъй или иначе бе невъзможно по голите дюни, които не предлагаха никакво прикритие.

От пясъците се подаваха скали, изваяни от вятъра във фантастични форми, на места дълбоки оврази пазеха вода в тъмните си като пещери дълбини. Всяко от тези места можеше да се окаже вражески лагер. Племената щяха да наблюдават войските на Акома и Ксакатекас и да се опитват да решат дали да останат където са и да устроят засада, или да се измъкнат под прикритието на нощта.

Според Кевин теренът беше абсолютно неподходящ за решително сражение. Численото превъзходство беше единствената гаранция за победа, а никой не можеше да отгатне колко пустинни клана са се съюзили за кампанията срещу империята. Можеше да са се укрили в скалите от всички страни и да изчакват армията да се изтощи, докато ги търси. Кевин изруга наум. Ако той беше на мястото на номадите, щеше да е подготвил добре обмислен капан. Да, цялата работа вонеше на добре обмислен план.

Но Мара така и не искаше да се вслуша в здравия разум.

— Номадите не могат да бъдат купени — каза тя под звездите, когато най-сетне вдигнаха лагер. Все още беше твърде горещо и душно, за да се приберат в командната палатка, тъй че седяха на килимче отвън, пиеха сухо вино и похапваха сирене от кердидра. —

Племената са твърде много и между тях има разногласия. Богатството няма никакво значение за един вожд, ако не може да го носи с шатрите си.

Кевин не можеше да оспори този аргумент. Беше видял достатъчно пленени пустинни мъже и беше съгласен с думите ѝ. Можеше да са дребни, но бяха горделиви като джуджетата в родния му свят и зловни като пясъчна змия: първо хапеха, а чак после се притесняваха за оцеляването си. Бяха деца на сурова страна, където смъртта дишаше във врата на всеки. Повечето щяха да скочат в огъня, вместо да предадат племената си. А вождовете им, доколкото бе разбрал, се биеха и избиваха помежду си със същата готовност, с която нападаха цуранската граница.

— Време е да си лягаме — каза Мара и прекъсна мислите му. — Трябва да сме станали преди разсъмване, та слугите да имат време да сгънат палатката.

— Можем да спим тук — предложи Кевин.

— Варварин! — Господарката се засмя. — Ако не съм в палатката, как ще ме намери Люджан?

— Но пък ако не си в палатката, няма да може да те намери и убиец. — Кевин стана и ѝ подаде ръка.

— Никой убиец не може да се промъкне между патрулите на Люджан — отвърна Мара и се отпусна в прегръдката му.

Беше си самата истина, помисли Кевин, но това изобщо не го успокои. Ако номадите бяха решили да пратят убийци, щяха да са го направили, без да примамват цяла армия.

През следващата седмица вървяха през насечен терен и едва-едва се влачеха в дълбокия пясък през низ от криволичещи оврази. Това изобщо не допаднаше на Кевин и дори Люджан се притесняваше. Но вестоносците от авангарда дотичаха и донесоха за голям склад със значителна сила пустинници, спрели на лагер в голата низина оттатък хълмовете.

Мара и лорд Ксакатекас решиха да продължат натам.

— Чо-джа не са затруднени в този пясък — обясни Мара на Кевин, когато той оспори решението им. — Те са бързи и свирепи и горещината не ги забавя. Един отряд чо-джа струва колкото два човешки в тази пустиня. А какво могат да направят варварите срещу тях?

Кевин нямаше отговор. Армията продължи, докато нощта не се спусна и златистата луна на Келеуан не окъпа дюните в рязка металическа светлина.

Мара се прибра в уюта на командната си шатра при утешително сладкия глас на музиканта, но Кевин обикаляше неспокойно из лагера и се бореше с вътрешните си конфликти. Обичаше я и нищо не можеше да промени това. Но обичаше ли я достатъчно, за да рискува живота си? Вървеше и се вслушваше в разговорите на воините и шегите, които си разменяха. Езикът им беше различен, но войниците в навечерието на битка не бяха по-различни тук, отколкото в Островното кралство. Воините на Мара хвърляха зарове и си подмятаха груби шегите. Но не споменаваха смъртта и отбягваха да говорят за близките си хора, които бяха оставили у дома.

Слънцето изгря зад пелена ситна прах, понесена от неуморните ветрове. Слугите вече бяха добили сръчност бързо да събарят големите палатки. Кердидра бяха престанали да плюят и се бяха примирили с допълнителното си бреме. Или пък бяха твърде жадни и твърде благоразумни да хабят течност, помисли Кевин, докато отмиваше зърната пясък между зъбите си с глътки горчива вода от манерката си. След малко армията вече се беше строила и пое през лъкатушешцото дефиле към голата низина.

Номадите вече ги чакаха там — разнородна тълпа от може би осемстотин облечени в бозави халати воители, струпани около племенните си знамена, изтъкани в ярки цветове и украсени с опашки на кюрек, животно, наподобяващо лисица. Докато воините на Акома и Ксакатекас се строяваха в редици и подготвяха оръжията за бой, Кевин стоеше до носилката на Мара. Люджан, лорд Ксакатекас, Мокс'л, Бойният водач на чо-джа, и Енведи, командващият армията на Ксакатекас, се бяха събрали на заседание. Щяха да нападнат опърпаната сила на варварските племена. Честта им го налагаше в изпълнение на дълга им като бранители на южната граница на империята. Кевин съжали, че цуранският обичай не позволява роб да носи оръжия. Не хранеше и най-малкото съмнение, че тази армия я очаква бедствие.

— Ще поведе моите два отряда в долината и ще нападнат фронтално — избоботи с басовия си глас лорд Ксакатекас. — Ако варварите прекършат строя си и побегнат пред нас, вашият отряд чо-

джа може да заобиколи във фланг, да удари в тил и да отреже пътя им за бягство. Ако пустинниците не побегнат, Ксакатекас ще пратят голям жертвен дар на Туракаму.

— Както наредиш — отвърна почитателно Мара.

Макар Люджан да предпочиташе да хвърлят в атака смесен отряд от воини на Акома и Ксакатекас, лорд Чипино имаше старшинство. Неговите офицери бяха по-опитни, а Мара беше дала ясно да се разбере, че желае съюз, а не съперничество между нейния дом и този на Ксакатекас. Надпреварата за военни почести и протокол нямаше да е в изгода за Акома.

Слънцето приближаваше обед и сенките се свиха под камъните. Армията на лорд Ксакатекас се строи в боен ред за атаката. Мара разположи наблюдатели по околните склонове и назначи вестноосци да носят съобщенията. Въздухът беше затихнал и се възцари пълна тишина. Кевин стоеше, плувнал в пот, до рамото на Мара и почти съжаляваше, че не чува стърженето, което издаваха чо-джа, докато наточваха подобните си на мечове предни крайници до остротата на бръснач, за да убиват. Бездруго беше стиснал зъби и звукът само щеше да оправдае неприятното усещане. А след това роговете изсвириха и Бойният водач на Ксакатекас даде сигнал за атака. Воините в жълто и пурпурно се понесоха като вълна на бегом към долината.

Кевин потръпна пред ужасното, стягащо вътрешностите му предчувствие, че скоро ще ги сполети бедствие.

— Лейди — изхриптя гласът му. — Лейди, чуй ме. Трябва да ти кажа нещо много важно.

Изцяло погълната от гледката на връхлитащата към низината армия и крещящите пустинници, които се втурнаха да я посрещнат, Мара отсече:

— После. След битката.

12. КЛОПКИ

Армията атакува.

В скалите зад бойните редици на пустинните хора Тасайо облиза устни.

— Добре, добре... Най-последно лорд Ксакатекас дойде точно където го искаме.

Ударният водач до рамото му усети сърбеж под бронята си и едва се сдържа да не се почеше.

— Желаш ли настъплението ни да започне веднага, господарю?

Жълтите като на котка очи на Тасайо примигнаха.

— Глупак — промълви той, без да променя тона, но Ударният водач се присви боязливо. — Не атакуваме сега, а когато лорд Ксакатекас напълно вкара бойците си и се увлече в избиването на варварите.

Ударният водач преглътна.

— Господарю, не каза това на вождовете им на снощния съвет.

— Разбира се, че не. Племената едва ли щяха да пратят хората си на смърт, кръшкачите му страхливи.

Ударният водач на Минванаби стисна устни и си замълча. Тасайо се изсмя весело.

— Мислиш, че постъпих безчестно ли?

— Тъ, разбира се, че не, сър — изломоти припряно Ударният водач. Чувал беше този смях преди и се беше научил да се бои от онова, което може да го последва.

— Разбира се, че не! — сопна се Тасайо в презрително подражание на младшия офицер. — Пустинните хора са варвари, без чест, и обещанията пред вождовете им са вятър. Туракаму няма да отмъсти за хора, които оспорват божествената му истина. Пустинниците са бездушни твари и дори земя като тази ще е по-чиста без тях.

— Разбира се, сър — отвърна раболепно Ударният водач.

Угодничеството му отврати Тасайо и той се извърна настрани и загледа връхлитащите редици на Ксакатекас срещу леко въоръжените пустинни мъже. Затрещяха оръжия и се надигнаха крясъци, първите паднали мокреха сухия пясък с кръвта си.

— Изчакай — успокои Тасайо изнервения Ударен водач. — Ще нападнем в подходящия момент. — Облегна се на скалата и се отпусна, все едно звуците на битка и смърт бяха музика за ушите му.

И да беше притеснен от избиването на пустинните им съюзници като принесени в жертва животни, Ударният водач на Минванаби не каза нито дума. Стегнат и изпънат, покорен на господаря си, той наблюдаваше, без да трепне, как цураните изтласкват пустинните хора назад и още назад. Войниците на лорд Ксакатекас бяха усърдни, ефикасни и не мислеха да показват милост. Бяха стояли години наред в затънтения си пост с жесток климат и бяха търпели жиленето на хиляди скрити набези. Мечовете им жънеха живот в кървава касапница, докато оцелелите пустинни воители не се прекършиха и не побягнаха.

Мъничък като детска кукла на далечното бойно поле, господарят на Ксакатекас вдигна меча си и отрядите стегнаха редиците и се впуснаха в гонитба за честта на империята и с надеждата, че граничните безредици най-сетне ще секнат.

Очите на Тасайо се присвиха, докато преценяваше разстоянията. И когато силите на Ксакатекас прекосиха невидимата линия, начертана в ума му, каза на запотения си младши офицер със същия тон, както в началото на битката:

— Сега, Чактири. Дай сигнал за атака.

— Разбити са. Вижте. — Люджан махна широко с ръка, докато бойните редици на пустинните воители се накъсваха на малки бягащи групи. — Ксакатекас ще се престроят и ще ги подгонят, без да им трябва помощ от чо-джа.

Мара вдигна прозрачното було, което пазеше лицето ѝ от навявания прах, и каза:

— Май си разочарован.

Люджан сви рамене.

— Кой новоназначен Боен водач ще е доволен да седи отстрани, докато битката е в разгара си? — Усмихна се криво. — Честта на милейди е моя. Приемам мъдрия ѝ избор.

Мара също се усмихна.

— Хубаво казано. И лъжата е извинима. Обещавам ти да действаш колкото искаш, когато се измъкнем от тази пустиня — и ако има натами на Акома, при което да се върнем.

Думите ѝ сякаш бяха поличба, защото зов на бойни рогове разцепи въздуха. Далече долу в дефилето, от двете страни на изгорялата от слънцето низина, където двата отряда на Ксакатекас гонеха оцелелите племенни воители, по дюните се изсипа тъмна вълна. Люджан се обърна рязко натам, усмивката му повехна и ръката му се впи в дръжката на меч.

Мара също се обърна и булото ѝ се люшна. Видя племенни знамена и редица след редица фигури със странни късове брони и пустинно облекло, настъпващи да поразят бойците на Ксакатекас във фланг от двете страни. Щом силите се срещнаха, щяха да запустат изхода назад към хълмовете, където чакаха подкрепленията на Мара. Бързо, с изострен от обучението на Кейоке поглед, Господарката на Акома запресмята и разбра, че силата на лорд Чипино им отстъпва по численост две към едно. Нещо по-лошо — сърцето ѝ се разтуптя, щом го осъзна — това не бяха пустинни мъже. Всичките бяха високи. Нямаше нито една дребна фигура на пустинник сред тях, което означаваше само едно: не бяха от тази земя, а бойци от вътрешността на империята, дошли да унищожат дома ѝ. Само се преструваха на варвари.

— Минванаби! — извика тя рязко. — Това значи е замислял Десио! — Постара се да не издаде острия като нож страх, който я прониза. — Люджан! Трябва да ги ударим в тил, иначе Ксакатекас ще бъдат избити на бойното поле.

Люджан се поклони и вече отваряше уста да извика високо командата си, когато Кевин се намеси с настойчивост, която налагаше да го чуят:

— Чакай!

Мара пребледня.

— Кевин! — срязва го почти шепнешком. — Твърде много си позволяваш, ако смяташ да се месиш между двама заклетни съюзници. Тук е заложена чест. — Извърна се рязко към Люджан. — Дай заповед!

Кевин скочи, хвана ръката на Люджан и замръзна, когато мечът на цураина изсвистя от ножницата, замахна надолу и спря в свършен

контрол над китката му. Тънка пурпурна резка разцепи кожата под острието.

— Спри! — заповяда Мара. Гласът ѝ трепереше както никога. В долината викове на двете войски отекваха пронизително, трясъкът на мечове и щитове усилваше шума, докато силите на Ксакатекас се обръщаха, за да поемат удара на вражеските подкрепления. Тъмните очи на Мара пробягаха от Бойния водач към роба ѝ, устните ѝ бяха побелели. — Може да загубиш главата си за тази намеса. — Лицето ѝ издаваше, че след като честта на дома ѝ е заложена в това да помогне на Ксакатекас, дори чувствата ѝ към Кевин са без значение.

Кевин понечи да отпусне хватката, но след това стегна ръката си още по-силно. Изражението му, когато погледна господарката си, беше по-мрачно от всякога. Широко отворени очи, стиснати устни, дишаше учестено.

— Не бива да нападате.

Люджан стоеше замръзнал като статуя, мечът му — опрян в китката на Кевин, от която капеше пурпурна кръв.

— Защо? — попита Мара. — Казвай бързо, войниците на Ксакатекас загиват, докато ние се бавим. — Премълча, че ще бъде обесен, ако това се окаже поредната му варварска прищявка. Колкото и да го обичаше, името на предците ѝ не можеше да бъде опозорено.

Кевин преглътна.

— Ако вашите воители се хвърлят на помощ на Ксакатекас сега, всички ще загинат в капан.

Очите ѝ не трепнаха.

— Знам го! — Кевин усети, че е на ръба да закрепси, и се овладя. — Виждал съм тази тактика на моя свят. Имаше един наш малък отряд, на една поляна пред укрепен със стена град. Разбиха местните завоеватели и настъпваха, но бяха нападнати в тил. Силата, която се хвърли на помощ, попадна на засада и всички до един бяха посечени.

Изражението на Мара бе все така хладно. Все пак тя кимна на Люджан и той мълчаливо отдръпна оръжието си.

Кевин отпусна пръстите си. Трепереха.

— Кълна се в живота си, задръжете атаката!

Очите ѝ се впиха в него.

— Ти си обикновен войник. Как си позволяваш да съветваш?

Кевин затвори очи. Сви рамене с присъщата си безцеремонна наглост и сякаш взе решение. Прикрил вътрешното си отчаяние, изрече онова, което можеше да се окаже смъртната му присъда.

— Бях офицер на моя роден свят. Командвах гарнизона на баща ми, когато ме плениха на бойното поле.

Зачака. Мара не каза нищо. Осъзна, че въпреки обичая му дава право да говори още. И той продължи:

— Тасайо от Минванаби е бил Първи помощник-главнокомандващ на Военачалника отвъд разлома. Сражавал съм се срещу него и искрено съм убеден, че бойният план пред нас в низината носи неговия подпис и печат.

Мара му махна да замълчи и Кевин се подчини. Тя огледа съсредоточено лицето му за някакъв знак, според който да прецени как да приеме думите му.

— Разбираш — каза след малко, — че ако грешиш, ще трябва да заповядам да те обесят. Нещо повече, ще си причинил гибелта на всички ни, дори на малкия ми син у дома.

Кевин издиша шумно.

— Не греша, Мара. — И я погледна твърдо в очите.

Тя сякаш се събуди от унес.

— Все пак по-добре да загинем в защита на лорд Чипино, отколкото да оцелеем в страх, като останем настрана.

Люджан кимна мрачно до рамото ѝ.

Изгубил търпение, Кевин потърка раната на китката си.

— Може би все пак има начин...

— Какъв?

— Да си размените ролите с Минванаби — отвърна Кевин. Грохотът на битката нарастваше, Ксакатекас понасяха тежки загуби. — Ако съм прав, Тасайо има друга бойна сила, скрита в тези хълмове. И очаква да атакуваме в низината — резервните му сили ще изчакват скрити, за да ни ударят в тил. След това отрядите, сражаващи се с Ксакатекас, ще се раздвоят. — Вдигна ръце, за да покаже. — Един отряд просто ще задържа Ксакатекас на място, докато другият контраатакува нашата сила. Войската ти ще се окаже обкръжена и ще бъде унищожена, а след това ще довършат бойците на Ксакатекас.

— И какво предлагаш? — нетърпеливо попита Люджан.

— Да пратим малък отряд на помощ на лорд Чипино. Останалата си войска връщаме по долината, през която минахме. След това изпращаме бързо подвижен отряд чо-джа да заобиколи хълмовете, където се крият частите на Тасайо, и да ги принуди да излязат на открито, през хълмовете и към отряда в долината. Атакуващите ни части ще разполагат с предимството на по-високия терен. С добър разчет на времето стрелците ни могат да поразят една трета от тях, преди те да ударят централните ни линии. Ще имаме сражение в долината, но вече с шанс да спечелим, след като всичките ни противници са обкръжени. Бихме могли да ги изтласкаме към чакащите ги копия на Ксакатекас.

Люджан завъртя рязко меча си и изтръска капчиците кръв от острието. В гласа му звучеше възмущение от дръзкия план на Кевин.

— Идеите ти са празни мечти. Само чо-джа могат да се придвижат достатъчно бързо за маневрата, която описваш, а те не са достатъчни, за да обкръжат хълмовете.

— Ще трябва да опитаме — намеси се Мара, — иначе ще се хванем в клопката на Минванаби и ще разбием доверието си с господаря на Ксакатекас.

— Няма — заяви Кевин.

Погледна към склона, където чакаха чо-джа, замръзнали като статуи. Зачуди се за миг дали тези същества имат чувство за достойнство, но веднага го отхвърли като съмнително. Мара и всички с нея щяха да бъдат избити, ако Минванаби получи възможност да довършат офанзивата си според замисъла — да не говорим, че той, Кевин от Зюн, щеше да бъде обесен позорно, окажеше ли се, че греши. С примирена въздишка, доближаваща се до смях, мидкемиецът отново си пое дъх и описа намеренията си на Мара и Люджан.

Тасайо едва потисна срамния подтик да удари с юмрук по скалата.

— Проклятие, защо онази курва не заповядва на войските си да атакуват? Баща ѝ и брат ѝ не бяха страхливци. Защо се колебае?!

Долу в напечената от безмилостното обедно слънце пустиня силите на Ксакатекас се събраха в плътен защитен кръг от щитове. Приковани на място и обкръжени от вражески воители, те не можеха да

направят нищо, освен да стегнат редици и да понасят загуби, докато Мара изпрати подкрепления. Черно-жълтото знаме с герба упорито стърчеше над гъмжилото от защитници, скривано от време на време от прах. Тасайо примижа над долината, затрупана с плувналите в кръв тела на мъртви от племената и с жълто-пурпурните брони на падналите цурани. Очите му се взираха към хълмовете отвъд нея, във войските на Акома, които все още се задържаха там.

— Защо се бави? — сопна се нетърпеливо Тасайо. — Животът на съюзника ѝ е застрашен и честта на цялата ѝ фамилия е под заплаха.

В низината, прикован на място от враговете, лорд Чипино сигурно се питаше същото. Зов на рог се извиси от обсадения в низината отряд, отчаян сигнал за помощ. В отговор малко плътно каре се откъсна от хълмовете и настъпи към битката в низината.

— Половин отряд — каза Ударният водач на Минванаби.

— Виждам. — Тасайо погали дръжката на меча си. Потисна импулса да закрачи нервно и си сложи скромния шлем без пера, който беше взел за кампанията си в пустинята. — Трябва ми по-добър изглед. — Щракна токата и затегна шлема с каишката. — И ми намери бегачи! Ще трябва да известим отрядите, скрити зад хребета, че битката изобщо не се развива според плана.

— Слушам. — Ударният водач се отдалечи припряно пред гневния поглед на Тасайо. Но в раздражението на пълководеца му нямаше никакво обезсърчение. Тасайо знаеше, че битките винаги тръгват според намеренията. И че един гениален командир, един майстор на тактиката винаги може да обърне временния неуспех в предимство.

Люджан с трепет опря ръка на хлъзгавата ръбата черупка на чо-джа. Потисна импулса отново да попита насекомоподобния Ударен водач дали има нещо против да носи на гърба си ездач. Съществуто и подчинените му се бяха съгласили с другоземската молба на Кевин и да пита отново означаваше да подложи на съмнение достойнството на чо-джа.

— Мокс'л, ще ми кажеш, ако ти създавам неудобство — каза компромисно Бойният водач на Акома.

Мокс'л извърна кръглата си покрита с черна броня глава, очите му бяха скрити в сянка под шлема с пера.

— Имам достатъчно сила за целта — отвърна с напевен глас съществото. — Да приклепна ли, за да се качиш?

Люджан потръпна и побърза да отвърне:

— Не. Не е нужно. — Беше по-скоро готов да си скъса гащите, отколкото да позволи офицерът чо-джа да прояви и най-малкото раболепие. Зачуди се, докато търсеше наблизко някакъв камък, на който да стъпи, за да се качи, дали ако ролите им бяха разменени, воините в отряда му щяха да приемат така драговолно наложеното от необходимостта. Може би Кевин беше прав, че цуранското понятие за чест е егоистично. След това, докато се мъчеше непохватно да се покатери върху гладката хитинова черупка на чо-джа, прогони от ума си тези неблагоприятни мисли. Лошо беше да се разсъждава за богохулни неща, когато ти предстои битка. Ако Акома си бяха спечелили гнева на боговете, много скоро щеше да го разбере.

С трепет, който заради честта изобщо не биваше да издава, Люджан се вкопчи зад вратния сегмент на чо-джа, прехвърли крак над закръгления му леко наръбен торс, подскочи и се метна отгоре. Трите чифта крака на съществото леко се сгънаха да поемат тежестта му и отново се изправиха. Останалите воители от отряда последваха храбривия му пример и възседнаха отряда чо-джа. Дори седлата да им се сториха хлъзгави и неудобни, никой не се оплака.

— Как се чувстваш, Мокс'л? — попита Люджан.

Гласът на чо-джа прозвуча странно, идваше някъде отпред и под него. Съществата обикновено ходеха изправени в компанията на хора и прибъгваха до шестте си крака само щом се наложеше да бягат.

— Много мило от твоя страна, че ме попита, командире. Не съм притеснен. Но бих те помолил да внимаваш за сигурността на долната част на задно крачния си член, за да не би подострената част на моя предно ръчен член да те нарани, когато затичам.

Люджан погледна надолу и видя, че глезените и прасците му наистина са изложени на риск да бъдат накълцани, когато чо-джа се изпънесе да затича с пълна сила.

— Позволявам си да те посъветвам — продължи учтиво Мокс'л. — Закрепи коляното си зад страничната изпъкналост на черупката ми. Издатината би могла да ти осигури опора.

— Съветът ти е много мил и ти благодаря — отвърна Люджан с малко приповдигната учтивост, съответстваща на етиката на родения в кошера. Издърпа още крака си и откри, че телесната особеност, спомената от Мокс'л, наистина е добра опора. След това, малко объркан, затърси по горната част на обвивката на насекомоподобния нещo, за което да се хване.

Усилията му бяха посрещнати от тенекиения смях на Мокс'л. Съществува кривна глава и успя да извие лицето си и да го погледне по начин, който никой човек не можеше да повтори.

— Командире, частите на тялото ми не са меки като твоите. Ръцете ти могат да се хванат за шийната ми става безопасно. Трахеята ми е предпазена от външната кора достатъчно добре и няма да се притесни от силата ти.

Все още колебливо, Люджан направи каквото му казаха. В мига, в който пръстите му се наместиха, лицето на Мокс'л се извърна напред.

— Готови сме, командире. Време е да побързаме.

Чо-джа се понесоха напред със стряскаща бързина, присъща за расата им. Люджан за малко не изхвърча от гърба на Мокс'л, но се вкопчи и успя да запази равновесие. С почти механична прецизност и без никаква издадена гласно заповед отрядът чо-джа стегна редиците си. След това, може би едва сега усетил крехкото равновесие на ездача си, Мокс'л се задържа, спря отряда и зачака заповедта на Люджан.

Бойният водач на Акома вдигна ръка, за да даде знак да тръгнат пак, но нечий глас извика:

— Не стискай толкова силно с прасците, че ще се изтърсиш по задник!

Люджан извърна глава и видя роба варварин на Господарката, ухилен до ушите. Помисли дали да не отвърне на подигравката, но реши, че ще е по-достойно, ако я пренебрегне. Кевин беше майстор в грубите шеги, но хич го нямаше в по-дискретните обиди. След това, с малко закъснение, си спомни, че както разправяха, варварите в Мидкемия яздели огромни зверове в битка. Съветът може би беше ценен и предложен съвсем искрено.

— Ти по-добре се погрижи за безопасността на господарката — извика Люджан, после махна с ръка и чо-джа се понесоха в бяг.

Дългите им многоставни крака се приспособяваха към терена с нечовешка бързина. Горещината не ги притесняваше. Походката им беше на леки тласъци, но почти без люшкане и друсане. Люджан се възхити на усещането за невъобразима бързина. Вятърът плющеше в офицерските му пера и вееше подалата се изпод шлема коса. Сърцето му се изпълни с възбудата на непознатото и забравил за всякакво благоприличие, той усети, че се с ухилил като момче. Но лекомисленият му възторг бързо изчезна, щом Мокс'л стигна до ръба на платото и се втурна презглава по скалистата стръмнина към низините.

Люджан едва овладя трепета си. Скоростта на чо-джа беше главомайваща, твърде бърза за човешките реакции.

Войниците на Акома се бяха вкопчили в чо-джа, уплашени за живота си. Земята отлиташе назад покрай тях. Мокс'л и воините му скачаха през сухи оврази и каменни сипеи. От време на време по някое ноктесто стъпало мятеше назад откъртени камъни. Хората ездачи стискаха очи и се мъчеха да мислят напред, за предстоящата битка с врага. Да се изправят пред смъртта от меч им се струваше по-малко рисковано от това стремглаво препускане на гърбовете на чо-джа. Предал се на милостта на боговете, Бойният водач на Акома не можеше да направи нищо, освен да се вкопчи още по-здраво и да се надява, че човешкият му отряд ще преживее ездата, без никой да си счупи врата.

Земята постепенно се изравни. Дори да се беше изморил, Мокс'л не го издаваше по никакъв присъщ за хората начин. Хитиновото му тяло не се изпотяваше, а бронираните му хълбоци не се напрягаха от забързано дишане. Люджан примига и се огледа. Воините му все още си бяха по местата, макар че изглеждаха преbledнели и вцепенени. Той им извика окуражително и отново даде знак на Мокс'л да продължат.

Чо-джа бяха пренесли войниците му на повече от три левги за време, каквото не можеше да постигне никой човешки отряд. Още по-бързи бяха в равнината, където ноктестите им крака вдигаха съвсем малки облачета прах.

Люджан зърна в далечината самотен бегач и вече уверен и дори окрилен, се наведе и посочи напред покрай многостенното око на Мокс'л.

Командирът на чо-джа кимна, без да забави бяга си.

— Вражески пратеник — уточни той, тъй като зрението му бе много по-остро от човешкото. — Трябва да го догоним, иначе успехът ни ще е изложен на риск.

Люджан отвори уста да се съгласи, но в миг на вдъхновение се отказа.

— Не. Нека да бяга в ужас и да стигне до командирите си невредим. Ще го следваме по петите и нека страхът му смрази сърцата на враговете ни.

— Хората най-добре познават хората — цитира Мокс'л една от поговорките на кошера. — Ще действваме както сметнеш за най-добре, за честта на вашата Господарка и нашата царица.

Стигнаха подножието на хълмовете, пред верига пещери, осеяли склоновете срещу долината, през която съюзените войски на Акома и Ксакатекас бяха минали предния ден. Подплашеният бегач се скри в сенките, а след това по склоновете се развихри суматоха — воини, твърде високи за пустинници, заизлизаха припряно от скривалищата си, като затягаха в движение шлемовете си. Не бяха в пълна броня, понеже бяха очаквали да прехвърлят хълмовете и да ударят войските на Мара отвисоко в долината. Хванати неподготвени, сега тичаха безредно, за да оформят някакво подобие на боен строй, и викаха на другарите си да побързат.

Чо-джа се доближиха почти на хвърлей стрела и спряха рязко. Човешките воини слязоха от гърбовете на насекомоподобните си приятели, двата отряда се престоиха и настъпиха. Маневрата нямаше да се получи по-гладко дори ако я бяха упражнявали.

Мъжете на Акома обаче се въздържаха от безразсъдни действия. Не знаеха срещу колко врагове са изправени и дори и най-лудите глави сдържаха крачките си, съобразявайки се с другарите си, когато се втурнаха напред с бойни викове и се врязаха във вражеските редици.

Битката се разрази на живот и смърт. Акома отстъпваха числено, но разгневени от устроения капан на Господарката им, се биеха като обсебени от духове. Бяха направили невъзможното — бяха преминали левги враждебна пустиня на гърбовете на чо-джа. Мускулите им бяха свежи, телата им — изпълнени с възбудата на немислимата дързост. Опасността от неизвестното се смени с познатия ритъм на битката и неописуемо въодушевление.

Лишени от подобни чувства, но родени изключително за убиване, чо-джа посякоха просека през редиците на предрешените Минванаби. Острите им като бръсначи хитинови предни крайници сечаха през щитове и кости като сатъри, а ноктестите длани и средни крайници мушкаха и довършваха падналите ранени, които се опитваха да забият мечовете си в по-меките им сегментирани кореми.

През първите няколко минути Акома се справяха добре. Но дали щяха да запазят предимството си и да продължат настъплението, когато моментът на изненада се изчерпаше и врагът се окопитеше? Люджан забиваше, парираше, сечеше с почти безумно вдъхновение и не мислеше за възможно поражение. Някога беше сив воин и нямаше драговолно да приеме отново такава съдба. Смъртта беше за предпочитане пред това Господарката му да загуби чест. Беше твърде зает с боя и с усилието да остане жив, за да се замисля дали другият отряд на Акома под командата на Първия ударен водач е постигнал същия успех от другата страна на хълмовете отвъд долината. А ако патрулите, пратени по вчерашния път, не бяха на мястото си, Мара оставаше беззащитна като жертва, поднесена на заколение — сама на склона с почетната си гвардия от дванайсет души.

Слънцето печеше безмилостно. Символичната сила на Акома, пратена на помощ на Ксакатекас, не беше променила съществено съотношението, освен да изтегли малка част от многократно превъзхождащите нападатели от кръга от щитове на лорд Чипино. Силите на Акома скоро се оказаха обсадени като своите съюзници, но с една разлика: в тяхната отбрана имаше цел. Стегнати в плътен клин, те като че ли водеха също толкова отчаяна отбрана като Ксакатекас. Само че стъпка по стъпка се приближаваха към съюзниците си.

Тасайо не можеше да не забележи този нюанс. Това, че врагът бе готов да понесе повече загуби от необходимото само за да спечели още някоя педя терен, го притесни. Можеше да нарече Мара страхлива затова, че беше изпратила толкова малко подкрепление, но също така беше твърде хладнокръвно благоразумен, за да изключи възможността друга цел, освен страха, да е мотивирала действията ѝ. Подозренията му се потвърдиха миг по-късно, когато стрелец от стената от щитове на Мара пусна сигнална стрела във висока дъга.

Тасайо изруга яростно, когато стрелата стигна най-високата си точка, наклони се, понесе се надолу и падна сред бойците на

Ксакатекас.

— Май успя да изпрати съобщение — притесни се на глас досадният Ударен водач.

— Несъмнено — изръмжа Тасайо. Замисълът му се беше объркал, сигурен беше вече в това. Над стръмнините около долината се вдигаше прах, предупреждение, че там някъде вече се води друго сражение. Скритите му части със сигурност бяха разкрити, а това обясняваше много неща, нито едно от които — добро.

— Трябва да отзовем половината си бойци, обкръжили лорд Чипино — каза Тасайо. — Най-добрият ни шанс сега е да атакуваме командната позиция на Мара и да се надяваме, че е ангажирала другаде ядрото на войската си. Ако е така, имаме чудесна възможност да разбием почетната ѝ гвардия и да я убием. Ако действаме бързо, лорд Чипино и нелепо малкият отряд, който тя изпрати, за да ни отвлече, няма да могат да се отскубнат.

Ударният водач наду рога да подаде сигнал за сбор, а Тасайо стана, присвил очи, и затегна оръжейния си колан. Кимна отсечено на бойния си слуга, който го придружаваше неизменно, и zakрачи към воините си. Нищо нямаше да се обърка този път, закле се той на Туракаму Червения. Братовчедът на лорд Десио щеше лично да поведе атаката срещу седловината, където бе Мара.

— Няма да се измъкнеш, кучко!

Тасайо извади меча си и поведе воините.

— Точно както предполагаше, господарю — докладва съгледвачът. — Мара е изпратила всичките си отряди покрай височините, за да нападнат скритите ни сили. Останала е с един офицер като почетна охрана.

— Значи е в ръцете ни. — Изпълнен със задоволство и увереност, Тасайо освободи половината воители, който беше отзовал от битката в долината. — Върнете се да помогнете срещу Акома и лорд Ксакатекас. Един патрул е повече от достатъчен, за да убием кучката на Акома.

Отрядът тръгна, а Тасайо поведе патрула нагоре към седловината, където бе Мара с почетната си охрана. Дори не се опита да се прикрие — всъщност щеше да е безкрайно доволен, ако жертвата му се разтрепереше от страх от приближаването му. Ако изпаднаше в

ужас и почнеше да моли за милост, щеше да занесе на братовчед си удовлетворителната история за позора ѝ.

Стигнаха седловината. Завеските на носилката на Мара бяха спуснати и фигурата ѝ се виждаше като сянка зад пластове прозрачна коприна. Присвил очи срещу блясъка на слънцето, Тасайо видя, че почетната ѝ охрана, мъжът, застанал на стража до нея, е изключително висок и червенокос. Наколениците бяха твърде къси за краката му. Шлемът, нахлузен върху буйната му рижа коса, не беше затегнат заради жегата. Щом видя бойците на Минванаби, странните му тъмносини очи се разшириха.

След това, за пълна изненада на Тасайо, червенокосият телохранител, който трябваше да е най-избраният ѝ воин, ахна уплашено, дръпна тънките завеси и изхленчи:

— Господарке, врагът идва!

Безкрайно зарадван, Тасайо даде сигнал за щурм.

Телохранителят на Акома стисна копието си, но миг след това сякаш премисли, хвърли го с трясък върху камъните, завъртя се и побягна.

Тасайо се изсмя и викна на воините си:

— Дръжте кучката!

Щурмовият патрул врѐхлетя. Тасайо нададе пронизителен вой — колкото боен вик, толкова и прослава на Червения бог. Скочи към лъскавата зелена носилка, дръпна копринените завеси настрани и заби меч си в облечената в коприна фигура вътре.

От възглавницата, пронизана от острието му, изригна облак пера на джигата. Стъписан и обзет от ярост, Тасайо удари отново. Раздра се коприна и втора изкормена възглавница изхвърли съдържанието си във въздуха.

Разхвърчалият се пух го задави и Тасайо изруга. Вбесен и забравил всякакво благоприличие, посече за трети път в изблик на неовладяна ярост. В носилката имаше само възглавници, увити в женска копринена роба. Почетният телохранител, червенокосият, съвсем явно беше роб, оставен за заблуда, а носилката — лъжлива стрѐв... и може би капан.

Умът на Тасайо заработи бързо. В този момент, скрита някъде из скалите наоколо, Мара със сигурност се смееше с цяло гърло за сметка на Минванаби.

Огледа се за някаква, податка накъде да отпрати посрамените си воини от патрула, унизени и зажаднели за кръв също като него. Да проследят бягащия роб беше твърде явно — Мара със сигурност щеше да е по-умна...

В този момент засвистяха стрелите.

Една поразителна мъжа до Тасайо точно над набузника на шлема му и той падна, задрал лицето си с нокти. Други воини също се олюляха и западаха, а самият Тасайо получи кос удар в бронята, който раздра дълбоко през кожените пластове, преди стрелата да отскочи. Инстинктивната му реакция като командир бе да предотврати безразборното отстъпление и той веднага заповяда всички да се оттеглят под прикритието на скалите. Тасайо започна едновременно да следи полета на стрелите и да обмисля контраатака, за да унищожи стрелците на Акома.

Но откъм пътя, по който току-що бяха дошли, се разнесе трополене на откъртени камъни. Тасайо се обърна натам и видя да се мярва увенчан с пера шлем на офицер на Акома. Последваха го фигури със зелени брони, чу се съссъкът на извадени от ножниците мечове. В шумотевицата се разнесоха заповеди за атака.

— Опитват се да ни отрежат — каза бързо Патрулният водач на Минванаби.

— Невъзможно! — отсече Тасайо. Нямахше как Мара да е придвижила воините си толкова бързо, че да го заобиколят и да нападнат в тил.

Командирът на патрула благоразумно си замълча.

— Чо-джа — заяви Тасайо. — Сигурно е оставила част от тях в резерва.

Чо-джа можеха да се движат достатъчно бързо по този несигурен терен... и все пак шумът откъм пътя явно беше от човешки същества. Тасайо се поколеба само още миг. Не можеше да допусне грешка. Щом Мара го беше примамила тук, със сигурност можеше да го отреже и да унищожи и него, и хората му. А това щеше да е разгром за господаря му Минванаби.

Лицето му щеше да е познато — ако не на нея, то на лорд Ксакатекас. Беше твърде изтъкната фигура в Партията на войната и щяха да го познаят. Тялото на толкова високопоставен братовчед в дома Минванаби щеше да е стабилно доказателство за измяна. Макар инцидентът да беше извън границите на империята, договарянето с пустинниците означаваше подкрепа за враговете на императора. И въпреки че Тасайо лично бе готов да жертва живота си срещу възможността да прати Мара на Туракаму, не смееше да го направи така, че честта на предците му да бъде накърнена. Мара го беше хванала в капан. Имаше само едно решение, колкото и да беше неприятно.

— Отстъпваме — отсече Тасайо. — Изтегляме се в добър ред, но бързо. Не бива да отстъпим победа на врага.

Воините се подчиниха безпрекословно, изоставиха укрытията си и затичаха на зигзаг, за да се спасят от стрелците на Акома. Лицата им бяха безизразни като на истински ветерани. Тасайо също не показваше никакви чувства, но всяка стъпка назад го пареше под краката. Никога не го бяха принуждавали да бяга от бойното поле. Унижението го жилеше като жива рана. Досега бе ненавиждал Мара като враг на Минванаби. От този момент омразата стана лична. Заради този сегашен срам, донесен му от грешка в тактиката и собствената му припряна кръвожадност, Господарката на Акома в бъдеще трябваше да плати. Щеше да гони нея и потомството ѝ, до последния си дъх. Стрелите съскаха около него в съзвучие с пъшкането на падащите и издъхващи воини. Докато бягаше, Тасайо се закле да подготви разгрома ѝ хладнокръвно, всеки ход — замислен и извършен с ледена увереност, докато това оскърбление не бъдеше възмездено.

Един от падналите се оказа бойният му слуга. Усетил, че мъжът вече не тича зад рамото му, Тасайо отново изруга. Щеше да се наложи да обучи друг, а това беше разхитително, след като повечето кандидати умираха, преди да намери някой с достатъчно бързи рефлексии. Още една лична сметка, която трябваше да се уреди, още една причина Мара да бъде принудена да страда. Погълнат от омразата си, Тасайо тичаше през долината, без да поглежда назад. Така и не разбра, докато не се добра до половината си отряд, който припряно и преждевременно беше освободил, че той и ударната му сила са надвити от шепя чо-джа и войници, измамили го да повярва, че е

обкръжен. Бяха използвали шлемове, вдигнати на пръти, и парчета броня, влачени на въжета през пясъка, за да вдигнат, шум и прах.

Ударният водач му го обясни и макар на лицето му да се четеше почителност и да нямаше и намек за подигравка, Тасайо изкрещя гневно:

— Млъкни! — И нареди на патрулния водач: — Прережи му гърлото и му вземи перата. От този момент си повишен на неговия пост.

Патрулният водач се поклони и извади меча си, за да изпълни заповедта на командира си.

Тасайо погледна с гняв към хребета, където Мара и почетният ѝ телохранител сигурно се бяха спотаили някъде и се надсмиваха над поражението му. Това, че беше обкръжил Ксакатекас и че едва ли не зависеха от милостта му, не смалчаваше позора. Изобщо не се обърна, когато Патрулният водач посече Ударния водач, и все едно не чу как мъжът изхъри последния си дъх върху пясъка, а заповяда нова атака срещу лорд Чипино и изолирания половин отряд на Акома, който Господарката бе изпратила на жертвоприношение. Щом не можеше да се докопа до Мара, можеше поне да се погрижи честта ѝ да бъде унищожена заедно със съюзника ѝ.

Но слънцето прехвърли зенита и започна да се спуска през пластовете прах към хоризонта на запад, а воините на лорд Чипино продължаваха да се държат. Много от тях вече лежаха мъртви, но оцелелите не губеха дух. Настроението на Тасайо се влоши още повече, когато един изтощен бегач донесе вестта, че воините зад западния хребет са нападнати и избити от Акома. Източният хребет може би още се държеше. Оттам обаче не беше дошъл вестносец, за да го потвърди. Тасайо прати съгледвачи да проверят, но никой не се върна.

— Проклетите чо-джа — завърши вестносецът. — Без тях победата ѝ изобщо нямаше да е възможна.

— Какво имаш предвид? — попита раздражено Тасайо, но след миг го видя със собствените си очи, когато отряд воини на Акома нахлу от дефилето между хълмовете, за да се притече на помощ на Ксакатекас. Дойдоха с невероятна бързина, яхнали своите съюзници чо-джа. Щом стигнаха до мястото на битката, слязоха, стегнаха редици и връхлетяха с отмъстителна ярост срещу бойците му.

Воините на Тасайо се бяха сражавали целия ден под безмилостното слънце. Бяха плувнали в пот и нямаше откъде да извлекат сила срещу тази нова и неочаквана заплаха. За разлика от тях, войниците на лорд Ксакатекас получиха нов кураж от притеклите им се на помощ и натиснаха с подновена надежда. Минванаби не можеха да ги задържат и на Тасайо отново му се наложи да даде сигнал за отстъпление.

Изрече заповедта със стиснати зъби и мъртвешки преbledнял. Заговорът му в Достари беше рухнал в развалини, абсолютен провал. И само защото го бяха го надиграли в тактиката, нещо, което изобщо не се беше случвало на Келеуан, нито в кампанията на Военачалника срещу Мидкемия.

Вкусът на поражението беше нов и твърде горчив за него. Тасайо поведе отстъплението на останките от армията си, а стомахът му кипеше от разбирането, че е унищожил всякаква възможност да си отмъсти. Не можеше да остане в пустинята, за да предприеме втора атака. Пустинните мъже, които беше пратил напред като стръв, нямаше да му простят измяната. Племената вече щяха да са настроени срещу него, вождовете им сигурно щяха да се закълнат в кръвен данък. Макар Тасайо да гледаше с презрение на този варварски обичай и да не се боеше от пустинните хора, все пак не можеше да пренебрегне опитите им да си отмъстят. През целия път до Банганок, докато не натовареше хората си на корабите, които щяха да ги върнат през морето, трябваше да търпи набезите им.

Тази нощ, седнал под звездното небе, Тасайо потъна в мрачен размисъл. Не искаше да пие вино шаа, за да притъпи болките от битката. Изключи от ума си гласовете на войниците си, извисени в горчиво негодувание, докато превързваха раните си и точеха нащърбените си мечове. Нямаше да погледне на запад, където последната светлина на залеза бе заменена от блясъка на победните огньовете на Акома и Ксакатекас. Скоро, обеща си той, тези огньовете щяха да станат на пепел. Скоро Мара щеше да съжали за мимолетната си победа, защото следващия път, когато умът му влезеше в двубой с нейния, поражението на Акома щеше да е пълно и окончателно.

Мара влезе в командната шатра на Господаря на Ксакатекас и направи поклон, подобаващ за Управляваща господарка пред особа с по-висок сан. Макар победата в сражението през деня да беше нейна, беше решила да не изтъква триумфа си. Не изчака високомерно в своята палатка и не настоя Господарят на задължения ѝ дом да дойде при нея, тоест благоразумно и дискретно не наложи новоспечелената си позиция над владетел, който можеше да причини на Акома повече вреда, отколкото да помогне, ако гордостта му бъдеше ненужно накърнена. Постара се и да не си придаде особена важност, а да представи посещението си като не особено важна визита на учтивост.

— Милорд Чипино — заговори тя, след като се изправи. — Ти изрази интерес към почетната ми охрана и особено към войника, който прояви такава забележителна страхливост, че приспа бдителността на Тасайо, прехваления братовчед на Десио.

Лорд Чипино махна на слугата, който прилагаше горещ компрес върху отоците на гърба и врата му, да го остави на мира и лъснал от масла и ухаещ на ароматни мехлеми, даде знак на чакащия млад роб да го загърне с чист халат.

— Да. — Чипино погледна високия мъж в сенките зад Мара и добави: — Ела насам.

Кевин пристъпи напред. Беше облечен в мидкемийските си панталони и риза с бухнали ръкави, стегната на кръста с цурански колан от застъпващи се кръгли раковини. Сините му очи бяха изпълнени със смях. Спря с ръце на кръста и загледа спокойно лорд Чипино.

Владетелят на Ксакатекас бе виждал често варварския роб в палатката на Мара. Но сега, след като Бойният водач на Акома му беше казал, че тактиката през изтеклия ден е на Кевин и че всички те все още са живи и дишат благодарение на варварската му логика, огледа по-внимателно мъжа, докаран като пленник отвъд разлома. Покашля се учтиво. Тъй като в културата му не съществуваше протокол как да се обърне към проявил героизъм роб, се задоволи с леко кимване и нареди на младия си роб:

— Донеси възглавница за младежа.

Робът я донесе от личната му спална ниша. Без това да го притесни, Господарят покани варварина да седне и след това,

бащински удовлетворен, че младежът се е настанил удобно, засегна крайно деликатната според него тема.

— Ти си роб, затова можа да побегнеш страховито, след като господарката ти заповяда да го направиш, нали?

За негова изненада Кевин се засмя.

— Робството няма нищо общо — отвърна той с кънтящия глас на мъж от Кралството. — Да видя изненадата на лицето на Тасайо беше достатъчно удовлетворение.

Лорд Чипино се намръщи, но прикри объркването си, като отпи от чашата теш, чакаща го на подноса до лакътя му.

— Но все пак си бил офицер в армията на родната ти земя, така поне ми каза господарката ти. Не изпита ли срам да покажеш страховитост?

Веждите на Кевин се извиха.

— Срам ли? Или изигравахме врага, или загивахме. Смятам, че срамът е дребна цена пред това да си вечно мъртъв.

— Неговият народ цени живота много повече от нас — намеси се Мара. — Те не признават Колелото на живота и не възприемат божествената истина. Не разбират, че ще се върнат в следващото си прераждане според честта, която са придобили в сегашния си живот.

— Вие имате традиция, но нямате усет за стил и въображение — прекъсна я Кевин. — Не цените шегите като хората в Островното кралство.

— Аха — каза лорд Чипино и озадаченото му лице се отпусна, сякаш това обясняваше всичко. — Избяга от Тасайо и не изпита срам, защото възприемаш поведението си като шега.

Кевин прикри насмешливото си раздражение зад сдържана търпимост.

— Би могло да се опрости и по този начин, да. — Кривна глава, тръсна червената си коса и добави: — Най-лошото в тази задача беше, че едва можах да се сдържа да не се изсмея. Добре, че каишките на резервната броня на Люджан бяха толкова стегнати, иначе щях да се пръсна въпреки всичките си усилия.

Чипино поглади брадичката си.

— Шега — заключи той, въпреки че отново беше озадачен. — Вие мидкемийците сте удивително странни в мисленето си.

Погледна Мара и се увери, че слугите му са се съобразили с нуждите ѝ и са ѝ поднесли чоча, както я обича. Откакто се помнеше, беше живял в среда на изискана изтънченост и беше обучил слугите си да наблюдават гостите му, да изучават нуждите им и да реагират в задълженията си по гостоприемството без изричните му заповеди. Това се отплащаше. Беше удивително колко може да се смекчи един противник, когато се суетят около него все едно, че е в своя си дом. Мара не беше тук като враг, но лорд Чипино осъзнаваше задължението си към нея и гореше от нетърпение да уговори благоприятно отплащане. Избра момента и подхвърли въпроса след като Мара се бе отпуснала с напитката си, но достатъчно бързо, за да не ѝ даде време да мисли много.

— Лейди Мара, твоите войници и гениалността на военната ви тактика днес спестиха на дома Ксакатекас още по-трагични загуби. Ние сме ви в дълг по този повод и сме готови да платим честно и достойно възнаграждение.

Господарката беше млада. Беше надарена, но все още ѝ предстоеше да придобие твърдост, за да е опитна във Великата игра. Сега го доказва, като се изчерви.

— Милорд, войниците на Акома постигнаха само това, което се полага между съюзници. Не е нужна голяма награда, освен едно официално заклеване в съюз пред свидетели, при завръщането ни в родината ни.

Замълча, наведе очи и в този момент приличаше повече от всякога на малко момиче. Челото ѝ леко се намръщи, когато размисли и осъзна, че трябва да поиска още нещо от Ксакатекас, за да не остане по-извисеният от нея в обществото с чувството, че в бъдеще ще му бъде намеквано за неизплатен дълг. Да се остави такъв въпрос недорешен беше неблагоприятен ход, който след време можеше да напрегне дружеските отношения.

— Лорд Чипино — добави тя официално, сякаш въпросът я смущаваше, — заради действията на Акома в полза на твоя дом, моля едно благодеяние: в момент по мой избор да се съгласиш гласът ти в Имперския съвет да бъде даден, както аз пожелаая. Ще бъде ли това приемливо?

Лорд Чипино наведе глава, напълно доволен. Молбата беше дребна, а и момичето бе предпазливо, за да поднесе толкова скромна

молба. Нареди да доведат писаря, за да се подпечата споразумението официално. И заради толкова уместната реакция на Мара добави:

— Нека се направи пълна броня за варварския роб, в цветовете на Акома, за да може да служи както се полага на своята Господарка следващия път, когато ѝ потрябва да заложите капаните си с почетната си охрана. — Кевин се усмихна, оценил сухия цурански хумор: никога нямаше да му се разреши да носи тази броня, но щеше да си я има като трофей. После, след като въпросът с дълга бе решен така задоволително и трайно, Чипино, плесна на слугите си да поднесат храната. — Ще вечеряте тук — рече той и махна с широк жест, за да покаже, че включва и варварския роб. — Заедно ще прием чудесни вина, за да отпразнуваме поражението на враговете ни.

Мара се събуди от докосването на ръка, която енергично я разтърсваше за рамото. Превъртя се и въздъхна. Не ѝ се ставаше.

— Събуди се — прошепна Кевин в ухото ѝ.

Постелята беше топла и удобна. Мара се размърда неохотно. Все още уморена от предния ден, а и с главоболие от виното шаа, изпито с лорд Чипино в чест на победата, с усилие отвори натежалите си клепачи.

— Какво има?

Утринното небе — платнището на палатката беше вдигнато, за да влиза хлад, тъй като в пясъчните дюни в низините температурата не спадаше след залез-слънце, както в планините — изсветляваше. Мара примигна и се сгуши до топлото тяло на Кевин.

— Много е рано — възрази тя и го погъделичка закачливо.

— Мара — укори я нежно високият варварин. — Люджан чака с вест.

— Какво?

Мара бързо се надигна и плесна с ръце да ѝ донесат халат. В другия край на командната шатра, като сянка пред осветеното преддверие, Люджан закрочи с дълги крачки по килима; държеше офицерския си шлем под мишница. Господарката на Акома припряно пхна ръце в ръкавите на халата, стана и докато Кевин се суетеше с панталоните си, бързо излезе през завеската от ресни, разделяща двете помещения.

— Какво има?

Люджан се поклони.

— Господарке. Ела бързо. Идват пратеници.

Мара спря само да пъхне крака в сандалите, поднесени ѝ от един слуга, и последва Люджан.

И щом излезе, спря толкова рязко, че Кевин, забързан след нея, я блъсна.

Но тя не му се сопна. Гледаше изненадано седмината мъже, които се спускаха към лагера. Бяха ниски, халатите им бяха общити с мъниста от стъкло, кост и нефрит, а косите им бяха на плитки, навързани с разноцветни пискюли, но иначе облеклото им беше бозаво. На китките им имаше сини татуировки на сложни и заплетени шарки, като гривни.

— Приличат на племенни вождове — каза удивено Мара.

— И аз си помислих същото — отвърна Люджан. — Но идват сами и невъоръжени.

— Повикай лорд Чипино — заповяда Мара.

Люджан ѝ отвърна с обичайната си хитра усмивка:

— Вече си позволих тази волност.

Доверила се на чистия инстинкт, Мара добави:

— Постовете ни да оставят оръжията. Веднага.

Люджан изгледа подозрително приближаващите се фигури, после сви рамене.

— Дано боговете да са с нас. След вчерашната измама на Тасайо вождовете нямат особена причина да ни обичат.

— Точно на това се надявам — отвърна бързо Мара и загледа намръщено как след заповедта на Люджан постовете оставят оръжията си на пясъка.

— Мислиш ли, че тези вождове идват като мирни пратеници? — попита лорд Чипино зад рамото ѝ, гласът му все още беше дрезгав от спането.

— На това разчитам — отвърна Мара.

— А ако не са? — Изглеждаше по-скоро заинтригуван, отколкото притеснен?

Мара отвърна с усмивка:

— Ако не са, това си е техен проблем. Казах на Люджан да нареди на постовете ни да оставят оръжията. Не съм казала нищо за

другите ни бойци.

Люджан се ухили.

— Точно така, господарке. Готови сме за всякакви неприятности.

Седмината пустинни жители спряха пред стражите и първият, с най-много мъниста, се поклони.

— Пуснете ги да минат — извика лорд Чипино. — Ще преговаряме.

Стражите послушно се разделиха и пустинните мъже минаха между тях мълчаливо и тръгнаха през лагера с късите си крака, без да поглеждат нито наляво, нито надясно, право към Господаря и Господарката пред палатката. Спряха, подредиха се в полукръг и ги загледаха все така мълчаливо, като изваяни от пясък статуи, само мънистата им леко се полюшваха.

— Повикайте преводач — каза лорд Чипино на един от слугите на Мара, след това хвана ръката ѝ и я поведе напред с две отмерени крачки. Заедно Господарят и Господарката сведоха глави На езика на знаците на пустинните племена протегнаха напред отворените си длани в знак за отказ от враждебни действия.

Вождът начело повтори поздрава си — серия от жестове, включващи носа, устата и ушите му. След това се поклони според имперския обичай и мънистата му се люшнаха на пискюлите. После, след тези прецизни движения, неочаквано заговори възбудено.

Преводачът, дребен закръглен мъж, нает от Лама, явно схвана същината, защото напористото бърборене на пустинния мъж изведнъж секна.

— Какво каза той? — попита настойчиво Мара.

Преводачът вдигна посивелите си вежди в израз на непресторена изненада. Сякаш първо опита думите на езика си, за да се увери във верността им, преди да отговори.

— Тези са вождовете на Седемте племена на северната пустиня на Достари, наречена Ветровете на пясъка на техния език. Тук са, за да се закълнат във враждебност и кръвен данък срещу мъжа, когото познавате като Тасайо от Минванаби. Освен това, тъй като земите на Минванаби са отвъд Голямото море и воините от Ветровете на пясъка не може да пътуват в империята, тези, вождовете на Седемте племена на Ветровете на пясъка, са тук, за да помолят за съюз между вашите племена и техните.

Мара и лорд Чипино се спогледаха удовлетворено. След това Мара сведе глава, отстъпвайки на господаря на Ксакатекас правото да говори от името на двамата. Лорд Чипино отговори, като гледаше право в жарките тъмни очи на пустинния вожд и без да изчаква преводача.

— Кажи на вождовете на Ветровете на пясъка — заговори той, — че нашите племена най-сърдечно приемат такъв съюз. Освен това нашите племена на Акома и Ксакатекас ще обещаят да пратят на вождовете на Ветровете на пясъка меч на Тасайо като доказателство, че кръвният данък е изплатен напълно. — Предполагаше, че пустинните хора познават достатъчно добре имперския обичай, за да разберат, че единственият начин да бъде спечелен мечът на воин е като се вземе от мъртвите му пръсти.

— Но ако Акома и Ксакатекас се закълнат за това в такъв съюз, трябва да имат уверението, основано на клановата чест, че племената на Ветровете на пясъка ще подпишат мирен договор с империята в Достари. Набезите в граничните земи трябва да спрат, за да може Акома и Ксакатекас да са свободни да преследват племето Минванаби и да ги накарат да платят кървава цена. За да нямат племената на Ветровете на пясъка никаква причина да нападат, ще създадем външен пост, който ще бъде тържищен град за племената. — Усмихна се на Мара. — Акома ще участват в съвместното му управление. — Обърна се отново към вождовете и добави: — Всеки търговец, опитал се да измами или ограби нашите нови съюзници, ще трябва да се разправя с Ксакатекас и Акома.

Преводачът бързо довърши думите му и настъпи мълчание. За известно време лицата на пустинните мъже останаха неразгадаеми. След това водачът им тупна с крак и плю върху пясъка. Изрече нещо едносрично, обърна се и си тръгна, а другите го последваха.

Изумен, преводачът се обърна към Мара и Чипино.

— Той каза „да“.

Лорд Ксакатекас се засмя невярващо.

— Просто така?

Преводачът отвърна с жест, издаващ, че има стара пустинна кръв в жилите.

— Водачът на Седемте вождя на Ветровете на пясъка изплю вода.

И понеже двамата продължаваха да го гледат озадачено, махна нетърпеливо с ръка.

— Това е доживотна клетва за вожда и за цялото му племе. Той и неговите наследници, и всичките му съплеменници и близки, са готови да умрат от ритуално гладуване, ако някой от Ветровете на пясъка наруши доверието. Милорд, милейди, вие току-що сключихте мирен договор с тези пустинни хора, по-обвързващ от всеки подпечатан договор в дългата история на империята.

Отне цяла секунда, докато го осъзнаят. Накрая лорд Чипино се ухили доволно.

— Достойна замяна за меча на Тасайо според мен. Тази част от сделката няма да е никак трудна за изпълнение, разбира се.

Кевин извика радостно, взе Мара в прегръдката си и я завъртя във въздуха.

— Можеш да си отидеш у дома — каза ѝ с доволна усмивка. — У дома, в имението си и при Аяки.

Люджан стоеше слисан и се чешеше по брадичката, а Чипино, с присъщата му суха ирония, заключи:

— Домовете ни ще получат признание и почести от самия император за това. А лорд Десио ще дъвче камъни, като разбере. — След това, сякаш и неговите мисли се върнаха към дома, промърмори: — Исашани ще побеснее, като види колко съм отслабнал. Хайде да отидем в командната ми шатра да закусим.

13. ПРЕПОДРЕЖДАНЕ

Стражът на входа даде сигнал.

Десио от Минванаби влезе в просторната зала и подкованите му сандали зачаткаха изненадващо силно по каменния под. Докато се приближаваше към подиума, смъкна бойните ръкавици и ги хвърли на ситнещия зад него личен слуга. Макар и все още не толкова ловък интригант като баща си, нито гениален стратег като братовчед си, Десио вече се хвърляше разгорещено в задачите, които беше избягвал в началото на управлението си.

Преди Първият съветник да успее да проговори, Господарят извика:

— Вярно ли е?

Инкомо притисна до гърдите си последното донесение и кимна.

— Проклятие!

Все още разгорещен от едночасовото си упражнение с почетната гвардия, Господарят на Минванаби даде воля на гнева си, като запокити шлема си с пълно пренебрежение към пищните мебели и стъклени украшения. Слугата скочи след него, но не успя да го хване. Шлемът заподскача по лъскавия под, като за щастие пропусна всичко по-ценно, хлъзна се и накрая се натресе в отсрещната стена толкова силно, че на места лакът му се олющи.

Слугата го грабна и превит като пребито с камшик псе, се върна до господаря си.

Но Десио беше твърде настървен да порицае Първия съветник, за да ругае слугата за повредения шлем.

— Държиш доклад, дошъл с кораба преди по-малко от час, а всеки слуга и войник знае новината преди мен! — Изпъна потна ръка, като нетърпеливо избута мократа коса от очите си с другата.

Инкомо му подаде свитъка, изумен от това, че пухкавите пръсти, които помнеше у момчето, са се втвърдили от корави мазоли. Дебелият разглезен младеж, който тънеше в пиянство и разгул, се беше

променил в самоуверен владетел. Десио съвсем не беше идеалният цурански воин, но все пак сега много повече приличаше на войник, отколкото някогашната карикатура.

Десио огледа началните редове с присвити очи, запрелиства страниците, още песъчливи от пустинния прах, след което отвратено запокити пачката листове настрани.

— Тасайо най-подробно признава провала си. — С побелели от гняв устни, Господарят седна тежко на възглавниците, от които предпочиташе да води дворцовите си съвети, и от устата му се изтръгна въздишка. — И нашето поражение.

Инкомо огледа зачервеното лице на господаря си и плахо се помоли наум да не поискат съвета му. След две години патово положение триумфът на Мара в спасяването на лорд Ксакатекас в Достари бе горчива изненада. До днешния доклад всяко съобщение от Тасайо показваше, че планът се изпълнява според замисъла. От близо месец Господарят на Минванаби и неговият Първи съветник бяха очаквали с нетърпение окончателната победа над Акома. Но когато челюстите на капана на Тасайо бяха изщракали, Мара отново се беше измъкнала. Нещо повече, нейната гениална контраофанзива, при това с никога невиджана в Цурануани тактика, бе постигнала първия мирен договор с пустинните хора на Цубар, които бяха плячкосвали по границите от поколения.

Десио удари с юмрук по възглавниците.

— Дъх на Туракаму, как е могъл Тасайо да се издъни така! — Махна към доклада на пода и рече: — Търговският ни агент в Джамар съобщава, че обединените войски на Ксакатекас и Акома са посрещнати там с овации! Дори намеква, че Мара може да получи почетна грамота от императора! Спечелила е съюза си. Вместо срещу двама самотни отслабени врагове сега сме изправени пред две могъщи фамилии, на ръба да се обединят, за да ни се противопоставят!

Инкомо се опита да смекчи нещата.

— Макар договорът да е забележително постижение, господарю, Чипино от Ксакатекас не е човек, който се въвлича в обвързващи ангажименти — най-малкото не и без силни мотиви и гаранции. Мара не е постигнала нищо повече от това да изпълни дълга си към империята, като е спасила войската му в пустинята. Победата ѝ би

могла да е впечатлила лорда достатъчно, за да премисли отново позицията си, но...

— Ако не го е впечатлила, значи е глупак! — Десио се зачеса ядосано по врата, след което отпусна ръка и попита объркано. — Как го постига тази жена? Късметът трябва да спи в леглото ѝ.

Инкомо събра пръснатите страници.

— Ще разберем как тя... — Щеше да каже „ни разгроми“, но бързо премисли и го поправи на „... отново успя да избегне разгрома“. Въздъхна раздражено. — Ще ни трябва време, докато изровим истината за това.

Десио се измъкна от мрачния си унес.

— Мара идва.

— Разбира се, че ще бърза да се върне в имението си след толкова дълго отсъствие и да види сина си...

— Не. Ще дойде тук — прекъсна го Десио.

Инкомо повдигна вежди.

— Какво те кара да мислиш така, милорд?

— Защото аз щях да го направя на нейно място! — Десио надигна едрото си туловище от възглавниците и слугата плахо се дръпна, щом господарят му закрачи по подиума. — Удряш, докато си най-силен. Съюзена с Ксакатекас и незастрашена от атака на Анасати, Мара има възможност да ни унищожи. Дори ако Чипино е колеблив в подкрепата си, тази кучка е спечелила обществено признание. Няма нужда да прави нищо повече, освен да призове Сбор на клана!

Изглежда гневно Инкомо, сякаш очакваше съгласие, но Първият съветник вдигна ръка да го успокои.

— Във всичко това има и едно добро обстоятелство, милорд. — И с лека усмивка му поднесе друг свитък.

Лицето на Господаря потъмня като буреносен облак, щом видя на свитъка герба на Брули от Кехотара.

— Брули хленчи за нашето покровителство вече от години, но загуби благоволението на баща ми и моето, когато отказа да се закълне като васал след смъртта на баща ми. Исква облагите от закрилата на Минванаби, без да е под нашата власт. — Обезсърчен още повече от подозрението, че Мара може по някакъв начин да стои зад непокорството на дома Кехотара, Десио отново се отпусна на възглавниците. — Нова молба за съюз трябва да се откаже. —

Въздъхна. — Но точно сега всички приятели, които можем да привлечем, ще са ни от полза. Какво казва този слабак?

Инкомо отвърна сухо:

— Съветвам милорд да прочете писмото.

Десио взе свитъка, зачете и когато стигна до последните редове, очите му се разшириха от задоволство.

— Достоверно ли е наблюдението на Брули?

Инкомо се потупа с пръст по бузата.

— Кой може да е сигурен? Доколкото разбирам ситуацията, както сигурно и ти, милорд, различните фракции в Клана на Мара се опасяват от внезапното ѝ издигане. Ако тя спечели твърде много чест и богатство, със сигурност ще господства над клана Хадама. Никой друг дом не е по-могъщ в момента, доколкото се знае. Само разногласията пречат на Мара да диктува политиката на клана. Това обаче може да се промени. Тези достойни лордове, които са дръзнали да се свържат с Брули от Кехотара, са се постарали да ни уведомят, че не виждат успеха си непременно свързан с успеха на дома Акома.

Десио се наведе напред и опря лакти на коленете си. Помисли, осъзна, че е ожаднял, и махна на слугата да донесе освежителни напитки.

— Да благодарим на боговете за благодеянията им. Все пак е по-добре фамилиите на клана Хадама да останат неутрални, отколкото да съюзят силите си срещу нас.

— Мисля, че на милорд му убягва другият извод — каза Инкомо.

Съзрял през времето на властта си и вече не толкова нетърпим към поправките, Десио му отвърна с пронизващ поглед. Явно Първият Съветник трябваше да е изчерпателен, ако искаше да се спаси от господарския гняв.

— Какъв извод?

— Нашите агенти са напреднали в работата си да проникнат в шпионската мрежа на Мара. — Инкомо разпери кокалестите си ръце. — Разкрихме още един агент на Акома. Почти всичките им връзки са проследени, куриерите им са разкрити. Запазили сме тези линии отворени, за да може да се пропуска полезна информация от време на време. При нужда можем да манипулираме Акома в своя изгода.

По лицето на Десио пробяга странно изражение и той свъси вежди, за да се ориентира в мислите си и в смътната идея, която

глождеше ума му. Когато слугата се върна с подноса с освежителните храна и напитки, Господарят вече бе изгубил апетит.

— Трябва да обмисля нещо. Нареди да ми приготвят банята. Мириша на обор.

Инкомо се поклони.

— Кои момичета желае господарят да се погрижат за удобствата му?

Десио вдигна ръка.

— Не. Трябва да помисля. Никакви жени. Само един слуга. Никакви музиканти. Голяма чаша сок с подправки ще е добре. Трябва ми спокойствие.

Заинтригуван от тази внезапна проява на аскетизъм, Инкомо забърза да изпълни указанията. На вратата обаче спря, сетил се за още нещо.

— Някакви заповеди за Тасайо, милорд?

Зад присвитите очи на Десио тлееше гняв.

— Ах, да, моят гениален стратег. След четири години пилеене на ресурсите ни по своя майсторски план в Цубар сигурно е уморен. Да се погрижим да получи пост, който няма да натоварва толкова изтощената му енергия. Все още държим онази крепост на Стражевите острови. Прати го там да пази западните ни владения от морските птици и рибата.

Инкомо наведе в поклон рамене, остави Господаря на мислите му и тръгна по каменния коридор, врязан в хълма, на който се издигаше имението. Тук, скрит от чужди погледи, Първият съветник на Минванаби спря да крие обезсърчението си. Крачките му станаха отривисти и служебният му халат заплющя около тънките му глезени. Жалко, че умът на Десио не се беше развил колкото решимостта му. Да, провалът на Тасайо беше ужасен, но пък никой план в Играта не можеше да бъде гарантиран. Ако в плана на Тасайо имаше недостатък, той беше само в това, че не предвиждаше действия в случай на провал.

Надолу по стъпалата, през една вратичка — и Инкомо стигна до крилото, издаващо се от хълма към езерния бряг. Макар и да не бяха разположени близо до голямата зала и по-малките жилища, покоите на Господаря на Минванаби предлагаха широка гледка над езерото по залез-слънце и разходката си струваше. Инкомо плесна с ръце и заповяда на слугите да приготвят личната стая за къпане на господаря.

След като слугите се разбързаха, мина обратно през подобната на лабиринт къща към своите не толкова пищни покои. Там, обкръжен от паравани с изрисувани по тях птици в полет и облаци, изруга, ядосан от заповедите на Десио за Тасайо. Не биваше изобщо да издава горчивината си, че съдбата щеше да прати надалече истински надарения син на дома и да остави бъдещето на Минванаби в ръцете на... удари с юмруци по един от скриновете в изблик, подобаващ повече на господаря му, отколкото на самия него... мислите, които го глождеха, бяха недопустими за един верен слуга дори когато беше съвсем сам. Десио трябваше по някакъв начин да измъкне Минванаби от тази дилема.

Седна и плесна с ръце да повика личния си слуга.

— Донеси ми писалището. След това открехни паравана, за да влиза ветрец, и се махни.

Отново сам, пред четчиците и писалището си, Първият съветник опипа празния лист пергамент и се замисли как да състави съобщението си до Тасайо. Макар привидно да му се възлагаше командването на поредния гарнизон на Минванаби, Десио по същество заповядваше изгнаничество. Крепостта на Стражевите острови бе издигната само за да се брани корабоплаването на Минванаби от пиратство. А тамошните води бяха прочистени от пирати преди повече от век и половина. Крепостта още стоеше заради упоритата цуранска неохота да се отстъпва каквато и да е завладяна територия. Минванаби поддържаха онова голо, загърнато от мъгла парче скала само за да не може някой да им го вземе. А сега един от най-великите умове в империята го пращаха в покрайнините, за да събира мъх.

Колкото и отвратен да беше от това, което според него си беше чиста загуба, Инкомо все пак си напомни, че като цена за голям провал животът на онази скала е все пак леко наказание. Ако лорд Джингу беше жив и носеше мантията на Господаря, за такъв позор главата на Тасайо щеше да бъде консервирана в делва с оцет и мед от червена пчела.

Първият съветник натопи четчицата в тъмното мастило и въздъхна, че толкова болезнена заповед трябва да се предаде с писмена кореспонденция. Тасайо определено заслужаваше нещо по-добро. Лек намек за лично съжаление щеше да е уместен. Свикнал с обратите в политиката, Инкомо бе достатъчно благоразумен, за да не изгаря

мостовете зад себе си. Късметът във Великата игра можеше да се обърне съвсем бързо и човек никога не знаеше на кого би могъл да дължи верността си в бъдеще.

Щом носилката зави на последния завой, Мара се надвеси навън с детинско нетърпение. Носачите наместиха на раменете си наклонената носилка с търпеливо мълчание. Можеха да разберат възбудата на господарката си.

— Нищо не се е променило — ахна Мара. — Дърветата и тревата изглеждат толкова зелени...

Тучният пейзаж в дъждовния сезон беше като балсам за очите ѝ след годините, прекарани в голата пустиня. От последния хълм, отвъд оградите на най-крайните и полета с нийдра, добре поддържаното имение се просна пред погледа ѝ. Храстите бяха подкастрирани, а тревата под плетовете грижливо окосена. Мара видя предния патрул съгледвачи да маха от върха на следващото възвишение. За миг се притесни: възможно ли беше някой умен враг да е устроил засада и да превърне връщането ѝ у дома в бедствие? Дали тя, във възбудата си, не беше пратила войните си и съгледвачите много напред, за да осигурят безопасността на пътя? Логиката оправдаваше опасението ѝ. Яздеше в авангарда на победоносна армия — не един враг можеше да се притече със сила и да я застраши на собствените ѝ граници.

Към челото на колоната дотича съгледвач.

— Какви са новините, Люджан? — попита нетърпеливо Мара.

Бойният водач се усмихна и белите му зъби блеснаха на потъмнялото му от времето в пустинята лице.

— Посрещане, господарке.

Мара се усмихна. Едва сега можеше да признае, най-вече пред себе си, колко отчаяно беше копняла да се върне у дома. Оваците, с които ги бяха посрещнали с лорд Ксакатекас в Лама и Джамар, бяха ласкателни, но дори празненствата, на които я бяха обсипвали с почести, бяха натоварващи. Почти три години бяха минали, откакто бе получила заповедта да изпрати гарнизоните си в защита на границите. Твърде дълго за един малък син, оставен от майка си. Нощите в прегръдките на Кевин бяха единственото, което разсейваше болката ѝ час по-скоро да види Аяки.

Завръщащата се войска прехвърли хълма, стъпките на три хиляди нозе по влажната земя отекваха като глух тътен в утринната тишина. Мара вдишваше миризмите на богатата зеленина и акаси... а после очите ѝ се разшириха в почуда.

На връзката на имперския път и пътя към имението се издигаше красива арка на величествена молитвена порта. Новата боя и емайлираните покривни плочи искряха на слънчевата светлина, а в дълбоката сянка на портата стояха войници на Акома с церемониални брони. Пред редиците им от бляскави щитове стояха други обичани хора — Кейоке, безукорен като воините си, но с извезания знак на Съветник на гърдите; Джикан, дребничък, с жезъла на хадонра; Накоя, чието обикновено отегчено лице сега грееше в усмивка... а на крачка пред нея — едно момче.

Мара затаи дъх. Преглътна напиралите сълзи, решена да не се поддаде на непристойния изблик. Но мигът, за който толкова беше копняла, който понякога бе изглеждал недостижим сън, надви волята ѝ. Кевин изигра до съвършенство ролята си на личен слуга, като отдръпна завеската и предложи ръка на Мара.

Сдържаността му ѝ помогна да възвърне благоприличие, докато най-сетне стъпи на родната си земя.

Трябваше да изчака, както се полагаше за ранга ѝ, групата при портата да подходи към нея. Бавенето беше мъчително, а очите ѝ попиваха всяка подробност. Кейоке беше овладял патерицата и Мара се изпълни с гордост за него. Накоя обаче беше видимо остаряла и леко накуцваше. Мара потисна импулса си да притича и да ѝ подаде ръка — Първата съветничка никога нямаше да прости такова нарушаване на протокола заради някаква си дреболия като болка в бедрото. Най-сетне, с тръпнещо вълнение, Мара се осмели да погледне момчето, което закрачи решително към нея, високо вдигнало глава, с изправен гръб и издадена брадичка. Беше толкова порасъл!

Гърлото ѝ се стегна, докато попиваше с очи детската му броня, миниатюрния меч на кръста му, шлема, който вдигна от черната си коса. Беше съвършен малък воин Акома. И беше почти два пъти по-висок, отколкото го помнеше.

С добре усвоено достойнство Аяки изпълни поклона, полагащ се на син към майка. Заговори и детският му глас закънтя тържествено над редиците неподвижни воители:

— Поднасям нашето добре дошли на Господарката на Акома. Стократно сме благословени от добрите богове за нейното безопасно завръщане в дома ни.

Съпротивата на Мара рухна. Тя се смъкна на колене пред сина си и изведнъж момчешките ръце се озоваха около врата ѝ и я прегърнаха толкова силно, че смачкаха фините коприни.

— Липсваше ми, мамо — изхлипа момчето в косата ѝ.

Влага блесна в очите на Мара, когато му отвърна, макар че успя някак да запази гласа си твърд.

— Липсваше ми, мой малки войнико. Повече, отколкото изобщо би могъл да разбереш.

Застанала отстрани с присвити устни, Накоя остави на майка и син още миг недискретност, преди да се покашля изразително.

— Целият дом на Акома чака да поздрави с добре дошла господарката. Толкова бяха възрадвани сърцата ни от вестта за триумфа ти, че тази молитвена порта беше издигната в чест на вашата победа. Вярваме, че ще си доволна, господарке.

Мара вдигна глава и огледа блестящите стени на молитвената порта, всяка дъска изваяна с образите на носещите щастие богове. Чочокан, Добрият бог, сякаш се усмихваше право към нея, а Хантукама, Носителят на благословеното здраве, бе разперил ръце в благослов към армията ѝ. Джуран Справедливия сияеше от върха на напречната греда, сякаш за да благослови тези, които щяха да преминат. Лашима Мъдрата гледаше с обич към онази, която някога ѝ бе посветила службата си. Ваятелите бяха свършили превъзходна работа и фигурите изглеждаха заредени с божествена мъдрост. Но привлекателността на образите бързо избледня. Мара огледа познатите лица на слуги и войници, съветници и приятели, след което се озърна през рамо към Кевин, който ѝ отвърна с широката си варварска усмивка. Замаяна от щастие, тя отвърна на чакащата Първа съветничка:

— Да, Накоя, доволна съм. — След това стисна отново сина си в прегръдките си и добави: — Хайде да влезем в къщата на предците ми.

Свечеряваше се. Въпреки умората от дългия път духът на Мара се рееше високо. Дворовете на фамилното имение бяха разкрасени за

голямо празненство, цветни фенери висяха от дърветата във всички градини и ярки знаменца и гирлянди бяха окичили парапетите на централния вход. Свещи примигваха в дворове, портици и зали. Низове малки звънчета, окачени на всеки праг и параван, звънваха сладко в благодарност за благословията на боговете с преминаването на всекиго. Наети от Сулан-Ку музиканти прибавяха мелодиите си към тези, които свиреха артисти под патронажа на Акома, и из цялото имение се лееха весели песни. Всички до един, свободни работници, гости и съветници, танцуваха в чест на триумфа на Акома. Девици и слугинчета се смееха с победоносните войници, които ги забавляваха с разкази за кампанията срещу пустинните хора. Според осветения от времето цурански обичай воините бяха скромни за собствените си подвизи, но щедро се хвалеха едни други. До един възхваляваха дръзката тактика, превърнала горчивото поражение в бляскава победа. Спечеленото от Господарката им в Играта на Съвета бе постигнато на бойното поле: тя беше превърнала нововъведенията в свой съюзник.

От мястото си до рамото на господарката Кевин се усмихваше снизходително на ликуващите им изражения. Аяки стоеше като миниатюрен войник до дясната страна на майка си, решен да издържи, докато свършат празненствата, но едва-едва се справяше с натежалите си клепачи. Бяха го назначили за Защитник на дома в отсъствието на армията и макар заповедите реално да идваха от Кейоке, момчето показваше всеотдайна преданост, която изумяваше по-възрастните, и дори неизменно минаваше да надзирава всяка смяна на патрула. В това отношение в голяма степен беше като баща си. Каквото и друго да се помнеше за лорд Бунтокапи, никой не говореше лошо за неговото чувство за дълг или за храбростта му. Но възбудата най-последно надви момчето и то задряма до майка си.

Кевин си позволи да проговори, без да са го питали, и прошепна:
— Да го занеса ли в леглото?

Мара погали сина си по гладката бузка и поклати глава.

— Нека остане. — След това, сякаш собственото й щастие я бе направило чувствителна за нуждите на другите, добави: — Иди да се видиш със съотечествениците ти. Можеш да закъснееш.

Кевин сдържа усмивката си, мина между купчините възглавнички и се поклони. Дългото пътуване от Достари не беше позволило на Мара много интимност, за да остава насаме с личния си

роб. За разлика от огромната командна шатра с многото ѝ помещения и ненабиващото се на очи влизане и излизане на слуги, търговската галера, която ги беше върнала през Кърваво море и нагоре по река Гагаджин, беше твърде тясна и претъпкана, за да могат да са един с друг. Колкото и да жадуваше да навести приятелите си, Кевин копнееше за мига, в който щеше да може да се върне при нея.

Можеше и да е спечелил трайната любов на господарката си, но цуранската култура така и нямаше да се промени. Кевин се измъкна от залата с енергичността на човек, пратен по бърза задача. Щом се озова навън, затича през осветените дворове. Благоприятното му положение като любовник на Мара нямаше изобщо да му помогне, ако Джикан го видеше, че „се шляе без работа“.

Задържа се в сенките, което стана по-лесно, след като се отдалечи от кухните и казармените постройки. В слугинския двор горяха по-малко светлини, а жилищата на робите зад тях бяха почти тъмни.

Музиката от празненствата за победата тук едва се чуваше, за да се долови мелодия. Кевин се запрепъва по коловозите, подмина най-външните сгради и навлезе между дървените бараки отвъд тях. Никакви украси и веселби нямаше тук. Гърдите му се стегнаха, щом го забеляза: робските жилища бяха прясно боядисани с вар за празненствата, но все пак си оставаха само коптори. Насядали на групички на земята пред входовете им, опърпани мръсни мъже си деляха храната от глинени съдове. Ядяха дажбите си от пиршеството, дадено в чест на Мара, с ръце и гълтаха всяка хапка все едно, че можеше да е последното им ядене.

Един забеляза приближаващия се Кевин, прошепна нещо и разговорите мигновено прекъснаха. Всички очи се вдигнаха от глинените паници. После някой подхвърли на мидкемийски, че толкова висок човек не може да е цурански надзирател; след това друг глас извика:

— Проклет да съм! Още ли не са те обесили? — Последва смях и едър мъж с кърпен сив халат затича да го посрещне.

Кевин прегърна широкоплещестия мъж и закачливо го потърка по плешивото теме.

— Патрик! И тебе не са те обесили, както виждам.

Патрик се ухили.

— Няма начин. Аз съм единственият, който може да държи под юзди тази проклета сган тука. — После добави шепнешком: — Така поне успяхме да убедим дребосъците.

Кевин се откъсна сковано от прегръдката му. Три години беше живял само с „дробосъци“ и пренебрежителната дума го накара да осъзнае стъписан колко се е променил възгледът му за цураните. Сега, докато стоеше пред измършавелите си съотечественици, не можеше да му убегне фактът, че гледната му точка е необичайна и сигурно ще е непонятна за тях. Познатите черти се бяха променили, станали бяха по-смугли и корави въпреки усмивките от откритието, че синът на лорда им все още е жив и здрав. Кевин огледа опърпаната група и радостта му помръкна още повече, щом забеляза кои липсват.

— Брандън и Уилям от Ламът къде са? — Заозърта се, сякаш очакваше, че още мъже може да се крият в тъмното на входовете. — Марк, Стивън и Хенри. Двамата Тим? Брайън, Донел и Джон: къде са те, Патрик?

— Нещата се промениха, откакто напусна, приятелю. — Патрик въздъхна уморено. — Този Джикан е истински дявол в рязането на разходи, тъй че изгодите, които ти уреди от нейно благородие, изчезнаха. Вече се отнасят с нас като с другите роби.

— Но къде са? — настоя Кевин.

Мъжете замърмориха и накрая Патрик отговори, стиснал устни.

— Брайън го заболя корем и умря за седмица. Дребосъците изобщо не благоволиха да извикат лекар за роб. Донел беше убит от бик нийдра по време на оплождането предната пролет. Марк умря от треската в дъждовния сезон, след като ти замина. Някаква змия — дребосъците я наричат релли — ухапа Тим Масънсон и стражите го убиха, без да им мигне окото. Твърдяха, че му били спестили бавна смърт.

— Това поне е било добрина — прекъсна го Кевин. — Отровата на релли убива много бавно и болезнено и никой не знае лек за нея.

Патрик сложи ръка на рамото на съотечественика си. Миришеше на пръст, на нийдра и на пот.

— Подозираме, че някои от дребосъците разбират малко от езика на Кралството. Джон го взеха, понеже някак са разбрали, че е дърводелец. Не сме го виждали от година. Самюел от Торен се ядоса и

удари един дребосък и го обесиха набързо. — Патрик се огледа нервно и прошепна: — Но Тим Блогет и другите избягаха.

Кевин се слиса, ококори се и повтори:

— Избягаха!?

Патрик го хвана за китката и го задърпа настрана през оградата и до брега на малкото поточе. Продължи тихо и напрегнато, като се озърташе назад през рамо:

— В хълмовете на запад има лагери на разбойници. Дребосъците ги наричат сиви воители. Подслушахме някои войници да говорят за тях, след като войската замина. Уилям от Ламът избяга, а след това се промъкна обратно да ни каже, че е вярно. Брандън, Тим Блогет и Стивън отидоха с него и оттогава сме си разменили няколко съобщения.

Поточето ромонеше тихо. Музиката оттук изобщо не можеше да се чуе, само звуците на нощни насекоми. Кевин седна, стисна ръце и промърмори:

— Бягство.

Патрик също седна на един гладък камък и отскубна разсеяно някаква тревичка.

— Охраната вече е по-здрава. Кейоке не е глупак. Щом надзирателите разбраха, че момчетата са духнали, смениха патрулите и удвоиха охраната, която ни придружава до работата. — Задъвка тревичката, разбра, че горчи, и я изплю. — Изчезването ни ще е по-трудно, след като дребосъците се досетиха какво е станало. Преди никой не си представяше, че роб може да поиска да избяга. — Изкиска се горчиво. — Странна пасмина са. Пет години живея тук и още не мога да разбера как разсъждават.

Кевин сви рамене.

— Аз вече ги разбирам по-добре.

— Би трябвало — отвърна Патрик. — Ти си образованият, Кевин, ти си благородникът и прочее. Вече щях да съм отвел момчетата в хълмовете, но помислих, че ще е по-разумно да го оставя на теб. Трябва ни водачеството ти. Защото най-вероятно ще имаме само един шанс и...

— Чакай! — Кевин изрита буца пръст и тя цопна в потока. — Къде да избягаме?

— Ами в планините, къде. — Патрик се вгледа в стария си приятел, но тъмнината скриваше изражението му. — Тези сиви воители не искат да имат нищо общо с нас, но са склонни към размяна. Няма да ни гонят. Тъй че реших да изчакаме подходящия момент, да драснем и да си направим лагер в планините.

— И какво ще правим? — Кевин ядосано поклати глава. Макар Патрик да беше от простолудието, бяха отдавнашни приятели, другари в лова, а по-късно и войници заедно. Макар да държеше на думата си и да беше твърд в боя, Патрик нямаше много въображение. По време на кампанията в Достари Кевин беше опознал войниците на Мара достатъчно, за да научи, че някои от тях са били сиви воители. Съществуването им, както му бяха разправяли, било окаяно, в бедност и глад.

— Кевин, по дяволите, поне ще сме свободни! — настоя Патрик, все едно това решаваше нещата.

— Свободни да правим какво? — Кевин вдигна бучка пръст, хвърли я във водата и плясъкът сепна насекомите и ги накара да се смълчат. — Да нападаме от засада патрули на Акома? Чо-джа? Да си пробием с бой път до там, откъдето дойдохме през онази проклета магическа дупка от нашия свят? Или, много по-вероятно, да умрем от треска или от глад?

Патрик отвърна ядосано:

— Тук сме нищо, Кевин! Претрепваме се от работа, а получаваме ли благодарност? По-добра храна? Почивен ден? Не, отнасят се с нас като с животни. Проклетие, човече, днес за първи път не работихме от зори до здрач, откакто ти замина. В планините поне ще си живеем на воля.

Кевин сви рамене примирено.

— Не знам. Ти си доста способен ловец в Сивите кули. — Сивите кули бяха планините край Зюн. — Но там горе? — Махна с ръка в тъмното. — Като хванеш в примка някое шестокрако същество, знаеш ли поне дали може да се яде? Половината от тези проклети твари са отровни. Не са като дивеча у дома.

— Можем да се научим! — сопна се Патрик. — Да не би да предпочиташ да превиваш гръб като роб до старини? — Изведнъж го поразих неочаквана мисъл. — Или има друга причина? Да не би да си започнал да възприемаш възгледите на дребосъците?

Оскърбен, Кевин стана и му обърна гръб.

— Не... — Въздъхна, потисна болката си и опита отново. — За мен е различно, Патрик. Много различно.

— Първо, не работиш толкова тежко като нас. — Насекомите пак се заобаждаха в последвалото мълчание. Патрик също стана. — Това поне го разбирам.

Раздразнен, Кевин се обърна рязко.

— Не мисля, че разбираш.

Осъзнал, че е стигнал до повратен момент, се помъчи да намери думите, с които да обясни на приятеля си какво е научил и какво е започнал да изпитва към Мара. Но не ги намираше. Каквото и да кажеше на Патрик, той щеше да вижда в нея само Господарката, която го държи в робство. Човек с груби сетива и интелект не можеше да оцени проникателния начин, по който тя гледаше на нещата, нито радостта, която изпитваше самият Кевин, щом тя се засмееше на шегите му, когато бяха сами. Нито можеше да обясни магията, пълнотата на живота си, щом се изгубеше в прегръдките ѝ.

Безсилен да изрази невъзможните за обяснение неща, Кевин отчаяно вдигна ръце.

— Виж, ще говорим пак за това. Аз... не мога нищо да обещаая прибързано. Но винаги можем да избягаме, а и след Достари нещата не са толкова еднопосочни като преди.

— В какъв смисъл? — изсумтя Патрик неубедено. — Да не би вече надзирателите да се държат с нас като приятелчета на чашка, след като се върна с нейно благородие?

Кевин поклати глава — жест, останал почти невидим в тъмнината под дърветата.

— Не. Но мисля, че постигам напредък. Някой ден...

— Някой ден ще сме мъртви — каза грубо Патрик, хвана Кевин за раменете и само дето не го разтърси. — Не ставай глупак, човече, заради две меки бедра. Знам, винаги си си падал по хубавите личица. Мислиш си, че щом си вдигнал меча, си влюбен. Но, Кевин, за нас няма хубави дами, които да гушкаме. — Патрик кимна към далечната къща на имението. — Докато ти се радваш на коприните, ние спим в калта. Докато закусваш с господарката, ние вече от три часа сме на полето, а когато вечеряш с нея, тепърва се връщаме. Нашата участ ти е спестена само докато можеш да държиш меча си наточен и не си ѝ

омръзнал. Един ден ще си избере друг любовник и тогава ще научиш как живеем ние.

Кевин понечи да възрази, но знаеше, че Патрик казва истината. Мара можеше да обича високия си варварин, но той не трябваше да се заблуждава: щеше да заповяда смъртта му без миг колебание, ако честта на дома ѝ се окажеше компрометирана. Колкото и щедра, изобретателна и дори мекосърдечна да беше Мара, можеше също така да бъде безскрупулна.

Кевин отпусна ръце на стегнатите китки на приятеля си.

— Не казвам, че съм против идеята за бягство. Просто не съм убеден, че животът като разбойници, да се храним с каквото можем да откраднем и да спим гонени из горите, е по-добър от робството. Дай ми време. Дай да видя какво мога да направя, за да уредя по-добра храна и по-малко работа. — Отдръпна се, разкъсан от противоречие, което в припряността си така и не беше предвидил. — Не позволявай на момчетата да направят нещо глупаво. Ще използвам влиянието си и ще намеря друг начин да върнем свободата си.

— Не се бави много обаче. Ако си започнал да харесваш дребосъците, твоя си работа... никога няма да спра да те обичам като брат. — Патрик обърна гръб на поточето и гласът му стана студен. — Но знай едно. Ще те убия, ако се опиташ да ни задържиш тук. Момчетата са решили. По-добре да умрем свободни, отколкото да живеем като роби. Достатъчно опознахме цураните, за да знаем, че ако дамата ти се беше провалила на юг, щеше да е всеки за себе си и демоните да вземат последния. Тъй че чакахме новината. Ако тя беше загинала, щяхме да драснем и никой нямаше да ни каже да останем. Когато чухме, че е спечелила... съгласихме се да изчакаме да се върнеш, след като си нашият офицер и най-вероятно ще ни измъкнеш невредими. — Изгледа твърдо стария си приятел и след като Кевин не отвърна, добави: — Няма да чакаме още дълго. С теб или без теб, ще си тръгнем.

Кевин въздъхна.

— Разбирам. Няма да се опитвам да ви задържам. Просто... дай ми няколко дни.

— Добре. Но само няколко.

Обгърнати в неловко мълчание, двамата тръгнаха обратно. Кевин поговори с войниците си и с неколцина други, с които се бе запознал

вече на Келеуан. След пристигането си в имението на Мара пленниците мидкемийци бяха създали здраво приятелство. Само че той се отделяше от тях като дамгосан.

Това не беше толкова явно, докато беше работил на полетата с нийдра. Но сега дистанцията между ложето на Мара и окаения живот в робските колиби създаваше непреодолимо отчуждение.

Послуша клюките, оплакванията от ухапвания на насекоми, глад и рани. Нямахте какво да предложи в такъв разговор. Възбудата от триумфалното завръщане заглъхна и той не спомена за чудесата, на които се бе натъкнал в Достари. Много преди полунощ робите започваха да стават и да влизат в колибите си. Щяха да ги вдигнат преди разсъмване въпреки празненствата, а цуранските надзиратели често налагаха по-мудните с камшици. Кевин си тръгна. Докато крачеше сам в нощта, покрай стражи, които му кимаха за поздрав, и слуги, които му правеха път да мине, всяка една такава малка привилегия го глождеше. Щом излезе под светлината на фенерите, сред смеха и хубавите млади слугини, които се закачаха и го канеха на танц, горчивината му се изостри. За първи път, откакто така главолотно се беше хвърлил в дълбините на любовта, се зачуди колко ли скоро ще се проклина за глупостта си.

Инкомо влезе забързано в покоите на Господаря. Десио се беше отпуснал пред един отворен параван, с разтворен халат, за да го прохлажда лъхацият откъм езерото ветреца. В краката му лежах разпръснати доклади от многобройните му владения, но си беше дал почивка от четенето, за да послуша трима поети, речитиращи балади от имперската история. Инкомо чу достатъчно, за да разпознае станца от „Делата на двайсетимата“, сказание за древни герои, почитани заради изключителната им служба. Титулувани Слуги на Империята от някоя стародавна Небесна светлина, те бяха обичани и почитани, макар учените от сегашните поколения да настояваха, че са легенда.

Откакто влиянието на Тасайо беше насочило Десио към военната традиция, вкусовете на Господаря се бяха изместили от похотливите авантюри към бляскавите подвизи на храбреци. Изборът му на дейност можеше да се е променил, но не и негодуванието му от резките прекъсвания. Владетелят на Минванаби погледна накриво влезлия

толкова рязко Първи съветник и сякаш намръщаното му лице беше сигнал, хорът прекъсна.

— Какво има?

Инкомо се поклони.

— Имаме посетител. — И тъй като поетите бяха пътуващи изпълнители и не бяха получили патронажа на домакинството, се наведе и прошепна: — Джиро от Анасати чака на кея отсреща, моли за разрешение да премине езерото.

Десио примига изненадано.

— Джиро от Анасати? — Инкомо едва не го скастри и той благоразумно сниши глас. — Що за причина може да води сина на Текума тук, без да са ни известили? — Усетил, че се поставя в неловко положение с това, че шепне заради наетите изпълнители, махна на поетите да напуснат. Някой слуга щеше да им плати. Не бяха достатъчно даровити, за да ги задържи.

Първият съветник погледна към вратата и когато останаха сами, каза:

— Имам да добавя нещо. Джиро ти праща поздрав. Съжалява за неофициалната си молба и моли да му отделиш малко време. Пратеникът от речната порта добавя, че пътува с минимална почетна гвардия, само дванайсет души.

— Само дванайсет!? — Раздразнението на Десио се изпари. — Бих могъл да го задържа на кейовете. С Джиро за откуп лорд Текума ще е... — Спря, забелязал мълчанието на Първия си съветник, и въздъхна. — Не, старецът не би заменил по-младия си син срещу единствения си внук. Джиро не е съвсем глупав.

— Определено не е, господарю. — Инкомо отстъпи назад, когато Десио стана, отвори паравана към страничния коридор и извика:

— Пратете стражата да придружи госта, ни до кейовете на главната къща.

После плесна с ръце за слугите и нареди да му донесат официален халат, а след това да занесат поднос с освежителни напитки и храна в голямата зала.

Инкомо изслуша нарежданията, без да коментира. Преди време Десио беше решил, че и най-дребното събитие трябва да става в голямата зала. Просторният каменен амфитеатър с високия сводест покрив беше достатъчно величествен, за да притесни повечето гости.

Никое друго имение в империята не можеше да сравни с него. Подражатели се бяха опитвали, но на усилията им липсваше естественото разположение на залата — обкръжена от стръмни каменни склонове и разположена на брега на езеро. Беше най-величествената дворцова зала, освен двореца на императора и Десио вярваше, че посрещането на посетители там дава предимство на Минванаби. Надут и самоуверен, господарят попита:

— Какво може да е привлякло Джиро насам?

— Честно казано, милорд, не подозирам нищо и допускам всичко. Може би Господарят на Анасати отслабва. Като наследник, Халеско може би праща по-малкия си брат като емисар да предложи нещо.

Слугите почукаха и влязоха, понесли надиплена коприна, пояси с дълги пискюли, чехли, накити и скъпоценни игли. Поклониха се, оставиха ги и помогнаха на господаря да смъкне ежедневния омачкан халат. Инкомо се стъписа колко гладко и мускулесто е станало тялото на Десио. Момчешката тлъстина отпреди пет години почти беше изчезнала, заедно с лекомисленото поведение. Десио пхна ръце в оранжево-жълтия халат и каза:

— Не знам. Старият Текума държи домакинството си на къса каишка, особено двамата си синове. Последния път, когато срещнах Халеско на игрите, беше същият като баща си. Но Джиро ми е непознат.

Слуги сресаха господаря и окачиха накити на розовите му уши. Щом вниманието им се измести към чехлите — преди това измиха и подсушиха краката на Десио — Инкомо се възползва от момента, за да докладва подробната информация, с която всеки добър съветник разполагаше по отношение на всяка важна фигура в империята.

— Джиро донякъде е загадка. Много е умен, тъй че каквото и да каже, не се оставяй да бъдеш подведен, че е луд, господарю.

Десио се намръщи. Никога не би се оставил да го въвлекат в толкова прозрачна игра. Но макар да мразеше да го карат да се чувства глупав, заслуша внимателно, докато Инкомо продължи с описанието на предложението на Мара да вземе за съпруг един от синовете на Анасати. Всички присъстващи бяха предположили, че ухажва Джиро, но вместо него съпруг ѝ беше станал най-малкият брат, Бунтокапи.

Десио се ухили.

— Аха! Пренебрегнала е Джиро и си е спечелила враг.

— Би могло да се допусне нещо такова, господарю.

Един от слугите поднесе общит със скъпоценни камъни чехъл. Десио пъкна крака си в него и погледна отражението си в скъпото метално огледало.

— Е, що за човек е той?

— Кротък е — обясни Инкомо. — Самотник. Има малко приятели. Пороците му са умерени, малко хазарт, но никога до крайности като покойния му брат, нито пие като Халеско. По някоя жена от време на време, но никога фаворитка. Склонен е да казва малко, но намеква много.

— Загадъчен, но всяка дума е важна — определи Десио.

Впечатлен от това, че не му се налага да обяснява тънкости, Първият съветник изреди останалото. На Джиро му липсваше военният опит на по-големия му брат, но пък усърдно изучаваше история. Предпочиташе стари свитъци преди поетите и баладите и прекарваше часове наред с писари в библиотеките.

— Добре. — Десио огледа отражението си, присвил устни. — Аз мразя да чета, тъй че едва ли идва тук за учен разговор. Ще посрещна неканения ни гост на пристана и ако не намеря за нужно да го изслушам, мога да го отпратя, без да си губя повече времето.

— Желаете ли милорд почетна охрана?

Десио оправи един от накитите си и остави огледалото в ръцете на слуга, който почтително го прибра в кадифения калъф.

— Колко мъже каза, че е взел Джиро?

— Дванайсет.

— Тогава нареди да пратят двайсет войници на пристана. Твърде горещо е за голяма тълпа и не виждам нужда от голяма показност.

Обедната слънчева светлина грееше по сивите греди на кея и блестеше отразена в лъскавата парадна броня на почетната гвардия. Чувствителен към светлината, Десио примижа над водата към приближаващата се баржа на Анасати. Съдът не беше достатъчно внушителен, за да издава официална визита на добра воля. Беше малък, украсен само с боя, и основната му служба беше да носи съобщения по река Гагаджин. Само че това му пътуване не беше за депеша. Между редиците на почетната гвардия на Джиро Десио видя грамаден дървен товарен кафез.

Любопитството му се изостри. Весларите подкараха баржата към брега, а Десио нареди на Ириланди да строи войните да застанат мирно.

Съдът на Анасати се чукна леко в ръба на кея. Роби на носа и кърмата скочиха на брега, за да вържат въжета. А от кафеза се чу странно глухо ръмжене. Там явно бе затворено някакво зло животно. Десио, запален ентузиаст по Имперските игри, които включваха битки на зверове и воители, изпъна врат да види по-добре, но сръгването на Инкомо му напомни за полагащото се благоприличие.

На кея вече слизаха войници в червено-жълтата броня на Анасати. Сред тях, облечен в кадифен халат, обшит с речни перли, слезе Джиро и поздрави домакина си с изящен поклон. Беше малко по-голям от Десио, определено по-спокоен и спазваше стриктно формите на протокола.

— Добре ли си, лорд Десио?

— Добре съм, Джиро от Анасати. — Присвил очи, Десио отвърна с полагащия се въпрос: — Баща ти добре ли е?

— Много добре, милорд. — Този път от големия кафез изригна по-силно и по-свирепо ръмжене. По устните на Джиро пробяга й надменна усмивка и той си пое дъх, за да продължи отегчителния формален ритуал с поздравленията.

Но Десио изгуби търпение и решен да разбере що за звяр карат в кафеза, избълва припряно:

— Щастлив съм да заявя, че всички във фамилията ми също са добре.

Освободен от протокола, Джиро погледна доволно Инкомо, който излъчваше силно раздражение, но в този момент беше безсилен да се намеси.

— Благодаря — каза синът на Анасати. — Милорд Десио е така добър да приеме нечакан гост. Извинявам се за грубостта си, но случайно се озовах във вашия район и ми се стори, че ще е полезно да поговорим.

Нещо задраска с нокти по дъските на кафеза и робите на баржата се размърдаха притеснено. Десио запристъпва от крак на крак: дошъл беше моментът или да покани госта си вътре за освежителни, или да го отпрати веднага. Раздразнението му, че трябва да почете сина на свой враг, се бореше с любопитството му.

Докато Десио се колебаеше, Джиро пое инициативата.

— Милорд, нямах намерение да злоупотребявам с гостоприемството ти. Карам същества, които не обичат движението на баржата. Добре е за мен, а още по-добре за тях, ако можем да поговорим тук.

Лицето на Десио го засърбя от избилата пот. Джиро може би можеше да мине и без студена напитка, но Господарят на Минванаби предпочиташе да не се мъчи. Махна великодушно на госта си и на цялата почетна гвардия на Анасати.

— Влез и да седнем някъде, където няма да ни се налага да говорим припряно. — И когато гостът му погледна загрижено към кафеза, добави: — Ще наредя на слуги да преместят зверовете ти на сянка, за да не страдат.

Джиро се поколеба. Изправен пред избора или да откаже учтивата покана на по-високопоставен, или да признае опасението си от гостоприемството на враг, което щеше да му донесе срам, той опипа колана си от лъскави раковини и заяви:

— Милорд е щедър, но зверовете, които превозвам, са твърде зли, ако се оставят в ръцете на непознати. Не бих рискувал някой от слугите в домакинството ти да пострада.

В очите на Десио се появи странна светлина.

— Тогава ги свалете. Ще ми е интересно да ги видя.

Джиро се поклони, обърна се и нареди на един слуга:

— Вържи кучетата и ги доведи. И ако цениш честта си, внимавай някой нещастен слуга Минванаби да не стои прекалено близо и да пострада.

При думите му слугата пребледня. Десио го забеляза и дланите му се изпотиха от възбуда. А когато Ириланди строи почетната гвардия на Минванаби за церемониалния марш до къщата, не можа да се съдържи и погледна назад. На баржата слугата с пребледняло лице нахлузи на ръцете си тежки ръкавици. След това стисна две дебели плетени каишки и даде знак на робите, а те колебливо издърпаха покривалото от клетката. Свиреп лай и ръмжене отвърнаха на смъкването на плата и робите отскочиха уплашено назад. Слугата вдигна до устните си костена свирка, изсвири една-единствена нота и през отвора се показаха две муцуни, последвани от раздалечени скосени очи и изпънати назад остри уши. Две настръхнали псета

вдигнаха предните си лапи на дъските на клетката. Робите боязливо се отдръпнаха, а воините от почетната гвардия на Анасати неволно посегнаха към оръжията си.

— Великолепно — ахна Десио, щом слугата пристъпи и провря каишките през двата инкрустирани със скъпоценни камъни нашийника. Кучетата се измъкнаха от затвора си с плавно изящество. Бяха огромни, с широки рамене и на жълто-кафяви и черни петна. Скочиха на кея, клекнаха и се огледаха властно, все едно беше техен.

— Ще е разумно милорд да се задържи по-назад — каза тихо Джиро.

Десио го послуша, твърде заплепен от гледката, за да се усети, че враг му казва какво да прави.

— Великолепно — повтори той, зяпнал в кехлибарените очи, безстрастни в кучешката си свирепост като Тасайо на тренировъчното поле за стрелба. След това, подразнен от спомена за братовчеда, който го беше провалил, и след като Инкомо му напомни със съскане, че стои зяпнал като селяк, махна на почетната си гвардия и съветника да го последват и закрачи към голямата зала.

— Що за кучета са това? — попита, докато седнаше на възглавничките на подиума, а Първият съветник заставаще на половин стъпка зад него.

— Ловци, които нямат равни на себе си. — Джиро направи жест и слугата отведе кучетата по-далече от минаващите слуги и вратите. Животните клекнаха настръхнали, очите им зашариха настървени и гладни.

Клатенето на глава от Инкомо най-сетне бе забелязано. Десио осъзна, че нетърпението го е поставило в неизгодно положение, и след като седна, изсумтя с намерението да го омаловажи.

— Имаме си чудесни кучета.

Джиро го обори спокойно.

— Не и като тези, милорд. Може би след като приключим с разговора си, ще мога да ти предложа демонстрация?

Лицето на Десио светна.

— Да, наистина, може би ще трябва. — Въздъхна с едва сдържано нетърпение и покани с жест госта си да си избере възглавница. — Заповядай. Нека се освежим. — Притичаха роби с отрупани с храна и напитки подноси. Десио седеше изправил рамене и

сдържан, и се съпротивляваше на подтика да се обърне и да погледне кучетата, които изръмжаваха тихо и заканително на всеки, който минеше покрай тях. По негов жест Ириланди отдръпна почетната гвардия на Минванаби на дискретно разстояние. Ударният водач на Джиро направи същото, а в просторната зала влязоха още роби с купи и кърпи, та двамата благородници да се измият.

Едно от кучетата изскимтя. Без да му обръща внимание, Джиро топна пръстите си в благоуханната вода и ги подаде да ги избършат.

— Имаш впечатляващ дом, милорд. Като си представя тази зала запълнена за голям прием, наистина съжалявам, че не можах да присъствам на празненството на рождения ден на Военачалника.

Инкомо, който тъкмо се канеше да седне от дясната страна на господаря си, замръзна. Погледна бързо Десио и по изопнатото му лице разбра, че не се налага да предприема нищо. Упоменаването за събитието, на което лейди Мара беше уличила бившия владетел на Минванаби в безчестие и го бе принудила да извърши ритуално самоубийство, не беше убягнало от вниманието на господаря му.

В огромната зала настъпи тишина. Десио се пресегна и взе чаша плодов сок от подноса. Това, че се въздържа от по-силна напитка, издаде вътрешния му гняв. Отпи, като преднамерено забави поканата към госта да си вземе от храната. Никакво възхищение от кучета не можеше да облекчи опасността, в която бе изпаднал Анасати. Десио беше могъщ господар и седеше в собствената си зала. Мълчанието можеше да се проточи безкрайно, преди да благоволи да попита това конте втори син какво желае.

Джиро остави мълчанието да продължи достатъчно дълго, за да покаже, че не се е уплашил, и с внезапна бодрост подхвърли:

— Великолепни новини от Достари. Пустинните хора и съюзниците им са разбити и империята ще може да се радва на мир по южната граница години занапред.

Десио се озърна към Първия си съветник, който дискретно го предупреди с жест. Джиро или се досещаше от сведенията на съюзниците си, че пустинните хора са действали под влиянието на Минванаби, или Анасати разполагаха с шпиони, прикрити също толкова хитро като агентите на Мара.

Едното куче изскимтя и водачът му го сгълча.

Господарят на Минванаби мълчеше.

— Ако не беше прословутият късмет на Акома, този триумф изобщо нямаше да е възможен — довърши Джиро, след което се постара да докаже, че също може да чака.

Небрежно отпуснат, Десио допи чашата си. Изслуша няколко думи, изшепнати му от съветника, и отговори с безукорна официалност:

— Всяко действие, предприето в защита на империята, трябва да бъде похвалено. Или не мислиш така?

Джиро се усмихна хладно.

— Дългът на всеки владетел е да служи на империята. Естествено.

Разговорът беше на път да замре, но упоритостта на Инкомо измъкна темата от задънената улица.

— Чудя се как Текума гледа на бляскавата победа на Мара.

След като му подадоха нужната сламка, Джиро кимна учтиво на мършавия стар съветник и каза:

— Ние, Анасати, се оказваме обвързани с труден курс, тъй като кръвната връзка с наследника на Мара налага придържане към цели, които донякъде съвпадат с интересите на Акома.

— И? — окуражи го Инкомо и погледна накриво господаря си, за да му напомни правилата на гостоприемство, та да предложи нещо на госта си. Десио се подчини с намусено махване с ръка.

Джиро прие плодова напитка, същата като избраната от Господаря на Минванаби. Отпи, избута назад лъскавата си кестенява коса и зарея поглед в далечината.

— Неестествено е това състояние да продължи дълго, разбира се. — Държането му стана обезоръжаващо непринудено. — Споделям напълно загрижеността за племенника ми, но нека да говоря откровенно. — Забави се, за да отпие отново, а заинтригуваният Десио се наведе напред. Джиро продължи: — Майката на Аяки има твърде малко приятели, за да оправдае такъв опасен курс за Анасати. — Помълча, за да им остави време за размисъл. — Тъй че ако племенника ми го сполети беда, бих го разбрал. Баща ми е по-малко склонен да се огъва пред капризите на съдбата, но двамата с брат ми виждаме нещата различно.

Тук на Инкомо се наложи да пипне господаря си по ръката, за да му напомни да не издава прекален интерес. Но станеше ли дума за

Мара, Десио изгубваше всякакво чувство за такт.

— Ако съдбата премахне един племенник от този живот...

Тънкият кристал звънна, щом Джиро остави чашата си на подноса. Кучетата изскимтяха, усетили сякаш напрежението на хората.

— Трябва да те поправа — каза хладно синът на Анасати. — Аз и брат ми почитаме баща си и сме предани и любящи синове. Докато Текума е жив, ще се подчиняваме на желанията му безпрекословно! — Натъртването на думата даваше ясно да се разбере: Джиро не лицемерничеше. Ако баща му заповядаше, щеше да се бие и дори да умре в защита на Мара. — Но — деликатно добави той, — ако жената я сполети нещастие, а момчето оцелее, милорд баща ми не е длъжен да се чувства обвързан да отмъщава.

Веждите на Десио се вдигнаха. Той изгледа госта си и видя у него траен, горчив гняв. Една мисъл го порази и той се наведе към Инкомо.

— Той наистина я мрази!

Първият съветник на Минванаби кимна едва забележимо.

— Лична вражда, изглежда. Продължи внимателно, господарю. Готов съм да се обзаложа, че момчето е тук, без баща му да знае.

Десио отхапа от сладкото руло и отвърна наглед незаинтересовано:

— Идеите ти са интересни, но неосъществими. Моят дом се е закълел на Червения бог, че родословието на Акома трябва да бъде унищожено.

Джиро взе резенче студено месо. Не го лапна, а само го опипа замислено.

— Чух за жертвената ти клетва. Разбира се, ако Мара е мъртва и нейното натами е счупено и погребано, малкият наследник ще е владетел без никакви ресурси. — Разкъса месото с нокти. — Лишен от дом и верни воители, Аяки би имал само семейството на баща си, което да го приюти. Навярно ще е призван да се закълне във вярност на Анасати.

Това значи беше планът, довел Джиро в къщата на враг! Десио се зачуди има ли някаква уловка в думите на госта.

— Момчето би ли се закълело?

Джиро се извъртя на възглавниците и метна двете парченца месо към кучетата. Те ги уловиха във въздуха и силните им челюсти

щракнаха.

— Аяки е дете. Ще направи каквото му кажат дядо му и чичовците му. Като Господар на Акома, може да освободи всекиго от вярност към дома, включително и себе си! Ако се поклони на натамито на Анасати, родословието на Акома ще престане да съществува. И Червеният бог би трябвало да е удовлетворен.

— Дръзко предположение — намеси се Инкомо и погледна накриво господаря си. — Може би дори твърде дръзко.

— Но приятно като възможност все пак. — Десио се надигна от възглавниците. — Този разговор несъмнено беше полезен. Е, Джиро, ако боговете погледнат благосклонно на кончината на Мара и нейния дом... ще се надяваме заради приятелството събитията да се развият както предполагаш.

— Заради приятелството — съгласи се Джиро и също стана, готов да си тръгне. — Защото би било лоша преценка за който и да е дом, колкото и да е могъщ, да си помисли, че може да се оцапа с кръвта на Акома и да излезе от това достатъчно силен, за да устои на гнева на баща ми.

Лицето на Десио помръкна толкова бързо, че Инкомо едва успя да се надигне навреме и да докосне господаря си по ръкава. Прошепна му:

— Това, което не трябва да забравяш, милорд, е, че без подкрепата на Текума Акома е просто поредният малък дом. Прецени и друго: Господарят на Анасати застарява, а Джиро пое риска да те уведоми, че брат му, наследникът, може и да не споделя чувствата на баща им към племенник, роден от Мара.

Десио се обърна към Джиро и се усмихна.

— Ще приема предложението ти да видим как ловуват кучетата ти, още сега. — И слезе от подиума.

Синът на Анасати му се поклони, докато Десио го подминаваше.

— Както желаете, лорд Десио. Ще ни трябва полето ви за упражнения и чучело, облечено в мъжки дрехи.

Интересът на Десио се изостри.

— Кучетата ти гонят хора?

— Ще видиш, милорд. — Джиро щракна с пръсти и слугата с окаишените кучета нервно им заповяда да го последват, след като

Десио ги поведе извън голямата зала. — От породата на пастирските кучета в Янкора са. Но тези ги наричам човекоубийци.

Щом надушиха свежия въздух, кучетата заръмжаха и залаяха. Изпънаха каишките си и жълтите им очи бързо зашариха по всеки минаващ. Роби и слуги се заотдръпваха уплашено, а почетната гвардия на Минванаби тръгна плътно след господаря си, за да не би да се разиграва някаква измама.

Само Десио и Джиро като че ли не се притесняваха от свирепото поведение на кучетата.

Щом стигнаха до широкия полигон, където Ириланди упражняваше войниците си, пратиха двама роби отвъд малкия овраг да смъкнат една мишена за стрелба и да натъпчат със слама робския халат, за да направят чучело. Десио гледаше с блеснали очи, докато гостът му обясняваше как се командват опасните зверове.

— Виждаш ли ръкавиците и свирката, милорд? — Джиро посочи слугата, който държеше здраво каишките на кучетата: мускулите им потръпваха от нетърпение под пъстрата им козина.

Десио кимна, а Джиро продължи:

— Кожата им е кисната в урина на женска и тези две кучета са обучени да разпознават миризмата като миризмата на господаря си. Тренирани са за подарък, тъй че отговарят само на свирката. Щом минат в ръцете на собственика си, ще започнат да опознават миризмата му, докато миризмата на ръкавиците се изпарява, и след време ще слушат само неговия глас. А със свирката се командват.

— Възхитителна система — отбеляза със завист Десио.

В гласа му се прокрадна желание, което не убягна на Джиро, и гостът махна на слугата си и попита:

— Желаяш ли лично да пуснеш кучетата?

Лицето на Десио светна.

— За мен ще е голяма чест, Джиро. И ще съм благодарен.

Слугата Анасати смъкна ръкавиците и Десио си ги сложи и сграбчи каишките. Великолепните кучета го загледаха с очакване. Той се засмя, обзет от въодушевление, и безразсъдно погали едното по жълто-кафявата глава.

Кучето му хвърли нетърпелив поглед и продължи да наблюдава хората, слуги и войници, застанали боязливо извън полигона.

— След мъничко, хубавци мои — успокой ги Десио, погледна над оврага, където слугите още се бавеха с обличането на чучелото, и потръпна също като кучетата.

Инкомо се стъписа. Точно така изглеждаше предишният Господар, лорд Джингу, когато го обземеха нечестиви желаня. Джиро също го видя и външното лустро на вежливост едва прикри отвращението му.

Десио опипа с пръсти костената свирка и подвижна на двамата роби:

— Вие там! Стига сте се туткали! Бягайте натам! — И посочи над учебния полигон.

Робите се поколебаха и на лицата им се изписа ужас. След това, уплашени повече от обесването, с което щяха да ги накажат за неподчинение на заповед, пуснаха наполовина пълния със слама халат и хукнаха.

Бягаха все едно са ги подгонили всички демони на ада.

Хищна усмивка изкриви устните на Десио.

С безукорна учтивост Джиро довърши указанията си:

— Милорд, едно дълго изсвирване на свирката ще заповяда на кучетата да подгонят. Две къси изсвирвания ще ги върнат.

Сладостно предчувствие изпълни Десио до дъното на душата му. Усецаше напора на кучетата, докато изпъваха каишките и скимтяха да ги пусне. Подразни ги още за миг, след това вдигна свирката, наду я и откачи каишките от нашийниците.

Кучетата се втурнаха като тъмни сенки по огряната от слънцето трева.

— Гонете! — промърмори Десио. — Гонете без милост.

След секунди кучетата достигнаха пълната си бързина. Опашките им се вееха на вятъра, а свирепият им лай отекваше от околните хълмове. Гълтаха разстоянието, което ги разделяше от бягащата им плячка, на дълги плавни скокове. Робите мятаха ужасени погледи през рамо... и изведнъж кучетата ги догониха.

Вятърът донесе човешки крясък, щом предното куче скочи с изпънати крака на гърба на изостаналия мъж. Той залитна напред, замаха отчаяно с ръце, но челюстите се стегнаха под тила му. Виковете секнаха само след миг. Другото куче настигна другия роб, разкъса сухожилието на десния му крак и робът падна с писък. Хор от вой и

ръмжене отекна над полигона. Десио облиза устни. Наблюдаваше мятащата се жертва с широко отворени очи и се смееше на вялите усилия на роба да се измъкне. Кучетата бяха умни и бързи. Втурваха се напред и кръжаха, късаха плът и след това бързо се отдръпваха.

— Дори въоръжен мъж няма да им се измъкне лесно — отбеляза Джиро. — Обучени са да убиват, но и да се пазят.

— Великолепно, наистина великолепно! — Десио се наслаждаваше на всеки миг от кървавото убийство. Накрая робът замря, а кучетата заръфаха тялото му. Едното разпра гърлото му и последният му писък заглъхна. В неловката тишина Десио промълви: — Като легендарните бойни кучета от старите легенди.

Джиро сви рамене.

— Може би. Може би бойните кучета от легендите са били от същата порода. — Сякаш отегчен от темата, гостът се поклони на Десио. — Щом ти харесват, задръж ги като подарък, лорд Минванаби. Ловувай с тях и докато убиват, мисли с добро чувство за разговора ни този следобед.

Зачервен от радост, Десио отвърна на поклона му.

— Твоята щедрост ме обогатява, Джиро. — И добави тихо: — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Джиро не можа да отвърне подобаващо на радостта на домакиня си. Но Господарят на Минванаби не го забеляза, понеже беше погълнат от кръвожадната ярост на кучетата.

— Позволи ми да предложа на теб и на хората ти да се настаните — заяви той. — Ще пируваме и ще се погрижа всяка твоя нужда да бъде задоволена.

— Съжалявам, че се налага да отклоня щедрата ти покана — отвърна Джиро. — Но надолу по реката ме очаква вечеря с един търговски пълномощник на баща ми.

— Друг път тогава. — Десио изсвири два пъти и кучетата спряха да ръфат труповете и обърнаха кървавите си муцуни към новия си господар. Десио изсвири пронизително още два пъти и когато кучетата затичаха послушно към него, помисли за Мара и за дълги бели зъби, разкъсващи омразната ѝ плът. Изсмя се високо и без да се притеснява, че ще оцапа халата си, потупа кучетата по главите, преди да сложи каишките. — Чудесно — подхвърли той на смълчаните редици на почетната си гвардия и на вцепенения си Първи съветник. — Достоен

дар за особа от моята кръв. — Стисна едното куче за муцуната и рече: — Теб ще те нарека Убиеца. — Погали другото куче по окървавения нос и добави: — А ти ще си Касапина.

Кучетата изскимтяха и кротко се отпуснаха в краката му. Десио вдигна сините си очи към госта, когото почти бе забравил.

— Твоята щедрост е несравнима, Джиро. Трябва да се погрижа гостуването ти при нас да донесе добри плодове.

След малко Джиро замина, а Десио смъкна вмирисаните ръкавици, махна на Инкомо да го придружи до покоите му и каза:

— Първо ще се изкъпя.

Първият съветник едва се сдържа да не изкриви устни. Господарят му вонеше на урината, просмукана в ръкавиците, а сандалите му бяха зацапани от псетата. Плувнал в пот и възбуден, Десио сияеше, обзет сякаш от похотлива страст. Инкомо осъзна, че не е виждал господаря толкова възбуден, откакто Джингу бе заповядал да бият с камшици млади робини за забавление.

— Тези кучета са... необикновени — подхвърли колебливо Първият съветник.

— Много повече — поправи го Десио. — Те са отражение на самия мен. Неумолими, безмилостни в нанасянето на болка на враговете. Те са кучета Минванаби.

Инкомо едва прикри ужаса си, докато следваше господаря си към къщата. Щом влязоха, Десио плесна с ръце да повика слугите за банята и добави:

— Знам, че Джиро си има лични причини да ме изкушава да наруша клетвата си пред Туракаму, но каквито и да са те, спечели благоволението ми с Убиеца и Касапина.

— Сигурен съм, че господарят ще е внимателен с неразумни... въъ, молби.

Доловил скритото му неодобрение, Десио се намръщи.

— Махай се. Ела в голямата зала, когато сервираат вечерята.

Инкомо се поклонил и си тръгна. Чехлите му зашепнаха тихо по коридора и той се замисли за изпадналия в немилост Тасайо. Добре познаваше крайностите в рода на Минванаби и вгорченият му стомах подсказваше, че днешното кръвопролитие е дръпнало отзивчива струна у Десио. С всеки ден господарят все повече се държеше като пълновластен владетел. Но ако бъдещите му избори следваха

пристрастието му към кучетата убийци, дома Минванаби не го чакаха щастливи дни. С въздишка заради изпитанията, налагани на смъртните от прищевките на боговете и капризите на господарите, Първият съветник на лорд Десио се прибра в покоите си. Полегна да подремне, но в ушите му ехтеше кръвожадният лай на кучетата.

14. ПРАЗНЕНСТВО

Момчето изкреця възбудено.

Кевин му изрева в отговор и затича криволичейки между цветните лехи. Аяки го подгони с бойни викове на Акома в момчешко подражание на кръвожадност. От време на време ставаше прекалено напрегнат и тогава Кевин променяше тактиката — хващаше го в прегръдката си и го гъделичкаше, а Аяки започваше да пици и изпълваше градината със смеха си.

Мара ги гледаше. Кевин често се оказваше загадка за нея, въпреки няколкото им години интимна близост, но едно знаеше със сигурност: този мъж несъмнено беше предано привързан към сина ѝ. Приятелството му беше добро за Аяки. С приближаването на седемгодишната си възраст момчето проявяваше склонност към мрачни настроения, подсилена през дългото отсъствие на майка му. Но никога не изпадаше в тях, докато мидкемиецът беше наблизо. Кевин, който сякаш усещаше появата на мрачни мисли в момчешкия му ум, веднага успяваше да го разсее с някоя забавна история или гатанка, с игра или физическа надпревара. През месеците след завръщането ѝ от Цубар Аяки почти отново стана онова момче, което Мара помнеше. Тя с тъга си помисли, че Кевин едва ли би проявявал по-голяма обич към него дори да му беше баща. Заряза напразните мечти и вниманието ѝ отново се върна към документа с тежките печати и пъстри лентички.

Неподвижен в сенките пред нея, Аракаси изчакваше отговора ѝ. Най-сетне Мара каза:

— Трябва ли да ходим?

Кротък като листата в затаения въздух, Аракаси отвърна:

— Ще бъде наложен имперският мир, тъй че няма да е възможна никаква открита заплаха.

— Открита. Това не е гаранция срещу коварствата на Минванаби. Трябва ли да ти напомням, че първият опит за покушение

над живота ми беше от професионален убиец от Червените ръце на Братството на цветята в собствената ми дъбрава за размишления?

Събитието беше станало преди Аракаси да постъпи на служба, но той знаеше историята много добре. Наведе глава.

— Господарке, има голяма вероятност Десио да се държи благопристойно. Позицията ти в Съвета е по-висока от всякога, по-висока от тази на баща ти, честно казано. А останалите ни агенти в дома на Минванаби ни известиха, че Джиро е посетил Десио преди по-малко от две седмици.

Мара повдигна вежди.

— Разкажи.

Петна слънчева светлина пробягаха по лицето на Аракаси, докато отпиваше от чашата плодов сок.

— Агентите ни не са успели да ги подслушат пряко, но след като Джиро си тръгнал, Десио се гневил през целия ден и мърморел горчиво, че няма да позволи да бъде командван в собствения си дом от съперническа фамилия. От това би могло да се предположи, че Текума от Анасати е пратил сина си да го предупреди против всякакви необмислени действия срещу внука му.

Мара хвърли поглед към Аяки, който изврещя въодушевено и скочи върху просналия се на земята Кевин.

— Вероятно. Макар да ми е трудно да повярвам, че Текума би изпратил втория си син. Омразата на Джиро към мен не е тайна.

Аракаси сви рамене.

— Може би е пратил сина си, за да подчертае сериозността на намеренията си.

Уханието на цветята изведнъж ѝ се стори потискащо.

— Да подчертае на кого? На Десио или на Джиро?

Аракаси отвърна с усмивка:

— Вероятно и на двамата.

Мара се намести на възглавничките.

— Бих искала да знам със сигурност, преди да рискувам с пътуване до Свещения град.

Неспокойствието ѝ издаваше взето решение и Аракаси го улови интуитивно.

— Господарке, мисля, че ще е най-добре да присъствам, когато се явиш на това празненство в чест на Небесната светлина. По

причини, които убягват на мрежата ми, внезапната промяна в ориентацията на партията на Синьото колело е издигнала Военачалника до почти недосегаема позиция. Алмечо вече може да диктува на Съвета, а ако Ичиндар наруши традицията — както се подхвърля — и лично присъства на игрите...

Възбудена от това, че преценката му съвпада с нейната, Мара кимна.

— Появата на императора би утвърдила действията на Алмечо, подронвайки властта на Висшия съвет за периода на управление на този Военачалник.

В пълна хармония, която с времето ставаше все по-дълбока, Господарката на Акома и Началникът на шпионите обсъдиха възможните последствия. Много неща предстоеше да се случат в Кентосани, освен игрите и празненствата. Фамилиите, решили да поемат инициативата, нямаше да се задържат у дома. Военачалникът можеше да стане пожизнен диктатор, но не можеше да живее вечно. Рано или късно Великата игра щеше да продължи.

Аракаси се напрегна, понеже петната слънчева светлина по коленете му изведнъж угаснаха, затулени от сянка. Приближаването на Кевин беше минало незабелязано, докато не застана, вдигнал Аяки на раменете си, над килимчето, където Мара се съвещаваше с главния си шпионин.

— Милейди — заяви официално мидкемиецът, — наследникът на Акома е гладен.

Зарадвана от разсейването, Мара се усмихна и каза на Аракаси:

— Говори с Накоя и Кейоке и подгответе заминаването ни утре. Ще пътуваме до Кентосани, като изпратим напред слугите и робите, за да подготвят градската ни къща и апартамента ни в Имперския дворец. Провери верността на целия персонал. Не бива да допускаме, че всички заговори ще са насочени само към Военачалника.

Аракаси се надигна, поклони се и тръгна, а Кевин попита:

— Ще ходим ли някъде?

Погледът, с който Мара срещна сините му очи, беше неразгадаемо дълбок.

— Военачалникът е обявил голямо празненство в чест на императора. Следващата седмица тръгваме за Свещения град.

Новината беше приета спокойно дори от избухливия Аяки. През месеците след връщането им от Достари животът се беше върнал в обичайното си русло. Мара беше отстъпила пред желанието на Кевин да облекчи участта на мидкемийците и с по-добрата храна и жилище, нови одеяла и по-лек работен график нетърпението на Патрик беше спаднало. Но разделението между Кевин и съотечествениците му си оставаше — преструвката, че не е така, нямаше да го заличи. Макар и да не се споменаваше за бягство, свободата никога не беше далече от мислите на другите пленници. Можеше и да не настояват, но знаеха, че Кевин ги посещава единствено от чувство за дълг. Никога нямаше да се присъедини към тях, докато споделяше ложето на Мара.

Аяки го срита и измъкнат от неприятните мисли, Кевин извика престорено от болка.

— Някой тук е гладен. Май ще е по-добре да побързам с младия Господар на Акома до кухнята, за да може да оплячкоса килера.

Мара се усмихна и им разреши да си ходят. Кевин се пресегна, сграбчи Аяки за китките и го превъртя, за да стъпи на крака, след което го плесна по дупето. Бъдещият Господар на Акома; нададе нов боен вик и щурмува потъналата в сянка къща. Щом и Кевин се втурна подир него с не повече чувство за благоприличие, Господарката на Акома поклати глава и промърмори:

— Накоя мрази, когато тези двамата ядат в кухнята.

Птиците по дърветата отново подеха прекъснатата си песен. Мара остави ума си да се зарее. Уморена от тежестите на водачеството, напоследък често се замисляше дали да не съживи отново интереса на Хокану. Шинцавай бяха укрепили отслабената си позиция в Съвета, като се присъединиха към Военния съюз на Алмечо, което правеше съюза Шинцавай-Акома още по-желан. Радикалите в Партията на прогреса вдигаха достатъчно шум за обществена промяна в Съвета, за да мине несигурното поведение на партията на Синьото колело без коментар, но Мара усещаше, че се крои нещо по-голямо. Поне можеше да използва повода, за да измъкне от Хокану повече сведения.

Отегчена от това, че интересът ѝ трябваше толкова бързо да се измести от романтичното към политиката, Мара въздъхна.

— Милейди? — Накоя се появи на прага и погледна угрижено господарката си. — Нещо не е наред ли?

Мара махна на старицата да седне при нея на мястото, освободено от Аракаси.

— Аз... започвам да се уморявам, Накоя.

Бавно и болезнено, заради многото години, Накоя се смъкна на колене. Щуротиите на Аяки и Кевин бяха забравени, щом взе пръстите на Мара в ръцете си, от ден на ден все по-чворести и немощни.

— Какво така е натежало на сърцето ти, дъще?

Мара издърпа ръцете си от нейните. Един от вечно присъстващите слуги се приближи, за да прибере подноса с напитка и плодове на Аракаси, а тя взе една изсъхнала коричка и я хвърли на пътеката. Две птиченца се спуснаха и я закълваха.

— Тъкмо обмислях да направя визита на вежливост на лорд Шинцаваи, заради Хокану. Мислех, че един съпруг би могъл да ме облекчи от бремето. Но после се усетих, че искам да се възползвам от повода, за да измъкна информация за действията на партията на Синьото колело. Това ме натъжава, Накоя, защото Хокану е твърде добър мъж, за да бъде използван така.

Накоя кимна разбиращо, по-скоро дейка, отколкото Първа съветничка.

— В сърцето ти няма повече място, дъще. За добро или лошо, цялата ти обич е за Кевин.

Мара прехапа устна и загледа птичките, които се боричкаха за коричката. Вече от години домакинството ѝ пазеше мълчание пред очевидното: това, че любовта ѝ към варварския роб е нещо повече от женска потребност за прегръдките на мъж, които да ѝ дадат утеха срещу самотата. Предана докрай, Накоя не беше повдигала темата, забранена ѝ от господарката — колкото и често да пренебрегваше желанието на Мара да не я занимава с дребни грижи. Но след като Мара беше съзряла достатъчно, за да постави под въпрос собствения си избор, старата жена заговори откровено.

— Дъще, предупредих те първата нощ, когато варварският роб дойде в леглото ти. Нищо не може да промени станалото. Сега трябва да се изправиш пред отговорността си.

Мара настръхна, а птичетата боязливо разпериха криле и отлетяха.

— Не прекарвам ли целия си живот да защитавам това, което един ден ще бъде на Аяки?

Загледана в изоставената коричка хляб, Накоя отвърна:

— Баща ти щеше да засияе от радост, ако научеше, че си надвила враговете си. Но отредените ти дни не са само твои. Ти си животът на дома Акома. Колкото и голяма да е страстта ти, дъще, първо трябва да управляваш, а намирането на щастие да оставиш на второ място.

Мара кимна. Лицето ѝ се беше стегнало в безчувствена маска.

— Има моменти...

Накоя отново хвана ръцете ѝ.

— Моменти, за които никой, който те обича, не те укорява, дъще. Но ще дойде времето, когато ще трябва да потърсиш здрав съюз, ако не с Хокану от Шинцаваи, то със сина на някой друг благородник. Този нов съпруг ще трябва да създаде дете, за да затвърди съюза между неговия дом и твоя. Като Управляваща господарка би могла да взимаш в леглото си когото си пожелаеш и никой не би могъл да възрази, но само след като родиш дете на съпруга си. Преди това не трябва да стои под въпрос кой е бащата. Изобщо. Защото това дете трябва да е като каменен мост над дълбока бездна.

— Знам. — Мара въздъхна. — Но дотогава ще се преструвам...
— Остави мисълта си недоизказана.

След като Накоя не понечи да си тръгне, Мара овладя меланхолията си.

— Имаш някаква новина?

Бившата дойка се намръщи, за да прикрие гордата си усмивка.

— Гостуващият пратеник на лорд Кеда е на ръба на търпението си. Ще настоява за разрешение този следобед. Трябва да хапнеш и да се погрижиш за външността си, защото Джикан изчерпа извиненията си. Дошло е време ти да се заемеш с преговорите.

Мара се усмихна дяволито.

— Спешният тежък проблем със зърнените складове. Не съм забравила. — Стана, подаде ръка на старата жена, за да се вдигне полеко, а след това се запъти към покоите си, където слугините я чакаха с богат избор официални халати.

Два часа по-късно, с болезнено изпъната нагоре коса, натезжала от многобройните игли, които крепяха прическата ѝ, Мара пристъпи в голямата зала на Акома. Сановникът, прекарал повечето от двата отчайващи дни примирен с компанията на нейния хадонра, я очакваше

изнервен и разгорещен. Също толкова отегчен и на ръба на нервите си, Джикан се надигна, за да обяви появата ѝ.

— Господарката на Акома — събщи с висок глас на госта, който и без това вече я гледаше изпод смръщените над клонестия му нос вежди. Зад него омачкани на вид писари и търговски пълномощници се надигнаха припряно на крака, за да ѝ се поклонят както подобава.

Мара изчака, докато старшият им изпълни смирения поклон с опиране на челото в пода, дължим за особа с нейния сан, преди да продължи към подиума. Всички очи проследиха преминаването ѝ, а почукването на патерицата на Кейоке по петите ѝ отекна като контрапункт на скърцането на бронята на Люджан.

Прикрил недоволството си зад копринено нежен тон, тъй като фамилията на господаря му беше една от Великите пет и над дома на Мара по ранг, емисарят ѝ поднесе почитанията си с:

— Добре ли сте, лейди Акома?

Мара кимна съвсем леко, за да не развали изкусно събраната си прическа, и отвърна:

— Добре съм, Първи съветник Хантиго. Твоят господар лорд Кеда добре ли е?

Пратеникът на Кеда отвърна малко грубо:

— Мога да кажа, че беше, когато го видях последния път.

Мара се постара да не се усмихне. Далечен роднина на Шинцаваи, господарят му беше властен мъж, не само над фамилията ѝ по сан, но и Боен вожд на клан Канацаваи. Домът на Кеда не беше от тези, които можеше да си позволи да оскърби, въпреки че по нейни указания Джикан беше прекарал последния ден и половина в разиграване на Първия съветник на Кеда.

След като се настани на възглавничките, Мара покани с жест съветниците си и пратениците на Кеда да седнат. Заговори по същество, сякаш нейният хадонра не беше положил всички усилия да протака преговорите.

— Накоя ми събщи, че сме близо до разбирателство.

Първият съветник на Кеда съхрани безукорно поведение, но тонът му не оставяше съмнение какво изпитва.

— С цялата дължима почит към високоуважаемата ви Първа съветничка, лейди Мара, но въпросът съвсем не е решен.

Мара повдигна вежди.

— Нима? Какво още има да се обсъжда?

Първият съветник на Кеда прикри раздразнението си с умението на опитен политик.

— Нужен ни достъп до кейовете в Силмани, Сулан-Ку и Джамар, лейди. Явно представителите ви са изкупили толкова много от наличното складово пространство, че вие, по същество, държите монопол.

Един от по-низшите пълномощници се намеси с горчив сарказъм:

— Предвид липсата на видима търговия на Акома в тези райони колебливо бих допуснал, че сте предвидили нуждите на Кеда и сте се постарали да ги затрудните. Напомняме, че сезонът е кратък. Времето ни принуждава да уредим място за складиране на стоките ни на речните кейове. Търговията на дома Кеда не може да претърпи такава пагубно прекъсване.

За да не разкрие ядосаният чиновник твърде много, Първият съветник на Кеда отново взе нещата в свои ръце.

— Господарят ми заповяда да попитам за вашите искания и да се спазарим за откупуване на договорите ви за наем на складовете в споменатите три града. След два дни разговори не сме наясно за каква точно цена настоявате.

Движение в сенките в отсрещния ъгъл на залата привлече погледа на Мара. Ненатрапчив и безшумен, както винаги, влезе Аракаси. Веднага видя, че Господарката го е забелязала, и ѝ даде ясен знак да продължи с текущия въпрос. Мара прикри удовлетворението си от ефикасността на Главния шпионин и изгледа съсредоточено Първия съветник на Кеда.

— Хантиго, плановете на Акома за тези складови площи са работа на Акома. Достатъчно е да кажем, че ще се лишим от предимства на есенните пазари следващата година, ако не задържим сегашните си договори.

— Милейди, ако мога да си позволя — каза Първият съветник на Кеда с много тънка нотка язвителност. — Пазарите през следващата есен малко засягат интереса на Кеда. Тази пролет зърното ни трябва да тръгне по реката по пълноводието. Когато нашият пълномощник в Джамар беше пренебрегнат от вашия, полагахме усилия да договорим права за пренаемане на складовете. — Покашля се и се постара да не

прозвучи покровителствено. Тази, с която си имаше работа, не беше някое капризно момиченце, а доказан играч в Играта. — Тъй като не е обичайно за Управляваща господарка да се занимава с второстепенните неща в търговията, не побързахме да представим проблема на вниманието ти, господарке, но дните, които остават, вече са критични.

— За Кеда — вметна Мара.

Разузнаването на Аракаси беше донесло, че пролетните добиви на Кеда стоят в зърнохранилищата по фермите им нагоре по течението в очакване на вест, че има наличен пристанищен склад. Започнеше ли пролетното пълноводие, зърното трябваше да е подръка за превозване надолу по реката до пазарите в Свещения град, Сулан-Ку и Джамар. Сухите зими в низините на Келеуан бяха единственият сезон, когато пътуването по Гагаджин — главния търговски път в империята — беше ограничено. Докато по-малките съдове можеха да преодолеят плитчините през зимата, баржите с по-дълбоко газене, тежко натоварени със стока, не можеха да преминат пясъчните наноси между Сулан-Ку и Джамар. Само когато пролетните снегове започнеха да се топят от планините Висока стена и вдигаха водното ниво, тежкият товар можеше да премине. Мара се беше опитала да заеме и кейовото пространство при Кентосани, Свещения град, но не беше успяла заради един имперски едикт — никой не можеше да наема складове на продължителен договор заради възможността да се окажат нужни на империята.

Въпреки този неуспех Мара беше вдигнала бариера за противниковата търговия, но така, че да няма никакъв акт на открита заплаха. Това, че лорд Кеда беше изпратил Първия си съветник като преговарящ в друг дом, доказваше, че импулсивният ѝ ход е засегнал слабо място. Дилемата, свързана със зърнената безизходица, беше критичен въпрос, който трябваше да се реши спешно.

Мара изигра изумление.

— Е, добре. След като съветниците ми не са се изразили ясно, нека аз да поставя условията. — Помълча, все едно че броеше на пръсти, след което заяви: — Ще ви дадем пълни права за ползване на нашите складове в Силмани, без ограничение, от този ден до деня след като добивите ви отплават на юг. И също така достъп до складове във всички ваши пазарни градове на юг, отново без ограничение, докато

продадете добивите си от тази година, но не по-дълго от първия ден на лятото.

Първият съветник на Кеда седеше неподвижен и безизразен, но поведението му издаваше алчност, докато изчакваше да чуе цената.

Мара почти съжали, че ще го разочарова.

— В замяна вашият господар трябва да ми даде обещанието си за един глас в Съвета, който да пусне така, както аз поискам, безрезервно и без възражение.

В нарушение на протокола Първият съветник на Кеда избухна:

— Невъзможно!

Мара отвърна с мълчание, а Някоя заяви:

— Първи съветник! Забравяш се!

Засрамен, Хантиго се изчерви и се помъчи да възвърне самообладанието си.

— Моля Господарката на Акома за прошка. — След това присви хладно очи. — Но все пак няма да е лоялно спрямо господаря ми, ако отвърна на това искане по какъвто и да било друг начин, освен с „не“.

Усетила, че Люджан едва потиска усмивката си и че Аракаси я наблюдава с одобрение от мястото си в дъното на залата, Мара изигра ролята си съвършено.

— Това е цената ни.

Чиновниците и търговските агенти посърнаха, а червенината се изцеди от лицето на Хантиго и ръцете му затрепераха.

— Твърде много искаш, лейди.

— Можете да наемете фургони и да закарате по суша зърното до южните пазари — прошепна един от покрусените посредници.

Хантиго го погледна навъсено и отвърна през зъби:

— Ако това беше осъществимо, нямаше изобщо да идвам тук. Няма време. Дори фургоните ни да тръгнат в този час, зърното ще пристигне твърде късно, за да хване пазарите в разгара им. Ще сме принудени да приемем каквато цена ни предложат изкупвачите. — Обърна се към Мара с изопнато в безизразна маска лице и заключи: — Честта на Кеда няма цена.

Но Аракаси беше разкрил, че тази година Господарят на Кеда е изключително затруднен. Ако гордостта беше първостепенна за него, можеше да продаде зърното на загуба и да изчака една година, за да компенсира. Все пак Мара усещаше, че ще е опасно да го принуждава

към такъв ход. Можеше дори да си спечели враждебността му. Усмихна се и очите ѝ сякаш заизлъчваха топлина.

— Първи съветнико, погрешно ме разбираш. Нямам никакво намерение да проявявам неуважение към Андеро от Кеда. Позволи ми да се закълна пред тези свидетели, че ще помоля твоя господар да ме подкрепи само по въпрос, който е значим за дома Акома. Освен това ще обещаю, че няма да бъде поискан глас, който може да се отрази неблагоприятно на честта на дома Кеда. Никакво мое искане няма да бъде свързано с военна помощ за Акома или с атака срещу трета страна, или каквото и да било друг акт, който би изложил на риск имуществото или богатството на Кеда. Стремя се единствено да осигуря гаранции за блокиране на всякакви бъдещи опити да бъде поставена в неизгодно положение във Висшия съвет. Кеда, разбира се, помнят трудностите, наложени над дома ми от имперския призив да пратя военна помощ на границата?

Хантиго избърса потта от слепоочията си. Трудно му беше да не се съгласи с аргумента ѝ. Заговорът на Минванаби определено бе влошил състоянието на Акома за три години. Навлизането на Дома в копринената търговия беше почти осуетено. Но дори да ѝ съчувстваше, Първият съветник не можеше да приеме условията ѝ без разрешението на господаря си. Прехвърлянето на глас във Висшия съвет не беше отстъпка, която можеше да се направи от емисар. Отвърна ѝ със съжалителен тон:

— Дори с тези уверения, съмнявам се, че господарят ми ще приеме условията ти, лейди.

Това, че бе престанал да отрича напълно възможността за споразумение, беше важно. Уверена в победата си и понеже знаеше, че Андеро от Кеда е непоколебим в почтеността си, Мара приключи разговора.

— В такъв случай най-добре ще е да побързаш при господаря си и да го известиш за предложението ми. Ще очаквам решението му с интерес. Кажи му, че тръгваме за празненството в Кентосани след седмица. Тук или в Свещения град, нека знае, че ще съм на негово разположение. За да чуя отговора му — завърши с безукорна усмивка.

Първият съветник на Кеда стана и се поклони, като умело прикри разочарованието си, и придружен от свитата си писари и пълномощници, напусна с достойнство.

Мара изпрати Джикан да го съпроводи, изчака благоприлично и след това даде знак на Аракаси да дойде при нея.

— Можем ли да разчитаме на глас на Кеда в Съвета?

Погледът, който Началникът на шпионите хвърли към вратата след току-що излезлия емисар, беше остър като на килуинг.

— Подозирам, че Господарят може да отстъпи, но ще трябва да му осигуриш гаранции. Лорд Кеда е твърд в ролята си на Боен вожд на клана. Няма да направи нищо, което би компрометирало интересите на дома или на Канацаваи, и категорично няма да се замеси в никакъв конфликт с Минванаби.

Люджан пристъпи към вратата, за да се заеме със задълженията си, но вметна:

— Все пак, въпреки че публично са в партията на Нефритеното око, Кеда има много роднини в партията на Синьото колело. Ако са толкова надълбоко в Играта на Съвета, колкото предполага това, може би още една причина Десио да ги мрази няма да е от голямо значение за тях?

Мара отвърна на забележката му само с бегла усмивка. Беше уморена от напрегнатия следобед. Издърпа една игла от косата си и я погледна.

— Направихме всичко, което можехме, без да рискуваме да нанесем обида. — Завъртя иглата и загледа как светлината заблещука в малкото мънисто в края ѝ. — Не ми е приятно да дърпам опашката на кланов Боен вожд, но ще ми трябва цялата подкрепа, която мога да събера, за да попреча на Минванаби във Висшия съвет. Домът ни не може да позволи повторение на почти катастрофата ни в Дубар.

Издърпа още една игла, след което махна на една от слугините да махне накитите от косата ѝ. Тъмните кичури се спуснаха на водопад по гърба ѝ и ѝ стана по-удобно, но и по-топло.

— Какви са позициите ни сега?

Накоя смръщи чело, щракна с пръсти на слугинята да се погрижи за спуснатата коса на господарката и каза:

— Ако всички дадени обещания се спазят, би могла да склониш близо една трета от Висшия съвет.

Кейоке претегли наум шансовете, както беше правил някога на бойното поле, и добави:

— Бих се обзаложил, че някои ще изменят на клетвата си при неблагоприятни обстоятелства, господарке.

Но Играта никога не беше гарантирана. Мара беше научила клопките в цуранската политика на много крехка възраст. Докато пръстите на слугинята стягаха косата ѝ в удобна плитка, тя сви лакти и отпусна брадичка на юмруците си.

— Но ако клановият Боен вожд на Канацаваи ми отстъпи своя глас, други, които може да се колебаят, биха последвали примера на по-силния.

Премълчан зад заключението ѝ остана страхът, че е прекалила и е тласнала дома Кеда към враждебност. Ако лорд Андеро го приемеше като оскърбление, дори това, че и двата дома се придържаха към партията на Нефритеното око, нямаше да предотврати отмъстителен ход.

Но с колебание не се постига величие. След като слугинята стегна плитката ѝ с кадифена панделка, Мара нареди да ѝ донесат полек халат и огледа съветниците си.

— Имаме да свършим много работа в подготовка за пътуването. — Погледна към прозореца и видя, че все още остават няколко часа дневна светлина. — Люджан, събери ескорт. Аяки и натамито трябва да бъдат защитени от нападение през отсъствието ни и в онези складове трябва да се прати товар коприна, за да няма повод Кеда да се оплакват, че сме ги наели само за да ги затрудним. Затова трябва да се уговорят с царицата на чо-джа, преди да се е стъмнило.

Акома влязоха в Свещения град като патрул, преминаващ вражеска граница. От високите складове край реката до широките булеварди между дворовете на благородните имения Кентосани беше разкрасен като невеста преди сватбата ѝ. Прясно боядисани стени, цветни гирлянди и ярки знаменца превръщаха всяка улица в радостна гледка. По-стар от Сулан-Ку и отразил напластените столетия на вкусове и архитектура, градът беше най-впечатляващият в империята. Строги многоетажни сгради се редуваха с други, по-ниски, с ярко боядисани балкони; стълбове с красиви лампи от изкусно резбовано дърво и керамика се издигаха над сандъчета с цветя от двете страни на булевардите. Накъдето и да погледнеше, Кевин се изумяваше от

контраста между красотата и суровата грозота. Миризмата на храмов тамян се смесваше с мръсната воня на речна тиня. Окаяни просяци, получили разрешение от Имперската управа, седяха в редици, оголили рани и отрязани крайници пред очите на минаващите тълпи, като мнозина опираха голите си гърбове в стенописи, нарисувани от велики майстори. Мръсни улични хлапета викаха и се блъскаха да зърнат Господарката, но охраната на Мара ги задържаше назад с щитове и дръжки на копия. Градски матрони, понесли кошове на кобилицы, се кикотеха и сочеха грамадния варварски роб, който се извисяваше над останалите от свитата ѝ и чиято златисточервена коса привличаше възхитени погледи.

Групичките търговци, процесите на жреци с халати с качулки и пояси от мъниста, окичени с реликви, пробягващите домашни куриери и градски стражи в блестящото имперско бяло придаваха атмосфера на оживено и процъфтяващо благополучие. Но Кевин беше войник в достатъчна степен, за да забележи бдителните очи на хора, задържали се в тъмните ъгли. Независимо дали бяха шпиони, осведомители или търговци на слухове, които продаваха новини срещу монети от раковини, охраната на Акома не рискуваше: бдителни съгледвачи проверяваха всеки вход и уличка, покрай която минаваха, а Люджан държеше войниците си готови да отбият атака и при най-малкия намек за заплаха. Имперският мир гарантираше наказание за всеки, който го наруши, но не даваше гаранции за непредпазливия.

Все пак, въпреки подмолната интрига, преминаването през търговския квартал беше забележително преживяване. Само един член на свитата на Акома оставаше неизменно безразличен към пищните гледки. Принуден да се вози на носилка като придворен, Кейоке бе равнодушен като изваяна от камък статуя.

Кортежът на Мара излезе на храмовия площад, гигантски квадрат, заобиколен от двайсет огромни сгради, издигнати във възхвала на цуранските богове и като дом за жреците на ордена им. Инкрустирани с раковини арки проблясваха на слънчевата светлина, открити на фона на лъскави покривни плочи, скъп мрамор и колони от малахит и оникс. В центъра на площада гореше голяма клада, обкръжена от гърнета с димящ тамян и олтари, отрупани със свещени дарове. Кевин бе раздвоен между жаждата да гледа всички тези

великолепия на една древна и чужда култура и да внимава как стъпва по изтритата и опасно неравна улична настилка.

Градската къща на Мара беше разположена встрани, в един тих жилищен двор, засенчен от разцъфтелите от двете страни на булеварда дървета. Фасадата се издигаше зад облицована с плочи стена, над която се показваше многопластовият ѝ покрив, украсен на всеки фронтон с изваяни птици шатра. Широките извити дървени портали на входа бяха засенчени от асми с пурпурни лози, които растяха на рамки, изваяни от хиляди морски раковини. Замисълът целеше да впечатли. Като много други стари фамилии, Акома притежаваха жилища удобно близо до центъра на Кентосани и залите на имперската резиденция. Години можеше да минат между две посещения, но великолепните многовековни къщи винаги се поддържаха заради възможността да се наложи да се отседне в града за няколко дни или седмици. Всяка фамилия във Висшия съвет разполагаше с малък апартамент в Имперския дворец, но заради удобството и предимствата на личната прислуга, повечето владетели предпочитаха свободата и широкото пространство на не толкова формалното настаняване извън вътрешния град.

Пред външната врата на градската къща на Акома ги очакваше Джикан, придружен от слуга в ливреята на дома. Щом свитата на Мара спря пред входа, хадонрата се поклони.

— Всичко е в готовност за пристигането ти, господарке. — Даде знак и крилата на портата се отвориха широко.

Носачите внесоха подарката в двора и след като Джикан и помощникът му тръгнаха след нея, Кевин с изненада осъзна, че слугата е Аракаси. Под прикритието на лозите и заглушен от стъпките, на маршируващите войници, докато почетната гвардия се точеше през входа, Главният шпионин се наведе към носилката на Мара.

Само Кевин беше достатъчно близо, за да забележи краткия им разговор. След секунди цялата свита вече беше в двора и слугите затвориха и залостиха портите. Кевин предложи на Мара ръката си и забеляза, докато ѝ помагаше да слезе, че полага усилие да не се намръщи.

— Какво става? — попита той. — Лоша вест ли донесе Аракаси? Мара го изгледа предупредително.

— Не тук — промълви, докато привидно оглеждаше градинката.
— Добре си се справил, Джикан.

Кевин остана озадачен от мълчанието на господарката си, докато Аракаси не кимна леко към надвисналите тераси на дома от другата страна на улицата. Там в сенките можеше да дебнат наблюдатели и мидкемиецът със закъснение си спомни, че в този свят сред шпионите се срещат индивиди с изключително остро зрение, обучени да четат по устните. Смирен, той се задържа на полагащата се една стъпка след господарката си, докато тя влизаше в къщата.

Коридорът миришеше на намазано с восък дърво, на подправки и на стари стенни пана. Мебелите бяха грижливо излъскани от поколения слуги. Резиденцията в Кентосани беше по-стара от къщата на имението край Сулан-Ку. Повечето паравани откъм уличната страна бяха с пъстра коприна, но вътрешната стена отваряше гледка към централен двор, изпъстрен със зелени петна от сянката на стари дървета. Тесни стълбища с парапети, изваяни с митични зверове и огладени от ръце, облягали се на тях, водеха нагоре към таванските помещения. Сградата като че ли бе някогашно военно укрепление — стените на наземното ниво бяха от камък, а горните три етажа — дървени рамки и платнени стени. Кевин я оглеждаше удивено, защото не беше виждал сграда подобна на тази и от двете страни на разлома. Макар и малка в сравнение с къщата на имението, градската къща на Мара беше голяма като странноприемница в Кралството. Масивните греди и каменните зидове бяха хитроумно конструирани и създаваха впечатление за лекота и въздушност.

Тераси, отрупани със саксии с цветя, предлагаха изглед към вътрешната градина с нейните езерца с рибки и фонтани.

— Да, наистина е красиво — промърмори Кевин.

Мушване отзад му напомни за положението му. Той се обърна, погледна надолу и видя спривавата изгърбена Накоя, която го ръчкаше с бастуна си.

— Господарката те вика за баня, варварино.

Едва сега Кевин забеляза, че наземният етаж изведнъж е опустял. Слугите бързаха нагоре по стъпалата. Не видя Аракаси между тях.

Мушнаха го отново, този път на място, където доста болеше, и той промърмори:

— Добре, бабенце, отивам. — Усмихна й се нагло и забърза.

Мара вече беше в покоите си и няколко слугини я разсъбличаха. Двама слуги изсипаха големи керамични съдове, пълни с вряла вода, в дървена вана. Щом Мара се изправи гола и слугинята ѝ прибра с игли косата ѝ, Кевин пристъпи и опита с пръст температурата на водата, за да е сигурен, че ще ѝ е приятно. Кимна и слугите излязоха.

Мара освободи и слугините, качи се на малкото стъпало и изящно се потопи във ваната. Отпусна се в успокояващата топлина и притвори очи, а Кевин започна да сапунисва лицето ѝ.

— Чудесно е — промълви тя.

Но угриженото изражение не слезе от лицето ѝ.

— Какво каза Аракаси? — попита Кевин, докато нежно миеше лицето на любимата си. Отпусна длани на раменете ѝ, щом тя се наведе, за да изплакне пяната.

Мара въздъхна и издуха капчиците вода от носа си.

— Свикана е среща на клана за този следобед. Някой се е погрижил съобщението така и да не стигне до мен. Някъде тази вечер пратеник ще дойде да се извини, на връщане от имението ми, сигурна съм.

Кевин продължи с миенето. Пръстите му размачкаха тила ѝ, но тя не простена от удоволствие. Кевин допусна, че мисли за гостуването на Джиро от Анасати, когато я беше предупредил, че фракции от клана Хадама са притеснени от внезапното издигане на Акома. Мирният договор с Цубар след победата можеше само да е разпалил съществуващите ревности. И още по-лошо: непосредствено преди заминаването им за Свещения град шпионите на Аракаси бяха съобщили, че младият Джиро е посетил лорд Десио.

Това пропуснато съобщение можеше да е свързано и с едното, и с другото събитие. Политическите игри на Келеуан бяха безкрайни и гибелно опасни. Кевин обаче нямаше желание да се занимава с цуранските интриги. Притисна леко Мара напред и започна да мие гърба ѝ.

— Милейди, пропуснатите съобщения и клановите съперничества ще са налице и след банята ти. Освен ако не искаш да се изправиш пред хората си с прахта от пътя?

Думите му предизвикаха възмутения ѝ смях.

— Звяр такъв! Определено не съм по-мръсна от теб! Ти вървя по целия път на открито.

Кевин шеговито прокара пръст по бузата си и го вдигна пред очите си, уж че го оглежда.

— Хмм. Да, май наистина съм по-мургав, отколкото бях на тръгване.

— Значи и ти ще трябва да се окъпеш.

Кевин се огледа с престорено разочарование.

— Не виждам наблизно слуги да ми изтъркат гърба, милейди.

Мара грабна една гъба и го плесна с нея по лицето.

— Влизай тука, глупчо.

Кевин се ухили, пусна сапуна, смъкна халата си и влезе във ваната. Настани се зад Мара и я сгуши до себе си, пръстите му зашариха по тялото ѝ. Кожата ѝ потръпна под ласката му и тя прошепна:

— Нали щеше да се къпеш?

Ръцете му се пъгнаха под водата и продължиха да опипват.

— Някой да е казал, че едното пречи на другото?

Тя се извърна в ръцете му и го целуна. Скоро тревогите за кланови съперничества бяха забравени и Мара се изгуби в насладите на любовта му.

Облечена в халат с официалните цветове на дома Акома, Мара даде знак на носачите си да спрат пред входа на залата на Съвета. Изтърпя последните донагласяния на церемониалното си облекло, обкръжена от плътен кордон лична охрана и в компанията на една стара съсухрена слугиня, докато Люджан с почетен отряд от петима воители чакаше да я въведат в залата.

Кевин стоеше зад носилката. Не можеше да погледне зад високата, отрупана със скъпоценни накити прическа на Мара в самата зала, затова се задоволи да огледа с възхищение преддверието, чието великолепие не можеше да се сравни с нищо, което бе виждал. Зданието, което приютяваше Висшия съвет, беше едно от най-внушителните в Кентосани. Съветът заемаше комплекс по-голям от цялата къща на имението на Акома, с високи като пещери коридори, всяка арка и вход изваяни с фантастични същества, които преди време е трябвало да отблъскват силите на злото. Чудовищните фигури се бяха съхранили дълго след като имената на духовете са били забравени

и тези, които трябваше да се радват на закрилата им, вече не обръщаха внимание на страховитата им външност. Подовете и таваните бяха облицовани на сложни шарки, всяка педя пространство по стените — изрисувана с исторически стенописи. Много от тях показваха воители, облечени в цветовете на Ксакатекас и Минванаби; тук-там разпознаваше бойци в зеленото на Акома. Възхитен от величавите традиции на империята, Кевин се почувства едва ли не отчужден от собствената си култура.

Този сам по себе си малък град, със собствени входи и съвещателни зали, независим от същинския дворец, се охраняваше от отряди войници, назначени от всички домове на членовете на Съвета. От двете страни на коридорите се редяха воители в стотици различни съчетания от цветовете. Всеки отряд се беше заклел да пази мира и да не взема страна в случай, че споровете доведат до насилие; Но всеки владетел се стараше тази клетва никога да не бъде подлагана на изпитание, защото цуранското понятие за чест поставяше верността към дома над всякаква абстрактна идея за честна игра.

Кевин изгуби броя на символите и гербовете много преди да стигне до преддверието. Когато се беше изправял срещу цурани на Мидкемия, войските бяха хомогенни, с може би два или три различни дома под общо командване. Но само в това преддверие брони в най-различни съчетания от цветовете представляваха домовете, осигуряващи сигурността за заседанието на клан Хадама.

Изад входа извика глас:

— Господарката на Акома!

След това закънтяха два огромни барабана. Люджан даде сигнал на воилите си да тръгнат в маршова стъпка и щом носачите на Мара поеха напред, Кевин видя барабанчиците.

Стояха от двете страни на величественния вход, облечени в необработени животински кожи. Палките в ръцете им бяха от изваяна кост, а самите барабани бяха от боядисана щавена кожа, изпъната върху нещо, което при по-внимателен оглед се оказа обърнати черупки от гигантски морски костенурки. Кевин успя да различи под тях триножници, направени от частите на някакво гущероподобно същество, покрито с остри шипове.

Да си роб варварин си имаше и предимства — никой не прояви изненада от това, че зяпа стъписан.

Но ако преддверията и коридорите го впечатлиха, то самата зала му подейства съкрушително. Издигната под кръгъл купол, тя бе обкръжена от горни галерии с лъскави дървени пейки, а на спускащите се надолу върху колони нива имаше столове, величествени като тронове. Всеки напомняше на Кевин за личната ложа на барона на Ябон на ежегодните градски панаири, от която той гледаше конните надбягвания. Дори най-нищожната благородна фамилия в империята беше удостоена с трон, сравним по великолепие с този на барона. Най-просторните галерии бяха на по-долните нива, най-близо до централния подиум, и много от тях бяха засенчени с балдахини, изрисувани и извезани със символите на дома — за да не може никой зад тях и отстрани да шпионира по време на заседания. Пътеки — всъщност широки алеи — отделяха ложите една от друга, така че куриери и слуги можеха да бързат без затруднения по възложените от господарите им задачи. Огромните размери на залата бяха необходимост: Кевин беше изумен от човешкото множество. Подолните нива бяха претъпкани с богато облечени лордове. Всевъзможните цветове, пера и скъпоценни накити бяха пир за очите.

Кевин с усилие затвори зяпналата си уста. И това беше събрание само на един клан!

Мара се беше опитала да му обясни клановите отношения. След дълъг и обезсърчителен разговор Кевин успя съвсем смътно да схване как са свързани всички тези благородници. Доколкото разбираше, някъде назад в тъмните дълбини на историята тези хора бяха имали предци, които са били братовчеди. Обвързани с обичаи, които според него бяха заплетени във възел от противоречия, те се придържаха към нещо, което според мидкемийската логика представляваше остаряла представа за родственост, която може да е била от значение в някой по-ранен век, но сега изглеждаше предимно церемониална. И все пак, когато Кевин изрази това свое заключение, Мара настоя, че клановата вярънност не е илюзия. При подходящата мотивация тези отделни фракции бяха готови да се обединят и да загинат в кървава битка, защитавайки своя уклончив кодекс на идентичност. Тъкмо важността на тези връзки беше Великата игра, защото бъдеше ли призована клановата чест, никой дом не можеше да пренебрегне кръвните връзки и след това да опази достойнството си.

След като подминаха входната платформа и барабанчиците, Кевин успя да обхване с поглед цялата зала. Самата ѝ огромност го накара да се почувства нищожен. На един подиум, малко по-високо от кръга столове на централното ниво на залата, мъж с пищен халат и с внушителен шлем със зелени и жълти пера кимна на носачите на Мара да поставят носилката ѝ на пода. Почетната ѝ охрана се оттегли, за да заеме позиция над и зад концентричен кръг седалки, всечен в най-ниската редица галерии, и щракването на пръстите ѝ го призова да ѝ помогне да стане. Господарката се подпря на ръката му и мидкемиецът я поведе натам, където му посочи: надолу по ниско стълбище до боядисан в зелено стол, резбован със символа на дома, птиците шатра, в достатъчно голяма ложа, за да могат всички съветници и офицери на Мара да са до нея в случай, че се окажат нужни. Кевин държеше очите си сведени в полагащата се цуранска поза на покорство — тук трябваше да спазват правилата на протокола, колкото и противни да бяха на убежденията му. Цели пет хиляди души можеха да се съберат в надвисналите ложи, с място за още десет хиляди на най-долното ниво, ако се наложеше.

Мястото на Господарката на Акома в зеления ѝ стол беше сравнително близо до подиума. Кевин съзнаваше, че моментът на влизане, както и разположението на мястото, са културни указатели на ранг, и вече бе забелязал широкия обхват в качеството на облеклото. Ако се съдеше по външността, то най-отдалеченият от подиума господар беше далечен беден роднина, защото облеклото му беше изтъркано и просто.

Но мъжът на подиума беше истински паун в пълно оперение!

— Милорд Чековара — поздравя го сърдечно Мара. — Добре ли си?

Лордът — по името му Кевин се сети, че е Бойният вожд на клана — кимна, макар че как успя да го постигне под тежестта на толкова накити и пера, си остана загадка. Този човек, изглежда, беше много суетно конте, въпреки че лицето му беше мъжествено — и тъмнокожо почти като на мъж, родом от Велики Кеш, южната империя на Мидкемия. Докато се вдигаше от ниския си поклон, Кевин промърмори:

— Дори да сте роднини с този, сигурно е отпреди много поколения.

Мара го стрелна с поглед, колкото раздражен, толкова и развеселен. Господарят на Чековара се усмихна, оголвайки два реда лъскави бледожълти зъби.

— Изключително добре съм, Мара. Поздравяваме сърдечно нашата превелика Управляваща господарка на събранието ни и приемаме, че ти също си добре.

Мара отвърна с ритуалното потвърждение, след което хладно кимна на другите лордове наоколо. След като зае робското си място зад стола на Господарката, Кевин огледа дискретно околните за някакъв признак на неприязън. Но дори някоя присъстваща знатна особа да беше разочарована от навременното пристигане на Мара, лицата не издаваха нищо, освен типичната цуранска студенина. Близо седемдесет фамилии бяха изпратили представители на събранието и една или няколко от тях можеше да са виновни за забавената покана на Мара. Отново стъписан от мащабите на Цурануани, Кевин си припомни, че Хадама се води от по-малките кланове в империята, колкото и чест да беше спечелил домът Акома. Колко ли могъщи домове трябваше да наброява един голям клан? Според грубите му сметки това малко кланово събрание, със съветниците, слугите и робите, доближаваше броя на хората в тази сграда до петстотин, с още толкова войници, чакащи във външните коридори. А какво ли беше, когато се съберяха могъщите на империята?

— Изключително ми е приятна възможността да потърся съвета на нашите братовчеди и да присъствам на това първо събрание на клана, откакто приех мантията на Акома — каза Мара ведро.

Усмивката на лорд Чековара се разшири.

— Много чест и престиж донесе на дома Акома след ненавременната кончина на твоя баща, лейди Мара. Носиш радост на сърцата ни.

При тези думи лордовете затропаха с крака по пода в израз на одобрение и се чуха викове:

— Да, така е! Голяма чест! Велик успех!

Кевин се наведе, за да свали воала на Мара — тънка коприна, извезана със символа на дома ѝ, — и прошепна:

— Този тип е въжеиграч.

Челото на Мара се намръщи под церемониалния грим и тя му изсъска неодобрително:

— Не знам какво е въжеиграч, но звучи като обида. Иди и застани с охраната на Люджан, докато не ми потрябваш.

Кевин сгъна воала на ръката си и се отдръпна нагоре по стълбището. Щом застана сред войните на Акома, дискретно започна да наблюдава хода на събранието. Господарят на Чековара го откри с не особено ангажиращи теми: списък на предстоящи бракосъчетания, годежи и раждания и още по-дълъг списък от похвални паметни слова. Малцина от покойниците бяха починали от старост или болест. Фразата „паднал доблестно в битка“ се повтаряше често. Кевин беше изумен от великолепната акустика в залата — всичко се чуваше ясно до най-високите галерии.

— Тази птица калей на подиума е искрена колкото релли — промърмори той на Люджан.

Нито мускул не трепна по, лицето на Бойния водач, но бръчиците около очите му издадоха, че едва потиска кикота си.

Примирен, че няма да измъкне нищо от него, Кевин се премести — при носачите. Робите цурани не се оказаха по-добри, но поне го слушаха, щом заговореше, макар и да изглеждаха объркани. Все пак всякаква реакция беше по-добра от липсата на каквато и да било реакция у Кевин. После нещо странно привлече вниманието му. Забързаните из огромната зала хора като че ли не забелязваха многобройните стенописи, красящи стените, освен един, изображение на някакъв определено невзрачен мъж.

Също като другите, и този стенопис беше дъвен, но наскоро подновен, и всеки, който минеше покрай него, посягаше и го докосваше, често пъти механично. Кевин сръга роба до себе си и попита:

— Защо го правят това?

Робът се смути.

— Кое? — Шепнеше уплашено, сякаш само преговарянето със сигурност щеше да му донесе мигновена гибел.

— Защо пипат онзи портрет там? — Кевин посочи.

— Това е дъвен Господар. Бил е Слуга на Империята. Носи добър късмет, ако го пипнеш.

И млъкна, сякаш това загадъчно пояснение казваше всичко. Кевин отвори уста да поиска обяснение, но предупредителният поглед

на Люджан го накара да замълчи и той отново се обърна да проследи хода на събранието.

Не се водеше никакъв сериозен политически дебат, поне доколкото можеше да разбере. След като фамилните съобщения приключиха, робите тръгнаха по пътеките с освежителни напитки и плодове, а лордовете почнаха да стават от столовете си, за да поговорят с Чековара или с други от клана. Мнозина се стекоха около стола на Мара и всички изглеждаха сърдечни, ако не и приятелски настроени. Кевин изчака за втори призив за ред или някакво делово изявление, но не се случи нищо такова. Щом следобедната светлина над купола на залата помръкна, лорд Чековара вдигна служебния си жезъл, удари с него по пода и заяви високо:

— Събранието на клан Хадама приключи.

Един по един, според ранга, по-низшите лордове му се поклониха, преди да си тръгнат.

— Много нелепо събиране — подхвърли Кевин.

В този момент един войник от почетната гвардия на Мара го изгледа строго — казваше му да мълчи. Кевин му отвърна с обичайната си нагла усмивка, но изведнъж се сепна: това беше Аракаси, с церемониална броня, и изглеждаше от глава до пети безупречен воин. Имаше съвършена военна осанка, толкова безукорна, че мидкемиецът не беше забелязал присъствието му досега. Обзет от още по-голямо любопитство да разбере защо е нужно присъствието на Главния шпионин, Кевин запристъпва нервно от крак на крак, докато Мара не му махна да се върне и да ѝ сложи воала.

Имперският квартал на Кентосани сияеше меко златист на фона на тъмнеещото небе. След като почетната гвардия се строи, за да ескортира Мара до градската ѝ къща, Аракаси тръгна до Кевин. Вече достатъчно благоразумен, за да не го нарича по име, мидкемиецът каза само:

— Беше ли постигнато нещо важно?

Аракаси крачеше с ръка на меча, способен и гибелно опасен на външност воин, макар да не беше тайна, че не го бива с меча.

— Много.

Подразнен от този толкова кратък отговор, Кевин настоя:

— Например?

Аракаси не отвърна нищо, докато не завиха на няколко ъгъла и не излязоха през портите на имперския район, а и тогава обясни съвсем тихо:

— Хората от клана на лейди Мара ясно показаха, че тя може да разчита на разумна подкрепа... стига съюзите ѝ да не подлагат други домове на риск. Ако враговете ѝ създадат неприятност, ще трябва да се позове на клановата чест, за да получи помощ, а резултатът от такъв призив не би могъл по никакъв начин да бъде гарантиран.

Объркването на мидкемиеца беше явно.

— Клановата чест — повтори Аракаси. — Варвари такива. — Фразата не прозвуча обвинително! Началникът на шпионите обясни: — За да привлече хората от клана си във война, лейди Мара трябва да убеди всеки Господар, от най-могъщия до най-дребния, че противопоставянето на нейния дом е оскърбление не само за Акома, но и за целия клан Хадама.

Кевин вдиша натежалия от тамян въздух. Минаваха през храмовия квартал и се наложи да изтърпят кратко спиране, след като свитата бе принудена да отбие встрани, за да може да премине керван с дарове. Огромните окачени на кожени ремъци сандъци, носени на тежки пръти от роби, бяха пълни с метали, взети като плячка от варварския свят и след това разпределяни от Висшия секретар на императора, който заделяше дарения и за храмовете. Кевин изчака редиците от имперски воители в бели брони да отминат и попита:

— Е, и?

Аракаси потупа мечата си.

— Призивите към клана са трудни, когато фамилията са толкова политически разделени, колкото са нашите. Защото всеки нападащ дом се старее ясно да покаже, че ходовете му са срещу враг, а не срещу близките му от клана. Често като уверения се пращат дарове. — И след кратка пауза добави: — Лорд Десио е бил щедър.

Кевин се усмихна разбиращо.

— Доколкото те разбирам, те казват: „Не ни кани, освен ако не си сигурна, че ще спечелиш, защото Минванаби може да спрат да ни пращат подкупи. Но ако си сигурна, че можеш да ги унищожиш, тогава ще се притечем с радост, за да може да вземем своя дял от плячката“.

За първи път, доколкото Кевин помнеше, Началникът на шпионите се усмихна. А след това дори се изкиска.

— Никога не бих и помислил да го опиша така — призна Аракаси. — Но всъщност ѝ казаха точно това.

— Проклятие. — Кевин поклати глава удивен. — А аз не видях нищо, освен една глупава церемония.

Мара се намеси от носилката:

— Вече разбираш защо го държа наблизко. Неговата гледна точка е... свежа.

Аракаси възстанови войнишката си стойка, но блясъкът се задържа в очите му.

— Съгласен съм, господарке.

— Не знам дали изобщо ще разбере някога народа ви — каза Кевин. Вече бяха навлезли в жилищния квартал и уличните лампи бяха по-редки. — Стоях и наблюдавах внимателно. Единственото обсъждане, което се разгорещи достатъчно, за да ми се стори важно, звучеше като спор за поземлена реформа.

— В Съвета — обясни търпеливо Аракаси — онова, което остава неказано, е много по-важно: кой не се доближава до стола на някой Господар и кой се задържа настрана, и кого с кого виждат, се смята за много повече от думите. Това, че лорд Чековара не напусна подиума си, за да поздрави лично Мара за граничния мирен договор, беше недвусмислено важно. Кланът не е склонен да приеме нейното водачество. А цялото суетене около стола на лорд Мамогота е доказателство, че две фракции в клана подкрепят него срещу нашата Господарка. Никой не би обмислил сериозно онази глупост за даване на земя на селяците. Партията на прогреса е без влияние извън клана Хунзан, а лорд Тукламекла от този клан е близък приятел на Мамогота. Този проблем беше стигнал до задънена улица преди събранието.

— Значи допускате, че съобщението е било отклонено от лорд Мамо... как беше? — предположи Кевин.

— Така се надяваме — отвърна Аракаси. — Мамогота поне не е свързан с Военния съюз. Може да получава „дарове“ от Десио, но не е поддръжник на Минванаби.

Кевин поклати глава удивен.

— Умовете ви са усукани като плетка. Все едно — отвърна той, след като Аракаси го запита какво е „плетка“. — Просто приеми, че ще

съм изкуфяло старче много преди да съм разбрал вашата култура.

По останалия път до градската къща мълчаха. Кевин се съмняваше дали изобщо някога ще проумее тези хора.

15. ХАОС

Спектакълът започна.

От всяка висока сграда по булевардите, водещи към арената, се развяваха знамена. Гражданите хвърляха цветя на улиците, за да уверят боговете, че не таят завист към особите с по-висок сан. По причини, които можеше да назове само Богът на измамата, жителите на града удостояваха с благосклонността си този или онзи дом, като викаха повече или по-малко оживено според това кой преминаваше. Всички поздравяваха носилката и свитата на Мара с шумни възгласи. Отново облечен като прост слуга и поставен зад носилката редом до Кевин, Аракаси подхвърли:

— Изглежда, тълпата е благосклонна към Акома този месец, милейди. Победата в Цубар те направи героиня сред простолюдието.

Приветствените викове заглушиха отговора на Мара.

Дългият величествен булевард, който прекосяваше имперския квартал, беше пълен с хора от всяко кътче на цуранския живот. Облеклото им варираше от най-скъпите одежди и накити, носени от висши благородници, до скромните едноцветни халати на занаятчиите и дрипите на просяците. Игрите, предлагани от Военачалника за празника на Небесната светлина, бяха извадили от ковчежетата с накити най-прекрасните украшения — по-дръзките богати търговци бяха накичили дъщерите си за показ с надеждата да привлекат някой благороден ухажор.

Обкръжен от блясъка на редки метални украшения, лакирани гребени, нефрит и скъпоценни камъни, ескортът на Мара напредваше и си съперничеше за място с десетки други домашни стражи, с техните возещи се на носилки господари и господарки. Някои ги носеха в паланкини, боядисани в карнавални цветове или обсипани с късчета искрящи раковини. Други побираха цели фамилии, крепени на раменете на по двайсет роби. Накъдето и да се обърнеше човек,

празничната тълпа образуваше огромна блестяща вихрушка от хиляди цветове. Само робите бяха с простите си халати в убито сиво.

Кевин зяпаше ококорен като току-що прогледнал слепец. Зад кортежа от воини в червено и пурпурно, между прътите и балдахините на гъстата гмеж от носилки, видя стена, окичена с ленти и знамена, която взе за края на булеварда. Но щом свитата на Акома се приближи, очите му се разшириха от удивление. Преградата не се оказа стена, а част от Великия имперски стадион.

Амфитеатърът беше необятен, много по-голям от всичко, което би могъл да си представи. Носилките, войниците и простолудието се изливаха нагоре по широко стълбище, а след това през кръгъл площад към второ стълбищно крило. На върха имаше нов каменен площад, а отвъд него беше входът към стадиона. Щом носилката на Мара започна изкачването си, Кевин погледна от двете страни и прецени, че трябва да има поне още дванайсет такива входа само от дворцовия квартал.

Дори тук стражите трябваше да мушкат и бутат, за да разчистят пътя за преминаващата си господарка. Цялото цуранско общество се беше стекло, за да присъства на игрите в чест на императора или да се нареди в шпалир да позяпа зрелището, предложено от по-висшите особи. Само велик повод като този ги доближаваше толкова до мощта на империята и хората от околностите се стичаха на тълпи в града, за да сочат, да бърборят оживено и да зяпат.

Въпреки празничната атмосфера воините оставаха бдителни. Из тълпите се движеха хора с неясен ранг и положение в обществото. Много носеха знаци на гилдии. Други бяха пратеници, улични продавачи или разносвачи на слухове. Някои можеше да са агенти, шпиони или крадци; убийци можеше да се спотайват сред тях под всякакво прикритие. Всеки имперски празник, в който се смесваха кланове и политически партии, се превръщаше в продължение на Играта на Съвета.

Отвъд най-високото стъпало се издигаше каменна арка с ширина двеста стъпки. Кевин се опита да пресметне големината на арената зад нея и не успя. Терасите с откритите седалки сигурно побираха сто хиляди души. Никой амфитеатър в Кралството не можеше да се сравни с това.

На първата тераса Люджан извика високо:

— Акома!

Лица с по-низш сан припряно разчистиха пътя на свитата на Мара. Докато воините се изкачваха по второто крило, Кевин забеляза зяпачи да възклищават изненадано и да сочат. Щом осъзна, че сочат него, ушите му се зачервиха. Хората от простолюдието, изненадани от ръста му и от варварския му вид, го превръщаха в предмет на клюки и догадки.

На втората тераса Люджан подкара гвардията си през тълпата и разчисти пространство до други благороднически свити. Носачите спряха и Кевин помогна на Мара да слезе. Бойният водач, един Ударен водач на име Кенджи и трима стражи, с тях и Аракаси, застанаха от двете страни на Господарката и личния ѝ роб. Останалите от охраната на Акома слязоха с носачите, за да ги чакат на улицата.

Люджан ги поведе по един коридор вляво от арката. Над сто редици седалки се издигаха над нивото, по което се движеше групата им, още петдесет реда се спускаха надолу до нивото на арената. Отляво се открояваха две заградени с войнишки кордони зони, едната от които увенчана с ложа, украсена със златист лак и имперско бяло. Другият участък беше без никаква украса и гол, но изпъкваше в рязък контраст. Всички, които го заемаха, носеха черни халати.

Аракаси забеляза интереса на Кевин и обясни шепнешком:

— Велики.

— Имаш предвид магьосниците? — Кевин погледна натам посъсредоточено, но мъжете с тъмните халати седяха мълчаливо или увлечени в приглушени разговори. Някои гледаха покритото с пясък поле долу в очакване на първото състезание. — Изглеждат съвсем обикновено.

— Видът често заблуждава — отвърна Аракаси и по заповед на Люджан помогна на другите воители да пробият с рамене път през гъста тълпа зрители.

— Защо се мотаят тук всички тези хора? — зачуди се Мара.

Аракаси отговори, като внимаваше да не го чуе някой:

— Надяват се да зърнат Великия на варварите. Разносвачите на слухове твърдят, че щял да присъства.

— Как може да има Велик варварин? — намеси се Кевин.

Аракаси избута настрана една възрастна жена с цветарска кошница, опитала се да продаде цвете на Мара.

— Великите са извън закона. Никой не оспорва решенията им. Щом човек бъде взет и обучен да носи черния халат, той е в Събранието на магьосниците. Какъв ранг е имал преди това е без значение. Той е само Велик, врекъл се да действа за съхранението на империята, и думата му става закон.

Кевин премълча следващите си въпроси, понеже Аракаси го изгледа предупредително. Бяха твърде близо до непознати, за да рискува с неуместни забележки или поведение.

Стадионът все още не беше и на една трета пълен. Също като стола ѝ в Залата на Съвета, мястото на Мара указваше относителния ѝ ранг в имперската йерархия. По преценката на Кевин около сто фамилии бяха по-близо до имперската ложа, но други хиляда бяха много по-отдалечени.

Мара седна с Люджан, младия Ударен водач и войниците от двете ѝ страни. Кевин и Аракаси заеха позиции зад стола ѝ, готови да се отзоват на нуждите ѝ. Кевин огледа внимателно обкръжаващите ги цветове на домове и се опита да отгатне обществената йерархия в цуранската политика.

Зад зоната на магьосниците и вдясно от подиума на Военачалника се виждаше ложа в черно и оранжево, цветовете на дома Минванаби. По нивата над нея седяха по-маловажни фамилии, но всички — свързани кланово или васали на лорд Десио.

Непосредствено до тях бяха жълтите и пурпурни цветове на Ксакатекас. Мирният договор с Цубар след победата беше издигнал лорд Чипино и сега той беше втори по власт във Висшия съвет. Господарят на Чековара зае мястото си в ложа под тази на Мара, на същото ниво като на Военачалника, но отдалечен от златното и бялото колкото нея.

От арената прозвуча тръбен зов. Дървените врати около арената се разтвориха с грохот и десетки млади мъже с брони във всевъзможни цветове излязоха под строй. В движение се подредиха по двойки и отдадоха чест на празната имперска ложа. При втори сигнал от управителя на игрите, който седеше в специална ниша до портите, извадиха мечове и започнаха да се бият.

Кевин бързо прецени, че двубоите са само до първо пускане на кръв. Победеният сваляше шлема си в знак, че се предава, а

победителят се обръщаше към друг победил партньор и започваха нов двубой.

— Това са млади офицери от различни домове — каза Люджан на Кевин. — Повечето са братовчеди и по-млади синове на благородници, жадни да покажат храбростта си и да спечелят почетното сребро. Не че има значение, освен за младежите долу и за семействата им. Все пак един мъж би могъл да се издигне в очите на господаря си, като спечели такъв двубой.

На арената нямаше цветове от Минванаби, Ксакатекас или другите три Велики фамилии, нито от Акома, тъй като домове наскоро покрити със слава не се нуждаеха от такава дребна показност. Кевин следеше двубоите с опитното око на войник, но бързо загуби интерес. Беше виждал цурански воители от много по-близо и с много по-сериозни намерения, отколкото момчетата, които се упражняваха на пясъка. Отвъд огрените от слънцето пясъци по-дребни роднини и слуги заемаха ложите. Ако се съдеше по малочислената им почетна охрана, все още не се беше появил никой по-значителен от далечен братовчед.

Надпреварата между младите благородници приключи и последната останала двойка напусна, губещият със снишен меч в знак за поражение, а победителят кимаше на оскъдните овации на малцината проявяващи интерес зрители.

Въздухът над пясъка беше горещ, а високите стени на амфитеатъра спираха полъха на вятъра. Отегчен от игрите и все още неразбиращ причините за присъствието на Мара, Кевин се наведе, за да я попита желае ли студена напитка. Беше го пренебрегвала, откакто се появила пред погледите на любопитната публика от благоприличие, но когато поклати глава и отказа, Кевин забеляза, че изглежда неспокойна. Протоколът му забраняваше да я пита дали се чувства добре. Когато Мара реши да възприеме цуранското безстрастие, част от нея ставаше недосегаема, въпреки че в повечето неща бе започнал да усеща настроенията ѝ не по-зле от своите.

Сякаш неизречените му мисли подсилиха тревогата ѝ, защото Господарката на Акома махна с ръка на Аракаси и каза:

— Донеси ми студена напитка.

Началникът на шпионите се поклони и тръгна. Кевин потисна инстинктивната ревност, която изпита, и със закъснение осъзна, че господарката му едва ли праща Аракаси само за да ѝ донесе

освежителна напитка. Докато търсеше продавач, старшият шпионин несъмнено щеше да се свърже с осведомители и да прецени действията на враговете ѝ. Докато Мара се обръщаше с лице към ставащото долу, очите им за миг се срещнаха. Този единствен поглед го увери, че се радва на присъствието му.

Мара небрежно се наведе към Люджан.

— Забеляза ли? Повечето благородници все още се задържат навън този следобед.

Изненадан от този неочакван публичен разговор, командирът на Акома отвърна без обичайните си шеги:

— Да, милейди. Има нещо необичайно в това празненство.

Кевин се огледа по-внимателно и реши, че в ритъма на тълпата наистина има нещо необичайно. Но с другоземския си поглед не беше забелязал сам тази странност.

От по-долните редове се разнесе смях, когато се отвориха други врати и на арената се изсипаха ниски фигури. Веждите на Кевин се вдигнаха изненадано, щом по пясъка зацъкаха дребни насекомopodobни: размахваха възбудено предните си крайници и щракаха с малките си челюсти. От отсрещния край на пясъка бързо излезе група воители, джуджета, ако се съдеше по външността им.

Повечето бяха облечени в пародии на броня и костюми, вариращи от комични до гротескни. Размахваха ярко оцветени дървени мечове, строиха се в хлабави редици за атака и нададоха бойни викове с изненадващо дълбоки гласове.

Тембърът на тези гласове все още беше твърде пресен в паметта на Кевин.

— Те са пустинни хора!

Мара кимна снизходително, а Люджан каза:

— Много от тях бяха наши пленници, предполагам.

Удивен, че такава свирепа и горда раса е приела покорно да участва в унизителен комичен акт, Кевин се зачуди и че чо-джа, които бяха съюзници, е трябвало да бъдат включени в такова безчестно зрелище.

— Не са чо-джа — поправи го Люджан. — Тези са чу-джи-ла — от горите на север от Силмани — по-малки и без разум. По същество са безвредни.

Джуджетата и насекомоподобните се сблъскаха с трясък на щитовете и хитин. Кевин скоро се увери, че двубоят е безкръвен: тъпите дървени мечове не можеха да разкъсат бронята на насекомоподобните, а малките им челюсти и затъпени предни крайници се затваряха и сечаха, без да могат да наранят джуджетата.

Този фарсов спектакъл предизвика смеха и веселите викове на тълпата, докато изведнъж някакво внезапно, наелектризиращо усещане за присъствие не извърна главите на всички от „бойното поле“. Погледът на Кевин проследи всички останали, като метал, привлечен от магнит, до входа най-близо до имперската ложа. Там някакъв нисък мъж с черен халат се запътваше към отсека, заделен за Великите.

— Миламбер — каза Люджан.

Кевин присви очи и се вгледа във Великия.

— Той е от Кралството?

Люджан сви рамене.

— Така твърдят слуховете. Носи робска брада, което достатъчно го отличава като варварин.

Нисък според мерките на Кралството и съвсем незабележим, мъжът седна между един много дебел магьосник и друг, съвсем слаб Велик. Поразен от усещането за нещо вече виждано, Кевин промълви:

— Има нещо познато в него.

Мара се извърна.

— Да не би да ти е приятел от отечеството?

— Бих искал да мога да се доближа и да видя... милейди.

Но Мара му забрани тази волност, тъй като щеше да привлече внимание, ако тръгнеше сам.

Като всички на служба при Мара, Ударен водач Кенджи знаеше за връзката между варварина и Господарката, но все пак се почувства неловко от необичайната им фамилиарност.

— Милейди, на вашия роб трябва да му се напомни, че каквото и да е бил Великият преди, сега той служи на империята.

Кевин намери тона му за язвителен, също като поведението на Мара преди малко, и макар да знаеше, че позата ѝ е необходима публично, все пак го жегна.

— Е, бездруго нямам какво толкова да кажа на предател на собствения си народ.

Бързият поглед на Мара задържа езика му, преди наглостта му да наложи наказанието, което щеше да е неизбежно, ако случайно го чуеше някой непознат.

Безшумен като призрак, Аракаси изведнъж се озова при тях, поклони се и поднесе на господарката си голяма чаша със студена напитка. След това промълви тихо:

— Шинцаваи изпъкват с отсъствието си. — Огледа се и доволен, че вниманието на тълпата все още е погълнато от загадъчния другоземен Велик, добави: — Става нещо изключително необичайно, господарке. Апелирам за бдителност.

Външно спокойна и прикривайки движението на устните си зад ръба на чашата, Мара прошепна напрегнато:

— Минванаби?

Аракаси съвсем леко поклати глава.

— Не мисля. Десио е отвън, все още в носилката си, пиян от вино шаа. Бих очаквал да е трезвен, ако е задействал интрига. — Необичайно притеснен, Началникът на шпионите отново инстинктивно огледа да не би да ги подслушват. Битката между джуджетата и насекомоподобните долу се вихреше с много шум. Аракаси се възползва от шумотевицата и прикривайки естеството на разговора с жестове на смирение, продължи; — Задвижва се нещо важно, подозирам, че е свързано с връщането на Синьото колело към Военния съюз. Твърде много неща, които чувам, кълтят фалшиво. Твърде много противоречия минават без въпроси. И присъстват повече членове на Събранието на магьосниците, отколкото човек би могъл да види за цял живот. Ако някой се опита да подкопае Военачалника...

— Тук? — Мара изправи рамене. — Невъзможно!

Но Началникът на шпионите оспори скептицизма и.

— На висотите на триумфа си той би могъл да се окаже изключително уязвим. — И след многозначителна пауза добави: — Девет пъти, откакто съм се родил, господарке, съм действал осланяйки се единствено на предчувствието, и всеки път то е спасявало живота ми. Бъди готова да напуснеш всеки момент, умолявам те. Много невинни може да се озоват в капан, достатъчно голям, за да събори Алмечо. Други може да загинат, защото враговете са реагирали бързо, за да се възползват от момента. Подчертавам, Шинцаваи не са единствените отсъстващи.

Не беше нужно да назовава празните места. Повечето от партията Синьото колело не бяха изпратили представители, мнозина от Партията на мира не бяха довели съпруги или деца, а повечето от господарите от Канацаваи носеха броня вместо халати. Ако такива необичайности се приемеха като късчета от обща картина, то една мащабна заплаха можеше да се окаже реална. Отделения воители в бяла броня бяха поставени на стратегически места и при входовете, много повече, отколкото щяха да са нужни за контрол над тълпата в случай, че някое нещастно събитие на арената промени настроението ѝ от празнично на паническо.

Мара докосна китката на Аракаси в знак на съгласие. Приемаше предупреждението му. Минванаби като нищо можеше да имат агенти, поставени наблизко и чакащи всякакъв повод, за да ударят. Очите на Люджан започнаха да засичат разположението и броя на войниците в непосредствена близост. Дали щяха да се разиграят планирани или случайни събития, за него беше все едно. Политическите интриги можеше да изплуват на повърхността и при някой случаен повод. Ако някой загине от рани при избухнала свада сред тълпата, кой може да се обвини? Такава е съдбата. Така вероятно разсъждаваха много от благородниците, достатъчно близо за нанасяне на удар в случай, че възможността сама възникнеше в разгара на безредици.

Притесненията на Аракаси понамаляха, когато вълнението сред благородниците в ложите издаде предстоящата поява на имперската свита. Най-близко до подиума с бял балдахин влезе мъж с церемониален халат в черно и оранжево, а след него — множество воители и слуги. Внушителната му фигура стъпваше с увереност, намекваща за здрави мускули под тлъстините.

— Минванаби — уточни Аракаси със странна нотка злоба.

Нетърпелив да оформи представата си за човека, който бе свръхзлодейт в драмата, засягаща любимата му Мара, Кевин видя само един едър млад мъж, зачервен от горещината, който изглеждаше доста раздразнен.

По-внимателният оглед бе прекъснат от тръби и тимпани, които възвестиха влизането на имперската свита. Разговорите из целия стадион стихнаха. На арената бързо притичаха слуги и подгониха навън джуджетата и насекомите. По разчистеното бойно поле

работници в набедрени препаски се разбързаха с грапи и брани, за да подравнят терена за предстоящите игри.

Тръбите отново проехтяха, много по-близо, и първите редици мъже от Имперската гвардия навлязоха с маршова стъпка. Бяха облечени в чисто бяла броня и носеха инструменти, които звучаха като фанфари. Бяха направени от роговете на някакъв огромен звяр, извити около раменете им, и завършваха разлати широко като камбани над главите им. Барабанчиците в следващата редица биеха силно в ритъм. Оркестърът зае позиция пред имперската ложа, а след тях влезе почетната гвардия на Военачалника от двайсет и четирима воители. Бронята и шлемът на всички бяха боядисани в блестящо бяло, отличаващо ги като елитния кадър на тъй наречените Имперски бели.

Слънчевата светлина замята отражения от златни щитове и снаряжение, което предизвика удивеното бръмчене от простолюдието, насядало най-високо в амфитеатъра. По цуранските стандарти металът, носен от всеки воин, бе достатъчно скъп, за да заплати разходите на дома Акома за цяла година.

Гвардейците заеха позиция и тълпите затихнаха. Във възцарилата се жадна тишина старши херолд извика с глас, който прокънтя до най-далечните седалки:

— Алмечо, Военачалникът!

Тълпата стана и поздрави с възторжени викове най-могъщия воин в империята.

Мара седеше кротко и отпиваше от плодвата си напитка; не стана да поздрави, докато Военачалникът влизаше. Широки ленти злато красяха шията и мишниците на гръдната му броня. Златни инкрустации покриваха шлема му, увенчан с пурпурно перо. Зад Алмечо пристъпваха двама магьосници с черни халати, наречени от тълпите Любимците на Военачалника. Кевин беше чул как, в годините преди плена му, един от тези Велики беше направил заклинанието, доказало обвинението на Мара в измяна срещу Минванаби, акт, принудил предшественика на Десио на ритуално самоубийство, за да изкупи позора на фамилията си.

А след това херолдът възвести появата на втора особа:

— Ичиндар! Деветдесет и първият император!

Оваците преляха в оглушителен рев. Младият Небесна светлина се появи на входа. Дори лейди Мара захвърли всякакви задръжки.

Викаше силно като всеки от простолюдието, лицето ѝ беше грейнало от възхищение и благоговение: поданиците почитаха този мъж с почти религиозна преданост.

Небесната светлина направи безпрецедентната си поява облечен в броня, изцяло покрита със злато. Изглеждаше на не повече от дваайсет и три. Изражението му не можеше да се отгатне от разстояние, но стойката му беше изправена и уверена, а изпод високия му позлатен шлем се спускаше червеникавокафява коса и падаше на къдрици по раменете му.

Зад императора пристъпваха дваайсет жреци, от всеки от дваайсетте главни храма. Когато Небесната, светлина се доближи и застана до Военачалника, тълпата избухна. Възгласите не секваха.

Кевин извика на Люджан, за да надмогне изнервящата врява:

— Защо всички са толкова прехласнати?

След като всякакво благоприличие беше зарязано, Люджан извика в отговор:

— Небесната светлина е нашият духовен водач, който чрез молитва и безукорен живот се застъпва за нас пред боговете. Той е Цурануани.

Никога в живата памет император не беше благославял народа си, появявайки се публично. Това, че Ичиндар бе избрал да го направи, беше вдъхновяващо, повод за несдържана радост. И все пак, сам сред многохилядната тълпа, Аракиси не викаше. Външно правеше всички полагащи се жестове на възторг, но Кевин видя, че оглежда множеството наоколо за всякакъв намек за заплаха за господарката му. След като цуранското безстрастие бе отстъпило пред неистовата врява, този момент предлагаше съвършена възможност враг да се промъкне незабелязано. Кевин пристъпи по-близо зад нея, готов да скочи и да я защити, ако се наложи.

Гръмките овации продължаваха без никакъв признак, че скоро ще заглъхнат. Най-сетне императорът седна, а Военачалникът разпери високо ръце. Изтърпя настойчиво няколко минути, докато го забележат, и когато тълпата неохотно стихна, извика:

— Боговете се усмихват над Цурануани! Нося ви вест за велика победа над другоземните варвари! Съкрушихме най-голямата им армия и нашите воини празнуват! Скоро всички земи, наречени Кралството,

ще паднат в нозете на Небесната светлина. — Завърши с почитителен поклон към Небесната светлина, а тълпата зарева одобрително.

Кевин стоеше стъписан. Стомахът му беше станал на ледена буца. След това, усетил през шока си и воя на тълпата, че Аракаси го наблюдава напрегнато, го изгледа с гняв.

— Вашият Военачалник има предвид, че силите на Брукал и Боррик са разгромени, армиите на Запада. — В отчаяно усилие да обуздае гнева си, който само можеше да застраши живота му, Кевин уточни: — Родният ми дом е застрашен. Сега пътят на цураните е открит да продължат към Зюн!

Аракаси първи извърна очи. И Кевин си спомни: Главният шпионин беше загубил господар и дом от Минванаби, преди да се закълне в служба на Акома. След това пръстите на Мара се прокраднаха в шепата му и стиснаха разбиращо. Мидкемиецът едва надви пороя от чувства: вяност, любов и тъга по отечеството го разкъсваха в хиляда посоки. Съдбата го беше откъснала от семейството му и го беше захвърлила на далечен свят. Беше избрал живот и любов, както биха направили много мъже, вместо окаяно пленничество. Но едва сега осъзна цената: кой беше той? Кевин от Зюн или Кевин от Акома?

Пред имперската ложа Военачалникът пак вдигна ръце и след като шумът заглъхна, извика:

— За славата на Цурануани и в знак на нашата преданост към Небесната светлина, посвещаваме тези игри в негова чест!

Възгласите изригнаха отново, стържещи уши и нерви. Кевин успя някак да го понесе. Макар Люджан и Аракаси да можеха да изтърпят нарушение на благоприличието, всеки от цуранските воини, пазещи съседните ложи, щеше да го съсече на място и чак след това да задава въпроси, ако го заподозряха в наглост към Господарка от ранга на Мара.

Изтърпнал, Кевин загледа как вратите в другия край на арената се отвориха. Стотина души се изтътриха на огрения от слънцето пясък. Голи, само с препаски около слабините, млади и стари, здрави и явно болни. Някои стояха с оръжия и щитове, които личеше, че са им познати, но бяха малко. Повечето изглеждаха объркани от положението си и стискаха колебливо дръжките на мечовете си.

— Тези не са бойци — отбеляза Кевин и въпреки усилията му в гласа му се прокрадна язвителност.

Аракаси го усмири с обяснение.

— Това е спектакъл на снизхождение. Всички са осъдени. Ще се бият и този, който оцелее накрая, ще си тръгне свободен.

Проехтяха тръби и клането започна. Преди да го пленят, докато воюваше за своя баща, Кевин беше видял много убити мъже. Това долу не беше военна битка, не беше дори свиреп двубой. Това, което се разиграваше на пясъците на арената на Кентосани, беше касапница. Шепата обучени мъже се движеха като котки сред мишки, хванати в зърнохранилище, и избиваха както им скимне. Най-сетне останаха прави по-малко от десетина, които вече бяха по-равностойни. Кевин щеше да повърне от гледката. Загледа се в зрителите, но не намери облекчение от погнусата си. Цураните като че ли се радваха на кръвта. Посрещаха с викове всяка болезнена смърт и сравняваха агонията на издъхващите. Правеха облози колко ще издържи окаяникът, който се мъчеше да натика пръснатите си черва обратно в корема си и колко пъти ще изкрещи, преди да издъхне. Никой като че ли не се интересуваше от уменията на шепата бойци, които все още се държаха на крака.

Кевин усети как стомахът му се надигна и преглътна с усилие. Овладея отвращението си, докато клането свърши — мъж с меч и нож порази последния осъден със забиване под щита. От имперската ложа превъзносяният цурански император наблюдаваше безстрастно това, което ставаше долу, а Военачалникът до него мърмореше на някакъв съветник все едно, че касапницата бе нещо ежедневно.

Пламнал от гняв, подсилен от възмущение, Кевин погледна да види как понася тази жестокост Великият, бивш поданик на Кралството. Дори от това разстояние лицето на Миламбер изглеждаше каменно. Но за ужас на Кевин дебелият магьосник до него беше прекъснал разговора си и като че ли гледаше съсредоточено към ложата на Акома.

Кевин извърна поглед, обзет от внезапен страх. Възможно ли беше един Велик да чува мисли? Без да помисли, се наведе към Мара, за да я попита, но бързо си спомни мястото си, след като видя лицето ѝ. Господарката на Акома понасяше кръвопролитие на арената с подобаваща цуранска сдържаност, единственият знак за неприязън

бяха леко стегнатите ѝ рамене. Бившият син на Зюн усети парене в стомаха си. Познаваше Мара. Бяха любовници вече от пет години и той знаеше, че тя може да схване разликата между касапницата долу и бойната кампания, преживяна в пустинята. Но тя дори не трепна, когато победителят закрачи наперено между нападалите тела и размаха високо окървавеното си оръжие.

Озърна се крадешком, за да види дали Великият все още гледа към тях. Този път ясно видя, че на лицето на брадатия, Миламбер, се е изписало отвращение. Дори очите му сякаш бяха пламнали. Кевин не беше единственият, забелязал неприязънта му. Благородници в съседните ложи си шепнеха и се озъртаха към магьосника, а неколцина изглеждаха явно угрижени. Аракаси също го забеляза и прошепна на Кевин:

— Това не вещае нищо добро. Великите могат да действат по прищявка и дори Небесната светлина не смее да се противопостави на волята им. Ако този твой бивш съотечественик споделя отвращението ти към убийствата, може да се разиграе сцена.

Перченето на победителя по нажежения пясък свърши. Дойдоха роби и разчистиха трупове, а слуги с грапи загладиха разровения, прогизнал от кръв терен. Ек на тръби възвести следващия кръг на Имперските игри.

На арената излязоха мъже с препаски около слабините, по-високи и по-светлокожи от повечето цурани. Кевин мигновено разпозна в тях свои съотечественици. Раменете им лъщяха намазани с масло и всички носеха всевъзможни въжета, куки, мрежи с тежести, копия и дълги ножове. Празничната атмосфера не ги обърка, нито удостоиха тълпите бляскави благородници с нещо повече от бегъл поглед. Вместо това се струпаха плътно, присвити и настръхнали в очакване на беда от десетина възможни посоки. Кевин беше изпитвал такава несигурност на патрул или застанал на нощна стража на границата на ничията земя, където врагът можеше да нападне всеки момент.

Но на тези мъже не се наложи да чакат дълго. Една голяма двукрила врата се разтвори с грохот в другия край на арената и в пясъка бавно нагази кошмарно същество.

Цялото зъби и убийствено остри нокти, то беше грамадно колкото слон, но се движеше с пъргавината на котка на шестте си

крака. Щом го видя, дори Мара изгуби самообладание и възкликна:

— Харулт?

Келеуанският хищник примига и изръмжа срещу ярката слънчева светлина. Люспи покриваха кожата му и проблясваха ледено по врата му, докато въртеше глава и душеше във въздуха. Тълпата седеше настръхнала в очакване. След това звярът забеляза противника си: дребните мъже, които стояха беззащитни в другия край на жестокото пясъчно поле. Харултът не зарови предупредително с копито, както щеше да направи бик или нийдра, а наведе войнствено глава и мигновено скочи в атака.

Движеше се с ужасяваща бързина.

Воините се разпръснаха, не в паника, а в отчаян опит да го объркат. Звярът не издаде звук, но яростта му беше явна, когато се съсредоточи върху един от нещастниците и го подгони. Краят последва с блясък на нокти и рязко завъртане на място, когато стъпка човека под себе си. Без да обръща внимание на оръжията и пясъка, харултът погълна останките му на две хапки.

Отвратен и смразен от съчувствие, Кевин не можеше да извърне очи. Докато харултът поглъщаше храната си, оцелелите се прегрупираха зад него и бързо разпънаха мрежите си. По-бързо, отколкото Кевин можеше да си представи, съществото се завъртя и нападна. Мъжете се задържаха на място до последния миг, след това хвърлиха мрежите и се разпръснаха. Куките се вкопчиха в твърдата кожа и звярът беше оплетен.

Кевин видя с възхищение и страх как копиеносците се втурнаха в атака. Оръжията им бяха тежки, но люспите броня на звяра се оказаха много здрави. Нужна беше цялата сила на един мъж само за да прониже през тях, а раните бяха като ужилвания за чудовището. Жизнените му органи оставаха съвсем невредими. Мъжете разбраха колко безплодни са усилията им и двама от тях си казаха нещо, след което притичаха отзад, където огромната опашка на съществото вършееше и мятеше пясък. Дъхът на Кевин секна, когато въпреки всякакъв здрав разум съотечествениците му скочиха върху харулта и се закатериха по гърба му в усилие да забият дългите си ножове в гръбнака на чудовището. Безразсъдната им храброст докара сълзи в очите му.

Дори Люджан беше впечатлен.

— Тези мъже показват кураж.

Кевин отвърна с горчива гордост:

— Съотечествениците ми знаят как да гледат смъртта в очите.

Харултът се надигна, развъртя се, мрежите се разхвърчаха от него като скъсани нишки. Опашката изпердаши по пясъка и ударът изхвърли единия мъж. Той излетя във въздуха и рухна долу, твърде замаян, за да може да побегне. Харултът го налапа. Останалият на гърба му мъж се вкопчи отчаяно в люспите. Да скочи долу означаваше да бъде стъпкан. Да се задържи беше акт на пълна глупост. Люспите бяха несигурни за хващане, а харултът беше полудял от ярост. Въртеше се, щракаше с челюсти и сечеше с нокти и жертвата му убягна едва на педа.

Тълпите викаха одобрително. Мъжът се изкатери още по нависоко, добра се до свързката над тълпещите задни крака и заби ножа си до дръжката в гърба на съществото.

Задните крака на Харулта бясно се разтърсиха, подгънаха се и едва не изхвърлиха мъжа. Той се хлъзна надолу, вкопчи се с нокти и се задържа, докато харултът трепереше и се гърчеше от ярост и от болка. Въртеше шията си в усилие да захапе мъчителя си. Но едрото му тяло беше лишено от гъвкавост, за да може да се докопа до дребния си противник.

Мъжът изви оцапаната си с кръв китка и дръпна ножа. Оръжието с усилие се измъкна от костта и кожата. Харултът изрева, влачещите му се безсилно задни крака изровиха бразди в пясъка. Мъжът запълзя мъчително напред към следващата свързка на гръбнака. Отново заби ножа между изпъкналите прешлени и средните крака на харулта омекнаха.

Мъжете долу бързо протичаха, за да отвлекат парализираното чудовище, докато приятелят им успее да скочи безопасно. След като се добра до пясъка, всички се отдръпнаха надалече от поразения хищник и зачакаха, докато не издъхна.

Тълпата ревеше одобрително. Люджан също даде воля на възхищението си и за миг забравил сякаш, че се обръща към роб, каза:

— Никой харулт не е бил надвиван от воини без пет пъти повече загуби. Твоите съотечественици си спечелиха чест.

Кевин плачеше, без да се сдържа. Макар всички тези мъже да му бяха непознати, имаше чувството, че познава всекиго от тях в сърцето

си. Разбираше, че не бяха изпитали удоволствие, нито гордост от подвига си. Това, което цураните смятаха за гордост, за тези мъже беше просто оцеляване.

По бузите на съотечествениците му се стичаха сълзи. Изтощени, сами и съзнаващи, че може би никога повече няма да видят родния си дом, мидкемийците напуснаха арената, а гледачи на нийдра доведоха животните си да извлекат трупа на харулта. Роби бързаха да заличат следите от кървавия сблъсък на пясъка.

Усетил изпитателния поглед на Мара, Кевин положи усилие да поправи поведението си. Въпреки че не трябваше да издава нито капка съчувствие в позата си на Управляваща господарка, тя подаде чашата си на Аракаси и му прошепна:

— Достатъчно дълго ли се задържахме според нужното за статута ни в Съвета?

Аракаси погледна изразително Кевин, за да предупреди варварина да не реагира на възможността Господарката да не държи на кървави забавления.

— Ще ми се да можеш да кажа „да“, милейди, но ако решиш да напуснем сега, преди враговете ти да са понечили да си тръгнат...

Мара отвърна с леко кимване и се обърна покорно напред. А това, че беше длъжна да изтърпи това варварство заради благоприличието, разпали нов гняв у Кевин и в безразсъдната си реакция той изсъска:

— Никога няма да мога да разбера нито народа ви, нито игрите ви...

Зовът на тръбите заглуши думите му. Работниците напуснаха арената на бегом и с грохот се отвори нова врата. На пясъка с тежка стъпка излязоха дванайсет бойци в чуждоземно бойно снаряжение. Всички носеха кожени гривни с шипове и кожени полушлемове с разноцветни пера. Закрачиха напред с пълно пренебрежение към публиката, за чието забавление бяха докарани, и спряха в центъра на арената, хванали мечовете и щитовете си с небрежна самоувереност.

Кевин беше чувал за гордите планински мъже, които обитаваха далечните височини на изток. Бяха устоявали открай време на империята и няколко години преди цуранското нахлуване на Мидкемия между двете държави бе сключено примирие.

Тръбите отново проехтяха и херолдът извика:

— Тъй като тези войници на конфедерация Турил нарушиха договора между своите страни и Империята, като се вдигнаха на война срещу войниците на императора, те са отхвърлени от собствения си народ, който ги обяви за разбойници и ги предаде за наказание. Ще се сразят с пленници от света на Мидкемия. Всички ще се борят, докато не остане само един.

Докато вратите в другия край на арената се разтваряха тежко, Люджан подхвърли:

— Какво си мисли управителят на игрите? Турилците няма да се бият помежду си, ако надвият мидкемийците. По-скоро ще умрат, проклинайки императора.

— Господарке, бъди готова да напуснем бързо — намеси се Аракаси. — Ако битката се окаже разочароваща, тълпата може да се разбеснее...

Според цуранския обичай простолюдието заемаше местата над благородниците, тъй че в случай на насилие на по-висшата класа на империята щеше да се наложи с бой да си пробие път през безредна тълпа. Кевин помисли за прословутата цуранска дисциплина, но сякаш отгатнал мисълта му, Аракаси я опроверга:

— Тези игри понякога събуждат кръвожадност сред простолюдието. Имало е безредици и преди и в тях са загивали благородници.

Безкрайните противоречия у тези хора изумиха за пореден път Кевин, но гледката бързо го разсея, защото в този момент от разтворените врати срещу подиума на Военачалника излязоха дванайсет мидкемийци. Обичайната им метална броня бе твърде скъпа, за да бъде използвана за забавление, и вместо нея пленниците носеха ярко оцветени нейни копия, изработени от цурански материали. На един щит се виждаше вълчата глава на Ламът, на друг в крещящи цветове — гербът с коня на Зюн.

Кевин прехапа устна, за да не даде израз на скръбта си. Не можеше с нищо да помогне на съотечествениците си! Щяха да го убият съвсем безполезно и да навлече срам за любимата си господарка. Но гневът и болката, които изпитваше, така и не искаха да се подчинят на логиката. Едва сдържайки насъбралите се чувства, той стисна очи и наведе глава. Тези Имперски игри бяха варварство и той нямаше да

гледа как заради нечие извратено забавление напразно загиват добри мъже.

Но вместо трясък на оръжие чу как тълпата замърмори и пак погледна надолу. Воините от Турил и Мидкемия не се биеха, а си говореха. От най-горните редове на стадиона се разнесоха дюдюкания и освирквания, докато противниците стояха един срещу друг без никаква войнственост в позите. Един от турилците посочи към тълпата. Беше твърде далече, за да се чуят думите му, но на лицето му се четеше открито презрение.

Един от мидкемийците пристъпи напред и турилецът се напрегна, но вик на негов приятел го накара да отпусне меча; Мидкемиецът смъкна кожения си шлем и огледа стадиона с гняв. След това, невъобразимо дързък, захвърли и него, и меча си на пясъка. Последва ги щитът му и трясъкът отекна в настъпилата пълна тишина. Каза нещо на приятелите си и скръсти ръце.

Примерът му бе последван от другите на арената. Мечове, шлемове и щитове затупаха по пясъка и след миг мидкемийци и турилци стояха един срещу друг без оръжия.

От простолудието горе се разнесоха нови дюдюкания, но висшата класа засега изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото оскърбена от това странно поведение.

По нищо не личеше, че опасността е неизбежна, но Аракаси потупа леко Кевин по ръката и му прошепна:

— Вземи.

В дланта на варварина се плъзна дръжка на нож. Той потръпна от изумление, но пръстите му се стегнаха около нея. Роб да носи оръжие означаваше смъртна присъда, а свободен, дръзнал да наруши този закон, се смяташе за безчестен. Това, че Началникът на шпионите му даваше оръжие, говореше за смъртна опасност. Аракаси прошепна на Мара:

— Господарке, ще доведе охраната и носилката толкова близо до входа, колкото позволи имперската гвардия. След това ще изтичам до градската къща и ще доведе останалите войници. Излез, когато можеш, и ще се срещнем навън. Имам... предчувствие, от онези, за които споменах. Боя се от най-лошото.

Мара не издаде с нищо, че го е чула, но Люджан отпусна ръка на дръжката на меча си, а Кенджи и другите двама воители застанаха

нащрек. Аракаси се измъкна и се отдалечи.

Кевин притисна острието до ръката си, уж впил очи в странната гледка долу, но очите му всъщност следяха съветниците, шепнещи оживено на господарите и господарките си в съседните ложи.

В имперската ложа Военачалникът се изправи и извика, почервенял от гняв:

— Нека битката да започне!

След като бойците на пясъка останаха упорито на местата си, на арената нахлуха облечени в кожена броня надзиратели, за да сложат край на непокорството им. Развиха камшици от кожа на нийдра и запердашиха воините с тях.

Тълпата завика нетърпеливо. Свиркания и мръсни ругатни се смесиха в злокобно усилващ се звук. Дори знатните благородници започнаха да негодуват, че са принудени да гледат как бият неподвижни хора. Изведнъж един от турилските воители сграбчи един надзирател, измъкна камшика от ръцете му, усука го около врата му и започна да го души. Другите надзиратели се нахвърлиха върху него и започнаха да го налагат безмилостно. Ударите им го смъкнаха на колене, но яростната решимост не го напусна. Той стягаше бича все по-силно и по-силно, докато жертвата му не се отпусна безжизнено.

В следващия стъписан миг, преди някой да е успял да реагира, и турилците, и мидкемийците се хвърлиха срещу надзирателите и ги изклаха за секунди.

Зрителите крещяха. Кевин погледна към магьосниците, за да види дали няма да се намесят, но те като че ли си имаха свои грижи. Братият, Миламбер, се беше изправил и макар Черните халати от двете му страни да го увещаваха да седне, той явно не искаше и да чуе. Ярост гореше в очите му, толкова нажежена, че можеше да се усети от разстояние, и Кевин изпита страх.

Погледна Мара, но лекото махване с ръка на Люджан му подсказа, че трябва да изчакат още. На Аракаси му трябваше време, за да намери носилката и охраната и да ги доведе на външното стълбище. Твърде голям беше рискът да ги хванат без ескорт на улицата.

Изведнъж един Черен халат до Военачалника се изправи и махна с ръка над главата си. Тръпки полазиха по гърба на Кевин и той настръхна. Магия! И направена без никакво усилие, само с едно

махване с ръка. Стъписан, мидкемиецът видя как коленете на войниците на пясъка се заогъваха и мъжете западаха.

Викът на Военачалника отекна над безпомощно просналите се тела:

— Сега ги вържете, вдигнете бесилка и ги обесете пред очите на всички.

Тълпата затихна като пред буря.

— Готови! — прошепна Люджан.

Кевин се напрегна и отпусна ръка на рамото на Мара. Макар и външно спокойна и отпусната, Господарката едва ли беше неподвластна на усещането за опасност. И наистина той усети, че Мара трепери. Изгаряше от желание да я успокои, но напрежението в стадиона продължаваше застрашително да се усилва.

Млади офицери на първия ред седалки завикаха възмутено при заповедта на Военачалника. Възразяваха гръмогласно и настояваха на пленниците долу да се разреши воинска смърт. Много от тях бяха патрулни водачи на фронтовата линия във войните срещу Мидкемия и Турил. Врагове или чуждоземци, пленниците бяха доказали доблестта си в битка. Обесването им като бездушни роби щеше да донесе срам за цялата империя.

Великите също не останаха пасивни. Миламбер размени няколко разгорещени думи с друг Черен халат, който неуспешно се опитваше да го усмири, после стана и тръгна към пътеката, като все още говореше. Дебелият се надигна и забърза след него, но твърде късно. Великият, някогашен мидкемиец, се бе озовал на средата на стълбището, което отделяше Черните халати от имперската ложа.

На пясъците на арената цареше хаос. Нахлуха дърводелци, помъкнали сечива и греди, воини в бялата броня на Алмечо придружиха надзирателите, за да съберат и вържат зашеметените воини.

Някакъв неназовим инстинкт накара Кевин да изпита внезапен страх. Огромното човешко множество в амфитеатъра изглеждаше замръзнало, като омагьосано. Дюдюкания и викания заглъхнаха в пълно безмълвие и очите на всички се впиха в черната фигура до ложата на Военачалника.

Миламбер вдигна ръка. Сини пламъци посякоха въздуха, блеснали дори на ярката слънчева светлина, и мълния се понесе

надолу, и изригна сред стражите на Военачалника. Живи хора се разхвърчаха във всички посоки, пръснати като листа пред вятър. Дърводелци и работници изпопадаха, дъски и сечива се попиляха като вихрушка от слама. Благородниците в по-долните редове седалки бяха приковани в столовете от вълната на яростния взрив и вятърът блъвна нагоре към високите тераси. Миламбер махна отсечено с ръка и гласът му се връза в затаената тишина, възцарила се след взрива:

— Стига!

Дебелият магьосник се отказа от гонитбата. Бързо, колкото тромавите му крака можеха да понесат, се втурна към имперската ложа, тънкият му приятел го следваше по петите. Двамата Велики размениха няколко думи с Небесната светлина, който се вдигна от стола си. В следващия миг, най-ненадейно, двамата Велики и императорът изчезнаха.

Твърде потресен, за да разсъждава над изумлението си, Кевин стисна Мара за ръката.

— Точно така. Стига. — Вдигна я безцеремонно от стола. — Щом негово величество смята за уместно да се изпари, ние също напускаме.

Люджан не възрази, а извади меча си и прескочи скамейката. По негов знак Ударният водач Кенджи и другите двама воители останаха в ариергард, докато командирът на Акома се понесе напред да догони Кевин и Мара. Малката група започна да се оттегля по тесния проход с почти неприлична припряност. Действията на Миламбер бяха задържали вниманието на другите зрители, а тези в редовете над посоката на бягство на Мара завикаха раздражено, понеже преминаването на свитата и им пречеше да виждат добре.

Напрежението стигна до предела си, когато гласът на Военачалника прокълт с необуздан гняв:

— Кой дръзва това?

— Аз дръзвам това — извика в отговор Миламбер. — Това не може да бъде и няма да бъде!

Но останалите му думи останаха нечути от воините на Акома заради бягащите стъпки, догонвачи, групата им. Вече стигнал на кръстовището на прохода и стълбите, Кевин рязко се обърна. Видя непознати войници в тъмнокафява броня, затичани след ескорта на Акома.

Воините на Мара в ариергарда спряха и мигновено извадиха мечовете си. Останал само с Кенджи за защита, Кевин извика предупредително:

— Люджан!

Командирът погледна през рамо, видя заплахата и с един поглед разпозна бронята.

— Саджайо! Те служат на Минванаби! — Викна на двамата воители: — Стойте на място, зад гърба на господарката. — Обърна се към Кевин и добави: — Можем да се справим с тях. Но първо трябва да измъкнем Мара.

Вълнението в амфитеатъра не стихваше. Военачалникът изкрещя на Миламбер:

— С какво право вършиш това?

Гневният отговор на Миламбер изплющя във въздуха:

— С правото да върша това, което сметна за добре!

Обладан единствено от усещането за надвисващо бедствие, Кевин припряно поведе Мара напред. Тя промълви, стиснала пребледнелите си устни:

— Всичко, което познаваме, рухва. Ще ни помете хаос.

В пресечните проходи се раздвижиха други. Стражите на Саджайо се поколебаха и спряха. После един затича назад, а другите продължиха гонитбата.

Все повече хора се трупаха на стълбището, благородници, дами и воители, отстъпващи пред заредения със заплаха въздух, надвиснал над амфитеатъра като зловеца тишина пред буря.

Люджан чу вика на Кевин, че един от воините на Саджайо е побягнал назад, вероятно за да доведе подкрепления, и без да спира, отвърна:

— Само глупак би започнал бой точно сега. Не чуваш ли?

Виковете от имперската ложа секнаха с:

— Моите думи са закон! Върви!

Мара се сепна от страх и подметката ѝ се закачи в някаква пукнатина. Кевин я задържа да не падне и едва не я надигна в ръцете си, за да я изправи. С крайчеца на окото си видя, че Миламбер сочи на облечените в бяло имперски стражи да освободят затворниците, които още лежах в несвят по пясъка.

Военачалникът се поддаде на неудържимия си гняв:

— Ти нарушаваш закона! Никой не може да освободи роб!

Яростта на Миламбер изостри гласа му като стомана:

— Аз мога! Аз съм извън закона.

Прилив на необузdana надежда обзе Кевин, докато се изкачваше по последното крило към горната площадка. Изходът към улицата беше само на десетина крачки нагоре.

— Вярно ли е това? — попита той задъхано Мара. — Може ли Миламбер да освободи роб?

Мара му отвърна вцепенено:

— Той може всичко. Той е Велик.

Смазващо усеждане за предстоящо бедствие разпали началото на паниката. Зрители заскачаха от местата си и започнаха да се бутат към стълбищата. Но бягството им започна твърде късно.

Един от Великите на Военачалника се надигна, за да се опълчи на Миламбер. Усетил масовия страх и тълпата като надигаща се зад него вълна, Кевин забута Мара към изхода. Люджан вдигна мечата си, за да спре напора, докато воините му викаха:

— Акома!

Но не всички в тълпата бяха от магията. Отзад се разнесоха викове и петима воители с тъмнокафява броня се втурнаха да нападнат Кенджи и двамата войници. Ударният водач на Акома изобщо не се поколеба. Вместо да остави да го нападнат в бягство, извика: „Акома!“ и посрещна нападащите Саджайо с контраатака.

Кевин и Мара тичаха напред. Люджан остана малко зад тях да ги брани.

Саджайо и Акома се срещнаха между двете стълбища. Трясъкът на оръжията им остана незабелязан сред нарастващата врява — виковете на изумени зрители и призивите на воители, които наскачаха да защитят господарите си. Други завикаха удивени от ставащото между Миламбер и „любимците“ на Военачалника в имперската ложа.

А след това над всички тези викове отекнаха писъци на болка и ужас.

Озовал се на върха на стълбището, Кевин рискува да погледне назад. От зоната на ложата с магьосниците изпраця мълния. Фигурата на Миламбер изчезна в ослепителен блясък. Златна светлина се смеси със синя в страховита, неземна игра на сянка и светлина и лицата в тълпата се откриха рязко. На всяко се четеше неистово желание да се

избяга. Хората натискаха, бутаха се и залитаха в трескавия си устрем да се изкачат по стъпалата. Войниците на Саджайо бяха пометени настрана от връхлитащите хиляди, побягнаха от гнева на маговете.

Кевин стисна здраво Мара.

— Бягай!

Едва на крачка пред изпадналите в паника тълпи зрители, той скочи с нея надолу по стълбището. Сред мигация искрящ блясък на магията перото на шлема на Люджан грейна в неземно зелено. Повтарящият му се вик „Акома!“ се стопи в гневните кръсци и рева на тълпата зад него.

Стъпалата се спускаха надолу сякаш безкрайно. Мара затича, залиташе на неудобните си високи сандали. Уплашен и забравил за всякакво благоприличие пред лицето на опасността, Кевин се наведе и я хвана под мишницата.

— Изритай ги тези сандали!

Мара отвърна нещо, но той не я чу добре във врявата.

— Не ми пука за смарагдите! Изритай ги! — викна й.

Някой вляво от тях падна. След миг стотици безмилостни крака прегазиха тялото на нещастника. Жертвата така и не изкрещя. Съкрушителната тежест на тълпата го премаза, изкара въздуха от дробовете му и го превърна на каша. Уплашен обезумял гражданин от простолудието се блъсна в Кевин и той едва не изпусна Мара. Инстинктивно извади ножа на Аракаси.

Китката на Господарката се изплъзна от ръката му; вече държеше само пръстите й. Над рамото на мъжа, който продължаваше да се бута напред, Кевин зърна за миг пълния ужас, изписан на лицето й, преди напълно да я изгуби от поглед.

За малко да я изтърве. Изкрещя отчаяно и заби ножа в гърба на блъскащия се в тях.

Дръпна безмилостно Мара към себе си. Тя залитна, изтръгна се от заклецилите я, изпаднали в паника хора и падна в прегръдката му.

— Акома! — Викът прозвуча съвсем отблизо. Кевин погледна над главите на тълпата и благослови наум мидкемийския си ръст: очите му мигновено засякоха двама войници в зелено, които сечеха с мечовете си път през човешката гмеж.

— Тук! — изкрещя им. — Тук! — Замаха с ръка, забравил за окървавения нож. — Мара е при мен!

Воините се насочиха към него — червено-златистата му коса беше безпогрешен маяк сред морето от хора.

Изведнъж Люджан се озова до него.

— Прибери го това! — изкрещя му и посочи ножа. Застана пред варварина и заотбива блъскащите се със стегнатите си в кожените гривни китки.

Кевин скри ножа. Треперещата Мара се опита да се изтръгне от ръцете му.

— Не! — извика той в ухото ѝ. — Много си малка и освен това си боса! Ще те нося!

Бяха стигнали площадката между външните нива. Мидкемиецът смътно осъзна, че Люджан насочва пътя им с определена цел: до стените на стадиона, обкръжена от клин готови за бой воители, носилката на Мара се показва над главите на тичащите — пърхащи на вятъра сини завеси на фона на хаоса.

Грохот раздра небесата. Вятърът удари надолу като юмрук и взривът събори мнозина от тичащите надолу.

Кевин залитна напред, блъсна се в Люджан и двамата рухнаха на колене. Оглушал от взрива, Кевин надигна Мара на раменете си, изправи се и се понесе стремглаво надолу към носилката. Заради тълпата не виждаше къде стъпва и едва не падна отново, когато краката му се оплетоха в някакво препятствие, което му заприлича на дрипа.

Топла дрипа: още един стъпкан от побеснелите хора нещастник.

Жертва, каквато тепърва можеше да се окаже Мара!

В този миг от арената изригна фонтан от енергии и обагри небето с калейдоскоп от цветове. Тълпата зариде в ужас, глави се заобръщаха и зяпнаха нагоре. Тласнати от нездраво любопитство, някои безразсъдно се опитваха да спрат, за да видят по-добре страховитата гледка.

Кевин и Люджан се възползваха от краткия отдых, за да стигнат до стената, където около тях се стегна преграда от воители в зелено, островче на спокойствие сред бурното човешко море. Докато мидкемиецът оставяше на земята разтрепераната си господарка, над хаоса прокълтя глас:

— Това, че сте живели така от векове, не оправдава тази жестокост. Всички тук днес ще бъдат съдени, защото всички

заслужават съд.

Магьосникът. Миламбер. Кевин изпита неудържима гордост, че мъж от Мидкемия бе дръзнал да се опълчи с праведна страст на падението на цураните.

Тълпата като че ли се люшна назад.

— Има глупаци, които ще се задържат тук — извика Люджан. — Трябва да отведем господарката безопасно вкъщи.

Кевин посегна да хване Мара, видя кръв по ръката си и си спомни за ножа. Понечи да го даде на Люджан, но той рязко поклати глава.

— Не видях, че си взел това, и очите ми са слепи, ако го използваш в защита на господарката.

Войниците, се стегнаха в плътен кордон с Мара, Кевин и носачите в центъра. По навик робите застанаха по местата си до прътите на носилката.

И тогава гласът на магьосника отекна над стадиона със свръхестествена сила:

— Вие, които се наслаждавате на смъртта и злочестието на други, вижте как сами ще понесете разрухата!

— По дяволите носилката! — извика Кевин. — Да бягаме!

Все още не на себе си от потреса, Мара успя да викне:

— Трябва да бягаме, да!

По заповед на Люджан оставиха носилката, стражите се — престоиха и стремглавият бяг на живот и смърт започна отново.

Вятър изплющя от арената, надигна нови викове и развя перата на офицерските шлемове. Кевин настръхна и се удиви на усещането, което почти бе забравил, откакто бе напуснал родния си свят: студ. На Келеуан никой естествен вятър не можеше да носи такъв леден лъх.

Сякаш в отговор гласът на Миламбер прокълтя:

— Треперете, окаяни, че аз съм Сила!

Пронизителен вой се понесе във въздуха, щом кордонът на Акома затича стремглаво към долното стълбище. Напорът на вятъра се усили, когато Миламбер изрева:

— Вятър!

Вихърът връхлетя с оглушителен вой. Воня на смърт се понесе във въздуха и Кевин и верните воители се задавиха. Напираха надолу и

вдишваха с раздраните си дробове. Лицето на Мара преbledня, но тя тичаше, без да изостава от свитата си, по стръмните стъпала.

Глух стон разтърси камъните. Сътворен от нещо не от този свят, звукът изтерза ушите, по-нисък от всички нормални звуци.

Воините ускориha крачката си, а Кевин хвана Мара за китката, за да ѝ помогне надолу по последните стъпала. Сенките злокобно помръкнаха, въздухът потъмня и слънцето изчезна. Облаци се струпаха над стадиона и закръжиха в чудовищен въртоп.

Кевин изобщо не се усъмни, че в центъра на всичко това е Миламбер. Отхвърли страха си със смях.

— Ще направи адско зрелище!

Мара, която тичаше останала без дъх до него, го погледна объркано и Кевин със закъснение осъзна, че е превключил на езика на Кралството. Повтори думите си на цурани. Тя се усмихна храбро.

Най-сетне стълбицето свърши и още гвардейци се вляха в редиците и подсилиха защитното каре около господарката си. Външните редици сплетоха оръжия и поеха по булеварда. Зад тях гласът на магьосника прогърмя:

— Дъжд!

Небесата се разтвориha и ледени капки посякоха въздуха. И последната светлина угасна. Кевин присви очи срещу стихията и затича, стиснал Мара за китката. Тропотът на тежките дъждовни капки по настилката се смеси с шляпането на бягащи крака. Виковете на тълпата сякаш се приглушиха, потиснати от отчаяние и безнадеждност.

— Не спирай — викна Кевин.

Още няколко стъпки — и дъждът започна да отслабва.

А после Миламбер извика:

— Огън!

Общ вик на ужас изригна от стадиона. Пламъци засвяткаха през облаците, които все още плискаха леден дъжд. Накъсани мълнии раздраха небето.

Мара изпищя. В коприните, покриващи главата ѝ, разцъфтяха пламъци. Кевин бързо ги изгаси с ръце и затичаха пак.

— Натам! — викна Люджан и посочи. На сто разтега от тях, отвъд димящия кръг от локви и огън, слънчевата светлина грееше ведра и непокътната.

Кевин дръпна Мара за ръката и затичаха колкото им сили държат, но въпреки това тези сто разтега се проточиха като мили.

А след това се озоваха под слънцето.

Войниците забавиха, за да си поемат дъх. Улиците представляваха кипяща маса от уплашени хора и войници, готови за бой, за да защитят господарите си. Кевин се възползва от краткия отдих, за да погледне назад. Безумието над амфитеатъра не беше спряло. Огънят валеше на зловещи бледи резки, виковете на издъхващите се сливаха в оглушителен вой.

Улиците бяха претъпкани със страдалци. Опърлени оцелели тичаха да се спасят. Мнозина бяха нападали по очи от страх, а други правеха защитни знаци против гнева на боговете.

И тогава земята се разлюля с глухо буботене.

— Земетресение! — извика Кевин. — Към онзи вход! Бързо!

Втурнаха се под арката на някаква пивница и се присвиха под широкия свод. Земята продължаваше да се люлее. Хората по улицата западаха от силния трус, а от вътрешността на пивницата се разнесоха писъци, когато таванските греди рухнаха и отгоре се посипа вар и парчета зидария. Глинени чаши се пръснаха и задрънчаха. Навън по уличната настилка се посипаха покривни плочи, корнизи и парапети, трошаха се и се пръскаха. Рухваха тераси, оплискани в кръв хора падаха като захвърлена смет.

Трусът се усили. По дължината на широката улица пробяга издуваща се вълна и въздухът прокътят от трясъка на цепеци се греди и зидария. Кевин надви надигащата се земя в усилие да стигне до Мара, но двама войници вече лежаха над нея, заслонили я с телата си.

Безумието бушуваше и бушуваше. Самата земя се гърчеше като ранено същество. Откъм стадиона шумът от къртещи се и падащи камъни ехтеше с грохота на лавина.

После земята се смири между един удар на сърцето и следващия. Настъпи тишина и слънцето грейна през мъгла от вдигнал се прах. Улицата бе в развалини, бойно поле от отломки и стенещи ранени. Затиснати от рухнали камъни, премазани от нападали греди, лежаха смълчаните окървавени мъртви.

Кевин се надигна и помогна на Мара да стане.

Едва потисна подтика си да я целуне. Вместо това оправи косата ѝ и съживи искрата на едната ѝ смараглова обещана. Въздъхна

разтреперано.

— Имахме късмет. Представяш ли си какво трябва да е било в стадиона?

Очите на Мара бяха широко отворени от шока. Тя не направи никакъв опит да прикрие треперенето си, но в гласа ѝ имаше мрачна, желязна нотка.

— Можем само да се надяваме, че лордът на Минванаби се е задържал твърде дълго на игрите.

След това, сякаш рухналата красота наоколо изведнъж я нарани, махна отсечено на Люджан и заповяда:

— Към градската ми къща, веднага!

Аракаси се появи по-късно, пращен и с опърлено облекло.

Далече от арената и района на гнева на Миламбер, къщата на Акома не беше пострадала много. Но сега десетина воители пазеха външната врата, а други стояха на стража в двора.

Началникът на шпионите влезе с котешка предпазливост. Отпусна се чак когато видя Люджан в коридора.

— Боговете да ни опазят дано, успял си — каза Люджан с хриплив от възмущение глас.

След секунди Аракаси бе на горния етаж и се поклони на Господарката на Акома.

Мара седеше на куп възглавнички, току-що изкъпана, но все още пребледняла от възбудата през деня. Под домашния ѝ халат се показваше ожулено коляно, а очите ѝ бяха помръкнали от грижа, която се разсея, щом видя своя Главен шпионин.

— Аракаси! Добре си дошъл. Какви новини носиш?

Началникът на шпионите отлепи чело от земята и промърмори:

— С извинението на милейди.

И попи кръвта по бузата си с някакъв мръсен парцал.

Мара махна на една слугиня и тя изтича да донесе лечебни мехлеми и леген.

— Раната е незначителна, господарке — каза Аракаси. — Един се опита да се възползва от суматохата, за да ме ограби. Мъртъв е.

— Да ограби слуга? — усъмни се Мара. Извинението беше прозрачно. По-вероятно Началникът на шпионите беше рискувал

живота си заради нея, но тя се съобрази с желанието му и реши да не го притеснява с повече въпроси.

Слугинята се върна с лекарствата и Аракаси, макар да изглеждаше раздразнен, се остави да се погрижат за лицето му.

Докато слугинята почистваше раната му, Мара попита:

— А останалите войници?

— Върнаха се с мен — отвърна Аракаси неоправдано сприхаво. Погледна сърдито слугинята, след което довърши доклада си: — Макар че един понесе удар в главата от падащи грънци, ако можете да повярвате, и вероятно ще умре.

Мара гледаше мръсотията и кръвта по кърпата.

— Това е повече от драскотина. Вижда се костта. — И добави въпроса, който я пареше отвътре: — А градът?

Аракаси избута ръката на слугинята и с движение, бързо като на хищник, грабна чист парцал и го притисна до раната си.

— Милейди не бива да се притеснява за болезките на слуги.

— А слугите бива ли да се притесняват да помагат на господарките си, като рискуват имперски обвинения за даване на оръжие на роб? Не. — Вдигна ръка, щом Аракаси си пое дъх да й отвърне. — Не отговаряй. Люджан се кълне, че не е видял. Имало е нож, който са намерили окървавен в кухненския килер, но готвачът настоява, че е клал с него пилета.

Аракаси се изкикоти.

— Точно така! Пилета.

— Именно. Сега отговори на въпроса ми — настоя Мара.

— Всичко е в хаос — започна сериозно Аракаси. — Има пожари навсякъде и много ранени. Кентосани изглежда като опустошен от нашественическа армия в кварталите около стадиона. Военачалникът се е оттеглил позорно, унижен от Великия Миламбер. Загинали са много невинни. Обзалагам се, че Алмечо ще сложи край на жалкия си живот до ден.

— А императорът?

— Небесната светлина е в безопасност — каза Аракаси. — Но Имперските бели са изтеглени от всички части на двореца, освен фамилияния сектор, където пазят императора и децата му. Гвардията на Съвета остава, на дежурство, но без заповедите на Военачалника няма да действат. Може да се предположи, че до вечерта верността ще

надделее и всеки отряд ще се върне при своя господар. Познатите ни правила временно са отменени, след като Съветът е отслабен, а Военачалникът — посрамен. — Аракаси сви рамене. — Няма никакъв закон, освен закона на силата.

Мара се смрази. Стаята изведнъж ѝ се стори помръкнала. Плесна на слугите да запалят светилниците и да донесат вечеря и каза:

— Люджан трябва да чуе това. Мислиш ли, че може да ни нападнат?

Аракаси въздъхна.

— Кой може да знае? Навън цари безумие. Но ако рискувам с предположение, вероятно сме в безопасност за нощта. Ако Господарят на Минванаби е оцелял от разрушенията, най-вероятно се крие в жилището си като нас, отчита загубите си и чака вест, че здравият разум се е върнал на улиците.

Слугата дойде бързо. Люджан влезе с него. Мара посочи на Бойния водач да седне и нареди да наляят чоча. Отпи от горещата течност, докато Люджан увещаваще Аракаси да намаже раната му с мехлем. Щателното описание на война на забрали рани беше достатъчно да уплаши и най-храбрия, а храбростта на Аракаси произтичаше главно от упоритост. Обзета от съжаление към навъсеня си Главен шпионин, но не чак толкова, че да му позволи да се измъкне, без да го превържат вещите ръце на Люджан, Мара реши да се намеси.

— Ако Алмечо отнеме живота си, трябва да се свика Съветът.

— Да. За избор на нов Военачалник. — Аракаси си взе питка с месо и отхапа.

— Всеки, който присъства на избора, ще поеме тежки рискове — каза Люджан. — Няма ясен приемник на титлата.

Но тази опасност, колкото и да беше явна, не беше най-лошата.

— Ако изобщо някога присъствието на Акома на съвета бъде наложително, то ще е за избор на приемника на Алмечо — каза Мара. — Само петима Господари командват достатъчно воини, за да съперничат за титлата, и един от тях е Десио от Минванаби. Не трябва изобщо да се допусне претенцията му да успее.

— Ти склучи сделки, господарке — вметна Аракаси. — Спечели достатъчно обещани гласове, за да може да наложиш влияние. Но след като обичайният ред е съборен, смееш ли да разчиташ, че ще присъстват благонадеждни хора? Смееш ли да рискуваш?

— Не може да има по-голям риск от това Десио да облече бялото и златното — отвърна уморено Мара.

— Възможно ли е да се случи това? — попита Люджан.

— При нормален ход на събитията, не. Но сега...? — Началникът на шпионите сви рамене. — Тази сутрин можеше ли някой от нас да допусне, че е възможно управлението на Алмечо да свърши с позор до залез-слънце?

Нощта зад прозореца сякаш изведнъж стана повече от тъмна. Заплашена от трупащите се страхове, Мара закопня за утешителната прегръдка на Кевин. Но той беше навън с войните и помагаше да поправят съборената на места от земетресението ограда. Миламбер обаче беше счупил не само камъни и глави в опълчването си на Военачалника. Деянието му беше подронило цялата йерархия в империята и прахта щеше да се сляга още дълги дни.

— Изглежда, ще трябва да сме готови за всякаква възможност — заяви твърдо Мара. — Аракаси, ще ни трябва в града. Бъди в течение на всякакви слухове. Скоро силите в империята ще променят курса си и ако не сме очертали грижливо пътя си, може да бъдем съкрушени в задкулисната игра.

Последва напрегната и безсънна нощ. Древното жилище в Кентосани не беше нападано от столетия, но войните трябваше да са сигурни, че портите и всички подходи ще удържат на атака.

От града се носеха звуци от улични боеве, по улиците се чуваха бягащи стъпки. Дали бяха хора, бягащи от крадци, или убийци, пратени да намушкат врагове — никой зад сигурното укритие на стените не смееше да отвори портите, за да разбере.

Три часа след свечеряване Ударен водач Кенджи се върна с рана от меч в рамото и с накълцана от тежък бой кожена броня. Намери Мара в кухнята, увлечена в разговор с Джикан за хранителните запаси при положение на обсада.

— Саджайо бяха пометени от тълпата — докладва Кенджи и се намръщи от болка, щом посегна да развърже бронята си.

— Недей — каза Мара. — Ще повикам някой роб да ти помогне.

Кенджи все едно не я чу. Стисна зъби и продължи доклада си.

— Двамата с мен ги загубих. Единият умря в бой. Другият загина, когато заваля огънят. Тълпата ме отнесе много настрани и не можах да се върна веднага. Гъсти тълпи нахлуха в храмовия квартал, подгонени от страх за живота си. Опитах се да мина покрай брега, но кейовете са рухнали от земетресението.

Дойде повиканият от Мара роб и помогна на Кенджи с бронята. Раната на Ударния водач кървеше, копринената подплънка под лакираната кожа беше зацапана с червени петна.

— Имаше метежи, господарке. — Кенджи изохка, пребледня от болка и продължи с усилие: — Бедните и рибарите от крайбрежния квартал започнаха да плякосват дюкяните и пристаналите баржи.

Мара погледна разтревожено Джикан, който бе забелязал аленото сияние от пожари и с основание беше предсказал пагубните последици за търговията.

— Някои от складовете са разграбени — продължи Кенджи. — Цели тълпи се стекоха към имперския квартал да искат храна и подслон.

— Добре си се справил — каза Мара. — Сега си почини и остави да се погрижат за раните ти.

След като изведоха Кенджи да го сложат да легне, Мара се посъветва с Люджан и избраха офицер да доведе подкрепления от най-близкия гарнизон на Акома.

Небето беше нашарено от блясъка на бушуващи пожари и улиците не бяха безопасни за никого. След като пратеникът тръгна, Люджан каза загрижено:

— Да се молим на боговете враговете ни да са също толкова объркани като нас.

— Да — отвърна Мара. — Това ни остава. Да се молим.

16.

ПРЕГРУПИРАНЕ

Чу се тръбен зов.

След два дни зад заключените порти звукът беше стряскащ. Мара пусна свитъка, който така и не бе успяла да прочете — нервите ѝ бяха като натегнати струни и реагираха и на най-лекото движение и звук. Скочи на крака още докато дежурните воини вадеха мечовете си от ножниците.

А после здравият разум надви защитния инстинкт. Една атака нямаше да бъде предизвестена с тръбен зов, нито щеше да се разиграе посред бял ден. Тръбите можеше само да известяват отдавна чакания призив на съвет или друго имперско решение.

Аракаси не беше пращал никакви съобщения, Мара бе разчитала на мълвата, чута от търговци на вести срещу подхвърлени през стената монети, но новините за важните събития, които се бяха разиграли, бяха несигурни. Предната нощ като вятър по улиците бе преминала мълва, че Алмечо е отнел живота си от срам. Кръжеше и странна приказка, че Събранието е обявило Миламбер за прокуден и го е лишило от ранга му. Не толкова благонадеждни източници твърдяха, че варваринът магьосник е унищожил Събранието до крак. Мара се съмняваше в тази версия. Но когато се опита да си представи достатъчно могъща сила, за да надвие бурята, унищожила арената, се изплаши не на шега.

Без да го питат, Кевин сухо беше подхвърлил, че не би искал да е този, когото ще пратят да уведоми варварския маг за променения му статут.

Мара заслужи предпазливо по голямото стълбище, затрупано като оръжейна с шлемове и кожени брони. Мечовете бяха подредени в ъглите, а извитият парапет се беше оказал удобно място за подпиране на копия. След пристигането на подкрепленията първоначалните ѝ трийсет воини бяха нараснали до гарнизон от сто души и всички стаи за гости бяха натъпкани с офицери.

Дворът беше пълен с войници. Мара даде знак на Люджан да отвори уличната врата.

Четирима Имперски бели чакаха от другата страна, и един херолд с къс чисто бял халат. Отличителните знаци на ранга му блестяха на слънчевата светлина, както и златната лента около главата му и позлатената му служебна палка.

— Лейди Мара, Господарката на Акома — заяви той монотонно.

Мара пристъпи пред Люджан и потвърди, че е тя.

Херолдът отвърна с лек поклон.

— Нося вест от Небесната светлина. Ичиндар, деветдесет и първият император, те кани да се оттеглиш в своя дом за отдих. Върви в мир, защото сянката му е хвърлена над земята и прегръдката му те закриля. Всеки, който обезпокои преминаването ти, ще бъде враг на империята. Така е постановено.

За изумление на всички, вестносецът на императора не спомена за свикване на Съвета. Без да дочака отговор и без да каже нито дума повече, се обърна и закрачи по широката улица към следващата господарска къща.

Мара се намръщи, обзета от мрачно предчувствие. Ако Военачалникът беше умрял в позор и императорът разпращаше Господарите на империята по домовете им, без да ги призове на съвет, изводът беше несъмнен: Ичиндар беше влязъл в Голямата игра.

— Трябва ни Аракаси — каза Мара, след като се съвзе. — Щом гвардията на императора поддържа мира, можем да изпратим бегач.

— Разбира се, прекрасна господарке — отвърна Люджан с почти забравения си шеговит тон. — Не знам колко безопасни са улиците, но всеки войник или слуга ще хукне бос по тях, ако благоволите.

— Не благоволявам. — Мара погледна стъпалата си, още увити в меки парцали след тичането ѝ без обувки по улиците: — Опитах го на свой гръб. Джикан вече получи заповеди: всичките ми роби получават нови сандали.

А това по свой начин издаваше влиянието на мидкемиеца, макар че по този въпрос Люджан се въздържа от коментар. Господарката не приличаше на никой друг владетел, когото беше познавал, с радикалните ѝ идеи, непоклатимата и твърдост и странните ѝ моменти на състрадателност.

Пратеникът се оказа ненужен. Докато Мара обмисляше как най-добре да се занесе скришом съобщението до едно от уговорените места за връзка, Главният шпионин се появи лично, предрешен като продавач на зеленчуци. Мара разбра за това най-напред от врявата, вдигнала се от кухнята, и нехарактерното избухване на Джикан.

— Богове, само да не го насечеш с този сатър — подхвърли с веселия си плътен глас Кевин. Смехът му отекна нагоре по широкото стълбище и съзнавайки, че ядосаният ѝ хадонра ще накаже любимия ѝ, като го прати да чисти клозетите, Мара бързо слезе долу, за да се намеси.

Аракаси беше докарал ръчна количка, пълна с развалени плодове и зеленчуци, които и най-пестеливият стопанин не би дал на домашните си животни.

— Няма пресни на пазара — тъкмо обясняваше Аракаси на зачервения от яд Джикан. И добави с нотка надежда: — В бедняшкия квартал обаче може да докарат добра цена.

Мара сдържа смеха си и побърза да се намеси.

— Аракаси, трябваш ми. Джикан, поискай от Люджан войници и иди навън да намериш месо, което става за ядене. Ако не намериш, ще ядем това тука.

Аракаси ѝ се поклони, бутна количката към хадонрата и му пожела успех.

— Изглеждаш в чудесно настроение — подхвърли Мара.

— Защото никой друг не е в настроение — намеси се Кевин. — Прави го напук.

Излязоха от кухнята и седнаха да обсъдят нещата на каменните скамейки на двора.

Мара харесваше мястото с разцъфналите дървета и тихия ромон на трите фонтана. Но сега нямаше време да му се любува. Попита рязко:

— Сигурно ли е, че Алмечо е мъртъв?

Аракаси смъкна оцапаната си горна дреха, хвърли я възможно по-далеч да не им мирише и отвърна:

— Военачалникът изпълни ритуала на изкупление пред всичките си слуги и приятели, включително двама Велики. Тялото лежи изложено в Имперския дворец.

— Чу ли, че няма призив за съвет? — попита Мара разтревожено.

— Да, господарке. Някои вече недоволстват, а гласът на Десио е най-силният.

Мара затвори очи и вдиша сладкия аромат на цветята. Толкова бързо. Събитията се движеха твърде бързо. Заради своя дом трябваше да действа, но как? Всички познати закони бяха нарушени.

— Кой ще управлява?

— Императорът — отсече Кевин.

Мара въздъхна нетърпеливо.

— Ти не разбираш. Императорът управлява като духовен водач. Ежедневните дела на Цурануани се водят от имперския персонал, а Висшият съвет управлява държавата. Военачалникът пък е най-изтъкнатият от Великите господари.

Кевин кимна към двореца.

— Доколкото си спомням, някой каза, че императорите ви никога не се появявали публично. Но този все пак се появи, от плът и кръв, седеше на игрите. Този император вече е променил обичая на бащите си, както аз виждам нещата. Ичиндар може би има по-сериозни намерения да управлява лично, отколкото си мислите.

Аракаси поглади брадичката си.

— Може пък Великите да са се включили в играта. Бяха необичайно много.

— Това са само предположения — намеси се Мара. — Трябват ни факти. Кой оцелях от бедствието на игрите и имаше ли някакви подозрителни злополуки след това?

— Много повече наранявания, отколкото смърт — каза Аракаси. — Ще съставя списък, ако в двореца е възникнал важен прецедент, има агенти, които мога да поразпитам. Засега препоръчвам предпазливост, въпреки мира на императора. Много улици все още са запушени от отломки. Жреците на Двайсетте ордена са отворили храмовете си за бездомните, но търговията на кейовете е затруднена и храната е оскъдна. Има много гладни и отчаяни хора, а гладните и отчаяните хора са опасни. Тази сутрин в пристанищния район започна възстановителна работа, но докато пазарите не се отворят отново, ще е опасно да се ходи по улиците.

Мара посочи превързаните си стъпала.

— Аз бездруго не мога да ходя. А носилката ми е счупена.

Аракаси кимна и се изправи. Мара го изгледа с присвити очи.

Раната на бузата му вече заздравяваше, но лицето му беше сивкаво и изпито.

— Откога не си спал? — попита тя.

— Вече не помня — отвърна Аракаси. — Имам много работа. — Вдигна захвърлената селяшка риза и се намръщи от отвращение. — С твое разрешение, господарке, ще си взема количката и ще ида с хадонрата. Пазарите може да са затворени, но все пак знам къде Джикан може да купи зеленчуци. — Нахлузи омачканата мръсна дреха — с нея приличаше досущ на селски ратай — и добави: — Но ще е много скъпо.

— Значи Джикан ще ти се разсърди още повече — каза Мара и добави: — Пази се.

Аракаси се поклони.

— Значи ще останеш? — И добави, след много кратка пауза: — Така си и мислех.

След което тръгна.

Кевин погледна замислено Мара и попита:

— Няма да се върнеш при Аяки, така ли?

Попита и заради себе си, с тайния копнеж да поговори с Патрик и да сподели със съотечественика си новината, която тежеше на сърцето му след игрите: Боррик и Брукал победени и Кралството — открито за нахлуване.

За миг Мара като че ли се поколеба. После въздъхна.

— Не мога. Не и след като е в ход такава голяма промяна. Трябва да съм близо до седалището на властта, в чиито и ръце да попадне тя. Няма да допусна домът Акома да бъде съкрушен заради решенията на други. Ако сме в опасност, ще ценя сина си повече от последния си дъх, но ще действам.

Ръцете ѝ бяха стиснали ръба на каменната пейка. Кевин нежно ги взе в топлите си длани.

— Уплашена си.

Тя кимна.

— Да. Защото мога да действам срещу заговор от Минванаби или който и да е друг вражески дом. Но в империята има две сили,

пред които без колебание трябва да се преклоня, а или едната, или и двете са се задействали тук.

Говореше за императора и магьосниците.

Изминаха още три дни, изпълнени със звуците от минаващи по улиците войници и скърцането на коли, извозващи развалини, отломки и мъртви тела. Мара чакаше и получаваше сведения от Аракаси, доставяни по странни начини и в неочаквани часове, най-вече през нощта. Кевин лаконично подхвърли, че Началникът на шпионите нарочно им пречи на любовната игра, макар че всъщност скуката оставяше на двамата повече време за удоволствия. Предсказанието му, че императорът се кани да поеме управлението на империята, се оказа отчасти вярно, но в ход бяха повече политически игри и Аракаси бе насочил всичките си ресурси да разкрие кой дърпа конците.

Докато времето минаваше и членовете на Съвета се мъчеха да се ориентират във възникващата структура на властта, стана ясно, че намесата на Ичиндар не е прищявка. Беше го планирал грижливо и имаше хора, готови да се намесят и да поемат деловите неща, оставени обикновено на пълномощниците и агентите на Господарите от Съвета. Картината започна да става по-ясна, когато Аракаси започна да разкрива кои фракции подкрепят Ичиндар. Членове на партията на Синьото колело, почти всички от които бяха отсъствали от хаоса, разиграл се на Имперските игри, се оказаха в ядрото на заговора. Дори фамилиите на старата Имперска партия, които можеха да претендират за кръвни връзки, бяха извън този нов ред.

След декларацията за имперски мир градът започна да се възстановява от раните си. Ремонтите на разрушенията, причинени от варварския магьосник, започнаха с усиленото прочистване на натрошени камъни и греди. Бесенето на крадците и черноборсаджиите сложи край на мародерството. В реката бяха направени места за пристан и салове и лодки започнаха да карат стоки до брега, докато работници поправяха кейовете. Дюкяните лека-полека започнаха да се зареждат със стока.

Десет дни след бедствието на игрите Мара получи съобщение от Сулан-Ку. Там беше имало малък приток на бежанци и дребни неприятности покрай тях, но интересите на Акома не бяха пострадали.

Накоя съобщаваше, че ако не се броели избухванията на Аяки, всичко в имението било спокойно. Най-лошото, което Първата съветничка трябвало да изтърпи, бил Кейоке, когото трябвало да убеди да не праща половината останал гарнизон в Кентосани при Господарката. Били научили, че е в безопасност, от агентите на Аракаси, пишеше Накоя.

Сълзи замъглиха очите на Мара, докато мислеше за предаността на хората си. Синът ѝ ѝ липсваше непоносимо и тя се закле да прекарва повече време с него.

В коридора отекнаха бързи стъпки и след миг Аракаси влезе и се просна по очи на килима.

— Господарке, покорно моля да ми простиш за припряното нахлуване, но... Къде е Кевин? Той трябва да чуе това, защото със сигурност ще искаш мнението му.

Мара веднага нареди да повикат мидкемиеца, който бе отишъл в кухнята за гореща чоча, и щом той влезе, погледна въпросително Аракаси.

— Първо, варварите... — започна той.

Кевин се сепна и едва не изпусна подноса.

— Какво варварите?!

Аракаси се покашля.

— Другоземците са предприели напълно неочаквано и масивно контранастъпление. Нашите армии на Мидкемия са надвити и изтласкани обратно до долината, където контролираме разлома! Току-що сме претърпели най-тежкото поражение във войната!

Този път поне Кевин успя да прояви такт и потисна радостния си смях. Но не можа да устои да не погледне самодоволно Аракаси, докато подаваше на Господарката чашка гореща чоча.

— Какво още? — попита Мара. Беше сигурна, че трябва да има нещо повече — иначе Аракаси нямаше да влезе така припряно.

— Второ — продължи Аракаси, — императорът се е съгласил да се срещне с варварския крал, за да обсъдят мир!

Мара изтърва чашката си.

— Какво?! — Възклицанието ѝ заглуши тракането на счупения порцелан. Димящата чоча се плисна на локва по пода.

Кевин замръзна. Мара не обърна внимание на мокрите плочки и капките, които опръскаха халата ѝ.

— Мир?!

Аракаси продължи бързо:

— Моят агент в двореца ме извести тази сутрин. Преди последната голяма офанзива на Военачалника двама агенти на партията на Синьото колело са се промъкнали през разлома с излизащите войски. Били са Касуми от Шинцаваи и един варварски роб, напуснали са лагера и са отнесли предложение за мир на варварския крал.

— Затова вашият приятел Шинцаваи не беше на игрите — каза Кевин. — Не е знаел дали ще се окаже герой, или престъпник.

Мара издърпа мокрия плат от коленете си, но не извика слугиня за помощ.

— Касуми. Братът на Хокану. — Очите ѝ се присвиха. — Но партията на Синьото колело никога не би направила нещо толкова дръзко без...

— Без одобрението на императора — намеси се Аракаси. — Именно. Ичиндар явно е обмислял предложението за мир доста отдавна.

— Тоест се е готвел да се намеси в управлението. — Мара се извърна към Кевин. — Твоята преценка за императора ни май ще се окаже по-точна, отколкото си давахме сметка, скъпи. Ичиндар се е намесил в Голямата игра, без никой да подозира. — Поклати невярващо глава. — Това е против всякаква традиция!

Кевин взе една кърпа от подноса и коленичи, за да попие вадичката чоча.

— И кой го казва това? Жената, която поогъна някои традиции дотолкова, че ги изкриви до неузнаваемост.

— Но императорът... — Благоговението в гласа ѝ даваше ясно да се разбере, че смята Небесната светлина почти за бог.

— Той е човек. — Кевин отпусна ръката си с мократа кърпа на сгънатото си коляно. — И е млад. Младите често правят неочаквани и радикални неща. Но въпреки цялата си храброст вашият император не е наясно как стават нещата в истинския живот. Определено е наивен, ако си мисли, че може просто ей така да заповяда на жадните за власт цурански господари да си стегнат багажа и да си ходят вкъщи да садят репички.

— Каквото и да значи „репички“, боя се, че Кевин е прав, господарке — каза Аракаси.

— И друга ръка е замесена в това — настоя Мара. Погледна ядосано намокрения си халат и го смъкна нетърпеливо. Хубавият плат беше съсипан. — Ако магьосникът Миламбер не беше предизвикал опозоряването на Алмечо, как биха продължили нещата?

Не беше трудно да се отгатне. Дори Кевин можеше да се досети, че партията на Синьото колело пак щеше да обърне политиката и да се оттегли от Военния съюз. Така Алмечо щеше да остане само с Минванаби като главен поддръжник. А след като Акома и Ксакатекас тормозеха фланга на Минванаби, Десио нямаше да може да си позволи да увеличи поддръжката. Алмечо и партията му щяха да се окажат в задънена улица след тринайсет години почти абсолютно управление.

Кевин изстиска енергично кърпата върху подноса с чоча и направи единствения възможен извод.

— Тъй че императорът ви щеше да нахлуе във Висшия съвет и да обяви мирно предложение, а на Военачалника ви щеше да му липсва достатъчно подкрепа, за да му се противопостави. Много добре изпитано. — Кевин подсвирна от възхищение. — Вашият Ичиндар е много умно момче.

Аракаси като че ли пресмяташе наум.

— Дори нещата да се бяха развили както предполага Кевин, не мисля, че императорът щеше да рискува с открито противопоставяне на Военачалника. Не и ако не разчита на специална подкрепа.

Очите на Кевин се разшириха.

— Магьосниците!

Мара кимна.

— Алмечо си има своите „любимци“, тъй че и Ичиндар е трябвало да намери съюзници, за да им се противопоставят. — Обърна се към Аракаси. — Иди говори с агентите си. Открий, ако можеш, кой между Великите може да се е замесил. Виж дали някой има специална връзка с някого в Синьото колело, особено с Шинцаваи. Те, изглежда, са в сърцевината на нещата.

След като Главният шпионин се поклони и напусна, погледът на Мара се изостри, сякаш се взираше в нещо, което само тя можеше да види от замайваща височина.

— Идат велики промени. Чувствам го като полъха, който води бутана. — Говореше за сухия пращен вятър, който в старите приказки вдигаше духовете на демони и ги хвърляше да вилнеят по земята. След това, сякаш мисълта за митични злини и днешни конфликти я накара да потръпне, призна с горчивина: — Но не мога да грабна инициативата, докато плувам в локви чоча.

— Зависи от инициативата — отвърна Кевин и я спаси от бедата, като я грабна в прегръдката си.

Трусът, предизвикан от Миламбер, донесе някои малки предимства. След като търговията се възстанови и оскъдицата откри възможности, Мара получи вест от лорд Кеда, че условията ѝ за складовите пространства са приети. Разрушението по кейовете в Кентосани беше превърнало нейното предложение в единствения избор и първите товари зърно, които стигнеха до пазара с прииждането на реката, щяха да донесат добри печалби. Лорд Андеро ѝ отстъпваше гласа на Кеда с минимални гаранции. След като Висшият съвет не беше свикан, стойността на това обещание беше спорна.

Все пак Мара изпрати куриер, за да извести, че приема. Всяко обещание все пак струваше повече от никакво, а според сведенията, донесени ѝ от Аракаси, неангажираните в изгодната търговия Управляващи господари недоволстваха от ходовете на императора. Мирът според тях беше акт на страхливец, а боговете не бяха благосклонни към слаби държави.

Новината, която дойде след това, беше много сериозна. Мара прекара още един предобед в обсъждане с Аракаси, докато Кевин дремеше под сянката на едно дърво в двора. Чу я едва по-късно, когато пристигна официалното съобщение, че Небесната светлина е тръгнал за Равнинния град с намерение да премине през разлома до Мидкемия и да преговаря за мир с Луам, краля на Островите.

При споменаването на това име Кевин скочи като ужилен.

— Луам!?

— Крал Луам — повтори Мара. Потупа с пръст пергамента, донесен в градската ѝ къща от имперски пратеник. — Така е написано тук, от личния писар на императора.

— Но Луам е син на лорд Боррик — каза Кевин и на лицето му се изписа стъписване. — Ако той е кралят, това може само да означава, че крал Родрик, принц Ерланд Крондорски и самият Боррик са мъртви.

— Какво знаеш за крал Луам? — попита Мара.

— Не го познавам добре — призна Кевин. — Играехме си някога като деца. Помня го само като високо русокосо момче, което много се смееше. Срегнах лорд Боррик веднъж на командирско заседание. — Помълча, потънал в мисли за родната си земя, докато любопитството не го тласна да помоли да прочете пергамента. Императорът на Цурануани, изглежда, не смяташе да пътува без половината благородници на империята със себе си. Устата на Кевин се кривна иронично. Според имперската заповед Почетната гвардия на Небесната светлина включваше Бойните вождове на Петте велики клана и най-големите синове на половината други владетели в Цурануани.

— Заложници — заяви веднага мидкемиецът. — Владетелите едва ли ще се опълчат на едикт и ще създадат неприятности, докато наследниците им са в императорската армия.

Затвори очи и се опита да си представи младежа с кестенявата коса, седнал в позлатената си броня на масата срещу сина на Боррик Луам, който също беше млад... и с жегване в сърцето осъзна, че онова време отдавна е отминало. Войната беше продължила и в негово отсъствие бяха загинали хора. Дори не знаеше дали баща му и по-големите му братя са живи. Нарани го мисълта, че от години беше забравил да се тревожи за това. Седнал в един красив двор, обкръжен от чужди цветя и с жена от култура, която често му се струваше невъобразимо жестока, Кевин, третият син на барона на Зюн, вдиша дълбоко и се помъчи да си даде сметка кой всъщност е сега.

— Но защо Ичиндар трябва да ходи там? — зачуди се Мара, без да забелязва вълнението му. — Това е голям риск за Небесната светлина.

Дълбоко цуранската ѝ гледна точка го стъписа и Кевин се наежи.

— Мислиш ли, че нашият крал щеше да дойде тук? След като вашите воини опустошаваха земите му девет години? „Простете, че изгорихме селата ви, ваше величество. Просто минете през този портал и заповядайте в нашия свят!“ Едва ли, по дяволите. Не забравяй, този крал е бил командир с бащината си армия почти от

самото начало. Знае срещу кого се изправя. Доверието на Островното кралство е много рехаво, докато народът ви не докаже обратното.

Мара призна, че Кевин е прав по всички точки.

— Да, допускам, че от ваша гледна точка сме си заслужили недоверие.

Смехът, с който ѝ отвърна, беше хладен и горчив.

— Обичам те като дъха на живота си, Мара, но няма други като мен. Хиляди мои съотечественици познават цураните само на бойното поле. Виждат в тях само врагове, които са нахлули в родната им земя, за да я завоюват. Мирът няма да е лесен.

Мара го погледна намръщено.

— Нима намекваш, че Ичиндар ще бъде помолен да отстъпи земите, които Военачалникът е спечелил?

Кевин отново се засмя.

— Вие, цураните, вярвате, че всеки мисли като вас. Разбира се, че кралят ще настоява да напуснете. Вие сте нашественици, другоземци сте. Нямате място от мидкемийската страна на разлома.

Вгледа се в лицето на Мара. Изглеждаше разтревожена, дори наранена, но над всичко това бе загрижеността за него. Заболя го от това. Тя не споделяше представата му за жестокост, никога нямаше да може да схване какво му струваше да я моли за отстъпките, дали на Патрик и приятелите му роби най-елементарни условия за съществуване. Разкъсан между невероятната си любов към нея и вроденото си чувство за справедливост, Кевин бързо си тръгна.

Неприятното с градската къща в Кентосани бе в това, че нямаше достатъчно големи дворове, където да се скрие човек. Мара го намери само след няколко минути. Хвърляше камъчета в декоративното езерце с риби, което отделяше външния параван от стената, обща със съседната сграда. Коленичи зад него и го прегърна през кръста. Долепи бузата си до гърба му и промълви:

— Какво виждаш в езерцето с риби, мили?

В отговора на Кевин имаше сурова откровеност.

— Виждам години преструвки. Позволих си да се изгубя в любовта ти и съм благодарен за това, но като чувам за този предстоящ мир...

— Си спомняш войната — подсказа тя. Надяваше се, че ще каже още.

Усети горчивина под тръпките на гняв, които го пронизаха.

— Да, спомням си я. Спомням си своите сънародници, приятелите ми, които умираха, докато се опитваха да защитят домовете си от армии, за които не знаехме нищо, воители, дошли по непонятни за нас причини. Мъже, които отказваха всякакви преговори, а просто идваха и избиваха селяните ни, завземаха селата ни и окупираха градовете ни. Спомням си как се сражавах срещу вашите бойци, Мара. Не мислех за тях като за доблестни врагове. Мислех за тях като за убийци и отрепки. Мразех ги с всяка фибра на съществото си.

Усети, че се е изпотил от спомените, но след като тя не се отдръпна, положи усилие да се успокои.

— А след това започнах да ви опознавам. Не... не мога да твърдя, че намирам някои от порядките ви за хубави. Но поне разбирам донякъде, цураните. Вие имате чест, макар тя да е нещо различно от нашето чувство за справедливост. Ние също имаме своята чест, но не мисля, че я разбираш напълно. И имаме общи неща, като всички хора. Аз обичам Аяки все едно, че ми е роден син. Но сме еднакво изстрадали, ти от моите съотечественици, аз — от твоите.

Мара се опита да го утеши. Прегърна го по-силно и промълви:

— И все пак не бих променила нищо.

Той се обърна в прегръдката ѝ и видя сълзите ѝ, които се смятаха за безусловна слабост в културата ѝ. Моментално изпита срам.

— Не би ли спасила брат си и баща си, ако можеше?

Мара поклати глава.

— Не. Това знание е най-горчивото от всички, любими. Защото ако можеш да отменя предишните скърби, нямаше да имам Аяки, нито любовта, която споделям с теб.

Зад блесналите ѝ очи се криеше и друго, по-мрачно осъзнаване: нямаше да е поела управлението и нямаше да е познала опияняващото очарование, което намираше във Великата игра.

Стъписан от тази оголваща душата ѝ искреност, Кевин усети, че гърлото му се е стегнало. Притисна я до себе си и остави сълзите ѝ да мокрят рамото му. Задавен от вълнение, промълви:

— Но колкото и да те обичам, Мара от Акома...

Тя вдигна глава, погледна го в очите и видя суровата истина, от която не можеше повече да бяга. Страх стегна душата ѝ и скръб,

неизпитвана от деня, в който съдбата я бе принудила да поеме властта на Акома.

— Кажи ми — подкани го. — Кажи ми всичко, веднага.

Кевин изглеждаше измъчен.

— Обичам те... Ще те обичам до смъртта си. Но никога няма да се примиря с това робство. Дори заради теб.

Мара не можеше да понесе погледа му. В този момент за първи път най-сетне разбра дълбочината на болката му. Стисна го отчаяно и промълви:

— Ако боговете го допуснат... ще ме оставиш ли?

Ръцете на Кевин се стегнаха около раменете ѝ. Държеше я все едно, че е единственият лек против болката му. Въпреки това каза онова, което не можеше да отрече:

— Ако можех да съм свободен човек, щях да остана с тебе завинаги. Но като роб, бих се възползвал от всяка възможност да се върна у дома.

Мара не можа да сдържи хлипа си.

— Но никога не можеш да бъдеш свободен... тук.

— Знам. Знам. — Забърса влажния кичур от бузата ѝ и сълзите му потекоха като нейните. Тайните най-сетне бяха споделени и признати: макар да се обичаха отчаяно, винаги щеше да я има тази отворена рана, огромна като океан, дълбока като пропаст и широка като разлом между световите.

Събитията в Свещения град се въртяха около предстоящата мирна среща. Оставаха само няколко дни до заминаването на императора и Управляващите господари си разменяха разгорещено догадки за предварително договорените условия. Но дори шпионската мрежа на Аракаси успяваше да измъкне съвсем оскъдни сведения по темата. Мара прекарваше дълги часове, затворена с писарите си. Изпращаше послания до съюзници и предпазливо утвърждаваше връзки. Понякога се срещаше с други Господари, чиито градски къщи бяха разположени по-близо до вътрешния град и чиито домакинства бяха пострадали.

Малки разочарования, и отстъпки балансираха по-големи. Майсторите се бавеха с подмяната на изгубената ѝ носилка. След като

всеки дърводелец в Кентосани беше зает с поправянето на счупени покриви, греди и рамки на врати, дори един чирак не можеше да бъде отклонен от спешните работи. Джикан напразно се пазареше. Имперски декрет замразяваше всякакви частни договори, докато не бъдат възстановени пристанищните складове. Мара се примиряваше, като канеше у дома си тези, с които искаше да се види, докато лорд Чипино от Ксакатекас не чу за затрудненията ѝ и не ѝ прати като подарък носилка.

Беше боядисана в пурпурното и златното на Ксакатекас и доста олющена, тъй като дъщерите на Исашани често я бяха използвали за разходки на пазаруване. Джикан оправи проблема, като порови в мазетата за боя, но все още нямаше занаятчии, които да се наемат. Накрая задачата бе поверена на Таму, роб бегач, надраснал поста си и издигнал се до официален пратеник.

Мара направи няколко официални визити и обсъди откритията си с Аракаси.

Външно владетелите на Цурануани подкрепяха намесата на императора. Изпратиха най-големите си синове да служат в имперската делегация и не нарушиха мира. Но под сервилното поведение всеки господар се бореше за позиция, пресмяташе врагове и сключваше спогодби. Отчаяни от това, че Съветът не се свиква, владетелите на всички големи домове крояха тайни алтернативни планове.

Мара отделяше особено внимание на ходовете на Минванаби. Тасайо оставаше в изгнание на отдалечените западни острови. Но Десио беше внедрил друг братовчед, Йешурадо, в армията на бившия Военачалник, като подкомандир, което осигуряваше на Минванаби съюзник в лагера на императора. Десио беше един от петимата Военни водачи, които щяха да присъстват на мирната конференция на Мидкемия, наред с Андеро от Кеда, Господаря на Ксакатекас и Господаря на Тонмаргу.

Но Оаксатукан не посочиха Военачалник за клана Омечан поради жестоките им вътрешни борби кой да заеме освободеното от Алмечо място. Най-големият му племенник, Деканто, беше очевидният избор, но друг племенник, Аксантукар, се беше оказал с неочаквано силна подкрепа от други членове на клана. След като най-силните фракции се оказаха в безизходица, Деканто и Аксантукар бяха

принудени да отстъпят привилегията на трети братовчед, Пимака, да бъде временният военен вожд на Омечан за имперската почетна гвардия.

Проучванията на Мара за ролята, изиграна от Великите, не дадоха ясни отговори. Но Аракаси все пак беше открил връзка между Събранието на магьосниците и партията на Синьото колело.

— Оказва се, че Великият Фумита е по-малък брат на лорд Камацу от Шинцаваи и истинският баща на Хокану.

Мара не скри удивлението си. Винаги, където и да се откриеше тайнствената дарба, Събранието взимаше мъжа за обучение и прекъсваше всякакви връзки със семейството му. Децата се отглеждаха от роднини като техни родни и връзките им с естествените им родители се „заравяха“.

— Значи Хокану е осиновен и всъщност е племенник на Камацу. — Тъй като майка му се беше заклела в служба в храма на Индири след заминаването на съпруга ѝ, Камацу и Касуми бяха единствените близки, които Хокану познаваше от десетгодишна възраст.

— Знаеш ли дали Фумита изобщо навестява сина си? — попита тя старшия си шпионин.

Аракаси сви рамене.

— Къщата на Камацу е добре охранявана. Кой може да знае?

Мара разбираше, че за трайното добруване на дома ѝ ще е добре да поддържа интереса на Хокану и да измъкне от него информация за възможните слаби места в предаността на Фумита към Събранието: това, че може да не е изоставил напълно семейните грижи и да е повлиял в оказването на помощ За Шинцаваи и клана Канацаваи от страна на магьосниците.

Но всяка мисъл за Хокану неизменно я връщаше към трънливата болка, свързана с Кевин. Въздъхна. Ако си позволише да се вълече в личните си тревоги, Акома щяха да бъдат съкрушени в следващия ход на Великата игра.

Небесната светлина щеше да се отправи по реката след четири дни. Ако успееше да склучи мир с Островното кралство, всички домове щяха да се окажат в еднакво неизгодно положение. Но ако императорът се провалеше, свикването на съвет за нов Военачалник щеше да е наложително. В противен случай Ичиндар, деветдесет и първият император на Цурануани, щеше да се окаже изправен пред

открит бунт в Съвета. Макар и преди столетия, историята на империята все пак помнеше убийства на императори.

Мара плесна с ръце да повика бегача си и нареди:

— Кажи на Джикан, че днес следобед ще се преместим в апартамента в Имперския дворец.

— Както заповядаш, господарке. — Момчето се поклони и хукна да изпълни задачата, щастливо, че има повод да потича.

Джикан прие заповедта като цяр против обезсърчението след няколко дни пресмятане на претърпените щети. Кевин го пратиха да товари багаж на чакащите коли. Стълбищата и площадките бяха затрупани с чанти с пергаменти и ковчежетата на Господарката с центии и центурии от раковини. Но поне броят на воините беше намалял. Половината от отряда бяха преместени в една обществена казарма в града. От другите петдесет щяха да осигурят охраната на господарката си през града, после двайсет от тях щяха да се върнат, за да пазят градската къща с останалите.

Мара седеше в двора и пишеше до Кейоке и Накоя. За да е сигурна, че други домове няма да надзъртат в работите ѝ, повери на Люджан да отнесе писмата ѝ до най-бързия обвързан с дома куриер на гилдията.

— Добави към писмото ми следното устно съобщение — нареди тя. — Искам ядрото на армията ни да е готово да тръгне всеки момент и да се изнесе толкова близо до Кентосани, колкото Кейоке сметне за благоразумно. Трябва да сме в готовност за всякакъв обрат.

Облечен в простата броня, която предпочиташе за полева дейност, Люджан взе подпечатаните свитъци.

— За война ли се готвим, милейди?

— Винаги — отвърна Мара.

Люджан се поклони и напусна без повече приказки. Мара остави перото и разтърка схванатите си пръсти. Пое си дълбоко дъх и бавно издиша, както я бяха учили в храма. Кевин я беше принудил да гледа на порядките на народа си с нови очи. Разбираше, че зад традицията се крие алчност и амбиция и че честта се е превърнала в оправдание за омраза и кръвожадност. Младият император можеше да се стреми да промени поданиците си, но Великата игра нямаше да бъде премахната с имперски едикт. Каквото и да изпитваше, колкото и да беше уморена,

колкото и съжаление да я спохождаше, Мара знаеше, че борбата винаги ще я има. Да си цуранин означаваше да се бориш.

Кевин беше мислил, че голямата зала е впечатляваща, но Имперският дворецов комплекс отвъд мястото за заседания на Великия съвет се оказа още по-грандиозен. Свитата на Мара влезе през портали, достатъчно широки, за да минат през тях три впряга един до друг. Вратите, за чието задвижване бяха нужни дванайсет роби, се затвориха зад тях с грохот. Слънчевата светлина изчезна и се озоваха в сух, ухаещ на вощък сумрак, осветен от пурпурносинкави глобуси на чо-джа, висящи на въжета от таван, висок колкото два етажа. Коридорът беше внушителен, с изтъркани каменни плочи и две нива галерии, издигащи се от двете страни. Под тях имаше врати, боядисани в крещящи цветове. Всяка водеше към апартамент, заделен за член на Съвета, като най-близките до външните стени бяха за най-низшите по ранг.

— Напред — заповяда Ударен водач Кенджи на почетната гвардия и гласът му отекна от потъмнелия от пластове лак и прах таван.

Кевин крачеше в средата на колоната, до носилката на Господарката. Освен свитата на Акома коридорът беше почти празен. Слуги в имперски халати се движеха енергично по задачите си, но иначе огромният комплекс изглеждаше запустял.

— Кой е апартаментът на Акома? — попита Кевин най-близкия роб.

Мъжът го изгледа с отвращение заради неусмиримия му език, но от гордост не можа да се сдържи да не отговори.

— Не сме в първия коридор, а в седмия.

Миг след това Кевин разбра странния отговор, защото почетната гвардия зави на един ъгъл и той видя огромната пресечка, където няколко други коридора се събираха в една площадка.

— Богове, този дворец е огромен!

След това погледна нагоре и видя, че този участък има четири тераси с галерии, до които се стигаше по каменни стълбища, лъкатушещи на зигзаг между площадките. Но въпреки цялото си величие зданието изглеждаше празно.

После осъзна, че за разлика от района, приютил Залата на Съвета, в тези проходи няма смесена охрана.

— Толкова е тихо!

Мара надникна от завеските на носилката.

— Всички са на кейовете, за да се сбогуват с императора и почетния му отряд. Затова побързахме да дойдем тук — по-добра възможност да влезем ненаблюдавани. Не исках да рискувам да срещнем Имперската гвардия точно сега.

Не се качиха по стълбище. Жилищният комплекс на Акома беше разположен на приземния етаж зад лакирана зелена врата с герба с птицата шатра. Коридорът се извиваше от извивката на сто разтега в двете посоки, с гигантски портали и още пресичащи се коридори в двата края. Кевин вече бе стигнал до извода, че апартаментите са подредени в полукръгове около централния купол със залата на Висшия съвет. Отделени в карета, други около триста такива малки комплекса превръщаха тази част на двореца в лабиринт от коридори и проходи.

До този на Мара имаше още два съседни големи жилищни комплекса, а срещу тях се разполагаше резиденцията на дома Уашота, със здраво залостени врати в зелено и синьо. След завоя вратите имаха още по-величествени украси, от сводестите арки, скрити от високи шейсет стъпки копринени стенни пана, до застлани с килими стълбища и урни, пълни с цветя. Това бяха апартаментите на Петте велики фамилии, с по-малките галерийни комплекси над тях, запазени за гости и васали. Разположението на мястото беше според ранга, но казармените помещения не се различаваха. Всеки Господар в империята можеше да обитава в Имперския дворец със свита от най-много дванайсет воители.

Въпреки това Мара беше вкарала цели трийсет в дворцовия район. Макар с това формално да беше нарушила правилото, в коридорите нямаше поставени патрули. Тя знаеше много добре, че в нестабилни времена другите Господари ще направят същото или ще доведат още повече воители, ако успеят.

След дискретното почукване на Кеңджи зелената врата се отвори и двама стражи се поклониха на господарката си и се отдръпнаха, за да влезе свитата ѝ.

Джикан също се поклони, след като свалиха носилката в малкото преддверие.

— Районът е безопасен, господарке — каза хадонрата, а Люджан до рамото му кимна, че е така.

В сравнение с градската къща апартаментът изглеждаше оскъдно обзаведен. По дървените подове нямаше нищо, освен стари килими и възглавнички и тук-там по някой светилник. А след това Кевин разбра: по-тежките мебели бяха преместени, за да преградят всички прозорци и врати. Апартаментът беше три помещения в дълбочина и вътрешните стаи излизаха на малка тераса към двора. Но днес цуранската страст за въздух беше пожертвана заради безопасността. Повечето прозорци бяха заковани и запушени с тежки дървени прегради.

— Атака ли очакваме? — попита Кевин.

— Винаги — отвърна Мара. Изглеждаше тъжна, докато правеше оглед на стъпките, предприети от войните ѝ, за да гарантират сигурността. — Може да не сме единственият дом, разбрал, че сега е идеалният момент да се влезе, без да се привлече внимание. Имперските бели винаги са на дежурство в Имперския фамилен комплекс, но без утвърдена от Съвета охрана сега този район е ничия земя. Минаваме през тези коридори и пресечки на свой риск.

Докато носачите ѝ трупаха пътните сандъци пред един прозорец, пристигна Аракаси с плувнало в пот лице. Носеше набедрена препаска и сандали на куриер и косата му беше стегната отзад е лентичка, твърде мръсна, за да може някой със сигурност да разпознае цвета.

Мара смъкна връхния си халат и го изгледа.

— Приличаш на търговски бегач.

Аракаси отвърна с блеснали от лукав хумор очи:

— Бегачите в цветове на домове ги дебнат навсякъде.

Мара обясни на Кевин:

— Търговските бегачи често обличат цветове на домове, защото тогава уличните хлапета не ги замерват с камъни. Но сега един домашен куриер може да бъде задържан за информация. И тъй като цицините от камъни не са страшни колкото изтезанията, ролите са сменени. — Обърна се към Аракаси. — Какви са новините?

— Странни групи мъже се движат из сенките. Крият бронята си под наметала и не носят отличителни знаци за служба на някой дом.

Имперските слуги ги заобикалят отдалече.

— Убийци ли? — попита Мара и очите ѝ се задържаха на старшия шпионин, без да трепнат, докато един слуга взимаше връхния халат от ръцете ѝ.

Аракаси сви рамене.

— Би могло. Или са войската на някой господар, промъкнала се тайно в града. Би могло също да са агенти на императора под прикритие, за да видят кой се опитва да наруши мира. Някой високопоставен е пуснал информация, която е предизвикала приказки.

Мара седна на една възглавничка и махна на останалите също да седнат.

Но Аракаси отклони поканата.

— Няма да се задържам, освен да добавя, че както изглежда, някои от исканията, поставени от краля на императора са... много необичайни.

Това изостри любопитството на Кевин.

— Какво имаш предвид?

— Репарации. — Началникът на шпионите уточни съдържано: — Луам настоява за нещо от порядъка на сто милиона центии като компенсация за нанесените на държавата му щети.

Мара скочи от възглавничките като ужилена.

— Невъзможно!

Кевин пресметна и осъзна, че мидкемийският върховен владетел е проявил щедрост. Пресметнато в кралски пари, Луам искаше някъде от порядъка на триста хиляди златни суверена, което едва щеше да покрие цената за поддържането на армиите на Запада на бойното поле девет години.

— Това е половината от сумата, която е трябвало да поиска.

— Проблемът не е в сумата, а в идеята да се заплащат щети — заяви Мара. — Ичиндар не може да го направи и да опази честта си. Това би засрамило Цурануани пред боговете.

— Точно затова Небесната светлина е отказал — намеси се Аракаси. — Вместо това носи на младия крал „подарък“ от редки скъпоценни камъни, чиято цена е приблизително сто милиона центии.

Възхитена от находчивостта на императора, Мара се усмихна.

— Дори Висшият съвет не може да отрече правото му да даде дар на друг монарх.

— Това е едното. — Тъмните очи на Аракаси пробягаха многозначително към Кевин. — Луам желае размяна на пленници.

Погледите, които си размениха варваринът роб и господарката му при тези думи, бяха натежали от чувство. Със странна неохота Мара отново се обърна към Аракаси.

— Разбирам какво иска той, но дали Ичиндар ще го разбере?

Аракаси отвърна с откровеното цуранско свиване на рамене.

— Кой може да каже? Даването на роби на Островния крал не е проблем. Луам би могъл да прави с тях каквото намери за добре. Поважното е какво би направил императорът с нашите завърнали се военнопленници?

Последва мълчание. Истината беше, че в Цурануани честта и свободата на такива хора никога не можеше да бъде възстановена.

Мара изведнъж се почувства уморена. Погледна стъпалата си. Отоците от бягството ѝ от арената почти бяха спаднали, но емоционалните рани между Кевин и нея от проблемите с робството и свободата още боляха.

— Имаш ли вест за Минванаби?

Аракаси присви устни.

— Подготвят над три хиляди войници за война.

Мара го погледна разтревожено.

— Идват в Свещения град?

— Не. Засега само се подготвят в именията на Минванаби.

Мара присви очи.

— Защо?

Отговори ѝ Люджан — с горчивина, от входа, където се беше спрял, след като бе поставил воините си на стража до всеки прозорец и врата.

— Десио се страхува от имперския мир с основание, милейди. Ако ти изоставиш конфликта с Минванаби, просто отказваш да се посветиш на кръвната вражда. Някои може да преценят, че честта на Акома е компрометирана, но кой би те обвинил, че се подчиняваш на Небесната светлина? Но ако императорът наложи мир между враждуващи домове, Десио нарушава кръвната си клетва пред Туракаму. Той трябва да ни унищожи, преди властта на императора да стане прекалено силна, за да ѝ се опълчи, или да оскърби Бога на смъртта.

— Десио би рискувал да нападне императора? — попита Мара.
Аракаси поклати глава.

— Не открито, но ако Висшият съвет намери повод да се обедини срещу волята на Ичиндар, Десио ще разполага с най-голямата армия близо до Свещения град. Това предлага опасна комбинация.

Мара прехапа устна. След като кланът Омечан бе разделен между Деканто и Аксантукар, опасността беше явна: Десио можеше да стане новият Военачалник, ако достатъчно голяма фракция във Висшия съвет решише да се противопостави със сила на имперския едикт.

Кевин добави и едно неприятно наблюдение:

— Три хиляди меча на Минванаби извън Залата на Съвета биха могли да се окажат убедителен аргумент дори ако Десио няма явно мнозинство.

Изцедена не само от умората, Мара погледна поднесената ѝ от слугата чаша все едно беше пълна със смъртоносна отрова. Опита се да се отърси от мрачните мисли.

— Мирната среща отвъд разлома е чак след три дни. Докато Ичиндар и Луам не се провалят в преговорите си, всичко това са спекулации. След като сме вече в безопасност в двореца, нека се порадваме на малко спокойствие.

Аракаси се поклонил по-дълбоко от обичайното и си тръгна безшумно като призрак. Мара дълго седя замислена и се съживи едва когато Кевин приседна до нея и я взе в прегръдката си. Уплашена да не даде израз на неспокойствието, което изпитваше, тя довърши мисълта си:

— Боя се, че много е стоварено на гърба на толкова млад човек, и макар боговете да гледат може би благосклонно на нашата Небесна светлина, биха могли също тъй да се отвърнат от него.

Кевин я целуна по темето. Не хранеше илюзии. Също като нея разбираше, че най-доброто, на което могат да се надяват, е Аракаси да ги предупреди, преди врагът да нападне.

В продължение на три дни империята сякаш бе затаила дъх. Свещеният град с усилие се връщаше към нормалност: работниците довършваха ремонта на последния повреден кей и зидари взимаха

нападали камъни от арената, за да укрепят порталите към Имперския дворец. Рибари тръгнаха преди размисъл и теглеха мрежите си из теченията на Гагаджин, а селяни караха реколтата от късния сезон на тежко натоварени фургоци или по реката на баржи. Храмов тамян и цветни аромати надвиваха миризмата на изгорени тела, а продавачи отваряха останалите си без покриви дюкяци и напевните им гласове отново започнаха да хвалят стоките.

Но всички тези звуци и признаци на оживление таяха в себе си някаква сънна мимолетна преходност дори за бедняците и просяците, които стояха най-далече от центъра на властта. Мълвата не зачиташе никакви кастови граници. И също като натрошените греди, струпани като кости в тъканта на набързо вдигнати стени, неспокойни подмолни течения витаеха в привидната нормалност на възстановяващия се град. Императорът на Цурануани се намираше на друг свят и Искису, богът на измамата и шанса, държеше в ръцете си равновесието — не само мира на два народа, но и стабилността на една древна държава: всичко зависеше от срещата на умовете на двама млади владетели от неимоверно различни култури.

Лишена от утехата на своя двор и фонтани, Мара прекарваше часовете си в малката стая в центъра на апартамента. В помещенията от двете страни бяха настанени войници и пазеха всяка врата и прозорец, а тя четеше писма и съобщения и поддържаше предпазливо връзка с други господари. Аракаси се появяваше почти ежечасно, предрешен като продавач на птици, куриер и дори просещ жрец. Работеше неуморно, за да открие и най-малкото зрънце информация, което можеше да е от полза.

В съседната стая Люджан водеше упражнения с меч с войниците си, един по един. Чакането късаше нервите на всички, най-вече на воините, тъй като не можеха да правят нищо друго, освен да стоят на пост безкрайно дълги часове. Още няколко отряда на Акома се бяха промъкнали в града и с помощта на една кола на продавач на килими неколцина влязоха тайно в имперския комплекс. Гарнизонът в апартамента на Мара вече наброяваше петдесет и двама войници и Джикан недоволстваше. Кухненските му слуги не можеха да изтъркат котлите, без да се блъскат в ножници, а на Люджан щеше да му се наложи да слага воините си да спят един върху друг, ако продължеше да вкарва още хора. Но броят им едва ли щеше да нарасне повече от

сегашния, за Акома, както и за други домове. Имперските стражи бяха забелязали притока на войници в двореца и вече проверяваха всички влизащи фургони и слуги, за да ограничат потенциалните бойци.

От външния коридор се чува бягащи стъпки. Почукването на сандалите на бегача мина през стените като тих, призрачен контрапункт на тракането на мечовете на упражняващите се войници на Люджан, Мара го чу от писалището си в средата на стаята, вцепени се и погледна с тревога Кевин.

— Нещо се е случило.

Мидкемиецът не попита как е разбрала, нито защо тези забързани стъпки трябва да са различни от стъпките на десетината бегачи, които минаваха по коридора всеки час. Отегчен от това, че трябва да стои затворен натясно, и от безкрайните мудни часове между докладите на Аракаси, Кевин се поклони на воина, когото бе предизвикал на игра на зарове, отиде до господарката си и седна до нея.

— Какво да правим?

Мара погледна мастилницата и пергамента на дъската за писане в скута си. Перото в ръката ѝ беше сухо и писмото още неизписано, освен името на Хокану от Шинцаваи горе, с изряден почерк.

— Нищо. Нищо, освен да чакаме.

Остави перото и за да са заети с нещо ръцете ѝ, вдигна печата на Акома. Не каза, а и Кевин не ѝ напомни, че Аракаси закъснява. Беше обещал да се отбие заранта, а ако се съдеше по бялата резка светлина, грейнала през барикадираните капаци на прозорците, обедът бе дошъл и си отишъл.

Минаха няколко мъчително дълги минути, изпълнени с тропането на още бегачи и приглушени възбудени гласове от съседните покои. Докато Мара се преструваше, че се опитва да се съсредоточи върху писмото, Кевин отиде в кухнята, за да донесе гореща чоча.

Когато се върна, Господарката не бе направила почти нищо друго, освен да топне перото. Мастилото засъхваше на писеца. Аракаси не се беше върнал. Когато Кевин постави подноса върху пергамента, Мара не възрази, но напитката изстина неопитана. Отвън преминаваха още забързани стъпки.

— Дали пък някой не провежда надбъгвания и не залагат, колкото да мине времето? — опита да се пошегува Кевин.

Люджан се появи на прага, плувнал в пот от упражненията и все още стиснал неприбрия в ножницата меч.

— Надбягващите се не носят бойни сандали с шипове — подхвърли той сухо. После погледна Мара, която седеше вцепенена като статуетка в дюкян за порцелан, с почти бяло лице. — Милейди, ако кажеш, мога да изляза и да намеря търговец на слухове.

Мара пребледня още повече и отвърна рязко:

— Не. Твърде ценен си, за да рискуваш.

После се намръщи, докато преценяваше дали да раздели войниците си на две и да прати половината на задачата. Аракаси бе закъснял с три часа и да се уповава безполезно на лъжлива надежда означаваше още по-голям риск.

От единия прозорец се чу леко драскане. Люджан се обърна рязко, посочи с меч към барикадата и всички воители на поет в стаята застанаха в готовност за атака.

Но драскането бе последвано от шепот и Мара извика:

— Слава на боговете!

Воините издърпаха дървената маса, затисната от три тежки сандъка, и открегнаха капака на прозореца. Аракаси влезе, черен силует на фона на дневната светлина. За миг свеж и изпълнен с уханье на цветя въздух нахлу в затворения апартамент. След това Кенджи затвори отново капака, постави дъските в жлебовете, а сандъците и масата бяха върнати бързо на мястото им.

Аракаси се просна ничком пред Мара.

— Милейди, прости ми за забавянето.

Тонът му бе смесица от неверие и едва прикрит гняв и радостта на Мара от връщането му се стопи.

— Какво се е объркало?

— Всичко. Ужасни слухове кръжат из двореца. На варварския свят е имало беда.

Мара го изгледа стреснато.

— Императорът?

— В безопасност е, но почти нищо друго не се знае. — Гласът на Аракаси застърга от гняв. — Варварите са извършили безчестие. Пяха песен за мир, а са кроили убийство. На срещата, въпреки клетвата им, са нападнали внезапно и за малко не са убили императора.

Мара онемя стъписана, а Кевин изруга изумено.

Аракаси продължи:

— По време на срещата голям отряд от онези, които там наричат „джуджета“ и „елфи“, е бил наблизко и когато Небесната светлина е бил най-уязвим, са нападнали.

Кевин поклати глава.

— Не мога да повярвам.

Аракаси присви очи.

— Истина е. Само благодарение на храбростта на офицерите му и на Военните водачи на Петте фамилии Небесната светлина е оцелял от това предателство на вашия свят. Двама войници са го пренесли през разлома в безсъзнание и е последвало нещо ужасно. Разломът се затворил и не могъл да се отвори отново и четири хиляди войници цурани са останали в капан на мидкемийския свят.

— Минванаби? — попита Мара.

— Мъртъв — отсече Аракаси. — Бил е между първите паднали. Братовчед му Джешурадо е загинал до него.

— Другите Военни водачи?

— Няма ги. Никой не може да каже дали са мъртви, но разломът вече не съществува. Цялата почетна гвардия на Военачалника е заклещена на варварския свят.

Мара не можеше да побере в ума си величината на тази новина.

— Ксакатекас?

Списъкът продължи неумолимо.

— Няма ги. Лорд Чипино за последно са го видели да се бие с конниците на Кралството.

— Всички ли? — прошепна Мара.

— Завърнали са се едва шепа — каза с болка Аракаси. — Двамата войници, които са пренесли Небесната светлина, и няколко души, които са насочвали войниците, чакащи от нашата страна на разлома. Имперският Силов командир е убит. Лорд Кеда лежи плувнал в кръв на земята. Лорд Тонмаргу го няма никакъв. Пимака от Оаксатукан също го няма. Касуми от Шинцаваи бил този, който настоял императорът да напусне, но самият той не е минал през разлома. — Аракаси вдиша с усилие. — Бегачът, който пристигна в града, не знаеше нищо повече от това, милейди. Съмнявам се, че до този момент дори замесените знаят повече, освен голи предположения кой е загинал и кой — не. Загубите са твърде големи и шокът от

събитието — твърде внезапен. След като императорът поеме командването, може би ще имаме по-ясна представа какво се е случило.

Мара помълча, после стана и отсече:

— Аракаси, трябва да излезеш навън и да съставиш точен списък на загубите и на оцелелите. Бързо.

Припряността ѝ бе оправдана. С един удар империята бе изгубила повечето си могъщи по-стари лордове и наследниците на много важни домове. Въздействията щяха да са неописуемо огромни — домове в траур, изгубени войски и млади и неопитни втори синове и дъщери, хвърлени главоломно в управлението. Последствията от тази бъркотия бяха стъписващи. Но Мара знаеше, че амбициите много бързо ще превърнат бъркотията в опустошително и кърваво домогване до власт. Разбираше какво е да се довери изведнъж власт и отговорност на хора, неподготвени за тях. Да се знае кой е изпаднал в това ужасно затруднение и кой все още е жив, за да управлява, можеше да се окаже важно предимство в предстоящите дни.

Аракаси се поклони и бързо излезе, а Мара смъкна домашната си роба и извика на слугинята си да ѝ донесе официално облекло. Кевин побърза да ѝ помогне в преобличането, докато тя даваше резки нареждания.

— Люджан, пригответи почетна гвардия. Тръгваме за Залата на Съвета веднага.

Оказал се с пълни с игли ръце, щом слугинята започна да подрежда косата на Мара, Кевин попита:

— Да дойда ли с теб?

Мара поклати глава и провали усилията на слугинята, като се обърна към него и го целуна бързо.

— Днес няма да има радушно посрещане за човек от вашия народ, Кевин. Заради твоята безопасност, моля те, остани тук и не се показвай.

Засрамен от нарушеното от съотечествениците му доверие, Кевин не възрази. Но скоро след това, когато трийсет гвардейци на Акома тръгнаха в маршова стъпка, се запита как ще преживее чакането. Защото Господарката на Акома отиваше не на съвет, а на плашещ, неудържим хаос, в който най-силните най-много щяха да бързат да заграбят власт.

Смъртта на Десио не я избавяше от враг, а по-скоро издигаше на върха по-вещ противник. Сега Минванаби се управляваше от Тасайо.

17.

СИВ СЪВЕТ

Залата се пълнеше.

Много лордове бяха изпреварили Мара. Може би една четвърт от местата бяха заети, а с всяка минута пристигаха още благородници. Поради липсата на охрана всеки лорд разполагаше с от дузина до петдесет войници. Никакъв имперски херолд не оповести името на Мара, когато влезе през широкия портал и слезе по стълбището. Неофициалното събиране нямаше никаква помпозност и церемониалност. Владетелите на домове влизаха по реда, в който пристигаха, и всякакви рангове бяха забравени.

Нямаше и представител на някой определен дом, който да действа като официален говорител. Няколко лордове разговаряха близо до подиума, на който обичайно седеше Военачалникът или, в негово отсъствие, Първият говорител на Съвета. След като Алмечо беше мъртъв и всички Военни водачи на кланове бяха убити или изчезнали, нито един дом нямаше ясно изразено върховенство. Но рано или късно някой лорд можеше да се опита да заграби властта или поне да се намеси, за да попречи на свой съперник да се домогне до нея.

Вече дошлите лордове стояха на групички и си шепнеха, разделени по фракции. Поглеждаха подозрително всеки новодошъл и държаха воините си подръка — никой не искаше да е първият, извадил меч на съвета, но всеки беше повече от готов да е вторият. Мара бързо огледа множеството за познати или приятелски цветове на домове. Червеното и жълтото на Анасати дръзко се открояваше сред групата по-стари благородници, които разговаряха в прохода между по-ниските нива седалки и подиума. Мара видя свежър си и заситни бързо надолу да се срещне с него, като взе за охрана Люджан и двама воители.

Щом я видя да се приближава, Текума от Анасати се обърна и леко се поклони. Носеше броня, но косата, която се показваше под шлема му, беше вече повече бяла, отколкото желязно сива. Лицето му,

винаги слабо, сега изглеждаше изпито до костите, а очите му плуваха в сенки.

В признание за превъзходството му по сан Мара отвърна на поклона му и каза:

— Добре ли сте, дядо на моя син?

Текума сякаш гледаше през нея. Отвърна с:

— Добре съм, майко на моя внук. — Устните му се присвиха, докато оглеждаше безредните говорещи групи из залата. — Де да беше и империята толкова добре.

— Императорът? — попита Мара, жадна за информация.

— Небесната светлина, според всички сведения, лежи и отдъхва в командната си шатра на равнината близо до портала на разлома. — Тонът на Текума остана твърд. — Щом се съвзел, Ичиндар дал на офицерите си ясно да разберат, че е решен да се върне на Островното кралство и да предприеме ново нахлуване. Но желанието ни да накажем тези варвари заради вероломството им може да се окаже осуетено. Великите могат да създадат разлом, но не могат да контролират всичките му аспекти. Дали този до Мидкемия може да бъде възстановен е съмнително.

Лордът на Анасати отново огледа владетелите на домове, събрали се в нарушение на заповедите на императора. Тонът му изобщо не омекна, когато заключи:

— Междуременно Играта продължава.

Мара хвърли бърз поглед на другите присъстващи стари владетели и попита:

— Кой ще говори от името на Йонани?

Сигурен в авторитета си пред една от най-старите фамилии в империята, Текума заяви:

— Докато кланът Йонани не се оттегли, за да избере нов Военен водач, аз ще бъда говорителят му. — С рязък жест ѝ посочи към другия край на залата. — Там се събира кланът Хадама, милейди. Съветвам те бързо да отидеш там и да известиш присъствието си.

— Лорд Текума...

Старият мъж махна с ръка.

— Мара, аз съм в траур, тъй че прости ми за грубостта. — Намръщи се. — Халеско е един от заклещените на чуждия свят и

според всички сведения издъхва, пронизан от пика. Днес загубих втори син. Нямам време за жената, която ми отне първия.

Гърлото на Мара се стегна и тя се поклони ниско.

— Моите извинения, Текума. Бях нетактична, че не го осъзнах.

Лордът на Анасати поклати глава, не беше ясно дали от неверие, или от болка.

— Много от нас скърбят, Мара. Много братя, синове и бащи са заклещени на чуждия свят. Загубата е удар по нашата чест и в сърцата ни. Би ли ме извинила? — И без да дочака отговор, ѝ обърна гръб и поде отново разговора, който беше прекъснал.

Останала извън кръга му и след враждебния поглед, хвърлен ѝ от един член на партията на Жълтото цвете, когато го нарече само Текума, Мара заобиколи подиума към първата група стъпала, където се бяха събрали водачите на клана Хадама. Някои се поклониха почтително с приближаването ѝ, други я удостоиха с небрежно кимване. Само двама, както и един парализиран старец, седнал в стол носилка, не я поздравиха изобщо.

— Колко загуби сме понесли? — попита Мара.

Лордът на Сутанта, висок мъж с тъмносин халат със светлосини пешове, ѝ се поклони възпитано.

— Лорд Чековара с четирийсет негови воини идват насам от Равнинния град. Лордът на Козинчач и двама васали са с императора. Загубите на Хадама са леки, тъй като по-малките кланове не бяха поставени в първите редици при вероломството. Повечето наши владетели ще се завърнат в Кентосани до края на седмицата.

— Кой свика този съвет?

Набръчканото лице на лорд Сутанта остана предпазливо безизразно.

— Теб кой те призова тук?

— Просто дойдох — отвърна също толкова безизразно Мара.

Лорд Сутанта махна с ръка към пълнещата се зала.

— Никой тук не би се изказал срещу волята на Небесната светлина. — Блестящите му като на птица очи се впиха в Мара. — Също така никой тук не би могъл да разбере, че първородният му син е загинал от вероломство, и да си седи спокойно у дома.

Мара кимна и вътрешно си даде сметка за това, което бе останало неизказано. Предизвикателната намеса на Ичиндар в играта

на власт беше приета вежливо. Но във Великата игра вежливостта често прикриваше убийствени намерения. Висшият съвет на Цурануани възнамеряваше да бъде чут. Нямаше да има официално заседание този ден: твърде много лордове отсъстваха. Никой лорд нямаше да предприеме ход, докато не научеше кои врагове и кои съюзници са останали живи, за да се съобрази с тях. Днес беше за оценка, а утре щеше да е за игра, за търсене на предимство над съперници в ходовете, които предлагаше шансът. И макар този съвет да беше неофициален, събирането все пак беше кръг от Великата игра, защото както един сив воин можеше да убива толкова лесно, колкото и заклетият се в цветовете на дом, така и този съвет беше също толкова смъртно опасен, колкото и свиканият с имперски едикт.

Мара бързо прецени ситуацията. Перспективите на Акома не бяха успокоителни. Минванаби беше загубил няколко противници и имаше нов лорд, който можеше да използва изцяло всичките ресурси на дома, особено военната мощ. Шансовете не бяха благоприятни за лорд Ксакатекас. Лорд Чипино и най-големият му син Дезило бяха изгубени, при което оставаше лейди Исашани и потомци, най-големите от които бяха млади и необучени да носят владетелската мантия — най-силният съюзник на Мара сега беше опасно отслабен. Налагаше се твърде много да разчита на крехката кръвна връзка на Аяки с Анасати за някаква закрила и от това се почувства все едно, че я лъхна леден вятър. Около нея, като джагуни, душещи над трупове, преди да решат за кои отбрани късове да се борят, управляващите лордове на Цурануани се събираха с членове на своите кланове, след това се пръскаха, за да поговорят със съюзници и фракции, обикновено по партии.

Формално Акома бяха членове на малка политическа партия, Нефритеното око, но след смъртта на лорд Сезу връзката се беше разпаднала. Мара не се интересуваше много от партийна политика, понеже беше твърде погълната от грижата да опази дома си от унищожение. Но след като цялата империя сега беше разклатена, никоя връзка не беше толкова незначителна, че да се пренебрегне.

Тя си проправи път покрай лорд Инродака, дебелия втори син на Екамчи, и един братовчед на господаря на Кехотара, които си говореха шепнешком и ѝ хвърлиха хладни погледи. Беше видяла зад тях други двама членове на партията на Нефритеното око, тъй че се приближи до

тях и подхвана разговор, който започна с дълъг списък от съболезнования. Мъртвите и изоставените отвъд разлома терзаеха душите на хората с отсъствието си. Но животът в Цурануани не отстъпваше пред загубите. Из цялата зала членовете на Висшия съвет опипваха ходове зад фасадите на учтиво разговарящи и през цялото време отново играеха Великата игра.

Мълния раздра небето и блесна сребристобяла над голямата къща на Минванаби. Седнал с малкото си преносимо писалище, с перо в ръката и с шишенцето с мастило до лакътя му, Инкомо преглеждаше подредените пред него документи, без да обръща внимание на ромона на дъжда отвън. Събитията около измяната му приличаха на спомен от тревожен кошмар. Смъртта на Десио беше несъмнена. Трима свидетели донесоха, че са го видели паднал със стрели в гърлото и гърдите, а братовчед му Джешурадо вече бил издъхнал в нозете му. Нито един приятел или слуга не се беше оказал наблизо, за да измъкне тялото на Господаря, преди магическият разлом да се затвори и завинаги да откъсне Келеуан от Мидкемия.

Инкомо притисна сухите си длани до слепоочията си и вдиша влажния въздух. Десио от Минванаби почиваше с предците си, стига, разбира се, духът на човек да можеше да прехвърли неведомата бездна между световите. Ритуалите бяха изречени на свещената поляна на Минванаби от събраните набързо жреци и бегачите се бяха пръснали с вестта. Оставаше само да се чака новият Господар да се върне от външните постове на западните острови.

Параванът зад гърба на Първия съветник се хлъзна и се отвори. Топъл влажен въздух нахлу в стаята, разлюля пергамента и пръсна капки дъжд по пода.

— Заповядах да не ме безпокоят — сопна се Инкомо.

Отвърна му сух режещ глас:

— Тогава извинявай за натрапването, Първи съветник. Но времето лети, а има много работа да се свърши.

Инкомо се сепна и се обърна. Видя срещу себе си воин на фона на белия блясък на мълния. От бойната му броня се стичаше вода и офицерското перо беше залепнало за шлема. С леки и почти безшумни стъпки мъжът влезе в кръга светлина, хвърляна от единствения горящ

светилник. Смъкна шлема си. Сенки обкръжаваха очите му и мократа коса бе полепнала по врата му.

Инкомо пусна перото и се поклони в пълно покорство.

— Тасайо!

Тасайо го погледна втренчено и бавно каза:

— Ще ти простя фамилиарността този път, Първи съветник. Но никога повече.

Инкомо избута настрани писалището си и за малко да обърне мастилницата. Вдървено опря чело в пода.

— Господарю.

Бурята бушуваше. Тасайо огледа с присвити очи стаята. Не даде разрешение на Инкомо да се изправи, а погледът му обходи нарисованите птици, изтърканата постеля и най-сетне, най-бавно от всичко, просналия се на килима старец.

— Да. Тасайо. Господарят на Минванаби.

След като най-сетне му бе позволено да стане, Инкомо промълви:

— Но как успя да...

Новият Господар го прекъсна насмешливо:

— Инкомо! Нима си мислиш, че си единственият с агенти в този дом? Братовчед ми разполагаше с моята вярност, но не и с почитанието ми. Никога не бих опозорил името Минванаби, но в моето положение само глупак щеше да остави братовчедата Десио ненаблюдаван.

Приглади мократа си коса, оправи оръжейния колан на кръста си и продължи:

— От момента, в който стъпих на онзи прокълнат остров, държах в готовност една лодка, готова за път с екипаж и провизии. В мига на смъртта на братовчед ми верните ми хора ме известиха. Отидох до Нар и наех първия кораб. Кога Висшият съвет ще избира нов Военачалник?

Впил очи във вадичките, заплашващи да намокрят постелята му, Инкомо побърза да сложи в ред мислите си.

— Вестта пристигна едва тази сутрин. Небесната светлина е свикал Висшия съвет след три дни.

С почти копчинена кротост Тасайо промълви:

— Щеше ли да допуснеш да пропусна това заседание, Инкомо?

Мокрите възглавнички моментално загубиха значение.

— Господарю! — Инкомо отново опря чело в пода. — Краят на Десио беше съвсем внезапен. Най-бързите ни куриери тръгнаха след час със заповед да вземат най-бързата лодка. Покорно уверявам, че направих всичко, което бе по силите ми. Не обвинявай ограниченията на един слуга — господарите са по-умни от слугите.

— Не обичам безсмисленото ласкателство, Първи съветник, както и неубедителното смирение. Стани и помни това.

Силен гръм разтърси къщата и ехото му прокънтя над тъмното езеро. С опитността на полеви командир да пригажда гласа си към околния шум, Тасайо заяви:

— Ето моите заповеди, Първи съветник. Освободи личните слуги и конкубинки на Десио. Имам свои хора и те ще ме придружават, след като облека траурните одежди. Тази нощ ще спя в офицерските спални. Кажи на хадонрата да разчисти всичко, което е било на Десио, от покоите на Господаря. Искам стаите да са съвсем празни. Личните ми вещи ще пристигнат до разсъмване, а халатите, спалните постели и всички други лични вещи на стария Господар ще бъдат изгорени. — Очите на Тасайо се присвиха. — Кажи на старшия кучкар да среже гърлата на кучетата човекоубийци — те няма да се подчинят на друг господар. След разсъмване събери всички членове на домакинството на тренировъчното поле. Нов Господар на Минванаби управлява и всички трябва да разберат, че няма да бъде търпяна никаква неефективност.

— Както заповядаш, господарю. — Инкомо се подготви за безсънна нощ. Понечи да стане, но господарят му не беше свършил.

Лордът на Минванаби изгледа Първия си съветник със сурови немигащи очи.

— Няма да ти се налага да ме глезиш, както правеше с братовчед ми. Ще изслушвам мислите ти по всички въпроси, дори мнението ми да е противоположно. Можеш да съветваш каквото намериш за добре до момента, в който издам заповедите си. Тогава ще се подчиняваш. Утре ще прегледаме сметките и заедно ще инспектираме почетната гвардия. До обед искам да съм в официалната си баржа, на път по реката до Кентосани. Погрижи се всяка подробност, свързана с пътуването ми, да е в ред. Защото щом стигна в Свещения град, смятам да изложа казуса си.

— Какъв казус, милорд? — попита с кротка почителност Инкомо.

Най-сетне Тасайо се усмихна и лицето му блесна като острие на меч.

— Ами, да приема поста Военачалник, очевидно. Кой може да има по-основателна претенция от мен?

Инкомо потрепери. Най-сетне, след толкова години напразно лелеяни мечти, щеше да служи на Господар, който беше умен, вещ и амбициозен.

Гръм отново разтърси пода и дъжд плисна в параваните. Изправен сред трепкащата светлина на лампата, Тасайо довърши мисълта си:

— Щом облека бялото и златното, ще залича Акома.

Инкомо отново се поклони. Когато се изправи, стаята беше празна и студеният полъх от входа бе единствената следа от посещението на господаря му. Първият съветник мълчаливо премисли желанието, което никога не беше дръзвал да изрече, но което съдбата и боговете бяха изпълнили драговолно: Тасайо вече носеше мантията на властта в Минванаби. С горчива ирония Инкомо се зачуди защо този дар го кара да се чувства толкова похабен и стар.

Дъждовната буря спря, но водата продължи да се лее на потоци около символите, носещи късмет, по покривите на Имперския дворец и да се събира на локви в дворовете. Теченията се носеха като въздишки по сводестите коридори и разлюляваха пламъците на лампите. Люджан, следван от петима воители в броня, крачеше енергично към апартамента на Акома, за да направи донесението си.

Мара беше в средната стая с Аракаси. Кевин стоеше до стената зад нея, в кисело настроение, причинено от бездействието.

— Господарке — заяви Люджан, след като се вдигна от поклона си, — нося вест за ново придвижване на войници на Саджайо, Тондора и Гинейса в незаети досега апартаменти.

Мара се намръщи.

— Кучета на Минванаби. Някаква вест за главния кучкар?

— Не. Все още не. — Люджан разкопча шлема си и прокара пръсти през потната си коса.

Аракаси вдигна очи от разхвърляната купчина бележки, предадени му тази сутрин от агентите из двореца, и го погледна изпод вежди.

— След още три дни императорът ще се върне в двореца.

А Кевин подхвърли:

— Не бърза. Сигурно добре си прекарва, нали?

— Има много ритуали и церемонии по пътя — прекъсна го Мара, едва прикривайки раздражението си. — Не можеш да бързаш, ако пътуваш с двайсет жреци, хиляда телохранители и пет хиляди войници.

Кевин сви рамене. Тясното затворено пространство и напрежението въздействаха на всички. От два дни дейността в Съвета набираше инерция. Мара прекарваше в голямата зала по петнайсет часа. Връщаше се толкова изтощена, че дори не ѝ се ядеше. Беше отслабнала и въпреки изключителните грижи на любимия ѝ малкото ѝ часове сън бяха тревожни. Но ако нощите бяха неудовлетворителни, дните бяха още по-лоши. Всякакво бездействие късаше нервите на Кевин, но дори скуката си имаше граници. Дежурствата в кухнята го караха да се бунтува гръмко и макар рядко да се поддаваше на самосъжаление, му липсваше фатализъмът, който помагаше на воините цурани търпеливо да понасят безкрайното чакане.

Мара въздъхна и направи оценка на постигнатото.

— Дотук разговарях със седемнайсет лорда и успях да обвържа само четирима със споразумения. — Поклати глава. — Слабо постижение. Никой не желае да се обвърже, макар мнозина да се преструват, че са готови. Твърде много фракции си съперничат за мястото на Военачалника и откритата подкрепа за един кандидат предизвиква враждата на всички негови съперници.

Аракаси приглади една вмирисана на риба бележка и каза:

— Агентът ми от кейовете донася за пристигането на Даджало от Кеда.

Мара го погледна.

— В градската си къща ли е отседнал, или в Имперския дворец?

— Търпение, лейди. — Аракаси порови из бележките си, отмести три и се вгледа в кодираното писмо на друга, която интригуващо ухаеше на парфюм.

— В градската си къща — заключи Главният шпионин. — Поне за нощта.

Мара плесна с ръце да доведат писаря и му нареди:

— Пиши. До лорд Даджало от Кеда. Първо, поднасяме му съболезнованията си за смъртта на баща му, наред с нашата увереност, че краят му е бил храбър и достоен. След това уведоми Даджало, че Акома държим документ, подпечатан с личния печат на лорд Андеро, който обвързва дома Кеда за един глас по наш избор. Даджало, като нов управляващ Господар, е обвързан да зачете това.

— Господарке — намеси се Аракаси. — Не е ли малко... рязко?

Мара прокара пръсти през гъстата си коса.

— Възможно е да съм усвоила лоши навици от този варварин, когото държа край себе си. — Замълча, щом в далечината отекна гръм. — Но... Но Тасайо от Минванаби скоро ще дойде и тогава този глас може би ще ми трябва веднага.

Почукване на входа я прекъсна. На прага се появи страж и се поклони.

— Господарке, съгледвачите ни донасят за въоръжени мъже във външните коридори на двореца.

Люджан бързо нахлупи шлема си и излезе. Отвън тресна гръмотевица и зад капациите блесна сребриста мълния. Кевин едва съдържаше животинското желание да закрие из стаята, докато Мара и Аракаси се преструваха, че четат донесения. Драскането на перото на писаря запълни паузата до връщането на Люджан.

— Външните ни постове са забелязали два отряда войници, по двайсет до трийсет души всеки. Вървят в сенките, изглежда се придвижват към друг сектор на двореца.

— Кой дом? — попита Мара със страх.

— Никой, господарке — отвърна Люджан в напразен опит да я успокои. — Носят черна броня, без отличителни знаци.

Очите на Мара се разшириха.

— Значи се започва!

Люджан се разпореди на воините и последният капак, открехнат да пропуска въздух, бе затворен и залостен с дървени клинове. Обърнаха една маса и затиснаха с нея външната врата, след това я укрепиха с дебел лост. Влагата, донесена от бурята, бе застинала във

въздуха като задушаваш саван. Привидно безразличен, Аракаси седеше невъзмутимо и преглеждаше бележките си.

Но Кевин се потеше и нервничеше, ръцете го сърбяха за оръжие.

Часовете бавно се проточиха към полунощ. През стените отекваха приглушени звуци. Стъпки шляпаха в локвите или притичваха по коридори и стълбища, накъсвани понякога от вик. Дъждът спря и насекомите в градината зацвърчаха нощната си песен.

След като никой не изглеждаше склонен да се заеме с баналните нужди, Кевин коленичи до рамото на Мара и дръпна пергамента, който тя държеше от час, без да го чете.

— Трябва да хапнеш.

— Да. Май наистина трябва да хапна нещо, ако искам да съм бодра утре на съвета.

Кевин се надигна, готов за неизбежната битка на воли, която се разиграваше всеки път, щом нахлуеше в кухнята. Джикан смяташе всеки роб, хванат с празни ръце, за плячка. А тази нощ изглеждаше особено усърден — всички кухненски слуги усърдно търкаха котлета и чинии. Сякаш дрънченето на съдове беше магия, прогонваща предстояща битка, всеки черпак, паница или купа се търкаше с пясък и се лъскаше. Щом Джикан зърна Кевин на прага, угриженото му лице засия.

— Господарката желае да яде?

Кевин кимна и се стъписа, щом му пъкнаха в ръцете поднос с топъл хляб, сирене и плодове. Разочарован от леката си победа, той преглътна грижливо подготвеното си заяждане и се върна при Мара. Сложи подноса на пода и седна с нея, докато тя се силеше да преглътне малко храна. Накрая Аракаси довърши вечерята, а Кевин подкани Мара да си легне. При всеки прозорец и врата чакаха като статуи войници, готови да отбият атаката, която така и не дойде.

Утрото дойде. Мара се вдигна от възглавничките си и повика слугините да я изкъпят. След банята гримът заличи сенките на тревога по лицето ѝ, а три пласта официални халати прикриха колко е отслабнала. В последния момент, докато се канеше да тръгне, тя се обърна и погледна твърдо Кевин.

Изнервен от очаквания пореден досаден ден, той я изгледа с укор в сините си очи.

Най-вече заради страха си, че апартаментът ѝ може да бъде нападнат в нейно отсъствие, Мара се подаде на импулса и отстъпи пред неизреченото му послание.

— Ела с мен. Но ще мълчиш, освен ако не ти кажа да говориш.

Кевин едва не подскочи от радост, че ще го вземе със светата си. Люджан заповяда на почетната ѝ гвардия да се строи и след няколко минути антуражът на Акома влезе в Залата на Съвета.

Слънчевата светлина падаше косо от купола и шареше с ярки петна пожълтелите стенописи над галериите. Горните места вече бяха запълнени, но най-долните все още бяха празни. Хаосът бе затихнал в достатъчна степен, за да започнат цуранските благородници отново да съблюдават ранга, забеляза Кевин. Последва Мара надолу по стъпалата, докато Люджан и двама воители заеха позиция зад нея. Останалите от почетната ѝ гвардия се задържаха на площадката до входната врата, все едно че този съвет не е с нищо по-различен от всеки друг.

Но когато минаха покрай един празен стол на път към отреденото ѝ място, Мара притисна пръсти до устата си, за да приглуши изненадания си вик.

— Неприятност ли? — промълви Кевин, забравил за обещанието да мълчи.

Мара отвърна с едва доловимо кимване и видимо опечалена, прошепна:

— Лорд Патаки от Сида е мъртъв.

— Кой?

— Мъж, който беше добър с мен някога, въпреки настроенята в обществото. Също така беше потенциален съюзник. Вчера беше тук, но тази сутрин мястото му е празно.

— Откъде знаеш дали просто не се е забавил за закуска? — измърмори Кевин.

Мара се настани на стола си и кимна на роба си да застане зад нея и вдясно.

— Само убиец би могъл да задържи Патаки да не дойде пръв. — Огледа близките галерии. — Други трима лордове също отсъстват, както изглежда.

— Твои приятели? — Кевин положи усилие гласът му да прозвучи колкото може по-тихо.

— Не. Врагове на Минванаби — отвърна Мара.

Отвори с рязко перване малкото си декоративно ветрило и промълви нещо на Люджан, който подреди войните си около стола ѝ и зае мястото най-близо до пътеката, където мечът му щеше да я защити пръв.

Най-ниската галерия вече започваше да се пълни. Кевин огледа великите лордове на Империята, облечени като пауни в пълно оперение. Някои седяха като царствени особи и говореха снизходително на дошлите при тях за прошение, услуги или съюз. Други стояха на групи, сменяха местата си или си шепнеха доверително, като пърхащи сред цветя пеперуди. Играта на Съвета бе не толкова открита битка за йерархия, колкото дискретен и безкраен низ от срещи, сблъсъци и социални машинации.

— Не разбирам — каза Кевин след дълго оглеждане. — Сякаш никой не се държи така, както би трябвало, ако четирима важни благородници са убити.

— Смъртта е част от Играта — отвърна Мара и Кевин най-сетне проумя. Да покажеш недискретно, че си забелязал нечие поражение, означаваше да намекнеш за безчестие, тъй като убийството само по себе си означаваше, че някой е виновен. При отсъствието на доказателство цураните допускаха само „злополуки“. Един лорд можеше да убие безнаказано и дори да си спечели възхищението на съперниците си с това, стига формалностите да са спазени.

Лорд на средна възраст закрачи наперено към Мара и тя стана, за да го поздрави с поклон. Последва учтив разговор по търговски въпроси. Кевин остана сам с мислите си. Това спокойно обсъждане на делови неща, докато предната нощ из двореца бяха вилнели убийци, го плашеше повече от всичко, което бе научил след плена си.

Из залата зашумяха гласове, когато някакъв млад мъж навлезе в по-долната галерия. Обкръжен от шестима стражи с пурпурносиви брони, той зае един от по-импозантните столове срещу централния подиум. Много глави се извърнаха натам, когато мъжът махна на съветника си, каза му нещо и той се поклони и веднага забърза нагоре по стъпалата към Мара, която разговаряше с другия благородник. Разбрал от възбудения шепот, че става нещо важно, Кевин се напрегна.

Съветникът спря пред Мара и се поклони почтително.

— Милейди Акома, господарят ми желае да ви увери, че Кедата ще зачетат всеки дълг, предявен на тяхно име.

Мара отвърна с леко кимване и съветникът си тръгна. Думите му обаче въздействаха дълбоко на мъжа, който говореше с Мара. Цялото му поведение се промени от надмощие към искрено покорство. И изведнъж други няколко по-дребни благородници си запроправяха път от галериите, обзети от горещо желание да разменят няколко думи с Господарката на Акома.

Кевин с удивление наблюдаваше как подмолните течения на цуранската политика се изместват и как Мара все повече и повече се превръща в централен обект на внимание. След като водачите на Петте велики дома бяха изгубени на чуждия свят, по-могъщите кланове предприемаха своите си междуособни борби. Това отваряше възможности за по-малките фамилии в тези кланове, както и за по-малките кланове в Съвета да преговарят, да дават обещания и да се домогват до потенциална подкрепа. Ако армиите на могъщите щяха да тръгнат едни срещу други в съперничество, по-слабите домове трябваше да се съюзят или да се присламчат под мантията на по-могъщи закрилници. Уреждаха се договори или нерешени проблеми; правеха се отстъпки; драговолно или принудено, търговски имуществата сменяха собствениците си под формата на гаранции и дарове. Докато денят напредваше, Кевин осъзна, че на Мара все още не ѝ се е наложило да напуска стола си: заинтересовани страни идваха при нея, което не оставаше незабелязано от други фракции. Инродака и Екамчи често се озъртаха към празното място на лорда на Минванаби, докато членове на клана Йонани усмихнато беседваха с намръщения Текума от Анасати.

Малко преди обед отряд войници в пурпурно и жълто влезе и придружи слаб строен младеж с хубаво тъмно лице до стола на Ксакатекас. Наследникът на мантията на Чипино зае мястото си в Съвета с цялото хладно самообладание на своя баща. Мара, която го наблюдаваше, разтвори ветрилото си и го притисна за миг до челото си. Кевин долови страданието ѝ. Не можеше да ѝ предложи съчувствена дума, а само да стои сковано, след като и той е болка забеляза колко много прилича момчето на Ксакатекас на покойния си баща.

Три лордове вежливо чакаха Мара да ги удостои с вниманието си. Тя се овладя и поговори с тях, докато лордовете на клана Ксакала се представят на наследника на бившия им Военен вожд.

А после кимна на Люджан, стана, слезе по ниското стълбище и застана пред лорда на Ксакатекас.

Младият Хопара приличаше от глава до пети на хищна птица като баща си, макар косата и очите му да бяха по-топло кафяви, а стройната му фигура да бе наследена от майка му Исашани. Но имаше осанката и присъствието на Чипино. Хопара стана, поклони се официално и каза:

— Как си, Мара от Акома?

Мара се изчерви. С питането си за здравето ѝ, преди тя да е успяла да проговори, Хопара беше признал пред всички присъстващи, че Мара стои над него в обществото! Тъй като родословието му беше на една от Петте велики фамилии, жестът му не беше много повече от проява на учтивост, но по някакъв многозначителен, макар и дискретен начин, отстъпката съдържаше в себе си изумителна важност. Докато си поемаше дъх, за да отговори, Мара усети раздвижването в галериите. Благородниците около лорд Ксакатекас я гледаха с изненадано благоговение, докато други поглеждаха кисело от местата си отгътък подиума.

Отговорът ѝ бе искрен.

— Добре съм, милорд Ксакатекас. Твоята скръб е скръбта на дома Акома. Баща ти беше гордост за своята фамилия и клан, и повече. Той защити границите на империята с кураж и удостои Акома с голяма чест, като ни позволи да го смятаме за съюзник. Бих приела като знак за привилегия, ако благоволиш да броиш моя дом сред приятелите на Ксакатекас.

Хопара успя да отвърне със сърдечна усмивка, макар това да не прикри изцяло скръбта му.

— Милейди, бих приел за чест, ако благоволиш да обядваш с мен днес.

Мара се поклони официално в знак, че е на негово разположение.

Пътят обратно до стола ѝ изведнъж се оказа затруднен от вълна от ласкатели и докато Първият съветник на Ксакатекас не дойде да я вземе за обяда, тя не остана нито миг сама.

Апартаментът на Ксакатекас в Имперския дворец беше два пъти по-голям от този на Мара. Килимите бяха дебели, мебелите бяха покрити с черен лак, в изискан контраст със стените в лавандула и бледокремаво. Птици във висящи тръстикови клетки изпълваха стаята с песен и пърхане на яркоцветни криле. Мара разпозна любовта на Исашани към уют и изящество и се настани с облекчение на меките възглавнички. Слугите бяха обучени от лорд Чипино и един от тях — беше служил в пустинната кампания и бе запознат с навиците ѝ — ѝ поднесе купа с вода, ароматизирана с предпочитания от нея парфюм. Докато си миеше ръцете, Мара помисли с тъга за стария господар.

Хопара смъкна тежкия си горен халат, прокара длан през гъстата си къдрава коса и се настани от другата страна на ниската, затрупана с обилен обяд масичка. Въздъхна, дръпна ръкавите си и протегна силните си, потъмнели от слънцето ръце, та момчето, което чакаше до лакътя му, да ги измие.

Когато робът приключи, младият лорд вдигна очи и огледа брадатия варварин, лепнат като сянка зад Мара.

Кевин му отвърна с упорит поглед и Хопара повдигна вежди и попита:

— Това ли е любовникът ти варварин?

Въпросът му не обиди Мара. Хопара бе наследил грубата откровеност на баща си и проницателната преценка за хората на майка си. Просто беше пряк, не се подиграваше на избора ѝ. Мара отвърна с леко кимване и Хопара се отзова с обезоръжаващата усмивка на Исашани.

— Татко ми спомена за този мъж. Ако е същият.

— Той е. Кевин — каза сдържано Мара.

Хопара кимна удовлетворено.

— Да. Робът, който притежава пълно бойно снаряжение в цветовете на Акома. — Въздъхна, едва прикривайки тъгата си. — Баща ми ни разказа как този Кевин бил повече от полезен в битката в пустинята.

Мара леко се усмихна, намеквайки, че го е разбрала.

— Имаше едно или две... предложения.

Птиците ли пееха сладко в настъпилата пауза.

— Баща ми беше пестелив на похвали — призна Хопара и се загледа в масата все едно виждаше по блюдата спомени, а не храна. — И се възхищаваше на гениално оригиналните идеи. Каза, че никой цуранин не би и помислил да заповяда на войниците си да яхнат воини чо-джа. Тактиката го беше впечатлила много. — Удостои гостенката си с нова усмивка. — Също така беше много впечатлен и от теб, милейди.

Мара се изчерви от комплимента и Кевин изведнъж изпита ревност.

— Благодаря, милорд.

— Горещо ли ти е? — попита внезапно Хопара, сякаш цветът, избил на лицето на Господарката, се дължеше на друго, а не на вниманието му. Махна на един слуга да отвори капака на прозореца и в стаята нахлу слънчева светлина и въздух. Градината отвън бе засадена с виолетови цветя, засенчени от плодни дръвчета. След това, сякаш леката скованост на Люджан издаваше, че гостенката би могла да се опасява за безопасността си в дома на Ксакатекас, лордът побърза да я успокои. — Този апартамент опира до казармата на почетната гвардия на императора. Осемдесет Имперски бели са там непрекъснато.

След като Люджан изобщо не се отпусна, тонът на Хопара стана по-весел.

— На майка ми това изобщо не ѝ харесваше. Казваше, че не можела да облече домашната си роба или да се къпе в градината си, без да изложи Имперското семейство на риск. Убийци можело да ги избият всичките, така казваше, а имперските гвардейци щели да надничат над стените в неправилната посока и вдигнали неправилните копия, без никой да се сети за отбрана.

Мара се усмихна. Красотата на лейди Исашани бе легендарна — многократното майчинство през годините само беше придало малко повече пищност на фигурата ѝ — а откровеният ѝ пиперлив език забавляваше с дързостта си възпитаното цуранско общество.

— Как е майка ти? — попита Мара.

Хопара въздъхна.

— Добре е, благодаря. Смъртта на баща ми и на по-големия ми брат бяха удар за нея, разбира се. Знаеш ли — добави той, за да не изтърве нишката на прекъснатата тема, — баща ми намекваше, че би могла да се омъжиш за някой от по-младите му синове един ден, стига да се спасиш от опитите на Десио да те унищожи.

При тези думи очите на Мара се разшириха, защото според слуховете Исашани недвусмислено предпочиташе за неин съпруг Хокану.

— Поласкана съм.

— Не се храниш — отбеляза Хопара, вдигна ножа си и набоде късче накиснато във вино месо. — Заповядай, подкрепи се. Кученцата на сестра ми и без това са надебелели ужасно. Ако готвачите продължават да им подхвърлят остатъци, горките животинчета ще започнат да ги бъркат с възглавници. — Задъвка замислено. Като че ли преценяваше изражението на Мара. Накрая стигна до някакво решение и поведението му от очароващо стана сериозно.

— Баща ми вярваше, че ще станеш една от най-опасните жени в историята на империята. Като човек, който избираше враговете си много внимателно, явно желаше да те има за приятел.

Мара се поклони изискано, отпи от плодвата си напитка и зачака. Птиците чуруликаха нежни мелодии.

Вече несъмнено убеден, че тя няма да омекне пред комплиментите, Хопара откъсна парче хляб, топна го в сос и вметна:

— Съзнаваш, разбира се, че много от нас ще загинат, преди да бъде утвърден новият Военачалник.

Мара кимна сдържано в знак на съгласие. Бялото и златното имаха много претенденти и съюзите бяха твърде преходни. Дори глупак можеше да предскаже, че съперничествата ще станат кървави.

— Заповядаха ми да те потърся и ще бъда откровен. — Хопара махна на един слуга, който се поклони и ненатрапчиво започна да изнася кафезите с птици. В усилващата се тишина младият лорд продължи: — Ксакатекас желаем да преживеем това изпитание, без да отстъпим твърде много от престижа, който баща ми спечели приживе. За тази цел търсим най-изгодната ситуация. Посъветвах ме да ти предложи неофициален съюз и да ти обещае каквато помощ Ксакатекас може да осигури, стига да...

Мара го спря с вдигнат пръст.

— Един момент, милорд. Заповядаха? Указаха? Кой?

Младият мъж посърна.

— Тя каза, че ще попиташ. Майка ми, разбира се.

Кевин се засмя, а Мара каза:

— Майка ти?

Хопара призна невъзмутимо:

— Ще стигна двайсет и петия си рожден ден едва след три години, лейди Мара. Аз съм лорд на Ксакатекас, но не съм...

— Все още не си Управляващ господар — довърши тя.

Хопара въздъхна.

— Да, все още не съм. Майка е Управляваща господарка дотогава — ако успее да остана жив.

— Тогава защо лейди Исашани не е тук? — попита Кевин.

Хопара се озърна към Мара, а тя рече:

— Той често забравя мястото си.

— И никога не е срещал майка ми, явно. — Младият лорд се отърси от неудобството си. — Исашани може да прилича на птица ли, но е корава като войник и претегля възможностите като търговец на коприна. Останали са й шестима синове и четири дъщери. Ако изгуби мен, ще скърби, несъмнено, но Чайдину ще заеме мястото ми, а след него Мизу, после Еламку и тъй нататък по реда. След нас е потомството на конкубинките на баща ми, към осемнайсет синове, без да броим тези, които още са с млечни зъби, и новата партия, която още не е проплакала в люлките. — Този път младежът се изчерви при мисълта за бурите, разтърсили къщата, когато лорд Чипино се беше върнал от пустинята с шест нови конкубинки, до една бременни.

— Родословната линия на Ксакатекас трудно ще бъде изкоренена — резюмира Кевин.

Хопара въздъхна признателно.

— Твърде много бебета и братовчеди със стотици разклонения — и всеки на педя разстояние от това да бъде признат за наследник, ако се наложи. Майка ми държи да си стои на сигурно в именията ни и упълномощи мен да дойда тук. — Замълча за миг. — Повечето ни съперници не разбират, че все още не съм Управляващ господар. И няма да им се даде повод да поставят въпроса, след като имам пълна власт от майка ми да преговарям от името на дома Ксакатекас... в определени граници.

Умът на Мара заработи трескаво.

— В такъв случай знаем със сигурност това, което малцина ще предположат: не си дошъл, за да се кандидатираш за поста Военачалник.

— Дори баща ми да беше жив, нямаше да стигне по-високо от трети от тези, които претендират за бялото и златното — отвърна Хопара.

— Кой стои по-високо? — Най-последно Мара сякаш възвърна апетита си и почна да яде.

Хопара сви рамене.

— Мога само да повторя изводите на майка ми. Минванаби разполагат с най-голямата сила, но гласуването няма да им даде убедително мнозинство. Ако Оаксатукан прекратят вътрешните си раздори, един Омечан би могъл да наследи предишния им Военачалник. Все още имат впечатляващо влияние. Канацаваи са в немилост заради провалените мирни планове, тъй че дори Тонмаргу са по-високо от Кеда. — Отново сви рамене и заключи: — Минванаби са логичният избор. Тасайо е повече от способен пълководец. Мнозина от тези, които нямаше да подкрепят Десио, биха застанали зад него.

Месата изведнъж изгубиха вкус и Мара остави блюдото си.

— Стигнахме до същината на проблема. Какво предлагате, освен съюз?

Хопара също остави ножа си за хранене.

— Въпреки всичката си прехвалена мощ Ксакатекас в момента сме в неизгодна позиция. Загубихме двама съветници с баща ми и ни липсва надеждно водачество. Беше ми указано да следвам примера на Акома, освен ако умът ти не те провали. В противен случай трябва да дам подкрепата си за Тасайо.

— Ще подкрепите онзи убиец? — възкликна Кевин. — След коварните му машинации в Цубар?

Мара вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Това е логично. След като Минванаби облаче бялото и златното, Ксакатекас ще бъдат избавени от непосредствената грижа да не ги нападнат другите четири Велики дома.

— Ще спечелим време да укрепим отбраната си, докато Тасайо е зает с унищожението на Акома. — Тонът на Хопара беше делови. — Но — побърза да добави той — това е само последен възможен избор. Макар и да е най-безопасният за Ксакатекас в краткосрочен план, една империя под диктата на Военачалник Минванаби... — Гласът му заглъхна, изпълнен с отвращение.

— Проклет да съм, ако разбирам тази логика! — изсумтя Кевин.

Хопара вдигна вежди и се обърна към Мара:

— Не си ли му обяснила?

Сякаш слънчевата светлина през прозореца изведнъж бе изгубила топлината си, Мара въздъхна.

— Само корените на сегашната ни вражда: смъртта на баща ми и брат ми.

Птица ли изчурулика приглушено от съседната стая.

— Покрийте кафезите — нареди Хопара на един слуга и погледна гостенката си. — Ако ми позволиш... — Мара кимна и той се обърна към Кевин. — Минванаби са... странни. Колкото и неуместно да изглежда, че съдя друга благородна фамилия, чието поведение остава публично достойно, има нещо в природата на Минванаби, което ги прави... повече от просто опасни.

Кевин го погледна неразбиращо, после отсече:

— Всяка могъща фамилия е опасна. Според мен Играта на Съвета е просто коварство в рамките на протокола.

Дори да беше стъписан от прямотата на роба, Хопара го прикри добре. Опита се търпеливо да дообясни.

— Акома са важни повече заради потенциала на лейди Мара да бъде заплаха, отколкото заради несъмнения ѝ чар. — Каза го с лек поклон към нея. — Но Минванаби са повече от опасни... Те са...

Мара го прекъсна:

— Те са безумни.

Хопара вдигна ръка.

— Това е грубо. Разбираемо във вашия случай, но грубо. — Пак се обърна към Кевин. — Да кажем, че имат вкусове... които мнозина смятат за противни.

Кевин се ухили, сините му очи гледаха съвсем невинно.

— Искаш да кажеш, че са извратени?

— Извратени? — Хопара се засмя. — Харесва ми това определение. Извратени, да.

— Минванаби изпитват удоволствие от болката. — Погледът на Мара беше впит в някакъв вътрешен образ, не толкова приятен, колкото дневната на Исашани в лавандулов цвят. — Понякога собствената им, но по принцип чуждата. Те убиват за удоволствие, бавно. Знае се за лордове Минванаби, които са ловили пленници като диви животни. Изтезавали са затворниците си и са наемали поети да

съчиняват стихове, описващи агонията на жертвите им. Някои... те просто са болни... Възбуждат се от гледката и миризмата на кръв.

Хопара махна на слугите да приберат блюдата и да донесат вино и продължи:

— Някои Минванаби го кроят по-добре от други, но всички го имат този... извратен апетит за причиняване на страдание. Рано или късно се проявява. Пороците на Джингу бяха явни. Няколко от конкубинките му бяха убити в ложето му, а според слуховете първата му жена била удушена, докато я обладал. За Десио се смяташе, че не е толкова жесток, но дори уличните просяци знаеха, че бие робините в леглото си. Никога ли не си се чудила, лейди, защо въпреки цялото богатство и власт на Минванаби благородните лордове не горят от желание да им предлагат за брак дъщерите си? — Остави въпроса без отговор. — Тасайо е... по-сдържан. Служил съм с него и съм го виждал да изнасилва пленени жени като обикновен войник. Също така ходеше в палатката на лечителя, но не за да донесе утеха на ранените си войници, а да се наслади на болката им.

Загледа се в чашата си, докато слугата му наливаше вино, и се намръщи.

— Тасайо не е човекът, когото бих искал да видя на трона на Военачалника.

— Защото е много извратен — отбеляза Кевин.

— И много опасен — заключи Хопара. Вдигна виното си, изчака Мара да опита нейното, след което пресуши бокала на един дъх. — Точно затова трябва или прикрито да осуетя домогването на Тасайо до бялото и златното, или открито да го подкрепя и да спечеля благоволенieto му.

Мара остави чашата си. Дългите ѝ мигли премрежиха очите ѝ, докато претегляше възможностите.

— Значи ме молиш да измисля начин да подкрепите някой друг кандидат, човек, който не би се разгневил от тайния ви съюз с Акома, та гневът на Минванаби да не се изсипе върху дома Ксакатекас.

Хопара кимна с явно облекчение.

— Това би бил предпочитаният избор.

Мара се изправи и махна на младия мъж да остане на мястото си, когато той понечи, да стане.

— Баща ти никога не се е държал формално с мен насаме и предпочитам да запазим обичая. — И докато Люджан строяваше почетната ѝ гвардия при изхода, добави предпазливо: — Ще обсъдя въпроса със съветниците си и ще те държа в течение, лорд Хопара. Но разбери, че ако успея да защитя дома ви, от вас ще се поиска да ме подкрепите по друг въпрос.

Младежът кимна мълчаливо.

Мара леко се поклони и тръгна към вратата.

Кевин се задържа за момент и хвърли поглед към хубавата градина. Стената на императорските казарми беше на цели петдесет разтега.

— Един безплатен съвет — каза Кевин на лорда на Ксакатекас. — Удвоете стражата си и започнете да превръщате тези покои в крепост. Трима или четирима лордове вече са убити в леглата си и освен ако Имперските бели нямат криле, няма да могат да прехвърлят онази стена, за да ви помогнат навреме.

Обърна се, за да настигне Мара и воините в коридора, и чу как младият лорд извика на хората си:

— Запушете прозорците и ги барикадирайте! Идеите на този варварин са спасили живота на баща ми в Цубар и ще се вслушам в предупреждението му!

В коридора Мара се усмихна на мидкемийския си роб.

— Хопара е много приятен младеж. Надявам се да оцелее, за да поеме мантията на семейството си.

— Надявам се всички да оцелеем — отвърна кисело Кевин, след като Люджан го подбутна дружески да заеме мястото си.

— Още повече че от тези интриги около избора на нов Военачалник определено ме хваща разстройство.

18.

КЪРВАВИ МЕЧОВЕ

Съветът приключи.

Макар самата среща да беше минала спокойно, зареденият с напрежение въздух караше и най-могъщите лордове да са предпазливи. Текума от Анасати не беше възразил на предложението на Мара да обединят почетните си гвардии за връщането си в жилищата. След като клан Йонани се бе открил така непредвидено, независимо дали го желаше, или не, на младия лорд на Тонмаргу се гледаше като на сериозен претендент за бялото и златното, а Текума бяха съдбоносно важни за всякаква подкрепа, която Йонани пожелаеха да дадат на любимия им син. Всеки, който поискаше да провали Йонани, нямаше да намери по-лесен начин от това да убие Текума от Анасати.

Времената бяха несигурни за всички. Текума дори не кимна за довиждане, когато стигнаха боядисания в червено вход на покоите му. Не издаде с нищо, че Мара изобщо е била с него, за да не би неподходящи очи да видят и да предположат по-здрава връзка между неговия дом и Акома.

Уморена до кости, Мара продължи към своя апартамент. След въздушната лекота в дневната на Ксакатекас и огромната сводеста зала на Съвета вътрешността на жилището ѝ изглеждаше душна и претъпкана. Мара се настани изтощена в централната стая, а Джикан веднага се приближи и ѝ връчи бележка, оставена от Аракаси.

Тя счупи печата, прочете я и се намръщи.

— Люджан, не сваляй бронята си — извика Мара и изпрати слуга да ѝ донесе перата и писалищната дъска.

Кевин се настани примирено в отредения му ъгъл, а господарката му припряно написа две съобщения и ги даде на Люджан с последни бързи указания:

— Кажи на въпросните лордове, че не разполагаме с повече подробности. Ако мислят, че не могат да се защитят сами, предложи им да се присъединят към нас.

— Какво става? — попита Кевин, след като Люджан излезе с няколко бойци.

— Агент на Аракиси е подслушал мъже, които се криели в имперските градини. Един от тях небрежно споменал имена и издал, че са пратени да нападнат апартаментите на двама лордове, които са врагове на Инродака. Тъй като всеки, който иска да попречи на тази фракция, е потенциален съюзник на нашата кауза, реших, че е благоразумно да им пратя предупреждение. Почти съм сигурна, че Инродака и групата му ще подкрепят Тасайо, но ми се иска да имах поясна представа за опасността, която грози нас.

Кевин разхлаби халата си и от един джоб, който по принцип не трябваше да го има, извади нож за хранене. Вдигна го към лампата и огледа наточеното острие.

— Готови сме. Да идват.

— От кухнята ли го открадна? — попита Мара. — Наказанието за носене на оръжие е смърт, не знаеш ли?

— Наказанието е смърт и ако един роб има мнения, а все още не си ме обесила — отвърна Кевин. — Ако ни нападнат тази нощ, няма да стоя и да гледам как ще те убият, защото мислиш, че покорството ще ми спечели по-добро положение в следващия ми живот.

Мара бе твърде изтощена, за да спори. Джикан не можеше да не знае, че ножът липсва, и след като не беше намерил за редно да докладва кражбата, разследването щеше да се посрещне със свиване на рамене и равнодушни погледи, освен ако тя не поставеше пряко въпроса. Хадонрата и мидкемийският ѝ роб бяха развили сложни отношения през годините. Повечето проблеми между двамата бяха повод за безкрайни свади, но в няколкото избрани области, по които бяха съгласни, все едно ги свързваше кръвна клетва.

Към полунощ на външната врата се почука.

— Кой е? — извика дежурният.

— Занвай!

Събудена от полудрямката в прегръдката на Кевин, Мара заповяда:

— Отворете вратата!

Плесна с ръце на слугинята си да ѝ донесе връхна роба, след което даде знак на Кевин да застане по-благоприлично, докато воините ѝ махаха тежкото резе и издърпваха масата, която бяха избутали до

вратата. Щом отвориха, от тъмния коридор се вмъкна възрастен мъж с окървавена глава, подкрепян от ранен страж. Люджан бързо ги вкара вътре, след което се обърна да помогне на стражите да заключат и залостят вратата.

Слугите веднага настаниха стария лорд на възглавниците и Ударен водач Кенджи почисти и превърза раната му, докато друг от воините на Мара се погрижи за войника. Раните и на двамата не бяха опасни и Мара нареди да донесат вино, след което попита какво се е случило.

Старият мъж впи изумително сините си очи в домакинята си.

— Нещастно стечение на обстоятелства, милейди. Вечерях късно тази нощ с братовчед ми, Деканто от Омечан, в чест на подкрепата ми за него като претендент за бялото и златното. Тъкмо се готвех да си тръгна, когато апартаментът му бе нападат от войници в черна броня без отличителни знаци. Лорд Деканто беше целта на атаката им. Аз просто се оказах на пътя им. Деканто още се биеше, когато избягахме.

— И кой е изпратил тези войници? — попита Мара.

Старецът отпи от виното, кимна, че е добро, и отвърна:

— Може да е всеки от другите шестима братовчеди, опасявам се. Омечан е голям клан, а Алмечо не посочи ясен наследник от племенниците си Оаксатукан. Деканто беше очевидният приемник...

— Но някой не е съгласен с това — довърши Мара.

Лорд Занвай опипа превръзката на главата си.

— Деканто е първият син на най-голямата сестра на Алмечо. Аксантукар е по-големият, защото е роден първи, но майка му беше по-малка сестра, тъй че това създава бъркотия. Алмечо, проклета да е черната му душа, си мислеше, че е безсмъртен. Жена и шест конкубинки, и нито един син или дъщеря.

Мара помисли, отпи глътка вино и каза:

— Добре дошъл си да останеш при нас, милорд. Или, ако предпочиташ жилището си, мога да ти дам охрана от моите воители.

Старецът наведе почитателно глава.

— Милейди, задължен съм ти. Ако е възможно, ще остана. Навън е опасно. Имах петима стражи. Натъкнахме се на шест отряда... Боя се, че четирима от воините ми лежат мъртви или издъхват. Обикаляха и други въоръжени групи, но да благодаря на боговете, не обърнаха внимание на последния ми войник и на мен.

— Всички ли носеха черна броня като онези, които ви нападнаха? — попита Люджан.

— Не видях — отвърна старецът.

Раненият воин обаче беше видял повече и посъживен от виното, заговори дрезгаво:

— Не. Някои бяха като тях. Други носеха оранжевото и черното на Минванаби — лорд Тасайо трябва да е пристигнал в Кентосани тази нощ. А други бяха... тонги.

Мара едва не се задави.

— Убийци!? Тук, в Имперския дворец?

Преди време едва не бе загинала от ръцете на нает убиец тонг, пратен в дома ѝ от Джингу.

Воинът продължи:

— Да, господарке. Бяха тонги. Черни брони и увити с плат глави, боядисани ръце, мечове на гърбовете. Плъзгаха се безшумно, погледнаха цветовете ни, за да определят фамилията ни, и продължиха. Не бяхме избраната им плячка за тази нощ.

Кевин стана, отиде при Люджан до вратата между стаите и попита тихо:

— Какви са тия тонги?

Люджан прокара палец по ръба на меча си. Не напипа никакви дефекти, но невъзмутимото му лице все пак се намръщи.

— Тонгите — отвърна намръщено — са братства, фамилии без клан или чест. Не са верни на никого и на нищо, освен на своя обаджан, Великия майстор, и на своя разбойнически кодекс на кръвта. Те са престъпници, които не зачитат никаква традиция.

— Мечът блесна на светлината на лампата, щом го завъртя. — Някои от тях, като хамоите, са превърнали нечестивия си занаят в упадъчна религия. Вярват, че душите на жертвите им са техните искрени молитви във възхвала на Туракаму. За тях убийството е свято. — Прибра меча в ножницата и макар и неохотно, добави с нотка на възхищение: — Те са ужасни врагове. Много от тях тренират от детство и убиват изключително ефективно.

— Знам кой иска да съм мъртва — каза Мара, забравила за чашата в ръката си. — Тасайо има достатъчно сила, за да ме заплаши пряко. Кой тогава дръзва да наеме тонги в двореца?

Лорд Занвай уморено сви рамене.

— Времената са безразсъдни. Съперничествата са толкова нажежени, че смъртта на един убит може да е купена от която и да е от десетина фракции, а работата на един тонг е непроследима.

— Брат може да убие брат и изобщо да не бъде обвинен във вероломство. — Мара остави чашата и стисна ръце, за да спре треперенето им. — Почти съжалявам, че този проблем не може да бъде решен в открита война. Убийството поне щеше да е по-чисто.

Горчив смях посрещна думите ѝ.

— Мъртвият си е мъртъв — каза лорд Занвай. — А при всеки двубой на бойното поле Минванаби ще вземат наградата. Според мен тонгите по-скоро са наети от Тасайо просто защото откритата изява на силата на Минванаби може да уплаши потенциални съюзници и те да подкрепят друг претендент за бялото и златното — а според слуховете Минванаби са имали вземане-даване с тонгите в миналото. Същинският въпрос е кой праща войници без домашни цветове из двореца?

Мара се съгласи с истината в думите му. Можеше само да се предполага. Може би никога нямаше да го узнае със сигурност.

Дано всички да доживееха да видят утрото.

Следващият ден мина без проблеми, но през цялата следваща нощ из двореца отекваха викове, тропот на бягащи крака и понякога — трясък на мечове. Никой не спеше. Мара лежа дълги часове в прегръдките на Кевин, но успяваше само да дремне на пресекулки и се будеше след кървави кошмари. Войниците на Акома стояха на пост, готови да отблъснат всякаква атака срещу жилището на господарката.

Час преди разсъмване потропване на вратата накара войните на пост да извадят оръжия.

— Кой е? — извика Люджан.

Тихият глас, който отвърна, беше на Аракаси.

Мара се беше отказала от всякакви опити да заспи. Махна на слугинята, дошла да ѝ помогне да се облече, докато отваряха вратата, за да влезе Началникът на шпионите. Косата му бе полепнала от засъхнала кръв и той придържаше едната си ръка в лакътя. Плътта над китката беше грозно подута и посиняла.

Само един поглед и Люджан каза:

— Ще ни трябва правач на кости.

Подхвана здраво Главния шпионин и го настани на постелята, послужила на лорд Занвай предната нощ.

— Никакъв правач — изпъшка Аракаси, щом се отпусна на възглавниците. — Навън е хаос. Освен ако не пратите половин отряд, всеки куриер ще го наръгат с нож, преди да е минал първата пресечка. — Погледна многозначително Люджан. — Полевите ти лекарства ще свършат достатъчно работа.

— Намери Джикан — нареди Мара на слугинята си. — Да донесе силно питие.

Но Аракаси вдигна здравата си ръка, за да я спре.

— Никакво пиене. Имам много да разкажа, а и от удара по главата съм достатъчно замаян, за да оглупея и от пиене.

— Какво стана? — попита нетърпеливо Мара.

— Битка между неизвестни воители в черна броня и дузина убийци от тонга Хамой. — Аракаси замълча, докато Люджан огледа раната на черепа му, а след това развърза предпазителите на китките си и се зае да почисти съсирената кръв с парцали и вода, донесени в леген от слугинята.

След като раната беше оголена за светлината, Люджан каза:

— Дай ми лампата.

Слугинята му я даде и Мара зачака с тревога, докато Люджан поднесе пламъка пред очите на Аракаси — наблюдаваше реакцията на зениците му.

— Ще се справиш — каза след малко. — Но белегът може да обрасне с бели косми.

Това предизвика ругатнята на Главния шпионин. Последното, което можеше да желае човек с неговата професия, беше да го издава отличителен белег.

След това Люджан се зае с ръката му.

— Милейди — каза тихо, — ще е по-добре да се преместиш в другата стая, но ми остави Кевин и онзи войник, който печели на борба с ръце.

Аракаси измърмори недоволно:

— Само Кевин.

Когато Мара се върна, Началникът на шпионите изглеждаше още по-блед. Лицето му под подрязаната коса и прясната превръзка беше

мокро от пот. Но не беше извикал, докато Люджан наместваше ръката му. Коментарът на Кевин, когато се върна на отреденото му място в ъгъла, беше:

— Шпионинът ти е корав като подметка на сандал.

Мара прати слуга да донесе вино и каза на Аракаси:

— Не говори, докато не си готов.

Той я погледна нетърпеливо.

— Готов съм да не се суетят повече около мен. — Кимна благодарно на Люджан, щом той стана да се оттегли, след което отново извърна тъмните си очи към Господарката.

— Най-малко още трима лордове са убити или ранени. Няколко други напуснаха двореца и побягнаха към градските си къщи или към именията си. — Размърда се неловко и извади хартия от халата си.

Слугата с виното пристигна и въпреки че беше казал, че няма да пие, Аракаси взе чашата и я изгълта, докато господарката огледаше надрасканите му набързо бележки.

— Всички мъртви са поддръжници на Тасайо и лорд Кеда — заключи Мара. — Смяташ, че убийците са били наети от Йонани или от фракцията Омечан?

Аракаси въздъхна дълбоко и остави чашата.

— Може би не. Аксантукар от Оаксатукан също е нападател.

Мара не се изненада от това — Аксантукар имаше силни съперници в собствената си фракция.

— Как се справи той?

— Добре. — Затворил очи, Началникът на шпионите се помъчи да се отпусне. — Всички нападатели са загинали, което е изненадващо. Били са тонги.

Но пък Аксантукар беше опитен боец. Той също бе ръководил армии на варварския свят. Мара се вгледа в Главния шпионин и забеляза, че напрежението не го е напуснало съвсем.

— Знаеш повече.

— Ще ми се да не знаех, господарке. — Аракаси отвори очи. — Делегация на лордове е отишла до имперските казарми и е представила искане на командира на императорския гарнизон. Поискаха са три отряда Имперски бели да пазят Залата на Съвета. Командирът е отказал. Тъй като Небесната светлина не е свикал официален съвет, залата и коридорите не били негова отговорност.

Възложеният му дълг бил да защитава имперската фамилия и нямало да свали никакви войници от постовете им, освен ако не му нареди императорът.

Мара стисна чашата си с едва потискано раздражение.

— Кога ще се върне императорът?

— Утре на обед, според всички сведения.

Тя въздъхна.

— Тогава нямаме никакъв избор, освен да изтърпим. Редът ще бъде възстановен, когато императорът стъпи в двореца.

Кевин повдигна вежди.

— Само присъствието му ще направи това?

Аракаси го поправи сухо:

— Не присъствието му, а петте хиляди войници, които води. — И добави: — Великите лордове са заявили твърдо правата си. Главните жреци на Двайсетте ордена пък са се събрали късно снощи и са провъзгласили, че вероломството на Мидкемия е доказателство за гнева на боговете. Цуранската традиция е нарушена, твърдят те, а Небесната светлина се е отклонил от духовните към светските грижи. Ако Ичиндар имаше подкрепата на храмовете, можеше все още да командва, но в този момент трябва да се примири и да позволи Съветът да назначи нов Военачалник.

— Значи проблемът трябва да се реши до обед — отбеляза Мара.

Причините бяха съвсем явни. Достатъчно нещастия се бяха случили, след като императорът се беше намесил в Играта. Лордовете на Висшия съвет бяха показали, че няма да бъдат изместени. Нов Военачалник щеше да поздрави Ичиндар при завръщането му в двореца.

— Тази нощ — каза тихо Аракаси — тази сграда ще се превърне в бойно поле.

Кевин се прозя и попита:

— А ще можем ли да поспим малко преди това?

— Да. Но малко — каза Мара. — Трябва да съм на съвета този следобед. Днешните срещи в голяма степен ще решат кой ще преживее нощта. А утре онези, които оцелеят, ще назначат новия Военачалник на Цурануани.

Аракаси понечи да се надигне от възглавниците, но Мара му махна да не става.

— Не — каза му твърдо. — Ще лежиш и ще си почиваш.

Началникът на шпионите само я погледна, но Мара отсече все едно ѝ е възразил на глас:

— Не. Това е заповед. Само глупак би допуснал, че Минванаби няма да се появят. Направи достатъчно, че и отгоре, а и Кевин е прав. Все едно дали има, или няма заплаха срещу Акома, ще присъствам на този съвет. Вече сме толкова готови за атака, колкото е възможно. Дори усилията ни да се окажат недостатъчни, Аяки е защитен у дома.

Аракаси наведе увитата си в бяло глава. Сигурно бе страшно уморен, защото следващия път, когато Кевин погледна към Главния шпионин на Мара, той вече беше заспал.

Безпокойство беше обхванало голямата зала на Съвета. Мара не беше единствената управляваща благородна особа, влязла с повече от традиционно разрешената почетна гвардия — пътеките между столовете и пресечките бяха пълни с въоръжени воители, а залата приличаше повече на параден плац, отколкото на място за обсъждания. Всеки лорд държеше войниците си подръка, седнали на пода в краката му или строени покрай парапетите между стълбищата. Всеки, комуто се наложи да мине от едно място на друго, трябваше да избира мъчителни маршрути, често пъти газейки през войниците.

— Ако дори един идиот извади меч тук, стотици ще загинат още преди някой да може да попита защо — промърмори Кевин.

Мара кимна и каза тихо:

— Погледни натам.

В най-ниската галерия столът срещу подиума на Военачалника най-после беше зает. Воители в оранжево и черно запълваха пода в клинообразна формация, а между тях, облечен в бойна униформа, не много по-украсена от тази на обикновен офицер, седеше Тасайо от Минванаби. Седеше спокойно, дори отпуснато, но и отдалече личеше, че е опасен. Кевин не можеше да го оприличи на нищо друго, освен на тигър. Тасайо се обърна и погледът му се кръстоса с този на Кевин за много кратък миг, но очите му издадоха разпознаване. Лицето под широкия ръб на шлема остана безстрастно, но стъписаното признаване, преминало между двамата, не можеше да се сбърка.

Кевин задържа погледа си малко по-дълго, след което наведе глава към господарката си.

— Тигърът знае, че сме близо.

Мара стигна до стола си и седна. Привидно изглеждаше заета с оправянето на халата си.

— Тигър ли?

— Като вашите саркати, само че четирикрак, два пъти по-голям и много по-опасен. — Кевин зае мястото си зад стола ѝ, затиснат в тясното пространство от струпалите се допълнително воители, които обикновено щяха да чакат на горната тераса.

Мара огледа залата, която изглеждаше по-сумрачна и, странно, някак по-отекваща. Имаше празни столове, но блясъкът на броня беше по-обилен от фините коприни и скъпоценности. Всяко празно място означаваше мъртъв или напласен да се оттегли член на Съвета. Фракциите, които бяха останали, бяха твърди и някои групи изглеждаха открито агресивни.

Бегач на Съвета донесе бележка на Мара. Тя счупи восъка, погледна ударените вътре два печата и махна на момчето да изчака. Лорд Занвай влезе с дванайсетима воители и след като запушената пътека го принуди да импровизира маршрут, избра да мине покрай Мара, дари Господарката на Акома с усмивка и леко кимване, докато я подминаваше.

Тя отвърна на поздрава му, след което нахвърли отговор на получената бележка и прати бегача към друга галерия. На Люджан каза:

— Спечелили сме още два гласа, от благодарност за информацията на Аракаси.

Сутрешната дейност се проточи. Мара поговори с десетина лордове на привидно безвредни теми. Колкото и да се опитваше да следи двойствената игра, Кевин не можеше да прецени дали разменените думи прикриват заплахи, или предложения за съюз. Все повече и повече усещаше, че очите му са привлечени към долната галерия, където лорд след лорд минаваха да изразят почитта си към Тасайо. Забеляза, че говорят предимно благородниците, докато Тасайо общо взето мълчеше. Когато все пак отговаряше, думите му бяха кратки и отсечени, както се виждаше от проблясващите му бели зъби. Воините му пък бяха неподвижни като статуи.

— Последователите му се боят от него — прошепна Кевин на Люджан.

Командирът на Акома отвърна с едва забележимо кимване и промърмори:

— И с пълно основание. Тасайо е превъзходен убиец и редовно упражнява уменията си.

Кевин не откъсваше поглед от фигурата в оранжево-черния стол. Побиха го студени тръпки. Ако Играта на Съвета беше безскрупулна, то там долу седеше най-безмилостният играч от всички.

Когато се прибраха да хапнат и да обсъдят нещата, Аракаси си бе присвоил походното писалище на Мара. Беше увесил ръката си с ремък на гърдите и ако се съдеше по струпаните бележки и пера, беше работил усърдно. И продължи да работи и след като Мара нареди на слугите да донесат храна: нахвърли още три писма, като затискаше пергаментите със счупената си дясна ръка и междувременно пишеше бързо с лявата.

— Ти си десняк — каза Кевин. Имаше окото на фехтовач и забелязването коя ръка използва човек беше част от придобития му рефлекс. — Готов съм да се закълна в това.

— Днес не мога да съм — отвърна със суха ирония Аракаси, без да вдига очи.

Кевин погледна да види дали почеркът му е разкривен и се изуми още повече, щом видя, че писмата се различават. Една от бележките изглеждаше все едно писана от силна мъжка ръка, докато почеркът на другата изглеждаше женски и деликатен, а на трета — все едно писалият я не може нито да чете, нито да пише умело и е почти съвсем необразован.

— Не се ли объркваш понякога кой точно си днес? — попита Кевин. Все още не беше намерил роля, в която Главният шпионин да не може да се превъплъти.

Аракаси не обърна внимание на въпроса, а продължи със завидна ловкост да сгъва и запечатва писмата с една ръка. Мара вече бе смъкнала връхната си роба. Не помоли Аракаси да се премести, а седна на постелята, която бе освободил, и попита кисело:

— Кой ще ги занесе тези?

Началникът на шпионите усети раздражението ѝ и отвърна с поклон, не особено изящен заради превързаната ръка.

— Кенджи вече пожела. Това са отговорите на една добра сутрешна работа. — Мара изглеждаше готова да избухне и той вдигна вежди в укор. — Забрани ми да излизам и не съм излизал, нали така?

— Така. Трябваше да се сетя, че можеш да се престориш на заспал също толкова добре, колкото сменяш външността си.

— Въздействието на виното си беше съвсем истинско — възрази Аракаси малко обидено. Погледна бележките. — Желаш ли да разбереш какво научих, господарке?

— Че Тасайо е тук.

— Не само това. — Външното безгрижие на Аракаси изчезна. — Повечето борби, които видяхме досега, са били само тактически сблъсъци. Тази нощ това ще се промени. Цели сектори на двореца са заети от големи части воини и убийци. Някои битки досега се водеха само за спечелване на пространство, откъдето да се предприемат атаки.

Мара погледна мълчаливо Люджан и той каза:

— Господарке, войниците ни все още са на два дни път усилен марш. Трябва да разчитаме на силите, които имаме тук.

Тези думи предизвикаха напрегнато мълчание, през което влизането на слугата с подносителите с обяд приличаше на шумно натрапване. Мара въздъхна.

— Аракаси?

Главният шпионин схвана какво има предвид по инстинкт.

— Разузнаване няма да е нужно. Тасайо е зает с печеленето на подкрепа за претенцията си за трона на Военачалника. Очаква да дадеш подкрепата на Акома за най-силния от противниците му. Дори да е надценил куража ти и да се опиташ да прикриеш омразата си под външна неутралност, все пак ще направи ход да те унищожи. Твоята смърт ще удовлетвори кръвната клетва на фамилията му към Червения бог и в добавка ще хвърли съюзниците ти в объркване. Популярността ти се повишава. Убийството ти ще бъде забелязано и може би ще даде на Минванаби достатъчно предимство, за да надвият в претенцията си за бялото и златното този, който излезе невредим от междуособиците в клана Омечан.

Мара вече беше възвърнала самообладанието си.

— Имам план. Кой друг е най-вероятно да бъде нападнат тази нощ?

Аракаси нямаше нужда да прави справки.

— Хопара от Ксакатекас и Илиандо от Бонтура като че ли стоят високо в списъка.

— Илиандо от Бонтура? Но той е един от най-добрите приятели на лорд Текума и предан на Йонани. — Мара забеляза, че слугата стои колебливо до подносите с храна, и му махна да продължи със задълженията си. — Защо един лорд на Йонани ще бъде избран за жертва?

— Като предупреждение към Тонмаргу и другите лордове от клан Йонани да не се противопоставят на Тасайо или Омечан — обясни Аракаси.

— Една учтива бележка би била достатъчна според мен — подхвърли Кевин.

Люджан се намеси със сух хумор:

— Убийството на лорд Илиандо е цуранската учтива бележка.

Мара ги изгледа навъсено заради прекъсването и попита Аракаси:

— Твоите връзки могат ли да известят лордовете, които смяташ, че са най-високо в списъка на Минванаби? Трябва да ги помоля да ми отделят време този следобед.

Аракаси посегна за перото си. Топна писеца, пъкна нов лист пергамент под счупената си ръка и рече:

— Ще ми заемеш ли Кеңджи и двама воители за задачата, господарке? — И без да вдига очи от редовете, добави: — Трябва да отидат в града и да оставят бележките на един майстор на сандали в дюкяните до реката. Оттам доставките ще бъдат изпълнени от други ръце.

Мара затвори очи, сякаш страдаше от главоболие.

— Можеш да използваш половината ми отряд, ако ти трябва. — Обърна се към Кевин. — Хайде да хапнем. Трябва скоро да се върнем в Съвета.

Люджан излезе да прегледа хората си. Аракаси продължаваше да пише.

— Никога ли не си изпускаш нервите? — попита го Кевин. — Никога ли не ти се иска да хвърлиш нещо?

Старшият шпионин вдигна глава и каза с ледена безучастност.

— Нож. В черното сърце на Тасайо.

Беше невъоръжен, ранен, с опърпани дрехи и пишеше писма в един претъпкан апартамент. Но в този момент, през ледените тръпки, които го побиха, Кевин не можеше да каже кой е по-опасен: Тасайо от Минванаби или мъжът, който служеше като Главен шпионин на Мара.

Стаите в апартамента на Акома се бяха превърнали във въоръжен лагер, с четиринайсет допълнителни войници в пурпурното и жълтото на Ксакатекас, влели се в редиците им. Лорд Хопара беше проявил благоразумие почти мигновено, когато Мара се приближи до него в съвета. След като имаше твърде малко воители, с които да укрепи по-голямото си жилище, и след като Минванаби вече бяха срещу него, той не виждаше смисъл да се крие зад привидна неутралност, поради която утрото можеше да го завари мъртъв и студен. Някои от гарнизона на Ксакатекас се бяха сражавали в Достари и познаваха Люджан. Воители търсеха стари приятели или се сприятеляваха с нови, докато чакаха да дойде вечерта.

Зад барикадите от мебели в централната стая на апартамента, сред кръг от воители, Мара въздъхна за кой ли път:

— Трябваше вече да са тук.

Хопара разбърка с пръст подправките в чашата си със сок, добавени според вкуса му.

— Лорд Илиандо винаги е бил човек, който гледа на логиката с подозрение.

Мара съдържа подтика си да потърси утехата на Кевин. Сумракът се сгъстяваше и първите тупания и викове на биещи се отекваха в коридора. Въпреки желанието си Мара беше разрешила на Аракаси да вземе Кенджи и още петима в последен опит да убедят Илиандо от Бонтура да се вслуша в здравия разум. Докато, трясъкът на мечове отекваше приглушено из двореца, Мара все повече се притесняваше, че хората ѝ са се забавили фатално с връщането си.

След това се чу така очакваният сигнал, уговореното почукване на вратата. Мъжете на Люджан бързо избутаха преградите настрани и смъкнаха тежкия лост. Вратата се отвори и Кенджи нахлу вътре с един командир с едно виолетово и едно бяло перо на шлема.

— Слава на боговете — промълви облекчено Мара, след като влязоха още воители, сред тях и едрият лорд Илиандо от Бонтура. Последни влязоха воителите в зеленото на Акома, а след тях на бегом и Аракаси. Пъхна се тъкмо докато вратата се затваряше, под шлема му

със знака на Патрулен водач лицето му беше преbledняло като пергамент.

— Защо си тичал? — укори го Мара. — Ранен си. Трябваше да останеш тук.

Аракаси се поклони.

— Наложих се да изляза, господарке. — Счупената ръка беше грижливо скрита под офицерското му наметало и никой не би помислил, че е ранен. Мара понечи да го укори, но Началникът на шпионите я прекъсна: — Лорд Илиандо беше неотстъпчив, докато не му описахме подробно картината с неговите сили, разположението им и четири начина, по които е уязвим на атака. — Гласът му спадна до шепот. — Собствената му слабост го убеди, не доводите ни, че е явният обект, с който искат да дадат урок на клана Йонани и лорд Тонмаргу.

И кимна към входа, където воините залостваха вратата, а лордът на Бонтура и неговият Боен водач обсъждаха с Люджан и Хопара как да организират общата отбрана.

— Успяхме на косъм — призна Аракаси. — Вече блъскаха вратата, когато тръгнахме, а сандъците, с които я залостихме, няма да задържат нападателите много дълго. Щом разберат, че стаите са празни, ще дойдат тук. — Мара се намръщи и той добави: — Измъкнах се отзад, през градините.

Тя не посмя да го попита как се е катерил през стени при неговото състояние. Само това, че е останал без дъх, ѝ говореше колко е изтощен. Влезе отново в ролята си на Управляваща господарка и нареди:

— Свали тази броня. Намери слугински халат и иди в кухнята. Това е заповед! — сопна се, след като Аракаси си пое дъх да възрази. — Щом това приключи, ако още съм жива, услугите ти ще ми трябват повече от всякога.

Началникът на шпионите се поклони. Но преди да изчезне към кухнята, нареди на двама воина в цветовете на Бонтура и Акома:

— Отведете Господаря и Господарката в укрепената стая и стойте там. Ще ни нападнат всеки момент.

След минути по капаците на прозореца заблъскаха брадви. Воините в стаите откъм градината скочиха в готовност, а в стаята откъм коридорите отекна трясък по барикадираната врата.

— Таран! — извика Люджан.

Войниците на Акома подпряха с тела мебелите, запушили входа, но усилията им бяха напразни. Последва втори удар. Пръсна се дърво, мебелите поддадоха и таранът нахлу в стаята. Нападателят, които го носеха, залегнаха, та мъжете с мечове зад тях да могат да скочат над гърбовете им.

Нападателят бяха облечени в черно. Черен плат забулваше и лицата им. Докато водачът им махаше на убийците си да продължат напред, Люджан зърна боядисаната ръка, издаваща наемен убиец от тонга Хамой. След миг обединеният му отряд и врагът се счепкаха в яростен бой. Меч срещна меч, но нещо не беше наред. След миг, докато парираше, Люджан осъзна: някои от тонгите носеха метални мечове, рядкост в империята. Безмерно високо ценени, такива оръжия никога не се излагаха на риск в бой въпреки убийствената им способност да секат през втвърдената със смола цуранска кожена броня.

Един воин на Бонтура падна, пронизан през нагръдника. Люджан смени тактиката си, започна да отбива мушкация върх на меч с предпазителя на ръката си и извика предупредително на войните си. Обикновените оръжия не можеха да издържат срещу многократните удари. Металът набраздяваше ръбовете и разпукваше здравата твърда смола. Паднаха шестима воители на Акома и мъжете на Люджан отстъпиха към вратата, свързваща външната стая с вътрешните. Битката продължи от врата на врата: стражите на Акома, със съюзниците си от Бонтура и Ксакатекас, бранеха господарите си, които се бяха присвили зад стена от струпани мебели.

Кевин стоеше до господарката си и не откъсваше очи от външните прозорци на най-отдалечената вътрешна стая. Рамките се тресяха и трепереха, гипс се къреше от первазите, докато ударите на брадва отвън продължаваха. Получили подкрепление, войните отвън заблъскаха с удвоена сила. Преградата щеше да задържи нападението още само няколко минути, а нападателят откъм коридора настъпваха. Скоро към първите атакуващи тонги се присъединиха воители с черна броня, без отличителни знаци или цветове на дом.

Кевин бързо прецени шансовете и реши: барикадата от мебели нямаше да издържи на атака от три страни.

— Бързо се преместете в ей онзи ъгъл — каза на Мара.

Господарят на Бонтура я изгледа удивен, щом тя стана и се премести.

— Слушаш роб варварин?!

Хопара се оказа по-отстъпчив.

— Човекът говори разумно, лорд Илиандо. Ако останем тук, сме загубени.

И се премести до Мара, като загледа навъсено Илиандо. Първият прозорец поддаде. В мига преди убийците да нахлуят, едрият стар владетел отстъпи.

Двамата лордове извадиха мечовете си и се изправиха пред Мара. Кевин застана на стъпка по-напред.

Битката във външната стая се усили. Нямахше как да се разбере колко нападатели са нахлули през разбитата предна врата. Трясъкът и зловещите удари на метални мечове в насмолена кожа бяха бързи и яростни, смесени с ужасни викове. Защитниците от вътрешната стая се стекоха в две посоки, някои за да задържат фронталния натиск, а други — да отблъснат убийците, мъчещи се да нахлуят през разбития прозорец. Ударите по втория прозорец изведнъж секнаха.

Кевин извърна глава. През трясъка и врявата на близкия бой чу леко стържене през стената зад себе си.

— Богове! Влезли са в спалнята!

Поколеба се за миг, след това се втурна към вратата към коридора. Притисна гръб до стената до вратата на спалнята и зачака, стиснал кухненския нож.

От вратата изскочи мъж с черна броня. Кевин натресе коляно в слабините му, след което заби ножа в шията му, точно над бронята. Гореща кръв потече по дланите му. Той блъсна издъхващия нападател в другия, който излизаше след него, и двамата паднаха с трясък.

Имахше още след тях, идваха на вълна.

— Люджан! — извика Кевин. — Тук отзад!

Мидкемиецът, който разбираше, че помощта може изобщо да не дойде, се присви, вдигнал ножа да посрещне мъжа с черна броня, скочил над двамата си приятели. Мечът му беше твърде дълъг, за да може да се забие покрай него с късо оръжие, и замахнал твърде силно, за да се парира. Кевин отстъпи. Черният воин нападна.

Кевин отскочи и едва не падна по гръб. Мечът закачи плата над корема му. Изгубил равновесие и сигурен, че следващият удар ще го

убие, мидкемиецът замахна към китката над предпазителя на меча, но ножът отскочи от твърдия предпазител. Кевин изруга и се напрегна да понесе убийствения удар. В този момент лордът на Ксакатекас се хвърли от ъгъла и заби меча си в гърба на мъжа. Черният воин се вцепени, олюля се и рухна.

Нов убиец в черно връхлетя от коридора.

— Милорд! Пази се! — извика Кевин.

Хопара се завъртя рязко и едва успя да вдигне меча си. Оръжието на врага не го посече, а само изстърга ръб в ръб в упорит сблъсък на сила. Металът се вряза в ръба на гръдната броня на лорда и издълба дълбок жлеб. Лицето на Хопара се изкриви от болка. Той изви китката си, замахна и отвърна с кънтящ удар по слепоочието на нападателя. Убиецът тонг залитна замаян назад. От коридора нахлуваха още облечени в черно врагове. Господарят на Бонтура също се хвърли в боя. А Мара остана сама и беззащитна в ъгъла. Кевин се сниши под замахващите мечове и се блъсна в нечий брониран в черно лакът. Ръката му с ножа беше хлъзгава от кръв. Дръжката му се изплъзна, докато забиваше. Врагът падна с гърч между него и господарката му.

След това две брадви се врязаха в дървената преграда и капациите на прозореца зад Кевин се пръснаха. Гипс изригна от стената и през прозореца скочиха още облечени в черно убийци. Кевин сграбчи първия за китката, сниши се да избегне меча му и дръпна с все сила. Докато падаха на пода, късият нож на Кевин се оказа предимство — той го заби, преди врагът да успее да извърти по-дългото си оръжие.

Ножът се заклеци в ребрата на нападателя и Кевин го пусна и измъкна меча от ръката му.

Превъртя се, бърз като котка, скочи на крака и вдигна меча. Лезвие изтрещя в лезвие с познат, отдавна забравен звук. Кевин се изсмя. Държеше метално оръжие. Боговете знаеха — на този свят нямаше руди, но това оръжие му беше познато.

Беше дълго, отлично изковано и идеално балансирано. И леко извито.

Първият мъж, срещу когото се хвърли Кевин, отскочи объркано пред атаката на този другоземен роб, който знаеше как да борава с меч. След това очите зад черната маска се присвиха, убиецът си възвърна самообладанието и даде отпор. Притиснат от бързи забивания и

опитно парирание, Кевин осъзна, че стои срещу равно на неговото оръжие и опитен противник.

В следващия миг до него се озова воин в зелено и рамо до рамо роб и войник Акома заизтласкваха тонга към коридора. Той обаче беше бърз с меча като мълния. Парирание след парирание отбиваше ударите, целящи да отнемат живота му. Воинът Акома загуби опора, залитна встрани и корда с тежест изсвистя през разбития прозорец и се уви около врата му. Той изтърва меча си и пръстите му задрачиха по шията му. Рухна на колене, а убиецът тонг, метнал гаротата, скочи вътре.

Втори воин Акома и един в цветовете на Бонтура скочиха да го пресрещнат. Останал сам и изтласкан назад от първоначалния си противник, Кевин отстъпи, но късметът се оказа на негова страна: убиецът се препъна в хвърлена отнякъде възглавница, подхлъзна се и Кевин го порази в свивката на лакътя.

Бързо изтръгна оръжието, завъртя се и видя, че лордът на Ксакатекас е изтласкан към стената от черен воин. Успяваше някак да отбива ударите, но беше обречен. Кевин скочи към тях и порази облечения в черно в гърба. Металът се хлъзна през твърдата броня с прашене като разрязана диня и врагът издъхна задавен с кръв. Кевин го прескочи и застана до Мара.

Огледа се.

Откъм коридора шумовете на боя бяха затихнали. Тишината бе кънтящо странна. Кевин издиша, отпусна плувналия в кръв меч и погали косата на Мара с пръсти, които едва ли бяха по-малко кървави.

От външните стаи долетя вик:

— Господарке!

Мара облиза пресъхналите си устни, преглътна и проговори с усилие:

— Да, Люджан?

Бойният водач на Акома нахлу в стаята и възкликна:

— Господарке! — Облекчението му се изля като вълна. — Ранена ли си?

Чак сега Мара огледа оплисканата си с кръв дреха. Овладя се и отговори спокойно:

— Не. Добре съм.

Погнусен от натежалата воня на смърт, Кевин пристъпи към прозореца. Рамката беше накълцана на трески, а отвъд малката градина в тухлената стена се виждаше зейнала дупка.

— Дошли са от съседния апартамент — каза той. — Затова се изсипаха толкова много отзад.

Люджан подаде един меч на Мара и каза:

— Някои от убийците носеха стомана.

— Богове! — възкликна Мара. — Това е меч на династия! — Огледа оръжието по-внимателно и се намръщи. — Но дръжката му е съвсем обикновена. Няма никакви знаци на клан или дом. — Махна към коридора. — Нареди да огледат мъртвите. Вижте дали има още такива мечове.

— Какво значение има пък това? — попита Кевин.

— В империята има много малко такива мечове — обясни му Люджан. — Всеки дом, който може да проследи родословието си до зората на историята ни, има по един, или поне така гласи мълвата. Само господарят на дома, Управляващият лорд, има достъп до такова оръжие. Безценни са. Отстъпват само на натами по важност за честта на един дом.

Мара потвърди думите му:

— Да. Акома има такъв семеен меч и аз го пазя за Аяки. Рядко оръжие от стомана.

Влязоха в плувналата в кръв централната стая. Воините на Акома разчистваха пода от мъртвите. Още пет стоманени меча бяха подредени до едната стена, а с този у Кевин броят им нарасна на шест.

Люджан погледна мечовете със страхопочитание.

— Откъде може да са се взели?

— Минванаби? — попита Кевин.

Лордовете на Ксакатекас и Бонтура влязоха от предната стая, и двамата оплискани в кръв, и също се втренчиха в оръжията.

Кевин почисти меча си в гънките на робския си халат и каза:

— Този е нов. Още има смътни следи от колелото на точиларя. — Огледа го по-добре и добави: — Няма знак на производителя обаче.

Всички очи се извърнаха към роба. Илиандо си пое дъх и отвори уста да го скастри, но любопитството на Хопара го изпревари.

— Кой би имал умението да направи древни оръжия?

Кевин сви рамене.

— Сред моя народ може да го направи всеки добър ковач.

Илиандо вдигна един от мечовете, огледа го и изсумтя:

— Остър е, но не мисля, че е изработен толкова фино като мечовете на предците ни. Тези оръжия може да са копия, направени от по-лоши метали.

— Но къде може да намери човек такова богатство? — попита Хопара.

— На моя свят — отвърна Кевин.

Лордовете се спогледаха, без да кажат нищо, и Кевин продължи:

— След битка вашите воители събират мечове и броня като плячка.

И значи някой се сдобива с достатъчно желязо и добър ковач и му показва едно от оръжията на предците ви... — Кимна към оръжието в ръката си. — И ковачът го дублира. Този меч не е много по-различен от използваните от планинския народ на хадатите в родната ми земя. Всеки ковач от Ябон би могъл да изкове такъв меч, а сред пленниците тук сто на сто има ковачи. Така че някой от лордовете ви...

— Минванаби — почти изсъска Мара. — Всички метали, пренесени през разлома като плячка, са собственост на империята, някои изпратени като данък на храмовете, някои в имперската съкровищница, а останалите — за поддържането на армията на Мидкемия. Но събраното се надзирава от Военачалника, а в негово отсъствие — от първия му помощник-командир. Тасайо беше на този пост пет години. Предостатъчно време за човек без скрупули да отклони незаконно ресурси към именията на братовчед си. — Тонът ѝ стана замислен. — Или за лична употреба.

На широкото лице на Илиандо се изписа отвращение.

— Ако всеки убиец е носил такова оръжие, цената на тази атака е невероятна!

— За набег в Имперския дворец ли? — намеси се Хопара. — Бих се обзаложил, че има поне пет пъти повече такива мечове. — Огледа зацапаните с кръв дъски на пода. — Никаква гаранция за успех и всеки е очаквал да загине. Да, логично е Тасайо да е наел тонгите.

Кевин изрита един шлем на паднал черен воин и попита:

— Тогава кой е изпратил тези?

— Който и да е бил, това бе добре дошло за нас — заяви Хопара. — Не знам дали щяхме да издържим сами срещу тонгите.

Лорд Илиандо погледна многозначително към Кевин, който още държеше металното оръжие, и заяви:

— Боговете няма да харесат това. Един роб да...

Но Люджан го прекъсна:

— Не съм видял нищо.

Лордът се обърна към Мара, ядосан от грубостта на командира ѝ, но тя му отвърна с безизразен поглед:

— Нищо нередно не съм видяла, лорд Бонтура.

Илиандо си пое дълбоко дъх, готов да избухне, но Хопара се намеси дипломатично:

— Струва ми се, че говориш за меч, който спаси живота ти.

Господарят на Бонтура се изчерви, покашля се, прониза с поглед Кевин, после сви рамене и каза с неохота:

— И аз не видях нищо.

Тук, в жилището на Акома, след като бяха загинали войници на Акома, за да опазят живота му, да възрази на думата на Господарката и госта ѝ означаваше да оскърби честта на Мара.

Кевин се ухили и подаде окървавения меч на Люджан, а Мара побърза да облекчи напрежението:

— Господа, редно е всеки от вас да вземе по два от тези мечове, като военна плячка. Смятам с другите да възнаградя достойни войници заради доблестната им служба.

Лордовете сведоха глави в поклон, тъй като дарът ѝ беше безценен.

— Щедростта ти е неописуема, лейди Мара — каза Хопара.

Господарят на Бонтура кимна. А по блясъка в очите му, докато пресмяташе огромната печалба, Мара разбра, че алчността го е завладяла. Нарушението на Кевин щеше да бъде простено.

— Разчистете покоите ми — нареди Мара на Люджан.

Оцелелите воини и слугите се разбързаха. Мъртвите нападатели още веднъж бяха огледани за някакви податки кой може да ги е наел. Не намериха нищо — тонгите печелеха заплащането си с анонимност и си личаха само по татуировката със синьото цвете на хамоите и боядисаните в червено ръце, а войниците с черните брони нямаха никакви отличителни знаци.

След като се увери, че няма да се намери нищо уличаващо, Люджан накара хората си да изхвърлят телата в градината. След това

нареди на войните си да барикадират отново прозорците и вратите и да се погрижат за ранените.

Един войник поднесе на Мара купа уханна вода и кърпа и докато миеше лицето и ръцете си, тя му каза:

— Съвсем добре се справяш, Джендли. Но утре ще ми трябва и истинска слугиня, ако искам да изглеждам прилично за съвета.

Лорд Хопара се засмя, изненадан, че толкова крехка жена като нея намира сили да погледне отвъд убийствения ужас на случилото се в последния час.

— Започвам да разбирам защо баща ми толкова ти се възхищаваше — започна той и внезапно замълча, когато странно усещане облада всекиго в стаята.

Последва съсък, като изригване на пара от кипящ котел, и на пода лумна зеленикава светлина. И най-твърдите воители инстинктивно се присвиха и посегнаха към мечовете си.

Блясъкът се усили до ярка светлина и всички изтръпнаха от нахлуването на тайнствена, злокобна енергия.

— Магия! — изсъска лорд Бонтура.

Петното стана още по-ярко, изду се и се загърчи. Никой не можеше да помръдне, въздействието на светлината бе хипнотизиращо.

Появиха се искрящи очи и клинообразна глава, опашка изтупа по пода.

— Релли! — промълви изумен Хопара.

Кевин бе виждал най-отровната змия на Келеуан, но тази бе огромна. И грееше с нажежен зеленикав блясък, който хвърляше злокобно сияние. Съществото изпълзя половин педя напред, главата му се вдигна и раздвоеният му език пробяга навън от люспестите челюсти.

Кевин хвърли поглед към Люджан, който стискаше с вцепенени пръсти дръжката на меч си. Никой човек, колкото и да е бърз, не можеше да се надява, че ще извади оръжието си и ще нанесе удар преди влечугото.

— Никой да не мърда! — прошепна Мара.

Сякаш гласът ѝ предизвика реакция — тихо съскане прониза въздуха. Змийската глава рязко се завъртя към Господарката на Акома. Очите на съществото блеснаха още по-ярко и сякаш грейнаха злоещо

през тялото на войника, коленичил между него и Мара, за да измие лицето на господарката си.

Магическото привидение се плъзна настрани, опашката шибна въздуха и се нави, а главата се надигна и се изви назад за удар.

Люджан кимна на Кевин и той направи бавна безшумна стъпка назад. Люджан вече имаше достатъчно пространство, така че измъкна меч си и замахна към врата на змията.

Но не можеше да се мери със скоростта на тайнственото привидение. Змиеподобното същество се стрелна напред и удари мълниеносно.

Мечът на Люджан посече във въздуха, а Мара извика стъписана. Воинът пред нея хвърли легена и я предпази с тялото си и сияещото привидение не улучи целта си. Зъби като стрели пронизаха кожената броня като плат. Клинообразната глава ги последва, вля се в тялото на воина като течност през дупка — а след нея и болезнено зеленикавото сияние.

Стаята притъмня.

Воинът изкрещя. Юмруците му се стиснаха в агония, а очите му засияха зелени. Блясъкът ставаше все по-ярък, изливаше се през кожата му на потоп, който изгаряше, изригваше и заслепяваше. Плътта му запраця и започна да се набръчква. Бялото на очите му се изду и се сви, а зъбите му грейнаха смарагдовозелени във венци, които димяха и почерняваха.

Хопара и Илиандо се присвиха назад в безмълвен ужас. Мара седеше замръзнала, сякаш магията я бе вкаменила. Само Кевин, тласнат от любовта, намери воля в себе си да реагира: пресегна се покрай воина, който се гърчеше в безумно страдание, хвана Мара под мишницата, дръпна я настрани и се хвърли върху нея.

Люджан най-сетне възвърна рефлексите си и замахна пак. Дим блъвна от посечения труп, а зеленото сияние примига и угасна. Остана само пламъчето на мигация светилник.

— Някой магьосник желае смъртта ти, лейди Мара. Това нещо те откри по гласа! — прошепна Господарят на Бонтура.

Кевин се надигна от Мара и поклати глава.

— Не мисля.

Лорд Бонтура като че ли се ядоса, че му противоречат, но Мара също се надигна от пода и попита спокойно:

— Защо?

Мидкемиецът я погледна с твърдите си сини очи.

— Ако някой Черен халат искаше да те убие, никой от нас нямаше да може да те спаси. Едно от онези огнени кълба, които видяхме на игрите, щеше да сложи край на всичко тук! Но ако някой иска адски да те изплаши като предупреждение, една змия е наистина много подходяща.

— Змия? — повтори Мара. — Да, може би си прав.

— Има и друга възможност — подхвърли Хопара, след като избърса потта от челото си. — По-низшите магьосници и жреци също могат да правят магии и за разлика от Великите в Събранието, може да са податливи на подкуп.

— Кой? — Кевин се постара да прикрие трепета в гласа си. — Кой би имал такива средства?

Хопара погледна трупа на войника, умъртвен от заклинанието, и устните му се изпънаха в болезнена усмивка.

— Ако човек може да вложи богатството на цяла държава, за да купи убийци тонг, не би ли могъл също така да плати на жреците на могъщ храм или да наеме услугите на магьосник ренегат?

— Минванаби ли обвиняваш? — попита Илиандо.

— Може би. Или тези, които ни пратиха войниците в черно. — Хопара се намръщи. Свъсил вежди, приличаше досущ на Чипино. — Може би ще го разберем утре, ако доживеем до заседанието на Съвета.

19.

ВОЕНАЧАЛНИК

Последваха още четири атаки.

През цялата нощ войниците на Акома и съюзниците им удържаха нападенията на воители в черно без отличителни знаци на дом. Тонгите не ги безпокоиха повече, но войниците в броня връхлитаха на вълни.

При последния щурм защитниците бяха принудени да отстъпят в малката задна спалня. Натикани в тясното пространство, отбиха прииждащите от коридора врагове и друга, които натискаха да влязат през разбития прозорец. Кевин бранеше Мара. След третата атака почти никой не беше останал без рани и най-обвързаният с традицията цуранин беше твърде изтощен, за да обвини червенокосия гръмогласен варварин, че държи меч и щит. Той се сражаваше рамо до рамо с най-добрите воители и беше работа на боговете да решат съдбата на роб, отказал да признае мястото си.

След четвъртата атака Кевин едва се държеше на крака. Ръката му се беше схванала от умора, а коленете му трепереха неудържимо. Когато последният воин в черно падна под меча му, краката му се огънаха и той се свлече на пода.

Мара му донесе вода и той се засмя уморено на тази смяна на ролите. Огледа касапницата наоколо. Под, възглавници, стени, всяко кътче в стаята лъщеше червено и посечените тела лежаха проснати в гротескни пози. От трийсетте воители на Акома и двете дузини от Ксакатекас и Бонтура, влели се в редиците им, бяха останали само десетима Акома, петима от Ксакатекас и трима воители на Бонтура. Останалите лежаха убити или ранени между купищата облечени в черно трупове.

— Трябва да сме убили поне сто — глухо каза Кевин.

— Може би повече — каза Аракаси, докато клякаше до него. Превръзката, която крепеше ръката му, беше оплискана в червено, а камата в лявата му ръка изглеждаше като залепена за пръстите му от засъхващата кръв.

Кевин кимна към счупената му ръка и попита:

— Как се справяш? Не те ли боли?

— Разбира се, че боли — отвърна Аракаси и погледна към прозореца. — Вече се съмва. Ако нападнат пак, ще е скоро.

Кевин кимна и отиде при Мара, която бе коленичила до ранения Боен водач на Хопара. Чула стъпките му, тя вдигна глава. Изглеждаше болезнено отслабнала на светлината на единствената останала да гори лампа, очите ѝ бяха огромни.

— Как си? — попита Кевин.

— Толкова... напразно похабен живот — успя да промълви тя.

Кевин събра някак сили да протегне ръка и да я вдигне.

— Внимавай да не те чуят другите, скъпа. Ще те изхвърлят от Съвета за нецурански възгледи.

Мара бе толкова изтощена, че дори не можа да се усмихне.

— Не си в безопасност тук — добави той. — Ела. Ще пратим някой от слугите да се погрижи за офицера на Хопара.

Мара поклати глава.

— Късно е.

Кевин погледна и видя, че офицерът на Хопара вече не диша. Спокойната сила и волята му, поддържали мъжете в похода през парещите пясъци на Цубар, вече бяха само спомен.

— Богове, беше великолепен войник.

Отведе господарката си до малката стая, която бе най-защитима. Там Люджан, двама воини и оцелелите от домашния персонал на Мара се опитваха да разчистят телата. Верните паднали войници бяха отнесени в друга спалня, та останките им да дочакат време за почетно изгаряне, а облечените в черно трупове бяха изхвърлени в градината.

Мара се облегна на Кевин.

— Едва ли ще мога да махна някога вонята на тази стая от носа си.

Кевин я погали по косата.

— Смрадта на бойното поле не се забравя лесно.

От външната врата отекна трясък.

— Лашима, няма ли да спрат!? — извика отчаяно Хопара.

Лорд Илиандо стоеше изгърбен и подпрян на меча си и дишаше задъхан. Люджан даде знак на двама воини да заемат позиции до

господарката си, след това излезе в коридора, следван плътно от Кевин. Мек като кадифе, глас ги настигна:

— Не се тревожи за нея. Просто се бий, колкото можеш, Кевин от Зюн.

Варваринът кимна, без да се обръща. Аракаси щеше да опази Мара.

В следващия миг двама войници в черно нахлуха през барикадата, вдигната в коридора от мъжете на Ксакатекас. Още врагове връхлетяха през отломките, преградили съседната врата.

В такъв момент човек не може да мисли, а само да реагира по рефлекс. Кевин замахна и ръката му се разтърси, щом металното острие посече ръката на противник. Друг обаче, зае мястото му. Посичане, стъпка назад, ново посичане — Кевин се движеше по инстинкт. Усещаше до себе си Люджан и още някой, който ревеше проклетия. След това воините при страничната врата пробиха през отломките и започнаха да загиват защитници. Някой падна под краката на Кевин и той залитна, но го задържаха хлъзгавите от кръв ръце на воин Бонтура. Успя само да кимне бързо за благодарност, защото срещу него връхлиташе нов нападател. Зачуди се обезумял къде в империята е успял някой да намери толкова много черни брони. Или някой просто беше покрил с черен лак домашните цветове?

Атакуващите нахлуха в първата стая и Люджан и последните му оцелели бяха изтласкани назад и назад. Но все още не бяха победени. Цураните притежаваха упорит кураж и не отстъпваха току-така терен.

Кевин повали поредния воин в черно! Зад него капналият от умора лорд Ксакатекас помагаше на лорд Бонтура да се оттеглят във втората стая. По-тежкият мъж се мъчеше да вдиша и единият му крак като че ли се влачеше. Кевин усети как отчаянието стяга гърдите му. Но грозният, ужасен образ на Мара, пронизана от меч в сърцето, укрепя решимостта му да продължи. Завъртя се, надигна меча си и атакува с подновена ярост. Това спечели достатъчно време на двамата лордове да се измъкнат. Още две живи тела между Мара и смъртта, помисли Кевин с коравосърдечна практичност. Едва не се изсмя, щом си спомни окуражителните думи на Аракаси. Мечът му се надигаше и падаше, парираше и забиваше. Гневът вече се беше изчерпал: останаха само болката и умората. Рамото му се натресе в касата на врата и това едва не му струва живота — вражески меч остърга ребрата му. Той го

отби и металът посече нащърбеното кожено оръжие: мечът на черния воин се пръсна в ръката му. Кевин натика стоманата във вцепененото от изненада лице, след това се олюля, отстъпи от рухналото тяло и се озова на коляно от вътрешната страна на зейналата врата.

Войник в черно замагна да посече варварина. Болка опърли Кевин, но бързото парирание на Люджан отби меча. Кевин се извъртя и заби стоманата в корема на врага.

Зад тях стоеше Аракаси, стиснал меч с двете си ръце, все едно хлапе ще застрашава някого с кривак.

— Добре ли си?

— Адски боли, но ще живея — изпъшка Кевин. На фона на перленосивата светлина, процеждаща се през вратите, видя черни воители, струпани за атака в коридора. Сдържа поредния си безумен смях. — Казах, че ще живея, така ли?

Зад тях пак затрещяха мечове. Врагове отново бяха пробии през стената между жилището на Мара и съседния апартамент.

— Пазете тази врата! — викна Кевин и затича към Мара. Двама войници бранеха Господарката от шестима воители в черно.

— Кучи синове! — изрева Кевин и се хвърли към най-задните. Блъсна ги с такава сила, че те изпопадаха. Кевин засече като побеснял. Удари веднъж, втори път, трети. Изправи се, изпънал напред меча. Трина врагове бяха оцелели. Посече най-близкия.

Докато двамата войници Акома връхлитаха да убият последните двама, Мара извика:

— Кевин! Зад теб!

Той се завъртя мълниеносно и засече с периферното си зрение, че поваленият вади нож. Но нямаше време за него, защото над главата му изсвистя меч. Кевин се хвърли надясно, спъна се в един от труповете и падна върху него. Мечът на нападаателя го перна по лявата ръка над лакътя. Кевин изрева, замагна и мечът му порази противника точно над слабините. Плисна кръв. Един от войниците на Акома скочи до него и изрита издъхващия мъж. Врагът се свлече на гръб, замята се в тесния коридор и препречи пътя на друг черен воин зад него.

— Богове! Има още! — викна Кевин.

Докато се изправяше, прокътня някакъв ужасен звук. Тръби, осъзна той замаян. Гърбът му беше пламнал, лявата му ръка висеше безпомощно. Все пак се задържа прав и се затътри след войника на

Акома към външната врата. Зад него остана един, последен воин, вдигнал меч си в защита пред Мара. Кевин успя да ѝ хвърли крива усмивка за сбогом, преди да залитне в коридора.

Идваше краят им. Люджан, Аракаси, Хопара, Бонтура — никого нямаше, макар от втората спалня да се чуваше шум от борба. Бяха твърде малко, за да оцелеят.

Когато стигна до вратата, видя двама войници в черна броня да бягат от дупката в стената към градината. Припряността им му се стори смешна, но вместо смях от очите му бликнаха сълзи. Тръбите изреваха отново, още по-силно.

А след това настъпи тишина, чуваше се само стонът на ранен войник и отнякъде — измъченото хриптене на лорд Бонтура. От една врата залитна Люджан, шлема му го нямаше, по лицето му се стичаше кръв. Ухили се глупаво на Кевин, олюля се уморено и спря.

— Императорът! Дойде! Тръбите са на гарнизона на двореца. Имперските бели са дошли!

Кевин се свлече до стената. Люджан се смъкна до него. Грозна рана на скулата му кървеше обилно, а бронята му беше насечена. Кевин отлепи пръстите си от меча, докопа една разкъсана възглавница и затисна с нея кървящата рана. Хопара се олюля през вратата на спалнята с подпряния на ръката му лорд Илиандо. Но очите на Кевин не се откъсваха от Мара. Изтощена като всички останали, тя се смъкна на колене до него и промълви:

— Императорът?!

Двама облечени в бяло воители пристъпиха през вратата и единият извика:

— Кой държи тези покои?

Мара се изправи. Беше разрошена, халатът ѝ бе опръскан с кръв, но отвърна властно, като истинска Господарка:

— Аз, Мара от Акома! Лордовете на Ксакатекас и Бонтура са мои гости.

Дори обяснението ѝ да му се стори странно, воинът се въздържа от коментар.

— Лейди — обърна се той към нея официално, вдигна вежди и огледа касаницата. — Милорди. Небесната светлина заповядва всички владетели на домове да се явят във Висшия съвет на обед.

— Ще се явя — отвърна Мара.

Имперските бели се обърнаха и си тръгнаха. Кевин отпусна отново глава на стената. Сълзи на умора потекоха по лицето му.

— Бих могъл да спя месеци...

Мара го погали по бузата почти с тъга.

— Няма време за това. — На Люджан каза: — Намери къде се е скрил Джикан и го прати до градската ни къща за чисти дрехи. Да доведе и слуги. Тук трябва да се почисти, а аз трябва да съм готова в пълно официално облекло до обед.

Кевин притвори очи и се наслади на краткия миг пълен покой. Колкото и да беше уморен, Мара я чакаше дълъг, изтощителен ден. А където отидеше тя, любовта му го обвързваше да е с нея.

Стана, махна на също толкова изтощения воин Акома и каза:

— Хайде. Да започнем да торим градината.

Притиснал до главата си парцала от раздраната възглавница, Люджан даде знак на войника да се подчини. Кевин се наведе, хвана първия труп под мишниците и го надигна. Войникът го хвана за краката и двамата трмаво се затътриха към прозореца.

— Лошо, че не са убийци хамои — подхвърли Кевин. — Поне нямаше да мъкнем броня.

Люджан поклати глава и се усмихна на странната житейска философия на варварина.

След няколко часа суетня Мара излезе от вече почистените покои. Косата ѝ беше измита и стегната под шапчица от скъпоценни накити, а официалните халати, донесени от градската ѝ къща, се спускаха до извезани пантофки. Почетната ѝ гвардия бе с униформи, заети по необходимост от домашния гарнизон, а офицерските пера на Люджан клюмаха от шлема му, измити от кръвта. Макар кожените предпазители на ръцете и широките наметала да скриваха драскотини и превръзки и макар походката на войните ѝ да беше леко вдървена, Мара прецени, че честта на Акома е останала неопетнена.

В коридорите на стража стояха Имперски бели, отряд от десетима пазеше на портала. Дадоха знак на свитата на Мара да спре и един от войниците каза:

— Лейди, Небесната светлина ти разрешава да влезеш само с един войник, за да не опетни с повече кръвопролитие двореца му.

Мара можеше само да се поклони пред имперска заповед. Помисли бързо, обърна се към Люджан и нареди:

— Върни хората си в жилището ни и чакайте да ви повикам.

След това даде знак на Аракаси да излезе напред от редиците на гвардията ѝ. Шината под гривната на дясната му ръка можеше да намали предимствата му като боец, но тя, не искаше да остане без съвета му. А след предната нощ дори някой лорд да се окажеше достатъчно безразсъден, за да опита да приложи насилие в присъствието на имперската гвардия, Кевин беше доказал, че може да борави с меч в ножницата на Аракаси.

Но когато Мара махна и на личния си роб, стражът вдигна ръка да го спре.

— Само един войник, милейди.

Мара го изгледа пренебрежително.

— Да не би робският халат да прилича на броня? — Присви очи и с цялата арогантност, която можа да събере, добави: — Няма да възложи на доблестно ранен воин задълженията на обикновен бегач. Когато се наложи да повикам ескорта си, робът ще ми трябва да отнесе заповедите ми.

Стражът се поколеба и Мара продължи напред, преди да е успял да се съвземе и да възрази. Кевин я последва, без да се озърта назад, за да не би непокорното му поведение да ги накара да размислят дали заслужава да бъде пуснат.

Залата изглеждаше рехаво запълнена, а присъстващите лордове бяха значително по-тихи. Мара отвърна на няколко поздрава, докато се придвижваше към стола си. Очите ѝ грижливо оглеждаха празните места.

— Поне петима лордове от Омечан липсват — промълви тя на Аракаси.

В мига, в който се настани в стола си, настъпи раздвижване. Десетина бележки ѝ бяха поднесени от войници, които просто се покланяха и напускаха, без да дочакат отговор. Мара бързо поглеждаше всяка, след което връчваше листчетата на Аракаси, а той ги прибираще в туниката си, без да ги погледне.

— Спечелили сме — каза тя с удивление.

Кимна към един участък, който бе останал празен предишната седмица. Сега благородници в пищни халати пристигаха, за да заемат местата си, с воини, които не изглеждаха пострадали от битка, и добави:

— Партията на Синьото колело.

— Лорд Камацу от Шинцаваи идва да се пазари с други, за да спечели колкото може предимство за лорд Кеда — отвърна Аракаси. — Двамата с лорд Занвай няма да постигнат нищо повече, освен да задържат партията си да не дезертира напълно в първите десет минути.

Мара огледа групата, търсеше познатото лице на Хокану. Само един войник носеше синьото на Шинцаваи и беше непознат, с високо перо на Боен водач. Явно на наследника на имението Шинцаваи не бяха разрешили да дойде, след като можеше да се изложи на риск. Мара изпита разочарование.

Когато влязоха двамата лордове с най-висш ранг, из залата се разнесе тихо бръмчене. Аксантукар, вече лорд на Оаксатукан, заслиза към стола си почти едновременно с Тасайо. Крачеха с високомерна осанка, сякаш бяха единствените важни особи в залата. Никой от двамата дори не погледна към главния си противник.

Скоро след като всеки кандидат се настани на стола си, няколко лордове станаха и се задвижиха, сякаш с намерение да поговорят било с Тасайо или с Аксантукар. Всеки се задържаше за миг, като че ли за да размени поздрав с избраната особа, след което се връщаше на стола си.

— Какво правят? — попита Кевин.

— Гласуват за поста Военачалник — обясни Аракаси. — С този акт всеки лорд потвърждава подкрепата си за кандидата, когото предпочита. Тези, които не са решили — той обхвана с широк жест залата, — наблюдават и избират.

Мара внимателно следеше разиграването на Великата игра.

— Ще отидеш ли при Оаксатукан? — тихо я попита Кевин.

— Още не.

Намръщена, Мара наблюдаваше съсредоточено реда на благородниците, които отиваха при лорда на Оаксатукан или при господаря на Минванаби.

След това изведнъж стана и заслиза по стъпалата. Прекоси долната площадка, сякаш се беше запътила към Тасайо. Из залата се разнесе шепот. Всички очи следяха крехката жена, докато изкачваше

стъпалата към стола на Минванаби. Но тя рязко се обърна и с три къси крачки стигна до мястото на Хопара от Ксакатекас. Поговори кратко с него и се върна на мястото си.

— Какво беше това? — прошепна Кевин. — Би ли могло момчето да вземе поста?

— Маневра — отвърна Аракаси.

Няколко други лордове отидоха да поговорят с Хопара и скоро стана ясно, че няма да се обяви никой друг претендент. Кевин бързо пресметна наум и каза:

— Общо взето е наравно. Четвърт за Минванаби, четвърт за Оаксатукан, четвърт за Ксакатекас и четвърт още не решили.

Последва дълга тишина, през която никой не се движеше. Благородниците седяха на местата си в скъпите си одежди, оглеждаха залата и си говореха със съветниците и слугите си. От време на време някой ставаше и тръгваше към един от тримата претенденти.

— Чакай! — възкликна Кевин. — Онзи лорд с перата в прическата преди говори с Минванаби. Сега говори с Оаксатукан.

Мара кимна и каза:

— Да. Балансът се мени непрекъснато.

Следобедът се точеше бавно. Докато слънчевите лъчи се местеха по високия прозрачен купол, Висшият съвет продължаваше странния обичай, предопределящ върховенството между Управляващите лордове на империята. На два пъти Мара става, за да говори с лорд Ксакатекас, с което показва, че подкрепата ѝ за младия мъж не е разколебана.

След това, вече по здрач, сякаш по някакъв невидим сигнал Мара и лорд Хопара станаха едновременно и отидоха пред стола на Аксантукар. Из залата се разнесе шум. Изведнъж други двайсетина благородници напуснаха местата си и тръгнаха надолу, за да застанат пред лорд Омечан.

Щом се върна на мястото си, Мара каза:

— Готово.

И погледна към Тасайо. Лордът на Минванаби ѝ отвърна с такава чиста злост, че по кожата на варварина полазиха студени тръпки.

Атмосферата в залата изведнъж се промени от съдържано спокойствие в напрегнато очакване.

Тасайо се надигна. Голямата зала затихна, всеки лорд седеше неподвижно на мястото си. С глас, който отекна силно в настъпилата тишина, лордът на Минванаби заяви:

— Редно е да се изпрати послание до Небесната светлина, че един между нас е готов да носи бялото и златното, че той ще се издигне първи сред нас, за да гарантира процъфтяването на империята. Нека се знае, че името му е Аксантукар от Оаксатукан.

Сред събралото се в залата множество се надигнаха одобрителни възгласи, гръмко отекващ звук, който стигна до най-високите сводове на тавана. Кевин обаче забеляза, че половината лордове реагират без особен ентузиазъм, и попита Аракаси:

— Защо Минванаби се предаде?

Отвърна му Мара:

— Беше победен. Традиция е лордът най-близо до победителя да го провъзгласи пред императора.

Кевин се усмихна.

— Доста горчива хапка.

Господарката на Акома кимна замислено.

— Горчива, наистина. — Забеляза неудобството, изцедило последните сили на любимия ѝ, и добави: — Още малко търпение. По традиция трябва да изчакаме Небесната светлина да ни прати признаването си на избора.

Кевин продължаваше да не е убеден, че Ичиндар е толкова роб на традицията, колкото мислеше господарката му. Но предпочете да си замълчи. След половин час пратеник в бяло-златиста ливрея влезе, придружен от Имперските бели. Носеха мантия от снежнобели пера, поръбени с бляскаво злато. Поклониха се пред стола на Омечан и поднесоха наметалото на Аксантукар.

Кевин огледа новия Военачалник, докато поставяха мантията на раменете му. Докато чичото, Алмечо, беше мъж с широки рамене и бичи врат, племенникът приличаше по-скоро на хилав поет или учител. Фигурата му беше слаба, а лицето му аскетично, почти изнежено. Но триумфът в очите му издаваше душа, хищна като на Тасайо.

— Изглежда доволен — промълви Кевин.

Аракаси каза тихо:

— И би трябвало. Сигурно е похарчил доста голяма част от наследството си, за да поръча убийството на половин дузина лордове.

— Смяташ, че облечените в черно воители бяха негови?

— Без съмнение.

— Но защо ще праща воители срещу нас? — попита Мара. — Щяхме да подкрепим всеки съперник на Тасайо.

— За да предотврати непредсказуеми съюзи. И за да се припише цялата вина за касапницата на Минванаби. — Настроението на Аракаси се беше подобрило, сигурно от задоволството, че един враг е победен. — Той е победителят. Минванаби не е. Тонгите почти със сигурност действаха за Тасайо. Логичен е изводът, че другите бяха на Омечан.

Редът в Съвета се възстанови и след един досаден интервал с поднасяне на поздравителни слова Мара нареди на Кевин да доведе Люджан и воителите й.

— Тази вечер се връщаме в градската ни къща.

Мидкемиецът й се поклони с подобаващата за роб почителност и излезе от огромната зала. За пореден път заключи, че цураните са странна раса, с най-заплетените и сложни порадки, които човек изобщо можеше да си представи.

Спокойствието се върна в Кентосани. Известно време Мара и домакинството й отдъхваха, лекуваха рани и осмисляха политическите промени, предизвикани от приемането на титлата Военачалник от Аксантукар. Вечерите в градската къща бяха празнични — Господарката на Акома посрещаше влиятелни лордове, чийто интерес сега облагодетелстваше дома й. Кевин изглеждаше по-кисел от обичайното, но между умората и социалните ангажименти Мара нямаше много възможност да се занимава с мрачното му настроение.

Аракаси потърси господарката си на третата сутрин, докато тя преглеждаше писма от няколко лорда, все още пребиваващи в града. Облечен в чист слугински халат и примирен засега с шинираната си ръка, отпусната в превръзката, той все пак я удостои с дълбокия поклон, полагащ се на сана й.

— Господарке, свитата на Минванаби се е качила на баржи по реката. Тасайо се връща в именията си.

Мара стана, забравила пера, листове и писма в радостта си.

— Значи можем безопасно да се върнем у дома.

Аракаси отново се поклони, този път още по-ниско.

— Искам да те помоля за прошка, господарке. При всичко, което се случи, не бях подготвен за толкова бързото издигане на лорда на Оаксатукан на мястото на чичо му.

— Прекалено си суров към себе си, Аракаси. — По лицето на Мара пробяга сянка и тя изнервено се приближи до прозореца. Дърветата навън сипеха цветове по улиците. Слуги тикаха колички със зеленчуци и куриери притичваха с пъргави стъпки. Денят изглеждаше светъл и обикновен, като събудане след кошмар. — Кой от нас можеше да предвиди убийствата? — добави тя. — Твоята работа спаси живота на петима лордове, и моя също. Бих казала, че никой не направи повече, а резултатът спечели на Акома огромен престиж.

Аракаси наведе глава.

— Господарката е великодушна.

— Благодарна съм — поправи го Мара. — Хайде. Да си ходим у дома.

По-късно същия следобед гарнизонът на Акома напусна в спретнат строй, с носилката на Мара, товарните сандъци и фургон, каращ ранените. На кейовете чакаха лодки, за да превозят господарката и свитата ѝ надолу по реката. Седнала на възглавничките под копринения балдахин, с Кевин до нея, Мара се загледа в ежедневната пазарна суетня по крайбрежната улица.

— Толкова е спокойно. Човек би могъл да си помисли, че нищо неприятно не се е случило в последната седмица.

Кевин също гледеше пристанищните работници, рибари и слуги, по някой просяк тук-там и вездесъщите улични хлапета.

— Простолюдието никога не се забърква в делата на властниците — освен ако няма нещастieto да се окаже на пътя им. Тогава обикновените хора умират. Иначе животът си продължава, всеки ден в труд и усилие, като следващия.

Притеснена от горчивината в тона му, Мара го изгледа замислено. Ветрецьт разрошваше червената му коса и брадата, с която така и не бе успяла да свикне съвсем. Беше се подпрял на перилото, със сковани рамене заради нарастващите рани от битката. В очите му

се таеше тъга, сякаш виждаше скръб в слънчевата светлина. Искаше ѝ се да го попита за какво мисли.

Лодкарят отвърза въжетата. Весларите подхванаха монотонния си напев и баржата се отлепи от кея на Кентосани и пое по течението на Гагаджин към морето. Следобедните ветрове развяха многоцветните флагове над балдахина и Мара усети как сърцето ѝ се извиси. Тасайо беше победен и тя се връщаше у дома.

— Ела — каза на Кевин. — Да седнем под балдахина.

Лодките подминаха долната граница на Свещения град и зеленината на земеделските земи се показва по бреговете. Миризмата на тръстика се смеси е щедрия аромат на пролетна пръст и острото ухание на дървета нганги. Кулите на храмовете се смалиха и Мара задряма доволно, отпуснала глава на бедрото на Кевин.

Вик от брега я събуди:

— Акома!

На брега бяха вдигнати десетки палатки, цял военен лагер. На висок пилон вятърът развяваше зелено знаме със знака с птицата шатра. По знак на Мара кормчията промени курса към брега и докато стигнат до плитчините, хиляда войници на Акома вече чакаха да поздравят господарката си. Мара се удиви на броя им. Само преди няколко години, когато бе приела мантията на Управляваща господарка, бяха останали едва трийсет и седем души в зеленото на Акома...

Трима Ударни водачи посрещнаха носилката ѝ и се поклониха, докато Кевин ѝ помагаше да стъпи на твърдата земя.

— Добре дошла, лейди Мара!

Войниците извикаха в един глас от възторг, че виждат отново господарката си. Тримата офицери я придружиха през редиците им до командната шатра.

Там чакаше Кейоке, подпрян на патерицата си. Поклони се официално и каза:

— Лейди, сърцата ни са изпълнени с радост, че те виждаме.

Мара едва надви напирещите сълзи и отвърна:

— И моето сърце пее от радост, че те виждам, приятелю.

Кейоке се поклони и се отдръпна настрана, за да може тя да влезе и да се настани удобно на възглавниците, струпани върху

дебелите килими. Кевин се смъкна на колене до нея и заратрива леко гърба ѝ със здравата си ръка.

Все още на поста си при входа, Кейоке видя спокойствието, заливащо лицето на господарката му. И както беше правил и в миналото за лорд Сезу, се обърна към външния свят, където Люджан се приближи с Аракаси, Ударен водач Кенджи и неколцината оцелели от нощта на кървавите мечове. Усмивка изви устните на стария воин и той вдигна ръка и ги спря.

— Командире — каза бившият командир, — ако ми позволиш дързостта. Има моменти, когато е най-добре да оставим проблемите да изчакат. Елате при господарката сутринта.

Люджан се поклони на опитния Кейоке и поведе хората си да пийнат по халба бира.

От прохладната шатра Кевин погледна питащо стария мъж, а той му кимна одобрително, след което дръпна връзките на платницата на входа и ги остави да се спуснат. Извърна се към слънчевата светлина. Набръчканото му лице беше безизразно, но очите му таяха гордост за любимия на жената, която смяташе за дъщеря на своето сърце.

Пратеникът на Аракаси ясно бе дал да се разбере какво дължи домът Акома на храбростта на Кевин с меча. Кейоке примига бързо, щом помисли за отрязания си крак. Богове, колко омекваше на стари години. Никога не беше си и помислял, че ще дойде ден, когато ще е благодарен за нахалството на някакъв си червенокос варварски роб.

Вечерни сенки забулваха голямата зала на Минванаби в часа, когато лорд Тасайо се завърна. Облечен още в бронята, която носеше по пътя нагоре по реката, и с официалното копринено офицерско наметало, той прекрачи през широкия главен вход. Залата беше пълна. Всички членове на домакинството стояха подредени да го посрещнат, а зад тях — всеки втори братовчед и васал, който бе служил през годините на война и конфликт. Тасайо закрачи между стихналите им редици все едно беше съвсем сам. Едва когато стигна до подиума спря, обърна се и призна присъствието им.

Инкомо пристъпи напред да го поздрави.

— Сърцата на Минванаби са изпълнени с радост от завръщането на нашия господар.

Тасайо отвърна с рязко кимване. Връчи бойния си шлем на един слуга, който го пое и припряно се оттегли. Лордът на Минванаби, който никога не хабеше думи и време, изгледа равнодушно съветника си и попита:

— Готови ли са жреците?

Инкомо се поклони.

— Да, милорд.

Нови възглавници в жълто и оранжево красяха високия подиум, с постелка, съшита от кожи на саркат, и масичка, изработена от изкусно гравирани кости на харулт. Тасайо като че ли погледна новото обзавеждане съвсем бегло, но нито един детайл не му убягна. Доволен, че не е останало нищо от управлението на Десио, той седна и положи на коленете си оголеното стоманено лезвие на потомствения меч на Минванаби.

Последва пауза, през която Инкомо със закъснение осъзна, че от него се очаква да действа без повече знаци от господаря. Докато Десио бе настоявал за власт дори над най-нищожното действие, Тасайо очакваше да му служат. Първият съветник на Минванаби даде знак церемонията да започне.

Към подиума пристъпиха двама жреци, единият с червената боя и смъртната маска на Туракаму, а другият облечен в белия халат с цели ръкави на Джуран Справедливия. Всеки от двамата изпя монотонно благословията на своя бог. Не последваха жертвени дарове, нито някаква величествена церемония като тези, които бе провеждал Десио. Жрецът на Джуран запали свещ, в знак за постоянство, и я остави да гори в стойка, изплетена от тръстики, символизиращи крехкостта на смъртния пред неговия бог. Жрецът на Бога на смъртта не изпълни танц, нито надуваше свирки. Нито помоли своето божество да покаже благосклонност. Вместо това се изкачи по стъпалата на подиума и напомни хладно, че едно обещание за свещена жертва остава неизпълнено.

— Клетва, дадена над кръвта на дома Минванаби — напомни жрецът. — Фамилията Акома трябва да умре в името на Туракаму, с живота на хората на Минванаби като гаранция. Който приеме мантията на лорда, трябва да изпълни това задължение.

Тасайо отвърна:

— Признавам нашия дълг към Червения бог. Ръката ми на този меч го потвърждава.

Жрецьт направи знак във въздуха.

— Туракаму гледа с благосклонна усмивка на твоето начинание... но ще подпечата твоята смърт и тази на наследниците ти, ако се провалиш. — Кости изпукаха и изпращяха, щом жрецьт се завъртя и напусна подиума, а течението от преминаването му изгаси свещта на Справедливия бог.

Новият лорд на Минванаби седеше мълчаливо, безизразно, докато първият по старшинство, а след това вторият член на фамилията пристъпи напред, за да му се поклони и да му се обрече във вярност. Когато и последният васал потвърди верността си, Тасайо стана и извика на Ударния водач на пост до страничната врата:

— Повикай конкубинките ми.

Влязоха две жени, облечени пищно. Едната беше висока, стройна и русокоса, с леко дръпнати нефритенозелени очи, деликатно уголемени от грима. Другата, загърната в ефирна алена роба, имаше тъмна кожа и закръглена фигура. Макар и от различен тип, и двете притежаваха красота, която задържаше мъжките очи, и пристъпваха напред със ситни стъпки като момичетата, обучавани от детство да доставят наслада. И двете се поклониха изящно пред подиума, показвайки щедро стройни крака под късите роби и пищна гръд под широките ризи. Макар такива жени да се избираха между най-красивите в империята, санът и на двете не надвишаваше този на най-низшия слуга. Всички събрани в залата затихнаха от любопитство да видят какво ще поиска господарят от двете си куртизанки.

Двете жени паднаха на колене и опряха чела в пода.

— Погледнете ме — заповяда Тасайо.

Уплашени, но покорни във всичко, двете млади жени се подчиниха.

Новият господар на Минванаби ги изгледа безстрастно.

— Инкарна — обърна се към тъмнокожата. — Децата ти наблизо ли са?

Инкарна кимна и пребледня от страх. Беше родила две незаконни деца на своя господар, но издигането му в сан можеше да се окаже лошо за тях. Не беше необичайно мъж, стигнал до мантията на

Управляващ господар, да убие такива деца, за да предотврати всякакви претенции към фамилията.

— Доведи ги — заповяда Тасайо.

В бадемовите очи на Инкарна замъждука светлина, навярно от бликнали сълзи. Въпреки това тя скочи и бързо излезе. Погледът на Тасайо се измести към русата жена, останала на колене пред подиума.

— Санджана, казала си на моя Първи съветник, че си с дете?

Санджана — беше стиснала длани — потрепери.

— Да, господарю.

Тасайо не каза нищо. Лицето и държането му не се промениха дори когато Инкарна се върна. Водеше за ръка малко момче с кестенявата коса на Тасайо и лицето на майка си; макар да не плачеше, личеше, че нервността на майка му го плаши. Конкубинката носеше на ръце второ дете, момиченце. Твърде малко, за да разбира какво става, то беше лапнало пръстите си и оглеждаше със светлокехлибарените си очи събраните в залата хора.

Тасайо огледа децата, както човек оглежда стока за дефекти. После, почти разсеяно, махна на Боен водач Ириланди, посочи Санджана и каза:

— Изведи тази жена. Искам да видя смъртта ѝ.

Санджана притисна юмрук до устата си. Великолепните ѝ нефритени очи се изпълниха със сълзи на ужас и самообладанието ѝ измени. Неспособна да стане, тя остана разтреперана на колене. Двама воини я хванаха под мишниците. Задавените ѝ хлипове отекнаха в стихналата зала, докато мъжете я повлякоха навън.

Останала сама пред подиума, Инкарна трепереше. Тасайо я изгледа без жалост или нежност и рече:

— Взимам тази жена за моя съпруга и обявявам тези деца... как се казват?

Инкарна примига, след което прошепна:

— Дасари и Илани, господарю.

— Дасари е мой наследник. — Гласът на Тасайо прокълтя над събраното множество и отекна от сводестия таван. — Илани е моята първа дъщеря.

Тишината се наруши от шумолене, щом всички в залата се поклониха на новата Господарка на Минванаби. Тасайо нареди на Инкомо:

— Слугите да приготвят удобни покои за Господарката на Минванаби и нейните деца. — На Инкарна каза: — Жено, оттегли се в покоите си и чакай да те повикам. Утре ще бъдат пратени учители за децата. Искам да започнат да учат задълженията си към своята фамилия. Дасари един ден ще управлява този дом.

Бившата конкубинка се поклони, все още изтръпнала от страх. Не изпита никаква радост от внезапното си издигане в сан, а бързо излезе със сина и дъщеричката си пред погледите на стотиците непознати.

Тасайо се обърна към своите гости, близки и васали:

— Сватбената церемония ще бъде утре. Всички сте добре дошли на пиршеството.

При тези думи Инкомо замръзна. Една сватбена церемония изискваше грижливо обмисляне, за да гарантира благоприятни поличби. Разчетът на времето, храната, ритуалната брачна колиба — всичко изискваше благословията на жреците и педантично съобразяване с традицията. Бракосъчетанието на Велики господари рядко ставаше набързо, за да не се пропуснат детайли и лош късмет да споходи новата двойка и да се пренесе на следващото поколение.

Но Тасайо бе решил категорично. Опря сребристите стомана на родовия меч на рамото си и заповяда:

— Погрижи се за приготвянето, Първи съветник.

След това махна да го последва и закрачи през залата без повече думи. Запъти се към външната врата уверен, че двамата войници на пост ще я отворят навреме, за да мине.

Щом Господарят стъпи на двора, двамата воители, които държаха уплашената до смърт Санджана, застанаха мирно. Косата на Санджана падаше на вълни по гърба ѝ, рядко злато, подсилено от слънцето. Държеше очите си наведени, но при появата на Тасайо вдигна глава и го погледна умолително. Меката бяла, кожа на гърдите ѝ издаваше учестения ѝ дъх, но куртизанските умения не ѝ измениха. Макар и уплашена, макар и докарана до отчаяние, тя все пак успя да приложи единственото предимство, което притежаваше. Разтвори червените си устни и нагласи стройното си тяло така, че всеки мъж, който я погледне, мигом да разбере какво е: великолепно украшение, сътворено единствено за наслада.

Тасайо не остана безучастен. Блесналите му очи обходиха, извивките и гънките на тялото ѝ, попивайки обещанието за страст, намекнато в предизвикателната ѝ поза. Облиза устни, наведе се и я целуна. С една ръка погали гърдите ѝ. След това се отдръпна и каза:

— Доставяше ми удоволствие в леглото. — Великолепните ѝ очи се изпълниха с надежда и той се усмихна. Наслади се на мига, щом лицето ѝ грейна от облекчение, и добави: — Убийте я.

Лицето ѝ преbledня от ужас, но нямаше възможност да извика. Единият воин я хвана за китките и ги дръпна високо нагоре, принуждавайки я да гледа Тасайо, докато другият, с вкочанено лице, извади меч а си и я прониза в корема.

Тя потръпна и издаде тънък пронизителен писък. Кръв бликна от устата ѝ и закапа по каменната пътека. Краката ѝ се огънаха. Задържана в хватката на воина, Санджана увисна в предсмъртните си гърчове. Светла кръв потъмни косата ѝ. След това главата ѝ клюмна и красивите дълги бели бедра се отпуснаха.

— Махнете я — каза Тасайо задъхано. Очите му се бяха разширили, лицето му се бе зачервило от възбуда. Вдиша дълбоко, за да се успокои, и каза на Инкомо: — Ще се окъпя. Прати две момичета да ме обслужат и гледай да са млади и красиви, за предпочитане недокосвани.

Погнусен и уплашен, че очите му може да го издадат, Инкомо се поклони.

— Както желае милорд — и понечи да си тръгне.

— Не съм приключил с нарежданията си — сгълча го Тасайо. Закрачи по градинската пътека, леко кривнал устни в наченък на усмивка, и даде знак на Инкомо да го последва. — Помислих доста по въпроса за шпионите на Акома. Дошло е време да превърнем знанието си в предимство. Ела да ти дам указания.

Инкомо се помъчи да прогони от ума си умиращата куртизанка. Трябваше да внимава. Тасайо не беше човек, който търпи некадърността. Щеше да даде заповедите си и да очаква да се изпълнят стриктно. Но алчният блясък в очите на Господаря смуцаваше Първия съветник. Вдигна ръка, която трепереше въпреки всичките му усилия, и се осмели да попита:

— Може би милорд ще предпочете да обсъдим тези делови неща след утехата на банята?

Тасайо спря. Извърна кехлибарените си очи към Първия си съветник и го изгледа като хищник плячката си. Усмивката му стана по-широка.

— Ти служиш добре на фамилията ми — каза с безукорно кадифен тон. — Ще приема съвета ти.

После продължи по пътеката, като подхвърли през рамо:

— Смятай се за освободен, докато те повикам.

Старият съветник остана на мястото си с разтуптяно сърце, сякаш след изнурителен бяг. Коленете му трепереха. Усещаше с притеснителна увереност, че господарят е доловил слабостта му и го е подминал, сякаш знаеше, че въображението на Първия му съветник ще го терзае с насилия далеч по-ужасни от забавлението, което замисляше Тасайо в банята си с момичетата робини. Твърде потресен, за да изпита дори тъга, Инкомо трябваше да преглътне фактите — въпреки най-съкровенията му надежди лорд Тасайо бе наследил склонността към поквара и болка на рода си.

Господарят на Минванаби се бе отпуснал във ваната — един слуга доливаше топла вода — и наблюдаваше поклона на Първия съветник с премрежени очи, но Инкомо не се заблуди. Колкото и спокоен да изглеждаше Тасайо, ръцете му на ръба на ваната не бяха нито спокойни, нито отпуснати.

— Дойдох, както милорд заповяда.

Инкомо се изправи и ноздрите му се разшириха, доловили позната сладникава миризма. Миг след това Тасайо се пресегна, взе дълга лула с татийн от масичката до ваната и всмука дълбоко.

Първият съветник на Минванаби прикри изненадата си. Сокът от храста татийн съдържаше вещество, предизвикващо еуфория — плодовете му често се дъвчеха от роби на полето, за да смалят житейските им несгоди, — но при цъфтеж свилата му съдържаше силен наркотик. Димът първо носеше усилване, а след това — разстройване на сетивата, дългата употреба причиняваше на ума вцепененост като при транс. Първият съветник помисли за съблазънта на такъв наркотик за човек, който изпитва удоволствие да нанася болка на други, но реши да не разсъждава за тези неща. Не беше негова работа да оспорва навиците на господаря си.

— Инкомо — каза Тасайо с рязък, режещ тон, — реших, че трябва да задействаме нашия план да унищожим Акома.

— Както заповяда милорд — отвърна Инкомо.

Пръстите на Тасайо зачукаха по ръба на ваната все едно броеше.

— Щом свършим с това, ще унищожа онази надута птица калей, Аксантукар. — Очите му рязко се отвориха и той изгледа Първия съветник ядосано. — Ако онзи тъпак братовчед ми си беше изпълнил дълга и бе унищожил Мара, днес щях да нося бялото и златното.

Инкомо помисли, че няма да е дипломатично да напомни на господаря си, че тъкмо той бе съставил плана за унищожаването на Мара, а не Десио. Отвърна със сковано кимване.

Тасайо махна на слугата.

— Остави ни. — И щом остана насаме със съветника си и загърнат във вдигащите се валма бяла пара, дръпна отново от лулата. Външно като че ли се отпусна и очите му отново станаха сънени. — Искам един от онези двама шпиони на Акома да бъде повишен.

— Милорд?

Тасайо се извърна и подпря брадичка на ръба на ваната.

— Трябва ли да повтарям?

— Не, милорд — отвърна бързо Инкомо, доловил блясъка на гняв под клепачите на господаря. — Просто не бях сигурен какво имаш предвид.

— Искам един от шпионите да е близо до мен. — Тасайо помисли, загледан в ивицата вдигащ се дим, все едно тя му шепнеше тайни. — Искам да наблюдаваме този слуга. Нека да вярва, че може да подслушва важни разговори. Двамата с теб ще гледаме нищо от това, което подслуша, да не е лъжливо по същество. Никога лъжливо, не. Но също така ще помним, че всичко, което кажем, ще бъде чуто и от Мара. Дълбоките планове крием за себе си, обсъждаме ги само когато сме сами. Дребните неща, които говорим пред шпионина, ще ги предлагаме като отвличащ ход. Искам този слуга да бъде наблюдаван и следен, докато не проникнем в шпионската мрежа на Акома.

Инкомо се поклони.

— Нещо друго, милорд?

Тасайо вдигна лулата и пак напълни дробовете си с упойващия дим.

— Не. Уморен съм. Ще спя. Утре призори ще изляза на лов. След това ще обядвам с теб и другите съветници. През деня ще се ожена, а следобеда ще празнуваме сватбата. Повикай артисти — заключи Тасайо. — Сега напусни.

Първият съветник на Минванаби освободи от присъствието си височайшия господар. Докато се връщаше в покоите си, реши, че моментът е подходящ да започне да съставя предсмъртната си молитва. Един грижлив човек се заемаше с тази задача, щом станеше на години, така че последният му зов към боговете да бъде прочетен от някой, който ще го надживее. Да набележиш за унищожение Господарката на дома Акома беше достатъчно опасен курс. Но да избереш за своя цел новия Военачалник, току-що издигнал се на власт през трупове на петима други претенденти, беше самоубийство.

След като смъкна официалния служебен халат, Инкомо не губи време в разсъждения дали замисълът на Тасайо е празна мечта, която ще се разпръсне с дима от татийна — очите на Господаря под натезжалите клепачи бяха твърде опасно будни. Въздъхна от неприятната болка в скованите си колене и коленичи пред писалищната си маса. Трима лордове на Минванаби преди Тасайо беше наричал „господарю“, и макар да не бяха мъже, на които се беше възхищавал, бяха лордове, на които се бе обрекъл, да служи с ума си и с волята си, ако потръбва — и с живота си. Пое си дълбоко дъх, взе перото и започна да пише.

Празненството беше скромно, но присъстващите като че ли се забавляваха добре. Храната беше богата, виното се лееше обилно, а лордът на Минванаби седеше на подиума си във великата зала на предците си и изглеждаше от глава до пети съвършеният образ на цурански воин. Макар и да не беше прекалено грижлив към съпругата си, беше вежлив и спазваше всички форми на учтивост. Оскъдното куртизанско облекло на Инкарна бе заменено от изумително пищен халат, черна коприна, извезана с оранжеви нишки по ръкавите, врата и полите и обшита по предницата с перли с неизмерима цена.

Двете деца седяха кротко в нозете на баща си, момчето малко по-високо и по-близо до него от момичето. От време на време Тасайо заговаряше Дасари и го наставляваше в една или друга житейска

дреболия. От момента, в който бе обявил своя син за законен, Тасайо бе решил твърдо да го подготви за свой наследник в управлението. Халатът на момчето бе скроен в явно подражание на този на баща му, чак до вземането по ръкава, с образа на ръмжащ саркат. Момиченцето, Илани, седеше тихо в краката на баща си и дъвчеше сладък плод, зазяпано в играта на жонгльор.

Зад лорда на Минванаби стоеше слуга, наскоро повишен до лична служба на господаря на имението. Макар да бе най-низшият от четиримата, на които бе поверена отговорността да удовлетворяват нуждите на господаря, този слуга се вслушваше малко по-внимателно в нюансите на разговора.

Празненствата продължиха до късно. Най-сетне Тасайо стана, пожела на гостите си лека нощ, махна на Инкомо да го придружи и се запъти към личните си покои. Съветникът тихо подкани слугата да тръгне с тях и да застане до вратата на спалнята в случай, че потрябва на господаря. Слугата се подчини търпеливо, прикривайки жаждата, с която запаметяваше всяка дума, разменена между лорда и Първия съветник.

Древно дърво уло се беше вкопчило в пръстта с чворести корени и клоните му загръщаха с прохладна сянка поляната с натамито на Акома. Мара се поклони пред камъка, посветен на предците ѝ и възплътил честта на Акома. Изрече ритуалните фрази и постави пред паметника букет цветя, в седем цвята, за всеки от добрите богове. В този първи ден на лятото отдаваше благодарностите си за добруването на всички под нейна закрила. Задържа се за миг след кратката церемония. В свещената полянка за съзерцателен размисъл цареше несравним покой, защото тук можеха да стъпват само главният градинар, поканен жрец и носещите кръвта на Акома. Тук можеше да е истински сама с мислите и чувствата си.

Мара огледа красивото огледално езерце, поточето и изящно подрязаните храсти. Обзе я внезапно безпокойство. Спомняше си твърде ясно убиеца, който я бе нападнал пред собственото ѝ натами. Споменът често я навестяваше неочаквано, като леден мраз посред горещ ден. Вече притеснена не на шега и обзета от желание да напусне бързо самотния кът, обкръжен от висок жив плет, тя се надигна.

Остави зад себе си прелестната градина, пристъпи под арката на външната порта и, както винаги, завари чакащ я слуга.

— Господарке — каза мъжът и се поклони и тя мигновено позна гласа му. — Нося вести.

Четири седмици бяха изтекли от избора на новия Военачалник. И през повечето от това време Началникът на шпионите бе отсъствал, за да събира сведения.

— Стани, Аракаси — каза Мара. — Ще чуя донесението ти в кабинета си.

Вътре, след като седнаха на възглавничките Мара огледа ръката му — беше в превръзка от изкусно изплетена връв, затегната като от моряшки ръце.

— Бил си на лодка — отбеляза тя. — Или в компанията на моряци.

— Нито едно от двете — отвърна Аракаси със съвсем различен глас, всъщност своя истински глас. — Но исках да оставя това впечатление у последното лице, на което платих за информация. Моряшките клюки рядко са достоверни — добави в заключение.

Мара бе обзета от любопитство кое ли е било това лице, но все пак бе достатъчно разумна и не попита. Нямаше никаква представа как действа мрежата на Аракаси, нито кои са агентите му — това бе част от първоначалното им споразумение, когато той се закле да служи на дома ѝ. Мара винаги се грижеше Аракаси да получава каквото му е нужно, за да поддържа агентите си, но се беше обвързала с клетва да не пита за имена. Шпионин на служба в дом рискуваше да си спечели робска смърт чрез обесване, ако бъде разкрит. Дори домът на Мара да паднеше под ударите на враг, мрежата щеше да оцелее, за да служи на Аяки или, в най-лошия случай, ако натамито на Акома бъдеше съборено и заровено, завинаги лишено от слънчева светлина, то верните поданици, служили като шпиони, можеха да умрат от меч, без срам пред боговете.

— Случило се е нещо неприятно — каза Аракаси. — Един от агентите ни при Минванаби е повишен в лична служба на Тасайо.

Лицето на Мара грейна от задоволство.

— Та това е чудесна новина! — Но лицето на Аракаси издаваше несъгласие и тя попита: — Подозрения ли имаш?

— Твърде своевременно е. — Винаги откровен, когато нещо го притесняваше, Аракаси уточни: — Знаем, че един наш агент беше разкрит и успя да се спаси почти по чудо. Другите двама останаха необезпокоявани — и техните сведения общо взето бяха точни — но нещо в цялата тази работа намирисва на фалш.

Мара помисли малко, след което предложи:

— Започни да внедряваш друг агент в къщата на Минванаби.

— Господарке, твърде скоро е след разкриването на агента ни и твърде близо е след възкачването на нов лорд. Минванаби грижливо ще проучват нови кандидати за служба, особено след издигането на Аксантукар. В този момент е твърде рисковано да пращаме непознат в имението Минванаби.

Само глупак можеше да не се довери на преценката му. Мара махна с ръка, разочарована, че остава без чиста линия на разузнаване на Дома, от който най-много се страхуваше. Тасайо беше твърде опасен, за да остане без наблюдение.

— Трябва да помисля — въздъхна Мара.

Аракаси наведе глава.

— Твоя воля, господарке. — Следващата му новина беше още по-лоша. — Текума е болен.

— Тежко ли?

Мара го погледна притеснено. Въпреки враждата, започнала по време на баща ѝ и продължила след смъртта на покойния ѝ съпруг, тя уважаваше стария лорд. А и безопасността на Аяки силно зависеше от неофициалния съюз между Акома и Анасати. Жегна я угризение при мисълта, че предизвиква съдбата, като не взима подходящ съпруг. Един наследник беше твърде тънка нишка, на която да виси продължението на Акома.

Гласът на Аракаси я измъкна от размисъла.

— По всичко изглежда, че Текума не е в опасност. Но болестта се проточва, а той вече не е млад. Много от предишната му жизненост беше изгубено със смъртта на най-големия му син, Халеско, по време на измяната на Мидкемия. Сега, след като Джиро е наследник... мисля, че господарят на Анасати се уморява от Играта на Съвета... и от живота, може би.

Мара не каза нищо. Усилващите се сенки я потискаха. Останалите сведения на Аракаси включваха интригуващи дребни

детайли, няколко от които щяха да заинтересуват Джикан. Но тревогата ѝ осуети играта на умове, която обикновено я забавляваше с шпионина ѝ, и тя го отпрати, поръча да ѝ донесат писалището и написа писмо до Текума с пожелания за скорошно оздравяване.

Слънцето вече бе надвиснало ниско над ливадите. Горещината бе намаляла и Мара се поразходи в градината, заслушана в ромона на водата и в шумоленето на птиците в дърветата. Кръгът на Играта, довел новия Военачалник на власт, се беше оказал изключително горчив и кървав. Нови стратегии щяха да се развият и нови планове да се съставят, защото макар и печеливши, и губещи да се оттегляха в именията си, кроежите щяха да продължат с неотслабваща сила.

Тасайо беше много по-опасен от Десио, но съдбата го бе поставила в много по-гибелна ситуация от предшественика му. Поражението му в Цубар беше отслабило ресурсите му и му беше спечелило непредсказуем — и потенциално смъртоносен — съперник в лицето на новия Военачалник. Тасайо засега щеше да е принуден да действа по-предпазливо, за да не разтегли силите си и враговете му да се възползват от уязвимите му места.

Мнозина от старата гвардия бяха загинали и изникваха нови сили. Въпреки спорната ѝ роля в провала на мирните преговори с краля на Мидкемия партията на Синьото колело — особено членовете на клана Канацаваи и най-вече домът Шинцаваи — беше излязла от конфликта изненадващо непокътната. Членовете ѝ все още се радваха на уважението на императора и дори печелеха влияние.

Докато претегляше наум възможностите, свързани със следващия вероятен обрат в политиката, весел детски вик ѝ подсказа, че Кевин и Аяки са се върнали от разходката си. Дивите птици се бяха върнали на северните езера за горещия сезон и Кевин се бе съгласил да заведе момчето на лов, за да изпробва нарастващите му умения с лъка. Мара хранеше слаба надежда за успех предвид младостта на момчето.

Но противно на всичките ѝ очаквания синът ѝ и любовникът ѝ нахлуха в градината, понесли две големи птици.

— Мамо! — извика Аяки. — Виж! Аз ги убих!

Кевин се ухили отгоре на малкия ловец, а Мара бе залята от вълна на любов и гордост. Варваринът ѝ все още не се беше свързел напълно от мрачните настроения, започнали с новината за осуетените мирни преговори. Въпреки мълчанието му по темата Мара знаеше, че

робството гнети Кевин, колкото и дълбока да е обичта му към нея и Аяки.

Но не можеше да позволи тревогите да помрачат възбудата на сина ѝ от първото му мъжко постижение и се престори на силно впечатлена.

— Ти? Сериозно?

Кевин се усмихна.

— Да, той. Аяки е роден стрелец. Уби ги и двете тия... както ги наричат тези сини гъски.

Аяки сбръчка носле.

— Не са гъски. Това е глупава дума. Казах ти. Те са джоджана. — Засмя се, защото спорът как се наричат нещата се бе превърнал в непрекъснатата шега между двамата.

Сянка от миналото изведнъж смрази Мара. Бащата на Аяки беше демон с лъка. Горчива нотка се промъкна в гласа ѝ, когато каза:

— Дарбата на Аяки е вродена, да.

Лицето на Кевин помръкна, защото тя рядко говореше за Бунтокапи, сина на Анасати, за когото се бе омъжила като ход във Великата игра, но все пак той се постара да я отвлече.

— Имаме ли време да се разходим до ливадата? Телетата вече са достатъчно пораснали за игра, а с Аяки се обзаложихме, че не може да ги надбяга.

Мара помисли само за миг.

— Едва ли има нещо, което бих пожелала повече — да прекарам малко време с вас двамата и да погледам телетата.

Аяки извика възторжено, а Мара плесна с ръце и нареди на слугинята да ѝ донесе чехли за разходка.

— Хайде бързо — подканя тя изпадналия си в екстаз от радост син. — Занеси джоджаните на готвача и да видим дали два крака са по-бързи от шест.

Щом момчето затича по пътеката, Кевин я взе в прегръдката си и я целуна.

— Изглеждаш разсеяна.

Жегната от това колко лесно отгатва настроенията ѝ, Мара отвърна:

— Дядото на Аяки е болен. Притеснена съм.

Кевин приглади един измъкнал се от косата ѝ кичур.

— Сериозно ли е?

— Доколкото разбрах, не. — Но Мара остана все така намръщена.

Жегна го болка. Грижата за безопасността на сина ѝ криеше под себе си тресавище от проблеми, които двамата предпочитаха да не обсъждат. Знаеше, че един ден тя трябва да се омъжи, но моментът не беше сега.

— Остави грижата настрана за днес — каза ѝ нежно. — Заслужаваш няколко часа за себе си, а момчето ти няма да остане безгрижно задълго, ако майка му не може да задели време да поиграе с него.

Мара отвърна с кисела усмивка:

— Ще трябва и да се направя на гладна. Иначе джоджаните ще останат неизядени.

20. ТРЕВОГА

Мара гледаше през отворения параван мускулестият вестоносец, само по набедрена препаска и с червена кърпа на главата, със знака на търговската куриерска гилдия, тичаше към имението. Гилдиите нямаха силата на Великите домове, но все пак можеха да наложат достатъчни наказания, за да гарантират, че куриерите им ще се движат необезпокоявани.

Щом бегачът стигна до къщата, Кейоке изкуцука на патерицата си да го посрещне.

— За Господарката на Акома! — извика пратеникът.

Военният съветник прие запечатания свитък и даде на вестоносеца монета от раковина с печата на Акома в знак, че младежът е изпълнил задължението си.

Бегачът се поклони почтително. Не се задържа за храна и освежителна напитка, а се обърна и затича отново по пътя, почти толкова бързо, колкото на идване.

Куриери от Червената гилдия рядко носеха добри новини. Щом Кейоке дойде в кабинета ѝ, Мара протегна с трепет ръка да вземе писмото.

Знакът на пергамента беше точно този, който се опасяваше, че ще е — печатът на Анасати. Още преди да отреже лентичките и да прочете писмото тя знаеше, че се е случило най-лошото: Текума беше мъртъв.

Кейоке я погледна угрижено.

— Умрял ли е старият лорд?

— Очакваше се. — Мара въздъхна, остави краткото писмо и погледна счетоводните сметки за търговията с коприна, които я бяха ядосвали само преди минути. Сега сякаш предлагаха убежище от трудностите и тя копнееше с цялото си сърце да се върне на тях. — Ще ни трябва съветът на Накоя.

Стана и поведе Военния съветник към стаята срещу детската, която старата жена твърдо бе отказала да остави, при все че повишението ѝ в Първи съветник ѝ даваше право на по-добра.

Щом докосна изрисувания на цветя параван, кисел глас отвъртре извика:

— Махай се! Нищо не ми трябва!

Господарката на Акома погледна с надежда към Военния съветник, но той поклати глава: щеше по-скоро да поведе атака на бойното поле, отколкото да влезе пръв в покоите на старицата.

Мара въздъхна, избута паравана и потръпна от гневния вик, изригнал от купчината одеяла и възглавници на постелята.

— Милейди! — каза Накоя след миг. — Прости ми, помислих, че си слугата на учителя, който ми носи лекарства. — Подсмръкна, избърса зачервения си нос и добави: — Не желая посетители да ми предлагат съжалението си. — Ядът ѝ бе задавен от пристъп на кашлица. Бялата ѝ коса беше разрошена и щръкнала на кичури, очите ѝ бяха подуты, а лицето ѝ приличаше на смачкан мокър пергамент. Ръцете ѝ, стиснали одеялата, изглеждаха ужасно слаби. И все пак, като видя Кейоке, Накоя отново избухна от гняв: — Господарке! Имаш жестоко сърце! Да водиш мъж до леглото на болна жена, и то без предупреждение! — Първата съветничка на Акома почервеня от смущение, но бе твърде упорита и горда, за да извърне лице. Буреносният ѝ поглед се впи в Кейоке. — И ти! Би трябвало да си достатъчно помъдрял на твоите години! Няма да търпя да ме гледат така!

Мара коленичи до постелята на Първата си съветничка, скрила дълбоко в сърцето си съчувствието, което Накоя толкова силно ненавиждаше. Възрастта на старата жена правеше и най-малките болести по-рисковани, както ясно показваше днешната новина. Открай време крехката външност на Накоя бе прикривала жилава твърдост и упоритост, която я правеше да изглежда несъкрусима. Но сега беше болна, а и годините бяха съсухрили предишната ѝ жизненост и изглеждаше плашещо уязвима за тленността.

Мара потупа сбръчканата ѝ ръка.

— Майко на сърцето ми, тук съм, защото ни трябва съветът ти.

Тонът ѝ измъкна старицата от самосъжалението ѝ и тя се надигна рязко от постелята.

— Какво има, дъще?

— Текума е починал. — Пръстите на Мара стиснаха ръката ѝ. — Предал се е на болестта, която го държа на легло последните шест месеца.

Накоя въздъхна. Погледът ѝ стана отчужден, зареян в нещо вътрешно и далечно — спомен или мисъл, понятна само на нея.

— Отказал се е да се бори повече, горкият. Беше достоен воин и щедър и доблестен противник. — Тялото ѝ се разтърси от нов пристъп на кашлица.

Докато Накоя се мъчеше да си поеме дъх, Мара ѝ спести необходимостта да заговори първа.

— Смяташ ли, че е разумно да се обърна към Джиро?

Ръката на Накоя се стегна.

— Дъще, колкото и да те мрази, че избра брат му вместо него, той не е обсебен от омраза като Тасайо. След като грижата за добруването на Анасати е паднала на раменете му, може би ще е склонен към благоразумие.

От прага зад Кейоке гласът на Кевин се намеси неочаквано:

— Никога не подценявайте човешката склонност към глупаво, нелогично и дребнаво поведение.

Накоя погледна мидкемиеца с раздражение. Колкото и да беше ядосана, че Кейоке я бе видял разчорлена и болна, присъствието на млад мъж беше още по-лошо. И все пак не можеше да му се скара. Въпреки странното поведение на роба и пренебрежението му към цуранските обичаи, въпреки неуместната му, но искрена любов към Мара, Кевин имаше гъвкав ум.

Така че Накоя призна с неохота:

— Твоят... роб дава добър съвет, дъще. Трябва да допуснем, че Джиро ще остане неподатлив, докато не докаже обратното. Анасати твърде дълго са били наши врагове. Доблестни, но врагове. Трябва да действваме внимателно.

— Какво да направя? — попита Мара.

— Изпрати съболезнователно писмо — предложи Кевин.

Мара и двамата ѝ съветници го изгледаха озадачено.

— Съболезнователно писмо — повтори Кевин и едва сега осъзна, че изразът няма точен превод на езика на цураните. — В

родната ми земя има обичай да се праща послание, в което казваме на хората, че споделяме скръбта им и им желаем добро.

— Странен обичай — каза Кейоке. — Но все пак има някакво чувство за чест в това.

Очите на Накоя светнаха. Тя изгледа дълго и проникателно Кевин, после вдиша с усилие и заговори:

— Такова писмо би предложило възможност за общуване, без да се отстъпва в нищо. Изключително умно.

— Е, би могло да се приеме и така — рече Кевин, изумен от това как понятието за съчувствие погрешно се приема като поредната маневра в Играта.

Идеята спечели одобрението и на Мара и тя заяви:

— Веднага ще напиша такова писмо.

Въпреки това не понечи да стане. Задържа ръката на Накоя и пръстите ѝ се стегнаха, сякаш не искаха да я пуснат. Загледа се в шарките на завивката, като отбягваше очите на старицата.

— Нещо друго ли има? — попита Накоя.

Мара мълчеше.

Инстинктите на Накоя като дойка никога не ѝ изневеряваха. Старата жена сви устни и промълви пренебрежително:

— Отдавна не си се правила на свенлива девица, дъще. Казвай каквото ти е на ума, и да се свършва.

Мара едва надви напирещите сълзи. Крайно належащата за обсъждане тема нарушаваше самообладанието ѝ.

— Трябва да потърсим... умен... слуга... да започне да...

Старата дойка изгледа смразяващо бившата си повереничка.

— Имаш предвид, че трябва да започна да обучавам заместник.

Мара едва се сдържа да го отрече категорично. Накоя беше единствената майка, която бе познавала. Да си представи живота без нея беше и непоносимо тъжно, и някак нереално. Макар да бяха обсъждали темата, Мара беше отлагала решението и действието. Но мантията на властта я принуждаваше да приеме студената истина, че вече е наложително.

Накоя обаче се справи хладнокръвно с темата.

— Стара съм вече, дъще на сърцето ми. Усещам студ в костите си в топли дни и задълженията ми започват да тегнат на слабата плът. Не

позволявай смъртта ми да дойде без увереност, че имаш сигурно напътствие до себе си.

— Червеният бог няма да бърза да те вземе — подхвърли ухилено Кевин. — Много си зла все още.

— Не богохулствай — сопна се Накоя, но сбръчканите ѝ устни се кривнаха и тя скри усмивката си с кашлица. Колкото и да се мъчеше да не харесва варварина, все пак беше достатъчно чаровен, за да му се прости много. А верността му към Мара бе неоспорима.

— Кейоке може да... — почна Мара, но коравият ветеран я прекъсна с нежност, каквато войниците му така и не познаваха:

— Стар съм почти колкото Накоя, Мара. — Изрече името ѝ с обич и уважение. — Служих с радост на баща ти и дадох на Акома и мечата си, и крака си. Акома даде на живота ми много повече от всичко, на което се надявах като млад. Но няма да позволя да проявиш слабост. — Гласът му стана по-твърд. — Отказвам да приема мантията на Накоя. Трябва да имаш до себе си силен ум и млада кръв, за да те съветва през годините, след като ние си отидем.

Мара мълчеше. Кевин си пое дъх, готов да се намеси, но Кейоке го докосна мълчаливо, за да не се обажда, и продължи:

— Когато един командир обучава младите си офицери, глупак е, ако ги глези или прояви мекушавост. Господарке — замоли я Кейоке, — нуждата от добри съвети изисква нещо повече от сляпо подчинение: изисква разбиране какво е необходимо за доброто на дома, както и волята да се играе Великата игра. Аз нямах време за деца. Би ли лишила мен или Накоя от възможността да обучим нашия приемник? Той би се превърнал в радост, която да обогати последните ми години също като сина, когото така и нямах.

— Или дъщерята? — подхвърли закачливо Мара, макар че гласът ѝ трепереше.

Тъглчето на устата на Кейоке леко се кривна нагоре, най-близкото до усмивка при него.

— Аз вече си имам дъщеря, господарке. Теб.

Мара го изгледа мълчаливо, а след това и Накоя. Очите на старицата бяха блеснали не само от треската. Гледаше Кейоке все едно между двамата имаше някакъв заговор. Объркването на Мара преля в подозрение, че въпросът е обсъждан задълбочено без нея.

— Вече имаш някого наум, старче, нали?

— Има един — призна Кейоке. — Воин, който е бърз с меча, но чиято изява в строя е незадоволителна, защото мисли твърде много.

— Смущава офицерите си и не може да си сдържа езика — заключи Кевин. — Познавам ли го?

Кейоке го пренебрегна, впил поглед в Мара.

— Служи ти добре, макар че повечето му задължения са по външните владения. Братовчед му...

— Сарик — прекъсна го заинтригувана Мара, въпреки нещастieto си. — Братовчедът на Люджан? Онзи с бързия език, когото отпрати далече, защото двамата заедно... — Спря и се усмихна. — Сарик ли е?

Кейоке се покашля.

— Има много находчив ум.

— Много повече от това, милейди — добави с хриплив глас Накоя. — Той е дяволски умен. Никога не забравя лице или изречена в негово присъствие дума. В някои отношения ми напомня едновременно за Люджан и Аракаси.

Макар да беше срещала Сарик за много кратко, Мара го помнеше добре. Имаше чар, непоклатимо самообладание и дарба да задава смущаващи въпроси. И двете бяха ценни черти у един бъдещ съветник. Помисли си с обич за Люджан и за гъвкавостта, с която приемаше нововъведения, и каза:

— Вие двамата, изглежда, сте направили проучването без мен. Осланям се на мъдростта ви.

Вдигна ръка, за да прекрати обсъждането на темата, и добави:

— Повикайте Сарик и започнете обучението му, както намерите за добре. — Понечи да стане и чак сега си спомни за пергамента в ръцете си. — Трябва да нахвърля писмото до Джиро. — Погледна умолително Кевин. — Ще помогнеш ли?

Мидкемиецът завъртя очи.

— По-скоро бих си играл с релли — призна той, но тръгна след господарката си. Кейоке се задържа за миг да пожелае на Накоя бързо оздравяване, а тя отвърна на вежливостта му с проклетия.

Чумака, Първият съветник на лорд Джиро, довърши четенето. Пръстените от лъскава раковина блеснаха на късите пръсти, докато

навиваше ръкописа. Изглежда господаря си с безстрастни очи.

Седнал удобно в голямата зала на Анасати, Джиро беше зареял поглед в празното. Дланите му барабаняха по паркета до възглавницата му. По стените висяха избелели бойни знамена — трофеи от унищожени врагове. Погледът на младия лорд като че ли се съсредоточи върху тях.

— Какво е мнението ти? — попита той привидно незаинтересовано.

— Колкото и да е странно, милорд, преценявам, че посланието е искрено. — Чумака положи усилие да бъде кратък и ясен. — Баща ти и лейди Мара, макар и да не хранеха приятелски чувства, бяха стигнали до взаимно уважение.

— Баща ми имаше щастливата способност да вижда нещата по начин, който го устройва. Намираше Мара за умна и това спечели възхищението му — повече от всеки друг би трябвало да знаеш това, Чумака. Същите качества ти осигуриха позицията ти.

Чумака се поклони, въпреки че тонът на господаря не намекваше за комплимент.

Джиро опипа извезания си пояс и каза замислено:

— Мара се стреми да ни обезоръжи. Чудя се защо?

Чумака внимателно прецени интонацията на господаря си.

— Ако човек погледне обективно на проблема, милорд, би могъл да разсъди така: Мара чувства, че няма реална причина за конфликт между Анасати и Акома. Намеква, че би могло да има основание за взаимноизгодни договаряния.

Въпреки цялата си сдържаност Джиро настръхна.

— Няма реална причина ли? — Лицето му се напрегна, за да скрие неблагоприятния изблик на гняв. — Смъртта на брат ми не е ли причина?

Чумака остави свитъка на близката масичка. Чувстваше се така все едно стъпва по копринено въже. В залата беше задушно и горещо и не можеше да спре да се поти. Смъртта на Бунтокапи беше извинение и той го знаеше много добре. Като момчета двамата братя бяха в непрекъснат раздор. Бунто често биеше и торможеше по-слабия Джиро. Това, че Мара беше пренебрегнала Джиро и бе избрала Бунто за свой съпруг, не беше забравено нито за ден, въпреки че изборът на Господарката беше предопределен от слабости, а не от качества. Беше

взела глупака, за да може да го използва по-добре от по-добрия. Но разликата нямаше никаква значение от гледна точка на детинското съперничество. Бунто първи беше станал Управляващ господар, нищо, че цената се бе оказала отровна и че в крайна сметка Джиро бе наследил мантията на Анасати. Раната гноясваше, защото младият мъж хранеше момчешко негодувание. Макар да седеше на мястото на баща си, Джиро не можеше да се отърси от недоволството на детето, което винаги се оказваше второ: зад наследника Халеско и дори зад тромавия Бунто.

Чумака беше достатъчно благоразумен, за да спори. За разлика от баща си, младият господар се интересуваше повече от това да е прав, отколкото от тънкостите на Великата игра. Ето защо Първият съветник заподбира фразите си грижливо, както изкусен готвач подбира подправките.

— Разбира се, милорд, раната все още причинява болка. Прости ми за нечувствителността, но имах предвид по-скоро законови различия, отколкото кръвни връзки. Твоят брат се отказа от принадлежността си към дома Анасати, когато прие мантията на Акома. Строго казано, на дома Анасати не е нанесена никаква щета — от машинациите на Мара умря лорд на Акома. Проявих небрежност, че не отдадох дължимото на скръбта ти от загубата на брат.

Джиро преглътна разочаровано от това, че хитроумният Първи съветник го бе надиграл. Понякога беше твърде находчив. Ценните му качества в това отношение не го правеха по-приятен обаче. В пристъп на раздразнение Джиро отвърна:

— Твърде хитър си, по свой начин, Чумака. Но държа да играеш Играта колкото за свое забавление, толкова и за славата на дома Анасати.

Това ухапа твърде близо до кокала, за да се хареса на Чумака, дори забележката да не граничеше с открито обвинение в нелоялност.

— Във всяко отношение се стремя да допринеса за триумфа на Анасати, господарю. — Побърза да смени темата и попита: — Да пратя ли отговор на Мара?

Джиро махна небрежно в съгласие.

— Да. Напиши нещо... подходящо. Но дай ясно да се разбере, че по-скоро бих я изнасил, докато войниците ми палят къщата ѝ, и бих я пратил... не, това не го пиши. — Джиро се плесна по бедрото,

отвратен от условностите на политиката, след като щеше да предпочете да изрази чувствата си по въпроса откровено.

Сети се нещо и по устните му пробяга усмивка.

— Значи така. Благодарни на Мара за съболезнованията ѝ. След това ѝ дай да разбере, че от почит към баща ми ще продължа да зачитам неговия ангажимент. Няма да търся конфликт с Акома, докато племенникът ми е жив. — И след горчива пауза добави: — Но също така ѝ дай да разбере, че за разлика от баща ми, аз само ще изпитам съжаление, ако Аяки умре. Ако племенникът ми бъде заплашен, воините на Анасати няма да тръгнат да го спасяват.

Чумака се поклони.

— Ще оформя писмото по подходящия начин, милорд.

Джиро освободи съветника си. Изгаряше от нетърпение да се върне в библиотеката. Освен когато решише да задоволи страстите си, новият лорд предпочиташе колекцията си книжни свитъци пред политиката.

Но Първият съветник на Анасати не показва никакво разочарование, когато напусна и се запъти към уютното кътче на къщата, служещо за негови лични покои. Там, седнал зад малко писалище, един чиновник драскаше на плочка числа; до лакътя му бе разтворена счетоводна книга. На второ писалище до постелята на Чумака вече бяха разпределени документи на три места: не толкова важни съобщения, такива, които изискваха сравнително бързо внимание, и спешни.

Спешното беше само едно. Чумака го взе и го прочете още преди да седне. Прочете го втори път и се засмя.

— Аха! Най-после, след толкова години! — Обърна се към младия мъж, достатъчно надарен, за да го изберат за личен чиновник на Първия съветник, и рече: — Мара от Акома имаше много голям късмет във всяко отношение, откакто дойде на власт. Тук виждаме една от причините за това.

Чиновникът го погледна късогледо.

— Господарю?

Чумака се настани на любимото си място, толкова протрита и избеляла възглавничка, че робите чистачи говореха за нея като за неприкосновена вещ.

— Кавай, агентът ми в Сулан-Ку, видял писар на търговския представител на лорда на Минванаби да предава съобщение на слуга на Акома. Какво ти говори това?

Чиновникът примига. Винаги се чувстваше по-удобно с цифрите, отколкото в разговори.

— Шпионин?

— Или няколко. — Набрал инерция в любимата си тема, Чумака размаха демонстративно пръст. — Но тъй или иначе знаем, че не съм единственият, внедрил агент в дома Минванаби. — Дори сега споменът все още горчеше, защото надарената куртизанка, пратена при Джингу, в крайна сметка се бе оказала неблагоприятна. Разбира се, нестабилността ѝ се бе оказала главен фактор в кончината на лорд Джингу — добър изход, от гледна точка на Чумака. За разлика от господаря си, който хранеше злонамереност към Мара, Чумака гледаше на Великата игра просто като на игра, по-сложна и по-малко предсказуема от повечето. А точно сега противникът, от който трябваше да се притесняват, беше лордът на Минванаби. За разлика от предшествениците си, Тасайо не само притежаваше силата на един могъщ дом, но и ума и дарбата да я използва. Беше най-опасният човек в империята, особено след като Аксантукар го бе надвил в надпреварата за бялото и златното. Защото без да го отвличат задълженията на Военачалник, Тасайо можеше да насочи цялото си внимание към Играта.

Чумака взе четчица и пергамент и започна да пише с изящния си почерк, с дълги, плавни и красиви букви, като изрисувани от професионален писар. Докато пишеше, разсъждаваше на глас:

— Изправени сме срещу играч с необикновени заложби, двама всъщност, защото господарят ни изгаря от желание да унизи Мара на Акома, както и Тасайо на Минванаби, Трябва бързо да сграбчим всяка удобна възможност, която се появи на пътя ни. Ще заповядам на човека ни в Сулан-Ку да следи изкъсо този представител и да види дали можем да проследим маршрута, по който съобщенията стигат до Мара. — Замълча и се потупа с четчицата по брадичката. — Не съм виждал толкова добра операция в действие, откакто Джингу унищожи дома Тускай. — Задълба още в миналото. — Толкова по-зле, че изключителната им шпионска мрежа не можа да ги спаси... Допускам, че всичките им агенти загинаха или станаха сиви воители... — После

добави тихо: — Срамота, че такова хитроумно майсторство трябваше да стане на прах.

Въздъхна, може би със завист, след което довърши мисълта си:

— Все едно, господарят ни е постановил да играем тристранна игра. Много добре. Ще го направим, в границите на умствените ни възможности. Триумфът ще е толкова по-удовлетворителен заради трудността.

Вметна, колкото за Кавай, толкова и за себе си:

— Боговете знаят, не толкова заради дарбите на Текума Анасати стана домът с най-добри политически връзки в империята. Ако Джиро склони да следва примера на баща си и да ме остави да си върша работата, без да се меси... — Остави мисълта си недовършена.

Чиновникът мълчеше. Често чуваше такива монолози и не беше сигурен как точно да разбира началника си. Не беше редно чирак да оспорва майстор, още по-малко майстор като Чумака, дори ако понякога Първият съветник изпитваше като че ли презрение към собствения си господар — което бе невъзможно, разбира се. Никой с такова погрешно отношение не можеше да се издигне до толкова висок пост във Велик дом.

Чумака довърши писмото си и рече:

— Сега да напишем отговор до лейди Мара, достатъчно добронамерен, за да не се притеснява засега, но не дотолкова, че да смята Анасати за приятел. — Пое си дълбоко дъх, след което тихо и тъжно въздъхна. — Виж, с тази жена щеше да е хубаво да се работи, нали?

Чиновникът мълчеше.

Колоната воини в синя броня стигна до входа на къщата на Акома. Кевин видя отдалече как войниците на Шинцаваи отдадоха чест, след което застанаха свободно, докато офицерът изкачи стъпалата на две леки крачки и застана пред домакинята. Поклони се с неустоим чар.

— Много мило от твоя страна, че ни приемаш, лейди Мара.

Жегна го черна ревност, когато Мара се усмихна топло.

— Хокану, винаги си добре дошъл.

Киселото изражение на варварина не омекна, докато тя представяше съветниците и служителите си на свитата на Шинцаваи. До Люджан стоеше новопристигнал и Мара го представи:

— Това е Сарик.

Сарик беше по-мускулист и смугъл от братовчед си, но в усмивката му имаше познато лукавство, когато каза: „Милорд“ и леко наведе глава. В обноските двамата с Люджан бяха почти близнаци.

Изпотен, в лошо настроение и все още раздразнен от спора, който бяха имали с Мара тази сутрин на ставане, Кевин се задържа без работа, докато Господарката въведе госта си, а Люджан заповяда на Патрулните водачи да придружат воините на Шинцаваи до заделените им квартири.

Кевин знаеше от седмица, че Хокану, наследникът на управлението на Дома си, ще гостува на Акома. Мара мълчеше за причините, но клюките из имението ясно показваха, че синът на Шинцаваи идва, за да я ухажда и да търси съюз, обвързан с брак.

Кевин откърши клонка от дървото и перна ядосано няколко цвята. Движението изпъна белезите по гърба и рамото му. Напук на всякакъв разум той копнееше за упражнения с меч и няколко часа тежък физически труд. Но въпреки героичната му защита на Мара след Нощта на кървавите мечове членовете на домакинството се държаха все едно, че инцидентът изобщо не беше се случил. Положението му оставаше непроменено и не му доверяваха да държи дори кухненски нож. Въпреки годините връзка с Мара и съветниците ѝ цуранският ум се придържаше към традицията напук на логиката, напук на чувствата, напук на здравословния напредък.

Натрапчивата идея на Патрик за бягство съдържаше някакъв простосърдечен здрав разум, призна Кевин. Перна пъпката на още един цвят, след това на друг, и изгледа намръщено подкастрените стръкове, които се полюшваха примирени от насилието му. От много време не беше навещавал съотечествениците си. Самоотвращението му се усили още повече, когато осъзна, че дори не знае работното им разписание. Трябваше да попита някой надзирател, за да разбере на кое поле са изпратени.

Стиснал пръчката, Кевин напусна приятната сянка на градините на Мара и закрачи под ярката слънчева светлина към ливадите. Чу ведрия смях на Мара зад гърба си и той продължи да го преследва,

докато вървеше към далечните ливади, които бе оградил с приятелите си преди толкова много години.

Патрик и загорелите от слънцето мидкемийци клечаха в жегата и скубеха плевели маташа, задавили тревата, нужна за охранването на нийдра.

Кевин захвърли пръчката, прескочи дървената ограда и затича през пасището към изгърбения Патрик, който усукваше жилавите стръкове в ръката си, след което с рязко дръпване ги изтръгваше с корен от упоритата земя. Широкоплещестият бивш боец беше добил цвета на стара кожа под горещото слънце на Цурани. Без да вдига глава, той каза:

— Помислих си, че може да ни навестиш.

Кевин коленичи до него и задърпа един плевел, за да го отскубне.

— И защо така?

— Ще си нацепиш кожата на пръстите, ако го правиш така — отбеляза Патрик. — Първо трябва да прекършиш стръковете, ето така. — Показа му със загрубелите си от кафяви мазоли ръце, след което подхвана отново първоначалната нишка на мисълта си. — Обикновено си спомняш за нас, когато си се карал с благородната си приятелка.

— И защо мислиш, че съм се карал? — Кевин задърпа намръщен друг стрък.

— Ами, първо, защото си тук. — По-старият боец седна да откъдне за миг и изтри потта от слепоочията си. — Второ, има благороден гост, така поне чухме.

От другата страна на полето доехтя вик и Патрик преви отново гръб.

— Надзирателят очаква от нас работа, момче. — Запълзя напред на колене и сграбчи нов стрък. — Знаеш ли, още се чудя, че растенията тук не изглеждат както трябва.

Кевин изтръгна голям стрък маташа и го огледа.

— Нищо подобно няма у нас. — Широките листа се разгъваха от жилави стръкове, обагрени в оранжево по ръбовете и прошарени със смътни синкави жилки.

Патрик посочи с палец към пасището.

— Но тази трева... също като нашата в Мидкемия — е, почти. Тимотейка, райграс, люцерна, макар че дребосъците имат странни имена за тях. — Погледна Кевин с присвитите си очи. — Не е ли

странно? Чудил ли си се как нещата може да са толкова сходни и в същото време толкова различни?

Кевин погледна навъсено срязаното на дланта си.

— Главата ме заболява понякога. Тези хора...

— Да, голяма загадка са — прекъснато Патрик. — Понякога са жестоки, а друг път — нежни като бебенца. Душите им са сложни като на таласъм.

Кевин избърса кръвта в панталоните си и хвана нов стрък.

— Ще си нарежеш ръцете. Не си свикнал с тази работа — сгълча го Патрик. След това сниши глас и добави: — Протакаме го вече година, откакто се върна, Кевин. Някои от момчетата смятат, че е по-добре да те оставим.

Кевин въздъхна.

— Още ли мислите за бягство?

Патрик го изгледа твърдо.

— Аз съм войник, момче. Не съм сигурен дали предпочитам да умра, вместо да скубя бурени, но знам, че бих предпочел да се бия.

Кевин дръпна ядосан връзките на яката си.

— С кого да се биеш?

— С който ни подгони. — Патрик отскубна нов плевел. — С всеки, който се опита да ни спре.

Кевин смъкна ризата си. Жаркото слънце опари гърба му.

— Говорил съм с някои от хората, които са били сиви воители, преди да се закълнат в служба на Мара. Животът в планините е тежък и храна се намира трудно.

Патрик се почеса по брадат.

— Е, ще призная, че яденето стана по-добро, откакто им поговори, но все пак не е пир.

Кевин се ухили.

— Че ти кога си бил на пир, мошенико? Най-хубавата храна, която изобщо си ял, е в някоя пивница в Ябон.

Напомнянето за миналото не предизвика усмивка, нито дори сопнат отговор или заяждане. Патрик уви нов жилав стрък около юмрука си, дръпна и хвърли настрана отскубнатото растение. Листата като че ли повяхваха под цуранското слънце само за минути, за разлика от мъжете, които се топяха с години в копнеж за родния дом и свободата, които бяха изгубили.

Кевин погледна към далечните планини, меко синкави на фона на чуждата зеленина на небето, и въздъхна.

— Някои странни събития се случиха в Кентосани миналата година.

— Тук винаги става нещо странно.

Кевин сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Не, имам предвид нещо... Не знам как да го обясня. Някакво предчувствие. Когато избухна цялото онова бедствие на Имперските игри...

— Ако имаш предвид магьосника, който освободи онези роби, това с нищо не променя съдбата ни. — Патрик се премести напред към следващото парче земя.

— Не това е въпросът — възрази Кевин. — Роби бяха освободени в култура, в която понятието за освобождаване е непознато. Според вестите по реката сега те просто живеят в Свещения град, работят тежка работа, но ги смятат за свободни хора.

Ръцете на Патрик се задържаха на стръка на плевела.

— Ако човек може да се измъкне отук и стигне до Гагаджин...

— Не — прекъсна го Кевин по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Не това ми е мисълта. Не искам да живея като беглец. Идеята ми по-скоро е, че каквото е направено веднъж, може да се повтори.

— Разрешено ли ти е да носиш меч? — попита го Патрик горчиво. — Не. Точно това имам предвид. Не искаш да го разбереш. Спасяваш господарката, браво. А когато кризата свърши, пак си роб.

Докоснат по забралата рана, Кевин изкара яда си на плевела, поряза се отново и изруга.

— Откажи се — каза сърдито Патрик. — Дребосъците са корави като растенията си, стане ли дума за отстъпване. Покажи им промяна и ще изберат самоубийство.

Кевин се изправи.

— Но Великите са извън закона. Военачалникът, дори императорът, не могат да оспорят волята им. Може би сега, след като един магьосник освободи роби, един господар може да тръгне против традицията и да направи същото. Но все едно, ако сам си изпросиш да те обесят като беглец, си мъртъв. Това за мен не е свобода.

Патрик се изсмя горчиво.

— Прав си. Е, ще изчакам малко. Но колко дълго, не мога да кажа.

Доволен от този отговор, но ядосан от откровеното напомняне на Патрик за други трънливи факти, Кевин метна ризата си на рамо, събра на наръч вехнешите плевели и ги хвърли на купчината до оградата. Порязаните му длани пареха, но чувствата го жилеха още повече. Другите мидкемийци почти не му обърнаха внимание, докато си тръгваше. А и той почти не ги забеляза — умът му бе погълнат от мисли за това как Мара седи в градината с Хокану.

Обедният зной прогони Мара и Хокану от градината в рядко използвана дневна, останала непроменена от времето на майка ѝ. Там, във въздушната стая с пастелни възглавнички и ефирни завеси, двамата седнаха на лек обяд, разхлаждани от роб с ветрило от пера на шатра. Хокану беше сменил бронята с лек халат, открояващ чаровната му фигура. Времето на учебното поле беше добавило твърдост и здравина към изящните му кости и красивото му телосложение. Носеше малко пръстени и само една огърлица от раковина коркара, но простотата на облеклото и накитите само подчертаваше вроденото му изящество. Той отпи от виното и кимна.

— Изключително. Лейди Мара, предлагаш великолепно гостоприемство. — Тъмните му очи срещнаха нейните, не игриви или заядливи, както щяха да са на Кевин, а изпълнени с дълбока тайнственост, която Мара се чувстваше длъжна да проучи.

Усети, че неволно се усмихва. Чертите му бяха красиви, без да са прекалено нежни или изпити, а начинът, по който я гледаше право в очите, предизвикваше в нея дълбок отклик. Мара интуитивно усещаше, че може да се довери на този син на Шинцаваи. Чувството беше несравнимо, стъписващо дори след безкрайните политически интриги, които усложняваха общуването и с други от нейния ранг.

Осъзна, че се е заяпала и е забравила да отвърне на комплимента му. Прикри червенината си, отпивайки от бокала.

— Радвам се, че виното ти харесва. Ще призная, че оставих въпроса с избора на реколтата на своя хадонра. Има безпогрешен инстинкт.

— В такъв случай съм поласкан, че ни поднесе най-доброто — каза Хокану. Погледна я, така като че ли виждаше много повече от подредбата на косата ѝ и кройката на халата ѝ. С интуиция, сходна с тази на Аракаси, достигаше до нюанс, трогващ сърцето ѝ. — Ти си много проникателна. Знаеш ли, споделям неприязънта ти към държането на птици в клетка.

Изненадана, Мара се засмя.

— Как го научи?

Хокану завъртя чашата в пръстите си.

— Изражението ти, когато описа дневната на лейди Исашани в Имперския дворец. Също тъй Джикан веднъж спомена за ухажор, който ти изпратил птица ли. Каза, че се задържала две седмици, преди да я пуснеш на свобода.

Това ѝ напомни за разкъсващото безсилие, свързано с дилемата на Кевин, и Мара едва се сдържа да не се намръщи.

— Много си наблюдателен.

— Нещо в думите ми те обезпокои. — Хокану остави чашата си, наведе се на възглавницата си и отпусна длан на масичката. Бих искал да знам какво.

Мара махна безсилно с ръка.

— Просто една идея, поднесена от варварин.

— Тяхното общество е пълно с обаятелни идеи — каза Хокану, разкошните му тъмни очи бяха впити в нея. — Понякога ни карат да се чувстваме като упорити недоразвити деца — затънали в обичаите ни до степен на слепота.

— Ти си ги изучавал? — попита Мара заинтригувана и го показа открито, преди да помисли да се овладее.

Хокану като че ли не забеляза; темата, изглежда, също го очароваше.

— В проваленото усилие за мир на императора има нещо повече, отколкото разбират хората ни. — След това, съжалил сякаш, че споменаването за политика би могло да разстрои разбирателството им, наследникът на Шинцаваи побърза да остави темата. — Прости ми. Не исках да ти напомням за трудни времена. Баща ми разбра, че си имала опасна нощ в Имперския дворец. Каза, че си оцеляла за честта на Акома. — Преди Мара да отхвърли пренебрежително коментара му, той отново я удостои с онзи пряк поглед, който разстрои сдържаността

й, и добави: — Много бих искал да чуя какво се е случило от собствените ти устни.

Мара видя как ръката му леко се придвижи по масата. Със свръхестествения усет, който сякаш споделяше с него, разбра: той копнееше да я вземе в прегръдката си. Трепет я обзе, щом си представи твърдия допир на воинското му тяло. Беше повече от привлекателен — той я разбираше, без онези културни бариери или емоционални избухвания, които вгорчаваха връзката ѝ с Кевин. Докато варваринът реагираше на някои цурански обичаи с подигравка;, този мъж срещу нея ги спазваше стриктно и това, съчетано с неизказаното обещание да я защитава, се превръщаше в силна комбинация.

Осъзна, че трябва по някакъв начин да отговори на молбата му, ако не иска емоционалната сдържаност на срещата им да прелее в страст.

— Имаше много счупени клетки на птици — каза тя с принудено усилие да придаде лекота на думите си. — Лорд Хопара присъедини силите си към моите и нападателите, които нахлуха в апартамента му, не намериха жертви, които да избият. Изляха гнева си върху птиците ли на Исашани и мебелите. На другия ден слугите си счупиха краката да ги ловят.

Разочарован, че са го отклонили от личната страна на проблема, Хокану присви вежди. Очите му бяха леко дръпнати и това придаваше на изражението му измъчен вид.

— Лейди Мара — промълви той тихо и интонацията му беше като хладен полъх в горещината. — Възможно е да съм твърде дързък, но обстоятелствата в империята наложиха промени, които никой от нас не можеше и да предвиди допреди няколко месеца.

Мара остави виното си и сплете пръсти, за да скрие треперенето на ръцете си. Знаеше, о, как знаеше накъде води той, и чувствата, които се бореха в нея, се бяха оплели в ужасен, неразрешим възел. Попита глухо:

— Какво имаш предвид?

Хокану разгада смущението ѝ толкова ясно, колкото ако беше извикала. Наведе се напред, за да придаде на думите си повече тежест.

— Брат ми е изгубен от другата страна на разлома и един ден аз ще трябва да приема управлението от баща ни.

Мара кимна, развълнувана от скръбта му от внезапната загуба на Касуми. Момчетата бяха отраснали като братя и болката на Хокану беше дълбока.

— Когато те срещнах първия път... — Устните му се извиха в горчива усмивка. — Ще призная, че изпитах съжаление, когато те видях първия път.

Стъписана и без да може да сдържи внезапния си смях, Мара отвърна:

— Странен начин да правиш комплименти, Хокану.

Усмивката му се разшири и очите му светнаха, в споделено задоволство, щом видя избилата на лицето ѝ червенина.

— Ще се опитам да го кажа иначе, мила лейди. Съжалението ми беше особено пламенно, защото поводът за него беше сватбата ти.

Изражението на Мара се промени в горчиво-сладък размисъл.

— Много съжаление имаше в онзи брак, Хокану. — И възбудата я споходи отново, с неизказаното осъзнаване, че той знае, без да ѝ се налага да обяснява.

— Мара — промълви той нежно като милувка. — И двамата имаме дълг към нашите предци. Аз отраснах със знанието, че съдбата ми е да подобря отношенията на фамилията ми чрез брак. Винаги съм очаквал, че баща ми ще ме свърже с дъщерята на един или друг лорд. Но сега...

Мара довърши мисълта му.

— Сега си наследник на управлението на почетен дом.

Облекчението на Хокану бе осезаемо.

— И са в действие други съображения.

Мара изпита прилив на надежда, смесена с болезнено разочарование от това, че може би в края на краищата го беше изтълкувала погрешно. Той наистина държеше на нея и знаеше как ѝ въздейства присъствието му, и добронамерено, предпазливо се опитваше да оттегли вниманието си, без да нарани чувствата ѝ.

— Зная, че политическите съображения биха могли да осуетят интересите на сърцето ти — отвърна му в опит да облекчи затруднението му.

— Мара, преди, когато се отбих да те видя, питаех надеждата, че би могла да се обърнеш към баща ми, да го помолиш да ме даде за твой съпруг. — Колебливостта му се разсея като облаци пред слънчева

светлина и очите му заблестяха лукаво. — Ролите на Управляваща господарка и втори син ми налагаха това мълчание. Сега, като наследник, мога да предложа различно уреждане.

Усмивката на Мара повехна. Нямах да ѝ каже учтиво, че не може повече да я посещава! Вместо това отиваше към предложение. В паника, хваната на най-уязвимото място и хвърлена в най-трънливия проблем как да реши бъдещето си с Кевин, тя се помъчи да възвърне самообладанието си.

— Какво имаш предвид?

Хокану се поколеба, нещо много неприсъщо за него. Долови смущението ѝ и беше озадачен за причината. Това налагаше промяна в начина на изразяване и ръката му инстинктивно се вкопчи в ръба на масата, сякаш очакваше удар.

— Моля те за това неофициално, защото ако кажеш „не“, не бих желал публично отхвърляне. Но ако желаеш, ще накарам Първия съветник официално да посети твоя Първи съветник, за да уредят нашата среща... — Едва не се засмя и силният му, откровен нрав се наложи. — Говоря глупости. Омъжи се за мен, Мара. Някой ден Аяки ще бъде лорд на Акома, а вторият ти син — нашият син — вероятно ще носи мантията на Шинцаваи. Нищо ни би ми харесало повече от това да те имам до себе си като Господарка и да знам, че два древни дома един ден ще бъдат управлявани от братя!

Мара затвори очи, за да надвие вълната на смут. Колкото и добре да познаваше Хокану, Колкото и силно да беше привлечена от чара му, идеята за брак развихри чувствата ѝ като буря. Усещала беше, че този момент е неизбежен, и лъжливо беше търсила убежище зад вратата, че издигането на Хокану за наследник би могло да я пощади, след като политическите съображения го принудеха да потърси партия с подобри връзки. Никаква рационална мисъл не я беше подготвила за тази реалност.

Усети погледа на Хокану и почувства споделеното му неизказано вълнение, предизвикано от думите му. И по онзи изящен начин, който безпогрешно разбиваше защитата ѝ, той ѝ се притече на помощ.

— Изненадах те. — В гласа му прозвуча извинение. — Не се чувствай неловко. Позволи ми да се оттегля и да ти оставя време да помислиш. — Стана, загрижен за нея, благородник от глава до пети. — Лейди, каквото и да решиш, не се страхувай за моите чувства по този

въпрос. Обичам те с цялата си чест, но също така те обичам заради теб самата. Не бих харесал нито миг, който да не ти носи удоволствие от близостта ми. Потърси щастието си, лейди Мара. Аз съм достатъчно мъж, за да намеря своето.

Онемяла, стиснала ръце в отчаяние от насъбралите се чувства, Мара вдигна очи и видя, че си е отишъл. Не беше чула стъпките му на тръгване. Трябваше отново да погледне, за да се увери, че дневната е празна. Пресегна се с разтреперани пръсти, взе чашата си и я изпи до дъно. След това се загледа в недокоснатите блюда. Лицето на Кевин се сля с това на Хокану в ума ѝ и ѝ се доця да завие на стените.

Нямаше избор между двамата, никакъв, и затруднението между любов и доблестна политическа необходимост я разкъсваше.

— Богове, каква бъркотия — промълви тя и чак сега осъзна, че вече не е сама. С истинска галантна загриженост Хокану беше пратил съветничката ѝ да я утеши и да я извади от неловкостта на момента.

Все още отслабнала след болестта, Накоя поклати глава, давайки знак на Мара да замълчи, и каза:

— Ела. Да те върнем в покоите ти и да свалиш този официален халат. Щом се поуспокоиш, може да поговорим.

Мара последва примирено Накоя по коридорите.

— Някой погрижи ли се за Хокану? — попита вяло.

— Сарик. Люджан ще организира някакви състезания с оръжие между воините. — Накоя дръпна паравана към покоите на Мара и подвижна на слугите: — Вода за баня. И леки и удобни дрехи за господарката.

Мара стоеше разперила вдървени ръце, докато слугите ѝ разкопчаваха дървените копчета и развързваха каишките на официалния ѝ халат.

— Това е невъзможно! — възкликна тя. — Моментът е толкова неподходящ...

Накоя цъкна с език.

— Шинцавай са древна фамилия, с чест, неотстъпваща на никой дом, но ролята им в изоставения опит да се наложи мир над империята...

Озадачена от това превключване към груба политика, Мара влезе в прохладната вода и потрепери, щом две момичета започнаха да сапунисват гърба ѝ.

— Какво ми става? Защо не мога просто да му кажа „не“ и да махна този проблем от ума си?

Накоя отвърна уклончиво:

— Дъще, няма сигурен начин да се управлява сърцето.

— Сърцето ми не е в това! — отсече Мара с острота, която сама по себе си беше противоречие. — Какво е за мен Хокану, освен средство за постигане на цел?

Първата съветничка се настани на една възглавница срещу нея и я загледа мълчаливо. Проговори чак когато Мара излезе от водата и я избърсаха и облякоха.

— Господарке, Шинцаваи са една от най-почетните фамилии в империята, откакто се помня, а и отпреди това. Старият лорд, Шатай, бащата на Камацу, беше Боен водач на клана Канацаваи, когато лорд на Кеда за последен, път седна на трона на Военачалника. И никой никога не е чувал лорд на Шинцаваи да е нарушавал връзка. Тяхната чест е неоспорима.

Мара знаеше всичко това. Докато слугините стягаха робата ѝ, погледна бившата си дойка с едва сдържано раздражение.

— Но положението им в момента е спорно.

— Много негодувания се задържаха след проваления мир и Нощта на кървавите мечове — съгласи се Накоя. — Много от скърбящите фамилии настояват, че убийствата изобщо нямаше да се случат, ако Синьото колело и особено Шинцаваи не бяха в сърцевината на заговорите на императора.

Но Мара нямаше нужда да ѝ напомнят, че само заради многото пострадали и защото всички бяха предпазливи, никой не беше потърсил възмездие над Шинцаваи. Да обвърже фамилията си с тях чрез брак означаваше да добави още имена в списъка си на опасни врагове.

Не, реши Мара, след като очевидните доводи на Накоя я извлякоха от хаоса на чувствата към ясната мисъл. Сърцевината на проблема беше съвсем друга. Хокану беше достатъчно привлекателен. Дълбокото ѝ увлечение с Кевин добавяше болезнено объркване, но тя никога не се беше заблуждавала с фалшива надежда, че любовта би

могла да замени роб със съпруг. Безпокойството ѝ произтичаше от друга истина: от това, че изпитваше неприязън тепърва да отстъпи властта над живота си на който и да било Управляващ господар. Кратката власт на Бунтокапи беше оставила грозни спомени, но това не беше всичко.

Мара въздъхна и се загледа през отворения параван към градината. Денят изтичаше и дълги сенки шареха пътеката. Тучната зелена земя, земята на баща ѝ и на предците ѝ преди него, беше процъфтявала добре през годините, откакто едно младо момиче бе поело наследство, надвишаващо възраст и опит. В светлината на успехите си тя премисли една по-дълбока истина и след дълга пауза каза на Накоя:

— Благодаря ти за съвета. Можеш да си вървиш.

Старата жена се поклони и напусна, а Мара се замисли отново. Толкова много събития в живота ѝ бяха в резултат на това, че е Управляваща господарка. И все пак задълженията, огромната отговорност, дори опасността, на която се натъкваше по пътя си — тези неща не бяха страшното бреме, каквото бяха изглеждали в деня, в който бе напуснала храма на Лашима. Откакто бе приела мантията на Акома, беше започнала да се радва на властта си, да се наслаждава на това да изправя ума си срещу машинациите на Великата игра. Тези неща ѝ даваха свободата да преследва нови идеи. Какво щеше да е, ако оставеше решенията на други? Можеше ли да се примири с това да събира птици ли, да украсява дневни или да бъде сватовница на млади, както правеха други дами? Някои жени упражнява власт по свой начин, понякога с впечатляващ резултат. Можеше ли да го прави като Исашани от Ксакатекас и да изпитва толкова удовлетворение от задкулисната игра, колкото изпитваше сега, на мястото на неоспоримата власт?

Мара отново въздъхна.

В този момент сянка падна на паравана откъм градината и познат глас каза:

— Знам за какво мислиш.

Мара вдигна очи и видя, че Кевин я наблюдава с лукава усмивка.

Беше изразил мнение, както го правеше винаги, без да дочака поканата ѝ.

— Чудиш се какво ли ще е да си дадеш отдих и да оставиш този млад воин от Шинцаваи да ръководи нещата.

Изумена до смях, Мара възкликна:

— Ти... Чудовище такова!

Кевин се хвърли до нея, отметна назад червено-златистата си коса, която ужасно се нуждаеше от подрязване, и устата му спря само на няколко пръста от нейната.

— Прав ли съм?

Тя го целуна. На чара на Хокану можеше да устои, но този мъж бе отрова в кръвта ѝ.

— Да, проклет да си!

— Ще ти кажа точно какво ще е. Скучно. — Кевин направи широк жест, който завърши с прегръдка. Целуна я. — Ти обичаш да властваш.

— Никога не съм пожелавала мантията на Акома — възрази тя рязко.

— Знам — каза той с лекота, без да се поддава на предизвикателството. — Това обаче не променя факта, че я обичаш.

Мара си позволи снизходителна гримаса.

— Никой не те е питал за мнение.

Не беше отрекла твърдението му. За Кевин това бе равносилно на признание, че е прав. Когато се отпусна доволна на рамото му, той продължи безмилостно със заключенията си.

— Мъжът, когото ухажваш, не е слабак. Щом стане твой съпруг, той ще командва и освен ако не разбирам цуранската традиция погрешно, управлението ще ти бъде отречено завинаги. — Усмихна се злобно и попита: — Е, ще се омъжиш ли за него?

Мара се пресегна, сграбчи червената му брада и я дръпна закачливо.

— Глупак! — Преди да е успял да нададе вой, го пусна. — Бих могла. — Когато очите му се разшириха, добави: — Но още не. Политическият момент е лош и освен това има някои неща, за които трябва да се погрижа.

— Какви например? — попита Кевин с внезапна сериозна загриженост.

Мара осъзна, че шегите му всъщност прикриват глождеща несигурност, и лицето ѝ помръкна.

— Например да унищожа Тасайо от Минванаби.

Масата беше празнична. Хартиени фенери мятаха стрели светлина през прорезите си и обагряха виното в щедър рубин. Блюдата и приборите бяха възможно най-изящните, но нито Мара, нито гостът ѝ бързаха да довършат последните сладкиши. Хокану седеше отпуснат на възглавничките си, но външното му спокойствие беше престорено.

— Разбирам, естествено.

Тонът му беше кротък и в него нямаше нито изненада, нито негодувание. Но Мара вече го познаваше достатъчно добре, за да забележи мига, който му бе трябвал, за да се овладее след отказа ѝ — по политически съображения — на неофициалното му предложение за брак. Не беше отчаян, най-малкото не и с онази гневна горчивина, която бе проявил Джиро, когато бе избрала брат му, нито като изритано куче, каквото огорчение показваше Кевин в мрачните си настроения, но изпитваше искрена болка от това, че е отхвърлен.

Сърцето я заболя от тъгата му.

— Да — добави тя с по-малко равнодушие, отколкото възнамеряваше. — Трябва да разбереш сърцето ми.

Хокану сведе очи към ръцете си — спокойни, отпуснати, нетрепващи около чашата вино. Мара импулсивно съжали, че не може да се пресегне над масата и да вземе дългите му изящни пръсти в своите. Но това щеше да е неловко, ако не и неуместно... Не се съгласяваше да стане негова съпруга. И все пак не можеше изцяло да скрие съжалението си.

— Аз... възхищавам ти се повече, отколкото предполагаш. Ти си всичко, което бих искала у един баща на децата ми. Но и двамата управляваме. Домът ни ще е като въоръжен лагер... Къде бихме живели? В това имение, обкръжени от войници, които не са ти верни? В бащиното ти имение, с войници, които не са верни на мен? Можем ли да поискаме от хора, заклели се на нашето фамилно натами, да се подчинят на тези от друг дом, Хокану?

Произнасянето на името му така, както само тя можеше да го изрече, предизвика горчиво-сладка усмивка, а думите ѝ причиниха изненадано повдигане на веждите.

— Мара, надявах се, че ще дойдеш да живееш с мен в бащиното ми имение и че ще назначим някой, когото ти избереш, за регент на Аяки, докато момчето стигне пълнолетието си. — Хокану направи пренебрежителен жест, насочен изцяло към него самия. — Прости ми за неразумната самонадеяност. Трябваше да предвидя, че точно ти от всички жени няма да реагираш по осветения от времето обичаен начин. — На лицето му се изписа самоирония. — Възхищавам се на свободния ти дух. Да направя от теб обикновена съпруга ще е все едно да затворя в клетка птица ли, сега го разбирам.

Беше красив, особено с играещите по лицето му светлини на фенера, от които очите му бяха дълбоки като горски езера, посветени на боговете. Мара вдиша дълбоко, за да се овладее.

— Прекрасна надежда, Хокану. — Преди да осъзнае, че се поддава на чувството си, Мара се пресегна над масата и докосна ръката му. Кожата му беше много топла, вените му се бяха издули. — И можеше да се сбъдне, ако Тасайо от Минванаби не висеше като меч над шията ми. Ако ти и фамилията ти не бяхте в сърцевината на плана на императора да наложи мир над Висшия съвет. Ако...

Другата му ръка нежно затисна нейната. Изражението му се промени, не към гняв или болка, а по-скоро към дълбок интерес.

— Продължавай...

— Ако живеехме в мир... — Тя се поколеба, несигурна как точно да изрази идея, вдъхновена главно от Кевин. — В мир, в който законът управлява на дело, както и на думи, в който политиката не допуска убийство... — Замълча и осъзна, че неговото мълчание е отражение на нейното; че ръката му върху нейната се е стегнала със споделено негодувание срещу вродените пороци в културата им, които тя самата с неохота бе започнала да осъзнава. Тази толкова лесно постигната хармония я притесни и за да се отдалечи от нея, Мара се съсредоточи само върху думите. — Ако живеехме във време, когато знаем, че децата ни могат да отраснат, без да ги дебнат ножове зад всяка врата, тогава, Хокану от Шинцавай, за мен щеше да е дълбока чест да стана твоя съпруга. Няма друг мъж в империята, когото бих предпочела да имам за баща на следващото ми дете. — Извърна очи от него от страх присъствието му да не я изкуси към още по-големи нарушения на протокола. — Но докато светът е такъв, какъвто е, един съюз между нас само ще донесе риск и на двата ни дома.

Хокану мълчеше. Погали ръката ѝ, преди да я пусне, и не каза нищо, докато тя отново не го погледна право в очите.

— Ти си твърде мъдра за годините си, лейди Мара. Не мога да се престоря, че не съм разочарован. Мога само да се възхитя на твърдостта ти. — Сведе глава в поклон. — Рядката ти душевна сила те прави още по-желана.

Очите на Мара се навлажниха.

— Хокану, някоя дъщеря на друг дом ще бъде щастлива съпруга.

Хокану се поклони на комплимента.

— Такава дъщеря ще трябва да има изключителен късмет, за да може да измести чувствата ми към теб. Преди да си тръгна, бих ли могъл поне да знам, че гледаш с благоразположение на едно приятелство с Шинцавай?

— Разбира се — отвърна тя, замаяна от облекчение, че не се беше ядосал и че не бе приел отхвърлянето на предложението си като обида. Страхувала се беше повече, отколкото съзнаваше, че отказът ѝ би могъл да го обърне срещу нея. — Бих гоценила като привилегия.

— Смятай го за дар — каза Хокану. — Дар, който заслужаваш. — Отпи последната глътка от виното си и с изискана любезност започна да се сбогува.

Мара го изпревари, най-вече за да отложи неприятния момент на раздялата.

— Ако позволиш, бих помолила за една услуга.

Тъмните му очи се възряха в нея искрено, без подозрение, че би могла да използва слабостта му в своя изгода, а в напрегнато желание да отгатне мотивите ѝ. Мара разчете погледа му и разбра дълбоко в сърцето си колко си приличат: и двамата притежаваха инстинкт за Великата игра и волята да залагат смело.

— Каква услуга, лейди Мара? — попита Хокану.

Тя се постара да го каже небрежно, защото темата беше наистина неудобна.

— Разбрах, че един от Великите често посещава вашия дом.

Хокану кимна, лицето му стана безизразно.

— Самата истина.

— Много бих искала да проведе неофициален разговор с такава особа. Ако би могъл да ми уредиш среща, ще се смятам за твоя длъжница.

Очите на Хокану леко се присвиха, но той не прояви любопитство за мотивите ѝ.

— Ще видя какво мога да направя.

Изправи се и я удостои с официален поклон, наред с обичайните любезни фрази. Мара също стана, натъжена, че атмосферата на интимност бе нарушена. Чарът му вече бе само на повърхността и колкото и да се опитваше, не можеше да го разгадае по-надълбоко. След като той си отиде, тя поседя на светлината на хартиените фенери, като въртеше и въртеше чашата с вино в ръцете си. Не можеше да си спомни последните му думи, а само, че беше прикрил чувствата си твърде добре.

Възглавничките от другата страна на масата изглеждаха повече от празни, а нощта — повече от тъмна.

След това дойде Накоя, както бе очаквала: инстинктите на старата жена бяха непогрешими. След като погледна господарката си, тя седна до нея и каза:

— Дъще на сърцето ми, изглеждаш притеснена.

Мара се отпусна в прегръдката ѝ, сякаш отново беше някогашното момиче.

— Накоя, направих каквото трябваше, като отхвърлих ухажването на Хокану. Но ме измъчва някаква безпричинна тъга. Как може да обичам Кевин толкова дълбоко, колкото го обичам, и в същото време да изпитвам съжаление, че отклоних предложението на Хокану?

Накоя нежно я погали по бузата, както го бе правила през трудните години на отрастване.

— Дъще, сърцето може да побере в себе си повече от един. Всеки от тези двама мъже има място в него.

Мара въздъхна, отдавайки се за миг на утехата от прегръдката на старата жена. След това се усмихна тъжно.

— Винаги си ме предупреждавала, че любовта е трънлив храст. Така и не разбирах досега колко е вярно... и колко много са тръните.

Звукът на гонга отекна и Мара се вцепени. Кевин тъкмо бе започнал да плъзга дланта си по гърба ѝ, но топлата плът изведнъж се изплъзна, избяга от пръстите му. Той се надигна в разбърканите

завивки и със закъснение осъзна, че никога преди не е чувал тона, който ги беше събудил. Попита тихо:

— Какво става?

Съненият му въпрос остана нечул в настъпилата суматоха: вратата към покоите на Мара се плъзна и две слугини влязоха припряно с гребени и игли. Последваха ги други, отвориха широко гардероба и след миг господарката се оказа затрупана от официални халати и обкръжена от жени, които започнаха да сресват разрошената ѝ от спането коса.

Кевин се намръщи още повече, като осъзна, че господарката му не е казала и дума, за да предизвика това ненавременно нахлуване.

— Какво става? — запита той отново, този път достатъчно високо, за да го забележат.

— Идва Велик! — отвърна Мара нетърпеливо, след което бързо се разпореди на слугините си кои накити желае да носи с официалното си облекло. — Ще искам за този повод желязната огърлица и също тиарата от нефрит.

— В този час? — учуди се Кевин, стана, взе сивия си халат и го облече.

Мара въздъхна раздражено:

— Повечето дни щях да съм станала преди час.

— Е, добре де — промърмори Кевин, явно оказал се виновната страна. Беше направил всичко за да я задържи в леглото и в началото се бяха отзовали на усилията му с охота. — Моля да ми простиш, господарке. — Тонът му бе закачлив, но той явно беше объркан от внезапното ѝ измъкване от прегръдките му.

— Великите нямат излишно време за капризи. — Като че ли бе готова да добави още, но при втория удар на гонга мекотата на лицето ѝ, започнала да прелива в усмивка, изчезна. — Достатъчно! Великият вече е тук!

Слугините се заотдръпваха с поклони, а господарката им се изправи, доволна, че косата ѝ е прибрана в скромна, но спретната прическа, стегната с четири игли. Редкият метален накит и нефритената тиара бяха напълно достатъчни, за да се увери Великият, че не гледа небрежно на идването му.

Щом obu пантофките си и тръгна към вратата, Кевин я последва по навик.

— Не — спря го тя. — Не може да дойдеш.

Той понечи да възрази, но Мара го прекъсна:

— Мълчи! Ако този магьосник реши, че си го оскърбил по какъвто и да било начин, може да заповяда смъртта на всеки член на този дом. Ще съм принудена да се подчиня, каквото и да ми струва. Думите на един Велик са закон. След като знам това, отказвам да рискувам да чуе невъздържания ти език.

Не позволи повече възражения, а бързо излезе и тръгна през двора към друго крило. Там имаше малка петстенна стая без никакво обзавеждане или украса, освен инкрустираната с оникс в пода птица шатра. Помещението не беше използвано през целия ѝ живот, но всяко домакинство имаше подобна стая, или кътче, или алков, с ясен символ, инкрустиран в пода. Всеки магьосник в империята можеше да съсредоточи волята си върху фигурата на съответния дом и да го посети, когато пожелае. Такова Пристигане традиционно се известяваше с тона на гонга, отпратен с магия до мястото, където Великият възнамеряваше да се появи. Втори звън възвестяваше пристигането му, а това бе станало вече преди няколко минути.

Накоя, Кейоке и Сарик вече стояха пред строг на вид мъж в черен халат. Мара се поклони дълбоко.

— Велики, прости ми, че се забавих да те поздравя. Трябваше да се облека.

Великият кимна, сякаш въпросът бе маловажен. Беше слаб, среден на ръст, и макар халатът да скриваше тялото му, нещо в стойката му ѝ се стори познато.

— С посредничеството на един, към когото изпитвам известна привързаност, бях уведомен, че желаете да говориш с мен.

Щом чу гласа му, тя се сети: това беше Фумита, истинският баща на Хокану, наследника на Шинцаваи. Хокану наистина бе приел молбата ѝ много лично. И изглежда се потвърждаваше догадката ѝ, че все още съществува някаква семейна връзка между този член на Събранието и Шинцаваи.

Не посмя да мисли повече за това. Ако решаха, магьосниците можеха да четат умовете на хората. Тя много добре помнеше магията, която бе разкрила картите на Джингу от Минванаби. Затова каза вежливо:

— Велики, нужна ми е мъдростта на личност като теб, за да служи на империята.

Мъжът кимна и каза:

— Тогава ще поговорим.

Мара отпрати съветниците си и отведе Великия на верандата. Докато Фумита се настаняваше на една ниска каменна пейка, го огледа крадешком. Косата му беше тъмнокафява, леко прошарена. Лицето беше гладко и скулесто, а носът — по-орлов, отколкото на сина му. Тъмните очи бяха забележимо сходни, само дето у Великия загадъчните им дълбини бяха непроницаеми.

Гостът се настани и Мара седна срещу него, с тясна пътечка помежду им.

— Какво желаш да обсъдим? — попита Фумита.

— Въпрос, който ми тежи, Велики — започна Мара. Вдиша дълбоко, търсеше подходящи думи. — Като мнозина други, присъствах на Имперските игри.

И да имаше Великият някакви чувства, затаени от онзи ден, не ги издаде. Пронизващата му съсредоточеност я изнервяше повече от прямотата на Хокану. Не беше недосегаем, но и не я насърчаваше с топла благосклонност.

— Да?

— Казват, че Великият, който беше... центърът на бедствието, е освободил воините, които отказаха да се бият на арената.

— Вярно е. — Все така уклончив, Фумита изчака Мара да продължи. Едва ли щеше да изрази по-ясно позицията си, ако беше проговорил. Трябваше сама да се хвърли в дълбокото и да си поеме риска за последствията.

— Това е притеснението ми — каза Мара. — Ако един Велик може да освободи роби, тогава кой друг би могъл? Императорът? Военачалникът? Управляващ господар?

Магьосникът дълго мълча. През паузата, странна като самотата, която може да изпитва риба в градинско езерце, Мара усещаше полъха на вятъра по верандата и долавяше стъпките на слуга, обикалящ вътре из къщата. Чуваше и как някой долу мете пътеката. Всички звуци ѝ се струаха свръхестествено силни. Тези неща бяха част от нейния свят, но изглеждаха някак си отчуждени, докато очите на магьосника

оставаха впити нетрепващи в нея. Когато Фумита най-сетне проговори, тонът му не се промени. Думите се откъснаха гладки и отсечени.

— Мара от Акома, въпросът ти ще бъде повдигнат в Събранието.

Без повече думи и преди тя да е успяла да предложи отговор, той бръкна в джоба на пояса си, извади малък метален предмет и го погали с палец. Изведнъж го обкръжи тихо бръмчене и магьосникът изчезна. Каменната пейка остана празна, само лек полъх на въздуха раздвижи гънките на халата на Мара.

Зяпнала и напълно объркана, Мара потръпна. Намръщи се, сякаш пространството, заемано допреди миг от магьосника, можеше да отговори на разочарованието ѝ. Никога не си бе имала работа с Велик, освен онази единствена среща, довела до смъртта на лорд Джингу. За първи път опитваше среща по своя инициатива и възможните последствия я обезпокоиха. Решенията на Събранието бяха непредвидими. Отново потрепери и ѝ се дощя да се върне под завивките с Кевин.

21. ПАЗИТЕЛ НА ПЕЧАТА

Баржата пристана.

Седнала на възглавничките под балдахина, с чаша плодов сок в ръка, Мара примижа срещу утринната слънчева светлина и си спомни неодобрението на Накоя за това пътуване до Кентосани. Но сега, докато гледаше оживената дейност по пристанището и броеше търговските баржи, закотвени и чакащи ред за разтоварване, прецени, че оценката на Аракаси е вярна. Поне по улиците и обществените площади градът се беше съвзел от хаоса, развихрил се на Имперските игри преди шест месеца. За Мара това изглеждаше подходящ момент да се върне в Свещения град. Накоя с право подозираше, че мотивът ѝ — посещение на дребен политически противник с цел да промени избора му на съюзници — е по-дълбок, но Мара не разкри мислите си на никого.

Поръча да приготвят носилката и събра почетната си гвардия. Беше взела само двацет и пет воители. Отбиването ѝ в града щеше да е за кратко и не се притесняваше от убийци. Събранието, както и императорът, вероятно нямаше да гледат благосклонно на нарушаване на обществения ред и всяко убийство щеше да предизвика задълбочено разследване, а никоя фамилия не би рискувала в този момент.

Освен минималния брой слуги Мара бе взела със себе си само Кевин и Аракаси.

Щом тръгнаха, Кевин попита:

— Та защо всъщност предприе това пътуване?

Облечена в по-тънък халат, отколкото избираше обикновено за улично пътуване, Мара надникна между завеските на носилката.

— Попита Аракаси за това само преди час.

— И той ми каза същата лъжа. Че само ще направиш официална визита на добра воля на лорд Куганчалт от Гинечо. Не го вярвам.

Мара протегна ветрилото си през завеските и го перна укорително по китката.

— Ако беше свободен, щях да съм принудена да се опълча на това твърдение. Да ме обвиниш в лъжа е оскърбление на честта на Акома.

Кевин хвана ветрилото, обезоръжи я закачливо и ѝ го върна с поклон, в подражание на цурански благородник от по-низш дом, ухажващ дама с по-висок обществен сан.

— Ти всъщност не излъга — призна той и се ухили, докато Мара едва потискаше смеха си на клоунадата му зад вече разтвореното си ветрило. — Просто не ми каза какво си наумила.

Носачите завиха на ъгъла и объркаха крачката си, за да избегнат едно улично псе, подгонено от улични хлапета. Кевин забеляза опърпаните им дрехи и следите от рани и болести по тях и както винаги се натъжи. Чу едва с половин ухо обяснението на Мара: лорд Куганчалт бил важен, макар и дребен съюзник на Екамчи и Инродака. Двамата подкрепяли малка фракция, съюзени твърдо срещу нея, след като била спечелила благосклонността на царицата на чо-джа от кошер близо до земите на Инродака. Призна, че един контакт с Гинечо щял най-малкото да ѝ даде възможност да обясни своята страна в спора, може би дори да вкара клин между Гинечо и двамата недоволни лордове.

— С падането на Алмечо домът Гинечо понесе тежки загуби — поясни Мара. — Бяха силно задължени на Омечан и двата провала на Военачалника наложиха дълговете да бъдат върнати много по-рано, отколкото очакваше старият господар. Казват, че умрял заради напрежението, макар че други намекват за самоубийство. Трети пък твърдят, че враг сложил отрова в блюдото му. Каквато и да е причината, младият му син, Куганчалт, наследи мантията му с тежко финансово бреме. Смятам, че това е благоприятен момент за намеса.

Кевин присви устни раздражено. Защо му го казваше това? Та той беше присъствал, когато Аракаси докладва, че дворът на Куганчалт е пълен с братовчеди, верни на Екамчи и Инродака, и че поне няколко от тях сигурно имат заповеди да извършат убийство, ако неопитното момче по някакъв начин действа в ущърб на двамата си съюзници. Кевин беше подхвърлил, че някои биха могли да са мотивирани да пратят младия лорд до залите на Червения бог и без да ги подтикват двамата врагове на Мара. Някоя пък предупреди Мара, че влизането в градската къща на Куганчалт ще е като да стъпиш в гнездо на блатни

релли. Мара, беше казала възмутено старицата, била глуха за добри съвети, когато си наумяла.

Усети, че Мара го гледа. Често имаше усещането, че може да чете мислите му, и този път изпитваше същото.

— Гинечо ще очакват да се опитаме да променим съюза им — изтъкна тя с лукава кротост. — Екамчи хвърлиха много усилия да купят верността на много членове на фамилията Куганчалт, а Инродака подписаха разходите. Всички ще са ужасно разочаровани, ако Акома поне не се престорим на загрижени. Ще отидем и ще им дадем каквото искат, тоест вярата в собствената им значимост. Инродака и Екамчи трябва винаги да бъдат подвеждани да вярват, че враждебността им е от някакво значение. Това ги задържа да не се съюзяват с другите ми врагове. Боговете да са ни на помощ, ако открият истината: че Акома сме си спечелили достатъчно високо положение, за да имат някакво значение дребните им коварства. Тогава биха могли да причинят някоя по-лоша пакост от това, което вече правят, просто за да привлекат внимание, или да направят нещо наистина унищожително, например да подкрепят Тасайо.

Кевин се изсмя презрително.

— Искаш да кажеш, че ще смъртиш момченцето просто за да не се раздразни истински в случай, че си мисли, че си забравила, че е отмъкнал кокали, за да не стане лош и да отиде да отмъкне по-голям кокал?

— Грубо казано — отвърна Мара. — Но да.

Кевин изруга на мидкемийски.

Леко жегната, Мара дръпна завеските.

— Това беше невъзпитано. Какво имаш предвид?

Варварският ѝ любовник я изгледа продължително и сви рамене.

— Казано възпитано, вашата Велика игра на Съвета пие вода от мръсен кладенец. Поведението ви често граничи с абсурда.

— Боях се, че ще кажеш точно това. — Мара подпря лакът на възглавничките и се загледа в един от огромните каменни храмове, редящи се от двете страни на широкия булевард.

Кевин проследи погледа ѝ. Вече бе добре запознат с цуранския пантеон и позна храма на Лашима, Богинята на мъдростта. Тук Мара беше прекарала няколко месеца в обучение, с надеждата, че ще положи

клетви за служба. Смъртта на баща ѝ и на брат ѝ драстично бяха променили тази съдба.

Сякаш собственият ѝ спомен догони неговия в миналото, тя промълви:

— Знаеш ли, липсва ми спокойствието. — След това се усмихна. — Но нищо друго всъщност. Храмовите жрици са още повече обвързани с традицията от Великите домове. Вече не мога да си представя как щях да съм щастлива с такъв живот. — Погледна го закачливо. — И определено щяха да ми липсват някои много приятни креватни забавления.

— Е — отвърна Кевин, докато очите му обхождаха стените на храма, — може би не... при малко късмет, здраво въже и решителен мъж. — Наведе се, хвана брадичката ѝ и я целуна. — Аз съм много решителен мъж.

От другата страна на носилката Аракаси ги изгледа неодобрително.

— Никога няма да започнеш да се държиш подходящо за роб — промърмори Мара. — Май ще трябва да проучим прецедента, създаден на арената от Великия, твой съотечественик, и да потърсим законен начин да те освободим.

Кевин обърка стъпките си.

— Затова значи дойдохме в Кентосани!? Ще проучиш тънкостите на закона и ще видиш какво се е променило след игрите? — Ухили се. — За това дори Патрик би могъл да се забрави и да те целуне.

Мара се намръщи.

— Това определено би му спечелило бой! Той никога не се къпе. — Поклати глава и добави: — Не, не това е причината да съм тук. Ако намерим време, ще посетим Имперските архиви. Но най-напред е лорд Гинечо.

— Животът щеше да е толкова скучен без врагове — подхвърли Кевин, но този път Мара не ухапа стръвта.

След храмовия квартал булевардът се стесни и движението стана твърде гъсто, за да позволява разговор. Кевин си проправяше с усилие път през гъстата човешка гмеж и с по-високия си ръст пазеше да не бутат носилката на господарката му. Съзнаваше, че годините му на плен не са изцяло нещастни. Можеше и да не обича всички страни на цуранското общество — злочестият живот на бедните нямаше никога

да престане да го притеснява. Но ако имаше възможност да стане свободен и да остане до Мара, щеше да избере този чужд свят за свой дом. След Войната на разлома хоризонтът му се бе разширил. За него, по-младия син, едно връщане в бащините имения в Зюн щеше да предложи по-жалки перспективи и никакъв заместител на възбудата, която бе открил в чуждата и екзотична Цурануани.

Толкова беше погълнат от мислите си, че когато стигнаха в градската къща на Акома, не избухна в обичайните си протести, щом старшият слуга му заповяда да разтовари пътните сандъци на господарката и да ги качи в покоите ѝ.

Мина обед и горещината намаля. Изкъпана и освежена след пътуването, Мара се приготви за визитата си при лорда на Гинечо. Кевин отклони възможността да я придружи, като настоя, че няма да може да опази невъзмутима физиономия по време на срещата. Всъщност Мара знаеше, че очарован от пазарите на Свещения град, и с тъга призна, че един следобед в пазаруване с главния слуга на къщата ще е по-интересен от размяната на приповдигнати баналности и прикрити оскърбления със седемнайсетгодишно момче, чиито очи все още бяха подпухнали от плач за баща му. Прие извинението на Кевин и му разреши да остане, като вместо него взе Аракаси, ненатрапчиво облечен като слуга. Гинечо бяха твърде дребен дом, за да се следи внимателно от агентите на Аракаси, и Началникът на шпионите се радваше на възможността да проучи клюките с домашните слуги.

Носилката потегли от двора на градската къща в късния следобед, придружена от дващест воители, подходящ брой, за да остави у лорд Гинечо впечатлението, че враждебността му се приема сериозно. За бързина свитата се придържаше към задни улици с не толкова гъсто движение.

Минаха през прохладни засенчени от дървета булеварди, покрай които се редяха къщи на богати служители на гилдии и търговци. Войниците бяха нащрек, макар Аракаси да твърдеше, че никой Велик дом в империята няма да е достатъчно уверен, за да опита публично покушение.

Мара винаги беше обичала страничните улици на Свещения град с техните дълги алеи с разцъфнали дървета и грижливо изметени каменни настилки. Радваха очите ѝ дървените порти с изящната им резба и оградите, обрасли с акаси и лози хибис. Въпреки че Кентосани

беше речен град като Сулан-Ку, според имперски едикт зад градските стени не бяха разрешени никакви бояджийници, работилници за щавене на кожа или други занаяти, свързани с неприятни миризми. Освен когато вятърът не духнеше откъм клетките със зверове за арената или от пълните с хора пазари в централния крайречен район, Кентосани ухаеше на цветя и привечер, когато жреците и жриците на всички цурански божества започваха нощните си посвещения, на тамян и благовония.

Излязоха на един от многото широки площи. Унесена в размисъл, Мара почти пропусна колебанието на Аракаси.

Надникна и видя какво е привлякло вниманието му. От другата страна на площада се издигаха две позлатени колони, увенчани с арка и с широка огладена плоча между тях. Беше едно от многото табла за съобщения, запазени за словото на Небесната светлина. Макар посланията обикновено да се изписваха с креда и да бяха с религиозно съдържание, днес на стража стоеше отряд Имперски бели, което беше достатъчно необичайно, за да привлече вниманието. Двама скромно облечени занаятчийши поправяха позлатата на рамката, повредена по време на безредиците миналата година. Дори нищожните количества злато, което използваха, бяха твърде скъпи, за да се оставят на набезите на крадци, и това като че ли обясняваше присъствието на имперската стража. Но погледът на Аракаси бе привлечен от три облечени в черно фигури, които стояха пред таблото и закрепваха свитък, натежал от имперски ленти и печати. Мара се намръщи озадачена. Велики от Събранието на магьосниците обикновено не вършеха работата на чиновници.

— Това е прокламация — каза Аракаси. — С твое позволение, господарке, ще е добре да видя каква е.

Мара кимна за разрешение. Имперските прокламации бяха рядкост, а фактът, че тази се поставяше от Велики, предвещаваха особена важност. Вече не беше тема на случайни подмятания фактът, че сегашният император не се държи като отдалечена и извисена фигура, каквито бяха предците му. Ичиндар не само се беше намесил в Играта — беше я преобърнал.

Аракаси се върна бързо, застана до носилката на господарката си и заговори тихо:

— Господарке, Великите известяват на империята, че магьосникът Миламбер е изхвърлен от Събранието. След това се казва, че робите, освободени на арената от неговото действие, са законно освободени от господарите си, но в това не трябва да се вижда никакъв прецедент. С имперски декрет и по волята на небесата Ичиндар провъзгласява, че никой друг, който носи робското сиво, не може да промени положението си. За доброто на империята, в името на реда в обществото и по божествената воля всички, които са роби, трябва да останат роби до смъртта си.

Лицето на Мара остана безизразно, но радостта от деня си отиде. С изведнъж натезало сърце, тя махна на носачите си да продължат напред, а след това дръпна завеските, както правеше винаги, щом искаше да остане сама. Ръцете ѝ се впиха във възглавничките. Не знаеше как ще го каже на Кевин, чиито надежди така главозамайващо се бяха извисили след небрежната ѝ реплика тази сутрин.

Доскоро не беше придавала особено значение на робството му. Като собственост на Акома, на него му беше гарантирана храна, подслон и сравнително добро обществено положение по правото на честта на дома ѝ. Като свободен нямаше да има никакво положение, дори в очите на просяк. Всеки цуранин на улицата можеше да го заплюе без страх от наказание. Колкото и да го обичаше, Мара невинаги разбираше гордостта му, толкова различна от цуранската гордост: та нали той беше в по-голяма безопасност като роб в къщата ѝ, отколкото като лишен от клан свободен варварин. Всеки, прекарал малко време на кейовете в Джамар, можеше да види ренегати турилци или джуджета от Достари с окаяната им съдба и да разбере колко вярно е това.

Но беше разбрала, макар и с неохота, че ако той останеше роб, то по някакъв начин, по някое време, тя трябва да го пусне на свобода. Нощта на кървавите мечове ѝ бе показала несъмнено, че той е воин. Заслужаваше свобода, за да утвърди честта си. Оттогава бе започнала да се чувства неловко от мисълта, че Кевин ще свърши дните си като нейна собственост. Възгледите ѝ се бяха променили: тя разбираше, че неговият мидкемийски кодекс на поведение, колкото и да ѝ е чужд, си има своята вътрешна доблест.

Вече не можеше да гледа на него като на опозорил се с това, че не беше отнел живота си, вместо да бъде пленен от враг, както щеше да

е постъпил един цурански воин, или затова, че беше крил ранга си, за да избегне смъртната присъда.

Обезпокоена от откритието, че плановете ѝ да му даде щастие са окончателно разбити, Мара остана затворена в себе си по време на гостуването си на Гинечо. Изпълни очакваната от нея подобаваща социална роля, но след това ѝ беше трудно да си спомни и една дума от разговора и дори да опише някоя подробност за външността на лорд Куганчалт. Дори да забележа, че е разсеяна, докато носилката ѝ си проправяше бавно път към дома по осветените от факли улици на Кентосани, Аракаси не каза нищо. Подаде ѝ ръка с уменията на мъж, свикнал цял живот с такива задължения, когато тя слезе от носилката си в двора, и изчезна ненатрапчиво, щом тя го освободи.

Мара поръча да ѝ донесат лека вечеря и този път не повика Кевин да ѝ прави компания. Седеше самотна в кабинета си с изглед към двора и гледаше петната сянка, хвърляни от разцъфналите храсти по паравана. Чуваше смях от кухнята и веселия глас на Кевин, описващ някаква лудория, свързана с продавач на птици джигата на пазара; беше в приповдигнато настроение, а другите слуги се забавляваха на шегите му с възторга на зяпачи на улично представление.

Но нея тази вечер смехът му само я нараняваше. Избута с въздишка едва докоснатото блюдо настрани и нареди да ѝ донесат вино. Отпи и остави нощта да помръкне, без да заповяда да запалят лампите. Ум и памет кръжаха неспирно и се връщаха на главните въпроси, които бе задала на Великия Фумита. Мълчанието му все още я глождеше. Отново и отново се замисляше за хладното му държане и се питаше, след като вече нямаше никаква надежда за промяна, дали едиктът срещу освобождаването на роби не е предизвикан от нейните въпроси.

Нямаше начин да разбере. Това беше болезнената част. Ако си беше мълчала, шансът на Кевин да получи свобода навярно нямаше да е унищожен.

Въздъхна и махна с ръка да приберат подноса с вечерята. Легна си рано, макар умът ѝ да кипеше, а когато Кевин дойде, се престори на заспала. Ласките и нежността му не можеха да проникнат през

мрачните ѝ мисли и се боеше да рискува да му се довери. Когато той най-сетне се отпусна и задряма до нея, не се почувства по-добре. През цялата нощ се въртеше и подбираше думите си. Минаха часове, а все още не знаеше какво да му каже.

Загледа се в профила му, леко обагрен в златно от процеждащата се през паравана светлина на дворните фенери. Белегът, който си беше спечелил от надзирателя на робския пазар, беше почти изчезнал през годините. Останала бе само тънка резка над скулата, каквато воин би си спечелил от посичане с меч. Сините очи с веселите им дълбини бяха затворени и в съня лицето му бе обзето от мир и покой. Мара копнееше да го докосне, но вместо това се присви и примига, за да спре сълзите. Ядосана от срамната си мекушавост, се обърна и се загледа в стената, но скоро отново се обърна, вгледа се в профила му и прехапа устна, за да не заплаче.

Разсъмна се, а тя беше капнала от умора. Стана преди Кевин, напрегната, нещастна и плувнала в студена пот. Повика слугините да я изкъпят и облекат, а когато любимият ѝ се пробуди със сънените си въпроси, прикри мълчанието си с външна грубост.

— Тази сутрин трябва да свърша нещо изключително важно. — Извърна глава уж за да помогне на слугинята да подреди косата ѝ, но всъщност за да не види Кевин подпухналите ѝ очи, преди козметиката да скрие издайническите следи от нещастieto ѝ. — Можеш да дойдеш или не, както желаш.

Ужилен от студенината ѝ, Кевин я погледна. Тя усети погледа му с гърба си: нямаше нужда да се обръща, за да види упрека в очите му.

— Ще дойда, разбира се — каза той. След това, раздразнен, че в тона му се съдържаше нотка от нейната грубост, добави: — Никакво пазаруване и никакви домакински задължения не могат да ме отвлекат от чара ти. — Помирителният му тон не ѝ убягна и тя се наруга наум, че Кевин има такава власт над нея и че дори една толкова дребна забележка може да ѝ подейства като упрек.

Той стана от постелята. Не беше безшумен като цурански воин, но бе също толкова уверен. Пристъпи зад нея и я прегърна.

— Ти си любимата ми малка птица в империята — промълви в ухото ѝ. — Прелестно нежна, а песента ти е радостта на сърцето ми.

Тя се отдръпна с язвителна шега, предизвикала неприличния кикот на една от слугините. И да забележа, че раменете ѝ са сковани,

той вероятно го приписа на иглите, с които слугинята забождаше косата ѝ.

Сложната ѝ прическа явно го беше предупредила. Вдигната високо, издаваща цуранско намерение да впечатли и стегната с десетки тънки нефритени и диамантени игли, косата на Мара бе увенчана с тиара от многоцветни пера и раковина от бисерна мида.

— В Имперския дворец ли отиваме? — попита Кевин, след като забеляза, че Аракаси е сред почетната ѝ гвардия, преоблечен като писар, а Ударният водач е с парадната си броня с най-внушителните пера, а копието и шлемът му са увенчани с вимпели и лентички. Очевидно някоя особено важна особа трябваше да е причината за цялата тази помпозност.

— Ще направим визита на висш служител на империята — обясни Мара и подаде ръка на Аракаси да ѝ помогне да се качи в носилката. Шпионинът беше по-добър в тази задача от Ударния водач, който бе майстор с меча, но тронав, стигнеше ли се до кавалерстване на дама със сандали с високи подметки, осем пласта връхни халати и прическа, надвишаваща десетократно дори церемониалната корона на владетеля на Островното кралство.

— Приличаш на украшение на сватбена торта — отбеляза Кевин. — Толкова важна ли е тази особа?

Най-сетне спечели усмивката ѝ, макар че на изрисуваното ѝ и напудрено с тиза лице тя се получи предсказуемо вдървена.

— Поне той се мисли за важен. Когато човек отиде да го помоли за услуга, разликата става спорна. — Мара се настани на възглавничките си внимателно, за да не развали тоалета си, и нареди на Аракаси: — Спусни завеските.

Кевин закрачи до носилката. Веселото му настроение се задържа през дългия път по гъмжащите от хора улици до Имперския дворец и дори сложният протокол с многобройните пазачи не го развали. Вече бе свикнал с церемониалността, придавана на всички неща в империята, и беше открил и причините за това поведение. Никой служител, колкото и дребен да е, не биваше прекъсван от някой с по-низш ранг. Управляващи господари и господарки никога не се оказваха неподготвени за неочакван посетител. Цуранското внимание към церемонията гарантираше, според ранга, всички неща да стават в подходящия момент и всички полагащи се документи или облекло, или

освежителни напитки, да са на място в мига, в който молителят най-сетне прекрачи прага.

Пазителят на Имперския печат беше добре подготвен, когато секретарят му най-сетне въведе Мара и свитата ѝ в залата за аудиенции. Възглавниците бяха бухнати, след като молителят преди Мара бе напуснал. На ниската странична масичка бе поставен нов поднос с плодове и сокове, а самият висш служител беше с официален халат, тежката му огърлица със служебния печат бе нагласена точно както трябва и цялата му месеста фигура излъчваше достойнство.

Пазителят на Имперския печат беше на средна възраст, с червендалесто лице, уста, почти незабележима над многобройните гуши и под скритите под космати вежди будни очи, които сигурно можеха да превърнат в монети цената на всяко бижу по тоалета на Мара. Също така обичаше сладки, както издаваха листата келджир, струпани в коша за смет. Лепкавият сладкиш, правен от екстракт от дървесен сок, беше обагрил зъбите и езика му в червено-оранжево, а поклонът му бе повърхностен, както заради обемистото му туловище, така и заради не по-малко внушителното му чувство за собствена значимост.

Помещението миришеше на пот на дебел мъж и на стар восък, от което Кевин стигна до извода, че всички паравани са плътно затворени. Понесъл обемиста чанта с мастила, пера и свитъци пергамент за нуждите на Аракаси, той се приготви за дълго и скучно чакане, щом Мара подхвана официалните поздравии. През това време служителят отвори едно чекмедже в масичката си и разви един келджир с жест, наподобяващ свещен ритуал. Лапна го, замляска и най-сетне благоволи да отвърне:

— Добре съм. — Гласът му бе дълбок и много силен. Покашля се грижливо два пъти. — Лейди Мара. — Млясна, помисли малко и добави: — Надявам се, че и ти си добре?

Мара отвърна с кимване.

Служителят намести тежестта си на възглавниците — подът изскърца — и избута бонбончето с език към другата си буза.

— Какво те води в моя кабинет тази прекрасна утрин, лейди Мара?

Кевин чу отговора ѝ като тихо мърморене и не можа да различи нито дума.

Челюстите на служителя спряха да мърдат. Той се покашля, този път три пъти, много отчетливо. Пръстите му забарабаниха по коляното му. След това се намръщи и веждите му се събраха над бебешкото му носле.

— Това е... това е крайно необичайна молба, лейди Мара.

Господарката поясни и чул споменаването на Мидкемия, Кевин наостри уши.

Господарката на Акома завърши с много ясното:

— Просто прищявка. — Сви рамене по начин, присъщ само на жените и целящ да обезоръжи. — Бих се радвала.

Пазителят на Имперския печат се намести отново. Мръщенето му стана неприятно. Мара пак обясни нещо.

— Разломът е затворен! — измърмори служителят и се намръщи, сякаш си е счупил зъб. — Молбата за тази привидно нищожна отстъпка е странна. Крайно странна. — Покашля се и повтори: — Крайно странна. — Определението сякаш му хареса.

Кевин се усети, че се е привел напред, и бързо се вразуми. Роб на тази земя не биваше да проявява интерес към делата на висшите.

Мара заговори отново — влудяващо тихо. Кевин изобщо не можеше да я чуе.

Служителят се почеса по брадичката, явно затруднен.

— Мога ли да направя това?

— Така е написано, като точка в закона — отвърна Мара. Махна на Аракиси и той пристъпи напред и се поклони. — Моят писар ще обясни.

Пазителят на Имперския печат беше видимо заинтригуван. Махна небрежно с ръка, все едно Аракиси не беше много повече от роб.

Началникът на шпионите извади свитък, дръпна лентичката, разгъна свитъка и прочете пасаж, който гласеше, че Пазителят на Имперския печат може по свое усмотрение да приложи мерки, засягащи права на търговия и гилдии, и да утвърди ограничено събиране на малки налози върху стоки или услуги, сметени за твърде дребни, за да бъде занимаван с тях Имперският съвет.

— Добре. — Огромният мъж се намести тежко и започна да развива нов келджир. — Това, за което молиш, наистина е дребно и не заслужава обсъждане от Съвета. — Млъкна и заоглежда бонбона,

сякаш очакваше да намери насекоми по него. — Но доколкото знам, никой в моето положение не е въвеждал никакви частни облекчения от стотици поколения.

— Височайши господарю — намеси се вежливо Аракаси. — Ще изтъкна, че законът не се е променил. — Поклони се, отстъпи назад и застана до Кевин: ясен намек, че очаква да се заеме с писане на документ.

— За какво моли тя? — попита Кевин шепнешком.

— Шшт! — Аракаси му махна да мълчи. Мара вече добавяше нов аргумент в полза на тезата си, а служителят срещу нея явно се обърка още повече.

Кевин стигна до извода, че Пазителят на Имперския печат е бюрократ, за когото на първо място е установеният ред. С упоритостта, типична за хора от неговия сой във всяка страна, той щеше да откаже молбата на Мара не защото искането ѝ е неразумно, а защото е необичайно и извън обичайната канцеларщина и картотекиране. Аракаси като че ли също усещаше предстоящия отказ.

Кевин заби очи в пода и се престори на безразличен. Но прошепна тихо на Аракаси:

— Защо не предложиш на Мара да опита с подкуп?

Нито един мускул на лицето на Главния шпионин не трепна, само кратката пауза преди отговора издаде изненадата му.

— Гениално! — прошепна той. — Вашите хора така ли се оправят с неуслужливите чиновници?

Кевин отвърна с едва доловимо кимване.

— Обикновено върши работа. Освен това бих заложил бижутата на Мара, че той очаква точно това.

Но Аракаси вече беше пристъпил напред и потупа дискретно господарката си по ръката. Заговори бързо в ухото ѝ, преди Пазителят на Имперския печат да сложи край на разискването.

Мара беше надарена със способността да преценява в движение и докато дебелият мъж зад писалището срещу нея си поемаше дъх, за да ѝ откаже, го прекъсна.

— Съзнавам, че такава молба ще изисква усилие от твоя страна, за да се гарантира, че действаш според изискванията на службата ви. И тъй като с нищо не си задължен да го направиш просто защото моля, ще се радвам да мога да компенсирам времето и усърдието ти с, да

речем, сто центурии метал и три големи колкото палец смарагда, стига да си готов да предприемеш нужното проучване, за да се реши проблемът.

Пазителят на Имперския печат се опули.

— Лейди, ти си твърде щедра. — Не отказа. В края на краищата искането ѝ беше безполезно до нелепост. Нали ѝ беше казал, че разломът, свързващ Мидкемия с Келеуан, е затворен. Но пък щом тя настояваше, нямаше смисъл императорът и Висшият съвет да бъдат занимавани с обсъждането на такъв безсмислен вид търговия. Видимо доволен от изводите си и вече алчен за подаръците ѝ, служителят махна на Аракаси.

— Дългът ми налага да проуча тези задачи, но ще се радвам да приема подаръците ви и... да ги раздам на храмовете като посветителни дарове. — Усмихна се. — След като размислих, се убедих, че тълкуването ви е правилно. Ще съставим документа за споразумението веднага.

Съставянето на имперски документи в Цурануани не беше проста работа. Аракаси и Пазителят на Имперския печат спореха безкрайно и миролюбиво над подбора на думите, роби влизаха и излизаха с мангали, гърненца с различни цветове восък и ролки с лентички. Най-послед документът бе написан и подпечатан с Имперския печат. Още време изтече, докато мастилото засъхне, а Мара прати воин до градската къща да донесе центите и смарагдите. Докато чакаха, дебелият мъж дъвчеше келджир и обсъждаше лошото качество на тазгодишната боядисана перушина. Бил си купил мастиленосин халат, който не ставал за нищо.

— Търговците масово продават некачествена стока след вълненията — оплака се той, докато чакаха да дойде личният му писар, само за да върже официалните лентички, стягащи пергамента на свитък. — Това е ужасно — завърши тъжно Пазителят на Имперския печат. — Според някои редът в империята също ще се разпадне.

— Не и докато Събранието на магьосниците го гарантира — намеси се Аракаси, докато взимаше пергамента, преди служителят да е размислил.

Тръгнаха за Сулан-Ку веднага. Времето беше горещо и душно. Мара прекарваше дълги часове в разговори с Аракаси или в четене на свитъци, пратени от търговските ѝ представители по пазарите на Свещения град. През останалото време гледаше водата, потънала в дълбок размисъл.

Кевин се забавляваше с шегите с весларите или играеше на зарове, със свободните от дежурство воители. Като роб нямаше законно право да задържи печалбите си, което беше добре от гледна точка на губещите, според които имаше безбожен късмет.

Баржата пристана без произшествия в Сулан-Ку и свитата на Мара се прегрупира. Стоките и багажът ѝ бяха пратени в един склад, за да се пренесат у дома със следващия връщач се керван, а тя се прехвърли на носилката си. Вечеря в странноприемница в един от луксозните квартали на града и пое към дома си вече по тъмно; слугите носеха фенери, за да осветяват пътя. Кевин беше прекарал времето в града в дрямка с носачите, вместо да се опитва да чуе клюките от просяците, до един навъсени и неразговорчиви, защото беше чужденец и роб.

След посещението в Кентосани различни събития и случайни обстоятелства бяха довели до това, че Кевин нямаше възможност да остане насаме с господарката. Не се сърдеше. Тя носеше мантията на Акома и имаше много отговорности. Обикновено това устройваше склонността му към независимост. Имаше моменти, когато предпочиташе самотата или шегите в компанията на мъже. Все пак любопитството го тласкаше да разбере какво е договорила Мара с Пазителя на Имперския печат. Документът, който ѝ даваше отстъпка на търговски права, бе останал навит в личното ѝ ковчеже. Не беше оставила тази кутия в Сулан-Ку с другия си багаж, а я държеше в носилката в краката си по пътя до дома.

Буйното посрещане на Аяки попречи на Кевин да разбере къде са отнесли кутията. Но Мара трябваше първо да е заповядала да я приберат някъде, защото докато приключи с гълченето на слугите, че са оставили сина ѝ буден толкова късно, Кевин разбра, че кутията я няма. Носачите вече си бяха тръгнали, а Джикан не се виждаше никакъв. Достатъчно благоразумен, за да знае, че няма да измъкне информация от Аракаси, Кевин отиде да чака Мара в спалнята, докато тя си говореше с Накоя.

В мига, в който тя дойде и той я прегърна, разбра, че нещо не е наред. Устните ѝ бяха неотзивчиви, а усмивката ѝ беше принудена. Кевин понечи да попита какво има, но тя плесна на слугите да донесат вода за баня.

Това, което последва, го разсея напълно, но след като страстта се охлади, Кевин забеляза, че жената в ръцете му все още е напрегната. И наистина, любовната игра бе минала прибързано, нищо общо с бавната, томителна спирала до екстаза, която Мара предпочиташе. В отклика ѝ на ласките му се криеше някакво отчаяние, което той почти не бе забелязал.

Посегна и нежно отмести кичур коса от челото ѝ.

— Какво е станало?

Мара се обърна. Чертите ѝ останаха в сянка, но Кевин усети погледа ѝ на лицето си.

— Уморена съм — отвърна тя, но думите ѝ бяха престорени.

Кевин хвана китките ѝ и я придърпа към себе си.

— Знаеш, че те обичам.

Но тя зарови глава в рамото му и не каза нищо.

В опит да приложи по-безвреден подход Кевин хвана брадичката ѝ.

— Криеш нещо. Каква беше онази тайна отстъпка, която получи с подкуп от Пазителя на Имперския печат, между другото?

Мара отвърна с изненадваща острота:

— Да не си мислиш, че ще ти се доверявам във всички неща?

— Защо не? — Кевин се надигна, объркан защо е тази враждебност и достатъчно уязвен, за да не се справи с нея без озлобление. — Толкова ли малко означавам за теб?

— Означаваш много за мен — отвърна Мара. Страхът правеше гласа ѝ студен, но в тъмното той забеляза само тона. Тя се отдръпна от него и седна. — Означаваш всичко.

— Тогава кажи ми каква договорка направи в Кентосани. — Каза го с такъв глас, че чак сърцето я заболя. — Знам, че засяга Мидкемия.

— Аракаси не може да ти е казал това — отсече Мара.

— Не е. Подслушах. — Признанието му издаде, че не изпитва срам, което я ядоса.

Мара въздъхна.

— Само моят Главен шпионин и аз знаем съдържанието на документа. Това е по мое желание.

Вече убеден, че тя крие нещо, и уплашен, че то може да е пагубно за сънародниците му, Кевин опита пак:

— Каза, че означавам всичко за теб.

Мара седеше неподвижно. На лунната светлина профилът ѝ бе изсечен, безизразен и дълбоко, вбесяващо цурански. Мълчеше.

— Никакво доверие ли няма между нас след толкова години близост? — Гласът му беше достатъчно убедителен за да нарани. Все пак тя щеше да го понесе, ако не я беше погалил по рамото с цялата си нежност. — Мара, ако си уплашена от нещо, не мога ли да знам?

Тя се отдръпна рязко от него, толкова неочаквано и болезнено, че дъхът му спря.

— От какво да ме е страх? — Гласът ѝ беше суров и Кевин нямаше как да разбере, че е улучил точно това, което най-много я безпокои. Защото се страхуваше — от властта, която имаше той над нея, и от заплетеното кълбо, което бе направил от чувствата ѝ. Хладно, в самозащита, Мара реагира с единственото, което знаеше несъмнено, че ще го отчужди. — Ти си роб — каза с ледена, горчива яснота. — Не се полага на роб да предполага от какво се страхувам или не се страхувам.

Ядосан на себе си и без да мисли, той отвърна остро:

— Само това ли съм за теб? Роб, една от многото ти вещи? Не съм ли по-ценен за теб от бик нийдра или мияч в кухнята? — Поклати глава и през болката се опита доблестно да смекчи гласа си. — Мислех, че след Достари и след една нощ в Кентосани, знаеш как съм си спечелил някаква цена в очите ти. — Усети, че го обзема трепет, и се стегна, за да овладее чувството, толкова презирано от народа ѝ. — Убих хора заради теб. За разлика от вашите, моите хора не гледат толкова леко на живота на другите.

Гордостта му нарани сърцето ѝ, но Мара се стегна, овладя се и каза, все едно пред нея седеше най-жестокият ѝ враг, а не най-обичаният ѝ човек:

— Самозабравяш се. Забравяш, че животът ти можеше да бъде отнет затова, че дръзна да хванеш меч. Ти си роб, като другите роби, и за да ти напомня положението ти, най-добре ще е да напуснеш покоите

ми и да прекараш остатъка от нощта с приятелите си в робските жилища.

Кевин седеше вцепенен и изумен.

— Върви си! — каза Мара с цялата категоричност на ексекUTOR.
— Това е заповед!

Кевин се надигна, властен в своя гняв. Дръпна брича си от раклата до възглавниците на постелята, но не си направи труда да се облича. Гол, висок и изпълнен с гордост, заяви:

— Аз почти изоставих приятелите си, споделяйки любовта си с техния враг. Може да са варвари и роби, но не са от тези, които захвърлят верността. Беше ми приятно — довърши, обърна се и напусна, без да я удостои с поклон.

Мара седеше вцепенена. Заплака дълго след като той си отиде.

Кевин почука на вратата на колибата, където живееше Патрик, и учтиво помоли да го пуснат.

— Кев? — отвърна сънен глас. — Ти ли си?

Кевин прекрачи прага и изруга: робските колиби нямаха фенери. Присви се в тъмното и седна на лепкавия пръстен под.

— По дяволите — измърмори Патрик и се надигна на грубия нар, който му служеше за легло, стол и маса. — Защо идваш посреди нощ? Знаеш, че трябва да сме на полята преди разсъмване. Или си дошъл заради Джейк и Дъглас.

— Не. Какво е станало?

— Обесиха ги за опит за бягство! — Патрик въздъхна отчаяно. — Чухме за имперския декрет от минаващ търговец. Нямахте те, за да ги разубедиш. Богове, опитах се. Престориха се, че слушат, а през нощта решиха да драснат. Кейоке, старата лисица, ни познава достатъчно добре и се усети, че някой може да побегне към хълмовете. Имаше воители, които чакаха момчетата ни, и двамата бяха мъртви преди разсъмване.

Някакво насекомо ухапа Кевин по прасеца. Той го плесна с яд, но съдържа яда в гласа си и предпазливо попита:

— Имперски декрет? Какъв декрет?

— Не си ли чул? — Патрик се изсмя невярващо, с подмолен сарказъм. — Та ти беше в Свещения град, всемогъщи богове, в

компанията на благородници. И не си чул?!

— Не съм — сопна се Кевин. — Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш?

Патрик помълча, почеса се по коляното и въздъхна.

— Проклет да съм, истината казваш все пак. Може би не е толкова изненадващо, след като робите не значат повече от бикове нийдра за дребосъците на тази прокълната земя.

— Кажи ми, Патрик! Ако има имперски декрет, свързан с робите, искам да зная за него.

— Просто е — каза плешивият мъж, който през годините бе станал почти непознат. — Робите, освободени от онзи мидкемийски магьосник, Миламбер, били прищявка. Миламбер е изхвърлен от Събранието, защото, както разправят всички, не изпълнявал дълга си към империята — съвсем заслужено е обявен извън закона, казват, че има цена за главата му. А императорът е подписал и подпечатал документ, изложен на показ във всеки град, че никои други роби, никога, не може да бъдат освободени. Това май разбива надеждата, която хранеше за нас, Кевин. Горките Джейк и Дъглас изгубиха търпение да чакат, а има и други, също толкова нетърпеливи. — Добави горчиво: — Толкова бяха съсипани от новината, че според мен знаеха, че ще ги хванат, но им беше все едно. — Въздъхна. — А толкова години се надявахме да се върнем у дома по един или друг начин. Перспективата да вършим тази робска работа всеки ден, докато умрем...

Последва мълчание. Кевин обмисляше последствията от новината. Патрик отгатна мислите му и осъзна, че смъртта на двамата му приятели не е причината за внезапното посещение на Кевин.

— Карал си се с нея — обвини го той рязко.

Кевин кимна тъжно. Чувствата на любимата му не го дразнеха толкова, след като бе научил за изпадналия в немилост Миламбер. Странното мълчание на Мара след Кентосани поне имаше явна причина. След като разсъди трезво в тясната колиба, пълна с жилещи насекоми, разбра, че е бил глупав да се ядоса. Тя никога не се беше държала като жена, податлива на истерии. И всъщност трябваше да се е чувствала също толкова уплашена, че ще го изгуби, колкото и той, че ще се раздели с нея. Щом не можеше, според заповедите ѝ, да се върне

и да поправи нещата до сутринта, можеше поне да отдаде отдавна дължимата грижа на трудностите на съотечествениците си.

— Да — призна Кевин тъжно. — Но това не е причина да се губи надежда.

— Проклет да си, човече, разломът е затворен! — избухна Патрик. — Това означава, че няма връщане за нас и единственият ни шанс е разбойнически живот в планините.

— Не. — Ухапан от ново насекомо, Кевин се плесна по брича и помоли учтиво за малко място на нара.

Патрик се отдръпна с неохота.

— Разломът сега е затворен, наистина. — Одеята бяха груби и Кевин се зачуди кое е по-лошото от двете: завивките на приятеля му или буболечките. Дюшекът беше прогизнал от пот и сплъстен, неприятно място, където да прекара човек нощта. Кевин въздъхна, разкъсан вътрешно между любовта си към Мара и отговорността си като син на лорд с възможност да намери помощ за съотечествениците си. Както винаги, потърси утеха в хумора. Вместо да негодува срещу цуранската несправедливост, позабавлява Патрик с весело описание на визитата на Мара при Пазителя на Имперския печат.

Успя да изтръгне сух смях от Патрик, когато стигна до частта за подкупа. Но централната тема не мина незабелязана.

— Не знаеш какво е имало в тази отстъпка — изтъкна плешивият мъж. — Може да няма нищо общо с нас или изобщо с робството.

— Вероятно няма — призна Кевин, след което бързо добави: — Но не това е въпросът.

Последва скептичен поглед. Нарът помръдна, щом Патрик се подпря на стената.

— А какъв е въпросът? Чакам.

— Тя се договори за някакво разрешение, което има нещо общо с Мидкемия — добави Кевин все едно, че заключението бе очевидно. След като Патрик не схвана, уточни: — Очевидно вярва, че някой ден разломът отново ще бъде отворен.

— И това трябва да задържи момчетата ни да живеят в смрадта и да се примиряват, че ги бият? — попита Патрик. — Проклет да си, Кевин, твърде голям оптимист си. Цялата тази коприна и женска плът ти е задръстила главата. Знаеш, че тези дребосъци имат хилядолетна

история. Правят планове за следващите петдесет поколения и ги смятат за важни в този живот.

Кевин не го отрече, но махна с ръка умолително.

— Патрик, поговори с мъжете. Накарай ги да се надяват. Не искам да ги видя обесени един по един от воините на Мара, докато аз търся начин да ги върна у дома.

Патрик измърмори нещо, което напомняше на ругатня. Светлината на ранното утро се процеди през единствения прозорец, а тропането на стъпки откъм казармените помещения издаде смяната на патрула.

— Трябва да ставам — каза мрачно Патрик. — Ако закъснея, ще е дълъг ден работа на празен корем.

Кевин докосна импулсивно ръката на приятеля си.

— Повярвай ми, стари друже. Само още малко. Когато изгубя надежда, ще ти кажа, и ти обещавам едно: няма да умра като роб. Дойде ли време, ще поведе бягството към планините и разбойническия живот.

Патрик го изгледа внимателно в изсветляващия сумрак.

— Сериозно го казваш — заключи малко изненадано. — Но ще е трудно да се убедят момчетата. Ядосани са за смъртта на Дъглас и Джейк.

— Тогава не позволявай да отидат при Дъглас и Джейк — каза твърдо Кевин, стана и излезе.

Знаеше много добре, че Джикан с охота ще му възложи работа, тъй че прекоси имението между робските жилища и главната къща по заобиколен път през градините. Росата мокреше босите му стъпала и крачолите на бричовите му. От време на време минаваше покрай някой от часовите на Кейоке. Не го притесняваха. След кампанията в Достари и особено след нощта на убийците вестта за войнската му доблест бе обиколила казармите. Воините на Мара може и да не го признаваха открито, но по свой си начин го уважаваха. Вече не се съмняваха във верността му.

И да бяха чули стражите на вратата на покоите на Мара спора им предната нощ, не го издадоха, когато Кевин се промуши през оградата от акаси и закрачи безгрижно по пътеката. Все едно че беше призрак, се направиха, че не го забелязват, когато откряна паравана и се пъкна вътре.

Светлината се сипеше като бисери по разбърканите възглавнички. Мара лежеше просната сред тях, стиснала в ръцете си усукани чаршафи и с разрошена от неспокойния сън коса. Можеше и да не са я хапали насекоми, но като че ли бе имала също толкова неприятна нощ като него. Дори докато сънуваше, челото ѝ беше набръчкано от тревога. Профилът ѝ, малките ѝ вкопчени пръсти и извивката на едната: оголена гръд стопиха и последната неприязън у Кевин. Не можеше да ѝ се сърди. Навярно това бе най-лошата му слабост.

Смъкна мокрите си бричове. Кожата му беше студена и зачервена от чесането, така че той придърпа едно одеяло около премръзналите си стъпала и загледа жената, която обичаше.

Близостта ѝ отне жилото на робството, почти го накара да забрави кой е, сана, с който се беше родил, всичко, което бе изгубил, и всичките проблеми на съотечествениците си. Твърде добре разбираше гибелта, която ги чакаше, ако слабата надежда, която бе подхвърлил на Патрик, доведеше само до клупа на палача. След това Мара потръпна и проплака тихо в съня си и грижата за нея надмогна всичко останало.

Кевин се пресегна, оправи чаршафите, смачкани между коленете ѝ, и освободи едната ѝ китка, оплела се в кичур черна коса. След това я придърпа към себе си и нежно я целуна, за да я събуди.

Личеше, че е изтощена от плач, защото се събуди бавно и очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. Но го погледна с радост. А после споменът се върна и тя се стегна, готова да избухне.

— Заповядах ти да напуснеш! — каза сърдито.

Кевин кимна към паравана и отвърна спокойно:

— До сутринта. Сутринта дойде. И се върнах.

Тя отвори уста, за да каже още нещо. Нежно, но бързо, той опря пръст на устните ѝ.

— Все още те обичам.

Тя се опита да се отдръпне и да му възрази, по-силна, отколкото изглеждаше външно. Наложил се да я задържи здраво.

Съзнаваше, че ако я целуне, тя ще избухне, така че само опря устни до ухото ѝ. Косата ѝ беше мокра, може би от сълзи. Кевин промълви тихо:

— Чух от Патрик за имперския декрет за робството. — Това, че не му го беше казала сама, все още го нараняваше, но го премълча. —

Ако те напусна, няма да е сега.

— Не си ли ми сърдит? — попита тя и най-сетне издаде колебанието си.

— Бях. — Кевин я целуна и усети как тя започва да омеква в ръцете му. — Ако ми го беше казала, може би нямаше да се държа като дръвник.

— Дръвник? — Думата излезе треперлива от устата ѝ, щом ръцете му се задвижиха под чаршафите.

— Карагабуге — преведе Кевин, избрал името на митичната безобразна раса великани, обитаващи планинските пещери в цуранските детски приказки, същества, които бяха комично тромави и постоянно се проваляха.

— Точно такъв си, толкова си висок — подразни го Мара. Облекчението я беше оставило замаяна, а това, че ѝ беше простил, я хвърли стремглаво в страстта.

— Е, щом е така, един карагабуге не моли за разрешение да насилва и граби. — Придърпа я по-близо, обърна я върху гърдите си и въздъхна в разпиляната ѝ коса, изсипала се върху лицето му.

След минута и двамата бяха забравили кой е робът и кой господарят, защото бяха неразделимо цяло.

22. ВЪЛНЕНИЕ

Минаха месеци.

Дъждовният сезон се върна. Полята позеленяха от израсналата нова трева и тръбният зов на биковете предвещаваще поредния сезон на разплождане.

Денят започна като много други. Мара и Джикан седяха над плочките с изписани с креда числа и обсъждаха най-изгодните за засаждане посеви за есенните пазари. Малко преди обяд ги прекъсна вестта, че към къщата идва куриер от гилдията на вестноосците.

Мара махна с ръка на Джикан да довърши сметките без нея, стана и тръгна към вратата.

Пратеникът вече взимаше последния завой. Тичаше с всички сили, явно по важна поръчка.

— Каква ли вест носи? — запита се Мара на глас.

Току-що дошъл до рамото ѝ, Сарик отвърна с типичния за него хумор:

— Очевидно неприятна, господарке. Иначе защо ще бърза толкова в калта?

Господарката на Акома се усмихна кисело на съветника си, комуто като че ли не липсваше предишното му място в казармите като воин. Сухият му саркастичен ум се различаваше от закачливия хумор на братовчед му. Настойчивата склонност на Сарик да знае причините за нещата може да беше забавила издигането му като войник. Но това качество се оказваше вродена дарба на новия му пост. Сляпото подчинение не беше добродетел, подходяща за съветник.

Вече беше доказал цената си. Над половин година вече империята беше спокойна под желязната хватка на Аксантукар. След гостуването на Мара в Свещения град, за да се види с Пазителя на Имперския печат, Имперските бели се бяха намесили три пъти в неща, които иначе щяха да преминат в спор между съседи благородници. Оправданието на Аксантукар беше, че империята се нуждае от

стабилност, но Сарик кисело бе отбелязал, че някак си новият Военачалник винаги успява да наклони везните в полза на онези, които го бяха подкрепили в издигането му на власт. Отплащането на политически дългове беше обичайна валута в Играта на Съвета, но намесването на Имперските бели в дребни гранични дрязги беше прекалено и издаваше жажда за кръвопролитие, съперническа на тази на Минванаби.

Акома бяха облагодетелствани по подразбиране, след като Тасайо бе принуден да заеме поза на кротко търпение. Като най-могъщия съперник на Военачалника, лордът на Минванаби нямаше нужда от съветник, за да предвиди как може да реагира Аксантукар, ако фамилията му се окаже с твърде изтощени сили. Мъжът, който носеше бялото и златното, управляваше също толкова безскрупулно, колкото и предшественикът му, но още по-непредсказуемо. Дори в почти несъкрусимото си име Тасайо не смееше да си позволява нищо прекалено.

Бегачът на гилдията стигна до стъпалата и измъкна Мара от размишленията ѝ. Лъснал от пот и облечен само с набедрена препаска и с лента на ръката със знака на гилдията му, мъжът се поклони.

— Господарката на Акома?

— Аз съм — отвърна Мара. — Кой праща съобщение?

— Никой, лейди. — Бегачът се изправи от ниския си поклон и отметна мократа си от пот коса. — За доброто на империята, гилдията ми изпраща вест до всички Управляващи господари и господарки.

„За доброто на империята...“ С тази фраза бегачът показваше, че гилдията е сметнала въпроса за достатъчно сериозен и важен, за да действат без отплащане. Вече сериозно разтревожена, Мара попита:

— Какво се е случило?

Пратеникът като че ли нямаше нищо против, че въпросът ѝ дойде, без да му предложат храна и напитка.

— Лейди, империята е под заплаха. Боговете са насочили гнева си към нас. Ренегатът магьосник, бившият Велик, Миламбер, се е завърнал.

Мара усети раздвижване зад себе си и разбра, че е дошъл Кевин. С нотка на усилваща се възбуда мидкемиецът каза:

— Тогава разломът отново е отворен!

— Както отбеляза робът ви, милейди — отвърна куриерът, като гледаше само нея. — Нещо повече. Военачалникът се опита да плени този магьосник, като прибягна до съюзниците си в Събранието. Няма яснота какво точно се е случило, освен че в двореца се е водила битка между Имперските бели и войска, водена от Камацу от Шинцаваи.

Въздухът сякаш изведнъж помръкна. Със спокойствие, каквото не изпитваше, защото не можеше да има съмнение, че Хокану е тръгнал с баща си, Мара повтори:

— Битка в двореца?

— Да, господарке. — Пратеникът не можеше да знае за личната ѝ тревога, но като че ли изпитваше удоволствие да съобщи мрачната новина. — Военачалникът беше обявен за изменник и подложен на безчестна смърт.

Очите на Мара се разшириха. Безчестната смърт можеше да означава само обесване. Само две власти в империята можеха да заповядат такава екзекуция, а Аксантукар имаше съюзници сред магьосниците.

— Императорът...?

Едва сдържайки възбудата си, пратеникът потвърди:

— Да, лейди, Небесната светлина осъди Военачалника и сега лично отменя правото на който и да е лорд да седне на белия и златен трон.

Мара едва успя да подреди обърканите си мисли. Императорът осъжда Военачалника! Събитието беше зашеметяващо с това, че разбиваше всякакви традиции. Дори във времена на най-тежка заплаха никой император не беше дръзвал да действа като Ичиндар.

Пратеникът приключи:

— Господарке, Висшият съвет е разтурен и няма да се събира без заповедта на императора!

Мара се постара да не издаде изненадата си.

— Има ли още нещо?

Пратеникът скръсти ръце и се поклони.

— Нищо общоизвестно. Но несъмнено ще последва официална вест.

— Тогава иди в кухнята и се нахрани — каза Мара. — Проявих небрежност в гостоприемството си и бих искала да те поканя да възстановиш силите си, преди следващото ти посещение.

— Милейди е щедра, но трябва да тръгвам.

Мара му махна да тръгва и след като той затича по пътя, погледна рязко Сарик.

— Аракаси да се върне колкото може по-скоро.

Припряността ѝ не се нуждаеше от обяснение. Защото ако новината на бегача беше вярна, това беше най-изключителното събитие, случвало се през целия ѝ живот, а и от векове. След като правилата на Великата игра бяха завинаги променени и до деня, в който Небесната светлина променеше решението си, той беше единствената власт в империята. Освен ако, помисли си Мара с присъщата за Кевин ирония, някой не реши друго и не го убие.

Минаха почти две седмици, докато Аракаси дойде — заради заобиколните начини, на които толкова държеше. През това време слуховете се вихреха. Противно на очакваното, не последва никакво официално известяване за вълненията, свързани с екзекуцията на Аксантукар. Но дните се редяха мъгливи и влажни, следобедите носеха ситен дъждец и порои, както всяка година в този сезон. Интригите и клюките изобилстваха, но императорът неоспоримо си оставаше жив и на власт в Кентосани. Според мълвата осем от робите му бяха умрели от различни екзотични отрови, оставени в блюдата му с храна, и трима готвачи и двама имперски икономии бяха обесени за свързани с това актове на измяна. Търговията продължаваше, но неспокойно, като в затишие пред буря.

Потискащото време правеше дори неспокойното тъпчене на място неприятно. Мара прекарваше неуморни часове да пише писма до различните си съюзници. Само посланията ѝ до Джиро от Анасати оставаха без отговор, което не беше изненада.

Кевин вехнеше в натежалия влажен въздух на дъждовния сезон. Не толкова гъвкав като Мара спрямо житейските неясноти, той лежеше задрямал на постелята в ъгъла на дневната ѝ, приспан от тихия ромон на дъжда и от скърцането на перото на Мара.

В сиво-зеления сумрак, затаил се от поредния пороен дъжд, се появи сянка.

Мара се изправи стъписана и дъхът ѝ спря. Движението ѝ събуди Кевин, който се надигна с инстинкта на боец и ръцете му посегнаха за меч, който отдавна го нямаше.

След това мидкемиецът се отпусна и се изсмя самоукорително.

— Богове, изплаши ме, човече.

Аракаси пристъпи вътре, тежкият черен халат се люшна около прасците му. Сандалите му бяха подгизнали и полепнали със стръкове трева, което издаваше, че е дошъл през пасищата на нийдра.

Мара се отпусна с облекчение.

— Много време ти отне да дойдеш.

Началникът на шпионите се поклони, от ръба на качулката му закапаха сребристи капчици.

— Господарке, бях много далече.

Мара плесна с ръце на слугинята си и нареди:

— Кърпи. И сух халат, веднага. — Покани Аракаси да седне и да се подкрепи с чаша чоча от подноса до нея.

Аракаси си наля и прониза с поглед господарката си.

— Лейди, моля да не казваш на никого, че съм се върнал. Промъкнах се покрай стражите и се постарях да не ме видят.

Това обясняваше полепналата трева по сандалите му, но не и причината. И след като Аракаси не обясни странното си поведение, Мара бе принудена да го попита.

Главният шпионин завъртя тънката порцеланова чашка в ръцете си с нетипична за него възбуда. Намръщи се, помисли и пренебрегна кърпите и сухите дрехи, оставени му от слугинята. Все още в черното и все така мокър, каза:

— Осведомителите ми... Нещо може би се е объркало. Съществува възможността да са били компрометирани.

Мара повдигна вежди и с безпогрешна интуиция проследи мисълта му до едно отдавна минало събитие.

— Засадата, устроена на Кейоке?

Аракаси кимна.

— Мисля, че лорд Десио е позволил на нашия човек да избяга навреме, за да ме заблуди да повярвам, че другите ни агенти в домакинството на Минванаби не са засечени. Ако е така, то повишението на един от хората ми до лична служба на Тасайо...

— Е подозрително? — довърши Мара, след като той замълча. После махна пренебрежително с ръка. — Справи се с този проблем, както решиш. Ако смяташ, че на нашите земи може да се е внедрил шпионин на Минванаби, разкрий го. В този момент искам да знам какво всъщност се случи в Кентосани.

Аракаси отпи от чочата. Като че ли изпитваше неохота да изостави темата за възможен пробив, в мрежата си, но понеже Мара явно губеше търпение, превключи на исканата тема.

— Много неща се случиха, но малко беше публично. — Остави чашката толкова плавно, че тънкият порцелан не издаде нито звук. — Загубих свой агент в боя.

Мара не познаваше загиналия и никога нямаше да научи името му, но той беше слуга на Аракаси. Наведе почитателно глава, както щеше да направи, ако ѝ бяха донесли вестта, че един от войните ѝ е загубил живота си в служба на нея.

Аракаси сви рамене, но без обичайната невъзмутимост.

— Просто се е оказал на неподходящото място, когато е започнал боят. Убит е от случайна стрела, но загубата е достойна за съжаление. Кандидатите за постове в Имперския дворец се проверяват грижливо и ще е много трудно да се замести.

Старшият шпионин приемаше загубата лично, осъзна Мара, и въпреки че искаше да мине на конкретния въпрос, мълчанието му бе достатъчно необичайно, за да го изчака да продължи, когато той реши.

Аракаси се овладя и заговори енергично:

— Та значи магьосникът Миламбер, макар и изхвърлен от редиците на Великите, се е завърнал през разлом.

— Къде е този разлом? — намеси се Кевин, изведнъж съвсем не толкова сънен, колкото изглеждаше.

Мара го погледна намръщено, но това, което накара мидкемиеца да замълчи, беше изпепеляващият укорителен поглед на Аракаси.

— Все още не знам — призна шпионинът, говореше на господарката си. — Миламбер беше пленен в град Онтосет от двама магьосници, служещи на Аксантукар. Той, двама негови спътници от родния му свят и друг Велик бяха отведени под стража до Имперския дворец.

Мара го прекъсна.

— Военачалникът е взел Велик в плен?

— Би могло да се каже и че двамата Велики са задържали свой колега — поправи я сухо Аракаси. — За Военачалника се знае малко, въпреки че има много спекулации. Предполага се, че Аксантукар не се е примирявал само с бялото и златното. Възможно е да е таял по-големи амбиции.

— Убийство на императора? — прекъсна го Мара. — Имаше слухове, че някой е опитал с отрова.

— Половината от тези приказки са верни. — Аракаси размърда пръсти и от ръкавите му по лъскавия под закапа вода. — Ичиндар изтъкна това като причина за екзекуцията. А тъй като един от Великите, фаворити на Аксантукар, измени на каузата му и свидетелства, кой може да се съмнява в истинността на обвинението?

Мара ококори очи.

— Изобличил го е Велик?

— Нещо повече. — Най-сетне разгорещен, Аракаси обясни: — Двама Велики, братя, предложиха помощта си на този Военачалник, както правеха за чичо му.

Мара кимна. Помнеше ги добре, тъй като намесата им се бе оказала съдбоносна в доказването на невинността ѝ в заплетения възел от противоречиви обвинения, довел до рухването на Джингу от Минванаби.

Аракаси продължи:

— Брат се обърна срещу брат, като единият Велик вече е мъртъв, а другият публично изобличи всички, които са заговорничили срещу Ичиндар. В момента никой не прави ходове във Великата игра, от страх от възмездие. Но колкото до нас, смятам, че е време за предпазливост. Ако Тасайо си повярва, че е най-могъщият между лордовете на империята, може да реши да удари.

Мара вдигна ръка за тишина. След миг, изпълнен с ромона на дъжда, каза:

— Не. Не сега. Тасайо е твърде умен, за да предприеме такъв ход, когато са извадени толкова много мечове. Кой командва гарнизона в Имперския дворец?

— Камацу от Шинцаваи — Отвърна Аракаси. — Действа като Силов командир на императора, макар да носи бронята на Боен вожд на Канацаваи, а не Имперското бяло.

Челото на Мара се намръщи, докато претегляше политическите усложнения.

— Значи засега можем да заключим, че Военният съюз е приключил и че Военната партия също е разбита, след като само Минванаби доминират в тази фракция. — Потупа замислено брадичката си с пръст ѝ продължи: — Можем да допуснем, че Джиро

от Анасати ще се дистанцира както от Омечан, така и от Тасайо, и че Анасати и други фамилии от клана Йонани твърдо ще се върнат в лоното на Имперската партия. Не, Синьото колело може и да не е най-могъщата фракция, но седят от дясната страна на императора, а на този етап това означава много.

Аракаси добави:

— Колкото до Съвета, два опита на Минванаби да свикат официална сесия бяха открито отхвърлени от Ичиндар. Небесната светлина потвърждава заповедта си, че Висшият съвет е разпуснат, докато той не реши да го свика.

Мара дълго помълча.

— Знам, че около тази измяна има нещо повече — заключи накрая. — Нещо друго се разиграва. Имали сме и преди опити за покушение над Военачалник и император, но никой не е водил до закриване на Висшия съвет.

— Може би този император има повече ум или повече амбиция от предшествениците си — подхвърли Кевин от ъгъла. — Бих заложил, че се стреми към абсолютна власт.

Мара поклати глава.

— Налагането ѝ с такива методи би предизвикало революция. Ако Ичиндар наистина желае власт, щеше да подчини Съвета на волята си, щеше да ги направи свои кучета. Имперският двор може да направи много неща, но не може да управлява империята. Системата ни не е като вашата, Кевин, където и господарите, и слугите им, всички са поданици на крал. — Довърши с отчаян жест, показващ, че подобни идеи все още са ѝ чужди.

— Великата свобода — цитира Кевин. — Законът, който ясно показва връзката на всеки човек към неговия господар и слуга, тъй че никой да не понася несправедливост.

— Лъжа, привидно приемана за истина, сигурна съм — прекъсна го Мара. — Все едно, не за това говорех. Ние нямаме системата, която позволява един покварен лорд да бъде заменен с благороден. Ако един лорд пропадне, имението му пропада с него, а ако достатъчно от нас пропаднат, трябва да падне и самата империя.

— Тоест кавах, че империята няма нужната инфраструктура, за да понесе такава мащабна промяна. Цуранските благородници са твърде разглезени и доволни да управляват собствените си земи, освен

ако не им се позволи и да бъдат абсолютни диктатори. Няма да го направят само защото императорът им казва.

Коментарите му ѝ се сториха обидни.

— Не. Казвам, че ако Небесната светлина си мисли да превърне управляващото тяло от владетели в покорни на прищевките му чиновници, ще научи, че заповядването на нещо не е като да го направиш или да принудиш други да го направят.

Кевин равнодушно загледа ноктите на пръстите си.

— Тук не мога да възразя.

Мара се обърна към Аракаси.

— Мисля, че трябва да отидем в Кентосани.

Изведнъж застинал, като изрязана от сянка фигура в тъмното си наметало, шпионинът промълви.

— Господарке, това може да е опасно.

— Кога не е било? — обади се Кевин с хаплив сарказъм.

Мара му махна да замълчи, без дори да погледне към него.

— Длъжна съм да рискувам с предположението, че императорът няма да възрази на една среща на клана Хадама в залите на Съвета. А ако някои членове на партията на Нефритеното око също са в града по това време и решим да вечеряме...

Но днес задкулисните политически игри не представляваха интерес за Аракаси.

— Тези въпроси може да ги обсъдиш с твоя хадонра и съветниците, господарке — прекъсна я с най-леката нотка на острога. — Трябва да се върна при агентите си и да гарантирам сигурността ти.

Потънала в размисъл, Мара не долови необичайната му рязкост.

— Направи го — отвърна му вяло, схванала само повърхностния смисъл на думите му. — Но ще те очаквам в жилището си в Свещения град след месец.

— Твоя воля, господарке. — Аракаси се поклони и изчезна в дъжда навън. Все още потънала в мисли, Мара му остави нужното време да си отиде невидим. След това плесна с ръце за бегача си и повика съветниците си.

Дъждът бе задържал почти всички в къщата и след няколко мига Накоя, Кейоке и Сарик влязоха. Люджан пристигна последен, вмирисан на маслата, с които поддържаше бронята си. Беше се

задържал в казармите да обучава младите войници и сандалите му оставиха още локвички след черното наметало на Аракаси.

Мара заговори направо:

— Накоя, прати куриери до всички Управляващи господари от партията Нефритеното око и ги уведоми, че месец след този ден ще пребиваваме в градската ни къща в Свещения град. Акома имат удоволствието да поканят всеки от тях на обяд или вечеря... според ранга, разбира се. — Почти без колебание добави: — Извести всички членове на клана Хадама, че след шест седмици в залата на Висшия съвет ще се проведе среща.

— Господарке, много от клана Хадама се бяха съюзили с Аксантукар. Няма да са така склонни да се върнат толкова рано към Кентосани.

Мара погледна твърдо Първата си съветничка.

— Тогава им дай ясно да разберат: това не е молба. Това е настояване.

Готова да възрази, Накоя прецени бързо остротата на погледа на господарката си. Премисли, кимна отсечено и отвърна не особено вежливо:

— Твоя воля, господарке.

Кевин следеше разговора с нарастваща тревога. Нещо у Мара се бе променило, долови той, макар да не можеше да определи точно какво. Сигурен само, че дистанцията между двамата се е увеличила въпреки всичките му усилия да прояви търпение, гледаше хладното, отчуждено изражение на Мара и реши: до каквото и решение да беше стигнала в мислите си, този път не беше сигурен, че държи да го научи. Играта не беше игра, не и в някакъв понятен за него смисъл. Вече бе достатъчно запознат с политиката на Цурануани и можеше да усети кога събитията водят до опасност. Промените, беше научил отдавна, не ставаха на тази земя другояче, освен с кръвопролитие, и падането на пореден Военачалник предвещаваше ужасна неприятност.

Дъждът биеше по дървения покрив. Падна мрак и макар въздухът да остана също толкова влажен и душен, Кевин усети, че е загубил всякакво желание да спи.

Бурята отмина и макар белите облаци на хоризонта да предвещаваха приближаването на нови дъждове, денят грейна ярко. Мара стоеше на слънцето с изправена стойка и с неразгадаемо

изражение. Пред нея, на широката полоса на полето за упражнения, се беше строил целият ѝ гарнизон, всеки боец в цветовете на Акома. Отсъстваха само воините, назначени във владенията в далечни градове, и дежурният патрул по обиколката на самото имение.

Вдясно от нея стоеше Накоя, дребничка под тежестта на официалния халат. Малкият ѝ ръст се подчертаваше от дългия жезъл, увенчан с пера от опашката на птица шатра, официалния знак за поста ѝ на Първи съветник. Зад нея и отляво стояха Кейоке, Сарик и Люджан, също в официални облекла. Инкрустираните скъпоценни камъни и раковини по лакираната броня на офицерите проблясваха ослепително на утринната светлина.

Примижал срещу искрящата слънчева светлина, Кевин гледаше сцената от мястото си до еркерния прозорец на голямата зала, където Мара провеждаше съветите си. Аяки стоеше подпрял лакти на възглавницата до коленете на мидкемиеца. Зад младия господар, с гърне с восък и парцал за лъскане, увиснал забравен в ръцете му, стоеше старият домашен роб Минтай, комуто бе поверено поддържането на тази зала. Старецът се радваше на свободния миг, който носеше тази церемония — един от редките момента, в които можеше да постои бездейно без страх, че ще го смърят.

Мара започна да раздава награди и повишения, а след това прие клетвите за вярност от цяла дузина млади воители, призовани на служба на Акома. След като новобранците довършиха последните си поклони и се оттеглиха, за да заемат местата си в строя, тя се обърна към цялата армия.

— Ето че силата на Акома нарасна подобаващо за честта им. Кенджи, Суджарна! — Щом назованите офицери пристъпиха напред, Мара прие от Кейоке две високи боядисани в зелено пера. — Тези мъже са издигнати в ранг на Силов водач! — заяви тя на отрядите и след като двамата се поклониха пред нея, закрепиха на шлемовете им знаците на новото звание.

Кевин сръга Аяки в ребрата.

— Какво е Силов водач? Мислех, че знам всичките ви звания.

— Тасайо има четирима — отвърна момчето неотзивчиво.

Сините очи на мидкемиеца се извърнаха към домашния роб и поласкан, че търсят авторитетното му обяснение, Минтай махна с парцала си за лъскане към строената войска.

— Това е назначение, което се прави понякога, когато една сила е твърде голяма за един командир. Сега те ще бъдат подофицери на Боен водач Люджан и всеки ще командва отряд. — На лицето му се изписа объркване. — Това обаче означава, че тя разделя армията.

Кевин изчака Минтай да доуточни, но след като не последва обяснение, осъзна, че старецът трябва да е малко затъпял, и настоя:

— А това какво означава?

Отвърнаха му с цуранско свиване на рамене.

— Може би господарката иска да призове повече войници на служба.

— За да можем да бием Тасайо — намеси се Аяки и издаде гърлен звук, който трябваше да е неговата представа за звука, издаван от умиращ човек, след което се ухили широко.

Кевин отново сръга момчето в ребрата и звуковият ефект преля в смях.

— Колко точно мъже има в един отряд? — попита той Минтай.

Старият роб пак сви рамене.

— Много. Колкото реши господарят. Няма строго правило за броя.

Но любопитството на Кевин само се изостри от тези неясноти.

— Тогава колко мъже са подчинени на Патрулния водач?

— Патрул, очевидно, варварино. — Минтай даде да се разбере, че иска да се върне към лъскането. Чуждоземецът можеше да е любовник на господарката, но не заслужаваше никакво уважение, след като задаваше глупави въпроси.

Варваринът обаче не долови намека, че интересът му става досаден.

— Нека да попитам по друг начин. Колко мъже са обикновено в един патрул?

Минтай присви устни и отказа да отговори, но Аяки бе готов да се изяви.

— Обикновено дузина, понякога двайсет, никога по-малко от осем.

Това, че един деветгодишен можеше да се справи с такава нелепа система, беше просто поредната ненормалност на този луд свят. Кевин се почеса по главата и се опита да наложи ред в хаоса.

— Около десет, да речем. Тогава колко Патрулни водачи командва един Ударен водач.

— Понякога пет, друг път по цели десет на един отряд — заяви Аяки.

— Няма нужда да викаш все едно, че си на бойно поле — сгълча го Кевин и се опита, въпреки няколкото отмъстителни сръгвания в собствените му ребра, да пресметне. — Значи всеки Ударен водач може да командва от четирийсет до двеста мъже. Примига и погледна отново навън, където току-що повишените офицери се връщаха на местата си. — Тогава колко Ударни водачи ви трябва, преди да раздвоите силите си така?

Аяки вече се смееше твърде силно, за да може да отговори. На Минтай му омръзна да стои до прозореца, гребна восък на парцала си за лъскане и сякаш подовите дъски можеха да изчезнат под краката му от липса на внимание, се смъкна на колене и започна да търка енергично.

— Не знам. Колко мъже командва господарката ни сега? Мисля, по допълнителната помощ в кухнята последните две години, че трябва да са към две хиляди — имаме дваайсет или дваайсет и двама Ударни водачи, така поне се хвали Кейоке. Сега ме остави да работя, преди да са ми скъсали гърба с камшика.

Заплахата беше преструвка. Минтай беше част от домакинството и надзирателят го харесваше твърде много, за да получи нещо повече от упрек. Докато отбиваше буйните закачки на Аяки, Кевин запресмята наум. Повечето от гарнизона се въртяха, прекарваха част от месеца в казармите близо до къщата, за да могат да са с жените и децата си. Останалите бяха настанени в малки колиби на различни постове по обиколката на имението или бяха навън да пазят кервани или речни баржи, понесли стоки на Акома към далечни пазари. Щеше да е трудно да се прецени точно, но сметката на роба можеше да е вярна. Мара като нищо можеше да командва цели две хиляди воини. Кевин подсвирна възхитен. От клюката знаеше колко малък гарнизон бе наследила, когато бе приела мантията на владетеля, някъде към трийсет и пет мъже. Сега силите ѝ растяха и съперничеха на най-могъщите фамилии в империята.

Жалко, че имението ѝ беше толкова зле разположено за отбрана.

Но естествено последва притеснителната мисъл, че може би господарката не трупа военната си мощ само за отбрана.

Облак премина пред слънцето, предвестник на първия следобеден дъжд. Церемонията завършваше, каре след каре облечени в зелена броня войници се обръщаха и маршируваха под командата на Люджан. Мара и съветниците ѝ се запътиха към къщата на имението. Обзет изведнъж от нетърпение да поговори с нея, Кевин предложи на Аяки да иде до кухнята и да попритесни готвачите, които правеха пресен хляб, ако се съдеше по миризмата, донесена от вятъра. Вечно гладното момче нямаше нужда от много убеждаване и след като прекоси напъряко дворовете, Кевин се озова на входа тъкмо когато господарката влизаше в покоите си. Изпревари една от слугините и ѝ помогна да съблече тежкия халат. Тя му позволи, спокойна и мълчалива, и не по-малко отзивчива на допира му от обичайното.

Кевин попита с небрежен тон:

— За война ли се готвим, милейди?

Мара се усмихна мрачно.

— Може би. Ако хората от клана ми проявят разум, не, но ако се окажат своенравни, тази демонстрация на сила ми трябва. Скоро по реката ще се разнесе вестта, че гарнизонът на Акома е нараснал дотолкова, че да му трябва двама Силови водачи. — Започна да смъква тежките нефритени гривни и да ги пуска в отвореното ковчеже. Последваха ги многобройните игли, които затракаха на водопад докато хвърляше всяка при другите. — Никой няма нужда да знае, че отрядите ни са по-малко отпреди.

Халатът беше предаден на слугините, за да го окачат да се проветри. Кевин изгледа голия гръб на господарката си и въздъхна, щом тя се загърна с лека домашна роба.

— Играта продължава?

— Винаги. — Мара завърза пояса си и сложи край на всякаква надежда за пауза в постелята — не бе усетила, че мисълта за интимност е обсебила любимия ѝ. — Императорът може да е закрил Съвета, но Играта винаги продължава.

Само че изобщо не беше игра, заключи Кевин. Не и когато се намесиха армии. Въпреки отскорошното си решение да не се заплита в политиката не можеше да не се зачуди какъв курс е избрала господарката му.

Утринното слънце се вдигна на хоризонта и сенки обагриха Имперския дворец с петна розово, оранжево и тъмносиньо. Градът покрай речния бряг и в по-бедните квартали вече се беше събудил и оживил, но коридорите на могъщите кънтяха само от стъпките на слуги и патрул воители в зелената броня на Акома.

В този ден, деня, в който беше свикала събирането на клана Хадама, Мара желаше да е първата в Залата на Съвета. Нищо в замисъла ѝ не трябваше да се обърка, иначе исканията ѝ към клана щяха само да ѝ спечелят повече врагове.

Люджан и подбран ескорт от дващсет мъже я придружиха до вътрешния кръг на залата, но там, където обикновено щяха да бъдат помолени да спрат и изчакат, господарката на Акома продължи да върви. След кратко колебание Люджан даде знак на войниците да запазят редиците си. Последваха господарката си към по-долното ниво на залата и макар да се изненадаха, че господарката им подмина обичайното си място, не го показаха с нищо.

В ролята си на неин личен роб Кевин вървеше зад нея. Повдигна вежда, след което се изкиска тихо, досетил се за намерението ѝ. Мара прекоси открития под на най-долното ниво, след което се качи на издигнатия подиум, запазен за Военачалника по време на сесия на Съвета или за Бойния вожд на клана по време на събирания.

Горният купол вече бе позлатен от ранната слънчева светлина. Мара се настани на инкрустирания със слонова кост трон и се стегна. Кевин застана плътно зад нея, готов да се отзове на нуждите ѝ, и сякаш действието ѝ не изискваше нито дързост, нито кураж, войниците се подредиха в полукръг зад трона.

Кевин огледа редиците празни седалки и след като залата все още беше пуста, заговори свободно:

— Някои хора ще се пръснат от яд, преди да е свършил този ден, лейди.

Но Мара вече бе придобила излъчването на превъзходство, съпътстващо трона, на който седеше. Не отвърна нищо. Изчака в официалната си поза близо три часа, докато пристигнат членовете с най-низш ранг на клана Хадама.

Лордът на Джингуай пръв пристъпи в Залата на Съвета, с проточилата се след него охрана в жълто-червена броня. Слънцето вече се бе издигнало достатъчно високо и мятеше коси лъчи над централния подиум. Никой, който влезеше, не можеше да пропусне Господарката на трона с искрящите ѝ накити и пищни одежди. Старият мъж ѝ хвърли изненадан поглед и застина на място. Поколеба се, след което се усмихна искрено развеселен и продължи към мястото си в дъното на залата.

— Е, един вече е готов да гледа представлението — прошепна Кевин.

Мара махна с декоративното си ветрило по начин, намекващ му да затаи мислите си за себе си. Лицето ѝ остана безстрастно като алабастър под пластове грим и пудра. Всичките ѝ нерви и възбуда бяха дълбоко потиснати и скрити.

След час се появиха други петима лордове. Повечето просто се придвижиха към отредените им места след един поглед, хвърлен към Мара. Двама си поговориха кратко, размениха си дискретни жестове и продължиха към столовете си. По обед се появи делегация от шестима лордове, сред които и един от най-могъщите в клана Хадама. Щом прекрачи горния праг, той даде знак на останалите и групата вкупом тръгна към центъра на залата. Слънцето вече грееше пряко над трона от злато и кост, осветявайки Мара като статуя на богиня в храмова ниша. Пред стола на Военачалника лордовете се спряха и вместо да заемат местата си, се струпаха и си замърмориха.

Накрая облеченият в тъмносиньо тръгна към жената на трона.

— Милейди Акома...

Мара го прекъсна.

— Имаш нещо да ми кажеш ли, лорд Полтапара?

Мъжът като че ли настръхна. Изду гърди като птица, след което измери с очи дамата на подиума. Погледът ѝ не трепна, а войниците зад нея стояха замръзнали като статуи. Но в културата на Цурануани тази нагла липса на реакция бе недвусмислено изявление. Лордът се покашля.

— Добре ли си, лейди?

Мара се усмихна на учтивото му поражение.

— О, да, милорд. Ти добре ли си?

Мъжът в синьо се примири, върна се равнодушно и заговори със спътниците си. Кевин промълви приглушено:

— Един долу.

— Не — поправи го Мара, скрила облекчението си зад пърхашото ветрило. — Шестима долу. Лордът, който ме поздрави, е с по-висш ранг от другите, двама от които са негови васали. Другите трима са заклеті съюзници и след като все още говорят помежду си, всички ще се подчинят на неговия избор.

Победата беше изразителна, защото с влизането си още и още лордове виждаха, че една от по-могъщите фамилии е приела позицията на Мара преди тях. Явно не желаеха да оспорят популярността ѝ, защото ѝ поднасяха поздравите си и заемаха местата си с различна степен на въодушевление.

След това в залата нахлу признатият бивш Боен вожд на клана лорд Беншай от Чековара. Шарените му халати се издуваха като корабни платна около внушителното му тяло. Потънал в дълбок разговор с един от съветниците си и уверен в своята значимост, той стигна до средата на стълбището към долния под, когато забеляза фигурата, заела полагащия му се трон.

Замръзна за един много кратък миг и очите на потъмнялото му лице се опулиха. После даде знак на бърбивия си съветник да замълчи и задвижи туловището си по останалите стъпала с изненадваща бързина, докато не застана срещу Господарката на Акома.

Кевин премълча коментара си, защото тактиката на Мара вече беше ясна. Въпреки че първите пристигнали бяха владетели с по-низш ранг, всеки, който застанеше пред трона и погледнеше особата на него, се поставяше в неизгодно положение.

— Лейди Мара... — почна лордът на Чековара.

— Добре съм, милорд — прекъсна го Мара. — Ти добре ли си?

Няколко по-дребни благородници прикриха усмивките си.

Отговорът на Мара на незададен въпрос създаваше впечатлението, че Бойният вожд на клана е признал, че позицията ѝ е по-висока от неговата.

Лорд Беншай се запъна и се помъчи да се овладее.

— Това не е...

Мара отново го прекъсна:

— Какво не е, милорд? Допуснах, че проявяваш вежливост. Или съм сбъркала?

Но човек, привикнал с властта, не можеше да бъде избутан настрани с ловко многословие. С много властен тон лорд Беншай извика:

— Седиш на подиума ми!

Господарката на Акома отвърна с най-пронизващия си поглед и изрече със също такава властност, която никой в залата не можеше да пропусне да чуе:

— Не мисля, милорд!

Лорд Беншай се изправи в пълния си ръст. Костените украшения на китките и врата му изтракаха.

— Как смееш!?

— Тишина! — заповяда Мара и останалите в залата се подчиниха.

Покорството им не остана незабелязано за лорд Беншай. Той изви късия си врат и изгледа с гняв лордовете, които не го бяха подкрепили. Само гордостта го опази да не клюмне съвсем. Мара заяви, не само на лорда на Чековара, а на всички:

— Дошло е време за откровен разговор, родственици.

Сега вече в огромната зала се възцари пълна тишина. Думите за кръвни връзки рядко се използваша публично, защото цураните залагаха много на тях. Всяко споменаване за родство, колкото и да беше смътно, се смяташе за важно и лично. Макар всички в клана да имаха кръвни връзки в много далечното минало, с времето те бяха изтънели и никога не се наблягаше на тях, за да не се намеква за дълг или чест.

Все едно че лордът на Чековара не стоеше слисан и объркан в подножието на подиума, Мара продължи обръщението си към лордовете в галериите:

— По волята на съдбата вие сте членове на клан, смятан от дълго време за клан с изключителна чест... — мнозина в залата замърмориха в съгласие, но тонът на Мара ги сръза, — но без — почти никаква сила. — Гласовете затихнаха. — Баща ми беше смятан за един от най-благородните лордове в империята. — Владетелите в залата отново се съгласиха. — Но когато дъщеря му се изправи срещу силни

противници сама, нито един родственик не се опита да ѝ окаже дори символична подкрепа.

Никой не проговори. Мара огледа залата и продължи:

— Разбирам не по-зле от вас защо е така. Но също тъй чувствам, че политическите причини не са достатъчно оправдание.

— В края на краищата — обясни тя с горчивина — съвестта не ни притеснява. Такива са цуранските порядки, казваме си. Ако едно момиче бъде убито и натамито на доблестна фамилия бъде съборено в пръстта, кой може да спори, че не е по волята на боговете?

Огледа всяко лице в залата, търсеше враждебен отклик. И в мига преди най-дръзките лордове да успеят да повишат глас и да възразят, извика:

— Аз казвам, че не е по волята на боговете!

Думите ѝ прокълтяха над галериите и почти искреното чувство, което ги беше обагрило, задържа всеки лорд на мястото му.

— Аз, Мара от Акома! Аз, която принудих лорда на Анасати да отстъпи, и аз, която унищожих Джингу от Минванаби под покрива на предците му! Аз, която издигнах Акома до най-могъщия дом в клана Хадама! Аз казвам, че ние правим съдбата си и търсим мястото си на Колелото! Кой тук казва „не“?

Вълнение посрещна думите ѝ и няколко лордове се раздвижиха, почувствали се сякаш неловко, че са чули такова богохулство. Един от владетелите в дъното извика:

— Лейди, изричаш опасни мисли.

— Живеем в опасни времена — отвърна рязко Мара. — Време е за ново мислене.

Последва всеобщо съгласие, макар и с неохота. Тихото мърморене се усили до оживено бръмчене, рязко прекъснато от лорда на Чековара, който едва сдържаше яростта си, че са го забравили. Изрева силно, за да надвие общия шум:

— Какво предлагаш, освен да узурпираш мястото ми, лейди Мара?

С блесналите накити на слънчевата светлина, падаща от купола, Мара извади свитък от дългия си ръкав. Кевин едва надви подтика си да се засмее от възхита от точно избрания момент и прошепна едва чуто:

— Покажи им моркова!

На ярката светлина жълтите и бели ленти, свидетелстващи за документ, издаден от Пазителя на Имперския печат, не можеше да се съберат. Съзнавайки, че е задържала погледите на всички в залата, Мара огледа събранието с властна сдържаност.

— Това е официално подпечатано разрешение за изключително търговско право за Акома.

— Търговско право? С кого? За какво? — заехтяха въпроси от галериите.

Само лорд Беншай не изглеждаше впечатлен. Намръщи се и изръмжа:

— Дори да държиш документ, подписан лично от Небесната светлина, пак няма да ти се поклоня, лейди.

Люджан плесна шумно с ръка по дръжката на меча си, с явното предупреждение, че никаква обида към господарката му няма да бъде търпяна. Воините на Чековара също настръхнаха и осъзна колко реална е заплахата от кръвопролитие, Кевин се запоти под халата си и съжали, че няма нож подръка.

Но все едно че не беше чула лорд Беншай, Мара прочете на глас документа на събранието. В залата стана тихо като в гробница.

— Държа ключа към богатството — заключи тя. — Имам изключителните права върху тези стоки, износ, както и внос от света на Мидкемия.

Бръмченето заглъхна. В пълната тишина Мара каза:

— Разбирате ли как целият внос на която и да е от тези стоки, особено от метал, ще повлияе на богатството ви?

Мълчанието в Залата на Съвета придоби странно качество. Някои лордове говореха шепнешком със съветниците си, други, особено тези с по-висш ранг, бавно пребледняха. Лордът на Чековара бързо даде знак на воините си да се отпуснат. По-добре от всеки друг разбираше, че Мара го е победила. Ако беше опитала сила или бе призовала политически съюзници, положението ѝ все още щеше да е под въпрос. Но след като имаше достатъчно сила, за да се изравни с него, ако не и да го надвиши, а сега и явната власт да подрони финансите на всяка фамилия в клана, никой присъстващ лорд нямаше да посмее да подкрепи бившия Боен вожд. Гневен и съкрушен, лорд Беншай потърси начин как да отстъпи, без да се опозори.

Владетелите от клана Хадама изглеждаха твърде погълнати от собственото си затруднение, за да се радват на поражението му. Един в предния балкон извика:

— Лейди, предлагаш ли участие?

Мара отвърна предпазливо:

— Може би. Бих могла да пожелаая да учредя търговски сдружения и да позволя и други да участват — тези от вас, които докажат, че са родственици и на думи, и на дело.

Мнозина погледнаха с подозрение на намекването ѝ, а по това как присъстващите съветници се навеждаха и шепнеха на господарите си, идеята не бе приета с ентузиазъм. Лордът на Чековара видя шанса си и с добре школуван убеждаващ тон заговори:

— Мара, предложението ти е много добро, но не сме видели нищо, което да подсказва, че търговия с варварите е въобразима, дори и да имаш изключителни права от императора. Освен това — добави той като баща, укоряващ своенравно момиче. — Тези неща се променят, нали?

Кевин прошепна:

— Сега им покажи тоягата.

Мара избра грижливо тона си и отвърна спокойно:

— Милорд, разбери следното. Когато напусна тази зала, ще знам кои се числят сред моите приятели и кои са извън този списък. — Огледа многозначително залата, на лицето ѝ бе изписано сдържано търпение. — Доказала съм се десетократно, откакто станах Управляваща господарка.

Деликатно подбраната пауза предизвика одобрително мърморене от галериите, Мара продължи:

— Тези, които се съмняват в мен, могат да останат настрана и да се изправят срещу това, което ще ги сполети, с пълното знание, че могат да разчитат на собствения си ум и ресурси. Тези, които приемат моя призив за кланово единство и зложат съдбата си с моята, ще имат до себе си Акома срещу опасностите, които може да възникнат. Защото, милорди, ако някой вярва, че Великата игра може да приключи, защото Небесната светлина заповядва така, нека този човек да се откаже от властта и да иде да се моли в някой храм за милост. Защото такъв човек е глупак и само по милостта на боговете той и фамилията му ще преживеят дните, които предстоят.

— Аз предлагам по-добър избор — извика тя високо. — Можете да продължите както досега, малък и незначителен клан, или можете да разпалите огъня, с който предците ни някога са огрявали пътя ни. Тасайо от Минванаби ще падне или ще падна аз. Ако падна аз... — и погледна лорда на Чековара право в очите, — мислите ли, че Тасайо няма да хвърли империята в гражданска война? Коя фамилия е достатъчно силна, за да го спре, след като Омечан са в немилост? — Заговори по-тихо, за да накара всички в галериите да се наведат напред и да слушат внимателно. — Но ако успее, тогава една от Петте велики фамилии ще изчезне. Друга фамилия ще трябва да се издигне на нейно място. Повечето биха допуснали, че Анасати ще поискат тази чест или може би Шинцаваи. Това тепърва ще се види. Аз казвам, че наградата може да се падне и на Акома. Кланът на извисената фамилия също ще се издигне и тези, които са родственици на нейния Управляващ господар, ще бъдат сред могъщите... — Размаха документа в ръката си. — И богатите.

Старият лорд на Джингуай, който не беше помръднал през целия ход на събранието, стана. Гърбът му можеше да е превит от старостта, но тонът му беше твърд, когато извика:

— Мара! Обявявам Мара от Акома за мой Боен вожд!

Друг лорд се присъедини към призива му, последван от хор гласове от горните галерии. Изведнъж повечето в залата вече викаха и стъписан, лорд Беншай осъзна, че мнозинството от клана са на крака и поздравяват Мара. Най-сетне, след като вълнението започна да заглъхва, Господарката на Акома изгледа бившия Боен вожд.

— Беншай, предай жезъла.

Лордът на Чековара я погледна злобно. Поколеба се почти неразумно дълго, протегна късия дървен жезъл с изваяни церемониални фигури, обозначаващи ранга на Бойния вожд, и след като Мара прие символа на властта, я удостои с къс скован поклон и се оттегли до първия стол до подиума, мястото, запазено за втория най-могъщ лорд в клана. Другите се преподредиха съответно чак до стола, заемам преди от Мара. Владетелите с по-низши санове останаха по местата си.

След като редът се възстанови, Мара продължи:

— Всички вие ще бъдете сметнати за верни и предани приятели. От този момент насетне нека да се знае, че Хадама е отново клан и на

име, и на дело. Защото, родственици, идат времена на изпитание, дни, пред които Нощта на кървавите мечове би могла да ни се стори дребно преমেждие, ако не предприемем действия да ги предотвратим.

Спря и после отсече:

— Призовавам Честта на клана!

Тези официални думи предизвикаха вълна от стъписване. Лордовете възкликваха шумно, с изненада и ужас, защото с избора на фразата Мара невъзвратимо провъзгласяваше, че всичко, което предстои, засяга не само честта на Акома, а на целия клан. Никой лорд нямаше да се осмели на такъв ход по каприз или за нещо дребно, тъй като призивът обвързваше всяка фамилия в клана да застане с Акома. Ако Бойният вожд въвлечеше кланове в конфликт, стабилността на империята можеше да рухне. Не беше нужно да се напомня, че заплахата за обществения мир щеше да предизвика намесата на Великите. Повече от гнева на императора или дори от мъстта на боговете цураните се бояха от Събранието на магьосниците, чиито думи бяха закон.

Но Мара подклаждаше най-лошия страх: че може да прибегне до призив към клановата чест за свои лични цели.

— Първият дълг на клана Хадама е да служи на империята!

В изблик на облекчение всички в залата завикаха:

— Да! Да служи на империята!

— Казвам ви едно. Всичко, което ще предприема от този ден насетне, е не за славата на Акома, а в служба на империята. Вие, мои храбри и верни родственици, свързахте съдбата си с моята. Помнете думата ми, че каквото и да се случи, действам за доброто на всички.

Подмолните разговори замряха като при смяна на посоката на прилива. Мара подлагаше клана Хадама на ужасно бреме, защото с тези ритуални думи, „доброто на империята“, обричаше своя клан на курс, който можеше да свърши само с победа — или с пълно унищожение.

Но преди мърморенията да се слоят в общ протест, Мара продължи:

— От този ден всякакви партийни връзки извън клана приключват, освен тези със Синьото колело и Нефритеното око. — Няколко лордове закимаха одобрително, докато други, заложили политическите си интереси другаде, се намръщиха недоволено. Но

никой не я прекъсна. — Всички връзки с фракции извън клана трябва да бъдат известни на мен — настоя Мара. — Няма да принуждавам никого от вас да действа безчестно или да забрави клетвите си, но в предстоящите дни някои от нас ще разберат, че бивши приятели са се превърнали в най-жестоки противници. — Вдиша дълбоко и зачака някой да ѝ се противопостави.

— Огледайте тази зала. Това е вашата фамилия, близките, на които можете да се осланяте. Древните кръвни връзки днес бяха подновени. Всеки тук, колкото и да е високопоставен, който вдигне ръка дори срещу най-низшия от моите родственици, вдига ръка срещу мен. Нашето кланово наследство беше пропаднало в разединение от поколения. Вече не. Защото който удари мой родственик, удря по мен. Армията ми беше раздвоена, милорди, и половината от воините ми под наскоро повишения Силов водач са в готовност да се отзоват на вашия призив. — Помълча, докато осмислят думите ѝ, след което добави: — А когато предстоящите мрачни дни отминат, намерението ми е отново да се срещнем в тази зала и да не видим, че отсъстват лица между нас. Защото както майка птица шатра носи храна на малките си и разперва криле да ги прислони, така и аз ще бъда за вас тази, която храни семейството си и го защитава.

Повечето лордове в залата станаха на крака при тези думи, а тези с най-низш ранг и сила завикаха одобрително. Дори най-могъщите, които се оказаха изместени, бяха принудени да гледат новия си Боен вожд с почителност. И макар на тъмното лице на лорда на Чековара да не се четеше възхищение към жената, отнела му върховенството в клана, той затаи злобата си и аплодира храбрите ѝ думи.

Кевин го наблюдаваше и не му убягна горчивината, блеснала в очите му. Колкото и да беше стоплен от това, че господарката му бе дръзнала да превърне влиянието му върху мисленето си в публична политика, мидкемиецът се запита с тревога дали все пак не си е спечелила многото нови съюзници с цената на създаден нов смъртен враг.

Пазителят на Имперския печат спря изненадано, докато поднасяше бонбонче келджир към устата си, и видимо се оклюма, щом

видя кой го е посетил. Надигна туловището си от възглавниците и едва потисна недоволното сумтене, докато оправяше гънките на робата си.

— Милейди Акома. Каква... изненада.

Явно просто беше профучала през обичайния лабиринт от слуги и го бе лишила от време за подготовка.

Бонбонът изведнъж се оказа досадна пречка. Пазителят на Имперския печат припряно го хвърли в купата, макар вече да беше развит и да се топеше в жегата. Избърса лепкавата си длан в пояса, понеже халатът, който носеше, бе с неудобно къси ръкави. И протегна ръка на гостенката си.

Мара прие подадената ръка и се остави да я поведат към мястото за сядане пред писалището му. След като намести туловището си на възглавничките, служителят изхъхри:

— Добре ли си?

— Добре съм, милорд Пазител.

— Говори се, че си се издигнала до върховенство в клана си. — Пазителят на Имперския печат побърза да си вземе бонбона. — Много чест носи това.

Мара наведе леко глава, приемайки комплимента.

Служителят засмука топящия се бонбон и рече:

— На какво дължа честта на тази визита?

— Мисля, че знаеш, Уебара. — Като го нарече по име, Мара намекуваше, че държи да се отнасят с нея с цялата почит, дължима на новия ѝ сан. Извади от ръкава си документ. — Държа поръчителство с Имперския печат за търговски права и искам правата ми да станат публично достояние.

Уебара се усмихна приятелски и сви рамене.

— Мара, можеш да направиш каквото пожелаеш. — Прибягването до първото ѝ име на свой ред показа, че той все пак смята положението си във властта за равно на нейното. — Можеш да наемеш бегачи от Търговската гилдия на куриерите, за да разнесат вестта за изключителните ти търговски права до най-далечните краища на империята, все ми е едно.

Мара се постара да не издаде изненадата си.

— Предполагам, че в подходящия момент имперските куриери ще се заемат със задачата да разнесат тези съобщения.

— Ще го направят, ако аз им наредя. — Уебара огледа халата си над пъпа и махна залепнал за плата лист келджир. — Разломите обаче не са под имперски контрол и не ме засяга кой ги използва.

Мара едва овладя гнева си.

— Какво значи това? Аз притежавам изключителни търговски права!

Уебара отвърна с дълго подготвяна въздишка.

— Мара, нека бъда откровен. Държиш търговски права с варварския свят. Макар и да е спорно дали и на друг може да бъде поверен вносът на стоките, за които имаш лиценз, все пак нямаш монопол над използването на разлом на земите на друг. Никой от двата разлома не е под имперска юрисдикция.

— Кой ги контролира? — Въпреки усилията ѝ въпросът ѝ прозвуча язвително. Изтри запотените си длани, вече притеснена. Дръзкото ѝ издигане предния ден се основаваше на използването на разрешението ѝ за контрол над определени стоки, внасяни от Мидкемия.

Като много имперски служители, чийто пост съдържаше кухи формалности, носещи помпозност, но слаб престиж, Уебара веднага долови, че има надмощие.

— Първият разлом е на земите на някой си Нетоха от Чичимечас, близо до град Онтосет. — Самодоволното му държане съобщаваше ясно от думите, че този мъж може да се окаже труден за убеждаване, стигне ли се до разрешение за достъп за търговски цели.

— Къде е вторият разлом? — попита с едва прикрита тревога Мара.

Уебара отвърна с мазна усмивка:

— Другият разлом е разположен на север, някъде в Града на магьосниците. — Млясна с устни, щом остатъкът от келджира се разтопи, и със захаросан тон добави ненужното: — Контролира се от Събранието, разбира се.

Покровителственият укор в гласа му жилеше по-силно от обида. Мара се изправи без никакво дворцово изящество. Сигурна, че Пазителят на Имперския печат злорадства заради безсилието ѝ, напусна бързо кабинета.

Кикотът, последвал я в коридора, остана нечут. Мара закрочи намръщена и потънала в трескави мисли. Военният ѝ ескорт закрочи

след нея, без някой да подаде сигнал. Господарката им беше твърде заета с грешката си, за да се занимава с такава подробност. Беше направила предположение и си беше платила. Залагайки на мощ, с каквато не разполагаше изцяло, беше допуснала, че повторното отваряне на разлома ще е под имперски контрол, както предишния. Тогава разрешителното ѝ щеше да ѝ осигури неоспорим достъп.

Но магьосниците бяха твърде капризни и могъщи, за да се обърне към тях, а този Нетоха определено можеше да се окаже недосегаем. Мара прошепна едно от любимите проклетия на Кевин. Който и да беше този лорд Нетоха, или които и да му бяха съюзници, тя щеше да възложи на Аракаси да оцени бързо силите и слабостите му. Трябваше да спечели достъп до разлома. Новоспечелената ѝ позиция като кланов Боен вожд зависеше от това. Ако ѝ попречеха, домът ѝ щеше да се окаже с разклатени устои, както военно, така и финансово.

Макар да беше почти отчаяна, си наложи да диша спокойно и да върви все едно нищо не я тревожи — Тасайо не трябваше да разбере, иначе я чакаше бързо пропадане, не само за нея самата, а и за целия клан Хадама.

Аракаси се появи час след връщането ѝ в градската къща. Все още възбудена от дилемата, свързана с търговските права, Господарката на Акома веднага го повика в градинския двор. Там, обкръжена от съвършено подкастрените лехи с цветя и песните на фонтаните, които не носеха утеха, Мара направо попита за сведения, свързани с Нетоха, на чието имение се твърдеше, че се намира разломът към варварския свят.

Сякаш беше предвидил нуждата ѝ, Аракаси беше събрал изумително количество данни.

— Магическият портал не е разположен на земите на Нетоха случайно. Нетоха беше хадонра на ренегата магьосник Миламбер, който пребиваваше там преди прогонването му от Събранието. Проучванията ми установиха, че човекът е бил слуга или хадонра на предишния собственик на този нещастен имот.

Аракаси замълча. Според цуранското суеверие беше лошо да се заемат жилища или да се наемат слуги на паднали от власт. Когато лорд или фамилия загубеха благосклонността на боговете, вярваше се, че стоките, земите и персоналът също са прокълнати. Но Миламбер

беше варварин и несъмнено невежа по такива въпроси. И лошият късмет беше подгонил и него. Аракаси сви рамене и продължи:

— Но докато двамата господари на Нетоха пострадаха от лошия късмет, той, изглежда, се издига. Благодарение на някаква далечна връзка успя да докаже родство с Чичимечас, на които по това време им трябваше капитал. Постигнаха споразумение. Сега Нетоха от Чичимечас е четвърти поред претендент за наследяването на управлението на малък дом и е в добри позиции в клана Хунзан.

Мара потисна подтика да стане и да закрачи напред-назад по каменната алея.

— Клан Хунзан са радикални в мисленето си. Могат да направят каквото им хрумне и няма да е изненада.

Аракаси довърши доклада си с:

— Малко друго е известно, освен че жената на Нетоха е бивша робиня.

Мара повдигна вежди, заинтригувана и разсеяна от тревогите си.

Но обяснението на шпионина ѝ заличи всяка надежда, която можеше да таи за Кевин.

— Миламбер е освободил всички роби на имението си, преди да напусне Келеуан — каза Аракаси. — След като статутът му все още не беше под съмнение по това време, актът се прие като закон. Дори без роби Нетоха е превърнал малките си владения в доходни. С неговото усърдие той вероятно ще продължи да се издига. Би могъл някой ден да стане могъщ лорд.

Мара се хвана за единственото, което беше важно.

— Тогава би могъл да е отворен за търговска сделка, свързана с разлома?

— Може би. — Аракаси беше предпазлив. — Има още нещо, господарке. Много в цялата ситуация не ми е ясно, освен че се разиграва нещо доста извън обичайното. Завръщането на ренегата магьосник е разпалило голяма дейност и всичко е тайно. Из имперските кръгове възникват обезпокоителни тенденции — висши служители заседават дълго с учени, заклетни да пазят тайна, разнася се тайна кореспонденция от личните куриери на Небесната светлина, нищо не е написано и всичко е обвързано с клетва за самоубийство според дворцовата клюка. Ще се постарая да проникна и да открия

сърцевината на това, но след като е намесено Събранието... — Сви отново рамене да покаже, че усилието може да не донесе плодове.

Бездруго твърде притеснена, Мара се въздържа да прояви любопитство за делата на Великите. С нетипична грубост освободи Аракиси и повика писар с намерението да прати послания до лорд Нетоха и до Фумита от Събранието с предложения за щедри условия за използване на портала към Мидкемия.

След като писмата бяха пратени по гилдията на куриерите, нямаше какво повече да я задържи в Кентосани и Мара реши да се върне у дома, колкото за да избегне ненавременен контакт с други членове на клана си, толкова и за да утоли внезапно обзелия я копнеж да прекара малко време с Аяки. Момчето растеше бързо! Беше стигнал на половината си път до мъжеството, осъзна тя. Трябваше да поговори с Кейоке да избере воин, който да го учи на боравене с оръжия, след като десетият му рожден ден беше само след половин година.

Връщането с баржата по Гагаджин мина без произшествия и щом Мара стигна границите на именията си, тревогата ѝ понамаля. И все пак за първи път в живота си чувстваше, че я гложди усещане като за нещо липсващо. Замисли се защо.

Но причината ѝ убягваше до мига, в който стъпи пред родния си праг и прие поздравите на Люджан, Кейоке и Накоя. Къщата изведнъж ѝ се стори невзрачна. Мара изпита мимолетна тъга, че вече не гледа на дома на баща си като на величествено и чудесно място, каквото ѝ се беше струвало през детството. Като Управляваща господарка и Боен вожд на клан сега виждаше само земя, която бе трудно да се защити, и жилище, което беше добре устроено, но му липсваше величието и представителните жилища за важни гости, нужни за владетел с нейното положение. За миг я жегна горчивата мисъл, че най-омразният ѝ враг процъфтява в място, което е едновременно и най-защитимото, и най-красивото в империята.

Щом Мара прекрачи прага — Кевин както винаги вървеше зад нея — Накоя я последва. Уязвена от това, че господарката бе отвърнала на поздравленията съвсем повърхностно, старата жена почти беше изгубила самообладание.

— Какво те е прихванало, Мара? Ума ли си загуби?

Упрекът я ужили и я измъкна от размислите ѝ. Тя се обърна рязко към съветничката и я изгледа намръщено.

— Какво имаш предвид?

— Това приемане на жезъла на Боен вожд. — Накоя й размаха пръст също както когато беше момиченце. — Защо не обсъди намеренията си, преди да действаш?

Мара скръсти ръце.

— Идеята ми хрумна едва когато бяхме на половината път до Кентосани. Когато тръгнах, мислех, че мога да убедя клана да направи каквото поискам, но по реката имах време да помисля и...

— Жалко, че не си използвала времето си за нещо по-полезно! — сръза я Първата съветничка.

— Накоя! — Очите на Мара блеснаха от гняв. — Няма да търпя да ме гълчиш като момиченце. Срещу какво възразяваш?

Първата съветничка се поклони точно до подходящия ъгъл, което означаваше, че не е уплашена, и с тон, близък до укорния, отвърна:

— Моля за извинение, лейди. Но след като си убедила клана Хадама да признае върховенството ти, също така си направила публично достойние това, че вече си сила, с която трябва да си съперничат.

Изненадана, Мара се опита да пренебрегне проблема.

— Нищо не се е променило, освен...

Накоя хвана здраво раменете й със старческите си ръце и я погледна в очите.

— Много неща се промениха. Преди гледаха на теб като на изобретателно момиче, което може да избягва капани, да укрепва дома си и да се защитава. Дори след смъртта на Джингу могъщите на империята можеха да приписват успеха ти на късмет. Но сега, като принуждаваш други да ти отстъпят почести, ти обявяваш на света, че си заплахата! Тасайо трябва да действа. И трябва да го направи скоро. Колкото по-дълго чака, толкова повече негови съюзници и васали ще започнат да се съмняват в решимостта му. Преди можеше да се примири и да изчаква удобна възможност. Но сега трябва да предприеме нещо. Ти го направи безразсъден.

По гърба на Мара полазиха студени тръпки, Накоя беше права. Изнервена от новите грижи, съвсем беше забравила за Тасайо.

— Права си. Действах прибързано и... добре, най-доброто, което може да се направи, е да свикам съвет с персонала си веднага щом се освежа. Трябва да... съставим планове.

Накоя кимна с неохота. Кевин придружи Мара до покоите ѝ, а старицата остана угрижена не само защото Мара беше действала, без да помисли, а и защото изглеждаше уморена, ужасно уморена. Колкото и години да беше служила Накоя, никога не беше виждала дъщерята на сърцето си така изтощена.

Първата съветничка на Акома въздъхна и поклати глава. Слугите на Акома можеха да се събират и да говорят до безкрай. Можеха да съставят планове и да действат по тях, но какво всъщност можеше да се направи, за да се гарантира сигурността и възходът на Акома, което вече не беше опитано? Усетила старостта си и болките във всички стави, старицата бавно тръгна по коридора. Всеки ден, откакто лорд Сезу беше умрял и бе оставил владенията си на дъщеря си, беше изпитвала страх, че любимата ѝ Мара може да се окаже жертва на Великата игра. Но господарката се беше доказала като способен, ловък играч. Защо тогава страхът трябваше да е още по-силен днес? Или просто кокалите на една стара жена плачеха от дългия живот в служба? Накоя потръпна, макар следобедът да беше топъл. При всяка стъпка сякаш усещаше пръстта на собствения си гроб под подметките на сандалите си.

Отговорът от Онтосет пристигна. Мара прочете писмото два пъти, с намръщено като буреносен облак лице, после захвърли свитъка на писалището си. Нетоха ѝ отказваше щедрите ѝ тарифи за използването на разлома на земите му.

— Глупаво е! — избухна Мара и в ъгъла на кабинета ѝ Аракаси повдигна вежда.

Предрешен като градинар, Главният шпионин оглеждаше ръба на малкия сърп, с който беше кастрил храсти кекали. Все още настояваше да се връща в имението тайно, защото подозренията му за проникване на Тасайо в системата за сигурност на Мара ни най-малко не бяха уталожени. Господарката можеше и да не желае да обсъждат проблема, след като умът ѝ бе ангажиран с други неща, но Аракаси си имаше своите грижи. В момента прекарваше толкова време в проучване на слугите и робите на Акома, колкото и във вършенето на работата, която му възлагаше господарката. Само Накоя знаеше за притесненията му, тъй като старицата бе извън всякакво подозрение.

Аракаси провери с пръст ръба на ламинираното сечиво и си придаде стойка, която за външен наблюдател щеше да създаде впечатлението, че господарката хока слуга за невниманието му.

— Господарке, малко открих за този човек, Нетоха. Мотивите му не са публични. Трябва да има сериозни основания, за да откаже предложението ти. Очевидно той самият не може да прави търговия през разлома, заради твоите търговски права. Но не мога да кажа какви биха могли да са причините му.

Писмото на Мара до Фумита от Събранието беше върнато неотворено, тъй че последната ѝ възможност да получи търговските си отстъпки беше Нетоха. Колкото и да не обичаше Аракаси да го притискат, тя го попита:

— Можеш ли да намериш някой близо до Чичимечас, за да разберем какви може да са тези причини?

— Мога да се опитам, лейди. — Аракаси положи усилия да не изглежда притиснат и добави: — Едва ли ще научим нещо ново, но ще видя какво може да се разбере от домашните и полските слуги. Работниците на Нетоха са главно варвари...

— Мидкемийци ли? — прекъсна го Мара.

Аракаси кимна.

— Магъосникът ренегат, Миламбер, освободи всички свои съотечественици, преди да напусне, и този Нетоха ги наема като работници. Според донесенията от Онтосет се справят добре като земеделци. Все едно, тези може да се окажат по-словоохотливи от нашите роби, тъй че събирането на сведения не би трябвало да се окаже трудно. Стига да знаят нещо, моето си струва да се чуе, разбира се.

Усетила напрегнатото мълчание на Накоя до лакътя си, Мара премина на следващия проблем.

— Какво ново за Минванаби?

— Обезпокоен съм, господарке, точно защото нямам какво да докладвам. Тасайо движи деловите дела на домакинството си също както ти твоите, но без нищо, което бих могъл да сметна за необичайно важно. — Началникът на шпионите се спогледа с Първата съветничка. — Това противоречи на очакванията. Тасайо би трябвало да се задейства веднага щом чуе за издигането ти до върховенството на клана. Но вместо това... — Аракаси се огледа и добави: — Още нещо:

Минванаби са започнали да изграждат примитивна шпионска мрежа и се опитват да внедрят агенти на няколко места в империята. Не е трудно да се забележат, понеже Инкомо, Първият съветник на Минванаби, действа тронаво. Имам хора, които наблюдават неговите, и съм почти сигурен, че можем скоро да проникнем в кръга му. Това ще ни даде втори ден достъп до домакинството и делата му и когато това се постигне, ще се чувствам сигурен. Но не смея да действам прекалено бързо. Цялата операция може да се окаже сложна маневра, за да ни отклонят.

И все пак Мара усещаше, че това не е в стила на Тасайо. Вроденото му изтънчено лукавство клонеше към жестокост, а тактиката му — към военно насилие. Потънала в дълбок размисъл, тя разсеяно разреши на шпионина си да напусне. Не забеляза кога си тръгна и беше забравила, че Накоя е в стаята, докато старата жена не проговори.

— Усещам мраз в кокалите си, дъще.

Мара леко се сепна.

— Какво те тревожи, Накоя?

— Коварствата на Минванаби. Разчиташ твърде много на осведомителите на Аракаси. Може да са добре поставени, но не са навсякъде. Не са до Тасайо, когато кляка или когато ляга върху жена си, а трябва да вярваш, че това е мъж, способен да крои убийство, докато се облекчава или е с жена в леглото.

Мара не намери нищо смешно в образите, защото Накоя говореше истината. Агентите на Аракаси можеше да не са изровили никаква явна заплаха към дома ѝ, но донесенията все пак бяха обезпокоителни. Тасайо управляваше домакинството си със своенравна изтънчена жестокост. Насилията му тормозеха ума и сърцето — и все пак, доколкото ставаше дума за заклет враг, Мара знаеше, че в империята няма кръв, която той повече да жадува да пролее, от нейната и на малкия ѝ син Аяки.

23. НАПАДЕНИЕ

Годината отмина.

Заета с грижи около продължаващите търговски трудности и привидното бездействие на Тасайо, Мара изчака, докато дъждовният сезон дойде и си отиде. Телетата нийдра бяха отбити от майките и лудуваха по ливадите. Щом пораснеха достатъчно, пастирите избираха кои да бъдат скопени и кои да се използват за разплод. Посевите бяха засети и ожънати и се проточи несигурен мир. Дните се нижеха без да се стигне до никакво решение. Хиляда възможни, реакции на хиляда възможни нападения бяха обсъдени и отхвърлени, а никаква заплаха от Минванаби не се появи. Хиляда ходове в Играта на Съвета се планираха, но императорът не отмени своя едикт срещу Висшия съвет.

Седнала в кабинета си в прохладните часове на ранното утро, Мара оглеждаше плочките и пергаментите, оставени ѝ от Джикан. След обезсърчаващото ѝ отстъпление в Кентосани доходите на Акома се подобряваха. Приемането на поста Боен вожд на клана не предизвика никакви бедствия. Постепенно стадата ѝ се възстановяваха след разходите, наложили се от кампанията в Достари. Търговията с коприна най-сетне процъфтяваше. Макар Накоя да използваше всяка минута, за да натяква, че господарката ѝ пренебрегва проблема с брака си, Мара отказваше да се поддаде. След като Тасайо бе пълновластен лорд на Минванаби, дори някой от толкова добре поставена в днешно време фамилия като на Хокану щеше да е глупав да се съгласи на съюз, докато спорът между Минванаби и Акома не бъдеше решен. Освен с Ксакатекас и в по-малка степен с Анасати, съюзите с Акома бяха станали крехки. Мара въздъхна. Все още не бе достатъчно силна, за да предприеме първия ход, и беше започнала да свиква с изчакването.

Влезе един слуга и докладва:

— Господарке, заклет куриер те очаква в преддверието.

— Доведи го.

Куриерът беше облечен в избеляла туника с прикачения на ръкавите знак на гилдия от Пеш. Тъй като Мара нямаше връзки с нито една фамилия от този град, това засили любопитството ѝ.

— Може да седнеш — разреши тя, след като куриерът изпълни поклона си. Не носеше документи. Съобщението щеше да е устно, гарантирано със смъртна клетва за мълчание. Мара махна на един слуга да донесе сок джомач в случай, че гърлото му е пресъхнало от пътуването.

Той сведе глава, щом донесоха напитката, и с благодарност отпи дълга глътка.

— Нося поздрави до Акома от лорд Ксалтепо на Ханку.

Пратеникът замълча за нова глътка, с което вежливо остави време на господарката да си спомни какво знае за дома на този лорд, за клана му и за политическите му връзки.

А това време наистина ѝ трябваше, тъй като Ханку бяха малък дом и никога не бяха имали отношения с Акома. Бяха от Нимбони, толкова дребен клан, че винаги се съюзяваха с други, по-големи. С кои кланове се бяха съюзили в момента, Мара не помнеше. Аракаси щеше да знае. Може би също тъй щеше да потвърди дали Ксалтепо е подновил участието си в партията на Жълтото цвете след разпадането на Военния съюз. Партията на Жълтото цвете нямаше връзки с Минванаби, но понякога бяха поддържали общи интереси с тях, преди Алмечо да понесе бялото и златното, а наложените промени от приемника му Аксантукар бяха разтрогнали старите съюзи. Партията на Жълтото цвете в момента действаше сама и Нимбони най-вероятно бяха склонни да изберат страната на клана Канацаваи. Може би това беше ход в тази посока.

Мара въздъхна безсилно заради неузнаваемо заплетената политика през този сезон. Без мрежата на Аракаси щеше да се лута слепешком и да разчита на предположения, без да може да води решително своя клан през трудностите.

Пратеникът довърши питието си и учтиво изчака да му обърне отново внимание. Тя му махна с ръка и той продължи:

— Лордът на Ханку официално те моли да обмислиш съюз с неговия дом. Ако прецениш, че въпросът е в интерес на Акома, лорд Ксалтепо моли за среща, на която да обсъдите предложението му.

Домашен роб ненатрапчиво прибра празната чаша за сока. Мара използва тази пауза, за да формулира бързо решение.

— Поласкана съм от предложението на господаря на Ханку и ще отговоря чрез един от личните ми куриери.

Беше вежливо уклончиво и не необичайно, тъй като владетел близо до Сулан-Ку нямаше да е запознат с гилдията на друг град. От грижа за сигурността Мара възнамеряваше да наеме куриер от позната гилдия. Но да освободи този пратеник без благодарност щеше да намекне за недоверие, ако не и за обида, така че тя прати да доведат Сарик. Вече запознат със задълженията си на Втори съветник, той щеше да придружи платения куриер до някоя отдалечена стая, да го позанимае с баналности, докато отmine жегата, и след това учтиво да го освободят.

Финансовите отчети вече не привличаха вниманието на Мара. Тя мислеше за неочаквания ход на Ханку и недоумяваше какви може да са мотивите им. Лорд Ксалтепо можеше искрено да желае съюз и това не биваше да се приема лекомислено. След публичното ѝ издигане до Боеен вожд на клан това можеше да се окаже само първото от много такива домогвания. Да го пренебрегне щеше да е глупост.

Но възможността той да се окаже марионетка на някой друг, по-добре познат враг, използващ го, за да прикрие пореден заговор срещу нея, беше много опасна. Мара изчака заминаването на куриера и изпрати Аракаси да проучи.

След вечеря свика съвет. Отегчена от тягостната атмосфера в кабинета си със затворените паравани и спуснати завеси, реши, че ще е по-удобно срещата да стане в градинския двор до покоите ѝ, под светлината на фенерите. Градината имаше само един вход, охраняван сигурно.

Седнала на възглавнички под дървото до фонтана, Мара за стотен път се замисли за сигурността на Акома и пак завидя на Тасайо, като си спомни имението му, красиво здание с просторни дворове, укрепено от стръмни хълмове, и естествено защитимата долина с нейното езеро и тесния проток. За разлика от други благородници, разположени в низините, на лорда на Минванаби не се налагаше бдително да поддържа охрана по просторните си граници. Трябваше му само часовои в наблюдателните кули на хълмовете и патрули, поставени на ключови места. Докато Акома се нуждаеха от пет пълни

отряда от по сто воини всеки, за да поддържат възможно най-добре, отбраната на главното имение — цел все още непостигната след десет години грижливо укрепване на силите ѝ. А Минванаби можеха с не повече от двеста души да охраняват два пъти повече земя. Тази пониска цена на сигурността за дома осигуряваше на Тасайо ресурси за политически игри, които липсваха на Мара въпреки бързо разширяващата ѝ се финансова империя.

Огледа своя кръг от съветници, по-голям отпреди с добавените по-млади лица. Накоя ставаше все по-сбръчкана и изгърбена с всеки месец. Кейоке вече не можеше да седи толкова изправен като преди, но все пак продължаваше педантично да държи на външния вид. Държеше здравия си крак кръстосан над отрязания и грижливо беше скрил от поглед патерицата си. Колкото и да се опитваше, Мара така и не можеше да свикне да го гледа облечен в халат, вместо в броня.

На срещите на съвета ѝ не присъстваха слуги. Но в ролята на личен роб Кевин седеше зад нея — и сега си играеше скришом с разпуснатата ѝ коса. Тук беше Джикан, с прашните му от кредата длани, и Сарик, млад, нетърпелив и с проникателен поглед, и Люджан, който изглеждаше подвеждащо безгрижен. Началникът на шпионите все още не беше се върнал от кейовете на Сулан-Ку, където бе отишъл да се срещне с човек, носещ сведения от Пеш. След като неговата дума щеше да упражни най-тежко влияние, Мара започна преди пристигането му, за да има време да изслуша другите си съветници.

Накоя откри заседанието.

— Лейди Мара, не знаем нищо за тези парвенюта Ханку. Не са стара фамилия. Не споделят политическите интереси на Акома и се притеснявам, че може да са ръкавицата за ръката на враг.

Напоследък Първата съветничка беше станала изключително предпазлива. Господарката на Акома не беше сигурна дали това е заради издигането ѝ на поста Боен вожд на клан, или от страха ѝ от Тасайо, който се задълбочаваше със старостта, и все по-често поглеждаше към Сарик за по-балансирана оценка на риск и изгода.

Макар и още млад, Сарик беше с бърз ум, лукав и често дори саркастичен. Външната му закачливост изглеждаше в странно противоречие с по-дълбоко прикрития цинизъм, но наблюденията му бяха съдържателни и точни.

— Съображението на Накоя е основателно — започна той, впил дръзко погледа си в Мара; дланите му непрекъснато шареха по лакираната гривна на китката му, все едно изпробваше острието на меч. После сви рамене по войнишки. — Съгласен съм, че знаем малко за господаря на Ханку. Ако действа искрено, бихме го оскърбили с отказ да го изслушаме. Дори да можехме да си позволим да обидим този малък дом, не искаме Акома да си спечелят репутацията на недостижими. Бихме могли вежливо да отхвърлим съюза, след като изслушаме предложението му, и така няма да има обида. — Кривна глава и завърши с обичайния си въпрос: — Но можем ли да си позволим да му откажем, без да сме проучили какви може да са мотивите му?

— Сериозен аргумент — призна Мара. — Кейоке?

Военният ѝ съветник вдигна ръка да оправи липсващия шлем и накрая почеса оредялата си коса.

— Трябва добре да огледам подготовката, предлагана за срещата ви. Лордът може да е наел убиец или да е поставил засада. Това къде желае да се срещне с теб и при какви условия ще ни каже много.

Това, че бившият Боен водач не оспори нуждата от преговори, не убегна на Мара.

Люджан, с опита си на бивш сив воин, предложи нова перспектива.

— Ханку са смятани за отцепници от могъщите домове на Пеш. Познавах се с братовчеда на една от жените на подофицерите ми, който служеше при Ксалтепо като Патрулен водач. За лорд Ханку се говореше, че рядко споделял тайните си и го правел само в случаи на взаимна изгода. Това, че са нов дом, се каза, но издигането на фамилията се дължи на мощните им делови интереси в Юга.

Джикан последва примера на Люджан и разшири картината.

— Ханку имат интерес в чоча-ла. Тъй като бяха слаби, по някое време бяха експлоатирани безмилостно от гилдиите. На бащата на лорд Ксалтепо му омръзна да губи приходите си. Когато дойде на власт, сам нае мелничари на зърно и вложи доходите си от чоча-ла в това предприятие. Синът му продължи да разширява бизнеса и сега са ако не господстващ, поне главен фактор в южните пазари. Хвали се с процъфтяваща търговия и обработка добивите на други

производители. Възможно е да желае договореност, която ще докара зърното на нашия васал Тускалора в неговите сушилни.

— В Пеш? — възкликна Мара. — Защо лорд Джиду трябва да рискува с плесента и влагата при превоза на зърното си по море или да поеме високите разноски на сухопътен керван?

— За изгода — разсъди с неподражаемата си педантичност Джикан. — Почвата и климатът не са добри за чоча-ла толкова далече на полуострова. Дори некачественото зърно на Ханку носи високи приходи там. Повечето производители мелят добивите си близо до дома, за да си спестят тежестта от превоза на шушулките. Но зърното се съхранява по-добре в необелен вид, а мелниците на подправката на Ханку биха могли да вземат високи цени за всяка чоча-ла, която биха могли да обработят в бездейното време между сезоните. И в крайна сметка премахват потенциален съперник от местния пазар. След време такава връзка би могла да осигури вход за стоките им в ядрото на империята.

— Защо тогава не се обърнат към лорд Джиду? — възрази Мара. Джикан разпери помирително ръце.

— Господарке, ти може да си разрешила на лорда на Тускалора правото да договаря финансовите си дела, но сред търговците и представителите в градовете за теб се говори като за негова върховна владетелка. Не могат дори да си представят, че един владетел е толкова щедър в политиката си като теб. Тоест на пазарите се твърди, че ти може да държиш контрола.

— Джиду ще протестира — възрази Мара. Този път се обади Накоя.

— Милейди, той не смее. Има си своята мъжка гордост. Гложди го, че е бил надвит от жена. Лорд Джиду ще предпочете да не става обект на нови клюки, вместо да се обърне към теб с оплакване.

От този момент дискусиата се задълбочи и Кевин заслуша напрегнато. Мълчеше не толкова от почитание, колкото от изумление от сложността на цуранската политика. Напоследък, ако предложеше мнението си, това ставаше по-малко от невежествен импулс и повече — от прозрение, породено от чужда гледна точка.

Мара претегляше аргументите на съветниците си и се мъчеше да избегне нарастващата тревога колко много ще ѝ липсва варваринът, щом най-сетне се заемеше с пренебрегваната досега отговорност и си

избереше подходящ съпруг. Колкото и объркана да ставаше текущата политика, тя се наслаждаваше на този момент, обкръжена от хора, които я обичаха, и от нежната, позната топлина на лятната нощ.

Светлината на фенерите падаше мило на лицата на Кейоке и Накоя и смекчаваше бръчките на угриженост. Блестеше в очите на Сарик в миговете на разпалено въодушевление и прикриваше отегчението на Джикан.

Не минаваше и ден, в който хадонрата да не посети, най-отдалечените поля на имението. След Достари той посещаваше града всяка сутрин — тръгваше преди изгрев-слънце и се връщаше преди обед, като понасяше двата часа пътуване, за да получи най-пресните новини за търговските потоци от пълномощниците си. Малко благоприятни възможности убягваха на усърдното му внимание, но на Мара ѝ се искаше негодите да намалее и да не ѝ се налага толкова тежко да разчита на резервите си. Джикан я беше научил на много неща в сложния свят на финансите, а другите ѝ съветници бяха спасили Акома от бедствия, предизвикани от нейната неопитност в първите ѝ дни на господарка. Мълчаливо благодари на Лашима, че покровителства добрите хора. С оброка пред клана Хадама и с кръвната вражда на Минванаби срещу нея не смееше да си представи загубата на никого от присъстващите.

Обсъждането най-сетне приключи. Мара резюмира гледните точки и каза:

— Изглежда, че трябва да изпратя послание до лорд Ксалтепо, като уговоря среща, която да е най-благоприятна за безопасността ми. Джикан, можеш ли да уредиш да наемем някоя от залите на гилдиите в Сулан-Ку?

Но преди хадонрата да успее да отговори, се намеси сух глас:

— Милейди, с цялото, дължимо уважение, публично място може би няма да е най-добрият избор.

Незабелязан, тих като сянка, Аракаси се беше промъкнал в градината. Докато се покланяше, Кейоке присви устни, ядосан, че е пропуснал момента, в който стражите на входа бяха пуснали новодошлия. Старият воин никога нямаше да признае, че слухът му отслабва все повече.

Аракаси се поклони. Лицето му бе забулено от хлабава жреческа качулка. Изчака с присъщата си кротост разрешението на Мара и

добави:

— Трябва веднага да предупредя, че тази молба от лорд Ксалтепо е известна на Минванаби. Източниците ми сочат, че Тасайо лично е заинтересуван да разбере къде би могла да стане една среща между милейди и Ханку. Ако бъде наета зала на гилдия, боя се, че може да има шпиони в стените. А ако в момента не съществуват ниши за подслушване от вражески страни, може да се допусне, че такива ще бъдат вградени до срещата на господарката ни. Тасайо е много настоятелен, когато поиска нещо.

ПокOLEба се, сякаш собствените му думи му бяха неприятни.

— Източникът ми е изричен, много повече от обичайното. Тасайо ужасно държи да знае за тази среща.

Устните на Мара се свиха.

— От това заключавам, че интересите на Ханку са против тези на враговете ни.

— Да, това придава тежест на допускането, че желанието на Ханку е искрено. — Но Аракаси не изглеждаше напълно успокоен. — Остават твърде много въпроси без отговори. Разширението на търговията с подправки на Ханку изглежда добър мотив, но това е предположение. А има и смътен слух, че клан Шоншони са се обърнали към Нимбони. — Поведението на Главния шпионин издаваше безпокойство. — Има неща, които са твърде ясни, предвид това колко много остава скрито.

— Притесняваш ли се?

— Да, лейди. Нещо в неговата... — Аракаси поклати глава. — Може би съм притеснен от твърде многото лесно придобита информация. — Сви рамене. — След като не съм следил достатъчно внимателно Ханку, обяснимо е, че действията им са ми убягнали. Настоявам обаче за крайна предпазливост. Срещни се с лорд Ксалтепо на място, което е лесно защитимо. Ако не тук, то другаде в именията си. Ако не на свой терен, то някъде наблизо, където да имаме предимство.

— Говориш благоразумно, както винаги. Трябва да сме предпазливи. Не бива да се пропилява никаква възможност за предимство, колкото и да е малко. Ще се срещна с лорд Ксалтепо не в зала на гилдия, а в онази долчинка в планината, където четата на

Люджан някога правеше лагера си. Не е на земята на Акома, но имаме предимство, ако възникне неприятност.

Съветът свърши и всички си тръгнаха.

Само Кевин остана на мястото си. Обви ръце около кръста на Мара и зарови лице в косата ѝ.

— Какво ще кажеш за един по-специален съвет между нас двамата?

Мара извърна лицето си, за да я целуне. Косата на Кевин блестеше златиста на светлината на фенерите, а ръцете му знаеха много добре къде да докосват. Щом устните му се впиха в нейните, Мара се приготви да остави грижите си за нощта.

— Милейди — сопна се киселият глас на Накоя. Нежелана като неканен гост, Първата съветничка се бе върнала. — Спрете с тези глупости и чуй предупреждението ми.

Мара се освободи от прегръдката на Кевин. Очите ѝ бяха блеснали, косата — разрошена, нервите — изопнати.

— Говори, майко на сърцето ми. Но не прекалявай с търпението ми. — Напоследък Първата съветничка като че ли използваше всяка възможност, за да намекне за глупостта на Мара още да държи Кевин. Макар Мара да разбираше, че настойчивостта на старата жена произтича от загриженост, тази нощ бе решила твърдо да се наслади на няколко мига, които ѝ бяха останали с мъжа, когото обичаше. Колкото и да беше добронамерена Накоя, загрижеността ѝ не беше добре дошла.

Първата съветничка не ѝ държа лекция за неуместния ѝ избор на партньор в леглото, а скръсти ръце и отсече:

— Разчиташ твърде много на шпионите на Аракаси.

— Те никога не са ме проваляли.

— Но и никога не са се занимавали пряко с Тасайо. — Накоя размаха пръст. — Спомни си керваните с коприна! Десио разкри един от агентите на Аракаси и от това дойде злото. Братовчед му няма да е толкова глупав. Няма да бъде приспан да мисли, че никой не го наблюдава в дома му. Но за разлика от Десио, Тасайо няма да бъде подведен от омразата, щом открие, че сигурността му е под въпрос. Ще пощади предателя и дори ще го подхранва със сведения и ще чака мига си, за да го използва.

Лек ветрец разлюля фенера. Изнервена от раздвижилите се сенки, Мара махна раздразнено с ръка.

— Да не би да съветваш да наемем зала на публична гилдия? Да разчитаме на сигурност, гарантирана от хора без клан?

— Не казвам такова нещо. Само те умолявам да внимаваш. Аракаси е много добър, наистина. Но предишният му господар Тускай беше съсипан въпреки шпионската си мрежа. Помни това. Осведомителите може да са полезни, но никога не са непогрешими. Всички сечива може да се счупят или да бъдат превърнати в оръжия.

Мара се вцепени, остро усетила студа още повече, след като топлината на Кевин се беше отдръпнала.

— Стара майко, чух предупрежденията ти. Благодаря за съвета ти.

Накоя бе достатъчно разумна, за да не настоява. Поклони се с дълбоко неодобрение и си тръгна.

— Права е старата досадница, знаеш ли — промърмори обично Кевин.

Мара му се сопна:

— И ти! Всяка вечер ли трябва да е пълна с предупреждения и страх?

Кевин я придърпа към себе си. Отне с целувки напрегнатостта ѝ и на възглавниците, под мигащата светлина на полюшвания от вятъра фенер, я накара да забрави за враговете.

След три седмици се възцари зноят на зрялото лято. Тревите изгубиха последната зеленина, задържала се от дъждовния сезон.

Мара излезе от къщата в мъгливия предутринен сумрак. Носилката я чакаше, обкръжена от подбрана охрана от трийсет воини, водени от Кенджи, който имаше нужда от полеви опит. За пътуването си за среща с лорда на Ханку Мара смяташе да стигне в планината преди обедната горещина и, по съвета на Аракаси, задържа ескорта си лек за повече бързина и дискретност. Военният ѝ съветник бе настоял да я изпрати, тъй като Накоя вече не можеше да става толкова рано сутрин.

Но никакъв съветник не чакаше на вратата, когато Мара се появи с Кевин на полагащото му се място зад рамото ѝ.

— Старият чешит трябва да е заспал късно — подхвърли небрежно варваринът. — Трябваше да използвам шанса да му го върна за времето, когато ме будеше с ритници с бойните си сандали.

— Чух те! — извика глас, добре школуван от тренировъчното поле. Кейоке излезе от редиците на охраната на Мара, куцукаше с патерицата. Спря, за да даде някакви указания на Кенджи и да се сопне за отпуснатата стойка на един от мъжете. След това, явно недоволен, че не може да тръгне с войниците, изгледа изпепеляващо Кевин и се върна на мястото си пред носилката на Мара.

— Милейди. — Поклони се и после сложи патерицата под мишницата си. Погледна напрегнато Мара, сякаш командваше думи, а не войници. Гласът му се сниши, за да не могат войниците да го чуят. — Дъще на сърцето ми, притеснен съм за това пътуване. В това, че лорд Ксалтепо изпрати слово чрез устата на куриер, вместо написано под печата на фамилията му, има нещо подозрително.

Мара се намръщи.

— Те са малък род с малко връзки. Ако откажа съюз и пергамент с личния им печат попадне в ръцете на Тасайо, какво мислиш, че ще ги сполети? Минванаби са унищожавали цели фамилии по много подробен повод. — Прехапа устна. — Не. Мисля, че Аракаси е прав и че Тасайо най-после разбира, че много от постигнатото от нас се основава на финансова печалба и че вече трябва да се противопостави на понататъшното разширяване на Акома.

Кейоке вдигна ръка, сякаш да се почеше по брадичката, но се отказа. Вместо това хвана китката на Мара и нежно я настани в носилката ѝ.

— Върви с милостта на добрите богове, господарке.

Отдръпна се, а Мара махна носачите да вдигнат носилката.

Кенджи даде заповед за марш и малкият кортеж тръгна. Щом Кевин понечи да застане до господарката си, Кейоке го стисна за лакътя с мазолестата си и още силна ръка.

— Пази я — каза му с тон, изпълнен с повече настойчивост, отколкото Кевин бе чувал някога в гласа му. — Не позволявай да пострада, че ще те сритам с нещо повече от бойните ми сандали.

Кевин се ухили безгрижно.

— Старче, ако Мара пострада, ще трябва да се задоволиш да риташ трупа ми, защото вече ще съм умрял.

Военият съветник кимна и го пушна. Кевин побърза да догони Мара, като често поглеждаше назад. Вече съвсем не беше толкова чужденец колкото някога и бе готов да се закълне, че нещо гнети ума на опитния стар воин.

Докато вдигащото се слънце прогони мъглата от долините, бяха навлезли дълбоко в леса, покрил подножията на планината Киамака. Преди да е започнало дневното движение на кервани и извън погледа на ранни куриери, завиха от главния път и хванаха по тясната пътека, която навлизаше все по-дълбоко в дивите гори. Тук мъглата се бе задържала, но влажният лес ѝ вече беше потискащ. Кенджи даде знак да спрат за кратък отдих и за да може носачите на Мара да се сменят. Ескортът беше твърде малък, за да включва и водоносец, и робите донесоха вода от извора край пътя.

Кевин коленичи на брега на малкото обрасло с чуждоземен оранжев мъх вирче, и загледа пробягващите между водораслите рибки. Чу как Ударен водач Кенджи казва на Мара, че съгледвачът, оставен да наблюдава пътеката за преследвачи, се бави.

— Ако не се върне скоро, ще пратя да го доведат.

Кевин се ухили и загреба вода с големия глинен съд, който носеше. Въпросният съгледвач беше Джурату, остроумен енергичен мъж, който обичаше забавленията. Беше се задържал до късните часове в игра на комар с приятели. А ако беше изпил толкова вино, колкото казваха, сигурно щяха да го намерят да лази на четири крака, измъчван от ужасния махмурлук.

Един от войниците го каза на Кенджи, а после добави, че понеже навремето това било обиталище на сиви воители, Джурату може би ги търсел. Друг подхвърли, че можело даже да се пазари с тях за мях вино.

Мъглата се вдигаше и бледи лъчи светлина падаха през покрива на клоните. Ако не бяха те, Кевин сигурно щеше да пропусне движението: надникналото за миг лице между листата ето там!

Носът беше тесен и крив, а шлемът не беше на Джурату. Изобщо не беше шлем на Акома!

Кевин не посмя да извика, за да не издаде, че е видял криещия се наблюдател. Изправи се с глинения съд в ръце, обърна гръб на извора и подражавайки на апатичното тътрене на робите, тръгна стъпка по стъпка към Мара.

Кожата между плешките го засърбя. Очакваше всеки момент в гърба му да се забие стрела.

Десетината стъпки, отделящи го от Кеңджи и носилката на Мара, му се сториха цяла вечност. Мъчеше се да върви спокойно, а умът му работеше трескаво. Мара тъкмо се канеше да се надвеси навън, за да заговори на Кеңджи.

Страх прониза нервите му като мълния. Стисна с все сила глинения съд и се помоли Мара да се отдръпне и да се скрие в сянката на носилката.

Но нали си беше Мара, не го направи. Дръпна завеските още пошироко, погледна Ударния водач и отвори уста да заговори.

Усетил опасността като връхлитаща вълна, Кевин се задейства. Залитна напред, уж се е спънал, лисна водата към господарката и Кеңджи, хвърли се и се натресе в носилката с цялата си тежест.

Изненадано гневният вик на Мара секна, щом я блъсна долу и назад, във възглавниците и в безопасност под тялото му, докато дърпаше и преобръщаше носилката, за да я превърне в защитна стена.

Успя на косъм. Още докато се измъкваше от копринените завеси, стрелите засвистяха.

Удряха в пръст и броня със зъл плосък звук като удари на биещи ръце. Кеңджи загина първи. Падна, докато крещеше заповеди, а стрелите биеха и биеха по долните дъски на разбитата носилка, вече вдигната пред Мара като барикада.

— Засада! — изръмжа Кевин в ухото на Мара, докато тя го удряше с юмруци и се мъчеше да се изтръгне от прегръдката му.

— Стой мирно.

Стрела проби една възглавница и изрови жлеб в пръстта и Мара мигновено се усмири. Заслуша стъписана виковете на останалите живи войници, подчинили се на призива на офицера си да се притекат и да се хвърлят върху носилката, за да превърнат телата си в жив щит. Щит за нея.

Положението беше отчайващо. Стрелите се сипеха като градушка и тънките дъски на носилката пращяха и се цепеха. Кевин се опита да надникне и една го перна по рамото. Той изруга, сниши се и припряно засмъква робския си халат.

Хладният съсък на стрелите се смени с тракане на мечове, щом враговете се понесоха на вълна от леса и влязоха в ръкопашен бой с

все още живите защитници на Мара.

— Бързо — викна Кевин и подаде халата си на един от носачите. — Увий господарката в това. Скъпите ѝ дрехи я правят прекалено явна мишена.

Носачът го погледна колебливо.

— Увий я! — извика му Кевин. — Честта ѝ е прах, ако умре!

От леса връхлитаха още воители. Няколкото оцелели бойци на Мара се стегнаха в раздърпан кръг около носилката. Бяха твърде малко, жалък бент срещу лавината от врагове. Кевин се отказа да спори повече, защото един връхлетя с вдигнат меч, за да го прободне в гърба. Кевин грабна един паднал меч, дръпна парче от разкъсаните завеси, уви го около ръката си, за да му служи като щит, и се обърна срещу нападателите, готов да убива, докато умре.

Аяки се въсеше мрачно на Накоя. Лицето му бе зачервено, юмруците стиснати и тя, двама роби и дойката му се готвеха за изблик на воински гняв.

— Няма да облека това! — ревна Аяки. — Има оранжево, а оранжевото е цветът на Минванаби!

Накоя огледа въпросната дреха, копринен халат, стегнат с копчета от раковина, които с повече въображение можеше да се нарекат оранжеви. Истинската причина за спора бе, че деветгодишният Аяки предпочиташе изобщо да не носи халат в горещината и влагата в разгара на лятото. Аргументът, че е твърде благороден, за да търчи гол по коридорите като робско дете, не му правеше никакво впечатление.

Но Накоя имаше години опит със справянето с буйни деца на Акома. Хвана Аяки за раменете и го разтърси.

— Млади воители, ще носиш халатите, които ти се дават, и ще се държиш като Господаря, който ще бъдеш, щом порастеш. Не го ли направиш, до обяд ще миеш мръсни чинии с кухненските слуги.

Аяки се ококори.

— Няма да посмееш! Не съм слуга или роб!

— Тогава престани да се държиш като слуга или роб и се облечи като благородник. — Накоя стегна подпухналата си от артрит ръка около китката на Аяки и го задържа решително през стаята към слугата, чакащ с халата. Макар и скована и болнава, все още имаше

желязна хватка. Аяки се отказа да се бори, тикна стиснатия юмрук в чакация го ръкав и затърка намръщено зачервената си от стискането китка.

— Сега другата ръка — нареди Накоя. — И без повече глупости. Мрачното лице на Аяки светна.

— Без повече глупости — съгласи се той в поредната си мигновена смяна на настроенятията. Остави другата си ръка на слугата и след миг халатът беше на раменете му. Усмивката му се разшири, докато показва липсващите си предни зъби, и той посегна и скъса първото копче от раковина. — Халатът си е добър — заяви непокорно момчето. — Но оранжево няма да нося!

— Демон! — въздъхна Накоя. Определено беше твърде уморена, за да се бори с упорити момченца. Задоволи се само да го плесне по бузата и стъписан, той изкрещя от гняв.

Ревът бе достатъчно силен, за да надвие благоразумието, и слугите потръпнаха. Стражите в коридора се разсеяха и не чуха тихите стъпки, когато облечена в черно фигура скочи безшумно през паравана.

Изведнъж стоящият най-близо слуга залитна настрани с нож в гърба.

Падна без вик. Докато сянката на убиеца се врязваше през слънчевата светлина, вторият слуга рухна с прерязано гърло.

Накоя усети изтупването, щом трупът падна на дървения под, инстинктивно докопа наследника на Акома, който все още крещеше, и го запокити с все сила с главата напред към ъгъла. Момчето падна и се претърколи върху постелята си от възглавнички.

Първата съветничка извика на стражите, но гласът ѝ бе слаб и предупреждението ѝ остана нечуто. Аяки вече ревеше побеснял от гняв и се мъчеше да се измъкне от разбърканите завивки.

— Демон! — повтори Накоя, но този път на черния убиец тонг. Той беше извадил друг нож от колана си, а около пръстите на лявата му ръка бе увита корда. Лицето му беше скрито зад тънък черен воал. Юмруците му бяха в ръкавици. Нищо не се виждаше, освен очите му, докато пристъпваше към жертвата си, момчето наследник на Мара. Само Накоя стоеше на пътя му. Той вече вдигаше ножа, за да го хвърли и да я прониза.

— Не!

Накоя скочи напред, докато ножът излизаше от ръката му, и се вкопчи в лявата му китка и кордата, приготвена за гърлото на Аяки. Ножът блесна над главата на Първата съветничка и изтупа в гипсовата стена.

Убиецът изруга. Но Накоя докопа кордата. Ноктите ѝ раздраха тънката кожа, впиха се в пръстите на убиеца като нокти на хищна птица.

— Няма да успееш!

Отново извика на стражите, но гласът ѝ бе немощен и отново остана нечул.

Убиецът присви презрително очи, извади следващия нож от колана си и с извратено задоволство го заби дълбоко в ребрата на старицата.

Устните на Накоя се сгърчиха от болка. Но тя не пусна.

— Мри, старице! — Убиецът изви злостно ножа.

Накоя потръпна. От гърлото ѝ се изтръгна предсмъртен вик, но ръцете ѝ се стегнаха още по-силно на кордата.

— Няма да бъде убит в безчестие! — изхъхри тя.

Зад нея виковете на Аяки замряха. Детето видя ножа в стената над главата си, а след това кръвта, запълзяла по дъските на пода. Един от падналите слуги още потръпваше в смъртния си гърч. Парализиран от ужас, с още стиснатото в юмрука му копче от оранжева раковина, Аяки потисна жалния хленч, напирал в гърлото му. Реши, че убиецът трябва да е Тасайо, наследеният от баща му кураж се пробуди и момчето извика:

— Напред! Атака! — И с пълна с образи на воини глава, изпълзя от възглавниците и заудря с юмручета по бедрото на нападателя.

Тонгът не му обърна внимание, а заби ножа още по-дълбоко в тялото на Накоя. Кръвта потече гореща по ръката му и намокри ръкавицата, докато той дърпаше кордата от хватката на старицата. Тя рухна, свлече се върху Аяки и го затисна с издъхващото си тяло.

— Добрият бог да те прокълне! — изхъхри на убиеца. Силата ѝ отпаднаше неумолимо. Аяки се измъкна изпод нея.

Убиецът посегна да сграбчи момчето и се препъна — Накоя го беше хванала за глезена. Но животът ѝ гаснеше бързо. Мъжът бързо се съвзе, удари я по китката и се освободи.

И в този момент пазачите най-после дойдоха. Врълхлетяха през вратата на детската с извадени мечове.

Зад Накоя малкият Аяки нададе гневен вой. Накоя се помъчи да вдигне лицето си от локвата изливаща се кръв. Не можа да види детето, само чу тупкането на босото му краче по дървения под. Погледът ѝ помръкна и предсмъртната ѝ мисъл беше, че кордата все още е оплетена между пръстите ѝ. Не бе успяла да направи нищо повече, освен да принуди убиеца да използва ножовете си... Но момче, умряло доблестно от оръжие, все пак си беше умряло.

— Аяки — промълви тя, а след това, с разбито сърце: — Мара! Мракът я погълна.

Кевин се хвърли напред, заби меча, изтръгна го и един от враговете падна с крясък в нозете му. Той го прескочи и се хвърли срещу следващия. Някъде в суматохата на битката се беше докопал до вражески щит и това бе спасило живота му. Беше понесъл удар в лявото рамо и леко посичане през ребрата. Движенията му бяха затруднени от остро парене. Кръв течеше по голата му кожа и се просмукваше в набедрената препаска. Всяко движение беше болезнено.

Вражеският войник размени три удара с него, преди да разбере, че се бие с роб. Изръмжа проклетие и се втурна напред покрай него. Кевин го промуши безцеремонно отзад.

— Умри за цуранската си чест — извика дивашки. — Богове, нека дребосъците си останат все така глупави!

Нека продължаваха да подценяват бойните му умения, за да може Мара да остане жива.

Но бяха твърде много. И врълхлитаха още и още. Докато Кевин се обръщаше, за да задържи нов нападател, осъзна, че Акома не са просто обкръжени. Кръгът им беше пробит. Враговете нахлуваха през пробива и започнаха да секат по телата, налягали върху носилката, която пазеше Мара.

Мидкемиецът изкрещя като побеснял демон и прониза един от нападащите. Остави оръжието си в трупа и грабна от земята друго. Със същото непрекъснато движение изрита падналата носилка. Дървената рамка се свлече и изтласка няколко вражески войници назад. След това

носилката тупна на земята и спря, с Мара и щита ѝ от издъхващи телохранители прислонени под нея.

Кевин атакува над преградата.

— Назад, кучета! — Добави няколко мръсни цурански ругатни и се хвърли над отломките.

Оцапаното му в кръв почти голо тяло и демонският му рев стъписаха първите редици. Той стъпи върху стрела, усети ужилването на четириострия ѝ връх, врязал се в петата му, отново изруга на ябонски и довърши на цурански:

— Туракаму дано ви изяде сърцата на закуска!

След това мечовете налетяха към него.

Не можеше да отбие толкова много. Нито имаше време да се чуди дали това, че бе използвал носилката като таран, е ранило Мара. Разбираше само, че ще умре, и перспективата никак не му допаднаше.

Един меч посече пищяла му. Той се олюля, падна и се превъртя. Над главата му се вдигнаха оръжия, налитащи да го проният. Забиха се в земята на косъм от него. Усети как изхвърлената пръст го шибна в раменете. Отново се превъртя и вдигна щита нагоре в жесток удар по слабините на един, който се движеше много бавно. Тялото му най-сетне се вклини в обърнатата носилка, гърбът му намери опора и той се надигна с щита пред себе си. Ръцете го заболяха, докато вражеските удари се сипеха по щита, за миг задържани.

— Богове, това не може да продължи. — Проклетието му вече звучаха подозрително като хленч. А мечовете биеха неумолимо по щита, цепеха втвърдената кожа от нийдра и дървото отдолу, докато накрая той стискаше в ръцете си само трески. Много отдалече, може би някъде в гората, чу викове и трясък от друга битка.

— Проклети да сте, проклети да сте! — Изсмя се горчиво. — Не стига, че сме победени, ами искате и да ни насечете на парчета!

Мечът посече със съсък и ухапа плът. Чернокоса глава тупна на постелята.

Стражът Акома не спираше да крещи и преди убиецът да падне, беше посякъл тялото му още три пъти. Трупът се свлече на купчина кървава плът и се затърчи върху възглавниците.

Оплискан с кръвта на тонга, разреван и ококорил очи, Аяки изпълзя изпод трупа. От раната на гърлото му бликаше кръв и той се хвърли безразсъдно срещу стената в опит да избяга от този ужас.

— Доведи Кейоке — извика воинът с плувналия в кръв меч на другия, който се беше навел над Накоя. — Може да има още убийци!

Плясъкът на сандали отекна зад паравана — още воители идваха през градината. Ударният водач бързо нареди да претърсят дворовете, а шестима мъже да обкръжат наследника на Акома.

Миг по-късно се появи Джикан. Самообладанието му го напусна, щом видя касапницата на пода на детската стая. Тикна наръча си восъчни плочки на слисания роб, който го следваше, и с нетипична за него бързина се провря между въоръжените мъже. Наследникът на Акома се беше присвил, блъскаше по стената с юмручета и крещеше:

— Минванаби, Минванаби, Минванаби!

— Аяки, ела при мен, всичко свърши — каза твърдо Джикан.

Малкият като че ли не го чу. Хадонрата на Мара се наведе, вдигна го, притисна го до гърдите си и го загърна с халата си, който миришеше на креда, а не на касапница.

Ударите по щита се удвоиха. Кевин дръпна едната си ръка от ръба миг преди да изгуби пръст. Смъртно усети надигане сред телата зад себе си: един от смъртно ранените воители натика дръжка на кама в шепата му и изхриптя:

— Защити господарката! Жива е.

Кевин отхвърли пораженческата мисъл, че може да не остане жива за дълго. Гол, плувнал в кръв и обезумял от боен гняв, той замахна под ръба на щита и заби острието в нечий крак. Изпусна дръжката, понеже пронизаният враг се дръпна назад с яростен крясък.

— Танцувай, танцувай! — пожела му варваринът, замаян от загубата на кръв.

И чак после забеляза, че ударите по щита са спрели.

Ръце в лъскави зелени ръкавици го дръпнаха от ръцете му. Кевин вдигна очи и замига. Размътеният му поглед открои офицерско перо и лицето на Бойния водач на Акома.

Облекчението надви чувството му за хумор и той въздъхна:

— Слава на боговете, че дойдохте.

Люджан го изгледа — Кевин бе целият в кръв — и попита озадачено:

— Защо да танцува?

— Ох — изпъшка Кевин. — Ще ти обясня по-късно.

Гадеше му се, а слънцето беше прекалено ярко.

— Къде е господарката? — настоя Люджан, рязко.

Кевин примига объркано към преобърнатата носилка. Мъртвите войници на Акома лежаха върху нея като премазани бръмбари.

— Небесна светлина, само не отдолу! — изрева Люджан.

— Тя... — Изпъшка Кевин. — Аз... — Не можеше да говори.

Причерня му.

Воините бързо вдигнаха носилката, издърпаха настрани мъртвите и ранените и извадиха Мара. Беше в безсъзнание, но нямаше никаква рана, освен синя цицина на челото.

Отнесоха я до извора и я сложиха на мекия мъх. Обкръжена от сто войници, с глава, отпусната в скута на Люджан, тя се съвзе и промълви:

— Кейоке?

— Не, господарке. Люджан съм. Но Кейоке ми заповяда да дойда тук. Реши, че може да се натъкнете на неприятност.

— Той не ти е командир, че да ти заповядва — укори го Мара. Виеше ѝ се свят и едва чуваше гласа си.

Люджан я погали по косата и я удостои с най-безочливата си усмивка.

— Старите навици умират трудно. За мен Кейоке винаги ще си остане командирът ми.

— Трябваше да ги послушам — изпъшка Мара. Очите ѝ се замъглиха. — Кевин... Той къде е?

Люджан кимна към учителя, който се беше навел над проснатия върху мъха варварин.

— Тук е. Жив. По препаска, без броня и с геройски комплект рани. Мда, голям воин е този мъж.

— Рани!? — Мара се надигна с тревога и на Люджан му трябваше удивително много сила, за да я задържи.

— Господарке, успокой се. Ще живее, макар че ще си има хубава колекция белези. Може да накуцва и ще му трябва доста време, докато

може да използва напълно лявата си ръка. Мускулите са лошо посечени.

— Храбрият Кевин. — Гласът на Мара трепереше. — Той ме спаси. Глупостта ми едва не го уби.

Люджан я погали отново, почти с нежност, и каза:

— Жалко, че този мъж е роб. Такъв кураж заслужава само най-високата чест.

Въздухът изведнъж стана болезнен за дишане. Мара извърна лице и потрепери. Може би плачеше беззвучно от жал. И да го правеше, офицерът никога нямаше да издаде срама ѝ. Някак разбираше, че болката не произтича само от спасяването ѝ на косъм в тази долчинка. А трайната му обич и преданост нямаше никога да му позволи да признае, че господарката му се е издала в момент на слабост. Войниците наоколо бързо си намериха задачи по-настрани.

Господарката на Акома плачеше за Кевин, чийто дързък дух беше пленил нейния и чиито действия най-сетне я бяха накарали да разбере, че той не е и никога няма да е роб.

Трябваше да го освободи, а това не можеше да стане в границите на империята Цурануани. За да му отдаде дължимото, за да го признае като мъж, трябваше да го изгуби завинаги. А това щеше да е най-трудното, което бе предприемала някога.

Прегрупирането след засадата в гората отне по-голямата част от деня. Телата на убитите воители трябваше да бъдат прибрани на импровизирани носилки за ритуалното изгаряне у дома. Вражеските мъртви бяха оставени за храна на джагуните и други месоядни същества. Люджан изпрати съгледвачи и те се върнаха от уговореното място на срещата с донесения, че Ханку не се виждат никакви.

Мара понесе лошо тази новина: предложената ѝ среща с лорд Ксалтепо се оказваше несъмнено фалшива и най-вероятно бе заговор на Минванаби. Вече се тревожеше не само за раните на Кевин.

— Тасайо не удря само веднъж — каза тя на Люджан, щом сумракът се стъсти. — Въпреки че ранените ни ще страдат, докато ги носим, трябва да се върнем къщи възможно най-бързо.

Люджан кимна и бързо подготви войниците за тръгване. Изтощени от боя и превързани, тримата оцелели от първоначалната охрана на Мара получиха почетни места в челото на колоната. Кевин и двама ранени на носилки бяха зад тях, следваха доблестно загиналите.

Мара настоя да тръгне пеша. Носачите ѝ бяха живи, но понеже бяха обучени да носят товари, без да друсат, им повериха ранените.

Господарката на Акома тръгна до своя изпаднал в безсъзнание личен роб. На Кевин му бяха дали упойващо лекарство заради болката и той спеше дълбоко. Тя държеше непревързаната му ръка и настроението и се люшкеше между болезнената тъга и гнева.

Нямаше нужда да я предупреждават, че Тасайо е компрометирал шпионската мрежа на Аракаси. Беше видяла само нарастващата си сила, беше се заблудила да мисли, че естествено ѝ се полага по-малки фамилии да се домогват до благоразположението ѝ. Накоя я беше предупредила. Кейоке съвсем подчертано беше избягвал да ѝ се противопоставя, точно за да може да е свободен да предотврати гибелния капан, който толкова глупаво бе позволила да ѝ заложи Тасайо.

Двайсет и седем добри воители от почетната ѝ гвардия бяха мъртви. Люджан беше загубил други дванайсет по време на спасяването ѝ, а Кевин сигурно никога вече нямаше да може да ходи, без да накуцва.

Цената беше твърде висока.

Мара стисна устни и стисна и ръката на Кевин, който бе устоял твърдо като всеки от воините ѝ. Не усещаше камъните под стъпалата си, нито забелязваше ръката на Люджан, която от време на време я подкрепяше. Едва забелязваше и идващите и заминаващи патрули съгледвачи, които непрекъснато обхождаха околните гори и оглеждаха за врагове. Мислите ѝ кръжаха само около срама от собствената ѝ лъжлива гордост. И се питаше, отново и отново, какво ще каже на Аракаси.

Луната се скри. Под Дърветата стана толкова тъмно, колкото беше и в сърцето на Мара.

На границата на имението я очакваше друг патрул, със запалени факли. Мара беше толкова уморена, че в първия миг не осъзна колко необичайно е присъствието на този допълнителен отряд. Люджан заговори с Патрулния водач и щом чу името на Аяки, тя се смрази.

— Какво се е случило със сина ми?

Люджан я хвана здраво за раменете.

— Жив е, господарке.

Това уверение не намали тревогата ѝ. Ужасена, че Тасайо може да не се е ограничил с нападението в горската долчинка, Мара попита настойчиво:

— Имаше нападение над дома ми, така ли?

— Милейди, беше изпратен убиец. — Патрулният водач се поклони сковано. Обучен на краткост от Кейоке, поднесе новината като боен доклад. — Аяки е леко ранен, но иначе е невредим. Загинаха трима души, сред тях Накоя, Първата съветничка, убита при защита на детето. Няма никакви следи за други врагове. Убиецът явно се е промъкнал сам. Кейоке подсили всички патрули и ни прати да подсилим ескорта ви.

Но Мара не чу подробностите, освен че Аяки е ранен и че Накоя, която ѝ беше като майка, е мъртва. Коленете ѝ омекнаха, умът ѝ беше толкова стъписан, че не можеше да мисли. Не усети, когато Люджан я хвана, за да не падне. Чу, но не разбра думите, когато нареди на Патрулния водач да изпрати бегач за носилка.

Накоя беше мъртва, а Аяки ранен. Имаше нужда от прегръдката на Кевин и утехата на обичта му в този кошмар. Но той лежеше в носилката, в безсъзнание от упойващия цяр.

Нощта ѝ се стори горчиво пуста. Бедата като че ли дебнеше невидима в тъмното, а пътят през собствената ѝ молитвена порта изглеждаше застрашаващ с неназовима опасност.

— Трябва де се прибера у дома — каза тя вяло.

— Господарке, ще те отведем колкото може по-бързо.

Без да дочакат да дойде носилката, закрачиха към къщата на имението.

Мара стъпваше забързано, изтръпнала и невярваща. Накоя беше мъртва. Това ѝ се струваше невъобразимо. Може би трябваше да заплаче. Вместо това само местеше единия си крак пред другия, без да вижда нищо. Знаеше, че Патрулният водач описва подробно нападението на убиеца на Люджан, но в главата си чуваше само гласа на Накоя, който я гълчеше и гълчеше за нейната глупост, суетност и безразсъдна упоритост.

Аяки беше ранен.

Сърцето ѝ плачеше от ярост, гняв и тъга, че едно толкова малко същество може да бъде застрашавано от машинациите на Великата игра. Мислите ѝ бяха богохулни: Кевин беше прав — убийствата за

политически изгоди бяха безсмислена жестокост. Усетът ѝ за фамилна чест открито воюваше с болката ѝ. Тасайо на косъм не беше успял да сложи край на родословието на Акома за един-единствен ден!

Мъдростта на Кейоке, куражът на Накоя, презрението на един роб към благоприличието: само тези неща бяха спасили дома ѝ от пълно унищожение. Минванаби почти бяха изпълнили кръвната си клетва към Туракаму. Мраз я прониза до костите. Спомни си стрелите, засъскали над главата ѝ, докато Кевин я събаряше на земята. Заситни още по-бързо. Носилката най-сетне ги пресрещна и Люджан я хвана под мишниците и я качи в нея.

Кейоке я посрещна намръщен и с броня. Беше сложил и стария си шлем, без пера, и мечът бе на кръста му.

Мара изскочи от носилката, хвърли се в прегръдката на стария воин и притиснала буза до коравата му броня, се помъчи да надвие сълзите си.

Кейоке стоеше твърдо на патерицата си. Погали я по косата.

— Мара-ани — промълви с дълбок глас, както баща щеше да се обърне към любима дъщеря. — Накоя умря храбро. Ще бъде възпявана в залите на Туракаму с всички почести на воин и ще направи гордо името Акома.

Мара потисна дълбокия си хлип.

— Синът ми — изохка тя. — Как е синът ми?

— Ще отидем веднага да го видим — каза старият съветник. — Сега спи, Джикан го наглежда. Загубил е доста кръв, но ще се оправи бързо. Не можахме обаче да го спрем да плаче.

— Кевин — каза тя трескаво. — Искам да го донесат в покоите ми и там да се погрижат за него.

— Господарке — заяви Люджан. — Вече си позволих да наредя същото.

Параваните на личните ѝ покои бяха широко отворени и десетина въоръжени воители стояха на стража. Аяки спеше, почти потънал в море от възглавници, около врата му беше стегната бяла превръзка. Мара падна на колене до сина си. Погали го и се изненада колко е горещ. След това, нежно и предпазливо, го вдигна и го прегърна. И изведнъж изгуби всякакъв контрол и сълзите ѝ потекоха по бузката му.

Офицерите ѝ извърнаха лица, твърдо решени да не видят срама ѝ, а Джикан стана тактично, за да напусне.

Мара го погледна през сълзи и каза с разтреперан глас:

— Остани. Останете всички. Не искам да съм сама.

По-късно, след като сложиха Кевин на постеля до Аяки, Мара заповяда да угасят лампите. Освободи Кейоке, Джикан и Люджан за отдавна заслужения им отдих и пазена от стража воини на всеки вход към дома ѝ, седна в мълчаливо бдение над двамата си любими. Помисли и съвсем ясно разбра как егоизмът ѝ я беше тласнал до почти пълен провал. Арогантното ѝ домогване до трона на Боен вожд на клан вече приличаше на идиотски акт.

Не се съблече за лягане, макар лечителят, който минаваше периодично да прегледа подопечните си, да я умоляваше да вземе упойващ цяр, за да ѝ донесе отдих. Не искаше забравата на съня. Вина тежеше на сърцето ѝ и твърде много мисли — на ума ѝ. На разсъмване събра кураж, надигна се вдървено от възглавниците и напусна стаята и любимите си. Сама, наблюдавана само от пазещите я войници, тръгна като призрак по смрачените коридори към детската, където тялото на жената, която я беше отгледала, бе положено на почетно ложе.

Окървавените халати на Накоя бяха сменени с богати коприни, общити със зеленото на Акома. Сбръчканите ѝ старчески ръце лежаха в мир отстрани, скрити от меки кожени ръкавици, за да не се виждат жестоките срезове от кордата на убиеца, а ножът, който я беше пробол, лежеше на гърдите ѝ, почетен знак към Туракаму за това, че е умряла с войнска смърт. Лицето ѝ в ореола на сребристойбялата коса изглеждаше спокойно като в сън. Грижи, артрит и игли за коса, които никога не оставаха прави, не можеха вече да я безпокоят. Годиците ѝ на вярна служба бяха свършили.

Нови сълзи бликнаха от подпухналите очи на Мара.

— Майко на сърцето ми — промълви тя. Смъкна се на възглавниците до заспалата вечния си сън жена и взе в ръцете си едната студена длан. — Накоя, знай, че името ти ще бъде почитано сред тези на предците на Акома и че прахта ти ще бъде разпръсната между стените на свещената поляна, в градината на натамито. Знай, че кръвта, която проля днес, е кръв на Акома и че ти си като мое семейство и моя близка. — Замълча и затаи дъх. Вдигна лицето си в

сивата светлина, идеща през параваните, и се загледа в мъглата, загърнала земите на хората й.

— Майко на сърцето ми — продължи тя, засрамена от мигновената си колебливост. — Не те послушах. Бях себична, арогантна и безразсъдна, и боговете отнеха живота ти заради моята глупост. Но чуй ме: все още мога да се уча. Твоята мъдрост все още живее в сърцето ми и още утре, щом прахта ти бъде поднесена на боговете, заклевам ти се в това, ще отпратя варварина Кевин, ще напиша годежен договор до Шинцаваи и ще поискам брак с Хокану. Да, ще го направя, мъдра моя. И до края на дните си ще съжалявам, че не се вслушах в съветите ти, докато беше жива до мен.

Нежно положи сбръчканата ръка на мъртвата до тялото й и завърши:

— Не ти казвах достатъчно това, Накоя: обичах те много, майко на сърцето ми. И ти благодаря за живота на моя син.

24. ПРОБИВ

Барабаните заглъгнаха.

Над имението на Акома се възцари тишина, за първи път след погребалните ритуали преди три дни. Жреците на Туракаму прибраха глинените си маски и си тръгнаха. Само червените ивици плат, вързани на пилоните на входната порта, останаха като спомен за починалата. Но за Мара тази къща никога вече нямаше да е сигурният пристан, каквато я помнеше от детството си.

Не беше сама в безпокойството си. Аяки плачеше до изтощение, преди да заспи. Кевин лежеше до него, странна призрачна фигура в белите превръзки, забавляваше го, когато можеше, с приказки, викаше слуги да запалят фенерите, когато момчето лежеше треперещо в тъмното, и го утешаваше, когато се събудеше стреснат от кошмарите. Мара често сядаше до постелята на момчето и му говореше, говореше и с Кевин. Мъчеше се да не обръща внимание на дванайсетимата воители, които стояха на стража до всеки прозорец и врата. Но вече не можеше да пропусне дори сенките под храстите в градините си, без да погледне към тях за убийци.

След внимателно претърсване следотърсачите на Люджан бяха открили дирята на мъртвия убиец. Беше извършил проникването си бавно и търпеливо, тук прекарвайки нощ, скрит в дърво, там оставяйки утъпкана трева под плета, където бе лежал с часове, там изчаквайки неподвижен смяната на патрули или минаващ слуга. Явно след Нощта на кървавите мечове Тасайо беше сменил тактиката си. След като броят и чистата сила се бяха провалили, това покушение бе извършено прикрито, само от един човек. Люджан не беше разполагал с достатъчно войници, за да претърсват ежедневно всеки храст и плет. Стражите на Акома изобщо не бяха нехайни. Просто земите на имението бяха твърде просторни и достъпни, за да се поддържа безукорна сигурност.

Накоя и падналите храбри воини вече бяха станали на пепел, но болезненото усещане за провал се бе задържало в ума на Мара. Изтече цяла седмица, докато се съвземе достатъчно, за да попита за Аракаси.

Беше късно и Мара седеше в кабинета си до почти недокоснатия поднос с вечерята. Нарездането ѝ Началникът на шпионите да я навести бе отнесено от малкия ѝ роб бегач, който сега се поклони и челото му докосна лъснатия с восък под.

— Господарке — каза момчето. — Началникът на шпионите не е тук. Джикан със съжаление те уведомява, че е напуснал земите на Акома в часа на покушението над теб и сина ти. Не е казал на никого къде отива и кога ще се върне.

Мара остана неподвижна толкова дълго, че момчето се разтрепери.

Тя се взираше в стенописите, поръчани от покойния ѝ съпруг, Бунтокапи. Изобразяваха сцени на кървава битка в ослепително ярки цветове. Ако се съдеше по унесения ѝ поглед, като че ли ги виждаше за първи път. Беше съвсем необичайно господарката да не забележи неудобството на момчето, защото го обичаше и често го потупваше благосклонно по главата, щом свършеше работата си бързо.

— Господарке? — промълви плахо момчето. Все още бе опряло чело в пода и коленете започваха да го болят.

Мара се размърда и дойде на себе си. Осъзна, че луната се е издигнала високо в небето зад параваните и че фитилите в светилниците догарят.

— Може да се оттеглиш.

Момчето изситни навън. Влязоха слуги и изнесоха недокоснатите блюда. Мара седеше и гледеше празния пергамент, изпънат пред нея. Минаха часове, а не написа нищо. Насекоми цвърчаха в градината зад параваните и стражата се смени в полунощния час.

Просто беше невъобразимо Аракаси да се окаже предател. И все пак, шепнешком, членове на домакинството намекваха за това. Мара беше задържала всякакви официални повиквания с надеждата, че той сам ще се представи и ще докаже извън всякакво съмнение, че няма никакво съучастие в покушението на Тасайо над дома ѝ. Кейоке пазеше мълчание по въпроса, а словоохотливият обикновено Сарик говореше с неохота. Дори Джикан гледеше да не се задържа дълго за

разговор след докладите си по финансите на имението. Мара разтри слепоочията си.

Беше болезнено ясно, че Аракаси може да е заподозрян.

А ако се окажеше изменник, опасността за нея нарастваше многократно. През годините му бяха поверявани най-дълбоките тайни на дома. Нямаше аспект в дейностите ѝ, с който той да не беше запознат отблизо. Но пък мразеше Минванаби също колкото нея.

А дали?

Изпоти се от притеснение. Ако желанието му за мъст се окажеше преструвка, каква по-добра маневра, за да спечели доверието ѝ от това да ругае същия враг, който бе унищожил баща ѝ и брат ѝ?

Аракаси, който бе толкова надарен в смяната на роли и маски, съвършен артист, способен лесно да изиграе страстна омира...

Затвори очи и си припомни някои разговори с него през годините. Този човек не можеше да я е предал. Нали? В сърцето си беше сигурна, че Аракаси не може да е агент на Минванаби. Омразата му към Тасайо и дома му беше истинска. Но можеше ли някой друг да е привлякъл Главния ѝ шпионин на своя страна? Някой, който е могъл, навярно, да предложи на Аракаси по-добра позиция, от която да води своята война срещу Минванаби? И цената на тази по-сигурна позиция да е измяната към Акома?

Ако Началникът на шпионите се окажеше змията релли в гнездото ѝ, то всичко, което бе направила, се оказваше напразно. В този момент ядосаното мърморене на Накоя щеше да е добре дошло, знак, че грешките може да бъдат поправени.

Но старата жена вече беше пепел, прах сред прахта на хиляди предци на Акома, чиято чест Мара се бе обрекла да опази.

Как бе могла да поддържа такова дълбоко, инстинктивно разбирателство с човек, който ѝ е желал злото? Как бе могла?

Нощта не предлагаше отговори.

Мара отпусна уморените си ръце в скута си и погледна изоставеното перо. Макар светилниците да грееха ярко и най-добрите и стражи да бдяха около нея, се чувстваше притисната в ъгъла. Посегна с трепереща ръка и взе перото. Остърга засъхналото мастило, топна го в чакащата мастилница и изписа с официален почерк горе в средата на празната страница името на Камацу от Шинцаваи.

Дълго седя неподвижно. Не можеше да нареди да доведат писаря. Обещанието ѝ към Накоя беше свято. Със собствената си ръка изписа ритуалните фрази на предложението за брак: молеше почетния син на Камацу, Хокану от Шинцаваи, да премисли след предишния ѝ отказ и да вземе ръката ѝ като съпруг на Господарката на Акома.

Сълзи изпълниха очите ѝ, щом стигна до последния ред, подписа се и удари фамилния печат. Бързо сгъна и запечата документа, плесна с ръце за слуга и му даде указанията си.

— Погрижи се този документ да бъде доставен веднага на брачните посредници в Сулан-Ку. Те трябва да го представят възможно най-бързо на Камацу от Шинцаваи.

Слугата прие свитъка и се поклони.

— Лейди Мара, волята ти ще бъде изпълнена още на разсъмване. Веждите на Мара се събраха намръщено.

— Казах: веднага! Намери куриер и прати документа веднага!

Слугата се просна на пода.

— Твоя воля, господарке.

Махна му нетърпеливо да тръгва. Знаеше, че е неразумно късно — или рано. Но знаеше и че ако забави предложението си до Камацу до сутринта, няма да може изобщо да го изпрати. По-добре пратеникът да постои няколко часа в тъмното и да почака посредникът да се събуди, отколкото да рискува с нова възможност да премисли и да наруши клетвата си.

В стаята изведнъж ѝ се стори твърде задушно, а миризмата на акаси — потискаща. Избута писалището настрани и изпълнена с отчаяна нужда да се види с Кевин, стана и забърза по осветените коридори към крилото на детската.

На входа се поколеба. Примига да махне бликналите отново сълзи. Лютивият мирис на билки и мехлеми на домашния знахар тежеше във въздуха. Най-сетне се овладя и прекрачи прага.

Лунната светлина багреше в меден цвят затворения параван и ваеше в тъмни силуети редиците бдителни воини отвън. Мара се приближи до постелята на Кевин. Превръзките му бяха бледи петна в сумрака, тялото му бе извито под завивките, сякаш сънят му бе неспокоен. Тя спря и погледна към Аяки. Момчето беше по-спокойно, заспало с отворена уста и сгънало ръце на възглавницата си. Драскотината на шията му зарастваше по-бързо от раните на Кевин. Но

убиецът бе оставил по-трайни рани в ума на малкото момче. Успокоена, че Аяки не страда от поредния кошмар, Мара мина покрай него внимателно, за да не го събуди. Коленичи до постелята на Кевин и оправи оплетените завивки.

Той се размърда и отвори очи.

— Лейди?

Мара притисна устни в неговите, за да го накара да замълчи.

Кевин се пресегна с лявата си ръка и я прегърна през кръста. Въпреки раните си бе силен и я придърпа към себе си.

— Липсваше ми — прошепна в косата ѝ. Ръката му се размърда и бръкна под халата ѝ.

Мара потисна мъката си и се опита да се пошегува.

— Знахарят ме заплаши с ужасни последствия, ако дойда в леглото ти и те изкуся. Каза, че раните ти могат да се отворят.

— Проклет да е, че се държи като баба — отвърна Кевин с тих смях. — Зарастват си съвсем добре, освен когато той реши да човърка в тях. — Уверен и топъл, мидкемиецът погали гърдата ѝ. След това я прегърна още по-силно. — Ти си моят цяр, само ти.

Мара потръпна, колкото от тъга, толкова и от силна възбуда. Прогони от ума си болезненото съжаление, че вече не може да отзове брачния си договор към Хокану, и се сгуши в него.

— Кевин... — започна.

От тона ѝ той разбра, че нещо я измъчва. Не ѝ даде шанс да говори повече, а я целуна и я придърпа към себе си, инстинктивно предлагайки ѝ онова, от което душата му разбираше, че се нуждае. И в познатата и естествена близост двамата се отдадоха на любовта.

Въодушевлението му ни най-малко не изглеждаше намаляло, само дете заспа много бързо, след като страстта му се утоли.

Мара лежеше до него, широко отворила очи в тъмното. Ръцете ѝ пробягаха по плоския ѝ корем. Даваше си ясна сметка, че любовната ѝ среща в детската стая не беше замислена благоразумно. Не беше изпила еликсира от билката терико, за да предотврати зачеване. Накоя би я нахокала яростно за този пропуск.

Накоя беше разумна.

На смътната лунна светлина Мара се вгледа в профила на Кевин под разрошената рижа коса. Трябваше да се омъжи за Хокану и стига Камацу да позволише, щеше да е негова съпруга. Но щом Кевин

трябваше да бъде пожертван, липсваше ѝ воля да се лиши от неговата любов и от своето щастие без следа от връзката.

Можеше и да е глупава и дори себична. Но искаше дете от Кевин. Всичко, което бе постигнала, беше за честта на фамилиното ѝ име и наследство. Сърцето ѝ беше разбито, проядено от безкрайните скърби на владетелството. Това единствено нещо трябваше да има за себе си.

— Обичам те, варварино — промълви тя беззвучно в тъмното. — Ще те обичам винаги.

Сълзите ѝ потекоха.

Мина седмица, после още една, и домашният лечител разреши на Кевин да става за малко от леглото.

Намери Мара седнала в източната градина, където кухненският персонал отглеждаше билки. Облечена в лекия широк халат, до който обикновено прибягваше в мигове на съзерцание, тя седеше сред уханните растения, загледана в пътя пред къщата. Идваха и заминаваха куриери, най-вече по задачи на Джикан. Дали следеше движението им, или бе потънала в дълбок размисъл, беше все едно.

— Пак си се оклюмала — обвини я Кевин и остави настрана тоягата, с която облекчаваше тежестта на крака, понесъл рана от меч.

Мара държеше клонка тира, вече повехнала и с опадали листенца. Обелената кора миришеше стипчиво в обедната горещина.

Кевин се настани с известно усилие до нея и изпъна напред превързания си крак. Взе вейката от ръцете ѝ и вдиша сока, полепнал по пръстите и дланите ѝ.

— Тя беше майка за мен, и повече — каза неочаквано Мара.

— Знам. — Знаеше, че говори за Накоя. — Трябва да плачеш повече, да излееш скръбта си и да се свърши.

Мара се стегна.

— Плаках достатъчно!

Кевин почеса разрошената си коса.

— Вие тук не плачете. Неизплаканите сълзи остават в теб като отрова.

Не искаше да я засегне. Но тя се надигна рязко и той не успя да стане навреме, за да я последва. Докато се изправи и се подпре на

тоягата, Мара беше изчезнала зад плетовете. Той реши, че ще е нетактично да я гони. През нощта, в леглото, щеше отново да се опита да я утеши. Но забравянето на трагедията, която я измъчваше, бе невъзможно, особено с войниците в броня, които стояха на стража почти навсякъде. Убиецът може и да не беше убил Аяки, но бе нанесъл други загуби. Измъчена и потънала в нещастията си, Мара не можеше да намери мир между стените на собствения си дом.

Кевин реши да иде при Аяки. В един заслонен двор, далече от погледите на домашните слуги, учеше момчето как да се бие с нож. Можеше да е забранено роб да борави с оръжия, но в имението на Акома никой нямаше да се намеси. Като истински цурани, всички извърщаха очи от това поредно нарушение на протокола. Верността на Кевин бе доказана, а и той бе преценил, че момчето може да престане да пици от лоши сънища, ако научи няколко хитрини в самозащитата.

Но днес, когато Кевин пристигна с откраднат от кухнята нож в ръка и с наследника на Акома по петите, дворът не беше пуст. Кейоке седеше под сянката на дървото уло, с два дървени меча на коленете. Видя Кевин, видя и ножа и се усмихна като никога.

— Като ще тренираш младия воин, някой би трябвало да е наблизо и да се погрижи работата да се свърши както трябва.

Кевин се ухили.

— Куцията да води сакатия? — Разроши тъмната коса на Аяки и се засмя. — Какво ще кажеш, малък тигре, за идеята да напердашиш двама старци?

Аяки отвърна с боен вик на Акома, който накара чулите го слуги да хукнат за прикритие.

Мара чу вика от самотното кътче в градината с кекали, където се бе оттеглила. Тъглчетата на устните ѝ се извиха в съвсем лек намек за усмивка и застинаха. Тъгата ѝ не се разсея. Слънцето биеше безмилостно и изсмукваше живота и цвета от поляната. Храстите изглеждаха сиви на яркия блясък, тъмносините цветове — овъглени от горещината. Мара крачеше по алеите и пръстите ѝ си играеха с червените пискюли на халата ѝ. Почти чуваше призрака на Накоя зад себе си.

„Дъще на сърцето ми — сякаш шепнеше старата жена, — глупава си, и трижди за съжаление, че си решила да родиш дете от Кевин. Всеки ден ще се върне пратеник от брачния посредник с вест от

Камацу. Смейш ли да влезеш в брак със сина на почетен дом, докато носиш бебе на роб? Направиш ли го, ще посрамиш непоправимо името на Акома“.

— Тогава ще кажа открито на Хокану дали съм, или не съм с дете — прекъсна Мара въображаемия глас.

— Господарке — каза тих като кадифе глас.

Сърцето на Мара подскочи. Пот изби по тялото ѝ от страх. Тя бавно се обърна и огледа слугата с избелелия от слънцето халат. Беше Аракаси... И държеше кама. Преди викът да излезе от устните ѝ, той се просна по очи върху чакъла на пътеката и протегна оръжието с дръжката напред.

— Господарке. Моля за разрешение да отнема живота си с камата си.

Мара неволно отстъпи, изтръпнала и стъписана.

— Някои казват, че си ме предал — изломоти, без да мисли. Думите излязоха обвинително грубо.

Аракаси потръпна.

— Не, господарке, никога. — Помълча, след което добави измъчено: — Провалих те.

Изведнъж отчаяно закопняла за сянка или за каквото и да е убежище от жестокото слънце, Мара преглътна и успя да каже:

— Аз ти вярвах.

Нито мускул не трепна по лицето на Аракаси. Всичките му маски сякаш се бяха смъкнали. Приличаше на най-обикновен слуга, похабен от работа, искрен и уязвим. Мара никога досега не бе забелязвала колко са тънки китките му. Каза с глас, унил и пребит като външността му:

— Петимата шпиони в домакинството на Минванаби са мъртви. По моя заповед бяха убити, а тонгът, когото наех, ми донесе главите им като уверение. Единайсет агенти, които предаваха съобщенията им от провинция Сцетак, също са мъртви. Тях ги убих със собствената си ръка, господарке. Нямах никакви шпиони в дома на своя враг, но и Тасайо няма отворен път за достъп. Няма живи, които може да бъдат принудени да те предадат. Отново моля за разрешението ти да изкупя грешката си лично. Позволи ми да сложа край на живота си с острие.

Не очакваше да изпълни молбата му. Не беше нищо повече от сив воин някога и не беше роден в служба на дома ѝ.

Мара отново отстъпи назад и седна на една каменна пейка. Внезапното ѝ движение привлече вниманието на стражите ѝ и неколцина затичаха към нея. Офицерът им видя проснатия в краката ѝ слуга и веднага позна Началника на шпионите. Даде знак и малкият му патрул ги обкръжи на бегом. След миг няколко ръце сграбчиха протегнатите китки на Аракаси, бързо го вдигнаха да стане и го вързаха.

— Господарке, какво да правим с този човек? — попита отривисто Патрулният водач.

Мара гледаше мълчаливо. Забеляза, че воините се държат с пленника предпазливо, все едно че е отровен. Погледът ѝ се спря на застиналото лице на Аракаси и празните му помръкнали очи. Никакви тайни не се таяха там. Началникът на шпионите приличаше на празна черупка, всичият дух беше изсмукан от него. Очакваше край, бесило — и бе покрусен. Огънят и гордостта, които, наред с острия му като бръснач ум, го отличаваха от всички, вече ги нямаше.

— Пуснете го — каза тя.

Войниците се подчиниха. Аракаси отпусна ръце и по навик ги скри в ръкавите си. Стоеше с наведена глава и с болезнена за гледане, привидно безкрайна търпеливост.

Ако играеше, значи необикновеният му талант я беше надвил.

Мара вдиша хрипливо. Въздухът ѝ се стори лепкав и натезал.

— Аракаси — каза тя. Почти очакваше да чуе заядлив глас да ѝ възрази рязко. После си спомни. Някоя беше мъртва. Продължи с текущия проблем. — Ти служеше, както смяташе за редно. Ти и мрежата ти осигуряваха сведения. Никога не си гарантирал факти. Не си взимал решения. Аз, твоята господарка, решавам. Ако е имало провал или лоша преценка, вината е само моя. Ето защо няма да ти бъде разрешено да отнемеш живота си с камата. Вместо това моля за прошка заради моя срам, за това, че исках повече, отколкото изобщо е редно да се очаква да даде един верен човек. Ще ми служиш ли все пак? Ще продължиш ли да поддържаш мрежата си и да доведем до разгром лорда на Минванаби?

Аракаси я погледна. Очите му бяха пронизващи, погледът — притеснително, болезнено прям. Той сякаш виждаше през плътта и четеше невидимия ѝ дух.

— Ти не си като другите владетели в тази империя — каза той, кадифената мекота се бе върнала в гласа му. — Ако мога да дръзна да изкажа мнение, бих казал, че си доста опасно различна.

Мара първа наведе очи.

— Може би си прав. — Нагласи нефритените гривни на ръцете си. — Ще продължиш ли да ми служиш?

— Винаги — отвърна Аракаси с дълбока въздишка. — Имам новини, ако благоволиш да ги чуеш.

— По-късно. Сега иди да си починеш.

Аракаси се обърна и тръгна. Пружиниращата му стъпка се оживи, щом забърза по пътеката, гърбът му се изправи.

— Как разбра, че е невинен, господарке? — попита Патрулният водач.

Мара сви рамене.

— Не съм. Но го погледнах и си спомних страхотната вещина в работата му. — Зарея умислен поглед в далечината. — Смяташ ли, че ако такъв човек искаше да съм мъртва, щеше да се издъни? Ако беше агент на Тасайо или на някой друг, натамито на Акома нямаше да съществува. В това съм убедена. Тъй че му вярвам.

Аракаси дойде да докладва, когато вечерният здрач вече загръщаше градината с мантия сребристорзелена светлина. Главният шпионин се беше нахранил и изкъпал и носеше халат на слуга, вързан с пояс в зеления цвят на дома. Сандалите му бяха вързани с безукорно съвършенство и косата му бе току-що подстригана. Мара забеляза тези подробности, докато той се покланяше, а други слуги минаваха тихо около нея и палеха лампите.

Аракаси се изправи и каза притеснено:

— Господарке, вярата ти в мен не е неуместна. Казвам отново, както го направих веднъж, че бих искал да видя враговете ти мъртви и имената им заличени. От момента, в който се заклех пред вашето натами, съм изцяло Акома.

Мара прие уверенията му с деликатно мълчание. После плесна с ръце и нареди да донесат плодове. След като двамата с Началника на шпионите отново останаха сами, каза:

— Никога не съм поставяла под въпрос верността ти.

Аракаси се намръщи и удари в сърцевината на проблема.

— За мен е важно като живота ми, че не си. — Погледна я откровено. — Лейди, ти си една от малкото владетели в тази империя, които мислят отвъд древните традиции, и си единствената готова да им се опълчи. Някога ти служех заради споделената омраза към Минванаби. Но това се промени. Служа само на теб.

— Защо?

Аракаси махна нетърпеливо с ръка.

— Защото не се боиш от промяна — отбеляза той. — Тази дръзка черта ще те отведе далече, може би дори ще направи домът ти велик за дълги години. — Замълча и се усмихна удивително искрено. — Искам да съм до теб, да съм част от това извисяване във властта. Властта сама по себе си не ме интересува. Но това, което може да се направи с нея — тук признавам, че изпитвам срамна амбиция. Предстоят ни времена на велика промяна, а тази империя е стояла затънала в старите си порядки от твърде много векове. — Въздъхна. — Не знам какво може да се направи, за да се промени съдбата ни, но през над петдесетте си години живот не съм срещал друг владетел, по-способен да осъществи реформа.

Мара тихо издиша. За първи път, откакто бе срещнала този човек, разбра, че е пробила през сдържаността му. Най-сетне виждаше истинския мотив, който тласкаше най-загадъчния ѝ съветник. Майстор на заблудата, сега Аракаси седеше пред нея оголен от всякаква заблуда. Лицето му издаваше копнежа на възбудено момче, а наред с това тя виждаше, че той държи дълбоко на нея и че е готов да ѝ предложи всичко, което поиска. Най-сетне убедена в думите на Накоя, че съществуват граници, отвъд които никой владетел не бива да настоява за предаността на едно вярно сърце, тя се усмихна и с възможно най-небрежния тон каза:

— Спомена, че имаш новини?

Очите на Аракаси заискриха, изпълнени с внезапно въодушевление. Той си взе резенче плод и започна:

— Магьосниците са били много записани със свой собствен план, изглежда. Слуховете са интригуващи и почти невъобразими.

Мара се отпусна с облекчение на възглавничките и му махна да продължи.

Аракаси довърши хапката с изискано глътване и облиза зъбите си.

— Много е провокиращо за мисълта. Според мълвата десет Велики от Събранието отишли през разлома на Мидкемия с три хиляди воители на Канацаваи. Имало е битка и има всевъзможни спекулации за причината ѝ. Според някои императорът е пожелал да отмъсти на Островния крал за вероломния провал на мирните преговори. — Главният шпионин вдигна ръка, за да спре нетърпеливите ѝ въпроси. — Не това е невероятният мотив. Според други — лица на благонадеждни постове — магьосниците са повели война срещу Врага.

Мара го погледна озадачено.

— Срещу Врага — повтори Аракаси. — Онзи от митовете преди Златния мост. Учителите ти не може да не са ти ги казвали, като си била малка.

Тя си спомни онези истории и бавно я осени.

— Но това са приказки! — възрази, но все пак се озърна към лампите, сякаш сенките, които хвърляха, можеше изведнъж да са станали по-големи и по-тъмни. — Измислици.

Аракаси поклати глава, озадачен и възбуден в същото време.

— Така си мислехме. Но кой може със сигурност да предположи какви врагове биха могли да предизвикат Великите, особено след като ренегатът, Миламбер, е замесен в събитията? Митовете са по-стари от историята, древни са като имената на братята, основали Петте фамилии. Как можем да преценим кое е истина в онова отдавнашно и далечно минало?

Изведнъж обезпокоена, Мара прехапа устна.

— Канацаваи са замесени, така ли? Значи можем да разпитаме какво е станало, щом получа вест от лорд Камацу. — Мислите ѝ се плъзнаха напред. — Бихме могли да предположим, че заповедта на императора за Съвета е съобразена с действията на магьосниците.

— Така предполагам и аз. — Аракаси си взе още едно резенче плод. — Но това са разсъждения. Източниците ми най-близо до Небесната светлина намекват, че може би се водят преговори за размяна на пленници между империята и Островното кралство.

— Значи разломът е отворен!?! — възкликна Мара.

С право приписал това на някаква загриженост, свързана с любовника ѝ варварин, Аракаси леко се покашля.

— Нищо от това, което казвам, не е публично. Но изглежда, че ако отново помолиш за изслушване на подходящите места, най-сетне би могла да спечелиш изгоди от търговските си права с Мидкемия, господарке. Ще проуча проблема и ще се опитам да открия повече факти.

Мара го погледна с безмълвна благодарност.

— Заради Кевин — промълви тя. — Той не заслужава да остане роб.

И отърсила се сякаш от изтезанията на невидими призраци, смени темата:

— Ако властта продължи да се измества от Съвета, ще има вълнения. Минванаби ще консолидират съюзниците си и ще се опитат да възродят поста Военачалник.

Въздъхна, намръщи се и добави:

— Ще е хубаво, ако всички доживеем да се порадваме на печалбите от изключителните ми търговски права. — Очите ѝ се присвиха. — Каза, че си поръчал шпионите под покрива на Тасайо да бъдат убити. Защо тогава нашият враг все още диша?

— Ръката ми не е достатъчно дълга да стигне под покрива на Тасайо и да вземе главата му. Но слугите му? Те са съвсем друга работа.

И в меката лятна нощ, под блясъка на фенери и звезди, ѝ разказа.

Слугите бяха открити в ямата в една от зеленчуковите градини, използвана понякога за погребения. Хвърляха там само обезчестените, без никакви ритуали, а ямата беше далече и миризмата от разлагането не можеше да лъхне отвъд слугинските жилища. Петте трупа бяха без глави и когато момчето, което ги откри, докладва на един от старите надзиратели, той веднага осъзна, че господарят трябва да бъде уведомен. С треперещи колене и присвил в ужас побелялата си глава, забърза да го съобщи на хадонрата Мургали.

Хадонрата на Минванаби седеше изгърбен над счетоводни плочки, струпани опасно високо, и полагаше всички усилия да остане незабележим. Цялото домакинство бе усетило гнева на Тасайо, след като засадата му не бе успяла. Мургали изслуша новината и изруга,

щом осъзна важността ѝ. Този въпрос не беше нещо, което смееше да пренебрегне.

— Върви си — заповяда той на слугата. — Нареди да извадят телата от градината и да ги положат в празна спалня.

Щом старецът излезе, Мургали се надигна уморено. Разтърка страдащата си от артрит китка, обу най-меките си пантофи и колкото може по-безшумно заситни да потърси Инкомо. Първият съветник на Минванаби беше може би единственото лице, което можеше да се обърне към Тасайо безнаказано. Докато минаваше покрай детската, цъкна с език. Дори децата бяха кротки, сякаш и те усещаха гнева на баща си.

Инкомо също не бе доволен от прекъсването. Седеше в банята си и една робиня, на четвърт от годините му, търкаше със сьонгер жилестия му гръб.

— Това е крайно ненавременно — измърмори Първият съветник на срамните си части.

Мургали закима съгласен.

— Наистина крайно. Труповете ги полагат в една празна спалня. Господарят може да ги огледа там.

После, докато Инкомо се надигаше тежко от ваната, за да го избършат, хадонрата реши, че е удобен момент да се измъкне.

Оставен сух, гол и да отнесе вестта сам, Инкомо почна да ругае, ядосан, че няма да има време да се позабавлява с робинчето с гъбата. Върза свиления си колан на бърз, злобен възел и тръгна да подири своя лорд и господар.

Диренето го отведе от трапезариите през голямата зала, покрай многобройните заседателни зали, през личния кабинет на Тасайо, скрипториума и залата за упражнения. Накрая се озова на стрелковия полигон, разположен чак в другия край на гвардейските казарми. Вече бе запъхтян и потен все едно не беше излязъл току-що от банята.

Облечен в лек копринен халат и с нелепо очукан шлем на главата, Тасайо пушна седем стрели в бърза последователност. Те се забиха със свръхестествена точност в центъра на малък щит, боядисан като мишена и вдигнат високо от разтреперан роб.

— Трупове — сопна се лордът на Минванаби. Натърти думата с нова стрела, която изсвистя между краката на роба и се заби в сухата пръст.

Робът потрепери от страх и се самозабрави — заотстъпва с преbledняло от ужас лице.

Изражението на Тасайо не се промени. Следващата му стрела порази нещастника в гърлото.

— Казвам им, казвам им да не мърдат! — Лордът щракна с пръсти и един слуга притича да вземе лъка и колчана. Тасайо смъкна ръкавицата за стрелба и кехлибарените му очи се извърнаха към Първия съветник. — Под „трупове“, предполагам, че имаш предвид шпионите на Акома?

Инкомо преглътна.

— Да, милорд.

— Пет, казваш — сопна се Тасайо. — Но ние знаехме само трима.

— Да, милорд.

Тасайо задърпа пръстите на лявата си ръка и всяка става изпука.

— Ще огледам телата. Веднага.

— Разбира се, милорд. — Инкомо последва господаря, който се запъти към къщата, и потта закапа на вадички от лицето му.

Щом влязоха, Тасайо хвърли шлема си на един роб и закрачи по коридора, като разбутваше кланящите се стражи.

Дръпна рязко паравана.

Лъхна ги вонята на разлагаща се плът. Тасайо, явно неподатлив на ужасни гледки, влезе и се наведе да огледа зацапаните с пръст подпухнали трупове.

Инкомо се задържа на прага. Докато се мъчеше да потисне гаденето, видя как господарят му опипва останките с дългите си любопитни пръсти. Ръката на Тасайо пробяга по врата на едно от телата, само на косъм от там, където беше отсечена главата.

— Този е бил удушен — измърмори Тасайо. — Това е работа на убиец тонг. — Огледа и останалите трупове и под халата на последния намери малко парче плат, извезано с червено цвете. — Хамой! — Надигна се разгневен и се обърна рязко към Инкомо. — След подаръците ми в метал този тонг трябваше да е мой!

Първият съветник на Минванаби изтълкува гневния му поглед като предупреждение и се наведе в почтителен поклон.

— Даровете ти бяха щедри, милорд.

— Това не трябваше да се случи! — заяви с ледена ярост Тасайо. — Изпрати веднага куриер. Искам Господарят на тонга да се яви пред подиума ми и да обясни.

Инкомо се наведе още по-ниско.

— Както заповядаш, милорд.

Не можа да задвижи достатъчно бързо старите си колене, за да избегне бутването с лакът, когато господарят му се промуши през входа и излезе навън.

— Хвърлете тази леш в ямата с вар и извести жена ми — изръмжа Тасайо на най-близкия слуга. — Искам баня, за да махна вонята на гнило от плътта си.

Инкомо прецени, че идеята е доста разумна. Спомни си със съжаление малкото робинче и сладката разтривка с гъбата, но смутовете на деня не бяха свършили.

Докато лежеше във ваната, Тасайо повика безкрайна върволица слуги за разпит. Мнозина признаха, че са видели убиеца на влизане. Един Патрулен водач дори призна, че го е пуснал да влезе на пропускателния пункт в хълмовете на границата на имението.

Обяснението му, че е разрешил на убиеца да премине, беше по същество логично.

— Всички войници знаят, че милорд откупи верността на тонга. Човекът дойде открито на пункта, заяви, че е по работа на милорд, и показва документ.

Тасайо изслуша това с присвити очи и стиснати устни. Махна на Инкомо за „не“ и макар и натъжен, Първият съветник нареди на домашния писар да вкара името на воина в списъка за незабавна екзекуция. Войникът щеше да е мъртъв преди Тасайо да излязъл от ваната.

Лейди Инкарна търкаше механично с гъба гърба на мъжа си. Лицето ѝ беше преbledняло и около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Като кукла на конци, тя сапунисваше отново и отново мускулестите рамене на лорда на Минванаби, докато на Тасайо не му омръзнаха грижите ѝ и изведнъж се изправи. Инкарна изпусна гъбата и отскочи с уплашен вик.

— Млък! — Тасайо тръсна мократа си глава и слугите с кърпи се втурнаха да го обслужат.

Пратеникът от гилдията едва ли можеше да избере по-лош момент за пристигането си, нито пък слугата, който драсна на входния параван, за да съобщи за появата му.

Тасайо облече богато извезан халат, запаса украсения си с раковини колан и нагласи лакираните в черно меч и кама на кръста си. Докато един роб завързваше сандалите му, облече подплатен жакет, обшит с костени пулове, който предлагаше същата защита като лека броня, без да е толкова неудобен.

— Доведи куриера в личната ми оръжейна — нареди той на бегача си. После махна на Инкомо да го последва, оставяйки жена си да се оправя с робите в банята все едно, че положението ѝ не беше по-високо от това на надзирател.

Оръжейната на лорд Минванаби бе малко помещение без прозорци, с гладки дървени стени с куки за мечове и стойки за броня. Единствената глезотия, която си беше позволил Тасайо, след като бе станал Управляващ господар, бе да закупи екстравагантна колекция от оръжия, някои прости на вид и смъртоносни, изработени за тежките военни несгоди, други — с пищен лак и гравюра, за носене в официални случаи, а третият вид бяха тънки и здрави, без жлеbove, изработени да се носят тайно под дрехите. Тасайо тръгна от стойка на стойка, като галеше с длан шлемове, нагръдници и дръжки на мечове и оглеждаше върховете на пръстите си за прах. Робите и слугите, които се грижеха за това помещение, бяха достатъчно благоразумни, за да го поддържат безукорно. Техни предшественици, не издържали огледите на господаря, не бяха преживели недоволството му.

Тих и смирен, каквито бяха станали всички слуги на Тасайо, Инкомо зачака, докато лордът обикаляше от меч на меч и от шлем на шлем, като спираше тук-там, за да оправи катарамата или тока или да опипа добре наточено острие.

Куриерът дойде и се поклони на прага. Лордът хвърли съвсем бегъл поглед към знаците на гилдията му, само колкото да забележи, че е от клона на Сулан-Ку. Заговори с измамно спокоен глас:

— Какво послание ми носиш?

Мъжът се изправи.

— Предложение от Мара от Акома — почна той и млъкна, понеже Тасайо се завъртя със секваща дъха бързина.

Пратеникът преглътна неловко поради притиснатия в гърлото му връх на меч. Погледна в очите на мъжа, който държеше оръжието, и пълното безразличие, което видя там, го ужаси до дъното на душата му.

— Милорд — изломоти той, — аз съм само куриер на гилдия, нает да носи писма.

Нито мускул не трепна на лицето на Тасайо.

— А носиш ли ми писмо? — Гласът му беше съвсем спокоен. И леден.

Инкомо предпазливо се покашля.

— Милорд, бегачът на гилдията е невинен и животът му е защитен с клетва.

— Тъй ли? — отвърна Тасайо. — Остави го да говори сам за себе си.

Пратеникът си пое дъх с усилие.

— Мара от Акома моли за среща — почна той и спря, понеже острието натисна.

— Няма да споменавах това име под този покрив. — Тасайо натисна още малко и острието пусна алена капка кръв. — За какво иска среща тази трижди проклета кучка? Не искам преговори. Искам само смъртта ѝ.

Пратеникът примига. Сигурен, че докладва на безумец, и убеден, че животът му ще свърши тук с прерязано гърло, събра достойнството си и храбро довърши думите, за чието донасяне беше нает от гилдията си.

— Господарката моли Господаря на Минванаби да посети имението ѝ с цел обсъждане.

Тасайо се усмихна бавно. Впечатлен от куража на дребния мъж, отдръпна меч, почисти върха с един парцал и окачи оръжието на куката му. Помисли за миг и хвърли парцала на пратеника, разрешавайки му с жест да почисти кръвта от гърлото си.

Човекът на гилдията предпазливо попи раната, а Тасайо продължи огледа на оръжията все едно го нямаше. После каза на съветника си, сякаш бяха единствените тук:

— А, Инкомо, май съм я уплашил лошо. Засадата ми и убиецът ми може да не са изпълнили целите си, но малката кучка на Сезу трепери от страх. Късметът помагаше на каузата ѝ, но късметът е

непостоянно нещо. Тя знае, че не може да издържи още една година. — Лордът на Минванаби огледа една стойка и мина на следващата. Опипа с пръсти плочест нагръдник, сякаш го проверяваше за слабост. — Може би пък предлага компромис, да речем, жертва на името Акома и родословната линия в замяна на оцеляването на сина й?

Инкомо се поклони с дължимата почит.

— Милорд, това е опасно предположение. Също като теб, тя знае, че времето за компромиси е минало. Тя започна кръвната вражда с твоя чичо Джингу. А Десио даде оброк на Туракаму. Заради честта на предците си и поради гнева на Червения бог тя трябва да знае, че няма позиция, от която да се пазари.

— Отчаяна е — настоя Тасайо. — Нека да дойде тук при мен, щом иска да говорим.

Оръжейната бе потискащо задушна. Инкомо рисковано забърса потното си чело и се осмели да каже:

— Милорд, осмелявам се да напомня: лорд Джингу я подцени и в същия този дом тя наложи ситуация, която го принуди да сложи край на живота си.

Светлокафявите очи на Тасайо се впиха в Първия съветник, широки и блеснали на светлината на лампата.

— Аз не съм страхливец. А чичо ми беше глупак.

Инкомо кимна припряно в съгласие, но каза:

— Но и най-храбрият човек би трябвало да е разумен и да действа предпазливо.

Очите на Тасайо се присвиха опасно.

— Да не намекваш, че може да ме застраши? — Плю на лъснатия под. — Тук? Само защото в момента е твърде силна, за да падне в открита атака? Само въпрос на време е — ще пробия и ще я довърша. Всъщност бих се радвал да видя как войните ми опустошават и изгарят имението й. Може би трябва да използвам тази покана за преговори като възможност да ида там и да огледам за най-добра нападателна тактика.

Пратеникът на гилдията изглеждаше смутен от този обрат на разговора. Задачата му на куриер изискваше дискретност, но той не държеше да е свидетел на това обсъждане. Съпернически фракции можеха да го подложат на изтезания, за да научат какво е чул. Гилдията

му се радваше на висока почит, но това не го правеше неприкосновен в часовете със семейството му, когато не носеше официалните знаци.

Инкомо отново избърса челото си. Беше изучил добре нравите на три поколения лордове Минванаби, така че не каза нищо.

Тасайо свърши с прегледа на оръжейната. Не можеше обаче да излезе, без да мине покрай Първия съветник. А Инкомо стоеше като непоклатима скала — винаги беше такъв, когато настояваше на нещо.

— Добре — заключи лордът на Минванаби. — Няма да се срещна с тая кучка на проклетата земя на Акома. — Към пратеника отсече: — Ето го отговора ми. Кажи й, че ще обмисля среща, но на открито, в моите земи. Да видим дали ще има куража или глупостта да приеме.

Пратеникът се поклони с облекчение и драсна навън, а Инкомо каза предпазливо — поне на това го бяха научили годините служба:

— Милорд, ако мислиш за хитрост, все пак бих посъветвал да внимаваш. Мара не е глупаво момиче, а враг, от който трябва да се опасяваме. Обединила е клана Хадама, работа не за дете, и дори да ти я донесат гола и вързана, все пак бих посъветвал да си нащрек.

Тасайо се взря в мазните очи на съветника си.

— Нащрек съм! — отвърна му. — Изключително съм нащрек да не позволя този проблем да ме обсеби като моя братовчед Десио. Възнамерявам да убия Мара. Но не ми трябва грандиозни обещания пред Червения бог, за да го направя, нито ще доставя на предците й удоволствието да губя дори една нощ сън за този проблем. Сега се отдръпни. Искам оръжейната ми да се заключи и да ми донесат вечеря на градинската тераса над езерото.

Лордът на Минванаби се задържа на терасата дълго след залез-слънце. Седеше на висок подиум, с чаша вино в ръка.

Езерният бряг приличаше досущ на военен лагер, воини в пълна броня упражняваха атака по склона над водата. В нозете на Тасайо седеше момче, взето наскоро за чирак на домашните писари, стиснало наострена креда. Докато лордът коментираше представянето на войниците си с тихи фрази, почти шепнешком, момчето записваше думите му, отчаяно намръщено и съсредоточено — ако сгрешеше, лордът на Минванаби можеше да заповяда да го набият.

Дотича бегач и се просна покорно пред господаря.

— Какво има! — сопна се Тасайо толкова внезапно, че писарчето изтърва плочката и кредата.

— Милорд, Господарят на тонг Хамой е пристигнал в отговор на призива ти.

— Доведи го. — След това погледна плочките на чирака и сравни непохватното му писмо с изящния почерк на учителя му. — Бягай оттук и се радвай, че не съм заповядал да те набият. — Махна на другия писар да остане и пак се обърна към войниците на склона.

Господарят на тонга, обаджан на древния език, беше огромен, но без нито грам тлъстина. Освен дългия перчем на темето, вързан високо и спускащ се на водопад по гърба му, главата му беше избръсната и татуирана на червени и бели шарки. Носът му беше плосък, кожата му тъмна, а ушите му — пробити на много места. Накитите му бяха костени ити и гривни, които леко потракваха, докато вървеше, а на колана му имаше халки, на които висяха всевъзможни инструменти за смърт: няколко ками, корда за душене с тежести, метателни звезди, предпазители за юмруци, шишенца с отрова и дълъг метален меч. Макар да се водеше разбойник според цуранските стандарти, той изискваше дължимото уважение за Управляващ лорд от всеки, който се срещнеше с особата му. Придружаваха го двама убийци, облечени в черно. Господарят на тонга стигна до Тасайо, леко сведе глава и попита:

— Добре ли сте, милорд? — Гласът му прокълтя злокобно.

Тасайо го пренебрегна дълго и преднамерено. След това кимна в знак, че е добре. Но не попита за здравето на Господаря на тонга — добре пресметнато оскърбление.

Мълчанието на внушителния гост се проточи напрегнато. Сякаш металното богатство, което бе получил от особата на възглавниците, изведнъж доби вкус на пресечено мляко на езика му, главатарят на тонга каза кисело:

— Какво желае милорд?

— Името на онзи, който е наел твой тонг, за да убие петима слуги в къщата ми.

Господарят на Хамой неразумно вдигна ръка и воините зад подиума на Минванаби мигновено се напрегнаха. Впил равнодушен поглед в домакина си, Господарят на тонга бавно се почеса по брадичката. Тонът, с който отвърна, хапеше:

— Лорд Тасайо, поръчката беше от теб.

Тасайо скочи от възглавниците с бързина, която накара двамата убийци в черно да посегнат към дръжките на мечовете си. Господарят им обаче им даде знак да спрат.

— От мен? — попита възмутено Тасайо. — Аз да съм поръчал това? Как смееш да изричаш такава лъжа!?

Господарят на тонга впи поглед в Тасайо и присви очи на мигащата светлина на факлите.

— Сурови думи, милорд. — Поколеба се за миг, сякаш премисляше дали да се обиди. — Ще ти покажа документа, с твоя подпис и твоя личен печат.

Изумен и за първи път в живота си неспособен да реагира, Тасайо седна отново.

— Моят личен печат? — повтори ледено. — Дай да видя.

Грамадният мъж бръкна в туниката си и извади свитък.

Тасайо едва се съдържа да не го дръпне от боядисаните в червено ръце. Срязва лентичките с камата си, разгъна навития документ и го огледа намръщено. Завъртя го и изръмжа на слугата да донесе поблизо една от факлите. Драсна с нокът по мастиления печат.

— Дъх на Туракаму! — промърмори лордът на Минванаби. Вдигна глава и очите му блеснаха убийствено. — Кой слуга донесе съобщението?

Главатарят на тонга подръпна една от обещите си.

— Не слуга, милорд — отвърна спокойно. — Нарездането бе оставено на обичайното място за такива съобщения.

— Това е фалшификат! — изсъска Тасайо. Потомственият му гневен нрав се отприщи на воля. — Не съм писал и дума от това! Нито някой от писарите ми.

Лицето на главатаря на тонга остана невъзмутимо.

— Не си ли?

— Току-що го казах! — Лордът на Минванаби изведнъж рязко се завъртя, стиснал дръжката на меча си. Само жестът на обаджана спря двамата убийци да не скочат напред.

Тасайо закрачи вбесен по подиума, после се нахвърли като гладен хищник върху огромния обаджан.

— Платих ти цяло състояние в метал, за да ми служиш, а не да сееш хаос в дома ми или да изпълняваш заповедите на всеки съперник,

изхитрил се да фалшифицира документи! Някой глупак е дръзнал да копира фамилията печат на Минванаби. Ще ми го намериш. Искам главата му.

— Да, лорд Тасайо. — Господарят на тонга докосна челото си с лявата си ръка в знак на съгласие. — Ще проследя писмото и виновникът ще ти бъде пратен на парчета.

— Гледай да го направиш бързо. — Тасайо извади меча си и посече във въздуха. — Да, бързо! Сега се махай от очите ми, преди да съм те дал на мъчителите си.

А Господарят на тонга отвърна:

— А ти гледай да не ме разгневиш, лорд Тасайо. — Махна на двамата си убийци да се отдръпнат и пристъпи към владетеля на Минванаби. — Хамой не са васали, факт, който би било добре да запомниш. Аз съм обаджан на Хамой. Ще направя това, защото моята фамилия е опозорена, както и твоята, а не защото го заповядваш. Съдбата ни е дала общ враг, милорд, но никога повече не ме заплашвай. — Погледна надолу и Тасайо проследи погледа му. Между показалеца и палеца си обаджанът държеше малка кама, скрита от погледите на другите.

Лордът на Минванаби не трепна. Погледът му просто се върна към очите на обаджана. Знаеше, че той просто може да го перне с ръка и оръжието щеше да го убие, преди да е успял да вдигне меча си. Зъл хумор проблесна в очите на Тасайо, когато Господарят на тонга Хамой промълви:

— Обичам кръв. Като майчиното мляко е за мен. Помни това и може да останем съюзници.

Тасайо обърна гръб, пренебрегнал риска, и рече:

— Иди си в мир, обаджане на Хамой. — Пръстите му бяха побелели на дръжката на меча.

Господарят на Хамой се обърна пъргаво за човек с неговата големина и камата изчезна в гънките на туниката му, преди някой друг да е успял да я види. Напусна бързо, с почетната охрана от двете му страни, и заслиза от терасата, оставил зад гърба си вбесения от безсилие Тасайо да сече призраци във въздуха.

25. КОНФЛИКТ

Проехтяха тръби.

Дванайсет облечени в ливреи мъже понесоха платформата. Мара стискаше здраво дървеното перило и се стараеше да излъчва увереност въпреки вътрешното си убеждение, че изглежда глупаво в наскоро изработената броня на Боен вожд на Хадама. Не беше свикнала с коравината на втвърдените с лак кожени плочи и наколенници и непрекъснато си напомняше да стои изправена. Кейоке и Сарик бяха настояли, че макар и да може да продължи да носи официални халати по време на срещи, за първата ѝ публична поява като Боен вожд на клан трябва да се облече подобаващо.

Как можеше човек да размахва меч под тежестта на това неудобно снаряжение, Мара направо не можеше да си го представи. Но това не ѝ пречеше да води армията на клана Хадама, сила от близо десет хиляди души, към портите на Свещения град.

Седнал в краката ѝ, Кевин се стараеше да изглежда като покорен личен роб. Но след като край пътя се трупаха ликуващи и махащи за поздрав хора от простолюдието, трудно можеше да сдържи възбудата си. Засмя се и каза:

— Изглеждат възхитени от теб.

— Определено се надявам да е така — отвърна Мара. — Жени воини са рядкост в имперската история, но малкото запомнени са легендарни, почти колкото Слугите на Империята. — Постара се да се отърси от мисълта за новопридобитата си известност и добави: — Тълпите обичат зрелищата. Щяха да аплодират всеки на тази платформа.

— Може би — отстъпи Кевин. — Но според мен усещат, че империята е в опасност, и виждат в теб човек, на когото могат да гледат с надежда.

Мара огледа човешкото множество, струпано покрай пътя към портата на Свещения град. Имаше хора от всички касти и занаяти, от

загорели от слънцето земеделски работници до колари, търговци и майстори на гилдии. И всички изглеждаха искрени във възхвалите си на Господарката на Акома. Викаха името ѝ, махаха възторжено и хвърляха фигурки от сгъната хартия за късмет.

Мара обаче все още бе скептична пред това всенародно възхищение. А Кевин продължи:

— Знаят кой е твоят враг и със сигурност си дават сметка за черния нрав на Тасайо също като теб. Вашите благородници не могат да говорят лошо един за друг от възпитание, но те уверявам, че хората от простолюдието не споделят тази задръжка. Стига да имат избор, подкрепят онзи, чиято политика вероятно ще е по-милостива. Независимо дали ще е твоята, или на лорд Минванаби.

Мара полагаше усилие да излъчва спокойствие, каквото не изпитваше. Логиката на Кевин изглеждаше убедителна. Възможно бе дори да е вярна. Но подкрепата на простолюдието нямаше да има никаква тежест за изхода от предстоящата борба. Мара си даваше сметка, че след няколко дни или ще триумфира, или ще е мъртва, и се стараше да не мисли за последствията. Нямаше избор. Нападението срещу нея и сина ѝ изискваше решителни действия. Трябваше да се задейства или да поддържа отбранителна стратегия до деня, в който воините ѝ, охраната ѝ или шпионската ѝ мрежа отново я провалят и ножът на Тасайо намери сърцето ѝ.

В деня, в който беше паднал жертва в капан на Минванаби, баща ѝ бе избрал да се бие до смърт, вместо да посрами потеклото си, като избере бягството и живот на страхливец. Мара не можеше да си позволи друго. Беше се опитала да ускори събитията с настояването си за среща с Тасайо. Ако ѝ откажеше, трябваше да се изправи срещу него. И все пак, докато нямаше никакъв план как да опази дома си и честта си, позата ѝ не беше нищо повече от празно перчене. Носеха я триумфално на платформата начело на военната сила на клана Хадама, но в ума ѝ се таеше бласто от страхове.

— Виж! — възкликна Кевин.

Измъкната от мрачния си размисъл, Мара погледна натам, накъдето ѝ сочеше, и гърлото ѝ се стегна. На запад от Свещения град беше вдигнала стан армия. Хълмовете се бяха превърнали в пъстър килим от цветни шатри и знамена. Кевин ги преброи набързо и след грубо пресмятане каза:

— Според мен са около петнайсет хиляди.

Нервите на Мара се отпуснаха, след като позна знамената.

— Това е част от клана Ксакала. Лорд Хопара е довел цялата сила на Ксакатекас. Следват го и други. — Но не само съюзниците ѝ бяха дошли с военна сила. Мара кимна към реката. — Виж там.

Пътят минаваше покрай Гагаджин и на отсрещния бряг Кевин видя друга армия със струпани нагъсто шатри. Земята бе настръхнала от пилони със знамена.

— Богове! Там трябва да има петдесет, дори шейсет хиляди воители. Изглежда, половината лордове на империята са довели всеки мъж, годен да облече броня и да носи меч.

Мара кимна, стиснала устни, и отсече:

— Спорът ще бъде решен тук. Онези отвъд реката са подчинени на Тасайо. Това е мощта на клана Шоншони, други васални фамилии и съюзниците на Минванаби. Виждам знамената на Тондора и Гинейса близо до брега. И, разбира се, Екамчи и Инродака най-сетне са взели страната на Тасайо. — Махна с ръка. — Убедена съм, че лордовете Кеда и Тонмаргу са вдигнали лагерите си на север от града, с техните съюзници, близо четирийсет хиляди меча. И съм сигурна, че отвъд града, на един ден марш, има още сто хиляди воители. Десетки по-малки фамилии се държат настрана, но достатъчно близо, за да съберат плячката от труповете, ако стигнем до сблъсък. — Сниши глас, сякаш се боеше да не я чуят неподходящи уши. — С толкова много войници, готови за бой, можем ли да избегнем гражданска война дори и да искаме?

Възгласите на тълпата изведнъж закънтяха кухо. Кевин — даваше си сметка, че господарката му трепери под бронята — отвърна с утешително свиване на рамене:

— Малко войници горят от желание да убиват. Дай им оправдание и ще предпочетат да се напият заедно или да се позабавляват с дружеска юмручна свада. Така поне е на моя свят.

И все пак не можеше да се пренебрегне контрастът между одухотворените физиономии на Мидкемия в подобни случаи и подобните на маски изражения дори у най-низшия просяк тук, на Келеуан. Кевин никога не беше виждал толкова готова да умре пасмина като тия цурани. Един простак само да си отвореше устата...

Не искаше да мисли за това. Мара не беше сляпа за риска. Един изваден меч в името на честта — и цялата империя щеше да се разбунни. Възможно ли беше това да се избегне? След като бе видял касапницата в Нощта на кървавите мечове, Кевин не държеше особено да провери.

Щом авангардът се приближи до сводестата градска порта, тълпите възхитени зяпачи се стопиха. Патрул имперски воители излезе напред, за да посрещне антуража на Хадама. Мара заповяда да спрат пред портата, а Ударният водач се приближи. Бялата му, обшита със злато броня блестеше на утринното слънце.

— Мара от Акома! — извика той високо.

Мара — не беше свикнала с тежестта на шлема — кимна предпазливо.

— По каква причина си събрала клана Хадама и го водиш в Свещения град? — попита строго имперският офицер.

Мара го изгледа отвисоко и каза:

— Срамиш Небесната светлина с лошото си възпитание.

Офицерът вирна брадичка.

— Лейди, ще отговарям за действията си, когато Туракаму отсъди къде ще е следващото ми качване на Колелото на живота. — Хвърли поглед първо към армиите, вдигнали стан покрай речните брегове, а след това, с подчертан упрек, към воините зад платформата на Мара. — Възпитанието е най-малкият проблем. Ако боговете пожелаят, много от нас може да срещнат съдбата си твърде скоро. Аз изпълнявам заповедите, които са ми дадени. — Видимо напрегнат от това, че има зад гърба си само двацет войници, а много хиляди стоят в готовност да се отзоват на призива на Мара, завърши малко грубо: — Имперският Боен водач нареди да му докладвам причината да доведеш мощта на клана Хадама до Свещения град.

Този момент можеше да се окаже точно пламъкът, който да разпали конфликта, осъзна Мара. Реши, че е по-благоразумно да пренебрегне унижението, и отговори:

— Дойдохме за съвет с други от нашия ранг и сан в интерес на добруването на империята.

— Тогава продължи до покоите си, лейди Акома, и знай, че Имперският мир е над Акома. Може да вземеш почетна охрана от войници Акома и същия брой войници от клана за всеки лорд от

Хадама, който те придружи. Но знай, че Небесната светлина се е разпоредил Залата на Съвета да остане затворена, докато той не заповяда друго. Всеки, който се опита да влезе в двореца без имперско съгласие, ще бъде смятан за изменник на империята. Е, ще благоволиш ли да продължиш?

И се отдръпна настрана, за да може да премине платформата с Мара и почетната ѝ охрана. Мара се наведе към Люджан и нареди:

— Извести лорд Чековара и другите: ще се срещнем в градската ми къща по залез-слънце.

Той се поклони отсечено и попита:

— А войните, господарке?

Мара огледа околните хълмове, шатрите, знамената и войниците и каза:

— Потърси знамето на Минванаби и разположи хората си колкото може по-близо до техните линии. Искам Тасайо да знае, че каквото и да направи, кама на Акома е опряна в гърлото му.

— Да, господарке.

Докато влизаше в града, Мара съжали, че няма как да облекчи страха, стегнал стомаха ѝ. Всичко щеше да се реши тук, през следващите няколко дни, а тя все още нямаше представа как да избегне съдбата, за която се бяха заклели Минванаби — че тя и деветгодишният ѝ син ще бъдат принесени в жертва на Червения бог. Бронята сякаш още повече натежа на раменете ѝ. Беше ли останало някое място на този свят, където да може да намери мир за мисълта си?

Следобедът си почива, а вечерта свика съвета си.

Никой не предложи гениални идеи.

На следващата сутрин клан Хадама се събра във вътрешната градина. Най-изтъкнатите Управляващи господари, както и неколцина съюзници, насядаха в широк кръг до централния фонтан.

Лордът на дома Онтара първи предложи мнение:

— Лейди Мара, владетели, които не изпитват обич към Тасайо, ще застанат с него срещу императора просто защото Ичиндар се опълчва на традицията. Мнозина и в нашия клан се боят от империя, управлявана от един човек, дори той да е Небесната светлина. Един Военачалник може да доминира, боговете знаят, че е така, но той все пак е само пръв между равни.

Чу се одобрително мърморене.

Мара все още се чувстваше странно не на място и се помъчи да се съсредоточи. Ироничните наблюдения на Кевин за цуранската политика бяха верни поне в едно отношение: цуранските благородници повече обичаха властта, отколкото мразеха жестокостта, убийството и напразното хабене на ресурси. Мара си даваше сметка, че мисленето ѝ се е променило до непонятна за повечето управляващи благородници степен, така че се помъчи да обясни тактично:

— Тези, които сляпо са се вкопчили в традицията или ги е страх от промяна, са глупави. Да приемеш Тасайо е все едно да сложиш релли в пазвата си. Ще се възползва от топлината и храната, но накрая ще убие. Позволите ли му да намали властта на императора, избирате по-лош курс от абсолютното имперско управление. Лорд Минванаби е млад човек. Може да задържи бялото и златното за десетилетия. Той е умен, безскрупулен и, ако мога да говоря откровено, обича да причинява болка. Достатъчно умен играч е, за да може да превърне въпроса за наследяването в заплетен проблем. Алмечо и Аксантукар за малко щяха да превърнат поста на Военачалника във фамилен. По-малка ли е амбицията на Тасайо от Минванаби?

Неколцина лордове се спогледаха, защото бяха склонни да приемат Тасайо и предсказуемата му претенция за бялото и златното. След като кланът Омечан бе съкрушен от позора на Аксантукар, Минванаби бяха останали неоспорими първи кандидати за поста. Лорд Ксакатекас беше твърде млад, а лорд Кеда — твърде силно свързан с партията на Синьото колело, за да се противопоставя на императора. Единственият възможен съперник щеше да е лорд Тонмаргу, ако Анасати му окажеха пълна подкрепа. Но Джиро не го смятаха за благонадежден — собствените му приоритети все още не бяха ясни, а и той беше дал да се разбере, че няма да следва стъпките на баща си. Не само уличните клюкари и продавачите на слухове бяха убедени, че Тасайо ще е следващият Военачалник. По-същественият въпрос като че ли беше дали ще спечели бялото и златното по мирен начин, или чрез кървава война.

От всички присъстващи като че ли единствен лорд Чековара бе достатъчно отпуснат, за да похапва от сладкишите на подносите с лека храна и напитки. Сега изгупа трохите от брадичката си и каза:

— Мара, във всичко, което направи, откакто стана Управляваща господарка, постоянно доказваш способността си да импровизираш.

Може ли да предположим, че пазиш някаква неочаквана неприятна изненада за Тасайо?

Несигурна доколко този въпрос може да произтича от горчивина заради това, че си бе присвоила поста му, и доколко може да е искрено желание да вдъхне увереност на събралите се, Мара потърси в изражението му някакъв намек, който да ѝ подсказже какво да прави. Но широкото лице на лорд Беншай остана безизразно. Тя не смееше да му отговори лекомислено. След като бе наложила на клана безпрекословно подчинение, бе поела и отговорността да гарантира оцеляването им. Все още нямаше представа какво ще направи, така че вместо да позволи съмненията ѝ да разтърсят основите на наскоро спечеления съюз, реши да е уклончива.

— Скоро Тасайо няма да командва нищо повече от червеи в пръстта, милорд.

Лордовете се спогледаха, но тъй като оспорването на това открито изявление щеше да засегне чест, никой не възрази. След неловка минута мълчание лордовете на клан Хадама започнаха да стават и да пожелават приятен ден на своя Боен вожд. Всички знаеха, че до края на седмицата Тасайо ще влезе в града, ще се опълчи на императора и ще настоя за възстановяване на властта на Висшия съвет. Как точно възнамеряваше Мара да му попречи? Определено ѝ липсваше военна мощ, за да се противопостави на лорд Минванаби открито. И все пак бе достатъчно умна, за да не смее дори Беншай от Чековара да се изкаже против нея под собствения ѝ покрив.

След като изпрати клановите владетели, Сарик се върна и се изненада, като видя господарката още да седи до фонтана. Погледна я и видя, че е пребледняла.

— Зле ли ти е, господарке?

Мара отвърна сякаш с усилие:

— Просто стомашно смущение. Ще мине.

Но Сарик внезапно се уплаши. Изведнъж тя му се стори много крехка. Уплашен, че може да я е хванала лятната треска или че враг може да е намерил начин да отрови храната ѝ, той се наведе към нея.

— Ще се съвзема до час — увери го Мара и махна вяло с ръка.
— Слугинята ми знае как да ми помогне. Повикай я.

Тревогата на Сарик преля в смътна догадка и той я изгледа проникателно.

Господарката извърна лице. Най-сетне бе осъзнала, че умората ѝ през последните няколко дни не е просто от многото усилия. Затрудненият стомах сутринта беше познат признак за бременност. И гаденето също. С Аяки не бе могла да задържи закуската през първите девет седмици, докато го носеше. Отпрати Сарик, преди да се е сетил какво ѝ е. Докато чакаше слугинята, се замисли, че скоро ще дойде времето, когато ще трябва да действа с... как го беше нарекъл Кевин? Нерви от стомана! Да, трябваше да има само твърдост в душата си. И при мисълта за любимия ѝ, който седеше в покоите ѝ и чакаше да го повика или тя да отиде при него, сълзите ѝ потекоха.

Кевин никога не биваше да разбере, че носи дете от него. Този единствен факт щеше да го привърже към нея по невъобразимо жесток начин. Предаността му към Аяки бе доказала колко много обича децата. Макар никога да не бе говорил за това, Мара беше прочела копнежа в очите му. Знаеше, че копнее за свой син или дъщеря и че според кодекса на честта на родния му свят на такива неща се гледа твърде сериозно. На Келеуан незаконно дете от роб нямаше да е проблем — незаконните деца на благородници често се издигаха до високи постове. Но за Кевин проблемът щеше да е по-близо до сърцето му от собствения му живот. Не, мъжът, когото обичаше, не трябваше никога да го узнае, а това означаваше, че дните ѝ с него са преброени.

Някой ден, надяваше се, детето в утробата ѝ щеше да бъде признато за син на Хокану и да се издигне до лорд на Шинцаваи... Това, че той — вече се надяваше да е момче — щеше да е на Кевин, беше просто начинът ѝ да изплати своя дълг на честта към варварина, който бе спечелил сърцето ѝ и който многократно бе спасявал живота ѝ. Родът му щеше да продължи почетно на земята на Келеуан и така сянката му щеше да е почитана и помнена.

Но Мара знаеше, че първо трябва да оцелее през следващите няколко дни. Дори такъв могъщ лорд като Камацу нямаше да обвърже наследника си с дом с толкова опасен враг като Тасайо. Вече преbledняла не само от стомашните болки, Мара стисна зъби. Трябваше да състави план, с който да измъкне победата от ръцете на Минванаби. Просто трябваше. Алтернативата беше смъртта на сина ѝ и на неродения още син на Кевин.

Залезът хвърляше червена светлина над града.

Тасайо седеше върху купчина възглавници на терасата на резиденцията си в Свещения град. За разлика от повечето други Управляващи господари, които имаха къщи в града, Минванаби притежаваха внушително имение на един хълм с изглед към центъра на имперския квартал. Присвил очи към сменящите се стражи в бяла броня при вътрешната порта на императора, лордът погледна с досада писмото в ръцете на своя Първи съветник.

С безкрайно търпение Инкомо настоя:

— Господарю, Мара е до градската порта с почетната си гвардия. Освен това е придружена от имперски пратеник със служебен жезъл и над града има Имперски мир. Щом я известиш, ще тръгне към определеното място за среща.

— Изборът на удобен момент няма да я спаси. — Тасайо поглади с палец брадичката си, докато следеше движението на стражите в искрящо бялата броня. — Онова глупаво момче, което се нарича император, може да се самозаблуждава още няколко дни, но никакво позоваване на Имперски мир няма да ми попречи да унищожа враг. — След кратка пауза добави: — Но може да се окаже от полза да изчакаме с удара за по-подходящо време и място. А и ще е забавно да чуем какво желае кучката Акома, просто за да разбере какво да направя, за да я унижа.

Обзет от мрачно предчувствие, Инкомо се напрегна.

— Господарю, не бих изпълнил дълга си, ако не те посъветвам против тази среща. Тази жена е по-опасна от всеки друг владетел в империята, както вече се уверихме.

Тасайо го изгледа гневно.

— Имам армия, Инкомо!

— Става дума за среща, не за битка, господарю. — Първият съветник много добре помнеше как чичото на господаря му беше умрял под собствения си покрив, с армията му наоколо, в резултат на заговора на Мара. — Не виждам с какво може да бъде полезна тази среща за Минванаби, милорд.

Тасайо забарабани с пръсти по възглавничката до коляното си.

— Прати на кучката следното послание. Ще уважа примирието и ще говоря с нея. — Видя помръкналото изражение на Инкомо и жълтите му очи се присвиха. — Не виждам смисъл от това ненужно

притеснение. Мара и изтърсакът ѝ избегнаха смъртта на косъм, но когато спечеля бялото и златното, тя ще е първата от враговете ми, която ще унищожа. — Изящен, бърз и уверен, той се изправи. — Може да проявя и великодушие. Може би ще разреши на онези тъпи глупци от клана Хадама да живеят, но само ако станат мои васали, след като ми помогнат да залича името Акома завинаги. — И с рядка усмивка добави: — Твърде много се тревожиш, Инкомо. Винаги мога да кажа „не“, каквото и предложение да направи Мара.

Инкомо не каза нищо. Имаше ужасното чувство, че Мара иска тъкмо това — Тасайо да отхвърли предложението ѝ.

На древния език на народа сгетаки вятърът се наричаше бутана. Означаваше „вятър от демони“ и духаше дни наред, понякога дори седмици. Поривите му бяха сухи и накъсани, пердасеха с вой от далечните планини. В горещия сезон такива ветрове можеха да изсушат непокрито парче месо или плод за часове. В хладния сезон въздухът носеше студ, а нощем температурата спадаше и караше хората да се свиват около огньовете и да се увиват с всичко, което имат. Когато задухаше бутана, простите хора казваха, че псетата са полудели и че демони крачат по земята, предрешени като хора. Знаеше се за мъже, побягнали с писъци в нощта и изчезнали завинаги, и за жени, изпадали в самоубийствена скръб. Безброй легенди имаше за свръхестествени същества, появяващи се, когато бутана запищи над земята. Сивият мъж вървял из империята в такива нощи. Срещнал ли го самотен пътник, трябвало да отговори на гатанка и да бъде възнаграден, ако отгатне, или пък да си изгуби главата. Такива бяха приказките за бутана, жестокия сух вятър, който духаше тази нощ.

На билото на един хълм извън градските стени две малки армии чакаха една срещу друга под ярките звезди. Факли пращяха и знамена плющяха от поривите на вятъра. Офицери с пера на шлемовете стояха пред застиналите войнишки редици. Пред всяка армия стоеше владетел, от едната страна жена, облечена в искряща зелена коприна и смарагди, а от другата мъж с лъскава черно-оранжева броня.

Застанал на равно разстояние между тях чакаше имперски херолд — служебният му халат блестеше като кост под унилия луна

сърп. С достатъчно силен глас, за да изкънти над вятъра, той се обърна към двете сили:

— Нека се знае, че Имперският мир е над този град и неговите околности! Нека никой не вади меч с гняв или за мъст. Тъй повелява Небесната светлина. — Обърна се към свитата, обкръжила Тасайо, и продължи напевно: — Тази лейди, от благороден сан и род, твърди, че идва, за да преговаря с теб за Доброто на Империята. Милорд, приемаш ли?

Тасайо сведе глава и имперският пратеник прецени, че това е достатъчно. Обърна се към чакащата Мара отвъд тясната ивица трева и повиши глас над усиливащия се вой на вятъра.

— Милейди, този лорд се отзовава на твоя призив за преговори и приема намерението ти да разговаряте за Доброто на Империята.

Мара отвърна с полагащия се вежлив поклон, в контраст с пренебрежителната грубост на врага си.

Херолдът за миг се поколеба. Позицията му между двама заклетни в кръвна вражда противници беше опасна и той го знаеше. Можеше да се разчита на фамилната чест, ставаше ли дума за два толкова древни рода, но само една по-гореща глава сред редовите воители можеше да предизвика касапница. Нужни му бяха цялата подготовка и опит, за да произнесе достатъчно твърдо и високо:

— Кой е най-висшият дълг?

Всеки присъстващ мъж, жена и воин отвърна:

— Да служа на империята.

Имперският херолд даде знак на двете главни страни да се приближат и скръсти ръце. В този момент внезапният порив на бутана прозвуча като стон на погребална песен, херолдът се постара да не го приеме като лоша поличба и завърши с:

— Милейди, милорд, ще изчакам настрана, за да можете да проведете разговора си необезпокоявани.

Оттегли се с бързина почти на границата на благоприличието, като остави Мара и Тасайо един срещу друг, само на две крачки разстояние.

В нежеланието си да се унизи да надвиква вой на вятъра Мара остави встъпителните думи за Тасайо. Както очакваше, той не започна с учтивости или поздравления. Тънките му устни леко се извиха и в трепкащата светлина на факлите очите му блеснаха като на саркат.

— Мара, тази ситуация не я бях предвидил. — Махна с ръка към странното им обкръжение: настръхналите воители и плющящите знамена, единствените живи сякаш на сцената. — Бих могъл да извадя мечата си и да приключя нещата веднага.

Дръзко уподобявайки злостния му тон, тя отвърна:

— И да опозориш името на своя дом? Не мисля, Тасайо. — После добави сухо, впила тъмните си очи в неговите: — Ще е прекалено. Дори за един Минванаби.

Тасайо се засмя, неочаквано ведър звук над мрачния вопъл на бутана.

— Трябва да проумееш една истина. Човек с достатъчно високо положение може да направи каквото намери за добре безнаказано, Мара. — Изглежда я с присвити очи и добави: — Губим си времето. Защо си тук?

— За Доброто на Империята — отвърна Мара. — Ти водиш армия и ядрото на клана Шоншони до Кентосани. Според мен си тръгнал на война срещу императора.

Външно Тасайо показва интерес, но под лустрото на вежливостта Мара почти физически долови вълната омраза. Възпротиви се на инстинкта да отстъпи назад и едва успя да се овладее. Като при кучета, кръжащи едно срещу друго преди бой, усещаше, че първият, който отстъпи, ще даде повод за атака.

— Ти пък водиш ядрото на клана Хадама — отвърна с измамно ленив тон лордът на Минванаби. — Но аз не те обвинявам, че подготвяш вероломно нападение срещу Небесната светлина.

Мара изрече очевидното:

— Аз не съм в положението на претендент за бялото и златното.

Тасайо сведе глава все едно, че го бе приел като комплимент. Но бдителните му котешки очи следяха всяко нейно движение, търсеха слабост.

Господарката на Акома събра куража си и добави язвително:

— Престани да се перчиш, Тасайо. Надмощието ти няма нищо общо с достойнството. Другите претенденти са в безпорядък заради отношенията си с Аксантукар.

— Съвсем вярно — отвърна Тасайо и се усмихна. — В крайна сметка, тъй или иначе, аз печеля.

— Не. — Мара си позволи лека пауза. — Патовата ситуация би могла да продължи безкрайно. Това ще е изгодно за Небесната светлина, тъй като забавянето ще му позволи да постави империята под своя власт. Имперското правителство може да спи, но не е умряло. С времето все повече лордове ще отстъпят под юрисдикцията на имперския двор и за Висшия съвет ще остава все по-малко власт. Ако Ичиндар заповяда на по-дребните лордове, един по един, да изпратят подкрепа на неговите Бели, укрепвайки неговата власт, скоро пътищата и реката между именията ти и търговските градове ще се командват от неговата армия. Канацаваи вече служат редом с Белите. Кой са следващите? Ксакала? Колко време остава, преди да се окажеш лорд само в границите на собствените си земи?

Очите на Тасайо блеснаха.

— Говориш за възможности, Мара, и при това далечни.

Но поведението му стана по-сдържано. Като разчиташе на малкото предимство, което бе спечелила, Мара се опита да го извади от равновесие.

— Не толкова далечни, Тасайо, и ти добре го знаеш. — Преди да е успял да отвърне, добави: — Има и друга възможност. Какво би станало, ако лордовете Кеда и Ксакатекас дадат подкрепата си за Тонмаргу?

Тасайо се напрегна. Знаеше, че лорд Хопара е неин съюзник, но споменаването на лорда на Кеда бе неочаквано за него.

А Мара заяви:

— Имам предложение. Другите трима претенденти за бялото и златното биха могли да се съюзят само за да ти попречат. Но дори обединени не могат да спечелят. Аз обаче контролирам достатъчно гласове в Съвета, за да обърна изхода.

Търпението на Тасайо изведнъж се изчерпа.

— Ами направи го тогава, Мара. Дай златното и бялото на Фрасай от Тонмаргу и си ходи у дома.

Мара усети вятъра като ледени тръпки по кожата си. Играеше опасна игра с гибелни залози и го знаеше. Но не виждаше друг избор. Твърде много невинна кръв щеше да се пролее, ако се позволеше събитията да тръгнат по най-лошия курс. Подбирайки грижливо фразите си, тя каза:

— Трудността е, че макар да бих предпочела да умра, вместо да те видя спечелил бялото и златното, ти си единственият, който може да държи трона. Лорд Тонмаргу не е човекът, който би могъл да се опълчи на Небесната светлина в собствения му дворец. Тъй че сме оставени с два избора: Военачалник, който е марионетка на императора... или ти.

Предпазлив, но не толкова суетен, че да преглътне всичко казано без подозрение, Тасайо помисли и каза:

— Щом един Военачалник марионетка е по-лоша съдба от смъртта, но в същото време желаш унищожението ми, какво решение предлагаш?

— Мога да направя за теб това, което бих могла да предложа и на Фрасай от Тонмаргу: заповядам ли, достатъчно лордове ще те подкрепят, за да те поставят твърдо на трона на Военачалника.

В поредната пауза властваше вятърът. Тасайо стоеше неподвижен, перата на шлема му плющяха. Лицето му бе застинало в маска, ръцете му лежаха изваяни като от камък на дръжката на меч, а пламтящите му очи не се откъсваха от лицето на Мара.

— Да предположим за миг, че си права — каза той накрая. — Каж ми обаче защо трябва да ме интересува това, след като мога да взема мантията на Военачалник без твоята помощ.

Отговорът последва, изпълнен с жлъч:

— На каква цена? Би ли превърнал империята в руини, за да вземеш трона? Ще спечелиш, не се съмнявам, защото макар малцина да биха подкрепили открито претенцията ти от любов към дома Минванаби, мнозина ще се противопоставят на нарушаването на традицията от Ичиндар, а и за да защитят личните си интереси. Тъй че в крайна сметка след една опустошителна война ще седнеш на белозлатния трон, ще ожениш сина си за една от многото дъщери на отишлия си Ичиндар и ще го направиш деветдесет и втория Небесна светлина. Тогава без проблем ще накараш новия император да утвърди избора ти. Но ще управляваш един съсипан народ. — Мара се помъчи да се овладее. Самата представа за цената на такова домогване до власт предизвикваше отвращение във всяка фибра на съществуването й. — Такъв конфликт със сигурност ще те остави критично отслабен. Достатъчно дълбоки ли са резервите ти, за да се справиш с онези, които вероятно ще дебнат по границите ти след такова могъщо завоевание? По-малките домове ще налетят върху теб като рояци гладни насекоми.

За първи път Тасайо се поколеба. Надменно сдържан и дълбоко в душата си убеден, че е спечелил ключа към най-голямата слабост на Мара, той се обърна да огледа силите си. Под изпитателния му поглед изглеждаха безукорно, строени в редици по склона на хълма и готови да се отзоват на заповедите му на мига. Бяха гледка, която да вдъхне гордост у всеки командир. Славното знаме на Минванаби с редуващи се черни и оранжеви карета плющеше гордо на вятъра. Какво още видя Тасайо в нощта, загърнала армията му, само той знаеше. Накрая погледът му отново се извърна към Мара.

— Нека продължим с допускането, че предложението ти е правилно. Какво предлагаш в замяна да не взема сам това, което вече смятам за свое?

Мара потисна гнева си, който нямаше нищо общо с враждебността или с кръвната омраза, а се коренеше в личното ѝ желание да съхрани живота на безброй хора.

— Преговарям с теб за Доброто на империята, Тасайо. Не съм без ресурси.

Даде знак и един невъоръжен слуга се приближи. Лордът на Минванаби не можеше да знае, че мъжът в простия халат е всъщност предрешеният Аракаси. С безпогрешно изиграна сервилност Началникът на шпионите разви вързопа, който носеше, и пусна една осолена човешка глава в краката на Тасайо.

— Би трябвало да познаеш лицето — каза Мара. — Това е главата на онзи, когото се опита да използваш, за да проникнеш в шпионската ми мрежа.

Тасайо зяпна стъписан.

— Ти! — възкликна с омраза. — Ти значи заповяда убийството в дома ми!? — Безумен блясък се появи в очите му. Обзета от внезапен трепет, Мара усети заплаха във въздуха. Вятърът развя халата ѝ, задърпа изкусно събраната ѝ коса и смрази потта по кожата ѝ. Последва мълчание, но Мара знаеше в душата си, че у Тасайо е останала една най-тънка нишка разум, която да му напомня за клетвата му за примирие. Знаеше, че в този момент врагът ѝ не желае нищо друго, освен да я хване за гърлото, но все пак се надяваше на мирен изход.

После, със също толкова плашеща рязкост, изражението на Тасайо се промени и той се усмихна доволно.

— Значи признаваш, че си убила собствения си агент?

Мара си наложи външно спокойствие. Вътрешно беше уплашена от стъписващата промяна у него и си даваше сметка, че си има работа с човек, който може да бъде преценен само като безумен. Кимна и отговори:

— Повече от един, Тасайо.

Зъбите на Тасайо блеснаха бели и усмивката му стана жестока. В дългата и напрегната пауза единствените звуци по склона на хълма бяха плющенето на бойни знамена и съссъкът на вятъра в тревите. След това Тасайо каза:

— Фалшифицирала си фамилния ми печат? И си платила на тонга Хамой да убият собствените ти агенти в къщата ми? Имаш изненадваща склонност към оригиналничене.

Не заплашваше, нито позираше, и това ѝ се стори притеснително. Нито за миг не можеше да се съмнява, че таи в сърцето си жажда за убийство. Но въпреки това го притисна:

— Трябва да обмислиш затрудненията си през следващите години от това, че няма да можеш да взимаш непознати на служба, Тасайо. Знаеш, че докато съм жива, сред тях ще има мои агенти. Може би ще ти се наложи да прогониш всички търговци и гости от именията си и дори да откажеш фургоните за стоките си, за да не би да допуснеш шпиони на Акома.

Търпението на Тасайо изведнъж се изчерпа и той извика:

— Наистина ли мислиш, че такива жалки заплахи ще ме притеснят, Мара? След твоята смърт всичките ти слуги ще станат роби и сиви воители. Какво ще ме уплаши, когато станеш храна за червеите?

Мара въздъхна уморено и каза:

— Имам предложение.

Тасайо направи крачка напред, гъвкав като хищник. Нито мускул не трепна по лицето му, когато сто войници на Акома плеснаха длани на дръжките на мечовете си. С дръзко презрение лордът на Минванаби заяви:

— Изобщо не искам да те слушам, Мара. Предшественикът ми даде кръвна клетва на Туракаму, че тази вражда ще свърши с унищожението на Акома. Макар да не съм като Десио и да смятам този обет за достоен за съжаление, все пак съм обвързан с него. Трябва да сложа край на рода Акома. Между нас не може да има помирение.

— А би ли обмислил... примирие?

Тасайо примига.

— Какво имаш предвид?

— Пауза. Не край на враждата и омразата — те никога няма да спрат, докато едната или другата фамилия не бъде унищожена. Просто отлагане на конфликта, докато империята отново стъпи на твърда основа за мир.

— Доброто на империята — измърмори Тасайо саркастично. — И какво предлагаш?

— Предлагам среща с Управляващите господари на империята, но в Имперския дворец. Там се изправяме пред Небесната светлина със своята нужда да разрешим това противопоставяне и да предотвратим криза, която ще хвърли страната в разруха. Или искаш да управляваш империя, чиято източна граница е под властта на главатари турил и техните мародерстващи планинци? Северна граница, нарушавана всяка пролет от разбойници тюн, търсеци цурански глави за трофеи? Връщане на пиратите на Външните острови?

— Наистина рисуваш мрачна картина — отстъпи Тасайо. — Ако се съглася на тази среща, ще осигуриш ли гласовете, нужни за да получи трона на Военачалник без кръвопролитие?

— Стига да се съгласиш да се срещнем с императора мирно, ще се закълна да положи всякакво усилие, до последните си ресурси, за да гарантирам никой да не се възкачи на трона на Военачалника преди теб. — Мара вдиша треперливо. — За това имаш моята най-свята клетва, положена над името и честта на моята фамилия от днес до последното поколение на рода на Акома.

При тази наистина най-свята клетва Тасайо повдигна вежди. Но въпреки това подметна злобно:

— Ако изобщо някой от предците ти е достоен да се заклеват в него, колко дълго би искала да продължи едно такова примирие?

Макар да й бе нанесъл смъртна обида, Мара се сдържа. Тук бе заложено много повече от фамилното й име и много повече от делата на благородници — слуги, деца, занаятчии и хиляди безименни роби щяха да пострадат, ако владетелите на империята си позволяха каприза на една безсмислена война. Мара вече не бе девойката с ограничена перспектива, каквато беше някога, така че направи нещо, което дори не би могла да си въобрази, преди да й повлияят чуждите идеи на Кевин;

нещо повече, преглътна накърнената си фамилна чест. Вместо гола фраза, „да служи на империята“ вече беше единственият ѝ водещ мотив. Така че тя преглътна обидата и отвърна:

— Изчакай докато се върна у дома и се погрижа за домашните си дела. След това нека нашата борба продължи без задръжки до най-горчивия край.

Пораженческият ѝ тон накара Тасайо да се разсмее и неспособен да устои на изкушението да се подиграе с нейната уязвимост, той каза:

— Въобразяваш си, че отгатваш отговора ми, така ли? Надценяваш обичта ми към империята. Моята чест си е моя, не на държавата ми!

Но Мара вече познаваше злобата му и не издаде и най-малкия намек за безпокойство, който да утоли жаждата му да изтезава.

Тасайо помисли малко и продължи:

— Само че едно бързо решение за качването ми на белозлатния трон би ми спестило известни грижи. — Усмихна се и Мара видя колко добре може да прикрива покварата си този безумец зад воинско благоприличие и дворцови маниери. — Ще се съглася. Нека Висшият съвет се срещне пред Небесната светлина и сложи край на диктаторското му управление. Ти ще призовеш съюзниците си и когато дойде моментът, ще ги накараш да подкрепят претенцията ми. После, след като тези неща приключат по волята на съдбата, имаш моята гаранция да се завърнеш безопасно до именията си и мир, докато сложиш домашните си неща в ред. Бъди сигурна, че ще те унищожа, Мара, но дотогава можеш да смяташ часовете живот, които ти оставям, за отплата за службата ти на империята.

Изцедена и неописуемо опустошена, Мара потвърди оброка си с поклон. Не смееше дори да се запита как щяха да реагират баща ѝ и брат ѝ, ако бяха живи и научеха какво е обещала. Можеше само да се надява, че войната би могла да се избегне, че животът на много хора може да бъде пощаден и че нероденото дете в утробата ѝ ще има достатъчно време, за да се роди. Ако тя и Аяки загинеха заради примирието, което бе сключила, навярно царицата на чо-джа щеше да се съгласи да опази едно новородено бебе живо и в тайна...

— Кога ще се срещнем? — попита Тасайо. В гласа му звучеше задоволство.

— Вдругиден — отвърна Мара. — Извести императора и другите членове на Съвета и ме остави да събера подкрепата, която обещах.

— Ще ми е интересно да видя дали ще можеш да изпълниш клетвата си. Ако я нарушиш, няма да напуснеш града жива.

Кимна ѝ небрежно, обърна се с бързината на саркат и тръгна към войниците си.

Стоящият отстрани имперски херолд обяви:

— Тази среща приключи! Отидете си в мир и чест и знайте, че боговете са доволни, че тази нощ не бе пролята кръв.

Първият съветник на Минванаби си пое дъх, за да заговори господаря си, но Тасайо вдигна ръка.

— Тя е победена, Инкомо. — Усмихна се хищно. — Виждам съм този поглед в очите на воители, чакащи смъртта си на бойното поле. — Сви рамене. — О, бият се добре и носят чест за предците си, но знаят, че са обречени да умрат. Мара знае, че съм спечелил.

— Господарю — заговори умолително Инкомо, — нямаше да съм твой усърден слуга, ако не изтъкна, че би могло да има неочаквани обрати в преценката ти. Други проблеми съществуват извън това кой би могъл да претендира за бялото и златното. Ичиндар не е създал нито един син. В този момент може би много благородни особи си шепнат, че е крайно време на трона да се постави друг член на имперския род. Джиро от Анасати би могъл да се окаже изборът им. Камацу от Шинцаваи може да проследи кръвни връзки, а синът му е добре приет. Ами ако открием, че това предложение е малко...

Тасайо рязко прекъсна разсъжденията му.

— Мара знае, че спечелих. Точка. — Странно изнервен, може би защото очакваше възражение, което така и не последва, лордът на Минванаби даде знак на своя Боен водач да обърне кръгом войнишките колони и да ги подкара обратно към лагера.

Останал сам със скръбната песен на бутана, Инкомо се задържа назад. Не можеше да си въобрази как би могла Мара да промени хода на предстоящите събития. Но знаеше, че този конфликт съвсем не е приключил. В най-добрия случай Мара си бе откупила още няколко месеца, през които да крои заговорите си. В най-лошия щеше да е заложила някакъв капан за Минванаби. Загърна се с халата си и

забърза да догони господаря си. Докато се препъваше в тъмното, си мислеше кое е по-благоразумно: да разпита агентите си за последната информация, която можеше да са открили за намеренията на Мара, или да довърши завещанието си и посмъртната си поема. Обзет от усиливащо се чувство на обреченост, реши да са и двете.

Нощният низ от събития не свърши със срещата на хълма. Мара се върна в градската си къща уморена до кости. Смъкна връхното си наметало и оправи кичурите коса, измъкнати от несекващия вятър, и чак тогава чу какво ѝ казва Сарик.

В нейно отсъствие беше идвал имперски куриер.

— Какво каза? — попита незаинтересовано Мара, понеже умът ѝ бе зает с други, по-важни неща.

Сарик обясни. И последствията от поредната прокламация на Ичиндар поразиха Мара право в сърцето.

Умът ѝ изтръпна още след първите му думи. Императорът на Цурануани откупуваше всички мидкемийски роби, собственост на поданици на империята. Думите „щедра цена“ и „имперска съкровищница“ бяха като студени ветрове, зло продължение на кошмарите, носени от бутана.

Тялото ѝ, умът ѝ, сърцето ѝ — всичко беше отворени болезнени рани.

— Защо? — попита тя глухо. — Защо?

— Небесната светлина ще препродаде варварите на мидкемийския крал. Всички роби военнопленници ще бъдат превозени по реката и изпратени през разлома край Равнинния град.

— Императорът прави от роби свободни хора?

Сарик уточни:

— От почитание към боговете ни, може би не той. Може би ще го направи Луам, Островният крал.

Значи решимостта ѝ да държи нервите си стоманени не бе постигнала нищо! Чувстваше се опустошена до дъното на душата си. Заплахата на Минванаби бе изчерпала оскъдните ѝ ресурси, а сега щеше да загуби Кевин. Това, че вече бе решила да го отпрати на свобода, нямаше никакво значение. Неизбежността на момента беше опустошителна.

— Кога иска Небесната светлина да се предадат робите? — попита тя и се изненада, че езикът ѝ изобщо е в състояние да оформи думи.

Сарик отвърна с дълбоко съчувствие:

— До утре по обед, господарке.

Никакво предупреждение не беше имало за това, никакво. Мара едва сподави хлипа си. Засрамена от това, че издава чувствата си, и чула сякаш сянката на Накоя да я гълчи за недостойната сантименталност, се вкопчи в една-единствена мисъл, върху която да укрепи куража си. Защото само храброст щеше да я преведе през руините на единственото ѝ щастие и надеждите, които бе дръзнала да таи за продължението на името Акома.

Само една трошица добро ѝ дойде наум в безнадеждността: на Кевин щеше да му е спестено бедствието, което трябваше да последва подкрепата ѝ на Тасайо за Военачалник. Ако описанията на варварина на Кралския закон и Великата свобода бяха истинни, то неговият крал Луам щеше да го освободи. И Кевин щеше да преживее дните си доблестно в Зюн и да избегне предстоящата безумна касапница.

Помъчи се да се убеди, че за нейния любим ще е по-добре, ако си замине, но логиката не смекчи разкъсващата болка в сърцето ѝ. Усети обаче малката искрица живот, тлееща дълбоко в утробата ѝ. Като пропълзяла от праг светлина последва озарението. И Мара осъзна, че всичко, което бе направила тази вечер, е за нероденото дете на Кевин. Тя и Аяки бяха родени цурани, предани на дълговечна традиция, която поставяше честта над живота, и двамата щяха непоколебимо да изберат смъртта пред позора. Но духът, който се движеше в утробата ѝ, беше наполовина мидкемийски. Някак бе успяла да признае бъдещето му да живее и да преуспява с ценностите, към които се придържаше баща му. Това я уплаши, след като разбра, че отново е претъпила границите на своята култура. Беше поставила простолюдието на империята пред фамилното си име. Навремето щеше да вярва, че такъв възглед би посрамил баща ѝ и рода ѝ, че дори би ѝ спечелил гнева на боговете.

Сега не можеше да си представи никакъв по-добър избор.

Разкъсвана между сълзите и облекчението, че скоро, много скоро годините на изпитания ще свършат, Мара се овладя. Избърса очите си и каза:

— Прати ми слугинята ми. Кевин не трябва да види, че съм разстроена.

Сарик понечи да тръгне, но Мара продължи:

— Съобщи на Кейоке, че всички наши чуждоземни роби трябва да бъдат изпратени незабавно в Равнинния град. След това изберете най-силните ни войници да придружат Кевин до което тържище е заделил императорът за мидкемийците. Не казвай нищо за това на никого, освен на Люджан, за да не се разбърят слугите. — Мара замълча, за да надвие стягането в гърлото си. — Защото моят любовник има противоречив й упорит нрав. Макар и да копнее за свободата си, може да си науми да възрази на начина, по който му се дава.

Не можа да продължи повече, но Сарик разбра. Кевин никога не зачиташе заповеди, освен по свой избор или след прилагане на груба сила. Беше се доказал като силен боец, а колкото до Мара, никой не можеше да предскаже как варваринът ще реагира на това, че го разделят с нея. Заради собствената му безопасност и заради живота на воините, които трябваше да го доставят на императора, той не трябваше да чуе каква съдба го очаква.

Натъжен, защото бе започнал да харесва чудатия хумор на мидкемиеца и определено странните му житейски възгледи, Сарик се поклонил на благоразумието на господарката си. Но докато бързаше да предаде заповедите и, си помисли, че никога не е виждал по-скръбно изражение в очите на жена.

Нощта премина в ужасни терзания за Мара. Кевин я любеше с нежност, която заплашваше да разбие сърцето й.

Светът й изглеждаше полудял. Не можеше да си въобрази живот без мъжа, който я бе накарал да преосмисли всеки аспект от убежденията си, да види недостатъците в културата на народа си. Кевин се беше превърнал в повече от любовник, повече от мъж, комуто можеше да се довери: беше здравата основа на решимостта й. Трябваше да разчита на неговата сила, за да промени империята и да я направи достойна по нов и морален начин. Без него власт, цели и надежди за бъдещето изглеждаха лишени от радост.

Лежеше в топлата му прегръдка и слушаше тихите удари на сърцето му, смесени със скръбната песен на вятъра.

Въпреки варварския си нрав по някакъв начин Кевин долови, че не бива да я пита за нищо. Чувствителността му я нарани, лиши я от извратен повод да избухне в гняв и да го прогони. Търпеше нежната милувка на ръцете му, поразена от осъзнаването, че това е последната нощ, в която може да го докосва — и той нея. Накрая, изтощена, потъна в неспокойни сънища.

Той лежеше буден, главата ѝ бе отпусната на рамото му.

През всичките години, откакто я познаваше, никога не я беше виждал така разстроена. Винаги бе споделял чувствата си открито и изобщо не му хрумна, че скритата причина за болката ѝ може да е любовта ѝ към него.

Утрото дойде нежелано като идването на езекутор. Мара намери зрънце кураж в разбитото си сърце и заповяда на Кевин да напусне, преди да започнат сутрешните ѝ пристъпи. Прекара отчайващо дълго време, разкъсвана между сълзите, които така и не потичаха от подпухналите ѝ очи, и сухото гадене. Слугините ѝ се трудеха неуморно, за да ѝ придадат поне донякъде подобаваща външност.

Докато стане готова да се появи публично, беше наближило обед. Мара излезе от покоите си ѝ видя, че събраният от Сарик ескорт я чака пред вратата. В неведение за прокламацията на императора, Кевин стоеше на обичайното си място до носилката ѝ. Щом срещна сините му очи, Мара едва не избухна в плач.

Но след това суровата жилка на предците ѝ надделя. Мара извлече от себе си всичко, на което бе обучена в храма, запуши дълбоко в себе си смут и чувства и си наложи да пристъпи напред, стъпка след стъпка, докато най-сетне стигна до носилката. Успя да кимне на Сарик да ѝ помогне да седне и каза с чужд за самата нея глас: — Тръгваме.

Не каза къде. Сарик вече се беше погрижил за тази подробност и Люджан знаеше къде отиват. Но необичайността на поведението ѝ събуди подозрението на Кевин и той се обади:

— Закъде сме се запътили днес?

Мара не посмя да проговори. Сълзите напиреха в очите ѝ, затова тя бързо дръпна завеските. Люджан махна на носачите да вдигнат носилката и на почетната охрана да тръгне в марш от двора на

градската къща. Сарик обаче погледна мидкемиеца с нещо, наподобяващо съжаление.

— Ще ми каже ли някой защо всички се държат, сякаш отиваме на погребение? — попита Кевин.

Отвърнаха му само празни цурански погледи и той се задоволи с впечатляващ низ от шеги.

Екстравагантността му във всеки друг момент щеше да подложи на сурово изпитание съдържаността на воините, но днес остроумията му попадаха в глухи уши. Нямаше и намек за усмивка, още по-малко за смях.

— Богове, какво сте оклюмали като ходещи трупове? — възкликна Кевин и след като никой не отговори, реши да млъкне.

Ескортът мина през най-оживените части на Кентосани и зави към брега на реката.

Напред се изпъваше висока палисада от широки дъски. Кевин рязко спря и само бойните рефлексии на воините зад него ги задържаха да не се блъснат в гърба му.

— Виждал съм такива места — заяви той. — Защо отиваме на робските пазари, Мара?

Без да кажат нито дума, воините на Акома го хванаха за китките.

Кевин се задърпа. Не разбираше какво става. Но воините го държаха здраво.

— Богове! — изкреця Кевин невярващо. — Ти ме продаваш?

Викът му едва не разби сърцето на Мара. Тя дръпна рязко завеските на носилката и се вгледа в сините му очи, които горяха с невъобразима ярост.

— Защо? — извика Кевин с горчивина, която я съкруши. — Защо?!

Отвърна му Люджан, при това грубо, защото собственият му глас заплашваше да издаде чувство неуместно за воин, още по-малко за офицер с неговия ранг.

— Господарката не се разделя с тебе по своя воля, Кевин, а по заповед на императора!

— Проклет да е императорът ви! — избухна Кевин. — Проклет да е да гние в най-дълбоката яма на Седмия ад!

Зяпачи занадничаха от прозорците и минавачи спряха да погледат.

А варваринът побесня. Измъкна единия си юмрук и просна двама от охраната на Мара, преди другите да успеят да реагират. Мъжете имаха заповед да се въздържат от вадене на оръжия, но докато се включваше в суматохата, развихряща се около мидкемиеца, Люджан се помоли наум някой да не е забравил. Кевин се биеше като обладан от духове и ако успееше да се докопа до меч от ножницата на някой от воините и се пролееше кръв, дори самият император нямаше да може да спаси живота му.

Люджан зърна за миг страха, изписан на лицето на Мара, и с настървение, по-силно от това на харулт, се хвърли с главата напред в гъстата гмеж.

Хватката, която приложи, извади Кевин от равновесие. Люджан го събори на гръб върху каменната настилка и го затисна, а друг войник добави тежестта си към неговата.

Мидкемиецът обаче не се предаде. Тласкан от ярост, която притъпяваше физическата болка, и воден от чувства, които никоя граница на разума нямаше да удържи, той се задържа с убийствено настървение. Люджан разбра, че няма да го удържат, и изрева на войниците:

— Обкръжи плътно! Прикрийте свадата от хорските очи с щитове и тела!

Юмрук го фрасна в бузата. Люджан изруга и викна:

— Проклятие, Кевин, спри! Ще ме принудиш да те нараня?

Кевин изръмжа нещо, което завърши с:

— ... твоята мама!

Люджан знаеше, че робът, когото се опитва да укроти, не се беше поколебал да се хвърли без оръжие срещу въоръжени вражески воители, и реагира по рефлекс. Отчаян и тласнат от възхищението си към Кевин, приложи безчестната брутална тактика, която бе научил в планините като сив воин. Друг престъпник щеше да разпознае движението. Всеки истински воин цуранин щеше да го е срам да натресе юмука си в слабините на противник. Поразен от удар, в който нямаше нищо честно, и мъртвешки пребледнял от болка, Кевин се присви на стенещо кълбо върху мръсния паваж.

— Ще ме прощаваш, приятел — измърмори Люджан с интонация и фраза изцяло заети от самия Кевин. — Ще свършиш живота си на свобода и с чест, все едно дали го искаш, или не.

А след това се изправи и викна:

— Вържете го и му запушете устата. — Заповедта изплющя като камшик. — Не можем да рискуваме с нов инцидент.

След това, с болка в сърцето за господарката, която бе видяла всичко от сянката на носилката, с усилие върна на лицето си безчувствената цуранска маска и заповяда на свитата да продължи напред.

При портата на заграждението старшият на робската гилдия на Кентосани излезе от колибата да попита от какво се нуждае Господарката на Акома.

Думите излязоха с усилие от изтръпналите устни на Мара.

— Този роб... трябва да бъде върнат на родната му земя по заповед на Небесната светлина.

Отпуснат в хватката на воините ѝ, Кевин извърна сините си очи към нея. Светлината в дълбините им умоляваше, но детето в утробата ѝ я опази силна.

— Съжалявам... — промълви тя, без да обръща внимание на търговеца на роби, който я гледаше със смаяно любопитство. Не можа да изрече на глас думите и само устните ѝ се раздвижиха в безмълвното „моя любов“. Останалото, което ѝ се искаше да му каже, залепна в гърлото ѝ.

Търговецът на роби кимна и каза:

— Силен е, но не е млад. Според мен не струва повече от...

Мара вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Не. Не искам пари.

Дори това да му се стори странно, търговецът на роби го премълча. Достатъчно трудно му беше да разбере защо императорът е решил да изкупува роби само за да ги прати в нечий чужд дворец. Едиктът бе причинил достатъчно объркване и щом тази господарка бе решила да е щедра, той нямаше да възрази.

— Милейди — рече той и се поклони до земята.

Неспособна да понесе повече терзаещата болка, която видя на лицето на любимия си, Мара прошепна:

— Живей дълго и благородно, сине на Зюн.

Успя да постигне невъзможното и събра в себе си достатъчно кураж, за да заповяда на воините си да отнесат Кевин в заграждението, заделено за покупки на императора. Търговецът ги поведе и Мара

смъртно чу как един от войниците ѝ му заговори да се отнасят с Кевин с внимание и почит, след като го развържат...

Вратите се затвориха. Люджан стоеше до нея, лицето му беше като каменна маска.

Мара се отпусна на възглавничките, толкова немощна, че не можеше и пръста си да вдигне, за да затвори завеските. Сянката, хвърляна от дебелите дървени врати, ѝ се стори смразяваща. Не можеше да прогони спомена за очите на Кевин в мига, в който бе заповядала раздялата им. Винаги, до смъртта ѝ щеше да я измъчва това, че го беше отпратила вързан и безпомощен. Унило се зачуди колко ли дълго ще я пощади Тасайо, след като предстоящото примирие стигнеше до неизбежния си край. Колко нощи щеше да лежи будна и да я терзае въпросът, за който вече нямаше отговор: дали Кевин щеше да си замине благоразумно и с готовност, ако беше намерила в себе си достатъчно кураж, да поговори с него?

— Господарке? — тихо каза Люджан. — Време е да тръгваме.

Не беше забелязала, че войните са се върнали.

Мара кимна. Как, питаше се с болка, остра като пробождање на нож, щеше да намери и едно място в империята, което да почувства като дом?

Последвалите ден и нощ ѝ се сториха пусти и сякаш безкрайни. Разкъсвана от скръб и жестоки кошмари, Мара се мятеше в постелята си. Будеше се, заспиваше и в сънищата сякаш виждаше Кевин застанал до постелята ѝ с нескрито обвинение в очите. Баржата, която го возеше, трябваше вече да е далече надолу по реката. Докато тя, Тасайо и лордовете на Висшия съвет разрешаха различията си с императора, мъжът, когото обичаше, щеше да е недостижим, на земята на един далечен и чужд свят.

Отново и отново се будеше стресната, посягаше и намираше празно мястото, където бе лежал, или пък ужасена от кошмар с Тасайо, стиснал жертвен меч над изкорменото тяло на сина ѝ, се молеше. Умоляваше Лашима да ѝ даде нужното прозрение, чудото, с чиято помощ да отблъсне врага, който повече се интересуваше от властта, отколкото от мира и който искаше да погребее натамито на предците ѝ, за да не го докосне никога повече слънчевата светлина. Изтерзана от кошмарите, най-сетне се отказа от преструвките, че си почива. Крачи

нервно из покоите си до разсъмване, а след това повика съветниците си.

Бутана продължаваше да духа. Резките му неуморими пориви биеха в капациите на прозорците и трополяха в параваните, когато Мара, Бойният водач и Първият съветник седнаха на заседание.

Господарката на Акома заговори хрипливо, сякаш гърлото ѝ беше стъргано с пясък.

— Имам един ден, за да се подготвя за сблъсъка между императора и Минванаби.

Болезнено лъчезарен в своята увереност, Сарик попита:

— Какво си замислила, господарке?

Мара притвори подпухналите си очи, изтощена до дъното на душата си.

— Нямам никакъв план. Освен ако ти и братовчед ти не сте се сетили за нещо, за което аз не съм, тръгваме без нищо друго, освен умовете си. Обещах на Минванаби, че никой няма да седне на трона на Военачалника преди него.

— Тогава — отвърна Сарик разсъдливо — единственият избор е никой да не сяде на трона на Военачалника.

В проточилото се мълчание властваше само воят на бутана. Влезе слугиня с поднос с чоча и сладки кифлички. Никой не прояви интерес към закуската.

Мара огледа лицата, извърнати към нея с влудяващо очакване.

— Е, как този път да постигнем чудото? — попита със съвсем лека нотка раздражение.

Люджан — с оток и ожулена буза от юмручната свада с Кевин — каза сухо:

— Господарке, точно за такива неща всички гледаме към теб.

— Този път вдъхновението ми е изчерпано, Люджан.

Той сви рамене с пълно безразличие.

— Тогава ще умрем доблестно, избивайки псета Минванаби.

Мара понечи да възрази:

— Кевин...

Гласът ѝ секна и бликналите под клепачите сълзи я опариха. Потисна скръбта и болката си под сурова сдържаност и прокара

влажна длан по лицето си.

— Кевин беше прав. Ние сме жестока раса и се хабим, като се избиваме един друг.

Бутана зави и разтърси параваните.

— Господарке, не е ли ясен отговорът? — каза Сарик. — Не е важно дали Минванаби са победени, или не, стига императорът да спечели, нали?

Мара отвори широко очи.

— Обясни.

Сарик затърси думите, за да изрази идеята, едва зародила се в ума му.

— Ако Небесната светлина може да укрепи позицията си, ако може да намери достатъчно подкрепа във Висшия съвет за абсолютното си управление...

Мара се изправи рязко и хлабаво прихванатата ѝ коса се разсипа на вълни по гърба ѝ.

— Тогава би могъл да заповяда на Минванаби... — Помъчи се да надвие инстинкта да се противопостави на всякакво нарушаване на традицията и да приеме чуждата идея за абсолютна власт. — Оставете ме — каза рязко на съветниците си. — Трябва да помисля за много неща.

Сарик понечи да стане, но Мара го задържа със заповед:

— Уведоми Небесната светлина, Сарик. Помоли го за аудиенция. Закълни се в цялата чест, за която може да претендира името ни, че безопасността на империята зависи от тази среща.

Младият съветник потисна любопитството си.

— Кога, господарке?

— Веднага щом може, но не по-късно от час преди обяд днес.

Гласът ѝ вече не звучеше измъчено и умът ѝ претегляше възможности, отхвърляше основаните на гола надежда за сметка на реалните. Вдъхновението беше дошло само миг преди да е твърде късно.

— Ако искаме да спрем Тасайо, ще ми трябва всяка минута.

26.

РАЗРЕШЕНИЕ

Императорът слушаше.

Във величествената зала за аудиенции, помещение, което можеше да побере дващсет отряда воини, Ичиндар, деветдесет и първият с непрекъсната родословна линия, седеше на церемониалния си трон. Тронът беше от древно дърво, покрито със злато и топаз, с огромни рубини, смарагди и камъчета оникс, инкрустирани по страните и гърба. Стоеше на издигнат пирамидален подиум със стъпала от всяка страна. Подът в подножието му бе оформен като огромно слънчево колело в топли тонове с ахат, бял опал и още топаз. На всяка страна на огромната пирамида на стъпалата стояха по дващсет Имперски бели. На пода точно пред Мара имаше столове за висши жреци и съветници, но присъстваха само трима: писар, който водеше бележки, за да се разпратят след това на отсъстващите представители на имперския съвет, Главният жрец на Джуран и Висшият главенстващ отец на Лашима. Мара беше благодарна за присъствието на прелата на Лашима: надяваше се, че това е добра поличба, тъй като мъжът бе ръководил прекъснатото й ръкополагане в деня, в който Кейоке бе дошъл, за да върне у дома седемнайсетгодишното дете като Управляваща господарка на Акома.

Лишена дори от почетната си охрана, тъй като присъствието на воини бе забранено на официална аудиенция с императора, тя огласи последната част от плана, който предлагаше.

Имперският писар, седящ отдясно на Мара, бързо нахвърляше думите й за архивите, докато фразите й отекваха в сводестата зала.

Щом завърши последната си фраза, тя се поклони дълбоко и застана както диктуваше протоколът, скръстила ръце на гърди в почит, зад ниския парапет, отвъд който не можеше да се доближи никой молител. Разтреперана въпреки всичките си усилия, зачака реакцията на Небесната светлина. Минутите течаха и мълчанието се проточи. Тя

не смееше дори да вдигне очи от страх, че може да види неодобрение на младото лице на императора.

— Много от това, което предлагаш, се основава на спекулация — отрони императорът с тон на неоспорима властност.

Без да откъсва очи от пищните шарки, инкрустирани в пода, Мара отвърна:

— Твое величество, това е единствената ни надежда.

— Предлаганото от теб е... безпрецедентно.

Това, че Ичиндар поставяше традицията над личната си безопасност, подсказваше много. Този крехък млад владетел със строго лице не беше алчен за абсолютна власт. Нито беше прекалено боязлив, за да прегърне дръзки идеи в светлината на надвисналата криза. Възхитена от зрелостта и видимия кураж у толкова крехка физически особа, Мара отвърна:

— Много от това, което направи ти, твоє величество, също е безпрецедентно.

Ичиндар кимна в съгласие и дългите златни пера на прическата му се полюшнаха. Загърнат в пищни халати, той седеше с надута официалност. Лицето му вече беше белязано от тежестта на владетелското бреме. Зелени очи в тъмни кухни и изпити от безсънните нощи страни загрозяваха онова, което трябваше да е безгрижна външност. Под накитите и пищното облекло Мара долавяше дух, прекършен от грижи. Небесната светлина можеше и да е млад, но съзнаваше, че стои върху твърд по-опасна от подвижен пясък. Не хранеше никакви илюзии. Силата му произтичаше от неизмеримата почит, която цуранският народ изпитваше към титлата му, но макар и вкоренено дълбоко, това чувство съвсем не беше безгранично. Макар и рядко между деветдесетимата предшественици на Ичиндар, убийството на император не беше нещо нечувано. Смъртта на императора се смяташе сама по себе си за доказателство, че боговете са оттеглили благословията си от империята. Обстоятелствата обаче трябваше да са станали достатъчно бедствени, за да се осмели някой от най-амбициозните лордове на подобно деяние. Но все пак Мара знаеше, че Тасайо храни такива амбиции. А днес ги имаше и тези, които смятаха премахването на поста Военачалник за достатъчно ужасно оскърбление на традицията, за да оправдаят такъв акт.

С пълното съзнание за бедствията, до които можеше да доведе настояването ѝ за курс, още повече отдалечаващ се от познатото, Мара вдигна очи към фигурата на трона.

— Твое величество, предлагам само надежда. Мога сама да озаптя амбицията на Минванаби, но на висока цена. На Тасайо ще трябва да се отстъпи титлата Военачалник. Едно мирно даване на бялото и златното би могло да изкара армиите извън Кентосани в мир. Признавам, че това е лесен избор. Направи го и ще можеш да се оттеглиш от Великата игра, да върнеш на Висшия съвет правото му да действа и да се отдръпнеш към божественото си съзерцание. Но ако оставим настрана всички кръвни вражди и различия, признавам, че този курс само би спечелил време. Един Минванаби на трона на Военачалника би довел до бъдещи раздори. Вярвам, че съществува възможност, тук и сега, за трайна промяна — може би край на ненужното кръвопролитие, което прояснява нашето понятие за политика. Вярвам, че честта не трябва да се корени в убийства за върховенство. Нашият момент да наложим едно по-състрадателно управление може никога повече да не дойде, докато сме живи. Покорно моля: помисли какво би могло да означава това.

Зелените очи на императора я изгледаха пронизващо. След като той не каза нищо, жрецът на Джуран Справедливия се надигна от стола си и императорът му даде разрешение да говори с леко махване с тънката си ръка.

— Мара от Акома, хрумва ли ти, че твоите думи може да не са приятни на небесата? Родът ти е стар и високо почитан, но ти като че ли си изоставила своята фамилна чест. Обещавах с оброк нещо на Тасайо от Минванаби, но ето че сега се опитваш да се отречеш от най-святата клетва.

Мара изпита ужасен, смразяващ страх. Опасността да си навлече обвинение в ерес не беше далече от ума ѝ, затова насочи отговора си пряко към Небесната светлина.

— Дори да се лиша от благословията на своите предци, заявявам, че това е мое лично дело. Не съм престъпила никакви закони, нито съм обидила небесата. Във всичко, което съм правила, с всичко, което ви умолявам да обмислите, действам за Доброто на империята. Измести погледа си към жреца и добави: — Дори да трябваше да донеса позор

за фамилното си име, бих го направила драговолно, в служба на империята.

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Жрецьт на Джуран седна на мястото си видимо стъписан.

Небесната светлина извърна широките си умни очи към жената, която стоеше предизвикателно изправена в подножието на трона му, и след бавно и съсредоточено обмисляне се обърна към жреците.

— Нека никой тук не вменява позор на Мара от Акома. Тя не позори дома и името си, а зачита империята със своя кураж и служба. Защото кой друг измежду хилядите ни Управляващи господари е посмял да се обърне към нас с тази истина?

Замълча, после вдигна тънките си ръце и смъкна церемониалното украшение от главата си. Притича слуга, коленичи и го взе.

След като високата увенчана с пера корона бе свалена от главата му, Ичиндар сякаш се освободи от официалността. Прокара длан през разрошената си кафява коса и лицето му стана разсъдливо.

— Когато за първи път поех по своя курс във Великата игра, беше, защото видях, че чичо ми, Алмечо, манипулира империята с единствената цел да съхрани за себе си властта като Военачалник. Резултатите донесоха страдание на мнозина. Амбицията му беше заплаха за държавата... и за мен — добави той със съжаление. — Докато действах с лорд Камацу и други, за да сложим край на кръвопролитие, стигнах до въпроса за начина, по който живеем живота си, и вярвам, че отчасти разбирам мотива, който те води, Мара от Акома.

Ичиндар се изправи, махна на гвардейците си, готови да се стегнат около него, да го оставят и бавно заслиза от подиума.

— Позволи да споделя нещо с теб, Мара от Акома, нещо, което знаят само шепа хора. — Поведението на императора беше уверено, но под маската на роден владетел Мара видя момче, което все още е уязвимо младо и е също толкова човешко същество като нея под тежестта на официалните одежди. Прекоси пода с отмерени стъпки. Жреците гледаха, онзи от храма на Джуран — настръхнал като лешоядна птица, а Висшият главенстващ отец на ордена на Лашима — леко усмихнат, когато Небесната светлина се пресегна над перилото и хвана ръката ѝ и с това наруши почтителната ѝ поза.

Ичиндар видя, че тази тъй неочаквана фамилиарност смути лейди Мара, и я погледна право в очите.

— Първоначално се опитах да наложя мир над държавите, защото видях голяма опасност за нас като народ, ако единствената ни цел е завоеванието. Но след като Миламбер се върна, мотивите ми се промениха. Може би си чувала слухове за велик конфликт на света на Мидкемия. Трябва да кажа, че противникът, изправил се там, беше съществото, което нашите легенди наричат Врага.

Мара си спомни разговора си с Аракаси и не се изненада, че чува потвърждението му. Беше препрочела древните сказания за някакъв неведом ужас, наречен Врага, който унищожил родния свят на предците ѝ и ги пратил по тайнствен Златен мост в изгнание на Келеуан. Макар повечето ѝ равни по сан да нямаха никаква причина да вярват, че старите приказки са нещо повече от мит, у нея нямаше и намек за насмешка или неверие. Това не убягна на императора.

Още по-разгорещен, Ичиндар продължи:

— Заплахата отпреди зората на историята ни се оказа по-ужасна на дело, отколкото в приказките. Събранието на магьосниците застана с мен в желанието ми, ако такова зло завладее бившите ни врагове в Островното кралство и обърне гнева си срещу нас, ние като държава да стоим единни, за да му се опълчим. Заради това разпуснах Висшия съвет, за да не се допусне машинацията на Великата игра да ни отслабят пред лицето на ужасната заплаха. По моя заповед десет Велики и три хиляди войници от клана Канацаваи, водени от Хокану от Шинцаваи...

— Хокану е бил на другия свят? — ахна Мара. След това осъзна грубостта си пред императора и добави: — Моля твое величество да ме извини.

Ичиндар се усмихна.

— Таиш известна обич към младия мъж, разбирам. Да, Хокану прекара няколко седмици на война в Мидкемия, и повече време със своя брат Касуми. — Императорът отново се усмихна. — Ние не разбираме бившите си врагове в Кралството. Храбростта на Касуми в служба на новия му господар му е спечелила лордско звание сред тамошните благородници. Не съм запознат с титлите им, но ме уверяват, че дадената на Касуми съвсем не е незначителна.

Значи Великата свобода, за която Кевин ѝ беше разказвал с такава обич, беше вярна! Мара примигна, за да спре внезапно бликналите сълзи, и това сигурно доказателство окончателно утвърди променените ѝ убеждения. Никога повече нямаше да може да живее примирено със суровите представи за кастово разделение. Мъжете и жените бяха просто човешки същества — боговете не ги правеха роби, благородници или простолюдие с неумолима категоричност. Това, че в културата ѝ един син можеше да се роди и да живее в изключителна доблест и въпреки това никога да не бъде възнаграден с ранга, заслужен с делата му, беше несправедливост и първостепенна загуба.

— За наш срам — проговори тя безразсъдно високо — един пленник би могъл да спечели свобода и да постави началото на благороден дом, който може някой ден да се извиси до величие сред бившите му врагове — онези, които ние наричаме варвари — докато много също толкова достойни синове могат да бъдат взети в плен в нашата империя и не могат да станат нищо повече от роби. Боя се, че ние сме варварите, а не мидкемийците.

Изненадан от тази идея, споделяна преди единствено с Камацу от Шинцаваи, императорът на Цурануани я изгледа.

— Така мисля и аз. Може би ще оцениш чудесната точка в споразумението, че всички роби, върнати през разлома, ще бъдат свободни мъже на родната си земя. Техният крал Луам ми се закле за това и макар първият ни опит за сключване на мир да беше ужасен провал, вече знам, че той е доблестен владетел.

Разкъсвана от спомените си за Кевин, Мара Можа само да кимне.

— Не ми се иска да отстъпя отново властта на империята на Висшия съвет — заключи Ичиндар и сниши глас, за да не могат жреците и писарят да чуват. — Аз също стигнах до разбирането, че възникват шансове да започнем на чисто. — Пусна ръката на Мара с малко крива усмивка, което странно ѝ напомни за Хопара, после махна на слугата да върне официалната корона на челото му и изкачи с широки крачки стъпалата до трона.

Седнал отново с царствено великолепие, императорът оформи официалния си отговор.

— Каквото и да се случи в утрешния ден, империята завинаги ще бъде променена. Магьосниците са провели съвет по този проблем, но не желаят да се намесват повече в политиката, след като рискът от

Врага е отминал. Много от моите съюзници срещу онази заплаха се оттеглиха. — Посочи празните столове на стъпалата на пирамидата. — Някои в резултат на моето осъждане на Аксантукар. — Изглежда Мара продължително и за последен път. — Мисля, че твоят план има достоинства, но рисковете, които поемаш, са равни, ако не и по-големи от тези, които желаш да избегнеш. — Не беше нужно да изтъква, че не само лордове ще паднат, ако предложението на Мара се провали. Самата империя можеше да бъде хвърлена в кървава разруха. — Ще известя решението си утре сутринта — заяви Ичиндар. — Тасайо вече е помолил за среща с всички присъстващи Управляващи лордове. Мисля, че това е просто настояване да се явя пред Висшия съвет, за да отговоря на обвинения.

Вече досущ като момче, понесло тежестта на скъпи накити, искрящи метали и коприна, Ичиндар въздъхна.

— Мисля, че нямам избор. Ще се опълча на Тасайо. — Завърши аудиенцията с уморена усмивка. — Каквото и да се случи, лейди Мара, имаш моето уважение. Изчакай думата ми до утре и дано боговете защитят теб и името на предците ти.

Мара се поклони ниско, възхитена от този млад мъж, обучен от детството си да почита традицията и в същото време надарен с достатъчно въображение и ум, за да вижда отвъд фалшивата слава, към по-висшето добро на народа си. С пълното съзнание за неговата изключителност и за това, че титлата му може никога повече да не бъде благословена с друг с непредубеденост като неговата, тя напусна голямата зала.

В преддверието я чакаше малката ѝ свита: Сарик и Люджан, и Аракаси в ролята на слуга, наред с отбрана почетна гвардия воини. Отвън, след като Аракаси ѝ помогна да се настани в носилката, тя каза:

— У дома, бързо. Имаме да свършим ужасно много неща — и ужасно малко време.

Проведе съвета си през нощта. Лордове от много партии и кланове се запътиха към градската ѝ къща. Два часа преди разсъмване Господарката на Акома тръгна с носилката си, за да се появи пред единствения владетел, който не се беше отзовал на призива ѝ. На съннения пазач, който отвърна на почукването на Люджан на портите на градската му къща, нареди:

— Кажи на лорд Илиандо, че Мара от Акома чака пред вратата му.

Раздразненият лорд Бонтура се появи бързо, разрошен от възглавниците и с халат, неподходящ на пантофите му. Макар изражението му да беше кисело затова, че са го събудили, изрече думите за добре дошла на лейди Мара в дома му. След като я настаниха удобно в дневната му и слугите поднесоха лека храна и чоча, той заговори грубо:

— Мара, защо идваш неканена в този час на нощта?

Мара даде знак на Люджан и почетната ѝ охрана да се оттеглят.

— Идвам да те помоля за помощ.

Илиандо вдигна ръка.

— Имаш съчувствието ми в това трудно време, но колкото до противопоставянето на Тасайо...

Мара се изправи рязко.

— Какво?

Дали лордът на Бонтура имаше шпиони в свитата на Минванаби, или някой от персонала на Инкомо си беше развързал езика? Никой, освен вътрешния ѝ кръг не трябваше да знае за съдържанието на разговора ѝ с врага.

— Стига, момиче, срещата ти с Тасайо на хълма с две армии зад вас трудно би могла да се опази в тайна, нали? — Изражението на Мара издаде, че се е надявала да може. — Ще ти спестя време. Вече дадох поддръжката си на Джиро от Анасати — каза лордът на Бонтура.

Очите на Мара се присвиха.

— Джиро? Какво си мисли пък той?

— Ще трябва да попиташ него. — Лордът на Бонтура сръбна неразумно, опари си езика и остави кисело чашата. — Внимавай с чочата — предупреди я ненужно.

Изгубила търпение, но достатъчно тактична, за да запази спокойствие, Мара изчака старият лорд да обясни по-подробно.

— Джиро е известил всички членове на клана Йонани, че неговият дом е в по-добри позиции от този на лорд Тонмаргу.

— Значи залага за Военачалник — разсъди Мара. Изведнъж чашата с чоча ѝ потрябва като повод да ангажира ръцете си. Нервите, напрежението и неудобното приспособяване на тялото ѝ към бременността налагаха тежката си дан.

— Ако Фрасай от Тонмаргу се бои да се противопостави на Джиро, ще имаме голямо разместване в ранговете на Великите домове. Може би закъсняло — разсъди лорд Бонтура. Не беше нужно да обяснява, че Фрасай мрази конфликтите.

Стъписана, Мара попиваше последствията от този неочакван обрат. С тъга осъзна, че Накоя и Кевин бяха прави: след дълги години униние Джиро все още ѝ беше гневен, че бе избрала брат му вместо него за свой съпруг. Явно беше отгатнал единствения ѝ останал ход и беше предприел стъпки, за да гарантира провала ѝ — защото ако останеше без подкрепата на клана Йонани в коалиция, която да блокира мнозинството на Минванаби, годините трупане на влияние и задължения в глас се свеждаха до нищо. Наследникът на Анасати можеше да откаже подкрепа и на Минванаби, и на Акома и с това да постави Висшия съвет в безизходица. Предричането ѝ пред Тасайо за постепенно налагане на имперско управление щеше да се окаже вярно.

Но Мара щеше да спечели малко удовлетворение, защото един заклет враг щеше след това да насочи цялото си внимание към унищожението на нейния дом, в мига, в който безизходицата станеше очевидна. Явно Господарката на Акома нямаше да живее достатъчно дълго, за да види, че пророчеството ѝ се е сбъднало. Ръцете ѝ инстинктивно докоснаха корема ѝ, сякаш за да заслонят нероденото дете на Кевин. Момче или момиче, бебето можеше изобщо да не се роди.

А ако Джиро се окажеше достатъчно търпелив и умен, за да оцелее в разгорелия се конфликт, можеше да се окаже логичният компромисен кандидат за Военачалник. Такива бяха сложните обрати на Великата игра.

— Лейди, зле ли ти е?

Въпросът на лорд Илиандо я измъкна от размисъла.

— Не, само съм... уморена. — Благодарни за загрижеността на домакина и добави: — Ти си в дълг към мен.

Той наведе глава в признание, че това е истина. В гласа му прозвуча съжаление.

— Няма да накърня честта си, Мара. Ти държиш само един мой глас в Съвета и само при обстоятелства, които не ми причиняват фамилен или кланов позор. Такива бяха условията ни.

— Не бих настоявала за нещо толкова непочтено — увери го Мара. — Вместо това моля да осигуриш подкрепата на клана Йонани. Ако можеш да убедиш своите родственици да подкрепят Бойния вожд на Йонани срещу дома Минванаби, ще си удовлетворил своя дълг към мен, както и честта на своя клан.

Илиандо сви рамене.

— Дори тези, които ще подкрепят Тасайо накрая, ще минат през ходове на подкрепа за лорд Тонмаргу през първия кръг на гласуване, Мара. Така става.

— Не бъркай молбата ми с формален показ на уважение към Фрасай — прекъсна го тя. Вече се съмваше и това сложи край на търпението ѝ. — Имам нужда от колкото може повече гласове в случай, че възникне конфликт между Тасайо и вашия Боен вожд. В такъв случай разчитам на уверението, че клан Йонани ще застане решително, докато ясно не покажа, че повече не е нужно. Особено след като Джиро от Анасати утре може да замести лорд Тонмаргу като Боен вожд.

Лорд Илиандо въздъхна.

— Молиш за трудна сделка. Ще видя какво мога да направя, като започна с лорд Укудаби. Той е влиятелен, а братовчед му, лорд Джади, беше унищожен от чичото на Тасайо, тъй че домът му не храни любов към Минванаби.

— Добре. — Мара остави чашата си и стана. — Лично ще се видя с лорд Тонмаргу. — И когато домакинът я изпрати до прага, заключи: — Това не е само въпрос на кръвна вражда между мен и Тасайо, милорд Илиандо. Империята е хвърлена в промяна и от мен, от теб и от други като нас зависи да решим дали резултатът ще е добър или лош. Помни едно: каквото и да си мислиш, аз служа на империята.

Мара се качи в носилката и изтърпя друсането, докато носачите ѝ тичаха през града. Улиците в този час бяха пусати и успя бързо да стигне до целта си — скромна, но красива вила в стария град, със стражи в синя броня на портите.

Още преди носачите да сложат носилката на земята, Мара дръпна завеската и извика:

— Мара от Акома!

Дежурният офицер отдаде чест.

— Милейди, с какво мога да бъда полезен?

— Съобщи на своя лорд, че желая да го видя веднага!

Офицерът отвърна с безукорно вежлив поклон и влезе през портите.

Въпреки ранния час Камацу от Шинцаваи вече беше приключил със закуската и нареди да придружат Мара в удобния кабинет до градината му.

В уютната стая, обкръжена от цветя и зеленина, Мара завари лорда на Шинцаваи да беседва с човек с черен халат на магьосник.

Изненадана, тя се поколеба, след което се поклони.

— Велики. Моля за извинение, че ви прекъзвам.

Мъжът с качулката се обърна и Мара видя, че е Фумита.

— Не ни прекъсваш, Мара от Акома. Просто заварваш двама стари мъже, потънали в младежки спомени.

Думите му бяха добронамерени, но самото присъствие на член на Събранието беше притеснително.

— Мога да дойда по-късно — каза Мара. — Но времето е ограничено, а трябва да говоря с лорд Камацу.

Бойният вожд на клан Канацаваи я прикани с жест да седне.

— Яла ли си, лейди Мара? Слугите ми ще донесат каквото пожелаеш.

Мара седна, но при мисълта за каквато и да било храна ѝ призля.

— Само малко теш. — И след като един от слугите на Шинцаваи тръгна към кухнята, се огледа и попита: — Къде е Хокану?

Старият лорд на Шинцаваи се усмихна.

— Ще се натъжи, като научи, че е пропуснал визитата ти, лейди Мара. Но той е офицер и е с армията. — На лицето му се изписа тъга. — Като всички в империята и Канацаваи се подготвяме за война.

След това, решил, че е дошла да научи отговора му на предложението за брачен договор, Камацу въздъхна.

— Мара, в други, по-спокойни времена, нищо нямаше да ме зарадва повече от това да обвържа дома си с толкова почетен дом като Акома. — Говореше искрено и откровено. — Не бих могъл да намеря по-умна снаха от теб. Но макар първият ми син да не е изгубен, както предполагаме, той няма да се върне, за да управлява след мен. Дадена му е титла и земи от Островния крал. Като негов баща, зачитам избора му да остане в земята на Мидкемия. Хокану остава мой наследник.

Замълча, за да потърси думи, и Мара се опита да го облекчи от неудобството.

— Не дойдох заради брачен договор. Моля, не се чувствай задължен да ми даваш отговор във времена, в които имаме по-големи трудности.

Камацу отвърна с усмивка:

— Оценявам тактичността ти, лейди Мара. И разбирам защо Хокану толкова те цени. Всъщност, ако изборът беше само личен, той щеше да ме накара да изпратя съгласие в деня, в който пристигна писмото ти. Забавянето на отговора на предложението ти беше само заради мен, тъй като бъдещето на страната ни е застрашено. Не съм сигурен дали след утрешния ден някой от нас ще е в състояние да се радва на сватбени празненства.

Значи и той беше чул за призива на Тасайо за противопоставяне на императора. Забравила за Великия, който седеше неподвижен като сянка в ъгъла, Мара изгледа замислено мъжа пред себе си, един от най-почитаните владетели в империята. Възрастта не му тежеше. Сребрилата коса на слепоочията по-скоро му придаваше достолепие, отколкото го състаряваше, а очите му бяха добродушни, с бръчици от смях около тях. Докато интелигентността на Хокану таеше в себе си пламенна напрегнатост, у бащата тя беше натезжала с годините до кротка, уверена мъдрост. Мара интуитивно усети, че пред този лорд може да говори откровено.

— Изслушайте ме — каза тя искрено. — Защото това, което ще кажа, е за Доброто на империята.

И след това официално начало изложи плана, който беше обмисляла от залез-слънце предния ден.

Пред входа на бившия район на Висшия съвет в двореца Тасайо и неговата почетна гвардия в черно и оранжево бяха спрени от отряд дванайсет Имперски бели. В пълно церемониално снаряжение и под командата на Ударен водач с разперени като ветрило златни пера над лъскавия шлем, те стояха пред входа и преграждаха пътя.

Преди Тасайо да е успял да заговори, имперският Ударен водач вдигна ръка.

— Милорд Тасайо от Минванаби, заповядано ти е да се представиш пред Небесната светлина, който очаква появата ти в залата, използвана преди от Висшия съвет. — Даде знак и воините отстъпиха в страни, за да отворят път на Тасайо.

Великолепен в най-бляскавата си парадна броня и понесъл наследствения си фамилен меч на лъскавия си черен колан, Тасайо заповяда на свитата си да продължи напред. Докато крачеха по величествените коридори на комплекса на Съвета, подхвърли с усмивка на Първия си съветник:

— Ичиндар все още поддържа илюзията за господство, въпреки че властта му реално е под въпрос.

Инкомо не отговори. Едва успяваше да поддържа полагащата се дистанция зад господаря си, докато се мъчеше да прецени какво може да се обърка в предстоящото стълкновение. Щом стигнаха до входа на Залата на съвета, Тасайо внезапно спря на прага и старият съветник едва не се блъсна в него.

Залата беше пълна с Управляващи лордове, напълно очаквано, след като най-низшите по ранг заемаха местата си първи, а като представител на най-могъщата в момента фамилия Тасайо беше привилегирован да се появи последен. Съветът обаче не беше обикновен и това се потвърждаваше от факта, че дори и най-високите галерии бяха претъпкани. И най-незначителните лордове в империята бяха сметнали за уместно да присъстват на това събиране — сигурен знак, че има криза. Инкомо присви късогледите си очи, за да може да види по-добре централния подиум. В ослепителната слънчева светлина от купола различи фигура с блестяща бяла роба и броня от скъпоценно лъскаво злато. Ичиндар, деветдесет и първият император, стоеше на върха на подиума.

И Инкомо най-сетне забеляза какво се бе променило.

И щом го видя, причината за внезапното спиране на Тасайо стана ясна: трона от бяла кост и злато, на който бяха седели поколения предишни Военачалници, го нямаше.

— Проклето да е името на предците й! — изсъска Тасайо, взрян в Мара, облечена в искрящо зелена коприна и застанала под подиума в нозете на Небесната светлина.

— Милорд Тасайо — каза Ичиндар в неловката пауза, докато Тасайо все още се съвземаше от изненадата.

Лордът на Минванаби явно беше възнамерявал да влезе в залата и пред целия Висш съвет и самия император дръзко да се качи на подиума и да заеме мястото на Военачалника. Мара обаче бе уредила да изнесат стола, за да го лиши от този театрален жест. Докато всички очи се извъръщаха към лорд Минванаби и виждаха гневното му объркване, Небесната светлина продължи:

— Поискайте да дойда на среща с лордовете на империята. Е, дойдох.

Тасайо възвърна самообладанието си с рефлекс, бърз като удар на меч, и изгледа отвисоко залата.

— Господарю, милорди. — Хвърли поглед към Мара. — Лейди. — Бавно заслиза по стълбището сред приглушеното мърморене на публиката. — Дойдохме, за да настояваме за края на това прекъсване на традиционното управление в империята. — И без да се поклони, добави: — Твое величество, заявявам, че е време Висшият съвет да бъде свикан официално за назначаването на нов Военачалник.

Бляскавата фигура на подиума отвърна:

— Съгласен съм.

Изненадан за втори път за толкова кратко време, Тасайо спря. Осъзна, че ако слезе още по стълпалата, ще се постави под императора, така че остана на мястото си, на нивото на Ичиндар. Въпреки това се поколеба. От всички отговори, които бе предвидил, този беше най-малко очакваният.

— Съгласен си, твое величество?

Ичиндар вдигна високо обсипания си със скъпоценни камъни жезъл.

— Преди да свърши този ден трябва да стигнем до ясен консенсус. Висшият съвет трябва да утвърди моите решения от миналата година или старият ред трябва да бъде възстановен. — Погледна към Мара. — В дълг съм към лейди Акома затова, че ми помогна да разбера. Вече осъзнавам, че едноличният диктат не е начинът да се спечели подкрепата за промените, необходими, за да се гарантира бъдещето ни. Ако нашата империя трябва да оцелее, дошло е времето за всички нас да преосмислим нуждите си. Други светове и култури вече са отворени към нас чрез разломните портали. В предишния си опит се поучихме, за своя скръб, че старите порядки на

завоевание и война са лоша разменна монета с народите на други светове.

— Бившите ни врагове не само се доказаха като доблестни мъже — продължи императорът. — Те щедро ни държаха в течение за борбите си срещу древния ужас, известен в нашата история като Врага. — Залата се разшумя и Ичиндар извиси глас. — За да се справим с мидкемийците и с други, които биха могли да дойдат след тях, трябва да променим порядките си.

— За да се справим с чужди сили, трябва да сме силни! — извика Тасайо. — Понесохме позор, защото на Алмечо му липсваше кураж да изкове милион мечове в едно оръжие, владяно от единаединствена силна ръка! — Погледна младия император в бляскавите му одежди и дребничката жена в нозете му с открит укор. — Време е.

Мара отвърна на твърдия му поглед, без да трепне. И заяви пред всички:

— Дадох своята клетва да не видя никой друг на белозлатния трон преди теб, Тасайо. Виждаш обаче, че тронът от бяла кост и злато е махнат. Значи пазя с чест клетвата си. Никой няма да седне на него преди теб, Тасайо.

В претъпканите галерии се понесе глухо мърморене. Устните на Тасайо се изкривиха от гняв. Но преди да е успял да отговори, от предните редици се извиси глас:

— Желая да оповестя своя избор.

Джиро от Анасати стана от стола си, отиде до лорда на Минванابي и изгледа Мара с победоносна усмивка.

— Лейди, това урежда стар дълг помежду ни. Може би сянката на брат ми ще намери покой, щом научи, че неговата убийца е наказана.

Мара изведнъж преживя отново всеки час пропуснат сън и болката от всяка разбита надежда. Грешката, която бе допуснала, се оказваше непоправима. Беше подценила жаждата на Джиро за мъст и беше заложила твърде много на амбицията му. Все пак, като баща си, се изправи срещу поражението с боен дух.

— Мислиш да подкрепиш Тасайо сега? — извика тя с присмех, който отекна до най-горните тераси. — Да не би намерението ти да е да го хванеш отслабнал, след като се изтощи от унищожението ми?

Предвид сегашното превъзходство на Минванаби догадката ѝ беше нелепа. Джиро само се усмихна и погледна Тасайо.

— Подкрепям новия Военачалник, защото редът в империята трябва да се възстанови.

И десетки лордове започнаха да стават, съгласни с призива на Джиро да се възстановят старите порядки, и се подреждаха зад Тасайо, докато стълбището, където стоеше той, не се претърпка и не преля към редовете столове.

Но Мара, въпреки всякакво благоразумие, каза високо:

— Милорд Ксакатекас?

Хопара от Ксакатекас се изправи, слезе надолу и застана до нея под императора. Десетки верни благородници от клана Ксакала го последваха.

Лорд Илиандо от дома Бонтура застана до Мара. А после под централния подиум излязоха и членовете на клана Канацаваи.

Но това бе обезсилено с един удар, щом повечето от клана Йонани се озоваха до Тасайо. Малцината присъстващи членове на Омечан се разделиха поравно.

Явно бе, че мнозинството подкрепя Тасайо. С изписана на лицето му самоувереност, той подметна присмехулно:

— Е, Мара? Това ли е най-доброто, което можеш да постигнеш?

Все едно не го беше чула, Мара каза властно:

— Лорд Джиду на Тускалора, закълел си се във вярност към мен.

Непокорният васал, който бе помислил да се скрие зад фракцията на Минванаби, сведе засрамено лице и заръси извинения, докато провираше едрото си туловище през тълпата. Стигна до групата на Мара със зачервено лице и потен от притеснение.

Без да обръща внимание на притеснението му, Мара извика:

— Лорд Рандала! Закле се да ми дадеш гласа си в Съвета. Искам да изплатиш дълга си сега!

Владетелят на дома Ксосай, влиятелен лорд в клан Ксакала и потенциален съперник на младия лорд на Ксакатекас за поста Боен вожд, се отдели от хората на Тасайо и тръгна към Мара. Други двама лордове на Ксакала го последваха. След тях тръгна мъж от горните галерии с пурпурнокафява броня и заяви:

— Нека всички знаят, че Тасайо на Минванаби използва името на Ханку в опит да озлочи Акома. Оскърбен съм от тази наглост и

давам своя глас за лейди Мара.

Получила неочаквано удовлетворение за щетите от бедствената засада, Мара пристъпи към най-долното стъпало на подиума и заяви високо:

— Никога повече благородник на империята няма да носи титлата Военачалник. — Последвалото вълнение заплашваше да заглуши думите ѝ, но тя изгледа твърдо петимата, застанали на страната на кръвния ѝ враг, и извика: — Всички вие, които се задължихте да дадете един глас по мой избор. Искам да изплатите дълга си сега.

Въпросните владетели с неохота напуснаха избраната от тях страна. Докато те и потокът техни васали и съюзници се вливаха в тълпата, събрана около Мара, други също реагираха на промяната на силите. Още и още поддръжници напускаха редиците на Тасайо и се вливаха в множеството около Мара.

Тасайо процеди през зъби:

— Получи каквото искаше, Мара, и оценявам хитростта, която ти позволи да спазиш клетвата си буквално, като избегнеш същността. Спечели обаче най-много няколко дни, тъй че защо не сложим край на тази игра?

— Днес не играя Великата игра за лична изгода или слава — прекъсна го Мара. — За Доброто на империята, призовавам милорд Тонмаргу.

От дъното на залата вторият най-могъщ претендент за титлата Военачалник тръгна към тях с почетната си гвардия от двайсет воини. Въпреки напредналата си възраст слезе уверено по стълбището, мина покрай Тасайо и застана до Мара. Гласът му отекна:

— В името на доблестната кръв на моите предци, чуйте обета ми. Давам го за Доброто на империята. — Качи се на подиума и се поклони на императора. — Господарю — заяви тържествено, — в интерес на всички мои поданици, предавам властта си в ръцете ти. — Вдигна високо жезъла, знак на височайшия му пост на Боен вожд на клан Йонани, и го връчи на Ичиндар.

Обзет от гняв, Джиро пристъпи напред.

— Не можеш да правиш това!

Лорд Фрасай от дома Тонмаргу извърна посребрялата си глава към младия мъж, наследил мантията на Текума, и му отвърна с тъга:

— Сине на моя родственик, грешиш. Ичиндар е от нашата кръв. Смееш ли да заявиш, че някой друг стои над него в нашия клан?

Джиро отвори уста да възрази, но възбудени гласове в залата заглушиха гласа му. Сред цялото това вълнение влязоха други двама, Камацу, Господарят на дома Шинцаваи, облякъл бронята на своите предци и понесъл жезъла на клана Канацаваи, а до него лорд Кеда, предшественикът му и поредният от родословие с признати права за поста Военачалник.

Камацу спря пред Ичиндар и се поклони.

— Говорим като един и действаме за Доброто на империята. — С величаво достойнство, макар и без излишна церемониалност, връчи жезъла на поста си като Боен вожд на Канацаваи в ръцете на бронираната в злато фигура на подиума.

— Това е нарушение на традицията, Камацу! — изкрещя Тасайо.

Лордът на Шинцаваи отвърна спокойно:

— Фамилията ми една от най-благородните в империята. Можем да проследим родословието си чак до двайсет и четвъртия император и сме кръвно свързани с Небесната светлина. Традицията гласи, че всеки с кланово родословие може да заеме поста на Боен вожд. — Завърши с нотка на кънтящо предизвикателство. — Смееш ли да отречеш кръвното право на Ичиндар?

— Тасайо — каза Мара. — Може да си гениален пълководец, но историческите ти познания са слаби. Не ти ли е хрумвало защо само на пет фамилии традиционно се е позволявало да претендират за поста Военачалник, първия благородник на империята след Небесната светлина?

Объркан, Тасайо само сви рамене.

— Тези първи пет дома, включително и твоят собствен, са най-пряко свързани с основателите на империята! — Мара изгледа заклетия си враг с презрение. — Ако беше попитал, всеки Учител на Древното знание или Пазител на Имперския архив щеше да ти каже. Първоначалният Висш съвет е бил основан от петима братя, братята на Първия император! — С широк жест, обхванал цялата зала, Мара завърши: — Всички ние произлизаме от един и същи корен, Тасайо. Проследиш ли достатъчно назад, по един или друг начин всички най-могъщи фамилии във великите кланове са свързани.

А лорд Ксакатекас каза високо:

— Действам за Доброто на империята! — Пристъпи напред и връчи жезъла си на Боен вожд на Ксакала на императора.

Ичиндар вдигна високо ръце и всички видяха, че държи не три жезъла, а четири. Сред надигация се рев Небесната светлина извика:

— Получих жезъла на клана Омечан тази сутрин, Тасайо. Виж и внимавай! В моята власт са четири претенции за белозлатния трон.

Джиро от Анасати изгледа Мара с неприкрит гняв, преди да се преклони пред неизбежното.

— Тасайо, съдбата е отредила това. Съжалявам. — И с тези думи вторият най-непримирим враг на Акома напусна мястото си на страната на лорда на Минванаби. Отстъплението му предизвика оттеглянето на останалите благородници на Йонани й Тасайо остана само с шепа васали.

Един от тях също заслиза към множеството около подиума и Тасайо най-последно даде воля на гнева си и извика:

— Брули от Кехотара! Позориш паметта на баща си! Той служеше доблестно на Минванаби, а ти го посрамваш!

— Посрамвам ли го? — отвърна младият благородник. — И това е оскърбление от човек, чиято фамилия си позволи да ме използва като инструмент, за да унищожи лейди Мара? Нито ти, нито Десио благоволихте да се отнесете с мен, вашия верен васал, така щедро, както тази дама, след като ме надви в Играта. — Брули плю с презрение към стъпалото, на което стоеше Тасайо.

— Ще се погрижа земите на предците ти да бъдат посипани със сол и натамито ви да бъде натрошено! — изкрещя Тасайо.

Заплахата не стресна лорд Брули. Той отиде до Мара и пред очите на всички й се поклони.

— Някои може да казват, че в този ден си изоставила фамилната си чест, лейди Мара. — Усмихна се. — Не мисля. Въпреки предишните ни различия вярвам, че искрено служиш на империята. Нека настъпи мир между нас от този ден насетне.

Мара му се усмихна мило и заяви:

— Пред Висшия съвет приемам и потвърждавам приятелството между Кехотара и Акома.

Очите на Тасайо пламнаха от безсилна злоба.

— Не разчитай на Ичиндар, Мара! Това не е краят. Дадох дума да се върнеш безопасно в дома си, но в мига, в който съгледвачите ми

донесат вестта, че кракът ти е стъпил на земята на Акома, ще развихря цялата мощ на Минванаби срещу теб. Нещо повече. — Обърна се властно към тези, които все още стояха зад него, и извика: — Призовавам Честта на клана! Акома опозориха империята и клана Шоншони! Да се вдигнем на война срещу клана Хадама!

— Забранявам! — заяви Ичиндар.

Устата на Тасайо се усмихна самодоволно.

— Имам петдесет хиляди войници, готови да тръгнат по моя команда. — И макар ваденето на оръжие пред императора да беше равносилно на измяна, измъкна меча си от ножницата, за да подсили заканата. Металното острие блесна на светлината като пламък и в залата се разнесе рев, а Тасайо викна: — Щом искаш да сложиш край на това, Ичиндар, нека го направим на бойното поле! Ще застанат ли поддръжниците ти с теб?

Мара изстина. Пред нея стоеше безумец, готов да види родината си рухнала на пепел, вместо да се примири с победата на съперник. Най-лошият ѝ кошмар се бе превърнал в реалност. Заради нейната гордост и лекомисления ѝ стремеж да тласне бъдещето в ново русло, щяха да паднат не само Акома. Със себе си повличаше надолу най-добрите сред могъщите и с това ужасно осъзнаване дойде личната ѝ скръб, че Аяки ще загине преди пълнолетието си, а нероденото дете на Кевин така и няма да получи шанса си да вдиша животворен дъх.

Беше съкрушена. Да, тя бе виновна за всичко това. Действията ѝ бяха довели народа ѝ до гражданска война.

Ичиндар каза нещо, но тя не чу какво. Изгубила дар слово, се обърна, поклони му се и каза:

— Акома са под твоята команда, императоре.

И изведнъж много благородници заявиха подкрепата си или показно започнаха да се отдръпват от съседите си. Кървавият хаос бе твърде близо, за да е ясно кой на чия страна е. Тези, които не искаха да се замесят в предстоящия сблъсък, се опитваха да се измъкнат, преди да бъдат пометени.

— Няма да има конфликт! — прокънтя властен глас.

Вривата заглъхна. Десетки фигури в черни халати заслизаха в залата в кръг през всеки вход и странична врата, свръхестествено безшумни и неспирани от никого. Великите от Събранието.

Волята на магьосниците беше закон. След хаоса, развихрен само от един обучен в черното мъж, нито един присъстващ лорд не беше толкова глупав, че да се противопостави на волята на Събранието. Тасайо стоеше вцепенен в жалкия си гняв, осъзнал, че е загубил.

Петдесет магьосници стегнаха плътен кръг около лордовете, обкръжили императора. Говорителят им — Фумита — се поклони официално на Господарката на Акома. Замаяна от страх, Мара си спомни, че той бе присъствал на разговора ѝ с Камацу. До него имаше други двама, които не познаваше: единият беше много едър и дебел, а другият слаб с изпито лице. Пред строгите им безстрастни погледи Мара потръпна от ужас. Със сигурност бяха дошли, за да я накажат за неппростимата ѝ дързост.

Защото ако Тасайо беше алчен за власт, тя беше не по-малко грешна заради дръзкия си опит да разбие традицията.

Но Великият не се обърна към нея, а заговори на всички в залата.

— Говорим от името на Събранието. Нашият Съвет бе свикан и постанови, че Мара от Акома е действала за Доброто на империята. Тя се изложи на риск с безкористна доблест, за да предотврати раздора, и от този момент животът ѝ е неприкосновен.

Щом Фумита млъкна, заговори дебелият:

— Разделени сме по много проблеми, но едно нещо трябва да е ясно. Няма да позволим гражданска война.

Слабият магьосник заговори последен.

— Тасайо от Минванаби. Запретено ти е предприемаш каквито и да било враждебни действия срещу Мара от Акома. Това е волята на Събранието.

Тасайо се облеци все едно го бяха зашлевили. Ръката му отново се стегна на дръжката на меча, очите му блеснаха тревожно и той промълви с хриплив шепот:

— Велики, фамилията ми е дала кръвна клетва пред Туракаму!

— Запретено ти е! — повтори магьосникът.

Тасайо се поклони.

— Твоя воля, велики.

Откачи меча си, ценна фамилна антика от стомана с изкусно изрязана костена дръжка. Неохота скова всяка черта на лицето му, докато слизаше по стъпалата. Поднесе оръжието на Мара.

— На победителя.

Ръцете му се тресяха от едва сдържан гняв.

Мара прие трофея с разтреперани ръце.

Тасайо се засмя горчиво.

— От боговете си докосната, Мара. Ако не се беше родила и ако баща ти и брат ти не бяха загинали, за да стане наследяването възможно, пак щеше да има промяна. Но това! — Посочи преbledнял от гняв събраните лордове, магьосници и императора. — Нищо от това нямаше да е възможно. Предпочитам да се изправя пред Червения бог, отколкото да видя Великата игра на нашите предци сведена до жалка смешка и нашите лордове, захвърлили гордост и чест, да раболепничат пред Небесната светлина. — Твърдите му като топаз очи огледаха Съвета, над който бе мечтал да властва. — Боговете ви съжаляват всички, и империята, която предавате позорно.

— Замълчи! — отсече Фумита. — Шимоне от Събранието ще те върне в именията ти, милорд Минванаби.

— Почакайте! — извика Мара. — Десио се закле пред Червения бог в кръвта на рода Минванаби. Според клетвата му никой претендиращ за родство с Тасайо не би могъл да живее, ако Акома не бъдат принесени в жертва.

Твърд като камък, Фумита се обърна към Господарката на Акома.

— Глупав е лордът, който си въобрази, че боговете проявяват такъв особен интерес към неговите врагове. Десио прекрачи границите на благоразумието, като направи такъв оброк. Боговете не понасят отмяната на такива клетви. Родствениците му трябва да понесат последствията.

Но Мара се чувстваше все едно Кевин стои до рамото ѝ и неговите чужди убеждения крещяха в ума ѝ така, че дори Великият не можеше да ги усмири.

— А невинната съпруга на Тасайо и двете деца? — попита тя умолително. — Трябва ли и техният живот да бъде похабен заради чест?

В отчаяното си желание да ги спаси Мара се обърна към своя враг.

— Освободи децата си от клетвата им пред натамито на Минванаби и аз ще ги осиновя в дома Акома. Моля те, пощади живота им.

Тасайо я изгледа. Разбираше, че загрижеността ѝ извира от самото ѝ сърце. Но само за да я нарани, поклати глава.

— Нека тяхната кръв бъде на съвестта ти, Мара. — Издърпа жезъла на Боен вожд на клана Шоншони от колана си. — Милорд Саджайо — извика на стоящия наблизно дебеловрат мъж, — това ти го поверявам.

Щом взеха служебния жезъл от ръката му, погледът му обходи за сетен път залата. След това, с насмешка към Мара и императора, се обърна с цялото си изящество и арогантност към слабичкия магьосник до Фумита.

— Готов съм, велики.

Магьосникът извади от халата си някакво метално устройство и в залата се разнесе тихо бръмчене. Той постави ръка на рамото на Тасайо и двамата изчезнаха.

Лорд Саджайо огледа жезъла на Боен вожд в ръката си и с неохота пристъпи пред императора.

— Господарю! Не знам дали действам за Доброто на империята, или не. — Погледна другите владетели, струпали се около Мара и Фумита. — Но е казано, че във Великата игра боговете са благосклонни към победителите. Предавам ти поста Боен вожд на Шоншони.

Ичиндар прие последния от петте символа на власт и след това ясно и с категоричен тон заяви:

— Постът Военачалник вече не съществува! — Безцеремонно прекърши жезлите един по един, като хвърляше парчетата на пода. След това призова Камацу от Шинцавай.

Бащата на Хокану отвърна с дълбок и почтителен поклон.

— Господарю?

— Империята се нуждае от теб — постанови Небесната светлина. — Назначавам те на нов пост — Имперски канцлер.

Камацу се поклони отново.

— За да служи на империята, твое величество, ще приема с радост.

Ичиндар се обърна към събранието и провъзгласи:

— Камацу Шинцавай е моят глас и моето ухо. Той ще изслушва вашите искания, вашите нужди и предложения, щом се заемем с преустройството на държавата ни.

След това Небесната светлина извика друго име.

— Фрасай от Тонмаргу!

Старият воин пристъпи напред.

— Твое величество!

— Ще ни трябва човек, който да ръководи военните дела. Камацу е моите очи и уши. Ти ще действаш ли като моя десница?

— За да служа на империята! — отвърна с дълбок глас лорд Фрасай.

Ичиндар учредяваше нови длъжности.

— Фрасай от дома Тонмаргу ще носи титлата Имперски сюзерен. Той ще управлява имперските дела, както Военачалникът в миналото, но само по моя повеля. — След това кимна към мъжа най-близо до Мара. — Възлагам на Хопара от Ксакатекас да действа като мой първи помощник-главнокомандващ.

Младият лорд се усмихна широко и извика възторжено:

— За да служа на империята!

Мара му връчи меч на Тасайо.

— Изпрати това на пустинните хора, за да зачетеш бащината си клетва.

Хопара от дома Ксакатекас взе древния меч от ръцете ѝ с почиттелен поклон.

И тогава Небесната светлина извърна своя лик към дамата, която стоеше търпеливо, загърната в халат от искряща коприна.

— Мара от дома Акома!

Жената, която всъщност му беше дала трона и бремето на абсолютната власт, го погледна с непроницаемо дълбоките си очи, затаила чувствата си под безукорна цуранска сдържаност.

— Ти предотврати възможността хаос да завладее държавата ни — заяви Ичиндар пред всички. След това я попита със сърдечен тон: — Каква награда можем да ти предложим?

Мара се изчерви.

— Твое величество, всъщност не исках нищо друго, освен възможността да водя фамилните си дела в мир и благоденствие. Боя се, че пожертвах твърде много от своята чест, за да заслужавам каквато и да било награда.

— И все пак ти изостави същите тези дела и чест, за да служиш на по-висше добро — изтъкна Ичиндар. — Напомни ни за забравени

истини и за истинско величие. Припомни на днешното ни време възглед, пренебрегван от векове. Със своята саможертва, с това, че остави настрана фамилията си за доброто на държавата като цяло, ти формулира най-висшата от всички добродетели. Никаква награда ли не бихме могли да ти дадем?

Мара помисли само за миг.

— Твое величество, бих помолила за правото на владение на имението и земите, които принадлежаха на лорд Минванаби.

Глух и неспокоен ропот плъзна през залата. Според цуранската традиция един паднал дом беше прокълнат от боговете и трябваше да се избягва. Много чудесни имена се бяха превърнали в руини заради дълбоко вкорененото убеждение, че късметът на владетеля е свързан със земята.

Императорът попита:

— Защо такъв злокобен дар, лейди?

— Твое величество — заговори тя уверено, — днес сме се събрали, за да прегърнем промяната. За мен по-голямо оскърбление към небесата е да позволим толкова великолепен дом да бъде изоставен и да рухне в развала. Не тая страх от лош късмет. Позволи ми и ще се обърна към храма на Червения бог, за да поискам ясно уверение, че кръвната клетва на Десио е изпълнена. След това дано жреците на Чочокан благословят имота, всяка стъпка ако трябва, и в деня, в който неспокойните духове на Минванаби са прогонени в мир, ще го направя свой дом.

И като се мъчеше да скрие сълзите на облекчение, продължи:

— Твърде много добри мъже и жени умряха, господарю. Други са роби, дарбите им са отречени, способностите им — пренебрегнати. — Поразена от болезнения спомен за Кевин, се постара да запази гласа си спокоен и продължи: — Работя за бъдеще на промяна и затова моля да съм първата, която ще наруши една безполезна традиция.

Ичиндар кимна примирено на стъписващата ѝ молба. И в дълбокото безмълвие, докато всеки присъстващ лорд виждаше в ума си своята земя и хора в нова светлина, Мара ги призова умолително:

— Това прахосване трябва да свърши. Сега. Към всички, които сте заставали в миналото срещу мен, в това се заклевам: Елате при мен с мир в сърцето си и ще сложа край на старите конфликти. — Погледна

към Джиро от Анасати, но лицето му под червено-жълтия шлем остана неразгадаемо и отчуждено.

Императорът видя разменените погледи и удивлението на лицата на много от събралите се благородници. Долавяше донякъде чувствата на Мара, ала разбираше само отчасти какво мотивира тази сложна жена. Трогнат дълбоко от визията ѝ за милостива победа, той заяви:

— Лейди Мара, земите са недостатъчна отплата за дара на проникновената мисъл, който поднесе на този съвет. Ти имаш богатство и власт, влияние и престиж. В този момент никой в тази зала не стои над теб по влияние. — Усмихна се с внезапен лукав хумор. — Щях да предложа да те направя десетата си жена, ако мислех, че ще приемеш.

Мара се изчерви и вълна от лек смях изпълни залата. Над общото веселие императорът огласи последната си повеля за този ден:

— Ти избра да служиш на другите, над своя личен интерес. Ето защо ще бъдеш възнаградена приживе и призната за историята. В миналите векове, докато империята все още е била млада, когато гражданите доброволно поемали необичайна служба с риск за живота и честта си, моите предшественици са ги удостоявали с титла, с която всички на земята да ги поздравяват най-приветствено. Мара от Акома, удостоявам те с древната титла Слуга на Империята.

Стъписана и онемяла, Мара се вкопчи в разбитите останки на самообладанието си. Слуга на Империята! Никой мъж или жена не беше получавал такава височайша похвала от векове. Титлата беше присъждана само двайсет пъти за две хиляди години. Тези двайсет имена се изричаха за късмет и се наизустяваха от децата, докато учеха историята на своя народ. Санът също така носеше официално осиновяване в имперското семейство. Замаяна от това свое така непредвидено издигане, Мара осъзна, че с Аяки могат да се оттеглят в двореца и да живеят до края на дните си от имперската щедрост.

— Съкруши ме, твое величество — промълви най-сетне тя и се поклони пред него като най-смирената от слугите му.

А лорд Хопара от Ксакатекас нададе боен вик и Висшият съвет изригна от бурни възгласи. Мара стоеше обкръжена от стотици обожатели, замаяна от разбирането, че е спечелила, и нещо повече: беше осигурила на фамилията си да съществува завинаги в безопасност, незастрашена от коварствата на дома Минванаби.

27. НАЧАЛА

Хокану стоеше неподвижно.

Златистата светлина нахлуваше през западния прозорец. Синът на Шинцаваи бе опрял ръце на перваза. Стоеше с гръб към Мара и гледаше багрите на бляскавия залез смълчан и потънал в размисъл.

Седнала на възглавничките в частната стая за срещи на Камацу, Мара страдаше, че не може да види лицето му, да го разгадае и да прецени реакцията му на това, че е тук. Тревогата ѝ се подсилваше още повече от трудните думи, които ѝ предстоеше да изрече. Улови се, че също като Кевин опипва тънките ресни, и спря, потискайки тъга и копнеж. Трябваше да изживее дните си като Господарка на Акома, както любимият ѝ трябваше да живее като свободен син на Зюн.

— Лейди — заговори тихо Хокану, — нещата между нас се промениха, откакто говорихме последния път. — Нотка на благоговение обагри тона му, а ръцете му стиснаха красиво резбования перваз. — Аз съм наследник на Шинцаваи, но ти си... Слуга на Империята. Какъв общ живот можем да имаме с такава огромна пропаст между ранговете ни?

Мара с усилие се отърси от спомените за един закачлив варварин роб.

— Най-обикновен съпружески живот, Хокану. Фамилиите и имената ни ще продължат с потомството ни, а двете ни наследствени имения ще бъдат управлявани от пълномощници.

— И ще живеем в дома, който беше на Минванаби? — попита той.

— От лош късмет ли се страхуваш?

Хосану се засмя.

— Ти си всичият късмет, от който аз или който и да е мъж би могъл да се нуждае изобщо. — Промълви разсеяно: — Слуга на Империята... — После бързо добави: — Винаги съм се възхищавал на дома на Минванаби. С теб със сигурност бих намерил щастие там.

Усетила, че е стигнал до момента, в който ще изрече официалните думи за приемане на предложението ѝ за брак, за което баща му му бе позволил да реши сам, Мара побърза да го изпревари.

— Хокану, преди да си казал нещо повече, има нещо, което трябва да ти споделя.

Сериозният ѝ тон го накара да се обърне. Прямотата му направи задачата ѝ още по-трудна. Красивите му очи се впиха в нея с искрено обожание и от бистрите им дълбини и затаената в тях възхита сърцето на Мара се сви. Думите станаха непоносимо болезнени.

— Трябва да знаеш. От един месец нося дете от друг мъж, роб, към когото изпитвах силна обич и уважение. Той се върна завинаги в родната си земя отвъд разлома и никога повече няма да го видя. Само в случай, че се омъжа за теб, добавям настояването си това дете да бъде признато за законно.

Лицето на Хокану не издаде никакво чувство.

— Кевин — промълви той. — Знам за твоя любовник варварин.

Мара изчака, напрегната за изблик на мъжка ревност. Ръцете ѝ стиснаха възглавничките, заплашвайки да откъснат ресните.

Тревогата и нервността ѝ не останаха незабелязани. Хокану дойде при нея, наведе се и внимателно разгъна пръстите ѝ. Допирът му беше нежен.

— Мара, вярвам, че не си допуснала тази бременност безгрижно, след като те познавам толкова добре. По това мога само да съдя, че Кевин е доблестен мъж.

Изненадата ѝ разпали радостна светлина в очите му и той се усмихна и каза:

— Забравяш, че бях на Мидкемия. Брат ми Касуми се погрижи да се образовам добре в тяхната „варварска“ представа за честност. — Тонът му даде да се разбере, че използва думата на шега. — Не съм напълно чужд за нравите на мидкемийския народ, лейди Мара. — Усмивката му се стопи и той продължи сериозно:

— Аз доведох „варварина“ Пъг при баща ми, след като долових нещо рядко у него. — И след като името не предизвика никаква реакция у Мара, добави: — Онзи, който стана известен като Миламбер. — Мара не можа да сдържи изумлението си и той се засмя. — По свой скромнен начин и аз изиграх някаква малка роля в изумителните събития, които преживяхме.

Господарката на Акома се вгледа в лицето му и разчете там рядко разбиране. Можеше и да не донесе пламъка на страстта в един съюз с дома Шинцаваи, но това беше мъж, когото можеше да зачита и с когото можеше да сподели новия си поглед за бъдещето. Заедно можеха да сътворят една по-велика империя. Той коленичи пред нея.

— Би ли могъл да се грижиш за двете момчета като за свои? — попита тя.

Хокану я изгледа с нежност.

— Повече. Мога да ги обичам. — Усмихна се на дълбокото ѝ изумление. — Мара, забрави ли? Аз съм осиновен. Макар и да не споделяме общата кръв на баща и син, Камацу ме научи да ценя силното и любящо семейство. Достойнствата на Аяки са явни. Детето на Кевин ще възпитаваме така, както би пожелал баща му.

Мара наведе глава, за да скрие сълзите си, и когато Хокану я прегърна да я утеши, я заля облекчение. Не се беше надявала на нищо повече от това детето на Кевин да бъде прието. Дарът на пълната подкрепа на Хокану беше повече и от най-безумните ѝ очаквания, определено повече от това, което заслужаваше безразсъдното ѝ решение. Почти чу мърморещия глас на Накоя, как я поучава, че мъжът, който я държеше сега в прегръдката си, заслужава обич и почит. Промълви тихо:

— Боговете са избрали мъдро, Хокану, защото никой роден на този свят мъж не би могъл по-добре да разбере и зачете нуждите ми.

— Приемам предложението ти за брак, лейди Слуга на Империята — промълви официално Хокану в косата ѝ. После я целуна, но целувката му бе различна от целувките на Кевин. Мара се опита да се отзове, но тялото ѝ не можа да се приспособи веднага към внезапната промяна. Допирът му не беше неприятен, просто беше... различен.

Хокану като че ли усети, че ѝ трябва време да привикне с него. Отдръпна се, без да я пуска, и весел блясък засия в очите му.

— Как, в името на боговете, можеш да знаеш, че детето, което носиш, е момче?

Последните останки тревога у Мара се стопиха в изблик на доволен смях.

— Защото искам да е момче — отвърна му, веднъж поне жена, а не владетелка.

— Тогава, моя упорита бъдеща съпруго — заяви Хокану и я придърпа да стане, — значи ще е момче. Ела сега да отидем да уведоим моя пастрок, че ще се наложи да задели време от задълженията си с императора, за да присъства на женитбата.

Мара даде знак и свитата ѝ спря. Жрецът на Туракаму извърна покритото си с червена маска лице към нея в неизречен въпрос. Стоеше в пълно церемониално облекло, което значеше повече боя, отколкото плат. Голата му плът бе зацапана в червено и мантията от пера и кости на раменете му загръщаше наниза му от бебешки черепчета. Но бе дошъл само със знаците на свещения си сан, без послушници: щеше само да надзирава преместването на молитвената порта от имението на Минванаби.

— Милейди — поздрави той официално. — Щедрите ти дарения за храма бяха приети благосклонно.

Мара посочи големия огън край пътя и попита:

— Какво е това?

— Злощастната порта на Десио, която така и остана недовършена. Храмът постанови: с падането си от власт Минванаби са доказали извън всякакво съмнение, че каузата им не е намерила благосклонността на Червения бог. Следователно портата нито е осветена, нито е благословена, и може да бъде унищожена без страх от божествено наказание.

Посочи двата големи фургона, които щяха да бъдат натоварени с втората порта.

— Тази постройка ще бъде преместена на мястото, което ти осигури. Земята там ще бъде преосветена. — Иззад мрачната маска на череп гласът му звучеше почти дружелюбно. — Молбата бе донякъде странна, това преместване на молитвена порта, Мара, но след като се обсъди, не се видя никакво богохулство или светотатство. Предвид дадената клетва е разбираемо, че искаш портата да бъде преместена, след като владееш тази земя. — Сви рамене. — След като Висшият съвет е вече само съвещателно тяло, храмовете биха могли отново да поемат по-активна роля в добруването на империята. Твоята роля бе оценена високо и божиите слуги са благодарни.

Махна на един работник с лопата и го предупреди:

— Внимателно! Останките на жертвите не бива да бъдат обезпокоявани. Погрижете се около гробовете им да има повече пръст!

После, доволен, че въпросът е решен, пак се обърна към Мара.

— Ние, които служим на Червения бог, често оставаме неразбрани. Смъртта е част от живота и всички отиват в залата на Туракаму рано или късно. Не бързаме да събираме духовете им. Помни това в бъдеще, в случай че ти се наложи да потърсиш съвета ни.

Мара кимна почтително.

— Ще го запомня. — После се обърна към Люджан и каза: — Ще се поразходя.

Тръгна по полегатия склон към пристана, където до кейовете чакаха лодки. На отсрещния бряг се виждаше просторната къща, която скоро щеше да почете Акома и техните гости.

— Люджан — промълви тя, докато очите ѝ обхождаха езерото и планините. — Мислил ли си някога, че бихме могли да загубим?

Люджан се засмя и Мара изпита близост към този мъж. Беше почти като нейния буен варварин.

— Господарке, ще съм лъжец, ако кажа, че не съм мислил за поражение безброй пъти. — И добави, вече сериозно: — Но нито за миг не съм се съмнявал в теб.

Мара импулсивно хвана ръката му.

— Благодаря ти, приятелю.

Заедно заслизаха към кейовете, където лодкарите чакаха да ги прекарат през красивото езеро. Люджан, Сарик и Кейоке седнаха в първата лодка с Мара, а войниците на Акома бързо се качиха в следващите.

Кейоке държеше вързопата в скута си все едно, че беше нещо чупливо и скъпоценно. И наистина беше скъпоценно, макар да не беше чупливо. Увито в зеления плат, извезан с драгоценни камъни, лежеше натамито на Акома. За Военния съветник на Мара да го носи бе най-високата чест, с която бе възнаграждаван някога.

Лодките заплаваха бързо. Пронизана от съжаление, че Кевин го няма сега до нея, Мара се стресна, като видя, че на пристана пред голямата къща я чака Велик. Зад него стояха жреците на Чочокан, извършили благословията на новото имение на Акома в подготовка за предстоящия брачен съюз на Мара с Хокану Шинцаваи.

Първите гости щяха да пристигнат до края на седмицата. Мара се беше успокоила, защото по нейна преценка детето на Кевин щеше да се роди почти осем месеца след женитбата, достатъчно, та някои да повдигнат вежди, но без да има неопровержимо доказателство, че бащата не е законният ѝ съпруг.

Лодката стигна до пристана. Люджан помогна на Мара да слезе и тя се поклони на магьосника.

— Велики, оказваш ни висока чест.

Членът на Събранието, по-едрият от двамата Черни халати, придружили Фумита във Висшия съвет, се представи:

— Аз съм Хочопепа, лейди.

Жегна я тревога.

— Какво е станало, велики?

Великият махна с месестата си длан.

— Нищо. Останах само за да те уведомя, че присъствах на церемонията, когато бившият лорд Минванаби се подготви доблестно да сложи край на кръвната вражда и на живота си.

После добави тъжно:

— Елате с мен.

Свитата на Акома го последва по широките алеи от другата страна на голямата къща. Там, в смълчани редици, ги чакаха над десет хиляди души. Пред тях се издигаше голяма траурна носилка, покрита с червен плат отпред. Мара вдигна очи към четирите загърнати в плащаници тела, положени върху нея в сетния им покой.

Сълзи бликнаха в очите ѝ, като видя, че двете са на деца. Слугите се бяха постарали да им придадат по-приличен вид, но раните не можеше да се скрият: Тасайо беше прерязал гърлата им. Призля ѝ при мисълта, че момчето можеше да е нейният Аяки, и Люджан я хвана, за да я подкрепи.

— Щях да ги пощадя — промълви тя изтръпнала.

Великият я погледна скръбно.

— Родословната линия на Минванаби е прекъсната, лейди Мара. Събранието го засвидетелства официално. Сега, след като изпълних задължението си, ще се оттегля. Живей дълго и щастливо, велика лейди.

Бръкна в джоба си и извади талисмана си за пренасяне. Във въздуха се разнесе бръмчене и той изчезна.

Мара стоеше объркана пред множеството слуги и воители на Минванаби. Всички в първите шест редици бяха облекли сиви робски халати. Зад тях стояха войниците, струпали оръжия и шлемове в нозете си и навели глави в знак на поражение.

Старец, също облечен като роб, но с аристократична осанка, излезе напред и падна на колене пред Мара.

— Господарке.

— Говори — каза тя.

— Аз съм Инкомо, бивш Първи съветник на лорд Минванаби. Представям се, за да ти съдействам, каквато и съдба да отредиш за нас, които служихме на този нещастен дом.

— Не съм аз тази, която ще отрежда съдбите ви — прошепна Мара, все още потресена от гледката на мъртвите деца.

Инкомо вдигна глава и я погледна с празни тъмни очи.

— Лейди, бившият ми господар заповяда на всички свои кръвни роднини да се върнат в бащините си домове. Заповяда всеки негов родственик да убие жена си и децата си, след което на свой ред да се пониже с меча си. Но изчака допреди час, когато чу, че си стъпила на земята на Минванаби, преди да отнеме живота на своето семейство. Едва след като те издъхнаха, прониза и себе си. — Разтреперан от страх, Инкомо изпълни последния си дълг към бившия си господар. — Лорд Тасайо ми повели да ти кажа, че предпочита да види децата си в залата на смъртта до себе си, отколкото живи в дома на Акома.

Прониза я ужас.

— Жесток звяр! Собствените си деца! — Сляпа ярост я разтърси, а след това се стопи в скръб, щом отново погледна телцата на момчето и момичето на носилката. — Отдайте им пълни почести — нареди Мара. — Едно велико име свършва днес.

Инкомо се поклони.

— Аз съм твой роб, господарке, защото провалих господаря си. Но те моля, прояви милост, тъй като съм стар и негоден за тежък труд. Дари ме с благодеянието на доблестната смърт.

Мара едва не изръмжа от гняв.

— Не! — Очите ѝ се впиха в стъписания старец и тя извика: — Стани!

Инкомо зяпна, стреснат от неуместния ѝ изблик на чувства. Мара не можеше нито миг повече да понесе раболепието му. Хвана го

изненадващо силно под мишницата и го дръпна да се изправи.

— Не си продаден в робство от Тасайо, нали? — Инкомо беше онемял от изненада. — Не си осъден на робство от имперски съд, нали?

— Не, лейди, но...

— Кой те нарича роб тогава? — викна тя с отвращение и го бутна да застане при нейните съветници. Обърна се към облечения в официалния халат на Първи съветник Сарик. — Твоето обучение при Накоя за жалост бе прекъснато. Вземи този човек за свой почетен помощник и го слушай добре. Името му е Инкомо и както знаят всички бивши врагове на Тасайо, той дава вещи съвети.

Обърна им гръб, а бившият съветник на Минванаби попита объркано Сарик:

— Какво значи това, господарю?

Сарик се засмя.

— Ще откриеш, че господарката ни прави нещата по свой начин, Инкомо. Също тъй ще разбереш, че ти се даде нов живот.

— Но аз съм роб!

Мара се обърна разгневена към него.

— Никога не си бил обявяван за роб! И в моя дом никога няма да бъдеш роб. Традицията прави свободните хора роби, щом паднат господарите им, не законът! Сега млъкни и ми служи добре.

И тръгна напред, а Сарик повдигна вежди и прошепна:

— Тя е Слуга на Империята. Кой ще ѝ каже „не“, ако промени още една традиция?

Инкомо можа само да кимне. Представата, че ще служи на господарка, благословено лишена от сприхав нрав или безумна страст към жестокост, изглеждаше свършена като дар от боговете. Не беше сигурен дали не сънува и поклати глава в почуда. Вдигна ръката си и с изненада разбра, че по лицето му се стичат сълзи. Докато се мъчеше да се овладее и да си придаде външна невъзмутимост, чу шепота на Сарик:

— Когато си се примирил със смъртта, един нов живот е нещо доста стъписващо, нали?

Инкомо пак успя само да кимне.

Вниманието на Мара се върна към жреците на Чочокан. Духовниците вече привършваха ритуалите над телата на лорд

Минванаби, жена му и децата му. Докато разпалваха смъртния огън, Мара за последен път погледна твърдия профил на мъжа, който за малко не я беше унищожил и чиято ръка бе донесла смъртта на баща ѝ и брат ѝ.

— Дългът ни е изплатен — каза тя тихо, а след това повиши глас и призова: — Войници на Минванаби! Отдайте почит на господаря си!

Чакащите призова ѝ воители като един вдигнаха шлемовете и оръжията си от земята. Застанаха мирно за почест, докато огнените пелени поглъщаха тленното тяло на бившия им господар.

Димът се извиси към небесата, а Ириланди пристъпи напред и с разтреперан глас заизрежда почетните победи на Тасайо на бойното поле. Мара и свитата на Акома стояха и слушаха с безукорна вежливост. От уважение към чувствата ѝ Бойният водач на падналия дом Минванаби пропусна имената на бащата и брата на Мара, когато спомена за битката, отнела живота им.

Щом Ириланди свърши, Мара се обърна към строените пред нея и извика високо, за да я чуят над бушуващите пламъци:

— Онези от вас, които са били съветници, хадонра, слуги и посредници, сте ми нужни. Служете ми от днес като свободни хора, каквито сте. — Неколцина от облечените в сиви халати се изправиха неуверено и се отдръпнаха встрани. — Вие, които сте роби, служете ми също, с надеждата, че един ден тази империя ще намери мъдростта да ви дари свободата, която по право никога не е трябвало да ви бъде отнемана.

Робите се подчиниха още по-колебливо.

След това Мара извика на войниците:

— Храбри воители, аз съм Мара от Акома. Според традицията трябва да поведете живот без господар като сиви воители, а онези от вас, които са били офицери, трябва да умрат. — Първият ред мъже, които бяха носили пера на шлемовете, приеха думите ѝ невъзмутимо. Не бяха очаквали нищо друго и се бяха подготвили за края.

Но Мара не им повели да се понижат с мечовете си.

— Намирам тази практика за престъпна и безчестна за мъже, които просто са били верни на своя законен господар. Не по ваш избор сте били предвождани от хора със зъл нрав. Това, че съдбата отсъжда смърт без бойни почести, е глупост, която нямам намерение да продължавам!

После промълви тихо на Люджан, който стоеше до нея.

— Видя ли го? Тук ли е?

Люджан отвърна също така тихо:

— Мисля, че стои отдясно на първия ред. Минаха доста години, тъй че не мога да съм сигурен. Но ще разбере. — Направи крачка напред и извика с гласа на полеви командир: — Йаданьо, който беше някога петият син на Уедевайо!

Разпознатият войник се поклони покорно и пристъпи напред. Не беше виждал Люджан от момчешките си години и го беше смятал за загинал при унищожението на дома Тускай, тъй че очите му се разшириха.

— Люджан, стари приятелю! Възможно ли е да си ти?

Люджан махна на Мара, за да го представи.

— Господарке, този мъж е Йаданьо, мой втори братовчед по кръв. Доблестен войник е и достоен за служба.

Господарката кимна на бившия воин на Минванаби.

— Йаданьо, призован си да служиш на Акома. Приемаш ли?

Мъжът зяпна, стъписан от думите й.

— Какво значи това?

Люджан се ухили лукаво и го подкани с насмешлив тон:

— Кажу „да“, идиот, или ще трябва да те напердаша, за да се подчиниш, както правех като беше малък.

Йаданьо се поколеба, после извика радостно:

— Да! Лейди, готов съм да ти служа.

Мара го поздрави официално, след което даде знак на Кейоке да излезе напред.

С глас, с който някога беше командвал армии, Бойният съветник извика:

— Ириланди, който беше мой приятел като дете, представи се!

Бойният водач на Минванаби не позна веднага някогашния приятел и съперник в пищните му одежди на съветник. Погледна с удивление патерицата и лицето, чиито изсечени черти таяха жизненост и гордост, а след това излезе пред редиците на озлочестените си войници. Според всяка традиция очакваше да умре този ден с всички свои подофицери. Бе твърде стар ветеран, за да залага на каквито и да било чудеса, но чу с изумление думите на Кейоке:

— Господарке, този мъж е Ириланди, брат на онзи, който се ожени за сестрата на жената на братовчед ми. Следователно е мой братовчед и достоен да служи на Акома.

Загледана в бившия Боен водач на Тасайо и трогната от железния кураж, с който успя да прикрие вълнението и смута си, Мара каза добронамерено:

— Ириланди, няма да убия добри хора, защото вярно са изпълнявали дълга си. Призован си да служиш на Акома. Желаш ли го?

Старият офицер се вгледа в очите ѝ дълго и мълчаливо. След това задръжка, подозрение и неверие отстъпиха на почти детски възторг. Пометен от неустойимо въодушевление, той отвърна:

— С цялото си сърце, моя най-щедра господарке. С цялото си сърце.

Мара му даде първата си заповед.

— Отведи всичките си войници и сравни родословните им линии с тези в моята свита. Повечето ще се окажат родственици с войници, служещи на Акома, или поне ще се окаже, че имат такива в армията, след като последният от вас се закълне във вярна служба. Всички тук са ценни. Затова нека се спазят формалностите, за да може законно да постъпите при мен. Ако сред вас има такива, офицери или обикновени воители, които чувстват, че не могат да отдадат верността си на моя дом, имаш разрешението ми да им позволиш да се понижат на мечовете си или да напуснат в мир, както те изберат. — Шепа войници излязоха от редиците и си тръгнаха, но девет от всеки десет мъже останаха. Мара продължи: — Сега, Ириланди, ще дойдеш ли пред натамито на Акома и да се закълнеш във вярна служба, за да можеш да се заемеш с предстоящите ти задачи?

Старият офицер се поклони дълбоко, а щом се изправи с лъчезарна усмивка, войнишките редици изригнаха в неудържими възгласи и викове. „Акома! Акома!“ закънтя в утринния въздух, а димът от кладата на Минванаби се издигаше забравен в чистия въздух.

Мара се обърна към Сарик и Инкомо:

— Оправете се с това и подгответе тези хора да се закълнат на свещената поляна. Ще отида да положа натамито в новия му дом.

Жрец на Чочокан, Добрия бог, и Кейоке придружиха Мара до поляната за съзерцание. Отвън, с лопата в ръка, стоеше градинарят,

традиционният пазач на свещеното място. Очакваше натамито на Минванаби да бъде заровено с лице надолу завинаги, както се полагаше за паднал от завоевател дом според дълговечния обичай.

Най-сетне моментът дойде и Кейоке връчи на Мара натамито на Акома. Ескортът ѝ спря пред входа, а жрецът и градинарят я придружиха.

Поляната бе много по-голяма от тази в имението на Акома и се поддържаше безукорно, с уханни цветя, плодни дръвчета и низ от езерца, свързани с вдигащи пръски водопади. Мара зяпна в почуда тази красота и полузамаяна попита градинаря:

— Как се казваш?

Почти разтреперан от мрачно предчувствие, послушният слуга отвърна:

— Нира, велика господарке.

Тя промълви:

— Голяма чест си спечелил със службата си, Нира. Голяма чест.

Градинарят опря челото си в земята, за която се грижеше с такава обич.

— Благодаря на великата господарка.

Мара му нареди да се изправи. Тръгна по сенчестите пътеки до мястото, където бе положен древният камък с герба на Минванаби. Дълго гледа талисмана, толкова подобен на нейния. Освен похабения от времето знак все едно беше близначен на този, който носеше. Припомни си с болка, че всички Велики домове на империята имат общо начало, и това подсили решимостта ѝ да го превърне и в общо бъдеще. Накрая каза:

— Махни натамито почтително.

Нира коленичи, за да изпълни заръката ѝ, а тя се обърна към жреца.

— Няма да заровя натамито на Минванаби.

Нужен ѝ беше символичен акт на признание, че борбата, която беше водила почти през целия си живот, най-сетне е приключила. Беше рискувала много и бе изгубила твърде много скъпо за нея и от мисълта за едно дори ритуално заличаване на фамилна памет ѝ горчеше отвътре. Толкова лесно победеният дом можеше да е нейният.

В дълбоко признание за собствените си сили и слабости, и заради наследството, което можеше да остави на своя син и бъдещи

деца, кимна към фамилията камък на Минванаби и каза:

— Някога героични хора са носили това име. Не подобава да бъдат забравени заради това, че потомството им е изгубило това величие. Натамито на Акома ще почива тук, където аз и моите деца ще можем да седим в мир със сенките на предците ни. Но друго място на билото на хълм с изглед към имението ще бъде заделено за камъка на Минванаби. Бих искала духовете на онези велики хора да виждат, че към родните им земи се отнасят с грижа и любов. Тогава те също ще почиват в мир.

На градинаря каза:

— Нира, ти ще избереш това място. Засади плет и цветна градина и нека ничий крак да не стъпва там, освен твоя и на посочените от теб приемници. Нека духовете на Минванаби знаят, че паметта за дома им се пази.

Мъжът се поклони, после се наведе и докато жрецьт на Чочокан изричаше благословия, загрубелите му от тежък труд ръце вдигнаха древния камък и го отместиха настрана. Мара даде своя фамилен камък на жреца на Добрия бог и той го вдигна към небето и зареди заклинание за вечното покровителство на Чочокан. След това върна натамито на Акома на Мара, а тя на свой ред го предаде на градинаря.

— Тук е сърцето на моя род. Грижи се за него като за свое живо дете и ще те знаят като човек, оказал чест на два Велики дома.

— Господарке — промълви Нира и наведе почитателно глава пред новата си владетелка. Като всеки друг слуга в именията, беше очаквал робство, ала вместо това откри, че му се дава нов живот.

Нира утъпка пръстта около натамито и жрецьт освети земята. В края на ритуала звънна с малко метално звънче и си тръгна. Градинарят го последва.

Мара остана сама с камъка, свързал духовете на предците ѝ за обновление на Колелото на живота. Без да мисли за изящните коприни, коленичи в пръстта и пръстите ѝ погалиха тънките линии на герба с птицата шатра.

— Татко — заговори тя тихо, — това ще бъде нашият нов дом. Надявам се мястото да ти харесва. — Обърна се и към мъртвия си брат, чието отсъствие все още бе рана в сърцето ѝ. — Ланокота, почивай спокойно и в мир. — После помисли за всички онези, които бяха загинали в служба на нея, близки и обичани, както и други, бегло

познати. — Храбри Папевайо, ти даде живота си, за да спасиш моя. Дано се върнеш на Колелото на живота като син на този дом. И Накоя, майко на сърцето ми, знай, че жената, която отгледа като своя дъщеря, пее в твоя възхвала.

Помисли за любимия си Кевин, който сега беше със своето семейство, и се помоли дано да намери щастлив живот без нея. Сълзи потекоха по страните ѝ, за загуби и за победи, за радости и за скърби. Играта на Съвета, каквато я бе познавала, беше завинаги променена, и то от нейната ръка. Но тъй като познаваше сънародниците си, тя знаеше, че природата им ще приеме бавно този нов ред. Политиката щеше да се мени и щеше да се наложи да се труди усилено, за да опази мира. Богатството, което щеше да спечели от търговските си права с Мидкемия, щеше да подпомогне тези усилия, но предстоящите трудности в налагането на властта на Ичиндар щяха да изискват толкова грижа, колкото всеки план, който бе осъществила, за да надвие враговете си.

Изправи се, отрезвена и възбудена от тежестта на новите си отговорности. Вдъхновена от красивите градини и от поддържаните с толкова любов стари дървета, излезе от свещената поляна. И видя хиляди войници на Минванаби на колене, с Люджан пред тях.

— Господарке — извика той с радост, — тези воини приемат службата на Акома!

Мара си спомни как навремето, още като неопитно момиче, бе върнала надежда и чест на банда бездомни разбойници, и каза:

— Закълни ги в доблестна служба, Боен водач Люджан.

И щом той поведе новопосветените воини към натамито на Акома, вдигна очи към далечните брегове на езерото. Нещо там привлече вниманието ѝ и духът ѝ се извиси от възторг. Отпусна ръка на рамото на Кейоке и рече:

— Виж!

Грохналият Военен съветник извърна погледа си натам, където му сочеше.

— Очите ми не са млади, господарке. Какво виждаш?

— Птици шатра — последва възхитеният отговор на Мара. — По милостта на боговете идват да гнездят на нашите брегове.

От мястото си до младия Сарик Инкомо рече:

— Боговете, изглежда, са доволни от щедрото ти сърце, господарке.

— Можем само да се надяваме, Инкомо.

Помълча, после каза на съветниците си:

— Хайде. Да подготвим новия си дом. Бъдещият ми съпруг пристига скоро заедно с моя син и наследник.

И поведе старите и нови служители към къщата на която от толкова време се бе възхищавала и която щеше да стане дом за семейството ѝ и покрив, събрал два велики дома, посветили се на добруването на империята.

Вървеше и носеше най-древната и най-почетна титла в историята на Цурануани: Слуга на Империята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.